

Kenneth Warnick, Ph.D

***Το Ταξίδι της
Επιστροφής στο ΣΠΙΤΙ***

B Μέρος

“Τα Εμπόδια προς την Ειρήνη”

στα

Μαθήματα Θαυμάτων

Το βιβλίο αυτό μεταφράστηκε για τους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων

Από τις : Χαρούλα Κάππουλα – Κουντουριώτη (Αρχική μετάφραση)

Καίτη Κουρελάκου – Ζαφειροπούλου (Επιμέλεια - Διορθώσεις)

Άννα Παπανικολάου (Διαμόρφωση των σχεδιαγραμμάτων σε word και μετάφραση του ποιήματος “Ο Τόπος της Ανάστασης”)

Ιανουάριος 2023

ΜΕΡΟΣ III

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

(Συνέχεια)

Κεφάλαιο Εννιά

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ: Το Άφθαρτο Σώμα

Ας συνεχίσουμε τώρα με την δεύτερη ενότητα του τρίτου εμποδίου προς την ειρήνη: “Το Άφθαρτο Σώμα”. Θα βρούμε σ’ αυτήν την ενότητα κάποιες μάλλον σαφείς δηλώσεις αυτών που ο Ιησούς επανειλημμένα μας διδάσκει στα Μαθήματα Θαυμάτων πάνω στην ψευδαισθητική φύση του σώματος, και στην κεντρική του θέση στην στρατηγική του εγώ για την προστασία της δικής του ξεχωριστής ύπαρξης. Βασικά αυτά που βλέπουμε και στα τρία εμπόδια είναι διαφορετικές μορφές του τρόπου που το εγώ μας συσχετίζει με το σώμα: ως ικανό για επίθεση – το πρώτο εμπόδιο· ως πολύτιμο για αυτά που προσφέρει – το δεύτερο εμπόδιο· και τελικά ως την ενσωμάτωση του θανάτου – το τρίτο εμπόδιο.

Από το εγώ προήλθε η αμαρτία, η ενοχή και ο θάνατος, σε αντίθεση με την ζωή και την αθωότητα, και το Θέλημα του Ίδιου του Θεού.

Η βασική ιδέα ότι το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ατομικότητας είναι πραγματικό, παράγει τα φαινομενικά αποτελέσματα της αμαρτίας, της ενοχής και του θανάτου. Παρά την προφανή πραγματικότητα και δύναμη που έχουν μέσα στις ζωές μας, αυτά τα αποτελέσματα δεν είναι λιγότερο ψευδαισθητικά, επειδή είναι όλα αντίθετα με το Θέλημα του Θεού, που είναι ότι η αθωότητα (ή το αναμάρτητο) της ζωής του Χριστού είναι αιώνια.

Πού μπορεί να υπάρχει μια τέτοια αντίθεση εκτός από τον αρρωστημένο νου των παραφρόνων, των αφοσιωμένων στην τρέλα και εναντιωμένων στην ειρήνη του Ουρανού; Ένα πράγμα είναι σίγουρο· ο Θεός, ο Οποίος δεν δημιούργησε ούτε την αμαρτία ούτε τον θάνατο, δεν επιθυμεί εσύ να δεσμεύεσαι από αυτά.

Τίποτα σ’ αυτόν τον κόσμο δεν είναι ιδέα του Θεού, επειδή δεν δημιούργησε Αυτός αυτόν τον κόσμο. Οι παράξενες θεολογίες που έχουν θρέψει οι θρησκείες του κόσμου – συλληφθείσες από “τους άρρωστους νόες των παραφρόνων, των αφοσιωμένων στην τρέλα” - είναι όλες διαφορετικές προσπάθειες να κλονίσουν αυτό το βασικό μεταφυσικό αξίωμα της θεμελιώδους μη πραγματικότητας του κόσμου. Πράγματι, δεν είναι καν δυνατόν να σκεφθεί κανείς τις βιβλικές θρησκείες (θα παραμείνουμε μόνο μέσα στην δική μας Δυτική κουλτούρα) χωρίς να έρχονται αμέσως στον νου οι έννοιες της αμαρτίας, της

ενοχής και του θανάτου. Έχουμε ήδη παραθέσει προηγούμενα αποσπάσματα του Κεφαλαίου 19 πάνω στον σημαντικό ρόλο που παίζει η αμαρτία (και επομένως και η ενοχή και ο θάνατος) στο αμυντικό σύστημα σκέψης του εγώ. Ας ξαναεπισκεφθούμε ένα και ας δούμε και ένα άλλο :

Ένα βασικό δόγμα στην παρανοϊκή θρησκεία του εγώ είναι ότι η αμαρτία δεν είναι λάθος αλλά αλήθεια, και η αθωότητα είναι που εξαπατά.... Δεν υπάρχει πέτρα σε όλο το θωρακισμένο φρούριο του εγώ που να έχει μεγαλύτερη υπεράσπιση και με μεγαλύτερο πάθος από την ιδέα ότι η αμαρτία είναι πραγματική· η φυσική έκφραση αυτού που ο Υιός του Θεού έκανε τον εαυτό του να είναι και αυτό που είναι (Κ-19.ΙΙ.4:1;7:1).

Η μη πραγματικότητα της αμαρτίας (ή του διαχωρισμού) είναι η καρδιά του αξιώματος της Επανόρθωσης. Όταν ο Υιός τελικά δεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του, είναι το τέλος της ύπαρξης του εγώ. Επομένως, το εγώ πάντα προσπαθεί να υπονομεύσει την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος με όποιο τρόπο μπορεί. Ένα από τα πιο έξυπνα τεχνάσματα του εγώ είναι να δεχθεί Τα Μαθήματα Θαυμάτων σαν αληθινά, αλλά μετά να αλλάξει τα αξιώματα του Ιησού ούτως ώστε τα δικά του **νέα** Μαθήματα να διδάσκουν αυτά που καταλήγουν στην ενδυνάμωση και υποστήριξη του συστήματος σκέψης του για ατομικότητα, ιδιαιτερότητα και για την ύπαρξη του κόσμου και του σώματος. Για παράδειγμα, το εγώ μπορεί να πάρει την διδασκαλία των Μαθημάτων ότι ο θάνατος δεν είναι το Θέλημα του Θεού και να το ερμηνεύσει ότι δεν είναι το Θέλημα του Δημιουργού μας να χαθούμε (να πεθάνουμε) αλλά το δικό μας. Επομένως, το σώμα είναι αιώνιο – επιτρέποντάς μας να υπάρχουμε για πάντα, αρκεί μόνον να επιλέξουμε να ευθυγραμμίσουμε τους εαυτούς μας με το Θέλημα του Θεού αντί για του εγώ. Έτσι, πιθανόν θα μπορούσε κάποιος να πάρει την φράση, “Το Άφθαρτο Σώμα” και να παρεξηγήσει αυτό που εννοεί ο Ιησούς εδώ. Αλλά αυτό θα το συζητήσουμε σε λίγο.

Εκείνος δεν γνωρίζει ούτε την αμαρτία ούτε τα αποτελέσματά της. Οι σαβανωμένες μορφές στην επικήδεια πομπή δεν βαδίζουν προς τιμήν του Δημιουργού τους, του Οποίου το Θέλημα είναι να ζουν. Δεν ακολουθούν το Θέλημα Του· αντιτίθενται σε αυτό.

Τα πάντα στο υλικό σύμπαν υποδηλώνουν πέραν πάσης αμφιβολίας ότι ο Θεός δεν δημιούργησε ύληπαρά τις διδασκαλίες του κόσμου. Επομένως ο Θεός δεν είναι και δεν μπορεί να είναι παρών εδώ. Αυτός ο κόσμος είναι το μοναδικό προϊόν της φαντασίας του εγώ που τον επινόησε, και έπειτα έφτιαξε σώματα που δίνουν την ψευδή μαρτυρία στο φαινομενικό γεγονός ότι το εγώ είναι πραγματικό. Πράγματι, εάν το σύστημα σκέψης του εγώ, και ακόμα περισσότερο το υλικό σύμπαν είναι εγγενώς ψευδαισθητικό, τότε ο Θεός δεν θα ήταν δυνατόν να το γνωρίζει καν. Εάν το γνώριζε, τότε θα έπρεπε στην πραγματικότητα να υπάρχει **κάτι** εκεί το οποίο να μπορεί Αυτός να το γνωρίζει, να το βλέπει και στο οποίο να αντιδρά.

Σε έναν σκεπτόμενο μαθητή των Μαθημάτων Θαυμάτων, επομένως, η πρώτη πρόταση

από τις παραπάνω θέτει ένα πραγματικό πρόβλημα. Αν ο Θεός “δεν γνωρίζει ούτε την αμαρτία ούτε τα αποτελέσματά της”, πώς θα μπορούσε να έχει δημιουργήσει το Άγιο Πνεύμα σαν απάντηση σε αυτήν, όπως επανειλημμένα λέει ο Ιησούς ότι έκανε; Για παράδειγμα:

Όταν επέλεξες να Τον αφήσεις [τον Θεό] σου έδωσε μια Φωνή [το Άγιο Πνεύμα] να μιλάει για Αυτόν επειδή δεν θα μπορούσε πια να μοιραστεί την γνώση Του μαζί σου χωρίς εμπόδια. (Κ-5.ΙΙ.5:6)

Η επέκταση του Θεού προς τα έξω, όχι όμως και η πληρότητά Του, εμποδίζεται όταν η Υιότητα δεν επικοινωνεί με Αυτόν σαν ένα. Έτσι σκέφτηκε, “Τα παιδιά μου κοιμούνται και πρέπει να ξυπνήσουν”. (Κ-6.V.1:7-8)

Εάν ήταν κυριολεκτικά αληθινό ότι ο Θεός **είχε** επίγνωση των λανθασμένων σκέψεων του Υιού Του, τότε αυτή η επίγνωση θα έπρεπε αναγκαστικά να ήταν συμβατή με την απόλυτη Ενότητα του Δημιουργού, και την τέλεια μη-δυναδική ολότητα των Ουρανών, **έξω από την οποία δεν πρέπει να είναι τίποτα.**

Η απάντηση σ’ αυτήν την φαινομενική αντίφαση έγκειται στην κατανόησή μας της χρήσης της γλώσσας στα Μαθήματα Θαυμάτων από τον Ιησού, ένα θέμα το οποίο επεξεργάζομαι με λεπτομέρεια αλλού (Δες για παράδειγμα Το Μήνυμα Των Μαθημάτων Θαυμάτων Τόμος 2: Λίγοι Επιλέγουν να ακούσουν Κεφ. 2 και 3). Επομένως θα αναφερθώ σε αυτό πολύ σύντομα εδώ. Οτιδήποτε είναι γραμμένο στα Μαθήματα Θαυμάτων που αντανακλά ένα διστακτικό πλαίσιο – όπως βρίσκουμε εδώ τον Θεό να έχει επίγνωση του διαχωρισμού, και μετά να δίνει μια απάντηση σ’ αυτόν – πρέπει να γίνει κατανοητό σαν μια μεταφορά που αντανακλά στους παιδικούς νόες μας την Αγάπη Του Θεού σε μια μορφή που μπορούμε να την δεχθούμε και να καταλάβουμε. Ο αναγνώστης πρέπει να ανακαλέσει την συζήτησή μας στο προηγούμενο κεφάλαιο για το θέμα της αντανάκλασης και τί σημαίνει αυτό στα Μαθήματα Θαυμάτων.

Πιο συγκεκριμένα, η μεταφορική γλώσσα του “ο Θεός δημιουργεί το Άγιο Πνεύμα σε απάντηση της αποκοίμησης του Υιού” διορθώνει – στο επίπεδο της ψευδαίσθησης – το σύστημα σκέψης του εγώ ότι αυτό έχει καταστεί αναγκαίο εξαιτίας του δικαιολογημένου θυμού και της εκδίκησης του Θεού σαν απάντηση στην αμαρτία μας απέναντί Του. Ένα απόσπασμα από το βιβλίο των ασκήσεων εκφράζει πολύ καθαρά αυτήν την πρόθεση του Ιησού να αντιδράσει και να ακυρώσει το σύστημα σκέψης του εγώ της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, όπως αντανακλάται στην εμπειρία μας μέσα στον προσωρινό κόσμο του παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος. Βρίσκεται στο Μάθημα 194, “Βάζω το μέλλον μου στα χέρια του Θεού”, και η γλώσσα του Μαθήματος δείχνει σαφώς ότι ο Θεός γνωρίζει για το μέλλον. Όμως στην επόμενη παράγραφο, ο Ιησούς εξηγεί την “μέθοδο της τρέλας του”, για να δανειστούμε την δημοφιλή παράφραση από τον Άμλετ:

Ο Θεός κρατά το μέλλον σου όπως κρατά το παρελθόν και το παρόν σου.

Είναι ένα για Αυτόν, και έτσι θα έπρεπε να είναι ένα και για σένα. Όμως, σ' αυτόν τον κόσμο, η χρονική εξέλιξη ακόμα φαίνεται πραγματική. Και έτσι δεν σου ζητείται να καταλάβεις την έλλειψη αλληλουχίας που πραγματικά βρίσκεται στον χρόνο. Δεν σου ζητείται παρά μόνον να αφήσεις το μέλλον να φύγει και να το βάλεις στα Χέρια του Θεού. Και θα δεις από την εμπειρία σου ότι έχεις αφήσει επίσης και το παρελθόν και το παρόν στα Χέρια Του, επειδή το παρελθόν δεν θα σε τιμωρεί πια και ο φόβος του μέλλοντος θα είναι τώρα χωρίς νόημα. (B. Ασκ.Μ-194.4)

Ο χρόνος σαφώς δεν είναι πραγματικός για τον Θεό, αλλά επειδή είναι πραγματικός για μας, ο Ιησούς μας μιλάει **σαν να** ήταν πραγματικός και για τον Θεό, λέγοντάς μας σε γλώσσα που μπορούμε να καταλάβουμε – **ο Θεός δεν είναι θυμωμένος με μας και έτσι μπορούμε να εμπιστευθούμε το μέλλον μας σ' Αυτόν** – ότι η πίστη μας στην αμαρτία και στην ενοχή δεν είναι αληθινή, και επομένως ο φόβος μας για το μέλλον είναι εντελώς αβάσιμος.

Και έτσι, επιστρέφοντας στο παραπάνω απόσπασμα από το τρίτο εμπόδιο, η πίστη μας στην πραγματικότητα του θανάτου **πρέπει** να αντιτίθεται στο Θέλημα Του Θεού, επειδή ο θάνατος μπορεί να προέλθει μόνο από την προβαλλόμενη ενοχή για την αμαρτία μας να εναντιωνόμαστε στον Θεό απαιτώντας να υπάρξουμε ως ξεχωριστά άτομα. Χωρίς ένα τέτοιο σύστημα πίστης, ο θάνατος δεν μπορεί να υπάρχει. Είναι πάντα βοηθητικό να θυμόμαστε ότι ο θάνατος δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που φαίνεται να έχει συμβεί στο σώμα. Ακριβέστερα, ο θάνατος είναι μια **σκέψη**, και είναι μια σκέψη του λάθους νου που ζητά να αποδείξει την πραγματικότητα του συστήματος σκέψης του εγώ για τον διαχωρισμό και την ατομικότητα, για την αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο.

Και τι είναι το μαυροντυμένο σώμα που θα έθαβαν; Ένα σώμα που αφιέρωσαν στον θάνατο, ένα σύμβολο της φθοράς, μία θυσία στην αμαρτία, που προσφέρεται στην αμαρτία για να τραφεί από αυτό και να κρατηθεί ζωντανή· ένα πράγμα καταδικασμένο, καταραμένο από τον κατασκευαστή του που θρηνείται από κάθε πενθούντα που το βλέπει ως εαυτό του.

Αυτή δεν είναι μια πολύ ευχάριστη εικόνα του σώματος, αλλά δεν σημαίνει ότι το σώμα από μόνο του είναι αμαρτωλό. Έχουμε ήδη συζητήσει ότι το σώμα είναι εγγενώς ένα τίποτα. Είναι η **σκέψη** που δημιούργησε το σώμα αυτή που είναι “αμαρτωλή”, που κυριολεκτικά σημαίνει ότι είναι γεμάτο αμαρτία αφού έχουμε συνδέσει τις σκέψεις του νου μας με το σύστημα σκέψης του εγώ για την αμαρτία. Επιπλέον, ο Ιησούς δεν εννοεί αμαρτωλό με την έννοια του κακού. Ο νους (και επομένως και το σώμα) είναι γεμάτος αμαρτία επειδή η αμαρτία εξισώνεται με τον διαχωρισμό. Στην αλήθεια είναι απλά μια λανθασμένη σκέψη διαχωρισμού που πρέπει να διορθωθεί, και όχι ένα κακό που πρέπει να τιμωρηθεί.

Και όμως, η έξυπνη στρατηγική του εγώ πείθει τον Υιό πρώτα ότι η αμαρτία είναι πραγματική στον **νου** του, και έπειτα ότι ο νους πρέπει να προστατευθεί προβάλλοντας

την σκέψη στο **σώμα**, το οποίο τώρα είναι η ιερή αποθήκη της αμαρτίας – καταδικασμένο, καταραμένο, αξιοθρήνητο και τέλος να φαίνεται σαν το αθώο θύμα του κακού έξω από αυτό. Έχω ήδη αναφέρει δύο φορές προηγουμένως το απόσπασμα (Κ-28.VI.1-3) στο οποίο ο Ιησούς εξηγεί ότι το να τιμωρούμε το σώμα είναι παρανοϊκό, επειδή το σώμα δεν είναι καθόλου το πρόβλημα, αλλά απλά ένα προπέτασμα καπνού που **καλύπτει** το πρόβλημα που είναι στον νου.

Εσύ που πιστεύεις ότι έχεις καταδικάσει τον Υιό του Θεού σε αυτό είσαι αλαζόνας. Αλλά εσύ που θέλεις να τον απελευθερώσεις τιμάς το Θέλημα του Δημιουργού του.

Το εγώ μας κάνει να συγχέουμε την ταπεινότητα με την αλαζονεία, και να πιστεύουμε ότι είναι αλαζονεία να υποστηρίζουμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού και επομένως άγια και δεν μπορούμε να πεθάνουμε ποτέ. Η θέση του Ιησού εδώ είναι ακριβώς το αντίθετο. Είναι η αλαζονεία του εγώ – **όχι η ταπεινότητα** – που μας κάνει να πιστεύουμε ότι είμαστε πραγματικά διαχωρισμένοι και μόνοι μας, με την δύναμη ότι έχουμε αλλάξει την τέλεια δημιουργία του Θεού, όπως φαίνεται σε αυτήν την περίληψη των τεσσάρων όψεων της αλαζονικής πίστης του Υιού στην πραγματικότητα του διαχωρισμού:

Πρώτον, πιστεύεις ότι αυτό που δημιούργησε ο Θεός μπορεί να αλλάξει από τον δικό σου νου.

Δεύτερον, πιστεύεις ότι αυτό που είναι τέλειο μπορεί να καταστεί ατελές ή ελλιπές.

Τρίτον, πιστεύεις ότι μπορείς να διαστρεβλώσεις τις δημιουργίες του Θεού, περιλαμβανομένου και του εαυτού σου.

Τέταρτον, πιστεύεις ότι μπορείς να δημιουργήσεις τον εαυτό σου, και ότι η κατεύθυνση της δικής σου δημιουργίας εξαρτάται από σένα. (Κ-2.Ι.1:9-12)

Και στην ενότητα του Κεφαλαίου 29, “Ο Αντί-Χριστός”, ο Ιησούς απεικονίζει πιο δραματικά τί πιστεύει ότι έχει καταφέρει το εγώ, μέσα στην αλαζονεία του. Ο “αντί-Χριστός” δεν αναφέρεται στον διάβολο, όπως παραδοσιακά έχει χρησιμοποιηθεί ο όρος. Στα Μαθήματα Θαυμάτων, ο “αντί-Χριστός” δεν είναι παρά άλλος ένας ακόμα όρος για το εγώ:

Αυτός είναι ο αντί-Χριστός· η παράξενη ιδέα ότι υπάρχει μια δύναμη πάνω από την παντοδυναμία, ένας τόπος πέρα από το άπειρο, ένας χρόνος που υπερβαίνει το αιώνιο. Εδώ έχει τοποθετηθεί ο κόσμος των ειδώλων από την ιδέα ότι αυτή η δύναμη και ο χώρος και ο χρόνος έχουν πάρει μορφή, και σχηματίζουν τον κόσμο όπου το αδύνατο έχει συμβεί. Εδώ οι αθάνατοι έρχονται να πεθάνουν, οι τα πάντα περιλαμβάνοντες να βιώσουν απώλεια, οι άχρονοι να γίνουν οι σκλάβοι του χρόνου. Εδώ μεταβάλλεται το αμετάβλητο· η ειρήνη του Θεού, που δόθηκε για πάντα σε όλα τα ζωντανά πράγματα, έδωσε την θέση της στο χάος. Και ο Υιός του Θεού, τόσο τέλειος, αναμάρτητος και στοργικός όσο και ο Πατέρας του, έρχεται να μισήσει για λίγο· να βιώσει πόνο και τελικά να πεθάνει. (Κ-29.VIII.6:2-6)

Παρεμπιπτόντως, το "τον" στο προηγούμενο απόσπασμα από το "Άφθαρτο Σώμα" αναφέρεται στον Υιό του Θεού, και σ' αυτήν την περίπτωση είναι ο καθένας με τον οποίον έχουμε δημιουργήσει μια ιδιαίτερη σχέση, αλλά τώρα έχουμε συγχωρήσει. Αυτή η αλλαγή συμβαίνει μέσα από την διαδικασία της πρόσκλησης του Ιησού μέσα στην σχέση, η οποία την μεταμορφώνει σε κάτι άγιο, έχοντας μετατοπίσει τον σκοπό της από την ενοχή στην συγχώρεση.

Η αλαζονεία της αμαρτίας, η περηφάνια της ενοχής, ο τάφος του διαχωρισμού, όλα είναι μέρος την αφοσίωσής σου στον θάνατο που δεν την έχεις αναγνωρίσει. Η λάμψη της ενοχής που έθεσες πάνω στο σώμα θα το σκοτώνει. Διότι ό,τι το εγώ αγαπά, το σκοτώνει εξ αιτίας της υπακοής του. Αλλά ό,τι δεν το υπακούει, δεν μπορεί να το σκοτώσει.

Η Έλεν θα με θεωρούσε απρόσεκτο αν δεν τόνιζα την όμορφη παρήχηση που βρίσκεται σε αυτές τις ενότητες. Σ' αυτό το απόσπασμα, για παράδειγμα, βρίσκουμε τον "τάφο του διαχωρισμού", την "αφοσίωση στον θάνατο" και την "λάμψη της ενοχής".

Ο Ιησούς ονομάζει την "αμαρτία" αλαζονική εδώ, όπως κάνει και αλλού στα Μαθήματα Θαυμάτων, επειδή, επαναλαμβάνω, ο όρος αντανακλά την πίστη του εγώ ότι μπορεί να επιτευχθεί στον Θεό χωρίς επιπτώσεις, το οποίο είναι η πηγή της λανθασμένης μας αίσθησης υπερηφάνειας. Αυτό που σκοτώνει το σώμα δεν είναι το σώμα, αλλά μάλλον αυτά που οι νόες μας έχουν εναποθέσει πάνω στο σώμα: την ενοχή ότι αυτό είναι η αιτία του πόνου και του θανάτου μας, η οποία τελικά προέρχεται από την απόφασή μας να κρατήσουμε τον Θεό μακριά, προστατευμένη από την απόφασή μας να κάνουμε το σώμα πραγματικό. Αλλά όταν ο επιλογέας μας επιλέξει το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος για την ζωή αντί για τον κόσμο του εγώ της αμαρτίας και της ενοχής, ο θάνατος τότε είναι αδύνατος. Πραγματικά, δεν υπάρχει.

Μπορούμε επίσης να καταλάβουμε την διεστραμμένη μας σαγήνη με τον θάνατο του σώματος σαν μια συμβολική επαναθέσπιση της παράλογης πίστης μας ότι έχουμε σκοτώσει τον Θεό και τον Χριστό. Και έτσι ο Ιησούς, η τέλεια εκδήλωση της Αγάπης του Θεού και του Χριστού μέσα στο όνειρό μας, δεν θα μπορούσε να έχει σκοτωθεί επειδή δεν υπάκουε το εγώ. Επομένως, ο πνευματικός του Εαυτός ήταν ο δάσκαλός του, και έτσι δεν θα μπορούσε να καταστραφεί ή να επηρεαστεί με οποιονδήποτε τρόπο από τα εγώ του κόσμου γύρω του.

Έχεις άλλη μία αφοσίωση που θα κρατούσε το σώμα άφθαρτο και τέλειο για όσο διάστημα είναι χρήσιμο για τον ιερό σκοπό σου. Το σώμα δεν πεθαίνει όπως δεν μπορεί να αισθάνεται. Δεν κάνει τίποτα.

Αυτό σημαίνει ότι το σώμα θα είναι άφθαρτο για όσο διάστημα **ο σκοπός** που του δίνουμε είναι η συγχώρεση, όχι η επίθεση. Ο τίτλος της ενότητας "Το Άφθαρτο Σώμα" δεν σημαίνει ότι το σώμα από μόνο του είναι άφθαρτο. Αυτό δεν θα είχε νόημα, αφού το σώμα από

μόνο του, επειδή δεν προέρχεται από τον Θεό, δεν μπορεί να είναι ούτε αιώνιο ούτε άφθαρτο. Αυτό επίσης σημαίνει ότι το σώμα δεν ζει. Το να μιλάμε για το σώμα ως αιώνιο είναι μια αντίφαση εξ ορισμού. Είναι απλά μια προσπάθεια εκ μέρους του εγώ να υπονομεύσει την μεταφυσική αλήθεια που είναι η πρόταση των Μαθημάτων Θαυμάτων. Ο Θεός δημιούργησε το πνεύμα, **όχι** το σώμα. Αυτή είναι η πρόταση που ακυρώνει εκ θεμελίων την ύπαρξη του εγώ. Έτσι, αν το σώμα δεν ζει, το σώμα δεν πεθαίνει, επειδή κυριολεκτικά δεν είναι τίποτα περισσότερο από την προβολή της σκέψης του διαχωρισμού που το προκάλεσε. Όπως σχολιάζει νωρίτερα ο Ιησούς:

Μπορεί να ρωτήσεις τώρα πώς αυτό είναι δυνατόν [η κατάργηση όλων των εμποδίων της αντίληψης] για όσο φαίνεται να ζεις σε αυτόν τον κόσμο. Είναι μια λογική ερώτηση. Πρέπει να προσέξεις, όμως, για να το καταλάβεις πραγματικά αυτό. Ποιος είναι το "εσύ" που ζει σε αυτόν τον κόσμο; Το πνεύμα είναι αθάνατο, και η αθανασία είναι μια συνεχής κατάσταση. Είναι το ίδιο αληθινή τώρα όπως ήταν πάντα ή όπως πάντα θα είναι, επειδή δεν υποδηλώνει απολύτως καμιά αλλαγή. Δεν είναι ένα συνεχές ούτε γίνεται κατανοητό σε σύγκριση με ένα αντίθετο. Η γνώση ποτέ δεν εμπλέκει συγκρίσεις. Αυτή είναι η κύρια διαφορά από όλα τα άλλα που μπορεί να συλλάβει ο νους. (Κ-4.ΙΙ.11:5-13)

Αυτό σαφώς αποκλείει το σώμα, ή οτιδήποτε ανήκει στο αντιληπτικό σύμπαν ως αθάνατο, ή έστω πραγματικό. Παρεμπιπτόντως, η λέξη "άφθαρτο" έχει παρθεί από το περίφημο απόσπασμα της πρώτης επιστολής προς Κορινθίους, όπου ο Απόστολος Παύλος κάνει την διάκριση ανάμεσα στο φθαρτό "φυσικό σώμα" και στο άφθαρτο "πνευματικό σώμα".

Ο Ιησούς τώρα συνεχίζει την συζήτηση του:

Από μόνο του (το σώμα) δεν είναι ούτε φθαρτό ούτε άφθαρτο. Δεν είναι τίποτα. Είναι το αποτέλεσμα μιας μικροσκοπικής, τρελής ιδέας φθοράς που μπορεί να διορθωθεί. Διότι ο Θεός έχει απαντήσει σε αυτή την παρανοϊκή ιδέα με την Δική Του· μια Απάντηση που δεν Τον εγκατέλειψε, κι επομένως φέρνει τον Δημιουργό στην επίγνωση κάθε νου που άκουσε την Απάντησή Του και Την δέχτηκε.

Και είναι τόσο σαφές από αυτό το απόσπασμα ότι το να λέμε ότι το σώμα είναι άφθαρτο **δεν** σημαίνει να λέμε ότι είναι αιώνιο. Πράγματι, σημαίνει ότι δεν είναι απολύτως τίποτα! Το σώμα δεν είναι τίποτα επειδή προέρχεται από μια αιτία – "μια μικροσκοπική, τρελή ιδέα φθοράς" - που η ίδια δεν είναι τίποτα. Όπως λέει ο Ιησούς αργότερα στο κείμενο:

Αυτό που εσύ θυμάσαι [κάθε πλευρά του συστήματος σκέψης του εγώ: διαχωρισμός, αμαρτία, ενοχή, μίσος κ.λ.π.] ποτέ δεν υπήρξε. Προήλθε από απουσία αιτίου που εσύ μπέρδεψες με αιτία. Μόνο γέλιο μπορεί να αξίζει, όταν μάθεις ότι έχεις θυμηθεί συνέπειες που δεν είχαν αιτία και δεν θα μπορούσαν ποτέ να είναι αποτελέσματα. (Κ-28.Ι.9:1-3)

Και είναι αυτό το “γέλιο” για αυτό που ποτέ δεν συνέβη αληθινά, η διόρθωση της Επανόρθωσης για το σύστημα σκέψης του εγώ του διαχωρισμού και της ατομικότητας. Ένα απόσπασμα από την ενότητα “Αμαρτία Εναντίον Λάθους” περιγράφει την διδασκαλία του εγώ ότι η αμαρτία δεν μπορεί να διορθωθεί, αλλά μόνο να τιμωρηθεί:

Η αμαρτία απαιτεί τιμωρία όπως το λάθος απαιτεί διόρθωση, και η πίστη ότι η τιμωρία είναι διόρθωση είναι σαφώς παρανοϊκή. (Κ-19.II.1:6)

Η “παρανοϊκή ιδέα” είναι το εγώ, και η μεταφορική “Απάντηση” είναι το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο ποτέ άφησε τον Θεό επειδή σαν μια Ιδέα στον Νου του Θεού, δεν έχει φύγει ποτέ από την Πηγή Της. Το Άγιο Πνεύμα επομένως φέρνει την επίγνωση και την θύμηση του Θεού σε κάθε νου που επιλέγει να Το ακούσει και να ακολουθήσει την διδασκαλία Του της συγχώρεσης. Εκείνη την αρχική στιγμή, επιλέξαμε την σοβαρή απάντηση του εγώ στην παρανοϊκή ιδέα αντί την ελαφρόκαρδη, απάντηση του Αγίου Πνεύματος. Τώρα στην άγια στιγμή απλά επιλέγουμε ξανά – να γελάσουμε αντί να κλάψουμε – όπως βλέπουμε σ’ αυτές τις φράσεις:

Ίσως έρχεσαι με δάκρυα. Αλλά άκουσε Το να λέει, “Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, κοίταξε το μάταιο όνειρό σου, στο οποίο αυτό θα μπορούσε να συμβεί”. Και θα αφήσεις την άγια στιγμή με το γέλιο σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.9:6-8)

Εσύ που είσαι αφοσιωμένος στο άφθαρτο, σου έχει δοθεί μέσω της αποδοχής σου, η δύναμη να απελευθερώνεις από την φθορά.

Η βάση αυτής της ιδέας βρίσκεται στα Ευαγγέλια του Ματθαίου και του Ιωάννη, η σαφέστερη δήλωση των οποίων βρίσκεται στου Ιωάννη σχετικά με την εμφάνιση του Ιησού μετά την ανάσταση – όταν ο Ιησούς λέει στους μαθητές στο επάνω δωμάτιο, με τις λέξεις από την κλασική έκδοση του King Jacob: “Σε όποιους συγχωρείτε τις αμαρτίες , θα συγχωρεθούν από αυτές· και σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι.” (κατά Ιωάννη 20:23). Η Καθολική εκκλησία απλά πήρε αυτό το κείμενο σαν το μέσον να δικαιολογήσει αυτό που αργότερα ονομάστηκε μυστήριο της εξομολόγησης, δηλαδή ότι ο ιερέας είχε αυτήν την ιδιαίτερη δύναμη, που απονεμήθηκε από τον ίδιο τον Ιησού, να συγχωρεί αμαρτίες οι οποίες προφανώς θεωρήθηκαν εντελώς πραγματικές. Αυτή η δήλωση του ευαγγελίου και η ερμηνεία της δυστυχώς βοήθησαν στο να συνεισφέρουν στην ιδιαιτερότητα που αποδόθηκε στους ιερείς, διαφοροποιώντας τους από όλους τους άλλους καθολικούς, στην πραγματικότητα από όλους τους άλλους ανθρώπους . Νομίζω ότι είναι μάλλον απίθανο, παρεμπιπτόντως, να είχε ποτέ αυτές τις λέξεις ο πραγματικός Ιησούς. Στην πραγματικότητα, αργότερα στο κείμενο ο Ιησούς μέχρι που κάνει μια ευφυή αναφορά σε αυτήν την παροχή άφεσης αμαρτιών από κάποιον άλλον:

Η πίστη στην αμαρτία βασίζεται απαραίτητα στην σταθερή βεβαιότητα ότι.... ο νους είναι ένοχος, και θα παραμείνει για πάντα έτσι μέχρις ότου ένας νους

που δεν είναι μέρος του να μπορέσει να του δώσει άφεση (Κ-19.ΙΙ.1:4-5)

Και στο “Τραγούδι της Προσευχής”, είναι σαφές ότι ένα από τα παραδείγματα που είχε ο Ιησούς στο νου του για τις προειδοποιήσεις του πάνω στην λανθασμένη συγχώρεση που την ορίζει ως “συγχώρεση-για-να-καταστρέψει” είναι οι ιερείς που δίνουν άφεση σε άλλους στο όνομά του, ή ακόμα στο όνομα του Θεού. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι:

ένα “καλύτερο” άτομο καταδέχεται να σκύψει να σώσει έναν “ελεεινό” από αυτό που αληθινά είναι. Εδώ η συγχώρεση στηρίζεται σε μια στάση ελεήμονος αρχοντιάς τόσο μακριά από την αγάπη που η αλαζονεία δεν θα μπορούσε ποτέ να εκτοπιστεί. Ποιος μπορεί να συγχωρεί και όμως να περιφρονεί; Και ποιος μπορεί να πει σε κάποιον άλλον ότι είναι βουτηγμένος στην αμαρτία, και όμως να τον αντιλαμβάνεται ως Υιό του Θεού; Ποιος κάνει κάποιον σκλάβο για να τον διδάξει τί είναι ελευθερία; Δεν υπάρχει ένωση εδώ, αλλά μόνον θλίψη. Αυτό δεν είναι πραγματικό έλεος. Αυτό είναι θάνατος (Τρ Πρ-2.ΙΙ.2:1-8).

Όμως, το βασικό μήνυμα της δήλωσης όπως επανερμηνεύεται από τα Μαθήματα Θαυμάτων έχει όντως νόημα. Έχουμε όντως την δύναμη να συγχωρούμε αμαρτίες, αλλά όχι επειδή υπάρχει κάτι που είναι άγιο ή ιδιαίτερο σε μας, ούτε επειδή η αμαρτία είναι πραγματική. Έχουμε την δύναμη να απελευθερώνουμε ο ένας τον άλλον από **την πίστη** ότι είμαστε αμαρτωλοί, επειδή κατ’ αρχάς ήταν οι δικοί μας νόες που έβαλαν εκεί την αμαρτία. Για παράδειγμα, εάν συνεχίσω να σου επιτίθεμαι για κάτι που έκανες ή που δεν έκανες, και είσαι έστω και ελάχιστα ένοχος, τότε θα συνεχίσεις να αισθάνεσαι ότι σου επιτίθεμαι. Εάν σε συγχωρήσω, όμως, και αποδείξω ότι τα αμαρτήματά σου εναντίον μου δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα, τότε καταδεικνύω ότι αυτά δεν είναι αιτία και έτσι δεν υπάρχουν. Και τότε αυτά εξαφανίζονται, **επειδή δεν υπήρξαν ποτέ**. Έχουμε ήδη συζητήσει αυτό το βασικό αξίωμα από τα Μαθήματα Θαυμάτων, αλλά είναι σαφές πόσο σημαντικό είναι στις διδασκαλίες του Ιησού επειδή το επαναλαμβάνει ξανά και ξανά.

Η συγχώρεση επομένως είναι το δώρο που δίνουμε ο ένας στον άλλον και που έχει την δύναμη να απελευθερώνει από την φθορά. Επαναλαμβάνω, η φθορά δεν έχει καμία σχέση με το σώμα, αλλά με την γεμάτη-ενοχή πίστη στους νόες μας ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Αυτή η πίστη στον διαχωρισμό – η οποία είναι το μοναδικό μας “αμάρτημα” - είχε καταστροφικά αποτελέσματα μέσα στα εγκόσμια όνειρά μας και είναι το ελάχιστο που μπορούμε να πούμε.

Τι καλύτερος τρόπος υπάρχει να διδάξεις το πρώτο και βασικό αξίωμα σε μαθήματα θαυμάτων από το να σου δείξω ότι αυτό που φαίνεται πως είναι το δυσκολότερο μπορεί να επιτευχθεί πρώτο;

“Αυτό που φαίνεται πως είναι το δυσκολότερο” είναι η υπέρβαση του θανάτου, το πιο δυνατό σύμβολο του εγώ για να αποδείξει την πραγματικότητα του σώματος και του θανάτου του Θεού. Και έτσι, σ’ αυτό το απόσπασμα, ο Ιησούς αναφέρεται στην ανάστασή

του, η οποία στα Μαθήματα Θαυμάτων δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με το σώμα ή με όποια φυσική αλλαγή. Μάλλον, η “ανάσταση” επαναπροσδιορίζεται ως “μια επαναφύπνιση ή μια αναγέννηση· μια αλλαγή του νου επάνω στο νόημα του κόσμου” (Εγχ-28.1:2). Η σταύρωση, όπως εξηγεί ο Ιησούς στο Κεφάλαιο 6 του κειμένου, ήταν “ένα ακραίο μάθημα” που δίδαξε ότι οι σκέψεις του εγώ και οι πράξεις δολοφονίας του Υιού του Θεού και της Αγάπης του Θεού δεν είχαν κανένα απολύτως αποτέλεσμα πάνω σ’ αυτήν την Αγάπη (Κ-6.1). Από την άποψη του θεραπευμένου νου **έξω** από το όνειρο του εγώ της ιδιαιτερότητας και του φόνου, τέτοιες σκέψεις και πράξεις δεν έχουν καμιά επίδραση πάνω στην πραγματικότητα. Έτσι η ανάσταση απέδειξε ότι δεν μπορεί να υπάρξει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα και ότι το αξίωμα της Επανόρθωσης είναι αληθινό, επειδή πράγματι δεν μπορεί να υπάρξει διαχωρισμός από τον Θεό.

Το σώμα δεν μπορεί παρά να υπηρετεί τον σκοπό σου. Έτσι όπως το κοιτάζεις, έτσι θα φαίνεται πως είναι. Ο θάνατος, αν ήταν αληθινός, θα ήταν η τελική και ολοκληρωτική διακοπή της επικοινωνίας, η οποία είναι ο στόχος του εγώ.

Όταν κοιτάζουμε πίσω προς το τέλος του Κεφαλαίου 15, το οποίο η Έλεν το έλαβε την εποχή των Χριστουγέννων, ο Ιησούς λέει για τον εαυτό του:

Ο Πρίγκηπας της Ειρήνης γεννήθηκε για να επανεδραιώσει την κατάσταση της αγάπης διδάσκοντας ότι η επικοινωνία παραμένει συνεχής ακόμα και αν το σώμα καταστραφεί, με την προϋπόθεση ότι δεν βλέπεις το σώμα ως το απαραίτητο μέσο επικοινωνίας. (Κ-15.ΧΙ.7:2)

Γι’ αυτό ακριβώς μιλάει εδώ. Θα φαινόταν ότι ο φόνος του Ιησού θα είχε σταματήσει για πάντα την επικοινωνία του με μας, και θα είχε αποδείξει στον Υιό του Θεού ότι πράγματι η Αγάπη του Θεού μπορεί σίγουρα να καταστραφεί και η Φωνή Του να σιγήσει για πάντα. Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι στο όνειρο του κόσμου προσπάθησαν να σιωπήσουν τον Ιησού δύο χιλιάδες χρόνια πριν. Η αλήθεια ήταν ακριβώς το αντίθετο, και τα μαθήματα Θαυμάτων είναι προφανώς μία από τις πιο δυνατές και στοργικές μαρτυρίες αυτής της αλήθειας της Επανόρθωσης: Η Αγάπη του Θεού παραμένει απολύτως ανεπηρέαστη από το σύστημα σκέψης του εγώ για τον διαχωρισμό. Έτσι, μέσα στο όνειρο του κόσμου το σώμα του Ιησού σκοτώθηκε, αλλά αυτό δεν είχε καμιά επίδραση στην τρυφερή του παρουσία μέσα στους νόες μας – **σαν σκέψη**. Και ως η σκέψη της Επανόρθωσης, εκείνος είναι ακόμα μαζί μας. Επομένως, ο Ιησούς διδάσκει στα Μαθήματά του ότι οι νόες είναι ενωμένοι και τα σώματα δεν είναι (Κ-18.VI.3:1), και το φυσικό γεγονός ότι το σώμα του διαχωρίστηκε από εμάς δεν είχε καμιά επίδραση στο **αληθινό** γεγονός ότι είναι πάντα μαζί μας – επαναλαμβάνω, **σαν σκέψη** – μέσα στους νόες μας. Η ευθύνη τότε γίνεται δική μας – **όχι δική του** – να επιλέξουμε να ακούσουμε την φωνή του που διδάσκει και μας λέει ότι όλα είναι καλά, διότι **δεν έχει συμβεί τίποτα που να αλλάξει την πραγματικότητα**. Αυτή είναι η αλήθεια παρά τα όσα το εγώ και ο κόσμος του θα μας έκαναν να πιστεύουμε και να αντιλαμβανόμαστε.

Εκείνοι που φοβούνται τον θάνατο δεν βλέπουν πόσο συχνά και πόσο δυνατά τον

φωνάζουν, και τον διατάσσουν να έρθει για να τους σώσει από την επικοινωνία.

Άλλη μια έκφραση των ιδεών που συζητούσαμε πιο πάνω: Δεν έχουμε επίγνωση ότι ακόμα και στα πιο ασήμαντα θέματα της ζωής μας, ή σε ό,τι σκεφτόμαστε ή αισθανόμαστε, πραγματικά καλούμε τον θάνατο. Αυτό συμβαίνει επειδή πιστεύουμε ότι με το σώμα σε σιωπή, το εγώ μπορεί να εμποδίσει για πάντα το Άγιο Πνεύμα και τον Ιησού να επικοινωνούν μαζί μας. Αυτό είναι ένα ακόμα παράδειγμα του κεντρικού αξιώματος των Μαθημάτων Θαυμάτων πάνω στην αλληλο-αποκλειόμενη σχέση ανάμεσα στον Θεό και το εγώ, στην αγάπη και τον φόβο, στην ζωή και τον θάνατο. Όπου υπάρχει το εγώ, ο Θεός πρέπει να παραμένει συσκοτισμένος. Όπου υπάρχει ο Θεός, το εγώ εξαφανίζεται. Επομένως όσο λατρεύουμε την ατομικότητά μας, πρέπει να λατρεύουμε το αμυντικό σύστημα σκέψης του σώματος που φαίνεται να το προστατεύει. Και έτσι παρά τις συνεχείς μας διαμαρτυρίες για το αντίθετο, ο θάνατος δεν προκαλεί φόβο στους εξατομικευμένους νόες μας και στις καρδιές μας. Εντελώς το αντίθετο – **τον καλούμε θερμά και δυνατά**, ξανά και ξανά και πάλι ξανά, κάθε στιγμή κατά την οποία κάνουμε τον κόσμο και το σώμα πραγματικά στις σκέψεις και στις αντιλήψεις μας.

Διότι ο θάνατος θεωρείται ασφάλεια, ο μεγάλος σκοτεινός σωτήρας από το φως της αλήθειας, η απάντηση στην Απάντηση, ο σιγαστήρας της Φωνής που μιλά για το Θεό.

Και πράγματι, μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ που είναι αφοσιωμένο στην διατήρηση της ατομικής του ύπαρξης, ο θάνατος είναι ασφάλεια. Όμως υπάρχει ένας μεγάλος κίνδυνος σ' αυτόν τον τρόπο σκέψης. Πιστεύουμε ότι ο θάνατος θα μας ελευθερώσει από όλους τους πόνους αυτού του κόσμου και δεν έχουμε επίγνωση ότι αυτή η μία τρελή σκέψη του διαχωρισμού παραμένει μαζί μας πέρα από τον τάφο, και θα παραμείνει μέσα στον νου μας μέχρι να αλλάξουμε δάσκαλο. Όσο πιστεύουμε στον θάνατο σε οποιαδήποτε από τις μορφές του, μεγαλύτερη ή μικρότερη, τότε δεν θα ακούσουμε ποτέ την Φωνή του Αγίου Πνεύματος που συνεχώς μας μιλά για την ζωή και το τέλος της ιδιαιτερότητας και ατομικότητας. Πράγματι, θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο θάνατος είναι το πρότυπο για όλες τις ιδιαίτερες σχέσεις μας εξαιτίας της κεντρικής του θέσης στο σχέδιο του εγώ για την προστασία του διαχωρισμού και της ενοχής, και για την αποσιώπηση της Φωνής του Αγίου Πνεύματος που μιλάει την αλήθεια. Αυτό δηλώνεται σαφώς από τον Ιησού στην ενότητα "Η Δολιότητα της Ιδιαιτερότητας" του Κεφαλαίου 24 στο κείμενο:

Δεν είσαι ιδιαίτερος. Αν νομίζεις ότι είσαι, και αν υπεράσπιζες την ιδιαιτερότητά σου απέναντι στην αλήθεια του τί πραγματικά είσαι, πώς μπορείς να γνωρίσεις την αλήθεια; Ποια απάντηση που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει, όταν είναι η ιδιαιτερότητά σου την οποία ακούς και η οποία ρωτά και απαντά; Η μικρή της απάντηση, άηχη μέσα στην μελωδία που ξεχύνεται από τον Θεό προς εσένα αιώνια με έναν ύμνο γεμάτο αγάπη για αυτό που είσαι, είναι το μόνο που ακούς. Και αυτό το απέραντο τραγούδι τιμής και αγάπης για αυτό που είσαι φαίνεται

σιωπηλό και ανήκουστο μπροστά στην "μεγαλοσύνη" της. Τεντώνεις τα αυτιά σου να ακούσουν την άηχη φωνή της, και όμως το Κάλεσμα του ίδιου του Θεού είναι άηχο για σένα.

Μπορείς να υπερασπίζεσαι την ιδιαιτερότητά σου, αλλά δεν θα ακούσεις ποτέ την Φωνή για τον Θεό δίπλα της. Μιλούν μια διαφορετική γλώσσα και πέφτουν σε διαφορετικά αυτιά. (Κ-24.ΙΙ.4:1-5:2)

Είναι εξαιτίας αυτού του δυνατού ρόλου που παίζει η ιδιαιτερότητα στην αμυντική στρατηγική του εγώ να εμποδίζει τον Υιό να επιλέξει να ακούσει το Άγιο Πνεύμα, που ο Ιησούς δίνει τόση έμφαση στις διδασκαλίες του επάνω στην ακύρωση της πίστης μας στην πραγματικότητα της ενοχής και της ιδιαιτερότητας μέσα από την συγχώρεση. Μόνο τότε είναι ο νους μας ελεύθερος να αφήσει το Άγιο Πνεύμα να γίνει ο Δάσκαλός μας.

Όμως η υποχώρηση στον θάνατο δεν είναι το τέλος της σύγκρουσης.

Άσχετα με το πόση σύγκρουση έχουμε σχετικά με τις ζωές μας, το να πεθάνουμε δεν πρόκειται να αλλάξει την σύγκρουση που έχουμε κάνει πραγματική, επειδή η πηγή της είναι η κατασκευασμένη σύγκρουση στους νόες μας ανάμεσα στον Θεό και το εγώ. Και έτσι αυτή η σύγκρουση παραμένει μαζί μας, άσχετα με το τί φαίνεται να συμβαίνει στο σώμα. Το σύστημα σκέψης του εγώ είναι σαν μια γεμάτη βαλίτσα που παίρνουμε μαζί μας μέσα στον νου μας όταν το σώμα πεθάνει, που σημαίνει ότι απλά πρέπει να ξανά κάνουμε αυτόν τον δρόμο πάλι, όπως εξηγεί παρακάτω στο τέταρτο εμπόδιο ο Ιησούς.

Ένα παράπονο που γίνεται συχνά είναι ότι, αφού δεν το θυμόμαστε αυτό, ερχόμαστε ξανά με μια βαλίτσα γεμάτη άγνοια και λησμονιά και τίποτα δεν φαίνεται να αλλάζει. Βασισμένο σ' αυτό που μόλις είπα, όμως, αυτό το παράπονο είναι πλαστό, επειδή προϋποθέτει ότι ο χρόνος είναι γραμμικός, και ότι η διαδικασία που αναφερόμαστε σαν μετενσάρκωση προχωράει από την μια φυσική ζωή σε μια άλλη (επιτρέποντας κάποιο μεσοδιάστημα μη-σωματικών καταστάσεων), κατά μήκος ενός γραμμικού χρονικού συνεχούς. Στην πραγματικότητα, όλος ο χρόνος συνέβη μέσα σε μια στιγμή, όπως εξηγεί ο Ιησούς σ' αυτήν την δήλωση από το "Το Μικρό Εμπόδιο":

Η απειροελάχιστη στιγμή του χρόνου στην οποία έγινε το πρώτο λάθος, και όλα τα άλλα μέσα σ' αυτό το λάθος....(Κ-26.V.3:5)

Και έτσι το μόνο που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι ο επιλογέας συνεχίζει την επιλογή του – **έξω από χρόνο και χώρο** – να είναι ένα εγώ με τις αποσκευές του της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Οι ειδικές μορφές – δηλ. οι ζωές – στις οποίες αυτές οι σκέψεις εμφανίζονται είναι βασικά άσχετες.

Μετά από αυτά που είπαμε όμως, στο πρακτικό επίπεδο της εμπειρίας μας μέσα στα γραμμικά όνειρα που ονομάζουμε ζωές μας – καθώς και παρελθούσες και μέλλουσες ζωές – εάν "επιστρέψαμε" και είχαμε όλες αυτές τις αναμνήσεις του παρελθόντος, θα είμαστε τόσο κατακλυσμένοι και μπερδεμένοι από τις ταυτόχρονες και συγκρουόμενες εικόνες, που

θα θεωρούσαμε σχεδόν αδύνατον να τις συσχετίσουμε με το μάθημα **τώρα**.

Σε ένα άλλο επίπεδο, θα μπορούσε κάποιος να κατανοήσει αυτή την “λησμονιά” σαν την προσπάθεια του εγώ να μας κρατήσει στο σκοτάδι και την άγνοια, έτσι ώστε να εξακολουθούμε να επαναλαμβάνουμε τα ίδια μοτίβα ξανά και ξανά και να μην φαίνεται ποτέ καμιά πρόοδος στο μονοπάτι της Επανάρθωσής μας.

Μόνο η απάντηση του Θεού είναι το τέλος της.

Κανένα από τα πράγματα σε αυτόν τον κόσμο, του θανάτου συμπεριλαμβανομένου, δεν θα λύσει την διαμάχη στον νου μας. Πράγματι, κατασκευάστηκαν για να **μην** την λύσουν. Το μόνο πράγμα που θα ακυρώσει την διαμάχη είναι το Άγιο Πνεύμα και η αποδοχή μας του μηνύματος της Επανάρθωσής Του για συγχώρεση. Αφού αυτή η Απάντηση είναι στον νου μας, αυτό είναι το τελευταίο μέρος στο οποίο θα ήθελε το εγώ να κοιτάξουμε. Και έτσι, ο κόσμος των ειδικών και συγκεκριμένων προβλημάτων κατασκευάστηκε για να μας μπερδεύει. Πουθενά στα Μαθήματα Θαυμάτων δεν εξηγείται πιο καθαρά και πιο απλά αυτή η δυναμική του εγώ να κατασκευάζει μη-υπαρκτά προβλήματα για να μας εμποδίσει να ακούσουμε την Απάντηση του Θεού, από ό,τι στα Μαθήματα 79 και 80 του βιβλίου των ασκήσεων, “Ας αναγνωρίσω το πρόβλημα ώστε να μπορέσει να λυθεί” και “Ας αναγνωρίσω ότι τα προβλήματά μου έχουν λυθεί”. Αναφέρουμε αποσπάσματα από το πρώτα από αυτά τα μαθήματα τώρα:

Ένα πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί αν δεν γνωρίζεις τι είναι. Ακόμα και αν έχει ήδη πραγματικά λυθεί εσύ θα εξακολουθήσεις να έχεις το πρόβλημα, επειδή δεν θα αναγνωρίζεις ότι έχει λυθεί. Αυτή είναι η κατάσταση του κόσμου. Το πρόβλημα του διαχωρισμού, που είναι στην πραγματικότητα το μόνο πρόβλημα, έχει ήδη λυθεί. Όμως η λύση δεν αναγνωρίζεται επειδή το πρόβλημα δεν αναγνωρίζεται.

Καθένας σε αυτόν τον κόσμο φαίνεται να έχει τα δικά του ιδιαίτερα προβλήματα. Όμως είναι όλα το ίδιο, και πρέπει να αναγνωριστούν σαν ένα αν πρόκειται να γίνει αποδεκτή η μία λύση που τα λύνει όλα. Ποιος μπορεί να δει ότι ένα πρόβλημα έχει λυθεί αν νομίζει ότι το πρόβλημα είναι κάτι άλλο; Ακόμα και αν του δοθεί η απάντηση, δεν μπορεί να δει την σχετικότητα της.

Αυτή είναι η θέση στην οποίαν βρίσκεις τον εαυτό σου τώρα. Έχεις την απάντηση [την Επανάρθωση του Αγίου Πνεύματος], αλλά είσαι ακόμα αβέβαιος για το ποιο είναι το πρόβλημα. Μια μακριά σειρά διαφορετικών προβλημάτων φαίνεται να αντιμετωπίζεις, και μόλις το ένα τακτοποιείται το επόμενο και το επόμενο εμφανίζονται. Φαίνεται να μην έχουν τέλος. Δεν υπάρχει στιγμή στην οποίαν να αισθάνεσαι εντελώς ελεύθερος από προβλήματα και σε ειρήνη....

Κανείς δεν θα μπορούσε να λύσει όλα τα προβλήματα που φαίνεται να κρατά ο κόσμος. Φαίνονται να είναι σε τόσα πολλά επίπεδα, σε τόσες διαφορετικές μορφές και με τέτοιο ποικίλο περιεχόμενο, που σε φέρνουν

αντιμέτωπο με μια απίθανη κατάσταση...

Όλη αυτή η πολυπλοκότητα δεν είναι παρά μια απελπισμένη προσπάθεια να μην αναγνωρίσεις το πρόβλημα, και επομένως να μην το αφήσεις να λυθεί. Αν μπορούσες να αναγνωρίσεις ότι το μόνο σου πρόβλημα είναι ο διαχωρισμός, άσχετα με την μορφή που παίρνει, θα μπορούσες να δεχθείς την απάντηση διότι θα έβλεπες ότι είναι σχετική. Όταν αντιληφθείς την υποκείμενη σταθερότητα σε όλα τα προβλήματα που φαίνεται να αντιμετωπίζεις, θα καταλάβαινες ότι έχεις τα μέσα να τα λύσεις όλα. Και θα χρησιμοποιούσες τα μέσα, επειδή θα αναγνώριζες το πρόβλημα. (B. Ασκ Μ-79.1-3; 5:1-2; 6)

Και έτσι, το μόνο που πρέπει να κάνουμε για να έρθει ξανά η ειρήνη σε μας, είναι να στραφούμε μέσα μας και να αλλάξουμε τον νου μας, και η Απάντηση είναι ήδη δικιά μας.

Το εμπόδιο της φαινομενικής σου αγάπης για τον θάνατο το οποίο πρέπει να διασχίσει η ειρήνη φαίνεται να είναι πολύ μεγάλο. Διότι μέσα του βρίσκονται κρυμμένα όλα τα μυστικά του εγώ, όλα τα παράξενα τεχνάσματά του για την εξαπάτηση, όλες οι αρρωστημένες ιδέες του και οι αλλόκοτες φαντασιώσεις του. Εδώ είναι το ύστατο τέλος της ένωσης, ο θρίαμβος της κατασκευής του εγώ πάνω στην δημιουργία, η νίκη του άψυχου πάνω στην Ίδια την Ζωή.

Όλα τα παραπάνω είναι όσα περιέχονται και προστατεύονται από την έλξη του θανάτου, όπως είδαμε στην αρχή της συζήτησής μας πάνω στο τρίτο εμπόδιο για την ειρήνη. Ο θάνατος είναι μια από τις πιο βαθιά θαμμένες, σκοτεινές ακρογωνιαίες λίθους του εγώ, και η πίστη στον θάνατο αγκαλιάζει κάθε όψη του συστήματος σκέψης του. Περιλαμβάνει την φαινομενική πραγματικότητα του σώματος, η οποία κάνει αληθινή την αμαρτία του διαχωρισμού, για να μην αναφέρουμε την ενοχή μας για αυτήν την αμαρτία του θριάμβου μας εναντίον του Θεού. Αυτή η πίστη στην αμαρτία, τρεφόμενη από το εγώ, είναι που απαιτεί την θυσία και την τιμωρία μας, των οποίων η υπέρτατη έκφραση είναι ο θάνατος.

Κάτω από τις σκονισμένες παρυφές του διαστρεβλωμένου κόσμου του, το εγώ θα εναπέθετε τον Υιό του Θεού, σφαγιασμένο σύμφωνα με τις προσταγές του, απόδειξη μέσα στην αποσύνθεσή του ότι ο Θεός ο Ίδιος είναι ανίσχυρος μπροστά στην δύναμη του εγώ, ανίκανος να προστατέψει την ζωή που Αυτός δημιούργησε ενάντια στην άγρια επιθυμία του εγώ να σκοτώνει.

Εδώ είναι η τελική απόδειξη του εγώ ότι έχει καταστήσει τον Θεό αδύναμο, επειδή Αυτός δεν μπορεί να σώσει τον Υιό Του. Ο αναγνώστης χωρίς αμφιβολία θα θυμηθεί το υπέροχο απόσπασμα από το “Ο Αντί-Χριστός” (Κ-29.VIII.6:2-6) που αναφέραμε προηγουμένως σε αυτό το κεφάλαιο. Εκεί ο Ιησούς εργάστηκε λεπτομερώς πάνω στο παράλογο σύνολο των συνεπειών της αποδοχής της θεμελιώδους πεποίθησης του εγώ ότι μπορεί αυτό να προκαλέσει διαχωρισμό από τον Θεό, την Πηγή της ζωής. Και για να επαναλάβουμε την προηγούμενη παραπομπή μας από το εγχειρίδιο: “Αν ο θάνατος είναι πραγματικός για οτιδήποτε, δεν υπάρχει ζωή. Ο θάνατος αρνείται την ζωή” (Εγχ-27.4:2-3). Άρα, για να

προστατεύουμε την “ζωή” μας, πρέπει συνεχώς να προσκυνάμε στου εγώ το βωμό του θανάτου. Και μόνο να σκεφθούμε την παράνοια την οποίαν τηρούμε στις κηδείες και στις ταφές, και σε όλες τις παράξενες τελετουργίες που περιβάλλουν τον θάνατο – κάθε μία εκ των οποίων κάνει το σώμα πραγματικό – μας δίνει κάποια ιδέα του σε μυριάδες αριθμού των εκδηλώσεων το πόσο πολύ έχουμε πιστέψει τα ψέματα του εγώ.

Αυτή η παράνοια είναι ιδιαίτερα εμφανής σε κηδείες που ακούει κάποιος να αναφωνείται το πόσο πολύ αγαπούσε ο Θεός αυτό το πρόσωπο που το πήρε μαζί Του. Αυτό είναι ένα καλό παράδειγμα του πώς ο πόνος του θανάτου καλύπτεται και γίνεται μέρος της Θέλησης ενός γεμάτου Αγάπη Θεού. Ο Ernest Becker, ένας ψυχαναλυτής κοινωνιολόγος, έγραψε ένα εξαιρετικό βιβλίο με τίτλο “Η Άρνηση του Θανάτου”, όπου περιγράφει γραφικά αυτήν την σημαντική πλευρά του αμυντικού κόσμου του εγώ. Το νόημα του βιβλίου είναι ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε όλοι είναι η ανάγκη να αρνηθούμε την φρίκη που μας προκαλεί ο θάνατος. Κάνει την υπόθεση ότι το πρόβλημα είναι ο φόβος του θανάτου, όχι η έλξη του, και ότι φοβόμαστε όλοι τόσο πολύ τον θάνατο που μπορούμε μόνο να επιζητούμε να αρνηθούμε την φρίκη της πραγματικότητάς του. Πράγματι, με αυτήν την έννοια, ο Becker μας έδωσε μια ισχυρή θεραπεία του πώς προσπαθούμε να αρνηθούμε αυτό που εμείς πρώτα κάναμε πραγματικό. Αυτό περιλαμβάνει όχι μόνο τον θάνατο, αλλά και τα αισθήματά μας της ενοχής, του θυμού, της κατάθλιψης κλπ. Το βιβλίο γίνεται αδύναμο στο τέλος επειδή ο Becker βασικά λέει ότι δεν υπάρχει τρόπος να αποφύγουμε το πρόβλημα του θανάτου. Και καταλήγει ότι από όλες τις ψευδαισθήσεις που μας έχει δώσει ο κόσμος για να διαχειριστούμε αυτό το πρόβλημα, η πιο επιτυχημένη είναι η θρησκεία. Με αυτήν την έννοια, μιλάει θετικά για την θρησκεία, όχι επειδή πιστεύει στον Θεό, αλλά επειδή πιστεύει ότι η θρησκευτική πρακτική και πίστη απλά λειτουργούν άριστα στο να μας βοηθήσουν να αντιμετωπίσουμε αυτό το **πολύ πραγματικό πρόβλημα** που θα το έλεγε ένα γεγονός της “ζωής”. Παρόλα αυτά, όμως, η θεώρηση του Becker για την φύση του εγώ και την ενοχή είναι ρωμαλέα αιχμηρή, και το βιβλίο του κέρδισε επάξια το βραβείο Πούλιτζερ.

Αδελφέ μου, παιδί του Πατέρα μας, αυτό είναι ένα όνειρο θανάτου. Δεν υπάρχει καμιά κηδεία, ούτε σκοτεινοί βωμοί, ούτε μακάβριες εντολές ούτε διαστρεβλωμένες τελετουργίες καταδίκης στις οποίες να σε οδηγεί το σώμα. Μην ζητάς να απελευθερωθείς από αυτό [το σώμα]. Παρά ελευθέρωσέ το από τις ανελέητες και άκαμπτες εντολές που του έδωσες, και συγχώρεσε το γι’ αυτό που εσύ το διέταξες να κάνει.

Με άλλα λόγια, εμείς το επινοήσαμε όλο αυτό – απολύτως ολόκληρο το όνειρο. Μέσα στο όνειρο, όμως, ο θάνατος και όλα όσα συνοδεύουν αυτήν την πίστη φαίνονται πολύ πραγματικά, αλλά αυτό δεν απομακρύνει το γεγονός ότι είναι όλα, στην ουσία, απλά μια ψευδαίσθηση:

*Και αν αναγνωρίζατε ότι αυτός ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση;
Και αν πραγματικά καταλαβαίνατε ότι εσείς τον κατασκευάσατε;
Και αν συνειδητοποιούσατε ότι αυτοί που φαίνονται να περπατούν*

μέσα σ' αυτόν, να αμαρτάνουν και να πεθαίνουν, να επιτίθενται και να δολοφονούν και να καταστρέφουν τους εαυτούς τους, είναι ολότελα μη πραγματικοί; (Κ-20.VIII.7:3-5)

Και παρακάτω σε μια σημαντική παράγραφο του κειμένου ο Ιησούς αναφέρεται στο ίδιο θέμα, όταν μιλάει για τα βάσανα που είναι στην καρδιά των ονείρων του κόσμου, και επομένως είναι τελικά δική μας ευθύνη:

Το μυστικό της σωτηρίας δεν είναι παρά αυτό: ότι εσύ το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Δεν έχει σημασία η μορφή της επίθεσης, αυτό παραμένει η αλήθεια. Όποιος και αν παίρνει τον ρόλο του εχθρού και του επιτιθέμενου, αυτό παραμένει η αλήθεια. Οτιδήποτε φαίνεται να είναι η αιτία οποιουδήποτε πόνου και βασάνου που νιώθεις, αυτό παραμένει η αλήθεια. Γιατί εσύ δεν θα αντιδρούσες καθόλου σε μορφές μέσα σε ένα όνειρο που ήξερες ότι ονειρευόσουν. Ακόμα και αν ήταν όσο μισητοί και όσο μοχθηροί θα μπορούσαν να είναι, δεν θα είχαν καμιά επίδραση επάνω σου εκτός και αν δεν μπορούσες να αναγνωρίσεις ότι είναι το όνειρό σου. (Κ-27.VIII.10)

Οι νόες μας – το αληθινό σπίτι της θυματοποίησης – έχουν δώσει στο σώμα “ανελέητες και άκαμπτες εντολές” να επιτίθεται και να γίνεται θύμα επίθεσης, να θυματοποιεί και να θυματοποιείται. Και έτσι πρέπει να είμαστε εμείς – οι νόες μας – που χρειάζεται να συγχωρούμε, όχι το σώμα. Οι “μισητές” και “μοχθηρές” φιγούρες στις ζωές μας δεν είναι παρά οι προβαλλόμενες εικόνες αυτών που δεν θέλουμε να δούμε για τους εαυτούς μας.

Και έτσι, αυτό το απόσπασμα από τα εμπόδια κάνει σαφές ότι δεν έχει νόημα (εκτός μόνον για το εγώ) να ζητάμε βοήθεια να απελευθερωθούμε από το σώμα ή από τους πόνους του. Αφού οι φυσικές μας δυσκολίες και οι ανησυχίες μας, δεν είναι το πρόβλημα, ούτε η πηγή του προβλήματος, τέτοια αιτήματα είναι άσκοπα. Μια λιγότερο επιτηδευμένη δήλωση αυτής της ίδιας ιδέας κάνει ο Ιησούς στις αρχές του κειμένου:

*Η διόρθωση του φόβου είναι δική σου ευθύνη. Όταν ζητάς την απελευθέρωση από τον φόβο, υπονοείς ότι δεν είναι δική σου ευθύνη. Θα έπρεπε να ζητήσεις, αντίθετα, βοήθεια για τις συνθήκες που προκάλεσαν τον φόβο. Αυτές οι συνθήκες συνεπάγονται πάντα μια προθυμία να είσαι διαχωρισμένος. Σε αυτό το επίπεδο **μπορείς να βοηθήσεις**. (Κ-2.VI.4:1-5)*

Γι' αυτόν τον λόγο λέει επίσης εδώ, στο τρίτο εμπόδιο : Μην ζητάς να απελευθερωθείς από τον θάνατο ή από όλα τα τρομερά σύμβολα του θανάτου που κατασκευάσαμε, επειδή αυτό δεν θα ανακουφίσει πραγματικά τον πόνο μας. Αντίθετα, θα έπρεπε να ζητάμε βοήθεια για να απελευθερωθούμε από τις συνθήκες στους νόες μας που οδήγησαν σ' αυτό. Οι συνθήκες, όπως είπε ο Ιησούς, είναι οι πεπιοθήσεις για τον διαχωρισμό, οι οποίες μεταφράζονται στις πεπιοθήσεις μας για την ατομικότητα, την ενοχή, και την ιδιαιτερότητα, οι οποίες με την σειρά τους οδηγούν στο να προβάλλουμε αυτές τις πεπιοθήσεις στο σώμα

– το δικό μας και των άλλων. Έτσι αυτό που μας θεραπεύει από την πίστη στον θάνατο είναι η αλλαγή του νου που συνίσταται στην συγχώρεση του ενός από τον άλλον και του εαυτού μας, την οποία θα συζητήσουμε σε μεγαλύτερο βάθος όταν μελετήσουμε το τελευταίο εμπόδιο.

Τελικά, “οι μακάβριες εντολές” και “οι διαστρεβλωμένες τελετουργίες καταδίκης” μπορούν να γίνουν κατανοητές με δύο διαφορετικούς τρόπους. Πρώτον, η γλώσσα της πρότασης είναι η γλώσσα της τυπικής θρησκείας. Ο Ιησούς επίτηδες χρησιμοποιεί λέξεις όπως “βωμός”, “εντολές”, και “τελετουργίες”, διότι όλες οι δυτικές θρησκείες έχουν κάνει σίγουρα τον θάνατο πολύ πραγματικό. Δεύτερον, και ίσως πιο εύστοχο όσον αφορά το θέμα μας, οι “θρησκείες” του εγώ έχουν κάνει τον πόλεμο πραγματικό, τον έχουν συγχωρήσει, και κάποιες φορές τον έχουν ονομάσει ακόμα και “ιερό”, διεξαγόμενο στο όνομα του Ίδιου του Θεού. Αυτές οι “θρησκείες” μας επέτρεψαν να πιστεύουμε ότι μπορούμε να καταδικάζουμε άλλους ανθρώπους επικαλούμενοι την “δικαιοσύνη του Ουρανού”, και ακόμα να μπορούμε και να επινοούμε κοινωνικά τελετουργικά για να καταδικάζουμε ανθρώπους μέσα από τα δικαστικά και ποινικά συστήματά μας, για παράδειγμα.

Όλα αυτά δεν είναι παρά προσπάθειες να δικαιολογήσουν την πίστη ότι ο θάνατος είναι πραγματικός, και ότι το μίσος και ο φόνος μπορούν να δικαιολογηθούν. Ο Ιησούς μας δίνει παραδείγματα αυτού του είδους της εγγενούς αντίφασης στην ενότητα του κειμένου με τίτλο “Πέρα από Όλα τα Σύμβολα”, όπου συζητάει έννοιες όπως “μισητή αγάπη”, ή “ζωντανός θάνατος”. (Κ-27.III.2:1) Η εφαρμογή τέτοιων αντιφάσεων στην θρησκευτική μας ιστορία μας δίνει ένα παράδειγμα της αιτίας που ο Ιησούς κάνει την ακόλουθη δήλωση στο φυλλάδιο “Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία, Πρακτική”, όπου απευθύνει την ερώτηση της θέσης της θρησκείας στην ψυχοθεραπεία:

Η τυπική θρησκεία δεν έχει θέση στην ψυχοθεραπεία· αλλά επίσης δεν έχει πραγματική θέση ούτε και στην θρησκεία. Σ’ αυτόν τον κόσμο υπάρχει μια εκπληκτική τάση να συνδυάζονται αντιφατικές λέξεις σε έναν όρο χωρίς να γίνεται αντιληπτή καθόλου η αντίφαση. (Ψ-2.II.2:1-2)

Ενώ ο Ιησούς αναφέρεται ειδικά στην αντίφαση του να συνδέεις μαζί τις λέξεις “τυπική” και “θρησκεία”, η δήλωση χωρίς αμφιβολία παραπέμπει στους όρους “μισητή αγάπη” και “ζωντανός θάνατος”. Αυτές οι έννοιες έχουν χρησιμοποιηθεί από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς για να δικαιολογήσουν το ασυνείδητο μίσος τους και την επιθυμία να σκοτώσουν, κρύβοντας αυτές τις σκέψεις κάτω από βιβλικές δηλώσεις θεϊκής αγάπης.

Πολλές φορές ο Ιησούς μιλάει για το εγώ σαν θρησκεία, ένα σύστημα σκέψης στο οποίο η υποκείμενη ενοχή, η επίθεση και η αμαρτία είναι ιερές. Αλλά αυτό που επίσης υπονοείται σε πολλά σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων, και το οποίο κατηγορηματικά εκφράζεται εδώ, είναι ότι οι θρησκείες του κόσμου – και αφού το περιεχόμενο των Μαθημάτων είναι Ιουδαίο-Χριστιανικό, έχουμε περιορίσει την συζήτησή μας στις βιβλικές θρησκείες – έχουν μετατρέψει το βασικό σύστημα σκέψης του εγώ στον Λόγο του Θεού. Η ήδη αναφερθείσα βιβλική δήλωση, “Διότι χύμα είσαι και στο χύμα θα επιστρέψεις” (Γένεσις 3:19) είναι μια

εντολή με την έννοια ότι είναι ο Θεός της Γένεσης που την επιτάσσει. Έτσι, η απαγγελία αυτών των λέξεων σε μια κηδεία από επισκόπους, ιερείς και ραβίνους είναι ένας άλλος τρόπος έκφρασης της στρατηγικής του εγώ να κάνει και το σώμα και τον θάνατο πραγματικά, εξαφανίζοντας με αυτόν τον τρόπο τον αληθινό Θεό της ζωής από κάθε πραγματική μελέτη και ανάμειξη, αφού Αυτός και η Αγάπη Του συνιστούν τον πραγματικό μας φόβο.

Επιστρέφοντας στον όρο “εντολές” στο απόσπασμα, οι βιβλικές “δέκα εντολές”, από την πλευρά ενός κοινωνικού πλαισίου, είναι μια προσπάθεια να σκιαγραφήσουν και να νομοθετήσουν ένα σύνολο εντεταλμένων και απαγορευμένων πράξεων, με σκοπό να ελέγξουν την συμπεριφορά των ανθρώπων. Οι εντολές παρουσιάζονται σαν να έρχονται από το στόμα του Θεού, και αναπόφευκτα οδηγούν σε έναν πραγματικό φόβο της τιμωρίας του Θεού, μήπως κάποια από αυτές τις δέκα παραβιαστεί. Αν κάποια από τις εντολές παραβιαστεί, πράγμα αναπόφευκτο μέσα στο όνειρο του εγώ, ο αμαρτωλός θα αναγκαστεί να πληρώσει τις συνέπειες της αμαρτίας: πρώτα να καταδικαστεί από τους ανθρώπους που λειτουργούν σαν αγγελιαφόροι του Θεού σ’ αυτόν τον κόσμο, και μετά, να τιμωρηθεί τελικά από τον Ίδιο τον Θεό. Με σαφή έμφαση στην συμπεριφορά και όχι στον νου, η αληθινή φύση των εντολών προδίδεται. Η έμφαση δίνεται μόνο στην **μορφή** (την συμπεριφορά του σώματος), ενώ το **περιεχόμενο** (οι σκέψεις στον νου) αγνοείται εντελώς. Όπως μας θυμίζει ο Ιησούς σε όλο το κείμενο, τέτοια περιφρόνηση είναι ένα από τα πρωταρχικά χαρακτηριστικά των ιδιαίτερων σχέσεων και των πέντε νόμων του χάους του εγώ (πχ Κ-16.V12:1-3; Κ-17.IV; Κ-23.II.16-18).

Μέσα στην έξαρσή του, το διάταξες [το σώμα] να πεθάνει, διότι μόνο ο θάνατος θα μπορούσε να κατακτήσει την ζωή. Και τι άλλο από την παραφροσύνη θα μπορούσε να κοιτάζει την ήττα του Θεού, και να νομίζει ότι είναι πραγματική;

Ο Ιησούς αναφέρεται εδώ στην εξύψωση του σώματος από το εγώ, ακολουθώντας την εντολή του επιλογέα του Υιού να εγγυηθεί την ατομική του ύπαρξη δοξάζοντας το σώμα. Όλο αυτό αντανακλά την τρελή πίστη ότι μπορούμε να καταστρέψουμε την ζωή και τον Θεό κάνοντας το σώμα να πεθαίνει. Έτσι, το εγώ μπορεί να ισχυρίζεται ότι αυτό που έχει δημιουργήσει ο Θεός είναι φθαρτό και όχι αιώνιο, δίνοντάς του την δυνατότητα να τοποθετήσει τον εαυτό του στον θρόνο σαν κατακτητή του Θεού. Στον μύθο με τον οποίον αρχίζει το βιβλίο της Gloria και το δικό μου “Αφυπνιζόμενοι από το όνειρο”, βασισμένο στην εμπειρία της Gloria, τα μέλη της “σκοτεινής ομάδας” - που συμβολίζουν μια πλευρά του συστήματος σκέψης του εγώ – καυχώνται μετά την κατασκευή του κόσμου:

“Ο Θεός δεν μπορεί να καταστρέψει αυτό που Αυτός δημιούργησε, αλλά εμείς μπορούμε να καταστρέψουμε αυτό που εμείς έχουμε κάνει. Επομένως, είμαστε μεγαλύτεροι από τον Θεό. Ο Θεός δεν υπάρχει πια και εμείς βασιλεύουμε υπέρτατα.”

Επομένως το εγώ εξυψώνει το σώμα – και αυτός ο σκοπός πραγματοποιείται από την κοινωνία που έχει κάνει το σώμα περιζήτητο, λατρευτό και σεβαστό. Η αποθέωση της

σεξουαλικότητας με το να κάνουμε το σώμα ελκυστικό και σαγηνευτικό είναι άλλο ένα παράδειγμα αυτού του σκοπού. Τέτοια αποθέωση δεν αφορά μόνο τον φυσικό μας εαυτό , αλλά και τον ψυχολογικό μας εαυτό καθώς αναπτύσσουμε μια προσωπικότητα που θα μας δώσει αυτό που θέλουμε. Ο Ιησούς είναι πολύ κατηγορηματικός όταν περιγράφει τον τρόπο που το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα για τέτοιους σκοπούς:

Κοίταξε όλα τα μπιχλιμπίδια που έγιναν για να κρεμιούνται πάνω στο σώμα, ή για να το καλύπτουν ή για να τα χρησιμοποιεί. Δες όλα τα άχρηστα πράγματα που έγιναν για να τα βλέπουν τα μάτια του. Σκέψου τις πολλές προσφορές που έγιναν για την ευχαρίστησή του, και θυμήσου ότι όλα αυτά έγιναν για να κάνουν να φαίνεται ελκυστικό αυτό που μισείς. Θα χρησιμοποιούσες αυτό το μισητό πράγμα για να τραβήξεις τον αδελφό σου σε σένα και να έλξεις τα μάτια του σώματός του; (Κ-20.ΙΙ.1:1-4)

Φύλαγέ το (το σώμα) για επίδειξη, σαν δόλωμα για να πιάσεις άλλο ένα ψάρι, για να στεγάσεις την ιδιαιτερότητά σου με καλύτερο στυλ, ή για να υφάνεις μία κορνίζα αγάπης γύρω από το μίσος σου, και το καταδικάζεις σε φθορά και θάνατο. (Κ-24.VII.4:6)

Τώρα, βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ιησούς επιτάσσει ότι η χρήση του μείκ-απ, η γενική καθαριότητα ή η υγιεινή είναι αμαρτία ή λάθος. Αλλά μας ζητάει σαν μαθητές του να εξετάσουμε **όλες** τις πλευρές της φυσικής μας και της ψυχολογικής μας ύπαρξης εδώ για να δούμε πόσο έξυπνα (ή όχι τόσο έξυπνα) το εγώ σκέψης της ιδιαιτερότητας έχει διεισδύσει στις ζωές μας. Δεν μας ζητά να πάψουμε ή να αλλάξουμε την συμπεριφορά μας, αλλά όντως μας καλεί να παρατηρήσουμε τον παράλογο εγώ σκοπό της ενοχής με τον Ιησού, έτσι ώστε να μπορεί να τον αντικαταστήσει με τον δικό του στόχο, της συγχώρεσης.

Ο φόβος του θανάτου θα φύγει καθώς η γοητεία του θα υποχωρήσει μπροστά στην πραγματική έλξη της αγάπης.

Όταν θα φέρεις το σκοτάδι στο φως, την ψευδαίσθηση στην αλήθεια, τον φόβο στην υποκείμενη αγάπη, τότε το πρόβλημα εξαφανίζεται. Αυτή η ιδέα θα αναφερθεί ξανά όταν μελετήσουμε το τέταρτο εμπόδιο, και θα την συζητήσουμε τότε πληρέστερα.

Το τέλος της αμαρτίας, που φωλιάζει ήσυχα μέσα στην ασφάλεια της σχέσης σου, προστατευμένο από την ένωσή σου με τον αδελφό σου, και έτοιμο να αναπτυχθεί σε μια ισχυρή δύναμη για τον Θεό πλησιάζει.

Ο Ιησούς θεωρεί ότι έχουμε ήδη προχωρήσει μακριά, στο ότι έχουμε επιλέξει την συγχώρεση αντί για την ενοχή, και την αγιότητα αντί της ιδιαιτερότητας. Επομένως η ειρήνη του Θεού είναι ακριβώς μετά την στροφή, στην γωνία. Σε άλλα αποσπάσματα, όμως, ο Ιησούς μας κάνει πολύ ξεκάθαρο ότι το τέλος της αμαρτίας δεν είναι τόσο άμεσο, επειδή

έχουμε ακόμα πολύ εσωτερική δουλειά να κάνουμε· η συγχώρεση απαιτεί την συνεχή μας επαγρύπνηση και επιμέλεια:

*Υπάρχει ένας τρόπος με τον οποίο η διαφυγή είναι δυνατή.
Μπορεί να μαθευτεί και να διδαχθεί, **αλλά απαιτεί υπομονή και
μεγάλη προθυμία.** (Κ-17.8:3-4)*

Παρόλα αυτά, από την δική του άποψη – έξω από το όνειρο του χρόνου – ο διαχωρισμός έχει ήδη τελειώσει και το σχέδιο της Εξιλέωσης έχει ολοκληρωθεί. Και η απόφασή μας να προχωρήσουμε τόσο μακριά με τα Μαθήματα Θαυμάτων αντανακλά την απόφασή μας να δεχθούμε αυτό που ήδη έχει γίνει αποδεκτό. Έτσι από αυτήν την οπτική λέει ο Ιησούς αυτές τις λέξεις, όπως κάνει συχνά και σε όλο το βιβλίο των ασκήσεων.

Τα πρώτα βήματα της σωτηρίας φρουρούνται προσεκτικά από την αγάπη, φυλάσσονται από κάθε σκέψη που θα τους έκανε επίθεση, και ετοιμάζονται ήσυχα να εκπληρώσουν το ισχυρό καθήκον για το οποίο σου δόθηκε.

Αυτό το κομμάτι έχει μια όμορφη αναλογία με το Μάθημα 182, “Θα μείνω ακίνητος για μια στιγμή και θα πάω στο σπίτι”, που μιλάει για το Παιδί μέσα μας (με κεφαλαίο γιατί αναφέρεται στον Χριστό). Εκεί ο Ιησούς εξηγεί πώς “ο Χριστός ξαναγεννιέται σαν ένα μικρό παιδί κάθε φορά που ένας περιπλανώμενος θα άφηνε το σπίτι του” (Β. Ασκ. Μ-182.10:1).

Στην επόμενη παράγραφο στο τρίτο εμπόδιο, ο Ιησούς συνεχίζει την μεταφορά και μιλάει για την επαναγέννηση του “βρέφους της Βηθλεέμ”. Υπό μια έννοια, χρησιμοποιώντας την εικόνα ενός παιδιού και μιλώντας σε μας από κάποιο άλλο επίπεδο από αυτό που μόλις είδαμε, ο Ιησούς σαφώς μας υποδεικνύει εδώ ότι έχουμε ακόμα πολύ δρόμο για την ανάπτυξή μας. Μας διδάσκει, άλλη μια φορά ότι η σωτηρία δεν είναι τόσο άμεση, τουλάχιστον **στηνεμπειρία μας** μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου. Αυτό είναι στο οποίο έχω αναφερθεί σαν Επίπεδο Δύο, σε αντίθεση με το Επίπεδο Ένα, το οποίο παρουσιάζει την μεταφυσική διδασκαλία ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ο κόσμος του χρόνου ή του χώρου.

Για να επαναλάβω αυτό το σημαντικό σημείο, ο Ιησούς δεν εννοεί ότι εμείς, οι μαθητές του, πρέπει να θεωρήσουμε ότι αφού έχουμε επιλέξει τώρα την συγχώρεση σαν στόχο μας, έχουμε ολοκληρώσει το ατομικό μας κομμάτι στο σχέδιο της Επανόρθωσης. Έχουμε ακόμα πολύ δουλειά να κάνουμε για να αναθρέψουμε αυτό το παιδί και να το αφήσουμε να μεγαλώσει. Είναι ο φόβος μας μη χάσουμε την ατομικότητά μας που προκαλεί την αντίσταση σ’ αυτό το μέγλωμα και είναι υπεύθυνος για την μεγάλη καθυστέρηση στο να αποδεχθούμε την αλήθεια. Δεν είναι το Θέλημα του Θεού, ή του Ιησού, να πάρει τόσο χρόνο η διαδικασία· είναι η δική μας θέληση, γεννημένη από φόβο, η αιτία που απαιτείται να περάσει τόσο πολύς χρόνος πριν από την τελική μας αποδοχή της Επανόρθωσης.

Είναι σημαντικό να καταλάβουν οι μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων τα διαφορετικά επίπεδα που μας παρουσιάζει ο Ιησούς στην διδασκαλία του. Έτσι, για παράδειγμα, στην

ενότητα “Η Αμεσότητα της Σωτηρίας” του Κεφαλαίου 26 τονίζει ότι η σωτηρία είναι άμεση. Δεν είναι κάτι για το οποίο πρέπει να περιμένουμε, όπως διδαχθήκαμε αυτά τα δύο χιλιάδες χρόνια του Χριστιανισμού. Και όμως μπορεί να μας **φαίνεται** ότι “θα πάρει αιώνες”:

Η σωτηρία είναι άμεση. Αν δεν την αντιλαμβάνεσαι έτσι, θα την φοβάσαι, πιστεύοντας ότι ο κίνδυνος της απώλειας είναι μεγάλος ανάμεσα στον χρόνο που ο σκοπός της γίνεται δικός σου και στα αποτελέσματά της που θα έρθουν σε σένα. Σ’ αυτήν την μορφή το λάθος που εξακολουθεί να παραμένει ασαφές είναι η πηγή του φόβου. Η σωτηρία θα εξαφάνιζε τον χώρο που βλέπετε ακόμα ανάμεσά σας και θα σας άφηνε άμεσα να γίνετε ένα....

Η εξέλιξη όλης της διόρθωσης δεν παίρνει καθόλου χρόνο. Όμως η αποδοχή της διαδικασίας μπορεί να φαίνεται ότι διαρκεί για πάντα. Η αλλαγή του σκοπού που έφερε το Άγιο Πνεύμα στην σχέση σου έχει μέσα της όλα τα αποτελέσματα που θα δεις. Μπορείς να τα κοιτάξεις **τώρα. Γιατί να περιμένεις μέχρι να ξεδιπλωθούν μέσα στον χρόνο και να φοβάσαι ότι μπορεί να μην έρθουν, παρόλο που ήδη είναι εκεί; (Κ-26.VIII.3:1-4; 6:1-5)**

Η μεταφορά της νηπιακής ηλικίας και του παιδιού στα Μαθήματα Θαυμάτων αντανακλούν την καινούργια απόφασή μας να συγχωρήσουμε, και είναι η εξελισσόμενη πρακτική μας της συγχώρεσης που σταδιακά θα οδηγήσει αυτό το παιδί στο σπίτι. Αυτό συμβαίνει όταν ο Χριστός, ο αληθινός Εαυτός μας, αποκαθίσταται στην επίγνωσή μας.

Τον νεογέννητο σκοπό σου τον φροντίζουν άγγελοι, τον περιθάλλει το Άγιο Πνεύμα και τον προστατεύει ο Ίδιος ο Θεός. Δεν χρειάζεται την δική σου προστασία· είναι δικός σου. Διότι είναι αθάνατος, και μέσα του βρίσκεται το τέλος του θανάτου. Ποιος κίνδυνος μπορεί να προσβάλλει τον ολοκληρωτικά αθώο; Τι μπορεί να του επιτεθεί; Τι φόβος μπορεί να εισέλθει να διαταράξει την ειρήνη της αναμαρτησίας;

Επαναλαμβάνω, μπορούμε να καταλάβουμε ότι “ο νεογέννητος σκοπός” μας είναι η αρχή της άγιας σχέσης, και αυτό το μονοπάτι της συγχώρεσης πρόκειται να μας οδηγήσει στο τελευταίο εμπόδιο. Από την στιγμή που επιλέγουμε να δούμε τον σύντροφό μας της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους σαν τον εαυτό μας, και όχι σαν ξεχωριστό από εμάς, αυτό το παιδί μέσα μας – το οποίο **είμαστε** εμείς – αρχίζει να μεγαλώνει. Βρίσκουμε αυτήν την εικόνα και αλλού στο κείμενο και στο βιβλίο των ασκήσεων, όπως σε αυτά τα παραδείγματα:

*Είσαι πολύ νέος στους δρόμους της σωτηρίας, και νομίζεις πως έχασες τον δρόμο σου. Ο δρόμος σου έχει όντως χαθεί, αλλά μην νομίσεις ότι αυτό είναι απώλεια. Στην νέα κατάσταση που βρίσκεσαι θυμήσου ότι εσύ και ο αδελφός σου έχετε ξεκινήσει ξανά, **μαζί**. Και πάρε το χέρι του, να βαδίσετε μαζί σε έναν δρόμο πολύ πιο οικείο από ότι πιστεύεις τώρα. (Κ-17.V.9:1-4)*

Μια άγια σχέση, όσο νεογέννητη και αν είναι, πρέπει να δίνει αξία στην αγιότητα πάνω από οτιδήποτε άλλο. (Κ-22.III.9:1)

Άνοιξε τα μάτια σου σήμερα και κοίταξε έναν ευτυχισμένο κόσμο ασφάλειας και ειρήνης. Η συγχώρεση είναι το μέσον μέσω του οποίου έρχεται να πάρει την θέση της κόλασης. Στην ησυχία σηκώνεται να χαιρετήσει τα ανοιχτά σου μάτια, και να γεμίσει την καρδιά σου με βαθιά ηρεμία καθώς αρχαίες αλήθειες, για πάντα νεογέννητες, έρχονται στην επίγνωσή σου. Αυτό που θα θυμηθείς τότε δεν μπορεί ποτέ να περιγραφεί. Όμως η συγχώρεσή σου το προσφέρει σε σένα(B. Ασκ. Μ-122.8)

Και αυτό το “νεογέννητο” παιδί προστατεύεται από την επιλογή που κάναμε. Ακόμα και αν σε κάποιο σημείο επιλέξουμε αντίθετα από αυτήν την επιλογή για συγχώρεση και αποφασίσουμε να έχουμε μια μαζική επίθεση από το εγώ, υπάρχει ένα μέρος μέσα μας όπου αυτή η αρχική επιλογή κρατιέται ασφαλής για μας, όπως μας καθησυχάζει ο Ιησούς σ’ αυτό το όμορφο κομμάτι από το κείμενο:

Πώς μπορείς εσύ, που είσαι τόσο άγιος, να υποφέρεις; Όλο το παρελθόν σου εκτός από την ομορφιά του έχει φύγει, και δεν έχει μείνει τίποτα παρά μόνον μια ευλογία. Έχω κρατήσει όλες τις καλοσύνες σου και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα λάθη που έκρυβαν το φως τους, και τις έχω φυλάξει για σένα μέσα στην δική τους τέλεια ακτινοβολία. Είναι πέρα από την καταστροφή και πέρα από την ενοχή. Ήρθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και γνωρίζουμε ότι αυτό που δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνιο. Μπορείς πραγματικά να αναχωρήσεις με ειρήνη επειδή σε έχω αγαπήσει όπως αγάπησα τον εαυτό μου. Πορεύσου με την ευλογία μου και για την ευλογία μου. Κράτησέ την και μοίρασέ την, έτσι ώστε να είναι πάντα δικιά μας. Εναποθέτω την ειρήνη του Θεού στην καρδιά σου και στα χέρια σου, να την κρατάς και να την μοιράζεσαι. Η καρδιά είναι αγνή για να την κρατήσει, και τα χέρια είναι δυνατά για να την δίνουν. Δεν μπορούμε να χάσουμε. Η κρίση μου είναι τόσο δυνατή όσο η σοφία του Θεού, στην Καρδιά του Οποίου και στα Χέρια Του έχουμε την ύπαρξή μας. Τα ήσυχα παιδιά Του είναι οι ευλογημένοι Υιοί Του. Οι Σκέψεις του Θεού είναι μαζί σου. (Κ-5.IV.8)

Και στο προηγούμενο Κεφάλαιο ο Ιησούς προσεύχεται για μας ανακουφιστικά, δανειζόμενος από την περίφημη ευαγγελική δήλωση στον Πέτρο (Κατά Ματθαίον 16:18) :

Η Βασιλεία είναι τέλεια ενωμένη και τέλεια προστατευμένη, και το εγώ δεν θα υπερισχύσει εναντίον της. Αμήν. (Κ-4.III.1:12-13)

Έτσι είμαστε για πάντα ασφαλείς, την στιγμή που επιλέγουμε να ταυτιστούμε με την αγάπη και την αθωότητα που είναι πέρα από το σώμα και επομένως πέρα από την επίθεση,

όπως διαβάζουμε σ' αυτές τις εμπνευσμένες λέξεις από το "Τί είναι το Σώμα;" στο δεύτερο μέρος του βιβλίου των ασκήσεων:

Η ασφάλειά σου βρίσκεται στην αλήθεια και όχι στα ψέματα. Η Αγάπη είναι η ασφάλειά σου. Ο φόβος δεν υπάρχει. Ταυτίσου με την αγάπη και θα είσαι ασφαλής. Ταυτίσου με την αγάπη και είσαι στο σπίτι. Ταυτίσου με την αγάπη και βρες τον Εαυτό σου. (Β. Ασκ. Μέρος II-5.5:3-8)

Αυτό που σου έχει δοθεί, ακόμα και στην νηπιακή του ηλικία, είναι σε πλήρη επικοινωνία με τον Θεό και με σένα. Μέσα στα μικρά του χέρια κρατά, με τέλεια ασφάλεια, κάθε θαύμα που θα κάνεις, και σου προσφέρεται. Το θαύμα της ζωής είναι άχρονο, γεννημένο μέσα στον χρόνο αλλά θρεμμένο στην αιωνιότητα. Κοίταξε αυτό το βρέφος, στο οποίο έδωσες ένα χώρο ανάπαυσης με την συγχώρεση του αδελφού σου, και δες σε αυτό το Θέλημα του Θεού. Εδώ το μωρό της Βηθλεέμ ξαναγεννιέται. Και ο καθένας που του δίνει καταφύγιο θα το ακολουθεί, όχι προς τον σταυρό, αλλά προς την ανάσταση και την ζωή.

Εδώ, προφανώς, ο Ιησούς αναφέρεται στην εικόνα των Χριστουγέννων για να συνεχίσει να χρησιμοποιεί την μεταφορά ενός μωρού ή παιδιού για να δηλώσει την σωτηρία. Και έτσι, δεν μιλάει για τον εαυτό του σαν το "βρέφος της Βηθλεέμ", αλλά για τον Χριστό που ζει μέσα σε όλους μας, του Οποίου είναι το μεγαλύτερο σύμβολο του δυτικού κόσμου. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο σύνδεσμος επικοινωνίας ανάμεσα σ' αυτόν τον Χριστό και στους εαυτούς μας, ο σύνδεσμος ανάμεσα στον Εαυτό μας στον Ουρανό και στον εγλικό εαυτό που πιστεύουμε ότι είναι πραγματικός και υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο.

Πάλι, ο Ιησούς μιλάει εδώ για μια διαδικασία, ακόμα και αν στην αλήθεια το σύστημα σκέψης του εγώ έχει ήδη ακυρωθεί – "Αυτός ο κόσμος είχε τελειώσει πολύ πριν" (Κ-28.1.1:6) – αφού η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στον νου μας σημαίνει ότι το όνειρο του διαχωρισμού ποτέ δεν συνέβη στην πραγματικότητα. Και είναι η δυναμική του θαύματος που μας υπενθυμίζει την διαφορά ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την πραγματικότητα, και ότι η επιλογή είναι δικιά μας είτε να αναστηθούμε και να αφυπνισθούμε από το όνειρο του θανάτου του εγώ, ή να παραμείνουμε κοιμισμένοι βασανιζόμενοι από όνειρα σταύρωσης.

Η φράση "ανάσταση και η ζωή" έχει παρθεί από το περίφημο απόσπασμα από το ευαγγέλιο του Ιωάννη όπου ο Ιησούς λέει στην αδελφή του Λαζάρου την Μάρθα, πριν αναστήσει τον φίλο του από τους νεκρούς:

Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή: αυτός που πιστεύει σε μένα, αν και ήταν νεκρός, θα ζήσει: Και όποιος ζει και πιστεύει σε μένα δεν θα πεθάνει ποτέ. (Κατά Ιωάννη 11:25-26)

Έχει πολύ ενδιαφέρον να δούμε ότι ο συγγραφέας αυτού του τελευταίου ευαγγελίου έχει μετατοπίσει το νόημα της ανάστασης από την **φυσική (σωματική)** ανάσταση του Ιησού το Πάσχα, όπως έχει δοθεί στα τρία προηγούμενα ευαγγέλια και ήταν η κύρια έμφαση των

πρώτων Χριστιανικών Εκκλησιών, στην **πνευματική** εμπειρία που έρχεται όταν κάποιος πιστεύει στον Ιησού. Αυτό το ευαγγέλιο μιλάει για την αναγέννησή μας όταν δεχθούμε τον Ιησού και το νόημα της ζωής του μέσα στον νου και στις καρδιές μας. Είναι πιο κοντά στην άποψη των Μαθημάτων Θαυμάτων, που βλέπουν την ανάσταση σαν την επαναφύπνιση από το όνειρο του θανάτου, μια πλήρη αλλαγή του νου – **όχι του σώματος** – που επέρχεται μέσα από την συγχώρεση.

Παρεμπιπτόντως, όταν ο Ιησούς μιλάει για την Δευτέρα Παρουσία στα Μαθήματα Θαυμάτων, μιλάει για την επαναφύπνιση **ολόκληρης** της Υιότητας. Αλλά η επαναφύπνιση όπως μόλις περιέγραψα αναφέρεται στο **ατομικό** επίπεδο. Μπορούμε να την θεωρήσουμε σαν την Δευτέρα παρουσία στον καθένα από εμάς καθώς επιλέγουμε να αφυπνισθούμε. Χρησιμοποιώντας την εικόνα ενός παιδιού, ο Ιησούς σίγουρα εκφράζει, επαναλαμβάνω, ότι αυτή (η αφύπνιση) είναι μια διαδικασία· πρέπει να φροντίσουμε και να θρέψουμε αυτό το παιδί. Και παρόλο που το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο και ο Θεός (Κ-2.ΙΙΙ.3:10; Κ-4.ΙΙ.5:8), που σημαίνει ότι “η απόφαση προστατεύεται και περιθάλπεται από τους αγγέλους” - προφανώς εδώ ένα σύμβολο των σκέψεων αγάπης μέσα στους διαχωρισμένους νόες μας – ακόμα χρειάζεται τεράστια δουλειά από μέρος μας. Είναι μια απόφαση να συγχωρούμε που πρέπει να λαμβάνεται ξανά και ξανά, γιατί πρέπει αληθινά να μάθουμε ότι η παραίτηση από την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητα **δεν** είναι απώλεια, αλλά μόνον κέρδος. Και έτσι θα υπάρξουν σίγουρα πολλές, πολλές φορές όταν θα κάνουμε την άλλη επιλογή και θα ταυτιστούμε με το εγώ. Έτσι, στην πραγματικότητα μιλάμε για **την αρχή** της σωτηρίας, **την αρχή** της διαδικασίας της συγχώρεσης.

Όταν κάτι σου φαίνεται ως πηγή φόβου, όταν οποιαδήποτε κατάσταση σε χτυπάει με τρόμο και κάνει το σώμα σου να τρέμει και τον κρύο ιδρώτα του φόβου να κυλά, θυμήσου ότι αυτό γίνεται πάντα για έναν λόγο· το εγώ το έχει αντιληφθεί σαν σύμβολο φόβου, σημάδι αμαρτίας και θανάτου.

Όποτε κάτι στον κόσμο πραγματικά μας αναστατώνει, πρέπει να συνειδητοποιούμε ότι αυτό που μας αναστατώνει είναι το ότι το έχουμε μετατρέψει σε ένα σύμβολο. Δεν είναι αυτό το ίδιο το πράγμα που μας αναστατώνει, ούτε αυτό που βλέπουμε στο δικό μας ή σε κάποιου άλλου το σώμα. Αυτό που μας αναστατώνει είναι η δική μας **ερμηνεία** για αυτά τα σώματα. Έτσι, δεν είναι ποτέ το πρόβλημα **η μορφή** της αναστάτωσης μας, αλλά το **περιεχόμενο** που βρίσκεται από κάτω, της πίστης ότι έχουμε πληγώσει και καταστρέψει τον Θεό, ο οποίος τώρα μέσα στην εκδικητική τρέλα Του θα μας πληγώσει και θα μας καταστρέψει με την σειρά Του. Ο φόβος μας επομένως προέρχεται από τις δικές μας σκέψεις μέσα στον νου μας, και όχι από οτιδήποτε γίνεται αντιληπτό ότι είναι έξω από μας. Γι' αυτό ο Ιησούς μας λέει στο βιβλίο των ασκήσεων ότι “τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σε πληγώσει, η να διαταράξει την ειρήνη σου ή να σε αναστατώσει με οποιονδήποτε τρόπο”. (Β. Ασκ. Μ-70.2:2)

Εδώ είναι που η μεταφυσική των Μαθημάτων Θαυμάτων γίνεται τόσο σημαντική. Τίποτα έξω από μας δεν θα μπορούσε να μας αναστατώσει, **επειδή δεν υπάρχει τίποτα έξω από μας**. Επιστρέφοντας στο Σχεδιάγραμμα Α, γίνεται φανερό ότι αυτό που μας

αναστατώνει δεν είναι το οτιδήποτε στον κόσμο (αυτό που βρίσκεται στην δεξιά πλευρά), αλλά μια απόφαση που έχουμε επιλέξει στον νου μας να αντιλαμβανόμαστε μέσα από τα μάτια του εγώ και του φόβου. Ο κόσμος ο ίδιος, όντας εγγενώς ένα τίποτα, δεν έχει καμιά δύναμη να μας προκαλέσει πόνο ή φόβο. Αλλά οι νόες μας έχουν όλη την δύναμη να πιστεύουν ότι ο κόσμος μπορεί, και έτσι μέσα στα όνειρά μας του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας, είμαστε πάντα ευάλωτοι στον εχθρικό κόσμο που αντιλαμβανόμαστε να υπάρχει παντού γύρω μας.

Θυμήσου, τότε, ότι κανένα σημάδι ούτε σύμβολο δεν θα πρέπει να συγχέεται με την πηγή, διότι αυτά πρέπει να αντιπροσωπεύουν κάτι άλλο εκτός από τον εαυτό τους.

Ξανά, μια δήλωση της ιδέας ότι αυτά που βλέπουμε στον κόσμο (στην δεξιά πλευρά του Σχεδιαγράμματος Α), δεν είναι το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι στην πηγή αυτού που βλέπουμε, και αυτή η πηγή πάντα εγείρεται μέσα στους νόες μας σε μια απόφαση να βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν εγώ μάλλον και όχι σαν Χριστό (αριστερή πλευρά του Σχεδιαγράμματος). Αλλά η επιλογή του επιλογέα για το εγώ είναι η επιλογή για το τίποτα – κυριολεκτικά. Έτσι, οτιδήποτε στον κόσμο έχουμε κάνει σύμβολο φόβου δεν θα πρέπει ποτέ να συγχέεται με την πηγή του, που είναι το τίποτα του εγώ. Οπότε, τελικά, φοβόμαστε βασικά ένα τίποτα – οι εφιάλτες ενός διαταραγμένου νου – το οποίο σίγουρα δεν έχει κανένα νόημα σε έναν νου που κυβερνάται από την λογική του Αγίου Πνεύματος.

Το νόημά τους δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε αυτά, αλλά πρέπει να αναζητηθεί σε αυτό που αντιπροσωπεύουν.

Και αυτά, σημάδι ή σύμβολο, μπορούν να αντιπροσωπεύουν μόνον το ένα από δύο πράγματα. Είτε αντιπροσωπεύουν τον φόβο του εγώ, το σύμβολο του θανάτου που είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, είτε αντιπροσωπεύουν την συγχώρεση που κρατά στους νόες μας το Άγιο Πνεύμα. Επαναλαμβάνω, ποτέ δεν είναι τα σημάδια ή τα σύμβολα από μόνα τους που έχουν νόημα. Το βιβλίο Ασκήσεων λέει στην αρχή “Ποτέ δεν είμαι παραγμένος για τον λόγο που νομίζω” (Β. Ασκ. Μ-5), επειδή πάντα αυτό που μας αναστατώνει είναι **το νόημα** που έχουμε δώσει στο σημάδι ή το σύμβολο αυτό και όχι το ίδιο το σημάδι ή το σύμβολο. Ένα επόμενο Μάθημα – “Θέλω να υπάρχει Φως” - συνοψίζει όμορφα το θέμα ότι ο κόσμος είναι κυρίως μια σκιά των σκέψεών μας και ο ρόλος της συγχώρεσης είναι να αφαιρέσει τα σκοτεινά πέπλα που καλύπτουν το φως που κρατά για μας το άγιο Πνεύμα μέσα στον ορθό νου μας:

Η εικόνα που έχεις για τον κόσμο μπορεί μόνο να καθρεφτίσει αυτό που βρίσκεται μέσα σου. Ούτε η πηγή του φωτός ούτε του σκοταδιού μπορούν να βρεθούν έξω από σένα. Τα παράπονα σκοτεινιάζουν τον νου σου, και έτσι βλέπεις έναν σκοτεινό κόσμο. Η συγχώρεση ανασηκώνει το σκοτάδι, επαναβεβαιώνει την θέλησή σου και σε αφήνει να δεις έναν κόσμο φωτός. Έχουμε τονίσει επανειλημμένα ότι το εμπόδιο των παραπόνων ξεπερνιέται εύκολα και δεν μπορεί να σταθεί ανάμεσα σε σένα και στην σωτηρία σου. Η αιτία είναι πολύ απλή. Θέλεις πραγματικά να είσαι στην κόλαση; Θέλεις

πραγματικά να κλαις και να υποφέρεις και να πεθάνεις; (B. Ασκ. M-73.5)

Αρα μπορεί να σημαίνουν τα πάντα ή τίποτα, ανάλογα με την αλήθεια ή το ψεύδος της ιδέας που αντανakλούν.

Αν επιλέξουμε να δούμε με την όραση του Ιησού, την αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, τότε τα βλέπουμε όλα μέσα από το μάτι του ορθού νου, και αυτό είναι η αλήθεια. Αν βλέπουμε με τα μάτια του εγώ τότε δεν βλέπουμε τίποτα, και αυτή είναι η ψευδαίσθηση ή η αναλήθεια. Αλήθεια και ψεύδος, επαναλαμβάνω, είναι οι δύο μόνον σκέψεις που μπορούμε να έχουμε, και αυτό που επιλέγουμε θα αποφασίσει τον κόσμο που αντιλαμβανόμαστε και θα τον κάνει πραγματικό για μας. .

Αντιμετωπίζοντας μια τέτοια φαινομενική αβεβαιότητα νοήματος, μην την κρίνεις.

Αυτό εννοεί ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων όταν μας λέει ότι δεν πρέπει να κρίνουμε. Απλά δεν μπορούμε να κατανοήσουμε και δεν θα έπρεπε καν να προσποιούμαστε ότι γνωρίζουμε το νόημα αυτού που βλέπουμε. Πραγματικά δεν καταλαβαίνουμε τί συμβαίνει στις ζωές μας, στις ζωές αυτών με τους οποίους ζούμε μαζί ή στις ζωές των ανθρώπων στον κόσμο. Επομένως δεν θα έπρεπε να κρίνουμε αυτό που αντιλαμβανόμαστε, αλλά θα έπρεπε να αναγνωρίζουμε ότι δεν καταλαβαίνουμε τί σημαίνει. Τα πρώτα Μαθήματα του βιβλίου των ασκήσεων “Δεν αντιλαμβάνομαι τα καλύτερά μου συμφέροντα” και “Δεν γνωρίζω τον λόγο για τον οποίον οτιδήποτε υπάρχει” συνοψίζουν όμορφα αυτήν την σημαντική ιδέα, καθώς απεικονίζουν την αλαζονεία της πίστης μας ότι πραγματικά καταλαβαίνουμε:

Σε καμιά κατάσταση που προκύπτει δεν καταλαβαίνεις το αποτέλεσμα που θα σε έκανε ευτυχισμένο. Επομένως, δεν έχεις έναν οδηγό για την κατάλληλη δράση, και κανέναν τρόπο να κρίνεις το αποτέλεσμα. Αυτό που κάνεις το αποφασίζεις από το πώς αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση, και αυτή η αντίληψη είναι λανθασμένη. Είναι αναπόφευκτο, τότε, ότι δεν θα υπηρετήσεις τα καλύτερά σου συμφέροντα. Όμως αυτά είναι ο μόνος σου στόχος σε κάθε κατάσταση όταν την αντιλαμβάνεσαι σωστά. Διαφορετικά δεν θα αναγνωρίσεις ποια είναι.

Αν συνειδητοποιούσες ότι δεν αντιλαμβάνεσαι τα καλύτερά σου συμφέροντα, θα μπορούσες να διδαχθείς ποια είναι αυτά. Αλλά στην παρουσία της πεποίθησής σου ότι τα γνωρίζεις, δεν μπορείς να μάθεις. Η σημερινή ιδέα είναι ένα βήμα προς το άνοιγμα του νου σου έτσι ώστε να αρχίσει η μάθηση. (B. Ασκ. M-24.1-2)

Αντιλαμβάνεσαι τον κόσμο και κάθε τι μέσα του σαν να έχει νόημα με τους όρους των στόχων του εγώ. Αυτοί οι στόχοι δεν έχουν καμιά σχέση με τα δικά σου καλύτερα συμφέροντα, επειδή το εγώ δεν είσαι εσύ. Αυτή η λανθασμένη ταύτιση σε καθιστά ανίκανο να καταλάβεις για ποιο λόγο συμβαίνει το οτιδήποτε. (B. Ασκ. M-25.2:1-3)

Και σε αυτό το απόσπασμα από το Εγχειρίδιο για Δασκάλους ο Ιησούς είναι ακόμα πιο άμεσος πάνω στην αδυναμία να κάνουμε αληθινές κρίσεις από μόνοι μας:

Είναι αναγκαίο ο δάσκαλος του Θεού να συνειδητοποιήσει, όχι ότι δεν πρέπει να κρίνει, αλλά ότι δεν μπορεί. Όταν παραιτείται από την κρίση, απλά παραιτείται από αυτό που δεν είχε. Παραιτείται από μια ψευδαίσθηση· ή καλύτερα, έχει μια ψευδαίσθηση ότι παραιτείται. Στην πραγματικότητα έχει γίνει πιο ειλικρινής. Αναγνωρίζοντας ότι η κρίση ήταν πάντα κάτι το αδύνατο γι' αυτόν, δεν την επιχειρεί πια.

Ο στόχος των μαθημάτων μας, αντίθετα με τον στόχο της μάθησης αυτού του κόσμου, είναι η αναγνώριση ότι η κρίση με την συνήθη έννοια είναι αδύνατη. Αυτό δεν είναι μια γνώμη, αλλά ένα γεγονός. Για να κρίνει οτιδήποτε κάποιος σωστά, θα έπρεπε να γνωρίζει πλήρως μια ασύλληπτης ευρύτητας κλίμακα πραγμάτων από το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Θα έπρεπε να γνωρίζει προκαταβολικά όλα τα αποτελέσματα της κρίσης του σε όλους και σε όλα όσα έχουν οποιαδήποτε σχέση με αυτήν. Και θα έπρεπε να είναι σίγουρος ότι δεν υπάρχει καμιά παραμόρφωση στην αντίληψή του, έτσι ώστε η κρίση του να είναι απόλυτα δίκαιη για όσους εμπλέκονται τώρα, και στο μέλλον. Ποιος είναι σε θέση να κάνει κάτι τέτοιο; Ποιος είναι αυτός που θα μπορούσε να ισχυριστεί κάτι τέτοιο για τον εαυτό του, εκτός από μεγαλεπήβολες φαντασιώσεις;

Θυμήσου πόσες φορές νόμιζες ότι γνώριζες όλα τα "γεγονότα" που χρειάζονται για την κρίση, και πόσο λάθος έκανες! Υπάρχει κανένας που να μην είχε αυτή την εμπειρία; Γνωρίζεις άραγε πόσες φορές απλά νόμιζες ότι είχες δίκιο, χωρίς ποτέ να συνειδητοποιήσεις ότι έκανες λάθος; Γιατί θα επέλεγες μια τέτοια αυθαίρετη βάση για να παίρνεις τις αποφάσεις σου; Σοφία δεν είναι η κρίση· είναι η παραίτηση από την κρίση. Κάνε, λοιπόν, μία μόνο κρίση. Αυτή: Υπάρχει Κάποιος μαζί σου του Οποίου η κρίση είναι τέλεια. Αυτός γνωρίζει πραγματικά όλα τα γεγονότα • του παρελθόντος, του παρόντος και τα μελλοντικά. Αυτός γνωρίζει πραγματικά όλες τις επιδράσεις της κρίσης Του στους πάντες και στα πάντα που εμπλέκονται με οποιονδήποτε τρόπο. Και Αυτός είναι απόλυτα δίκαιος με τους πάντες, διότι δεν υπάρχει καμιά παραμόρφωση στην αντίληψή Του. (Εγχ-10.2:1-5; 3-4)

Επομένως ο Ιησούς μας οδηγεί, άλλη μια φορά, να στραφούμε σ' αυτόν ή στο Άγιο Πνεύμα για βοήθεια – πάντοτε. Με αυτόν μπορούμε να καταλάβουμε ότι η συγχώρεση είναι ο σκοπός των πάντων στον κόσμο. Χωρίς αυτόν, καταλαβαίνουμε τον κόσμο μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς του εγώ της ικανοποίησης των αναγκών της ιδιαιτερότητάς μας – τα "προσωπικά συμφέροντά" μας – που σημαίνει ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα απολύτως:

Ένας άλλος τρόπος περιγραφής των στόχων που αντιλαμβάνεσαι τώρα είναι να πεις ότι όλοι έχουν σχέση με "προσωπικά" συμφέροντα.

Επειδή όμως δεν έχεις προσωπικά συμφέροντα, οι στόχοι σου στην πραγματικότητα δεν αφορούν τίποτα. Επομένως, διατηρώντας τους δεν έχεις στόχους καθόλου. Και έτσι δεν γνωρίζεις γιατί υπάρχει το οτιδήποτε. (B. Ασκ. M-25.3)

Και έτσι, παραμερίζοντας την κρίση μας, καλούμαστε να συμβουλευτούμε το Άγιο Πνεύμα για βοήθεια στην κατανόηση του νοήματος και του σκοπού του κόσμου μας, όπως ο Ιησούς κάνει σαφές στην ακόλουθη σειρά δηλώσεων, στα τελευταία αποσπάσματα του τρίτου εμποδίου για την ειρήνη:

Θυμήσου την άγια Παρουσία του Ενός που σου έχει δοθεί για να είναι η Πηγή της κρίσης. Δώσε το σε Αυτόν να κρίνει για λογαριασμό σου, και πες:

***Πάρε αυτό από μένα και κοίταξέ το, κρίνοντάς το για μένα.
Μην με αφήσεις να το δω ως σημάδι αμαρτίας και θανάτου, ούτε να το χρησιμοποιήσω για την καταστροφή.
Δίδαξέ με πώς να μην το κάνω εμπόδιο προς την ειρήνη,
παρά να αφήσω Εσένα να το χρησιμοποιήσεις για μένα, για να διευκολύνεις τον ερχομό της.***

Βρίσκουμε εδώ μια πολύ σαφή δήλωση της διαδικασίας της συγχώρεσης όπως μας δόθηκε στα μαθήματα Θαυμάτων. Χωρίς αμφιβολία, η συγχώρεση θα ήταν ολοκληρωτικά ασύλληπτη και αδύνατη αν την προσπαθούσαμε από μόνοι μας, αφού δεν υπάρχει τρόπος να μπορέσουμε – από μόνοι μας – να αλλάξουμε την σκέψη μας και επομένως να αλλάξουμε την αντίληψή μας για τον κόσμο που βλέπουμε. Είμαστε τόσο βυθισμένοι και ταυτισμένοι με το σύστημα σκέψης του εγώ της ατομικότητας, ώστε χωρίς βοήθεια από έναν Δάσκαλο έξω από αυτό το σύστημα – δηλαδή το Άγιο Πνεύμα – απλά θα ενισχύαμε αυτήν ακριβώς την ατομικότητα που θα προσπαθούσαμε να αφήσουμε. Γι' αυτό ο Ιησούς κάνει την παρατήρηση ότι το σύστημα σκέψης του εγώ “μπορεί να είναι προστατευμένο από την ανοησία αλλά όχι από τον Θεό” (Κ-5.VI.10:6)

Αυτή η προσευχή από το τρίτο εμπόδιο είναι παρόμοια με μια προηγούμενη προσευχή που μας ζητά ο Ιησούς να την χρησιμοποιούμε όταν καταλαβαίνουμε ότι δεν αισθανόμαστε χαρούμενοι ή δεν έχουμε ειρήνη. Βρίσκεται στο τέλος του Κεφαλαίου 5 του κειμένου και μας δίνει και μια όμορφη περίληψη των βημάτων της συγχώρεσης, με ειδική έμφαση στην δύναμη του νου μας να αποφασίσει – πρώτα λανθασμένα και έπειτα επιλέγοντας την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος για να διορθώσουμε το λάθος μας στην πηγή του: την επιλογή του επιλογέα για το εγώ σαν δάσκαλό του – “στο σημείο που έγινε το λάθος”. Έτσι διαβάζουμε:

Η απόφαση δεν μπορεί να είναι δύσκολη. Αυτό είναι προφανές, αν συνειδητοποιήσεις ότι πρέπει ήδη να έχεις αποφασίσει να μην είσαι απόλυτα χαρούμενος εάν έτσι νιώθεις. Επομένως το πρώτο βήμα για την ακύρωση είναι να αναγνωρίσεις ότι ενεργά αποφάσισες λανθασμένα,

αλλά μπορείς εξίσου ενεργά να αποφασίσεις αλλιώς. Να είσαι πολύ σταθερός με τον εαυτό σου σε αυτό, και να κρατηθείς σε πλήρη επίγνωση ότι η διαδικασία της ακύρωσης, η οποία δεν προέρχεται από σένα, είναι όμως μέσα σου επειδή ο Θεός την έβαλε εκεί. Το δικό σου κομμάτι είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο στο οποίο έγινε το λάθος, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. Πες στον εαυτό σου όσο πιο ειλικρινά μπορείς, ενθυμούμενος ότι το Άγιο Πνεύμα θα σου απαντήσει πλήρως και στην παραμικρή σου πρόσκληση:

Πρέπει να έχω αποφασίσει λανθασμένα, επειδή δεν έχω ειρήνη. Αποφάσισα μόνος μου, αλλά μπορώ επίσης να αποφασίσω διαφορετικά. Θέλω να αποφασίσω διαφορετικά, επειδή θέλω να έχω ειρήνη. Δεν αισθάνομαι ένοχος, επειδή το Άγιο Πνεύμα θα ακυρώσει όλες τις συνέπειες της λανθασμένης μου απόφασης εάν του Του το επιτρέψω. Επιλέγω να Του το επιτρέψω, αφήνοντας Αυτό να αποφασίσει για τον Θεό εκ μέρους μου.

Το βασικό μήνυμα του Ιησού για μας, είναι, επομένως ότι όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε για οτιδήποτε στον κόσμο, όταν κάτι φαίνεται να είναι για μας πηγή φόβου ή ανησυχίας, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε κρίνει την κατάσταση ή την σχέση λανθασμένα, έχοντας την μετατρέψει σε ένα σύμβολο αμαρτίας, επίθεσης και φόβου. Εκείνη την στιγμή της αναγνώρισης, καλούμε το Άγιο Πνεύμα και του ζητάμε να την κρίνει για μας. Αυτή η κρίση με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, είναι η ουσία της συγχώρεσης και η έννοια της Άγιας στιγμής:

Η συγχώρεση ...μένει ακίνητη και ήσυχα δεν κάνει τίποτα.... Απλά κοιτά, και περιμένει και δεν κρίνει... Μην κάνεις τίποτα, λοιπόν, και άσε την συγχώρεση να σου δείξει τί να κάνεις, μέσω Αυτού που είναι ο Οδηγός σου, ο Σωτήρας και Προστάτης σου, δυνατός στην ελπίδα, και σίγουρος για την τελική σου επιτυχία. Σε έχει ήδη συγχωρήσει, γιατί αυτή είναι η λειτουργία Του, δοσμένη σ' Αυτόν από τον Θεό. Τώρα πρέπει να μοιραστείς την λειτουργία Του και να συγχωρήσεις αυτόν που Εκείνος έχει σώσει, του οποίου την αναμαρτησία βλέπει, και τον οποίον Εκείνος τιμά ως τον Υιό του Θεού. (Β. Ασκ. Μέρος II-1.4:1,3;5)

Έτσι, το Άγιο Πνεύμα βλέπει την αντίληψή μας της αμαρτίας – στους άλλους ή στον εαυτό μας – απλά σαν ένα λάθος στην αντίληψη, το οποίο πρέπει να διορθωθεί. Αν αντιλαμβανόμαστε κάποιους ανθρώπους ότι κάνουν κάτι μισητό και προερχόμενο από το εγώ, τότε Το Άγιο Πνεύμα θα μας δίδασκει ότι αυτοί στην πραγματικότητα ζητούν βοήθεια, όπως και εμείς. Και ότι είμαστε ενωμένοι μαζί τους σε αυτήν την επίκληση. Θα μας θύμιζε να μην χρησιμοποιούμε την αντίληψή μας σαν εμπόδιο για την ειρήνη κάνοντας την ενοχή, τον πόνο ή τον θάνατο πραγματικά, τα οποία όλα προέρχονται από την ανάγκη μας να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας και την ιδιαιτερότητά μας, και να “προστατευθούμε”

από την Αγάπη Του. Επιπλέον, αν ζητήσουμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος να κοιτάξουμε το πρόβλημα, η αναστάτωση δεν γίνεται εμπόδιο για την ειρήνη αλλά διευκολύνει την ειρήνη. Το πρόβλημα γίνεται η ευκαιρία που Εκείνος χρησιμοποιεί για να διορθώσει την λανθασμένη μας αντίληψη για αυτό που έχουμε δει και κρίνει σαν πραγματικό και έξω από τον νου μας. Το εγώ μιλάει πρώτο, μας λέει το κείμενο, και κάνει πάντα λάθος (Κ-5.ⅤΙ.3:5; 4:2), ενώ το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση (Κ-5.Ⅱ.2:5). Πρώτα βλέπουμε μέσα από τα φοβισμένα και μοχθηρά μάτια του εγώ, και έπειτα συνειδητοποιούμε το λάθος μας και αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να μετατοπίσει με καλοσύνη τον σκοπό της αντίληψής μας στην συγχώρεση:

Αυτή είναι η στοργική αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα·

χρησιμοποιεί αυτό που έκανες για να θεραπεύσει αντί να πληγώσει....

Η ιδιαιτερότητα που επέλεξε [ο Υιός του Θεού] να πληγώσει τον εαυτό του όρισε ο Θεός ότι είναι το μέσον για την σωτηρία του, από την πρώτη στιγμή που έγινε η επιλογή. Η ιδιαίτερη αμαρτία του έγινε η ιδιαίτερη ευλογία του. Το ιδιαίτερο μίσος του έγινε η ιδιαίτερη αγάπη του [εδώ χρησιμοποιείται με την θετική έννοια] (Κ-25.ⅤΙ.4:1;6:6-8)

Μ' αυτόν τον τρόπο, και μόνο με αυτόν θα θεραπευθεί ο κόσμος, τα βάσανά του θα ακυρωθούν και η αληθινή ειρήνη θα επιτευχθεί.

Σχεδιάγραμμα Β

Πριν προχωρήσουμε στο τέταρτο και τελευταίο εμπόδιο, “Ο Φόβος του Θεού”, θα ήθελα να εξετάσουμε το Σχεδιάγραμμα Β (στο Παράρτημα), το οποίο μας δίνει μια ακόμα ευκαιρία να συνοψίσουμε τα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη για να γίνουν πιο κατανοητά.

Εξετάζοντας σύντομα τα βασικά σχήματα στο σχεδιάγραμμα, αρχίζουμε από αριστερά με τον Θεό και τον Χριστό, που είναι ενωμένοι πνευματικά και με Αγάπη. Έπειτα φαίνεται να συμβαίνει ο διαχωρισμός, ο οποίος συμβολίζεται με την οριζόντια ευθεία γραμμή στην κορυφή και κατά μήκος του σχεδιαγράμματος. Αυτή είναι η γέννηση του εγώ, η ιδέα ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό, καταστρέψαμε την Ενότητά Του, και τοποθετήσαμε τους εαυτούς μας πάνω στον θρόνο της δημιουργίας σαν μοναδικά και ιδιαίτερα άτομα. Αυτό είναι το περιεχόμενο του ονείρου.

Την στιγμή που φαινόταν να συμβαίνει ο διαχωρισμός, μας λέει μεταφορικά ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων, ο Θεός επέκτεινε τον Εαυτό Του μέσα στο όνειρο (Κ-6.V.1-2), και αυτό σημειώνεται με την ευθεία γραμμή που πηγαίνει λοξά προς τα κάτω μέχρι το τέλος του σχεδιαγράμματος. Αυτή η επέκταση ονομάζεται Άγιο Πνεύμα, η Παρουσία της Αγάπης του Θεού που υπάρχει στους ονειρευόμενους νόες μας σαν ανάμνηση του Ποιοι είμαστε ως Χριστός, ξύπνιοι μέσα στον Νου του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα συμβολίζει την σκέψη βαθιά μέσα μας που πάντα μας θυμίζει την Αγάπη του Θεού. Το να ακούμε αυτήν την φωνή προκαλεί τρόμο στο εγώ, επειδή συνειδητοποιεί ότι εάν κάποτε επιλέξουμε ξανά, το Άγιο Πνεύμα θα μας πει ότι ολόκληρο το σύστημα σκέψης της ατομικότητας είναι ένα όνειρο. Όπως περιγράφεται στην αρχή του κειμένου, “το Άγιο Πνεύμα είναι το Κάλεσμα να αφυπνιστείς και να χαρείς” (Κ-5.II.10:5), επειδή Αυτό είναι το Κάλεσμα της χαράς που μας πληροφορεί ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα κακό όνειρο. Αφού δεν μπορούμε να αλλάξουμε ό,τι ο Θεός έχει καθιερώσει σαν πραγματικότητα, το Άγιο Πνεύμα μας παρακινεί να επιστρέψουμε στο σπίτι που στην πραγματικότητα ποτέ δεν αφήσαμε. Επαναλαμβάνω, αυτή η επιστροφή είναι ο πραγματικός φόβος του εγώ. Υπάρχει μια πολύ δυνατή ενότητα στο Κεφάλαιο 13, “Ο Φόβος της Λύτρωσης”, που κάνει σαφές αυτό το σημείο. Εκεί ο Ιησούς μας διδάσκει ότι πιστεύουμε ότι φοβόμαστε την σταύρωση, την τιμωρία και τον πόνο, αλλά αυτό που πραγματικά φοβόμαστε είναι η λύτρωση (Κ-13.III.1:10-11). Φοβόμαστε να επιστρέψουμε στον τόπο όπου η αγάπη και η ανάμνηση του Θεού φυλάσσονται για μας από το Άγιο Πνεύμα (η κάτω δεξιά πλευρά του σχεδιαγράμματος). Το να κάνουμε αυτό σημαίνει το τέλος του συστήματος σκέψης του εγώ, και επομένως το τέλος της ατομικής μας ύπαρξης. Θα συζητήσουμε αυτήν την εξαιρετικά σημαντική ενότητα με περισσότερη λεπτομέρεια στο Κεφάλαιο Έντεκα.

Αυτή η αγάπη και το τί σημαίνει, επομένως, είναι ο πραγματικός φόβος του εγώ, και ο μοναδικός του στόχος είναι να εξαλείψει το Άγιο Πνεύμα από την επίγνωσή μας.

Επαναλαμβάνω, αν ακούσουμε την Φωνή Του, το εγώ θα εξαφανιστεί. Μέσα από προσχήματα, το εγώ μας λέει ότι θα έπρεπε να φοβόμαστε μην βρεθούμε ποτέ πολύ κοντά στον Θεό (στο Άγιο Πνεύμα), επειδή η εκδικητική οργή Του θα μας κατέστρεφε. Το πρόσχημα μπορεί να επιβιώσει σαν άμυνα επειδή το εγώ δεν μας λέει ποτέ τί πραγματικά σκαρώνει, όπως εκφράζεται σε αυτό το απόσπασμα από το “Ο Φόβος να Κοιτάξουμε Μέσα μας” στο Κεφάλαιο 21:

Με δυνατή φωνή το εγώ σου λέει να μην κοιτάξεις μέσα σου, επειδή αν το Κάνεις τα μάτια σου θα δουν την αμαρτία και ο Θεός θα σε τυφλώσει. Αυτό το πιστεύεις, και έτσι δεν κοιτάξεις. (Κ-21.IV.2:3-4)

Και όμως, αυτό το ψέμα κρύβει τον πραγματικό φόβο του εγώ:

Τί θα συνέβαινε αν κοιτάζεις μέσα σου και δεν έβλεπες αμαρτία; Αυτήν την "τρομακτική" ερώτηση δεν την κάνει ποτέ το εγώ. Και εσύ που την κάνεις τώρα απειλείς ολόκληρο το αμυντικό σύστημα του εγώ τόσο σοβαρά ώστε προτιμά να ενοχληθεί και να προσποιηθεί ότι είναι φίλος σου. (Κ-21.IV.3:1-3)

Θα επιστρέψουμε και σε αυτή την ενότητα, όταν θα συζητήσουμε “Το Σήκωμα του Πέπλου” κάτω από το τέταρτο εμπόδιο.

Έτσι, κοιτάζοντας το Σχεδιάγραμμα Β, στο δεύτερο επίπεδο πάνω από την Παρουσία της Αγάπης και την ανάμνηση του Θεού είναι ο φόβος του Θεού και της Αγάπης Του. Αυτός ο φόβος γίνεται η πρώτη γραμμή άμυνας του Εγώ, που μας διδάσκει να μην πλησιάζουμε πολύ την αγάπη, επειδή σίγουρα θα μας σταυρώσει και θα μας καταστρέψει. Έχουμε συζητήσει ξανά αυτήν την παράξενη αν και πολύ αποτελεσματική δυναμική του εγώ, αλλά μπορούμε σίγουρα να την ξαναδούμε εδώ. Ο παραδοσιακός Χριστιανισμός, βασιζόμενος στις διδασκαλίες της Βίβλου, ενσωμάτωσε αυτό το παρανοϊκό σύστημα σκέψης του εγώ σε μια θεολογία στην οποία η αγάπη του Θεού απαιτούσε την σταύρωση του μοναδικού Του Υιού, τον οποίον αγαπούσε, επειδή εμείς οι υπόλοιποι είμαστε αμαρτωλοί. Ο Ιησούς συνοψίζει αυτήν την παράνοια του εγώ στην αρχή του Κεφαλαίου 3 στο κείμενο:

Αν δούμε την σταύρωση από μια αντεστραμμένη άποψη, όντως φαίνεται σαν ο Θεός να επέτρεψε, ακόμα και να ενθάρρυνε έναν από τους Υιούς Του να υποφέρει διότι αυτός ήταν καλός. Αυτή η ιδιαίτερα ατυχής ερμηνεία, η οποία προέκυψε από προβολή, έχει οδηγήσει πολλούς ανθρώπους να φοβούνται οδυνηρά τον Θεό. Τέτοιες αντιθρησκευτικές απόψεις εισχωρούν σε πολλές θρησκείες. Όμως ο αληθινός Χριστιανός θα έπρεπε να σταματήσει και να ρωτήσει “Πως είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό;” Είναι δυνατόν ο Θεός ο Ίδιος να είναι ικανός για τέτοιου είδους σκέψη για την οποία Αυτός ο Ίδιος έχει με δικά Του λόγια δηλώσει ότι είναι ανάξια για τον Υιό Του; Η καταδίωξη πολύ συχνά καταλήγει σε μια προσπάθεια να “δικαιώσει”

την τρομερή παρεξήγηση ότι ο Θεός ο Ίδιος καταδίκασε τον Ίδιο Του τον Υίο για χάρη της σωτηρίας. Οι λέξεις από μόνες τους δεν έχουν νόημα. Αυτό ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να ξεπεραστεί διότι, παρόλο που το λάθος το ίδιο δεν είναι δυσκολότερο να διορθωθεί από οποιοδήποτε άλλο, πολλοί έχουν δείξει απροθυμία να παραιτηθούν από αυτό εξαιτίας της σημαντικής αξίας του ως άμυνα. Σε πιο ήπιες μορφές κάποιος γονέας λέει, "Αυτό με πονάει περισσότερο από ό,τι πονάει εσένα", και νιώθει αθωωμένος όταν χτυπά ένα παιδί. Μπορείς να πιστέψεις ότι ο Πατέρας μας πραγματικά σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο; Είναι πολύ ουσιαστικό ένα τέτοιο σκεπτικό να διαλυθεί εντελώς ώστε να είμαστε σίγουροι ότι καμιά τέτοιου είδους σκέψη δεν παραμένει στο νου σου. Εγώ δεν "τιμωρήθηκα" επειδή **εσύ** ήσουν κακός. Ολόκληρο το αγαθό μάθημα που η Επανόρθωση διδάσκει, χάνεται αν μολυνθεί με αυτό το είδος της διαστρέβλωσης. Η δήλωση "Η εκδίκηση είναι δική μου, είπε ο Κύριος" είναι μια παρεξήγηση μέσω της οποίας κάποιος μεταθέτει το δικό του "κακό" παρελθόν στον Θεό. Το "κακό" παρελθόν δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Αυτός δεν το δημιούργησε και δεν το στηρίζει. Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. Δεν κρατά εναντίον σου τις "κακές" σου πράξεις. Είναι ποτέ δυνατόν να τις κρατούσε ενάντια σε μένα; Να είσαι απόλυτα βέβαιος ότι αναγνωρίζεις πόσο εντελώς αδύνατη είναι αυτή η υπόθεση, και πόσο ολοκληρωτικά προκύπτει από προβολή. Αυτό το είδος σφάλματος είναι υπεύθυνο για μια σειρά από σχετικά σφάλματα, συμπεριλαμβανομένης και της πίστης ότι ο Θεός απέρριψε τον Αδάμ και τον εξεδίωξε από τον Κήπο της Εδέμ. Γι' αυτό κατά καιρούς ίσως πιστεύεις ότι σε κατευθύνω λάθος. Έχω κάνει κάθε προσπάθεια να χρησιμοποιήσω λόγια που είναι σχεδόν αδύνατον να υποστούν διαστρέβλωση, αλλά πάντα υπάρχει η δυνατότητα να παραποιείς σύμβολα γύρω σου αν το επιθυμείς. (Κ-3.1.1:5-9; 2:4-3:11)

Έτσι, το εγώ επιχειρηματολογεί για μας, εάν ο Θεός σταύρωσε τον Ιησού τον οποίον αγαπούσε, τί θα κάνει με μας τους υπόλοιπους, τους οποίους πιθανόν δεν αγαπάει τόσο πολύ εξαιτίας των αμαρτημάτων μας εναντίον Του; Μπορούμε να δούμε εδώ άλλη μια φορά πώς η Χριστιανική Θεολογία έγινε ένας τέλειος καθρέφτης του συστήματος του εγώ, κτίζοντας την δυσπιστία προς τον Θεό και τον Ιησού με την προβολή του εγώ – η καθοδήγηση του οποίου είναι σίγουρα κάτι που δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε ποτέ. Δύο γραμμές σε ένα από τα ποιήματα της Helen, το "Αμήν", ανασκευάζουν αυτό το παράλογο σκεπτικό για την πίστη του Θεού στην σταύρωση. "Η Αγάπη δεν σταυρώνει. Μόνον σώζει.... Ο Θεός δεν σταυρώνει. Απλά είναι". (Τα Δώρα του Θεού).

Αυτό που είναι σημαντικό να θυμόμαστε εδώ είναι ότι επειδή το εγώ μας διδάσκει ότι η Αγάπη του Θεού **πράγματι** σταυρώνει, θα έπρεπε να φοβόμαστε αυτήν την Αγάπη. Το εγώ τώρα βάζει ένα οδόφραγμα από άμυνες μέσα από τις οποίες δεν θα περάσουμε ποτέ, έτσι ελπίζει, επειδή αν περάσουμε αυτό το οδόφραγμα θα συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός δεν είναι φόβος αλλά Αγάπη. Ο πραγματικός φόβος του Θεού στο σύστημα του εγώ,

επομένως, είναι η αναγνώριση ότι αν αφήσουμε τον Θεό να έρθει στον νου μας το εγώ είναι τελειωμένο. Για παράδειγμα, αν καθόμαστε σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και ανάψουμε ένα φως, το σκοτάδι εξαφανίζεται. Η πρώτη επιστολή του Ιωάννη εκφράζει την ίδια ιδέα: “Η τέλεια Αγάπη διώχνει τον φόβο”. Το εγώ ξέρει ότι αν αφευούμε στην παρουσία της τέλειας Αγάπης μέσα από το Άγιο Πνεύμα, το εγώ απλά εξαφανίζεται. Αυτή είναι η βάση του φόβου του εγώ για τον Θεό. Όπως έχουμε ήδη επισημάνει αρκετές φορές, η ατομικότητα η οποία είναι στον πυρήνα της ύπαρξης του εγώ δεν μπορεί να συνυπάρξει με την Ενότητα της Αγάπης του Θεού, που είναι η αληθινή μας Ταυτότητα ως Χριστός.

Όμως, όπως εξηγούν τα μόλις αναφερθέντα αποσπάσματα από το “Ο Φόβος να Κοιτάξουμε Μέσα μας”, το εγώ καμουφλάρει τον πραγματικό του τρόπο λέγοντάς μας ότι ο Θεός δεν είναι αγάπη αλλά φόβος, επειδή θα μας καταστρέψει αν ποτέ μας βρει. Υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στο κείμενο και στο βιβλίο των ασκήσεων που περιγράφουν πώς το εγώ προβάλλει τον εαυτό του στον Θεό, ανατρέποντας τα πάντα. Έτσι, τα χαρακτηριστικά του εγώ – φόβος, ενοχή, τιμωρία και θάνατος – προβάλλονται στον Θεό, και φαίνεται σαν να είναι το Θέλημά Του να υποφέρουμε, να θυσιαζόμαστε και να πεθαίνουμε. Μια άλλη σαφής δήλωση αυτής της προβολής του φόβου του εγώ στον Θεό βρίσκεται στην αρχή του Κεφαλαίου 29:

Εδώ [στο χάσμα ανάμεσα στον αδελφό και στους εαυτούς μας] είναι ο φόβος του Θεού πιο καθαρά ορατός. Διότι η αγάπη είναι προδοτική για αυτούς που φοβούνται, αφού ο φόβος και το μίσος δεν μπορούν να είναι ποτέ χωριστά. Αυτός που μισεί δεν μπορεί παρά να φοβάται την αγάπη, και επομένως πρέπει να φοβάται τον Θεό. Σίγουρα είναι αυτός που δεν γνωρίζει τί σημαίνει η αγάπη. Φοβάται να αγαπά και αγαπά να μισεί, και έτσι πιστεύει ότι η αγάπη είναι τρομακτική· το μίσος είναι αγάπη. Αυτή είναι η συνέπεια που πρέπει να φέρει το μικρό χάσμα σε αυτούς που το διατηρούν, και νομίζουν ότι αυτό είναι η σωτηρία και η ελπίδα τους. (Κ-29.Ι.2)

Τώρα που το εγώ έχει κτίσει την πρώτη του γραμμή άμυνας, διδάσκοντάς μας ότι θα έπρεπε να φοβόμαστε τον Θεό, προσθέτει περισσότερες άμυνες. Μας λέει ότι δεν μπορούμε να έρθουμε πολύ κοντά στον Θεό γιατί θα μας κατέστρεφε. Επομένως μπρέπει να συνεχίσουμε να προστατευόμαστε από τον Δημιουργό μας σηκώνοντας όλο και περισσότερα κάστρα εναντίον Του. Αυτά τα κάστρα είναι που τα Μαθήματα Θαυμάτων αναφέρουν ως ιδιαίτερες σχέσεις, που είναι όλες διαφορετικές όψεις των εφιαλτικών ονείρων του εγώ της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου.

Στην ενότητα που ονομάζεται “Ο Ήρωας του Ονείρου” στο Κεφάλαιο 27, συζητείται αυτό το ίδιο βασικό θέμα. Το σώμα είναι ο ήρωας του ονείρου του εγώ και, αναφερόμενοι στο Σχεδιάγραμμα Β, το σώμα αναπαρίσταται από ολόκληρο το κουτί στην κάτω δεξιά πλευρά – ένα όνειρο της πραγματικότητας αυτού του κόσμου. Ο κόσμος τότε γίνεται η οθόνη στην οποία προβάλλει το εγώ τον εαυτό του και το μέρος όπου το εγώ κρύβεται. Και όσο πιο πολύ αισθανόμαστε ότι εκεί βρίσκονται τα προβλήματά μας – είτε είναι προβλήματα

επίθεσης, πόνου ή θανάτου σε οποιαδήποτε μορφή – τόσο περισσότερο εισπράττουμε από αυτό που μας λέει το εγώ ότι είναι ο πραγματικός φόβος: τον φόβο του Θεού. Και αν δεν μπορέσουμε να πλησιάσουμε αυτόν τον φόβο, τότε δεν θα μπορέσουμε να τον διαπεράσουμε προς αυτό που είναι ο πραγματικός φόβος του εγώ: η επιλογή μας να ακούμε την Φωνή του Αγίου Πνεύματος να μας μιλάει για το ευτυχισμένο γεγονός της Επανόρθωσης ότι ο Θεός δεν καταστρέφει – απλά αγαπά. Η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος είναι απλά οι παρανοϊκές σκέψεις ενός ανύπαρκτου εαυτού.

Έτσι μιλάμε για τον έναν περισπασμό μετά τον άλλον, το ένα καμουφλάρισμα μετά το άλλο, την μια γραμμή άμυνας να τοποθετείται πάνω στην άλλη, ούτως ώστε να φεύγουμε μακρύτερα, μακρύτερα, όλο και μακρύτερα από το πραγματικό πρόβλημα της λανθασμένης επιλογής του επιλογέα μας, που βρίσκεται μέσα στους νόες μας, όχι μέσα στο σώμα. Και αυτός είναι ένας άλλος λόγος για τον οποίο νιώθουμε μια τόσο τρομερή έλξη για αυτόν τον κόσμο. Είναι μια έλξη προς την “πραγματικότητα” του ονείρου, επειδή ταυτιζόμαστε με την ανάγκη του εγώ να μας κρατήσει μακριά από αυτό που φοβόμαστε περισσότερο: την ανάμνηση μέσα στους νόες μας ότι είμαστε όλοι ένα με τον Θεό και δεν Τον έχουμε ποτέ αφήσει. Και έτσι κατασκευάζουμε αυτά τα στρώματα άμυνας με τα όνειρα μας της θυματοποίησης, όπως είδαμε στα τρία πρώτα εμπόδια προς την ειρήνη. Όλες αυτές οι άμυνες δικαιολογούν την πίστη μας στην επίθεση, η οποία έτσι δικαιολογεί το να κάνουμε άλλους θύματα σε ανταπόδοση.

Και μέσα από όλα αυτά τα καμώματα αυτού του παρανοϊκού συστήματος αμυνών, το εγώ παραμένει άνετα ασφαλές μέσα στην ταύτιση του επιλογέα με αυτό, θαμμένο κάτω από όλα αυτά τα στρώματα ιδιαιτερότητας που το προστατεύουν από την ακύρωσή του.

Ένα τελευταίο σημείο πριν αρχίσουμε την μελέτη μας του τέταρτου εμποδίου: μολονότι πολλά από όσα έχουμε συζητήσει, ειδικά το Σχεδιάγραμμα Β, φαίνεται να δείχνουν ότι εργαζόμαστε με αυτά τα τέσσερα εμπόδια με ένα είδος χρονολογικού τρόπου, είναι μάλλον σημαντικό να κρατήσουμε στον νου μας ένα άλλο αξίωμα των Μαθημάτων Θαυμάτων – ότι ο χρόνος δεν είναι γραμμικός. Αυτό σημαίνει ότι η διαδικασία της αποδοχής της Επανόρθωσης δεν μπορεί πράγματι να συμβεί με αυστηρά χρονολογική αλληλουχία, ακριβώς όπως τα έξη στάδια ανάπτυξης της εμπιστοσύνης που συζητήθηκαν στο Εγχειρίδιο για Δασκάλους δεν συμβαίνουν πραγματικά με αυστηρά γραμμική αλληλουχία. Παρόλα αυτά, η επεξεργασία από τον Ιησού των τεσσάρων εμποδίων όντως υποδεικνύει ένα αποτέλεσμα διαστρωμάτωμένο, το οποίο μπορεί να κατανοηθεί αλλιώς ότι συμβαίνει ταυτόχρονα σε διαφορετικά επίπεδα.

Για παράδειγμα, είναι πάντοτε εύκολο να θυμώσουμε· και το πρώτο εμπόδιο περιγράφει την επιθυμία μας να απαλλαγούμε από την ειρήνη. Το δεύτερο εμπόδιο είναι η έλξη του πόνου και η λατρεία του σώματος, κοινά σε όλους μας, ενώ το τρίτο εμπόδιο είναι η έλξη του θανάτου, προφανώς παγκόσμια σε όλα τα σώματα. Έτσι με κάποια έννοια, είναι σχεδόν σαν να πηγαίνουμε βαθύτερα και βαθύτερα στο σύστημα μέχρι να φθάσουμε στο τελευταίο εμπόδιο, πράγμα που πρόκειται να κάνουμε τώρα, και αυτό είναι ο φόβος του Θεού. Επαναλαμβάνω, πρέπει να προσέξουμε ώστε να μην θεωρήσουμε ότι αυτή είναι μια

διαδικασία αυστηρά γραμμική ή χωρική και αντίθετα να συνειδητοποιήσουμε ότι σε τελική ανάλυση, τα τέσσερα εμπόδια είναι απλά διαφορετικοί και ταυτόχρονοι τρόποι να κάνουμε το σώμα πραγματικό. Όπως ανέφερα προηγουμένως, αυτό πραγματικά είναι ο σκοπός αυτής της σειράς των εμποδίων: να δείξει τους διαφορετικούς τρόπους της φαινομενικής πραγματικότητας του σώματος μέσα από την επίθεση, τον πόνο και τελικά τον θάνατο – που όλα αυτά είναι άμυνες ενάντια στην αλήθεια της Επανόρθωσης που είναι μέσα στους νόες μας.

ΜΕΡΟΣ IV

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Κεφάλαιο Δέκα

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ: Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εδώ στο τέταρτο εμπόδιο προς την ειρήνη ο Ιησούς υποθέτει ότι έχουμε εξετάσει διεξοδικά τα άλλα τρία. Στεκόμαστε τώρα μπροστά σ' αυτό το τελευταίο εμπόδιο, στον φόβο του Θεού, το πιο τρομακτικό από όλα. Όπως συζητήθηκε στο τέλος του τελευταίου κεφαλαίου, το εγώ μας έχει πείσει ότι ο Θεός θέλει τον θάνατό μας. Από την μια πλευρά το εγώ μας λέει ότι έχουμε καταστρέψει τον Θεό, αλλά από την άλλη πλευρά ξέρει ότι ο Θεός δεν μπορεί να καταστραφεί. Επομένως το εγώ τον μετατρέπει από έναν Θεό Αγάπης σε έναν Θεό εκδίκησης ο οποίος ζητάει το αίμα μας. Πρώτα, αυτός ο οργισμένος Πατέρας απαίτησε το αίμα του Ιησού, και τώρα απαιτεί όλων των άλλων. Μερικές φορές, επίσης, πολλοί Χριστιανοί βλέπουν τον Ιησού κάτω από το ίδιο φως με τον Θεό, όταν γίνεται ο αυστηρός δικαστής που θα μας τιμωρήσει για τις αμαρτίες μας. Τότε, αυτό το αμυντικό σύστημα βασισμένο στην προβολή, είναι η βασική έννοια που βρίσκεται σ' αυτά τα εμπόδια. Αυτό που τα κάνει τόσο ισχυρά σαν άμυνες είναι το ότι το εγώ μας λέει ότι τα χρειαζόμαστε για να προστατευθούμε από την εκδικητική καταστροφή μας από τον Θεό, που είναι αυτό που εμείς, ταυτισμένοι με το εγωικό σύστημα σκέψης της ατομικότητας και ιδιαιτερότητας, πιστεύουμε ότι φοβόμαστε περισσότερο. Στην πραγματικότητα, όμως, ο πραγματικός μας φόβος είναι η διάλυση του δυσιστικού μας εαυτού στην παρουσία της μη-δυσιστικής Ενότητας και Αγάπης του Θεού.

Τι θα έβλεπες δίχως τον φόβο του θανάτου; Τι θα ένιωθες και θα σκεπτόσουν αν ο θάνατος δεν ασκούσε καμία έλξη επάνω σου; Πολύ απλά, θα θυμόσουν τον Πατέρα σου. Τον Δημιουργό της ζωής, την Πηγή του καθετί που ζει, τον Πατέρα του σύμπαντος και του σύμπαντος των συμπάντων, και όλων όσων βρίσκονται πέρα από αυτά θα θυμόσουν.

Αυτό που ισοδυναμεί με ένα βασικό κανόνα, ο οποίος εμφανίζεται σε πολλά διαφορετικά σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι ότι η αποστολή μας είναι να βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό μας και μετά να θυμόμαστε τον Θεό. Το να δούμε το πρόσωπο του Χριστού σε κάποιον άλλον, σίγουρα δεν είναι το να δούμε το πρόσωπο του Ιησού· τα Μαθήματα δεν μιλάνε για τίποτα το υλικό. Μάλλον, το πρόσωπο του Χριστού είναι ένα από τα πιο σημαντικά σύμβολα της αθωότητας και της συγχώρεσης για τα Μαθήματα Θαυμάτων. Βλέπω το πρόσωπο του Χριστού σε σένα επειδή κοιτάζω πέρα από το σκοτάδι του εγώ σου – έχοντας αποδεσμευθεί από κάθε επένδυση μου στο **να βλέπω** το σκοτάδι εκεί – στο Φως του Χριστού που λάμπει μέσα σου **και** μέσα μου. Σ' αυτό το σημείο η συγχώρεση είναι πλήρης και το εγωικό αμυντικό σύστημα των τεσσάρων εμποδίων έχει αποδομηθεί. Αυτό που απομένει είναι η ανάμνηση του Θεού, που τώρα είναι ελεύθερη να ανατείλει πάνω στους αφυπνισμένους νόες μας. Αυτή η περιληπτική

φόρμουλα, επαναλαμβάνω, ανακεφαλαιώνει ολόκληρη την διαδικασία: **Βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού και θυμόμαστε τον Θεό.**

Όμως, καθώς είμαστε έτοιμοι να περάσουμε μέσα από τα τελευταία πέπλα του εγώ για να εξαφανιστούμε μέσα στην Καρδιά του Θεού, η ανάγκη μας για ατομικότητα σηκώνει το άσχημο κεφάλι της ακόμα μια φορά και μας απειλεί τώρα όσο δεν το είχε κάνει ποτέ πριν. Και αυτός ο τρόμος με τον οποίον ερχόμαστε αντιμέτωποι είναι το θέμα με το οποίο ασχολείται τώρα ο Ιησούς, που οδηγεί στο τέλος της διαδικασίας που αποκορυφώνει το μακρύ ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι: την ολοκληρωτική συγχώρεση των ιδιαίτερων συντρόφων μας. Έτσι, η συγχώρεση γίνεται το κεντρικό θέμα της δεύτερης ενότητας αυτού του εμποδίου, “Το Σήκωμα του Πέπλου”, με το οποίο θα ασχοληθούμε με πολύ προσοχή αργότερα.

Παρεμπιπτόντως, στα Μαθήματα Θαυμάτων ο Ιησούς χρησιμοποιεί την λέξη “σύμπαν” με διαφορετικούς τρόπους. Στο παραπάνω απόσπασμα αναφέρεται στο άπειρο σύμπαν του πνεύματος. Αλλού, όμως, η λέξη φέρει την συνήθη έννοια του υλικού κόσμου.

Και καθώς αυτή η θύμηση αναδύεται στο νου σου, η ειρήνη πρέπει ακόμα να υπερβεί ένα τελευταίο εμπόδιο, μετά το οποίο η σωτηρία ολοκληρώνεται, και ο Υιός του Θεού αποκαθίσταται ολοκληρωτικά στην σωφροσύνη. Διότι εδώ ο κόσμος σου πραγματικά τελειώνει.

Καθώς ξεπερνάμε τον φόβο και την έλξη του θανάτου, η ανάμνηση του Θεού θα αρχίσει να αχνοφέγγει στην συνειδητότητά μας. Τότε είναι που το τέταρτο εμπόδιο -ο φόβος του Θεού - κάνει αισθητή την τρομακτική του παρουσία. Ξαφνικά η ανάμνηση αυτού του στοργικού Θεού αρχίζει να ανατέλλει στον νου μας, και το εγώ στρέφεται παντοδύναμο σε μας και μας λέει, “Καλύτερα να το προσέξεις αυτό, ο Θεός θα σε καταστρέψει”. Αυτό είναι ένα ακόμα παράδειγμα της μοχθηρότητας του εγώ. Πολύ συχνά, όταν είμαστε πολύ κοντά στο να επιλέξουμε πραγματικά το Άγιο Πνεύμα και να θυμηθούμε ποιοι είμαστε, να θυμηθούμε τον πνευματικό μας εαυτό και την αληθινή μας αποστολή της συγχώρεσης σ’ αυτόν τον κόσμο, το εγώ πραγματικά προσπαθεί να μας ξεκάνει. Η ατομική του ύπαρξη απειλείται μέχρι του σημείου της διάλυσης από την ενότητα του Θεού και της δημιουργίας Του. Σ’ αυτό το σημείο, επομένως, το εγώ γίνεται κακό, όχι μόνο προς εμάς αλλά και προς τους άλλους ανθρώπους. Όπως εξηγεί ο Ιησούς νωρίτερα στο κείμενο:

Το εγώ παραπλανάται από οτιδήποτε κάνεις, ειδικά όταν ανταποκρίνεσαι στο Άγιο Πνεύμα, επειδή τότε η σύγχυσή του αυξάνεται. Το εγώ, είναι επομένως, ιδιαίτερα πιθανόν να σου επιτεθεί όταν δρας στοργικά, επειδή σε έχει αξιολογήσει ως μη στοργικό και εσύ πας ενάντια στην κρίση του. Το εγώ θα επιτεθεί στα κίνητρά σου αμέσως μόλις γίνει σαφές ότι δεν συμφωνούν με την αντίληψή του για σένα. Τότε είναι που θα στραφεί απότομα από την καχυποψία στην μοχθηρότητα, αφού αυξάνεται η ανασφάλειά του. (Κ-9.VII.4:4-7)

Επομένως, ένας από τους τρόπους που **κάποιες φορές** μπορείς να πεις αν πλησιάζεις

τον Θεό είναι όταν αρχίζεις να αισθάνεσαι απελπισμένος, να βιώνεις τρομακτικά κύματα μίσους και παραπόνων να σε πλημμυρίζουν. Προφανώς, αυτό το μέρος της διαδικασίας δεν θα έπρεπε ποτέ να θεωρηθεί σαν δικαιολογία ή εκλογίκευση της “απανθρωπιάς ανθρώπου σε άνθρωπο”, για να δανειστούμε την περίφημη φράση του Robert Burn. Άλλωστε, το εγώ βρίσκεται πάντα σε αναζήτηση τρόπων να δικαιολογήσει τις δολοφονικές του σκέψεις και φαντασιώσεις.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα αυτού του παραδόξου στην λογοτεχνία του μυστικισμού, η αγάπη να φαίνεται ότι οδηγεί σε μίσος και κατάθλιψη, όπως στις προηγούμενες αναφορές στην “Σκοτεινή Νύχτα της ψυχής” του Αγίου Ιωάννη του Σταυρού. Στην μυστικιστική του Θεολογία, αυτή η “σκοτεινή νύχτα” είναι το προτελευταίο βήμα στο πνευματικό μονοπάτι, επειδή μόνον μετά από αυτήν την εμπειρία φθάνει κανείς στο βίωμα της ένωσης με τον Θεό. Η σκοτεινή νύχτα εμφανίζεται όταν έχουμε ξεπεράσει τα άλλα στρώματα των αμυνών, και δεν μένει τίποτα άλλο παρά εμείς και ο Θεός. Αυτό είναι όταν το εγώ διδάσκει ότι είμαστε τελειωμένοι, επειδή, είναι γεγονός ότι **το εγώ** έχει τελειώσει. Εξ ου και η κακία, σαν ένα από τα απελπισμένα τελευταία χαρακώματα αμυνών του εγώ για να προστατεύσει την ιδιαιτερότητα και την ατομικότητά του.

Το τέταρτο εμπόδιο που χρειάζεται να ξεπεραστεί κρέμεται σαν ένα βαρύ πέπλο μπροστά στον πρόσωπο του Χριστού. Όμως καθώς το πρόσωπό Του προβάλλει πίσω από αυτό, λάμποντας από χαρά διότι Εκείνος βρίσκεται μέσα στην Αγάπη του Πατέρα Του, η ειρήνη θα παραμερίσει ανάλαφρα το πέπλο και θα τρέξει να Τον συναντήσει, και να ενωθεί επιτέλους μαζί Του.

Ο Ιησούς λέει εδώ, “η ειρήνη θα παραμερίσει ανάλαφρα το πέπλο”, αλλά θυμηθείτε ότι το κοιτάζει αυτό από την άλλη πλευρά του πέπλου, όπου το πέπλο είναι γνωστό ότι δεν είναι τίποτα. Στην πλευρά που είμαστε εμείς, όμως, όπως θα μας πει αργότερα ο Ιησούς, το πέπλο βιώνεται να είναι αρκετά βαρύ και οδυνηρό για μας να το αντιμετωπίσουμε. Μόνο στο τέλος της διαδικασίας της συγχώρεσης, όταν το πρόσωπο του Χριστού έχει γίνει το όραμά μας, συνειδητοποιούμε πραγματικά ότι το “βαρύ πέπλο” του φόβου και της ενοχής είναι ένα τίποτα:

Επειδή η πραγματικότητα της ενοχής είναι η ψευδαίσθηση που φαίνεται να το κάνει βαρύ και θαμπό, αδιαπέραστο, και ένα πραγματικό θεμέλιο για το σύστημα σκέψης του εγώ. Η λεπτότητα και η διαφάνειά του δεν είναι προφανή μέχρι να δεις το φως πίσω του. Και τότε το βλέπεις σαν ένα εύθραυστο πέπλο μπροστά από το φως.

Αυτό το φαινομενικά βαρύ εμπόδιο, αυτό το τεχνητό πάτωμα που φαίνεται σαν βράχος, είναι σαν ένα στρώμα από χαμηλά βαριά σύννεφα που φαίνονται σαν συμπαγές τοίχος μπροστά από τον ήλιο. Η αδιαπέραστη όψη του είναι ολοκληρωτικά μια ψευδαίσθηση. Απαλά κάνει χώρο στις βουνοκορφές που υψώνονται πίσω του και δεν έχει καμιά δύναμη να σταματήσει οποιονδήποτε πρόθυμο να αναρριχηθεί πάνω από αυτό και να δει τον ήλιο. Δεν έχει την δύναμη να σταματήσει την πτώση ενός κουμπιού ή να κρατήσει ένα φτερό. Τίποτα δεν

μπορεί να αναπαυθεί επάνω του, επειδή είναι μόνον μια ψευδαίσθηση βάσης. Προσπάθησε μόνο να το αγγίξεις και εξαφανίζεται· να το κρατήσεις και τα χέρια σου δεν θα κρατάνε τίποτα. (Κ-18.ΙΧ.5:2-6:6)

Στο Κεφάλαιο 12, ο Ιησούς σχολιάζει την στρατηγική του εγώ να μετατρέπει το μη πραγματικό σε πραγματικό και ορατό, ενώ παίρνει το σύστημα σκέψης του της ενοχής και του φόβου και το προβάλλει σε κάποιον άλλον, βλέποντας σε αυτόν την φαινομενική του πραγματικότητα. Και κάνοντας αυτό, μειώνει αναπόφευκτα σε μη ορατή την αλήθεια της Ταυτότητάς μας ως Υιών του Θεού. Έτσι, κυριολεκτικά βλέπουμε κάτι που δεν υπάρχει, επειδή το “κάτι” - η ενοχή και ο φόβος – είναι πράγματι **τίποτα**. Και αυτό που πραγματικά **υπάρχει** – η Ταυτότητά μας ως Χριστός – δεν το βλέπουμε.

*Όταν κάνεις ορατό αυτό που δεν είναι αληθινό, αυτό που είναι αληθινό γίνεται αόρατο για σένα.... Έχεις κάνει αόρατη την μόνη αλήθεια που υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο. Έχοντας δώσει αξία στο τίποτα, έχεις αναζητήσει το τίποτα. Κάνοντας το τίποτα πραγματικό, το έχεις δει. **Αλλά δεν βρίσκεται εκεί.** Και ο Χριστός είναι αόρατος σε σένα εξαιτίας αυτού που εσύ έχεις κάνει ορατό σε σένα. (Κ-12.VIII.3:1; 6:7-11)*

Όμως ο Χριστός μας περιμένει να επιλέξουμε να κάνουμε δικό μας τον Εαυτό Του. Η αγάπη Του είναι ακριβώς πέρα από το πέπλο της μη συγχώρεσης, και όταν το διαπεράσουμε με τον αδελφό μας δίπλα μας, η ειρήνη του προσώπου του Χριστού – η αθωότητα του Υιού του Θεού – ορμά να μας συναντήσει. Και στην πλήρη συγχώρεσή μας ενωνόμαστε ως ένας Υιός.

Διότι αυτό το σκοτεινό πέπλο, που φαίνεται να κάνει το πρόσωπο του Ίδιου του Χριστού να μοιάζει με πρόσωπο λεπρού, και τις λαμπρές Ακτίνες της Αγάπης του Πατέρα Του που φωτίζουν το πρόσωπό Του με δόξα να φαίνονται σαν ποταμοί αίματος, ξεθωριάζει μέσα στο λαμπρό φως που βρίσκεται πέρα από αυτό όταν φύγει ο φόβος του θανάτου.

Αυτές είναι υπέροχες φράσεις, γεμάτες με υποβλητικά, ποιητικά σχήματα λόγου για να αντιδιαστείλουν την διεστραμμένη θέαση του εγώ για την Αγάπη του Θεού με την ακτινοβόλα πραγματικότητα αυτής της Αγάπης. Επαναλαμβάνω, η φαινομενική δύναμη και η αιματοβαμμένη πραγματικότητα του δολοφονικού συστήματος σκέψης του εγώ σβήνει μέσα στην δική της ανυπαρξία μόλις αποσύρουμε την πίστη μας σ' αυτήν – “όταν ο φόβος του θανάτου φύγει”.

Το πρώτο μέρος της πρότασης, “αυτό το σκοτεινό πέπλο που φαίνεται να κάνει το πρόσωπο του Ίδιου του Χριστού να μοιάζει με πρόσωπο λεπρού”, είναι ένα από τα σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων όπου ο Ιησούς αντιδιαστέλλει τα συστήματα σκέψης του εγώ και του Αγίου Πνεύματος με έμμεση αναφορά στην περίφημη σκηνή στον Άμλετ, όπου ο Πρίγκηπας σηκώνει ψηλά στην μητέρα του την εικόνα του δολοφονημένου πατέρα του, συγκρίνοντάς την με την εικόνα του Κλαύδιου, του θείου του που είναι επίσης ο δολοφόνος

του πατέρα του (“η κίβδηλη αδελφοσύνη”). Νωρίτερα στο έργο, ο Άμλετ συγκρίνει τους δύο άντρες με τον Υπερίωνα και έναν σάτυρο, με τον Άμλετ να ταυτίζει τον πατέρα του με τον θεό Δία και τον θείο του με έναν σάτυρο ή τον διάβολο. Αυτή η αναφορά στον Άμλετ βρίσκεται επίσης στην ενότητα “Οι δύο Εικόνες” του Κεφαλαίου 17.

Αυτό είναι το πιο σκοτεινό πέπλο, που υποστηρίζεται από την πίστη στον θάνατο και προστατεύεται από την έλξη του.

Αυτό που μας εμποδίζει να ασχοληθούμε με αυτό το “πιο σκοτεινό πέπλο” είναι το τρίτο εμπόδιο. Ανατρέχοντας πάλι στο Σχεδιάγραμμα Β, κάθε ένα από τα αμυντικά στρώματα στην δεξιά πλευρά έχει σαν σκοπό του να μας “προστατεύσει” από αυτό που είναι ακριβώς κάτω από αυτό. Όσο πιο βαθιά πάμε, τόσο πιο ισχυρή και μοχθηρή είναι η άμυνα, επειδή πλησιάζουμε στην πηγή του πραγματικού φόβου του εγώ – στον επιλογέα και την ικανότητά του να επιλέξει ενάντια στην ατομικότητα του εγώ. Έτσι, ο σκοπός της έλξης του θανάτου είναι να μας απομακρύνει από το να διεισδύσουμε ακόμα περισσότερο στην τελική άμυνα – τον φόβο του Θεού – διότι πέρα από αυτό το εμπόδιο βρίσκεται ο επιλογέας, και σ’ αυτό το σημείο το εγώ δεν έχει πια περισσότερες άμυνες για να προστατεύσει τον εαυτό του.

Η αφοσίωση στον θάνατο και στην κυριαρχία του δεν είναι παρά ο επίσημος όρκος, η υπόσχεση που δόθηκε μυστικά στο εγώ να μην σηκώσεις ποτέ αυτό το πέπλο, να μην το πλησιάσεις, ούτε καν να υποπτευθείς ότι είναι εκεί.

Αυτή η σημαντική ιδέα, που επίσης συζητιέται λίγο αργότερα, είναι ότι έχουμε δώσει όρκο στο εγώ τον οποίον τώρα είμαστε απολύτως έτοιμοι να σπάσουμε. **Έχοντας κατανοήσει** το αμυντικό σύστημα του εγώ της προστασίας του ατομικού εαυτού μας, **αναγνωρίζουμε** το τελευταίο εμπόδιο του φόβου του Θεού, το έχουμε **πλησιάσει** με τον Ιησού και τους ιδιαίτερους συντρόφους μας δίπλα μας, και πρόκειται να **σηκώσουμε** το ιερό πέπλο του εγώ. Και έτσι το εγώ αισθάνεται προδομένο και επομένως δικαιολογημένο μέσα στην μοχθηρότητά του. Είχαμε ορκιστεί στο εγώ να μην κοιτάξουμε ποτέ πέρα από αυτό το πέπλο και να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός είναι απλά Αγάπη. Είχαμε ορκιστεί να μην διαπεράσουμε ποτέ αυτό το τελευταίο εμπόδιο και να αφήσουμε την ατομικότητά μας. Είναι η μικρή μας προθυμία που μας επέτρεψε να αρχίσουμε να μελετάμε την ιδέα ότι εμείς είμαστε λάθος και ο Ιησούς σωστός, που συνιστά την έσχατη προδοσία προς το εγώ. Από αυτήν την αρχική μικρή προθυμία, κάθε βήμα του ταξιδιού προς το σπίτι έγινε αναπόφευκτο, μέχρι που στεκόμαστε εδώ μπροστά στο τελευταίο εμπόδιο, χωρίς πέπλο επιτέλους.

Αυτή είναι η μυστική συμφωνία που έγινε με το εγώ για να κρατήσει αυτό που βρίσκεται πέρα από το πέπλο για πάντα σβησμένο και λησμονημένο.

Έχουμε όλοι δώσει αυτόν τον μυστικό όρκο ή συμφωνία με το εγώ, ο οποίος τηρείται ξανά και ξανά στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Οι αποφάσεις μας να βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν θύματα και αδικημένους, οι αποφάσεις μας να επιτιθέμεθα και να μισούμε, να νιώθουμε

αποριμμένοι, εγκαταλελειμμένοι, παρατημένοι και προδομένοι, δεν είναι όλα παρά διαφορετικές εκφράσεις μιας συμφωνίας που εμείς – οι επιλογείς στους νόες μας – κάναμε με το εγώ. Συνοψίζοντας, υποσχεθήκαμε στο εγώ ότι δεν θα προχωρούσαμε ποτέ πέρα από τις άμυνες του ονείρου – όλες τις ιδιαίτερες σχέσεις μέσα στις οποίες αντιληφθήκαμε τους εαυτούς μας σαν θύματα – και τελικά δεν θα πλησιάζαμε ποτέ ούτε θα προχωρούσαμε πέρα από το τελευταίο πέπλο, τον φόβο του Θεού, στην αλήθεια της Επανόρθωσης ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός, και επομένως ούτε ατομικός εαυτός ούτε εγώ. Ζούμε όλοι την ζωή μας σε μια κατάσταση αμνησίας, ξεχνώντας αυτό που είναι αληθινό, και ενθυμούμενοι μόνο το λανθασμένο. Αυτό είναι που μας λέει ο Ιησούς νωρίτερα στο κείμενο ότι η αποστολή του Αγίου Πνεύματος είναι να διορθώσει και να αντιστρέψει αυτό το λάθος, και έτσι Εκείνος μας καλεί “και να θυμηθούμε και να ξεχάσουμε” (Κ-5.ΙΙ.6:1)

Γι' αυτό η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος είναι ένα μάθημα ενθύμησης. Είπα προηγουμένως ότι Εκείνο διδάσκει την ενθύμηση και την λησμονιά, αλλά η λησμονιά χρειάζεται μόνο για να κάνει την ενθύμηση σταθερή. Ξεχνάς με σκοπό να θυμηθείς καλύτερα. (Κ-7.ΙΙ.6:3-5)

Εδώ βρίσκεται η δική σου υπόσχεση να μην επιτρέψεις ποτέ στην ενότητα να σε καλέσει έξω από τον διαχωρισμό [που σημαίνει να μην επιτρέψεις ποτέ στην συγχώρεση να ακυρώσει την ιδιαιτερότητα]· η μεγάλη αμνησία με την οποία η μνήμη του Θεού φαίνεται εντελώς ξεχασμένη· η μεγάλη απόσχιση του Εαυτού σου από σένα· ο φόβος του Θεού, το τελικό βήμα στην αποσύνδεσή σου.

Η αποσύνδεση είναι μια διαδικασία σχισίματος μέσα μας. Στο βιβλίο μου “Glossary-Index για τα Μαθήματα Θαυμάτων”, προσδιόρισα την χρήση της στα Μαθήματα με αυτόν τον τρόπο:

μια άμυνα του εγώ που διαχωρίζει το εγώ από το Άγιο Πνεύμα – τον λάθος νου από τον ορθό νου – αποσχίζοντας αυτό που φαίνεται τρομακτικό, το οποίο απλώς ενισχύει τον φόβο που είναι ο στόχος του εγώ· η προσπάθεια του εγώ να διαχωρίσει δύο αντικρουόμενα συστήματα σκέψης και να κρατήσει και τα δύο στον νου μας, έτσι ώστε το δικό του σύστημα σκέψης του σκοταδιού να είναι ασφαλές από την ακύρωσή του από το φως.

Αυτό που τελικά έχουμε αποκόψει είναι ο αληθινός Εαυτός μας, η επέκταση της Αγάπης του Θεού. Έχουμε αποκόψει αυτόν τον Εαυτό από όλα τα άλλα, και μετά ξεχάσαμε ότι το κάναμε. Και το κάναμε αυτό για να τηρήσουμε την μυστική μας συμφωνία, την υπόσχεσή μας στο εγώ να μην παραιτηθούμε ποτέ από τον διαχωρισμό και την ατομικότητά μας.

Δες πώς η πίστη στον θάνατο θα φαινόταν να σε “σώζει”.

Αν πιστεύουμε στον θάνατο σε οποιαδήποτε μορφή, δεν θα χρειαστεί ποτέ να προχωρήσουμε κάτω από αυτήν την πίστη στον φόβο του Θεού. Αυτός είναι ένας ακόμα

πιο ισχυρός λόγος που ελκόμαστε τόσο πολύ από τον θάνατο και το σώμα. Είναι ο θάνατος, μας λέει το εγώ, που θα μας προστατέψει από τον τρομακτικό φόβο ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει. Λογικά αυτό δεν έχει νόημα: ο θάνατος (του σώματος) να μας σώζει από τον θάνατο (μέσα στον νου). Αλλά επειδή το εγώ χρησιμοποιεί την άρνηση (ή την αποσύνδεση), ξεχνάμε ότι έχουμε **επιλέξει** τον θάνατο σαν άμυνα, και το γιατί το κάναμε. Αυτό μας αφήνει μόνο με την εμπειρία μας σαν σώματα, αντιμέτωπους από την γέννησή μας με την φαινομενική πραγματικότητα και το αναπόφευκτο του θανάτου, χωρίς να θυμόμαστε από πού προήλθε αυτή η παράξενη ιδέα – και προφανώς, χωρίς να θυμόμαστε από Ποιόν αυτή η παράξενη ιδέα μας προστατεύει.

Διότι αν αυτή έφευγε, τι άλλο θα μπορούσες να φοβάσαι εκτός από την ζωή; Είναι η έλξη του θανάτου που κάνει την ζωή να φαίνεται άσχημη, σκληρή και τυραννική. Δεν φοβάσαι περισσότερο τον θάνατο από όσο φοβάσαι το εγώ.

Η λέξη “ζωή” μπορεί να θεωρηθεί σαν συνώνυμο του Θεού. Επαναλαμβάνω, δεν είναι ο **φόβος** του θανάτου η πραγματική άμυνα, αλλά μάλλον η υποκείμενη **έλξη** προς αυτόν. Αλλά αφού κάναμε τον θάνατο πραγματικό, έχουμε κολλήσει με αυτόν, σαν να ήταν πραγματικός, καθώς και μαζί με όλους τους φίλους του: τις “άσχημες, σκληρές και τυραννικές” σκέψεις που συνιστούν το εγωικό σύστημα σκέψης για την “ζωή”. Η τελευταία πρόταση είναι ταίρι με την προηγουμένως αναφερθείσα φράση από την ενότητα “Ο Φόβος της Ανάστασης”: “Στην πραγματικότητα δεν φοβάσαι την σταύρωση. Ο πραγματικός σου τρόμος είναι για την ανάσταση” (Κ-13.III.1:10-11)

Αυτοί είναι οι φίλοι που επέλεξες. Διότι στην μυστική σου συμμαχία μαζί τους έχεις συμφωνήσει να μην αφήσεις ποτέ να φύγει ο φόβος του Θεού, ώστε να μπορούσες να κοιτάξεις το πρόσωπο του Χριστού και να ενωθείς με Αυτόν και τον Πατέρα Του.

Όλα τα παραπάνω – η ολότητα του εγωικού συστήματος σκέψης του μίσους και του θανάτου – είναι αυτά που ενεργά έχουμε επιλέξει. Αυτό είναι που ο Ιησούς μας λέει ξανά και ξανά στα Μαθήματα Θαυμάτων, και είναι σημαντικό για να κατανοήσουμε το παρανοϊκό σύστημα σκέψης του εγώ. Αφού ενεργά επιλέγουμε να παραμείνουμε σ’ αυτό το όνειρο του διαχωρισμού και της ατομικότητας – ένα όνειρο επίθεσης, πόνου και θανάτου – είμαστε τρομοκρατημένοι επειδή ο Θεός θα μας τιμωρήσει, μια πεπιοίηση την οποία χρησιμοποιεί το εγώ για να δικαιολογήσει τον φόβο μας για τον Θεό. Αλλά την ίδια στιγμή, νιώθουμε έλξη ακόμα και για αυτόν τον φόβο, επειδή είναι το υποκείμενο κίνητρο του εγώ να κρατήσει τον Θεό, τον πραγματικό Θεό της Ενότητας και της Αγάπης, μακριά μας σαν τα μέσα της διατήρησης της ατομικής μας ύπαρξης.

Επομένως, αφού έχει επιλεγεί, αυτή η μυστική συμμαχία με το εγώ, γρήγορα έχει καταπιεσθεί στο ασυνείδητο, και τότε προσποιούμαστε ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή. Έτσι, πρώτα ξεχνάμε μια συμμαχία με το αμυντικό σύστημα του εγώ σαν προστασία, και κατόπιν, μέσω των δυναμικών της άρνησης και της προβολής, πιστεύουμε ότι οι σκέψεις και οι εμπειρίες μας είναι πέρα από τον έλεγχό μας. Κάνουμε συμμάχους μας την αμαρτία, την ενοχή, την επίθεση, τον φόβο και τελικά τον θάνατο· αλλά η όλη ουσία της διδασκαλίας

του Ιησού είναι ότι **εμείς** έχουμε επιλέξει αυτές τις σκέψεις και τις εμπειρίες, *και ακόμα τις επιλέγουμε*. Ο σκοπός του συστήματος του εγώ είναι να μας διδάξει ότι είμαστε τα θύματα του κόσμου, και ότι αυτό που μας συμβαίνει **δεν** είναι δική μας ευθύνη. Όμως οι ζωές μας αποτελούνται από **όνειρα** θυματοποίησης, και εμείς είμαστε οι ονειρευτές αυτών των ονείρων. Στην αλήθεια, επομένως, δεν είμαστε θύματα του κόσμου αλλά μάλλον θύματα του δικού μας σκεπτικού: της απόφασης να αποδεικνύουμε συνεχώς στους εαυτούς μας ότι ο Θεός είναι βάνουσος, και εμείς πρέπει να υποφέρουμε στα ανελέητα χέρια Του.

Πουθενά αυτή η δυναμική της επιλογής της θυματοποίησης και μετά η λησμονιά αυτής της επιλογής μας δεν εξηγείται καλύτερα, παρά στο Μάθημα 136, “Η ασθένεια είναι μια άμυνα εναντίον της αλήθειας”. Το νόημα του μαθήματος είναι η απόφασή μας να είμαστε άρρωστοι, αλλά η δυναμική που περιγράφεται ισχύει εξίσου καλά για οποιαδήποτε αντιλαμβανόμενη θυματοποίηση. Έτσι ο θυμός μας, η κρίση και οι επιθετικές μας σκέψεις είναι όλα παραδείγματα του αμυντικού συστήματος του εγώ που χρησιμεύει στο να μας προστατέψει από την αναγνώριση της ευθύνης **μας** για αυτές τις σκέψεις – που κατευθύνονται εναντίον άλλων (θυμός) ή εναντίον του εαυτού μας (ασθένεια). Και αυτές οι άμυνες τελικά προστατεύουν την ατομικότητά μας από την αλλαγή του **νου** η οποία θα μπορούσε τελικά να την εξαλείψει πλήρως. Η περιγραφή στο βιβλίο των ασκήσεων είναι :

Οι άμυνες δεν είναι ακούσιες ούτε γίνονται χωρίς συναίσθηση. Είναι μυστικά μαγικά ραβδιά που κουνάς όταν η αλήθεια φαίνεται να απειλεί αυτό που θα ήθελες να πιστεύεις. Φαίνονται να είναι ασυνείδητες αλλά μόνον εξαιτίας της ταχύτητας με την οποία επιλέγεις να τις χρησιμοποιήσεις. Σ’ αυτό το δευτερόλεπτο, ίσως λιγότερο, που γίνεται η επιλογή, αναγνωρίζεις ακριβώς αυτό που προσπαθείς να κάνεις, και έπειτα προχωρείς στο να νομίζεις ότι έχει γίνει.

*Ποιος άλλος εκτός από σένα αξιολογεί μια απειλή, αποφασίζει ότι η διαφυγή είναι απαραίτητη και στήνει μια σειρά αμυνών για να μειώσει την απειλή που έχει θεωρηθεί πραγματική; Όλα αυτά δεν μπορεί να γίνονται ασυνείδητα. **Αλλά μετά το σχέδιό σου απαιτεί ότι εσύ πρέπει να ξεχάσεις ότι εσύ το έκανες, έτσι φαίνεται να είναι ανεξάρτητο από την δική σου πρόθεση· ένα συμβάν πέραν της κατάστασης του νου σου, ένα αποτέλεσμα με μια πραγματική επίδραση επάνω σου, αντί για κάτι που εσύ επέφερες.***

Είναι αυτή η γρήγορη λησμονιά του ρόλου που παίζεις στην κατασκευή της "πραγματικότητάς" σου που κάνει τις άμυνες να φαίνονται σαν να είναι πέραν από τον έλεγχό σου. Αλλά αυτό που έχεις ξεχάσει μπορείς να το θυμηθείς, εάν έχεις προθυμία να αναθεωρήσεις την απόφαση η οποία είναι διπλά προφυλαγμένη από την λήθη. Το ότι δεν θυμάσαι είναι το σημάδι ότι αυτή η απόφαση είναι ακόμα σε ισχύ, όσον αφορά τις επιθυμίες σου. Μην κάνεις το λάθος να το θεωρήσεις αυτό σαν γεγονός. Οι άμυνες πρέπει να κάνουν τα γεγονότα αγνώριστα. Αυτός είναι ο στόχος τους και αυτό κάνουν....

Η ασθένεια είναι μια απόφαση. Δεν είναι κάτι που συμβαίνει σε σένα

χωρίς καθόλου να το έχεις ζητήσει, το οποίο σε κάνει αδύναμο και σου προκαλεί πόνο. **Είναι μια επιλογή που κάνεις, ένα σχέδιο που καταστρώνεις**, όταν για μια στιγμή αναδύεται η αλήθεια στον δικό σου εξαπατημένο νου, και όλος ο κόσμος σου φαίνεται να παραπαίει και να ετοιμάζεται να καταρρεύσει. Τώρα είσαι άρρωστος, έτσι ώστε αυτή η αλήθεια μπορεί να φύγει μακριά και να μην απειλεί πια αυτά που έχεις εγκαθιδρύσει. (B. Ασκ. M-136.3-5,7)

Θυμηθείτε ότι αυτή η δυναμική ισχύει για κάθε εμπειρία του να βρίσκεστε απονήρευτα στο έλεος καταστάσεων, επιθετικότητας ανθρώπων ή ασθένειας. Έχουν όλες συνειδητά επιλεχθεί από τους επιλογείς μας – στον νου – για να ενισχύσουν την θυματοποίησή μας εις βάρος κάποιου άλλου. Με αυτόν τον τρόπο το κυρίαρχο αξίωμα του εγώ διατηρείται και εκπληρώνεται: φθάνει να κρατήσει την ξεχωριστή ταυτότητα που πιστεύει ότι έκλεψε από τον Θεό και στ' αλήθεια Τον σκότωσε γι' αυτό, όμως δεν είναι πια υπεύθυνο για την αιτία της αγωνίας του, η οποία τώρα βρίσκεται σε κάποιον άλλον ή σε κάτι άλλο.

Και αυτή η ταύτιση με το σύστημα σκέψης του εγώ του διαχωρισμού, της επίθεσης και του θανάτου είναι η συμμαχία για την οποία μιλάει εδώ ο Ιησούς. Αλλά αφού οτιδήποτε είναι μέσα στον νου προβάλλεται και βρίσκει μορφή έξω από αυτόν στον κόσμο των ιδιαίτερων σχέσεων μας, κάθε ένας από μας που περπατάει σ' αυτήν τη γη κάνει αυτήν την συμφωνία με όλους τους άλλους. Έτσι βρίσκουμε την ίδια συμφωνία του διαχωρισμού, της επίθεσης και του θανάτου και στην ιδιαιτερότητά που μοιραζόμαστε με κάθε άλλον, κάθε συντάιρος παίρνει τον ρόλο του θύματος κάποια φορά και του θύτη κάποια άλλη. Υπάρχουν ενότητες αργότερα στο κείμενο που συγκεκριμένα πραγματεύονται αυτούς τους μυστικούς όρκους που κάναμε ο ένας με τον άλλον, και ένα εύστοχο απόσπασμα βρίσκεται στην ενότητα που σωστά ονομάστηκε "Οι Μυστικοί Όρκοι". Επαναλαμβάνω, το συγκεκριμένο πλαίσιο της συζήτησης είναι η ασθένεια, αλλά η δυναμική ισχύει για κάθε μορφή επίθεσης και πόνου:

*Το σώμα αντιπροσωπεύει το κενό ανάμεσα στο μικρό κομμάτι του νου που αποκαλείς δικό σου και σε όλο το υπόλοιπο αυτού που είναι πραγματικά δικό σου. Το μισείς, όμως νομίζεις ότι είναι ο εαυτός σου, και ότι, χωρίς αυτό ο εαυτός σου θα χανόταν. **Αυτός είναι ο μυστικός όρκος που έχεις κάνει με κάθε αδελφό που περπατάει χωριστά. Αυτός είναι ο μυστικός όρκος που δίνεις ξανά, οποτεδήποτε αντιλαμβάνεσαι ότι δέχεσαι επίθεση.** Κανείς δεν μπορεί να υποφέρει αν δεν βλέπει ότι ο εαυτός του δέχεται επίθεση και χάνει από την επίθεση.*

*Ανείπωτη και ανήκουστη στην συνείδηση είναι κάθε δέσμευση στην ασθένεια. **Όμως είναι μια υπόσχεση σε κάποιον άλλον να πληγωθείς από αυτόν, και να του επιτεθείς σε ανταπόδοση.***

*Η ασθένεια είναι θυμός που εξωτερικεύεται στο σώμα, έτσι ώστε να νιώσει πόνο. **Είναι το προφανές αποτέλεσμα εκείνου που έγινε μυστικά, σε συμφωνία με την κρυφή επιθυμία κάποιου άλλου να είναι χωριστά από σένα, όπως και εσύ θα ήθελες να είσαι χωριστά από αυτόν.** Αν δεν συμφωνήσετε και οι δύο ότι αυτή είναι η επιθυμία σας, δεν μπορεί να έχει*

αποτελέσματα. (Κ-28.VI.4:1-5:3)

Και έτσι ο Ιησούς μας βοηθά να δούμε την πικρή αλήθεια αυτών των απόλυτα ανίερων συμφωνιών της ιδιαιτερότητας, και των ριζών τους στην αρχική συμφωνία με το σύστημα σκέψης του εγώ. Όταν μπορέσουμε να κοιτάξουμε την αντιλαμβανόμενη μοχθηρία τους – την πηγή της ενοχής μας – με την αγάπη του δίπλα μας, η αντίληψή μας μετατοπίζεται σε μια ήρεμη θυμηδία για το πώς εμείς μπορέσαμε να έχουμε πιστέψει τέτοια τρέλα. Σε αυτό το ευγενικό χαμόγελο της όρασης του Χριστού, το εγώ απλά διαλύεται, και τα εμπόδιά του προς την ειρήνη εξαφανίζονται αφήνοντας μόνον την αγάπη η οποία και μόνο είναι η αλήθεια, όπως βλέπουμε τώρα.

Κάθε εμπόδιο το οποίο πρέπει να η ειρήνη να διασχίσει ξεπερνιέται ακριβώς με τον ίδιο τρόπο· ο φόβος που το προκάλεσε υποχωρεί στην αγάπη που υπάρχει πέρα από αυτό, κι έτσι ο φόβος χάνεται.

Αυτό είναι που συζητούσαμε προηγουμένως, το βασικό αξίωμα των Μαθημάτων να φέρνουμε το σκοτάδι στο φως, την ψευδαίσθηση στην αλήθεια, τα εγώ μας στον Ιησού, τον φόβο στην αγάπη.

Πριν προχωρήσουμε στις επόμενες προτάσεις, συγχωρείστε με αν κάνω πρώτα έναν παραλληλισμό με την Ενάτη Συμφωνία του Μπετόβεν, ίσως την μεγαλύτερη συμφωνική δουλειά του. Με έναν τρόπο διακριτά διαφορετικό από τον Μότσαρτ, ο Μπετόβεν αγωνιούσε πολύ συχνά για τις συνθέσεις του, και ίσως περισσότερο από όλες για την Ενάτη Συμφωνία, ιδιαίτερα στην μετάβαση από την τρίτη στην τέταρτη κίνηση. Ο τρόπος που τελικά έλυσε αυτήν την μετάβαση ήταν στο ξεκίνημα της τελικής κίνησης να επαναλάβει μικρά αποσπάσματα από κάθε μια από τις προηγούμενες τρεις, σαν έναν τρόπο να επαναφέρει στον ακροατή την εμπειρία αυτών των προηγούμενων κινήσεων. Και έπειτα ο μεγάλος συνθέτης περιληπτικά αρνείται κάθε μια με την σειρά, σε μια δυνατή μουσική φράση που αποδίδεται από τα τσέλο και τα μπάσα. Σαν αποτέλεσμα, ο Μπετόβεν μας λέει ότι δεν είναι αυτοί οι προηγούμενοι ήχοι οι σημαντικοί· ακούστε τώρα τί θα κάνω σε αυτήν την τελευταία κίνηση. Τότε, αμέσως μετά ακολουθεί το όμορφο μελωδικό θέμα της “Ωδής στην Χαρά”, που γίνεται ο σπόρος για ολόκληρο το θριαμβευτικό φινάλε της συμφωνίας. Αυτό είναι που κάνει και ο Ιησούς εδώ. Με συγκεκριμένες και σύντομες δηλώσεις, επαναφέρει τώρα τα τρία προηγούμενα εμπόδια, και αυτό είναι που δημιουργεί το τέταρτο. Και επαναλαμβάνω ακόμα μια φορά, το αξίωμα που διευκρινίζεται εδώ, το οποίο μας μεταφέρει σε όλο το ταξίδι μέσα από όλες τις σειρές των εμποδίων του εγώ, είναι το να φέρουμε τον φόβο του εγώ μας στην αγάπη του Ιησού.

Έτσι γίνεται και με αυτό το εμπόδιο. [Τώρα βλέπουμε τα τρία προηγούμενα εμπόδια. Το πρώτο εμπόδιο:] **Η επιθυμία να απαλλαγείς από την ειρήνη και να οδηγήσεις το Άγιο Πνεύμα μακριά από σένα σβήνει στην παρουσία της ήρεμης αναγνώρισης ότι Το αγαπάς.**

Η επιθυμία να απαλλαγείς από την ειρήνη είναι να κρατάς ένα ψήγμα παραπόνου ή μίσους

εναντίον κάποιου άλλου, αλλά συνειδητοποιούμε ότι δεν θέλουμε πια να διώξουμε μακριά το Άγιο Πνεύμα. Είναι Αυτό που είναι ο αληθινός μας Φίλος, και Το αγαπάμε. Και σε αυτήν την αγάπη, δεν υπάρχει χώρος για καμιά ιδιαιτερότητα, και έτσι έχουμε περάσει μέσα από το πρώτο εμπόδιο.

Τώρα το δεύτερο εμπόδιο:

Παρατείσαι από την εξύμνηση του σώματος για χάρη του πνεύματος, το οποίο αγαπάς όπως ποτέ δεν θα μπορούσες να αγαπήσεις το σώμα.

Σε όλα αυτά τα εμπόδια φέρνουμε τον φόβο και το μίσος στην αγάπη, και η αγάπη διασκορπίζει τον φόβο. Δεν είναι πια ο διαχωρισμός μας και η ατομικότητα – που συμβολίζονται από το σώμα – που αγαπάμε και φροντίζουμε, αλλά ο ένας Εαυτός μας, το πνεύμα ένα με την Πηγή μας.

Και το τρίτο εμπόδιο:

Και η έλξη του θανάτου χάνεται για πάντα καθώς η έλξη της αγάπης αφυπνίζεται και σε καλεί. Πίσω από κάθε εμπόδιο προς την αγάπη, η Ίδια η Αγάπη καλεί. Και κάθε ένα από αυτά έχει ξεπεραστεί από την δύναμη της έλξης αυτού που βρίσκεται πέρα από αυτά. Ο ηθελημένος φόβος σου φαινόταν να τα κρατάει στην θέση τους.

Η έλξη της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος μας έχει τελικά κερδίσει, και συνειδητοποιούμε επιτέλους ότι είμαστε πολύ καλύτερα από όταν είμαστε λάθος, παραδεχόμενοι ότι Αυτό ήταν σωστό όλο τον καιρό. Και είναι αυτή η αυξανόμενη συνειδητοποίηση που μας επέτρεψε να προοδεύσουμε μέσα από τα πρώτα τρία εμπόδια. Και έτσι, τώρα είμαστε προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουμε το τελευταίο εμπόδιο, τον υπέρτατο τρόπο της παντοτινής εξαφάνισης πίσω από το πέπλο του φόβου, το οποίο ήταν η τελευταία ασπίδα προστασίας της ατομικότητας του εγώ. Αυτός ο φόβος, τον οποίον επιλέγαμε συνεχώς, έχει διατηρήσει στην θέση τους τις πεποιθήσεις μας για την "αλήθεια" των τριών προηγούμενων εμποδίων.

Όμως όταν άκουσες την Φωνή της Αγάπης πέρα από αυτά, απάντησες και εξαφανίστηκαν.

Συγκεκριμένα, ο Ιησούς λέει εδώ ότι οποτεδήποτε νιώθουμε τον πειρασμό να επιτεθούμε σε κάποιον, να λατρέψουμε την ευχαρίστηση και / ή τον πόνο, και να λατρέψουμε τον θάνατο, θα έπρεπε να συνειδητοποιούμε ότι όλα αυτά είναι επιλογές να βάλουμε φράγματα ανάμεσα σε εμάς και τον Θεό. Αν απλά θυμίσουμε στον εαυτό μας την Αγάπη Του και την Παρουσία Του στις ζωές μας, και όχι μόνον την Αγάπη Του για μας αλλά και την δική μας για Αυτόν, τότε όλα αυτά τα φαινομενικά εμπόδια απλά θα εξαφανιστούν, ξεθωριάζοντας "στο τίποτα από το οποίο ήρθαν"(Εγχ-13.1:2). Αυτός είναι ο φόβος του εγώ. Βαθιά μέσα στον νου μας, το εγώ γνωρίζει ότι αν πραγματικά στραφούμε στον Ιησού και δεχθούμε την αγάπη του, όλες οι σκέψεις του για αμαρτία και μίσος θα φύγουν – ακόμα, και

συμπεριλαμβάνοντας, το τελευταίο εμπόδιο, τον παράλογο φόβο ότι αυτή η στοργική, απαλή και ειρηνική Φωνή της Αγάπης θα μας καταστρέψει.

Η θέση μας τώρα σ' αυτό το ταξίδι είναι ότι έχουμε ξεπεράσει τα άλλα τρία εμπόδια: την πίστη στον θυμό, στον πόνο και στον θάνατο. Όλα αυτά ήταν απλά άμυνες που επιλέξαμε επειδή φοβόμαστε ακόμα περισσότερο αυτό το τελευταίο εμπόδιο. *Πιστεύουμε* ότι φοβόμαστε τον θυμό, τον πόνο και τον θάνατο· αλλά στην πραγματικότητα νιώθουμε έλξη για αυτά επειδή φοβόμαστε ακόμα πιο πολύ το τελευταίο εμπόδιο, τον φόβο του Θεού. Οι επόμενες δύο παράγραφοι είναι πολύ δυνατές και αποφασιστικές.

Και τώρα στέκεσαι έντρομος μπροστά σε αυτό που ορκίστηκες να μην κοιτάξεις ποτέ.

Αν κάποιος θεωρεί ότι αυτός είναι ένας ωραίος, εύκολος δρόμος, και δυσανασχετεί με την εστίασή μας στα “αρνητικά” του συστήματος σκέψης του εγώ, θα πρέπει να οδηγηθεί σε αποσπάσματα σαν αυτό, “Και τώρα στέκεσαι έντρομος...”. Όλοι οι άνθρωποι που περπατούν πάνω σ' αυτήν την γη (με τις προφανείς σπάνιες εξαιρέσεις ανθρώπων σαν τον Ιησού) είναι τρομοκρατημένοι από την τιμωρία που πιστεύουν ότι αναπόφευκτα θα έρθει επειδή είναι εδώ, μέσα στο σώμα και στον κόσμο. Και μόνο το “γεγονός” ότι υπάρχουν σαν ξεχωριστές οντότητες σε έναν διαχωρισμένο κόσμο, μαρτυρά την πραγματικότητα του εγώ ότι έχουν αμαρτήσει απέναντι στον Θεό και επομένως αξίζουν να υποφέρουν και να πεθάνουν από την εκδικητική οργή Του. Αλλά αυτός ο τρόμος είναι από μόνος του ένα προπέτασμα καπνού που κρύβει τον υπέρτατο τρόπο της απώλειας της ατομικής μας ύπαρξης, την οποία ερμηνεύει το εγώ για μας σαν την τιμωρία του Θεού για την αμαρτία μας απέναντί Του. Σε ένα σημαντικό απόσπασμα στο τέλος του Κεφαλαίου 3, το οποίο έχουμε αναφέρει ξανά δύο φορές, ο Ιησούς συζητάει το τέλος του ταξιδιού με όρους αυτής της διαστρέβλωσης:

*Δεν έχεις διανύσει ακόμα αρκετό δρόμο στο ταξίδι της επιστροφής, και γι' αυτό φοβάσαι τόσο πολύ. Καθώς πλησιάζεις στην Αρχή, νιώθεις τον φόβο της καταστροφής του συστήματος σκέψης σου σαν να ήταν ο φόβος του θανάτου. Δεν υπάρχει θάνατος, αλλά **υπάρχει** πίστη στον θάνατο.*
(Κ-3.VII.5:9-11)

Επομένως η αγάπη που πραγματικά θα μας σώσει ερμηνεύεται από το εγώ σαν σίγουρη καταστροφή. “Νομίζεις ότι έχεις καταστραφεί, αλλά έχεις σωθεί” (Β. Ασκ. Μ-93.4:4). Και γι' αυτό το τέλος του ταξιδιού είναι γεμάτο με τόσο τρόπο. Η ίδια η ύπαρξη του εγώ – με το οποίο έχουμε ταυτιστεί τόσο απόλυτα – απειλείται από την έμφυτη τάση μας να απελευθερωθούμε από την επένδυση στην ιδιαιτερότητά μας, προετοιμάζοντας έτσι τους εαυτούς μας να διαπεράσουμε το τελικό πέπλο και απλά να υπάρχουμε στην Παρουσία του Θεού.

Τα μάτια σου κοιτάζουν κάτω, καθώς θυμάσαι την υπόσχεση που έδωσες στους “φίλους” σου. [Ο Ιησούς πρόκειται να επαναλάβει, ξαναλέω, τις βασικές ιδέες των τριών

πρώτων εμποδίων]. Η “ομορφιά” της αμαρτίας, η ντελικάτη έλξη της ενοχής, η “άγια” κέρινη εικόνα του θανάτου, και ο φόβος της εκδίκησης του εγώ στο οποίο έδωσες όρκο αίματος να μην το εγκαταλείψεις, όλα αυτά σηκώνονται και σε προτρέπουν να μην σηκώσεις το βλέμμα σου. Διότι συνειδητοποιείς ότι αν το κοιτάξεις και αφήσεις να σηκωθεί το πέπλο, αυτοί θα φύγουν για πάντα. Όλοι σου οι “φίλοι”, οι “προστάτες” και το “σπίτι” σου θα εξαφανιστούν. Δεν θα θυμάσαι τίποτα από όσα θυμάσαι τώρα.

Οι “φίλοι” μας, η αμαρτία, η ενοχή, ο φόβος και ο θάνατος – αυτά που προηγουμένως αναφέρονταν ως οι “σύμμαχοί” μας- είναι οι διάφορες γραμμές άμυνας του εγώ που προστατεύουν την ατομικότητά μας από την καταστροφή από την Αγάπη του Θεού. Όσο φροντίζουμε τον διαχωρισμένο και ιδιαίτερο εαυτό μας, αυτές οι σκέψεις είναι οι έμπιστοι σύμμαχοι μας, προστάτες και φίλοι. Όταν τελικά επιλέξουμε ξανά και ταυτιστούμε με τον αληθινό μας Εαυτό, τότε η ανάγκη μας για άμυνες έχει φύγει και οι φίλοι του εγώ απλά εξαφανίζονται. Ήταν οι ψευδαισθητικές άμυνες για την προστασία ενός ψευδαισθητικού εαυτού. Όταν αυτός ο εαυτός φύγει, το τείχος των αμυνών του εξαφανίζεται επίσης.

Επί πλέον, ο Ιησούς μας διδάσκει στα Μαθήματα Θαυμάτων ότι όταν θεραπεύσουμε τον νου μας και αφήσουμε αυτόν τον κόσμο, δεν θα θυμόμαστε τίποτα, επειδή το όλο πράγμα θα εξαφανιστεί. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί να θυμηθείς. Αυτό το ανοιγοκλείσιμο του ματιού ή η παρένθεση στην αιωνιότητα που ανέφερα προηγουμένως, απλά θα φύγει, μη έχοντας υπάρξει ποτέ καταρχάς. Θα είναι κάπως ανάλογο με το ξύπνημα από ένα όνειρο, όπου μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το όνειρο σε αφήνει. Βρίσκουμε εδώ την ίδια ιδέα με αυτήν στην ενότητα “Ο Φόβος της Ανάστασης” στο Κεφάλαιο 13, αν και εδώ δεν εκφράζεται τόσο ποιητικά όσο σε εκείνο το απόσπασμα. Εκεί ο Ιησούς λέει ουσιαστικά, ότι αυτό που πραγματικά φοβόμαστε είναι ότι αν αφήσουμε όλο αυτό πίσω, θα πηδήσουμε μέσα στην αγκαλιά του Πατέρα μας. Θα συζητήσουμε αυτήν την ενότητα σύντομα.

Το θέμα-κλειδί εδώ, αν και δεν εκφράζεται άμεσα, είναι ότι πρέπει πρώτα να μάθουμε ότι **δεν** είμαστε ένας διαχωρισμένος εαυτός της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και του θανάτου. Μόνον όταν μπορέσουμε να αρχίσουμε την διαδικασία της μετατόπισης σε μια νέα ταυτότητα, τότε αποσπάσματα σαν αυτά δεν θα προκαλούν πια αγωνία ή τρόμο. Είναι αυτή η μετατόπιση στην ταυτότητα που μπορούμε να πούμε ότι είναι ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων, όπως αντανακλάται σε αυτήν την δήλωση από το Κεφάλαιο 22 του κειμένου, που έγινε μέσα στο πλαίσιο να μάθουμε να δεχόμαστε την λογική του Αγίου Πνεύματος που διδάσκει την απόδραση από την ενοχή μέσω της συγχώρεσης, αντί για την παράνοια του εγώ να διατηρεί την ενοχή επιτιθέμενο στους άλλους:

Αυτή είναι μια σημαντική περίοδος για αυτά τα μαθήματα, γιατί εδώ ο διαχωρισμός σου από το εγώ πρέπει να ολοκληρωθεί.... Τώρα πρέπει να επιλέξεις ανάμεσα στον εαυτό σου και σε μια ψευδαίσθηση του εαυτού σου. Όχι και τους δύο, αλλά τον έναν. Δεν έχει νόημα να προσπαθείς να αποφύγεις αυτήν την μια απόφαση. Πρέπει να γίνει. (Κ-22.ΙΙ.6:1,6-9)

Αυτή η κεντρική διδασκαλία συγκεντρώνεται στο βιβλίο των ασκήσεων για μαθητές σε μια σειρά μαθημάτων που τονίζουν αυτήν την μετατόπιση στην ταύτιση από τον εγωικό εαυτό στον ένδοξο Εαυτό που ο Θεός δημιούργησε. Βλέπουμε τώρα κάποια αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα που τονίζουν την σύγκριση αυτών των δύο εαυτών και "αυτής της μιας απόφασης.... που πρέπει να ληφθεί". Πρώτα, ο ψεύτικος εαυτός του εγώ:

Βλέπεις τον εαυτό σου σαν μια γελοία παρωδία της δημιουργίας του Θεού· αδύναμο, μοχθηρό, άσχημο και αμαρτωλό, δυστυχημένο και γεμάτο πόνο. Αυτή είναι η δική σου εκδοχή για τον εαυτό σου· ένας εαυτός χωρισμένος σε πολλά αντιμαχόμενα μέρη, διαχωρισμένος από τον Θεό, και συγκροτημένος αδύναμα από τον αλλοπρόσαλλο και ιδιότροπο κατασκευαστή του, στον οποίον προσεύχεσαι. Δεν ακούει τις προσευχές σου, γιατί είναι κουφός. Δεν βλέπει τη ενότητα μέσα σου, γιατί είναι τυφλός. Δεν καταλαβαίνει ότι είσαι ο Υιός του Θεού, επειδή είναι ανόητος και δεν καταλαβαίνει τίποτα. (B. Ασκ. M-95.2)

Και επιπλέον, ολόκληρος αυτός ο εαυτός, με όλα τα τρομερά συστατικά του, είναι όλος κατασκευασμένος. Αυτά είναι τα "καλά νέα" που μας φέρνει ο Ιησούς με τα Μαθήματα Θαυμάτων, ακριβώς όπως έκανε δύο χιλιάδες χρόνια πριν.

Γιατί δεν είσαι χαρούμενος που σε διαβεβαιώνω ότι όλο το κακό που νόμιζες ότι έκανες, δεν έχει γίνει ποτέ, ότι όλες οι αμαρτίες σου είναι ένα τίποτα, ότι είσαι τόσο αγνός και άγιος όσο όταν δημιουργήθηκες, και ότι φως και χαρά και ειρήνη είναι μόνιμα μέσα σου; Η εικόνα που έχεις για τον εαυτό σου δεν μπορεί να αντισταθεί στο Θέλημα του Θεού.... Ο εαυτός που κατασκεύασες δεν είναι ο Υιός του Θεού. Επομένως, αυτός ο εαυτός δεν υπάρχει καθόλου. Και όλα όσα φαίνεται να κάνει και να σκέπτεται δεν σημαίνουν τίποτα. Δεν είναι ούτε κακός ούτε καλός. Δεν είναι πραγματικός, και τίποτα περισσότερο από αυτό. Δεν μάχεται με τον Υιό του Θεού. Δεν τον βλέπει, ούτε επιτίθεται στην ειρήνη του. Δεν έχει αλλάξει την δημιουργία, ούτε υποβίβασε την αιώνια αθωότητα στην αμαρτία και την αγάπη στο μίσος. Ποια δύναμη μπορεί να κατέχει αυτός ο εαυτός που έφτιαξες όταν αντιμετώπισε το Θέλημα του Θεού; (B. Ασκ. M-93.4:1-2;5)

Τελικά, εδώ είναι μια περιγραφή αυτού του ενός, αληθινού Εαυτού:

Είσαι ένας Εαυτός, ενωμένος και ασφαλής μέσα σε φως, χαρά και ειρήνη. Είσαι Υιός Θεού, ένας Εαυτός, με έναν Δημιουργό και ένα στόχο: να φέρεις την επίγνωση αυτής της ενότητας σε όλους τους νόες, ότι η αληθινή δημιουργία μπορεί να επεκτείνει την πληρότητα και την ενότητα του Θεού. Είσαι ένας Εαυτός, ολοκληρωμένος και θεραπευμένος και ακέραιος, με δύναμη να σηκώσεις το πέπλο του σκότους από τον κόσμο,

και να αφήσεις το φως μέσα του να σε διαπεράσει για να διδάξει στον κόσμο την αλήθεια για σένα.

Είσαι ένας Εαυτός, σε τέλεια αρμονία με όλα όσα υπάρχουν και όλα όσα θα υπάρξουν. Είσαι ένας Εαυτός, ο άγιος Υιός του Θεού, ενωμένος με τους αδελφούς σου σ' αυτόν τον Εαυτό· ενωμένος με τον Πατέρα σου στο Θέλημά Του. Νιώσε αυτόν τον έναν Εαυτό μέσα σου και άστον να διώξει με την λάμψη Του όλες τις ψευδαισθήσεις και τις αμφιβολίες σου. Αυτός είναι ο δικός σου Εαυτός, ο Υιός του ίδιου του Θεού, αναμάρτητος όπως ο Δημιουργός Του, με την δύναμή Του μέσα σου και την αγάπη Του για πάντα δικιά σου. Είσαι ένας Εαυτός, και σου έχει δοθεί να αισθάνεσαι αυτόν Τον Εαυτό μέσα σου, και να πετάξεις όλες τις ψευδαισθήσεις σου έξω από τον ένα Νου που είναι αυτός ο Εαυτός, η άγια αλήθεια μέσα σου.

(B. Ασκ. M-95.12-13)

Και έτσι, αφού είμαστε ικανοί να μετατοπίσουμε την ταύτιση μας, παύουμε να φοβόμαστε να κοιτάξουμε τους φίλους του εγώ, γιατί τελικά έχουμε φθάσει να καταλάβουμε ότι αυτοί δεν είναι δικοί μας. Ο μόνος Φίλος μας είναι Αυτός που μας λέει την αλήθεια για τον Εαυτό που πραγματικά είμαστε.

Κάτι ακόμα για αυτό το απόσπασμα: Στο σύστημα του εγώ, “η εκδικητικότητα του εγώ” προβάλλεται στον Θεό, και έτσι γίνεται η εκδικητικότητα που τώρα εμφανίζεται να ανήκει στον Θεό. Όλα αυτά τα τρομερά αποσπάσματα της Βίβλου για την οργή του Θεού είναι ένα παράδειγμα αυτού. Δεν έχουν καμιά σχέση με τον αληθινό, ζωντανό Θεό, αλλά μάλλον, επαναλαμβάνω, με το μίσος του εγώ που προβάλλεται στον Θεό. Και όμως, είναι το ίδιο εγώ, που έχουμε ορκιστεί να μην το εγκαταλείψουμε ποτέ, που θα σωρεύσει την εκδικητικότητα πάνω μας. Αυτό είναι που κάνει όλο αυτό το σύστημα τόσο απίστευτα παρανοϊκό. Κανείς δεν κερδίζει, ειδικά εμείς, και όμως συνεχίζουμε να δεσμευόμαστε στην συμμαχία μας με αυτό το δολοφονικό σύστημα σκέψης επειδή πιστεύουμε ότι θα προστατεύσει την ατομική μας ταυτότητα.

Πριν συνεχίσουμε, ας ανακεφαλαιώσω τις ιδέες συστηματικά. Δίνουμε εχέγγυο την πίστη μας σε αυτό το εγώ – μια σκέψη εκδίκησης – επειδή κάπως μέσα στην τρέλα της προσπάθειας να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας, πιστεύουμε ότι το εγώ θα μας προστατεύσει από την εκδικητικότητα του Θεού, η οποία είναι στην πραγματικότητα η μεταμφιεσμένη εκδικητικότητα του εγώ που κατευθύνεται στον Θεό και στον Εαυτό μας. Αλλά εξαιτίας της δυναμικής της άρνησης ή καταπίεσης, δεν αναγνωρίζουμε ποτέ την μοχθηρή κυκλικότητα αυτού του συστήματος. Και έτσι μπορούμε γρήγορα να καταλάβουμε γιατί ο κόσμος είναι ένα τόσο καταθλιπτικό και απελπιστικό μέρος “πολύ κουρασμένο τώρα... γερασμένο και φθαρμένο και χωρίς ελπίδα” (Εγχ-1.4:4-5). Στο σύστημα του εγώ δεν υπάρχει διαφυγή, και απλά συνεχίζουμε να υπάρχουμε χωρίς ελπίδα σε έναν κόσμο συνεχόμενης εκδίκησης και θανάτου. **Σκότωσε ή θα σκοτωθείς** είναι ο κανόνας του εγώ, και στο τέλος, η ιδιαιτερότητα που υπάρχει στον καθένα, συμπεριλαμβανομένου και του Θεού του εγώ, τιμωρείται με θάνατο. Τέλος της ιστορίας.

Σου φαίνεται ότι ο κόσμος θα σε εγκαταλείψει εντελώς αν και μόνο σηκώσεις τα μάτια σου.

Είναι το εγώ μέσα μας που θα το πίστευε αυτό. Μαθητές έχουν πει κατά καιρούς ότι πιστεύουν ότι αν πραγματικά εφαρμόσουν αυτά τα Μαθήματα, οι ζωές τους θα είναι μονότονες και βαρετές – δεν θα υπάρχει ενδιαφέρον – και ο κόσμος τους θα χαθεί. Όμως, το μόνο που πραγματικά θα συμβεί είναι ότι οι σύμμαχοι του εγώ – ενοχή, επίθεση, πόνος, ασθένεια, απελπισία, κατάθλιψη και θάνατος – δεν θα υπάρχουν πια. Και οι φίλοι του Αγίου Πνεύματος – ειρήνη, χαρά και ευτυχία – θα έχουν πάρει απαλά την θέση τους. Να θυμάστε πάντα ότι ο κόσμος δεν είναι παρά μια σκιά του εαυτού μας. Και είναι αυτός ο εαυτός – μια σκέψη μέσα στον νου – που προστατεύεται από τους φίλους του εγώ. Έτσι, κοιτώντας με τον Ιησού αυτό που το εγώ και η ακολουθία του είναι στην πραγματικότητα, τα κάνει να διαλυθούν στο φως της αλήθειας. Και μαζί τους διαλύεται επίσης ο εγωϊκός εαυτός μας και ο κόσμος. Το εγώ μας λέει ότι θα χάσουμε αν κοιτάξουμε μέσα μας, αλλά το μόνο πράγμα που χάνουμε είναι η ψευδαίσθηση ενός εαυτού και ενός κόσμου που ποτέ δεν υπήρξαν.

Όμως το μόνο που θα συμβεί είναι ότι εσύ θα εγκαταλείψεις τον κόσμο για πάντα. Αυτή είναι η επανεδραίωση της δικής σου θέλησής.

Πολλές φορές στα Μαθήματα Θαυμάτων, ο Ιησούς μιλάει για την θέλησή μας σαν ένα με του Θεού. Το εγώ πιστεύει ότι οι θελήσεις είναι αντίθετες και συγκρουόμενες, επειδή το ίδιο το εγώ είναι αντίθετο με τον Θεό και σε άενη σύγκρουση με την εικόνα του για Αυτόν. Επομένως αφού το εγώ είναι η πίστη ότι ο διαχωρισμός είναι αντίθετος με την Θέληση του Θεού, αν προσδιοριζόμαστε σαν ένα ξεχωριστό εγώ, τότε πρέπει να πιστεύουμε επίσης ότι και εμείς είμαστε αντίθετοι με το Θέλημα του Θεού. Έτσι, τα Μαθήματα συνεχώς μας διδάσκουν ότι το Θέλημα του Θεού και το δικό μας είναι ένα και το αυτό. Για παράδειγμα, διαβάζουμε στο Μάθημα 74, “Δεν υπάρχει άλλη βούληση εκτός από του Θεού”:

Η Βούληση του Θεού είναι η μόνη βούληση. Όταν το έχεις αναγνωρίσεις αυτό, έχεις αναγνωρίσει ότι η θέλησή σου είναι η δική Του. Η πίστη ότι είναι δυνατή η διαμάχη έχει φύγει. Η ειρήνη έχει αντικαταστήσει την παράξενη ιδέα ότι ξεσκίζεσαι από συγκρουόμενους στόχους. Σαν μια έκφραση της Βούλησης του Θεού, δεν έχεις άλλο στόχο παρά μόνο τον δικό Του.

Και ακόμα παρακάτω στο μάθημα μας ζητείται να πούμε στον εαυτό μας:

Βρίσκομαι σε ειρήνη.

Τίποτα δεν μπορεί να με αναστατώσει. Η θέλησή μου είναι του Θεού.

Η θέλησή μου και του Θεού είναι ένα.

Ο Θεός θέλει ειρήνη για τον Υιό Του. (Β. Ασκ. Μ-74.1:2-6; 3:5-9)

Επομένως, η σύγκρουση του κόσμου του εγώ δίνει την θέση της στην ειρήνη του πραγματικού κόσμου, καθώς θυμόμαστε Ποιοι είμαστε σαν Χριστός, ενωμένοι με την

Θέληση της Πηγής μας.

Κοίταξέ τον με μάτια ανοιχτά, και ποτέ ξανά δεν θα πιστέψεις ότι είσαι στο έλεος πραγμάτων έξω από σένα, δυνάμεων που δεν μπορείς να ελέγξεις, και σκέψεων που έρχονται σε σένα ενάντια στην θέλησή σου.

Πάνω σ' αυτό μιλήσαμε νωρίτερα στην συζήτησή μας για το Μάθημα 167. Μια από τις ιδέες-κλειδιά στο όνειρο του εγώ της θυματοποίησης είναι ότι είμαστε στο έλεος πραγμάτων πέρα από μας· δηλαδή είμαστε τα αθώα θύματα του κόσμου. Για παράδειγμα, πιστεύουμε ότι είμαστε τα θύματα των γονιών μας από την γέννησή μας και πώς μας έχουν κακομεταχειριστεί, χωρίς να αναφέρουμε το πώς ο κόσμος έχει κακομεταχειριστεί εμάς: οι εκκλησίες και οι συναγωγές, η κυβέρνηση, σύζυγοι, παιδιά, εραστές, φίλοι, δάσκαλοι – καθένας μας έχει κακομεταχειριστεί, μαζί και ο Ιησούς και ο Θεός, και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό αφού η δύναμη (η αιτία) δεν είναι δική μας και η ζημιά (Κο αποτέλεσμα) έχει ήδη γίνει. Μόλις μπορέσουμε να ξεπεράσουμε αυτά τα παράπονα μέσω της συγχώρεσης, μπορούμε επίσης να ξεπεράσουμε και τον φόβο ότι ο Θεός θα μας θυματοποιήσει.

Το κλειδί για να κατανοήσουμε τί έκανε τον διαχωρισμό τόσο πραγματικό για μας, είναι η πίστη μας ότι έχουμε επιτεθεί και θυματοποιήσει τον Θεό. Αφού προβάλλουμε αυτήν την σκέψη επίθεσης, τώρα φαίνεται ότι ο Θεός έχει θυματοποιήσει εμάς. Αυτή είναι η δυναμική που μας διδάσκει ότι πρέπει να φοβόμαστε τον Θεό, η άμυνα απέναντι στον πραγματικό φόβο ότι, στην παρουσία της Αγάπης του Θεού, οι ατομικοί μας εαυτοί θα εξαφανιζόντουσαν. Έτσι, έχοντας κάνει πραγματικές αυτές τις αμυντικές σκέψεις της αμαρτίας, ενοχής, επίθεσης και φόβου, αρνούμαστε τους ρόλους μας ως την αιτία τους και τους προβάλλουμε προς τα έξω, κατασκευάζοντας έναν κόσμο πολλαπλότητας, όπως λένε οι Ινδουιστές. Και έτσι, ξανά και ξανά, αυτές οι ψευδαισθητικές σκέψεις βρίσκουνε ένα σπίτι στις ιδιαίτερες σχέσεις μας και αναπόφευκτα πιστεύουμε ότι ο κόσμος μας θυματοποιεί.

Έτσι, κάθε περίπτωση, κατάσταση ή σχέση στις ζωές μας δεν είναι παρά μια θρυμματισμένη σκιά αυτής της αρχικής δυναμικής της ενοχής και προβολής, θαμμένη στους νόες μας. Από την στιγμή που πραγματικά τα αφήνουμε όλα αυτά να φύγουν, επιλέγοντας σαν δάσκαλό μας τον Ιησού αντί του εγώ, μπορούμε να δούμε ότι ο Θεός δεν μας θυματοποιεί καθόλου. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν Τον θυματοποιήσαμε. Η πίστη σ' αυτήν την δυναμική εξαφανίζεται καθώς συνειδητοποιούμε τελικά – με μεγάλη χαρά – ότι είμαστε στο έλεος μόνον των **δικών μας** σκέψεων, και τώρα αυτές οι σκέψεις έχουν φύγει, αφού έχουν αντικατασταθεί από την συγχώρεση και το θαύμα, στο οποίο θα επιστρέψουμε αργότερα.

Αυτή η ομοιότητα της σχέσης μας με τον Θεό και των ιδιαίτερων σχέσεων μας – με τις τελευταίες να μην είναι τίποτα άλλο παρά η σκιά της πρώτης – είναι ένα κεντρικό θέμα στα Μαθήματα Θαυμάτων, και θα επιστρέψουμε σ' αυτήν όταν συζητήσουμε το "Το Σήκωμα του Πέπλου". Όμως, ας δούμε τώρα ένα απόσπασμα που εκφράζει το πώς η συγχώρεση του συντρόφου μας στην ιδιαίτερη αγάπη ή μίσος θεραπεύει τον διαχωρισμό μας από τον

Θεό. Αφού όλοι μοιραζόμαστε μια θέληση, έτσι πρέπει να είναι. Το απόσπασμα είναι από την ενότητα “Η Ελευθερία της Βούλησης” στο Κεφάλαιο 30:

*Κοίτα άλλη μια φορά τον εχθρό σου, αυτόν που επέλεξες να μισείς αντί να αγαπάς. Γιατί έτσι γεννήθηκε το μίσος στον κόσμο, και έτσι καθιερώθηκε ο κανόνας του φόβου εκεί. Τώρα άκου τον Θεό να σου μιλά, μέσα από Αυτόν που είναι η Φωνή Του και η δική σου επίσης, θυμίζοντάς σου ότι δεν είναι δική σου θέληση να μισείς και να είσαι αιχμάλωτος του φόβου, σκλάβος του θανάτου, ένα μικρό πλάσμα με μια μικρή ζωή. Η θέλησή σου είναι απεριόριστη· δεν είναι θέλησή σου να περιοριστεί. Αυτό που βρίσκεται μέσα σου έχει ενωθεί με τον ίδιο τον Θεό στην γέννηση όλης της δημιουργίας. Θυμήσου Αυτόν που σε έχει δημιουργήσει, και μέσω της θέλησής σου δημιούργησε τα πάντα. Κάθε ένα δημιουργημένο πράγμα σου δίνει μόνο ευχαριστίες, γιατί μέσα από την δική σου θέληση γεννήθηκε. Το φως του Ουρανού δεν λάμπει παρά μόνον για σένα, γιατί τοποθετήθηκε στον Ουρανό από την δική σου θέληση. Τι λόγο έχεις να είσαι θυμωμένος σε έναν κόσμο που απλά περιμένει την ευλογία σου για να ελευθερωθεί; Αν εσύ είσαι φυλακισμένος, τότε ούτε ο ίδιος ο Θεός δεν θα μπορούσε να είναι ελεύθερος. **Διότι ό,τι συμβαίνει σ’ αυτόν που αγαπά τόσο ο Θεός, συμβαίνει στον ίδιο τον Θεό.** Μην νομίζεις ότι θέλει να σε περιορίσει, Αυτός που σε έκανε συνδημιουργό του σύμπαντος μαζί Του. Αυτός θα διατηρούσε την θέλησή σου για πάντα απεριόριστη. Αυτός ο κόσμος περιμένει την ελευθερία που θα δώσεις όταν θα έχεις αναγνωρίσει ότι εσύ είσαι ελεύθερος. **Αλλά δεν θα συγχωρήσεις τον κόσμο μέχρι να συγχωρήσεις Αυτόν που σου έδωσε την θέλησή σου.** Διότι είναι μέσα από την δική σου θέληση που δίνεται ελευθερία στον κόσμο. Ούτε εσύ μπορείς να είσαι ελεύθερος μακριά από Αυτόν με του Οποίου την άγια Θέληση μοιράζεσαι. Ο Θεός στρέφεται σε σένα για να ζητήσει την σωτηρία του κόσμου, διότι μέσα από την δική σου σωτηρία θεραπεύεται. Και όποιος περπατά πάνω στη γη πρέπει να εξαρτάται από την δική σου απόφαση, για να μάθει ότι ο θάνατος δεν έχει καμιά δύναμη επάνω του, επειδή μοιράζεται την ελευθερία σου όπως μοιράζεται την θέλησή σου. **Είναι η θέλησή σου να θεραπευτεί και επειδή έχεις αποφασίσει μαζί του, θεραπεύεται. Και τώρα ο Θεός συγχωρείται, επειδή επέλεξες να δεις τον αδελφό σου σαν φίλο.** (Κ-30.11.3-5)*

Όταν επιτιθέμεθα στον αδελφό μας, επιτιθέμεθα στον Θεό και στον Εαυτό μας. Όταν επιτιθέμεθα στον Θεό, επιτιθέμεθα στον αδελφό μας και στον Εαυτό μας. Και όταν συγχωρούμε, τους συγχωρούμε όλους – τον αδελφό μας, τον Εαυτό μας και τον Θεό. Αφού όλη η επίθεση είναι ένα, και όλη η συγχώρεση πρέπει επίσης να είναι ένα, αντανακλώντας την ενότητα της αγάπης. Όμως επειδή ζούμε σε έναν κόσμο ειδικεύσεων, πρέπει να εξασκηθούμε σε όλες τις φαινομενικά ξεχωριστές σχέσεις μας μέχρι να μπορέσουμε να γενικεύσουμε το μάθημα, και να θυμηθούμε την αφηρημένη αλήθεια της έμφυτης ενότητάς μας τόσο σαν ένας διαιρεμένος στα δύο νους, όσο και ως ο ένας Νους του Χριστού. Όπως εξηγεί ο Ιησούς στο βιβλίο των ασκήσεων:

Ο νους που διδάχθηκε να σκέπτεται συγκεκριμένα δεν μπορεί πια να συλλάβει το αφηρημένο με την έννοια ότι περικλείει τα πάντα. Χρειάζεται να δούμε λίγο, για να μάθουμε πολύ. (Β. Ασκ. Μ-161.4:7-8)

Είναι η θέλησή σου να το κοιτάξεις αυτό. Καμιά τρελή επιθυμία, καμιά επιπόλαιη παρόρμηση να λησμονήσεις ξανά, καμιά σουβλιά φόβου ούτε ο κρύος ιδρώτας του φαινομενικού θανάτου δεν μπορεί να σταθεί ενάντια στην θέλησή σου. Διότι αυτό που σε ελκύει πέρα από το πέπλο είναι επίσης και βαθιά μέσα σου, αδιαχώριστο από αυτό και απόλυτα ένα.

Κάποια στιγμή θα γνωρίσουμε με βεβαιότητα ότι η Αγάπη του Θεού που μας καλεί δεν είναι κάτι ξένο για μας. Πράγματι, είναι ο μόνος μας Φίλος και είναι Αυτός που πραγματικά είμαστε. Το Άγιο Πνεύμα μιλά στο μέρος του νου μας – στον ορθό νου – που έχουμε ξεχάσει και από το οποίο έχουμε αποσυνδεθεί. Επαναλαμβάνω, η θέλησή μας και αυτή του Θεού είναι ένα και το αυτό, και είναι αυτό το ευτυχισμένο γεγονός της Επανόρθωσης που η απαλή Παρουσία του Αγίου Πνεύματος μας θυμίζει.

Ένα τελευταίο σημείο πριν προχωρήσουμε στο “Το Σήκωμα του Πέπλου”: Είναι κοινή εμπειρία όλων των ανθρώπων εδώ ότι βρίσκονται στο έλεος δυνάμεων πέραν του ελέγχου τους. Ο λόγος που αυτό είναι μια τόσο ακαταμάχητη μαρτυρία για μας και φαίνεται τόσο πραγματικό είναι ότι, ακολουθώντας την στρατηγική του εγώ, ταυτιζόμαστε με το σώμα. Για παράδειγμα, αν απλά ταυτιζόμαστε με το σώμα και η θερμοκρασία πέσει κατακόρυφα καθώς ξαφνικά αλλάζει ο καιρός, μοιραία θα νιώσουμε θύματα του κρύου· ή αν καθώς οδηγούμε στον αυτοκινητόδρομο και τελειώς ξαφνικά γίνεται κάποιο ατύχημα μπροστά μας και εμείς αναπόφευκτα χτυπάμε στο μπροστινό αυτοκίνητο, και το πίσω αυτοκίνητο πέσει πάνω μας, θα φαινόταν, επαναλαμβάνω, σαν να βρισκόμαστε στο έλεος δυνάμεων πέραν του ελέγχου μας. Έτσι παρουσιάζεται σε μας μέσα στο όνειρο που είναι ο κόσμος και το σώμα. Και όπως συζητήσαμε νωρίτερα, ο Ιησούς δεν μας ζητάει να αρνηθούμε τις φυσικές ή ψυχολογικές εμπειρίες μας στον κόσμο. Αλλά μας ζητάει να είμαστε ανοικτοί **σε έναν άλλον τρόπο** θέασης των γεγονότων στις ζωές μας – από την δική του οπτική γωνία **έξω** από τα όνειρα της θυματοποίησης.

Θυμηθείτε πάλι ότι αυτά τα εμπόδια προς την ειρήνη περιγράφουν διαφορετικούς τρόπους ταύτισης με το σώμα: σαν όργανο επίθεσης, σαν πηγή ευχαρίστησης και γι’ αυτό σαν πηγή πόνου, και τελικά σαν το θύμα του θανάτου. Το εγώ μας λέει ότι το σώμα θα καταστραφεί από αυτόν τον εκδικητικό Θεό, τον Οποίον πρέπει να φοβόμαστε. Όταν μπορέσουμε να θυμηθούμε καθαρά ότι δεν είμαστε σώματα αλλά μάλλον παραισθητικές φιγούρες σε ένα όνειρο, τότε θα μπορούμε επίσης να θυμηθούμε ότι δεν είναι ο αληθινός Εαυτός μας αυτός που δέχεται επίθεση. Αυτό ήταν το μήνυμα του Ιησού κατά την διάρκεια της εμφάνισής του στον κόσμο δύο χιλιάδες χρόνια πριν. Το σώμα του παρουσιάστηκε στον ονειρικό κόσμο σαν να δολοφονήθηκε, και σίγουρα φαινόταν να βρίσκεται στο έλεος δυνάμεων πέρα από τον έλεγχό του. Όμως το μήνυμά του ήταν ότι **δεν** ήταν μια μορφή στο όνειρο, αλλά μια στοργική παρουσία στους νόες μας η οποία πάντα παραμένει **έξω** από το όνειρο. Η πραγματικότητά του δεν ήταν το σώμα που ο κόσμος αντιλήφθηκε και

έκανε πραγματικό. Έτσι, ενώ το σώμα του φαινόταν να δέχεται επίθεση, ο Ιησούς δεν το βίωσε με αυτόν τον τρόπο γιατί γνώριζε ποιος ήταν, και γι' αυτό δεν μπορούσε να ταυτίσει τον εαυτό του με το σώμα, μολονότι σίγουρα κατάλαβε την επένδυσή μας σε αυτόν τον απατηλό εαυτό. Και έτσι το μάθημά του της αγάπης, χρησιμοποιώντας τον εαυτό του για παράδειγμα, ήταν ότι δεν είμαστε οι ατομικές μας ταυτότητες. Επομένως ποτέ δεν μπορούμε να είμαστε πραγματικά θύματα εξωτερικών γεγονότων. Το όνειρο, άλλωστε, ποτέ δεν παύει να είναι η αυταπάτη που είναι, ακριβώς όπως ο Θεός και ο Χριστός ποτέ δεν παύουν να είναι η ένδοξη πραγματικότητα που είναι.

Αν κάτι συμβεί στο σώμα σου, ή στα σώματα αυτών που αγαπάς ή αυτών με τους οποίους ταυτίζεσαι, το μάθημα είναι πρώτα – για να ξανατονίσω αυτό το σημαντικό σημείο – να μην αρνηθείς ότι αυτό το γεγονός συνέβη. Αυτό που ψάχνεις να αρνηθείς είναι η ερμηνεία που έχεις δώσει στο γεγονός, δηλαδή ότι εσύ (ή οι άλλοι) έχετε θυματοποιηθεί θύμα. Η κραυγή συναγερμού του εγώ είναι: “Γιατί αυτό πάντα συμβαίνει σε μένα;” Και μέσα στον κόσμο των σωμάτων, βεβαίως έτσι φαίνεται. Η πρόκληση είναι όχι να αρνηθείς αυτό που φαίνεται να συμβαίνει, αλλά να αρνηθείς την ερμηνεία του εγώ που προσωποποιεί την κατάσταση και την βλέπει σαν να σε θυματοποιεί. Μπορείς να γίνεις θύμα μόνον αν βλέπεις τον εαυτό σου σαν σώμα (το αποτέλεσμα), και επομένως κάποιον άλλον σαν σώμα, μια μορφή στο όνειρο αντί για τον ονειρευόμενο (την αιτία), όπως δηλώνει αυτή η παράγραφος στο “Ο Ήρωας” του ονείρου” από το Κεφάλαιο 27:

*Έτσι [ζώντας στον κόσμο σαν σώμα] δεν είσαι ο ονειρευόμενος, αλλά το όνειρο. Και έτσι περιπλανιέσαι άσκοπα μέσα και έξω από τόπους και γεγονότα που επινοεί. Ότι αυτό είναι το μόνο που κάνει το σώμα είναι αλήθεια, γιατί δεν είναι παρά μόνον μια φιγούρα σε ένα όνειρο. Αλλά ποιος αντιδρά στις μορφές ενός ονείρου αν δεν τις βλέπει σαν αληθινές; Την στιγμή που τις βλέπει όπως είναι δεν έχουν πια καμιά επίδραση επάνω του, επειδή καταλαβαίνει ότι αυτός τους έδωσε τις επιδράσεις τους δημιουργώντας τες και κάνοντάς τες να φαίνονται πραγματικές.
(Κ-27.VIII.4)*

Η ιδέα ότι εμείς είμαστε **η αιτία** των ζωών μας και όχι **το αποτέλεσμα** εκφράζεται επίσης σ' αυτό το σημαντικό απόσπασμα, από το “Η Ευθύνη της Όρασης” στο Κεφάλαιο 21, το οποίο έχουμε αναφέρει άλλη μια φορά:

Αυτό είναι το μόνο πράγμα που μπορείς να κάνεις για να αποκτήσεις όραση, ευτυχία, απελευθέρωση από τον πόνο και πλήρη διαφυγή από αμαρτία, για να δοθούν όλα αυτά σε σένα. Πες μόνο αυτό, αλλά να το εννοείς χωρίς επιφυλάξεις, γιατί εδώ βρίσκεται η δύναμη της σωτηρίας:

*Εγώ είμαι υπεύθυνος για ό,τι βλέπω.
Επιλέγω τα συναισθήματα που βιώνω, και αποφασίζω
για τον στόχο που θέλω να επιτύχω.
Και καθετί που φαίνεται να συμβαίνει σε μένα, εγώ το ζητώ*

Και το λαμβάνω όπως το ζήτησα.

Μην κοροϊδεύεις πια τον εαυτό σου ότι είσαι αβοήθητος μπροστά σε όσα σου συμβαίνουν. Αναγνώρισε ότι έχεις κάνει λάθος, και όλες οι συνέπειες των λαθών σου θα εξαφανιστούν.

*Είναι αδύνατον ο Υιός του Θεού απλώς να οδηγείται από γεγονότα έξω από αυτόν. Είναι αδύνατον συμβάντα που έρχονται προς αυτόν να μην είναι της επιλογής του. Η δύναμη του της απόφασής είναι αυτή που καθορίζει κάθε κατάσταση στην οποία φαίνεται να βρίσκεται τον εαυτό του τυχαία ή κατά λάθος.
(Κ-21.ΙΙ.2:1-3:3)*

Αυτό το απόσπασμα όπως συζητήθηκε νωρίτερα, μπορεί να γίνει κατανοητό σε δύο επίπεδα. Το πρώτο επίπεδο – το μεταφυσικό – είναι όταν αναγνωρίζουμε ότι δεν υπάρχουν ατυχήματα. Ο κόσμος είναι απλά η προβολή αποφάσεων και σκέψεων τις οποίες εμείς ως **επιλογείς** έχουμε κάνει, και μέσα στα όνειρά μας βλέπουμε τώρα αυτές τις σκέψεις σαν να υπάρχουν έξω από μας στον προβαλλόμενο κόσμο. Το δεύτερο – το επίπεδο της εμπειρίας μας ως εξατομικευμένοι εαυτοί – μας ζητά να μετατοπίσουμε την ερμηνεία των καταστάσεων από το σημείο στο οποίο είμαστε θύματα, σε εκείνο που μας βλέπει σε μια αίθουσα να μαθαίνουμε το μάθημα της συγχώρεσης, ότι δεν είμαστε τα θύματα του κόσμου που βλέπουμε, όπως διδάσκει ένα από τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των ασκήσεων.
(Β. Ασκ. Μ-31)

Όταν συνειδητοποιήσουμε ότι τα σώματά μας είναι απλά συσκευές μάθησης για να μας διδάξουν ότι το όνειρο της θυματοποίησης, το όνειρο του διαχωρισμού είναι μια παραίσθηση και **τίποτα περισσότερο** από ένα όνειρο, τότε το σώμα θα μας φανεί τελείως διαφορετικό, όπως έγινε με τον Ιησού – μια μορφή σε ένα όνειρο με την οποία δεν επιλέγουμε πια να ταυτιστούμε. Και τότε δεν θα το βλέπουμε πια σαν να μας έχει θυματοποιήσει, ή σαν να έχουμε υποφέρει ως θύμα άλλων σωμάτων. Αντίθετα, θα δούμε ότι το σώμα μας προσφέρει μια ευκαιρία να μάθουμε και να διδάξουμε ότι ο διαχωρισμός μας από τον Θεό δεν είχε αποτελέσματα. Επομένως ούτε και ο διαχωρισμός μας από τον κόσμο και τους ανθρώπους στον κόσμο μας είχε αποτελέσματα. Αυτό είναι που βρίσκεται στην καρδιά του αληθινού μηνύματος του Ιησού στον κόσμο.

Αυτές οι ενότητες, παρεμπιπτόντως, μας οδηγούν στο Πάσχα, την πιο σημαντική ημέρα του Χριστιανικού λειτουργικού ημερολογίου. Υπάρχουν αναφορές στην γιορτή του Πάσχα στο “Το Σήκωμα Του Πέπλου”, την επόμενη ενότητα που θα μελετήσουμε· και η πρώτη ενότητα του Κεφαλαίου 20, “Μεγάλη Εβδομάδα”, γράφτηκε το Σάββατο των Βαΐων. Μπορούμε να δούμε εδώ πώς το μήνυμα του Πάσχα και της Ανάστασης είναι συνυφασμένο με τις άχρονες διδασκαλίες του κειμένου, δίνοντας ένα σαφές παράδειγμα – τα αποσπάσματα των Χριστουγέννων στο Κεφάλαιο 15 είναι άλλο ένα – για τον τρόπο που η **μορφή** των Μαθημάτων (η γλώσσα τους, τα σύμβολα κ.λπ..) προσαρμόζεται εύκολα σε ό,τι ήταν κατάλληλο κατά την διαδικασία της γραφής – μια γιορτή, ένα ιδιαίτερο μήνυμα για την Έλεν, κλπ. – ενώ το **περιεχόμενο** της διδασκαλίας του Ιησού παρέμενε πάντα το ίδιο. Επαναλαμβάνω, το μήνυμα του Πάσχα μας διδάσκει ότι δεν είμαστε το σώμα, το οποίο

σημαίνει ότι δεν είμαστε θύματα του κόσμου αλλά μόνον θύματα των ίδιων μας των σκέψεων, οι οποίες μπορούν εύκολα να αλλάξουν όταν καλούμε τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα για βοήθεια.

Κεφάλαιο Έντεκα

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ: Το Σήκωμα του Πέπλου (Αρχή)

Εισαγωγή

Ερχόμαστε τώρα στο “Το Σήκωμα του Πέπλου”, το οποίο είναι η τελευταία ενότητα στο “Τα Εμπόδια προς την Ειρήνη”. Είναι μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ενότητα όπως επίσης και μια από τις πιο όμορφες του βιβλίου. Είναι άλλη μια ένδειξη του πως ο Ιησούς αναμιγνύει την μεταφυσική του διδασκαλία με μια βαθιά πρακτικότητα. Τελειώσαμε την συζήτησή μας για το τέταρτο εμπόδιο, “Ο Φόβος του Θεού”, μιλώντας για το γεγονός ότι είμαστε όλοι τρομοκρατημένοι από τον Θεό ο οποίος θα μας κατέστρεφε, και πως οι διαφορετικές πλευρές του συστήματος σκέψης του εγώ έχουν γίνει σύμμαχοί μας στον πόλεμό μας εναντίον αυτής της κατασκευασμένης αλλά όμως τρομακτικής εικόνας. Σ’ αυτήν την τελική ενότητα, ο Ιησούς μετατοπίζεται στην τέλεια λύση του προβλήματος: την συγχώρεση. Βρίσκουμε εδώ μια θαυμάσια περιγραφή του τί σημαίνει να επιλέγεις και να έχεις μια άγια σχέση, που είναι το μέσον για να περάσεις μέσα από αυτό το τελικό πέπλο, στην Αγάπη του Θεού, στο τέλος του ταξιδιού.

Η προηγούμενη ενότητα τελείωσε με την πρόταση: “Διότι αυτό που σε ελκύει πέρα από το πέπλο βρίσκεται και βαθιά μέσα σου, αδιαχώριστο και απόλυτα ένα”. Αυτό που βρίσκεται βαθύτατα μέσα μας είναι η Αγάπη του Θεού, και είναι αυτή η Αγάπη που είναι η πιο τρομακτική για το εγώ. Πριν αρχίσουμε με “Το Σήκωμα του Πέπλου”, όμως, σκέφτηκα να δούμε μια ιδιαίτερα σημαντική ενότητα στο Κεφάλαιο 13, “Ο Φόβος της Λύτρωσης”. Με πολλούς τρόπους, αυτή η ενότητα παραλληλίζεται με το τελευταίο εμπόδιο, παρότι εμφανίζεται έξη κεφάλαια νωρίτερα. Εξηγεί σαφέστατα γιατί φοβόμαστε τόσο πολύ τον Θεό. Ας φρεσκάρουμε την μνήμη μας πάνω στο Σχεδιάγραμμα Β, το οποίο θα αναφέρω συχνά σε αυτήν την ενότητα· το κάτω μέρος του κουτιού στα δεξιά αντιπροσωπεύει τις πλευρές του νου μας όπου η Αγάπη του Θεού είναι παρούσα μέσω του Αγίου Πνεύματος. Ο φόβος του εγώ για αυτήν την Αγάπη είναι το κύριο θέμα αυτής της ενότητας, αλλά όπως έχουμε ήδη δει, δεν είναι αυτή η Αγάπη που φοβάται το εγώ. Μάλλον, ο πραγματικός φόβος του εγώ είναι τελικά για την δύναμη του νου να θελήσει αυτήν την Αγάπη, αποφασίζοντας **εναντίον** του δικού του τρόπου σκέψης της ατομικότητας. Το εγώ, επαναλαμβάνω, δεν έχει ιδέα για το τί είναι η Αγάπη του Θεού, αλλά σίγουρα καταλαβαίνει τα άμεσα αποτελέσματα της επιλογής αυτής της Αγάπης από τον Υιό: Στην παρουσία της τέλει Ενότητας, ο διαχωρισμός και επομένως το ίδιο το εγώ πρέπει να εξαφανιστεί. Και είναι αυτή η ακύρωση της ίδιας του της ύπαρξης μέσα από την νέα επιλογή του Υιού που

είναι ο πραγματικός φόβος του εγώ.

Ο Φόβος της Λύτρωσης

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο κρίσιμο να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις την πλήρη έκτασή του. Μπορεί, επίσης, να νομίζεις ότι θα ήταν αρκετά εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διαλύσει χωρίς να χρειάζεται εσύ ο ίδιος να το φέρεις στην επίγνωσή σου.

Αυτές είναι μια από τις πιο σημαντικές φράσεις όλου του βιβλίου, γιατί αντανακλούν την καρδιά της διδασκαλίας του. Ένα από τα αξιώματα που ο Ιησούς τονίζει περισσότερο στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ότι εμείς πραγματικά πρέπει να κοιτάξουμε αυτό το εγωικό σύστημα που φτιάξαμε, όχι επειδή είναι πραγματικό, αλλά επειδή **πιστεύουμε** ότι είναι πραγματικό. Και για μην κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας για αυτήν την πίστη μας, αρκεί μόνο να ρωτήσουμε γιατί είμαστε εδώ, και γιατί τόσο προφανώς πιστεύουμε ότι οι ατομικοί εαυτοί μας – σωματικοί και ψυχολογικοί – είναι πραγματικοί και χρειάζονται άμυνα και προστασία. Πράγματι, ο Ιησούς υπονομεύει αυτήν την προσπάθεια του εγώ να εξαπατήσει τον εαυτό του όταν μας κάνει τα ακόλουθα σχόλια, μετά την απολύτως σαφή περίληψη του εγωικού συστήματος σκέψης της ατομικότητας, αμαρτίας και ιδιαιτερότητας γνωστού ως οι πέντε νόμοι του χάους:

*Θα ήθελες να διατηρείς και να πιστεύεις ότι είναι αληθινό, ότι δεν πιστεύεις αυτούς τους παράλογους νόμους, ούτε ότι δρας σύμφωνα με αυτούς... Αδελφέ, **τους πιστεύεις**. (Κ-23.ΙΙ.18:1,3)*

Μια πληρέστερη δήλωση αυτής της ανάγκης να κοιτάξουμε το σύστημα σκέψης του εγώ μας, βρίσκεται στην αρχή της σημαντικής ενότητας “Οι ‘Δυναμικές’ του εγώ” στο Κεφάλαιο 11. Ο Ιησούς εδώ είναι εντελώς σαφής για την αναγκαιότητα να κοιτάξουμε **μαζί του** το σκοτάδι:

Κανείς δεν μπορεί να δραπετεύσει από τις ψευδαισθήσεις παρά μόνο αν τις αντικρίσει, επειδή το να μην τις αντικρίσεις είναι ο τρόπος που προστατεύονται. Δεν χρειάζεται να οπισθοχωρείς μπροστά τους, γιατί δεν μπορούν να είναι επικίνδυνες. Είμαστε έτοιμοι να κοιτάξουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ επειδή **μαζί** έχουμε το φως που θα το διαλύσει, και αφού συνειδητοποιείς ότι δεν το θέλεις, πρέπει να είσαι έτοιμος. Ας είμαστε πολύ ήρεμοι καθώς θα το κάνουμε αυτό, γιατί απλά αναζητάμε με ειλικρίνεια την αλήθεια. Οι ‘δυναμικές’ του εγώ θα είναι το μάθημά μας για λίγο, **διότι πρέπει να δούμε πρώτα αυτό για να μπορέσουμε να κοιτάξουμε πέρα από αυτό, αφού εσύ το έχεις κάνει πραγματικό**. Θα ακυρώσουμε αυτό το λάθος ήσυχα **μαζί**, και έπειτα θα κοιτάξουμε πέρα από αυτό στην αλήθεια.

Τί άλλο είναι η θεραπεία παρά η απομάκρυνση όλων όσων βρίσκονται στον δρόμο προς την γνώση; Και πώς αλλιώς μπορεί κάποιος να διαλύσει

τις ψευδαισθήσεις εκτός να τις αντικρίσει κατάματα, χωρίς να τις προστατεύει; **Επομένως μην φοβάσαι, γιατί αυτό που θα αντικρίσεις είναι η πηγή του φόβου, και αρχίζεις να μαθαίνεις ότι ο φόβος δεν είναι πραγματικός.** Μαθαίνεις επίσης ότι τα αποτελέσματά του μπορούν να ακυρωθούν απλά με το να αρνηθείς την πραγματικότητά τους. Το επόμενο βήμα είναι προφανώς να αναγνωρίσεις ότι αυτό που δεν έχει αποτελέσματα δεν υπάρχει. Οι νόμοι δεν λειτουργούν σε κενό, και αυτό που οδηγεί στο τίποτα δεν έχει συμβεί. Αν η πραγματικότητα αναγνωρίζεται από την επέκτασή της, αυτό που οδηγεί στο τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πραγματικό. **Μην φοβάσαι, λοιπόν, να κοιτάξεις τον φόβο, διότι δεν μπορεί να φανεί. Η διαύγεια διαλύει την σύγχυση εξ' ορισμού, και το να κοιτάξεις το σκοτάδι μέσα από το φως, σημαίνει να το διαλύσεις.**
(Κ-11.V.1-2)

Πράγματι, αυτή η εξέταση του εγώ μας με τον Ιησού είναι ολόκληρος ο σκοπός του να αναπτύξουμε μια σχέση μαζί του (ή με το Άγιο Πνεύμα). Χωρίς αυτόν απλά αναπαριστούμε ξανά την οντολογική στιγμή όταν επιχειρούσαμε να κοιτάξουμε την “μικρή, τρελή ιδέα” μόνοι μας, **χωρίς την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος.** Ήταν μια πράξη απόρριψης του αξιώματος της Επανόρθωσης – σίγουροι ότι είχαμε δίκιο και Αυτό ήταν λάθος – που ξεκίνησε το εγωϊκό σύστημα σκέψης της ατομικότητας, αμαρτίας, ενοχής και φόβου, και η οποία αποκορυφώθηκε με την κατασκευή του υλικού σύμπαντος, το οποίο έχει τώρα τον σκοπό της στερεοποίησης της ατομικής μας ύπαρξης χωριστά από τον Θεό ή το Πνεύμα Του. Συνεχίζοντας να ενισχύουμε αυτή την απόφαση μέσα στο όνειρο, σκεπτόμενοι και δρώντας από μόνοι μας, απλά ενδυναμώνουμε την πίστη μας στην πραγματικότητα της αμαρτίας, ενοχής και φόβου. Αυτή η “ανίερη τριάδα” είναι το γνήσιο οξυγόνο του εγώ, χωρίς το οποίο απλά θα έπαυε να υπάρχει.

Η σπουδαιότητα του να μην παίρνουμε αποφάσεις μόνοι μας υπογραμμίζεται στο τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους, όπου ο Ιησούς, κατά κάποιον τρόπο, κάνει την τελευταία του έκκληση σε μας να “του παραδοθούμε ως δάσκαλό μας” (Κ-12.V.8:3):

Υπάρχει ένα άλλο πλεονέκτημα, - και μάλιστα πολύ σημαντικό, - στο να παραπέμπεις τις αποφάσεις στο Άγιο Πνεύμα όλο και πιο συχνά. Ίσως δεν έχεις σκεφθεί αυτήν την διάσταση, αλλά σίγουρα είναι προφανής. Το να ακολουθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος είναι να αφήνεις τον εαυτό σου απαλλαγμένο από ενοχή. Αυτή είναι η ουσία της Επανόρθωσης. Είναι ο πυρήνας των μαθημάτων. Ο φαντασιώδης σφετερισμός λειτουργιών που δεν σου ανήκουν είναι η βάση του φόβου. Ολόκληρος ο κόσμος που βλέπεις αντανακλά την ψευδαίσθηση ότι έτσι έχεις κάνει, καθιστώντας τον φόβο αναπόφευκτο. Η επιστροφή της λειτουργίας στον Έναν στον Οποίον ανήκει είναι έτσι η απόδραση από τον φόβο. Και είναι αυτό που επιτρέπει στην ανάμνηση της αγάπης να επιστρέφει σε σένα. Οπότε, μην νομίζεις ότι το να ακολουθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος είναι απαραίτητο απλά εξαιτίας της δικής σου ανεπάρκειας. Είναι ο δρόμος για

να βγεις από την κόλαση. (Εγχ-29.3)

Το Κεφάλαιο 13, όπου βρίσκεται το “Ο Φόβος της Λύτρωσης”, είναι το μεγαλύτερο κεφάλαιο του κειμένου και εκείνο που περιέχει την εκτενέστερη συζήτηση για την ενοχή, το σπέρμα όλου του μίσους του εγώ. Το κεφάλαιο αυτό είναι επίσης ένας πολύ δυνατός προάγγελος για τις ενότητες του Κεφαλαίου 15, πάνω στις ιδιαίτερες σχέσεις, επειδή απαιτείται η κατανόηση της ενοχής ως βάση για την κατανόηση των παρανοϊκών και μοχθηρών δυναμικών της ιδιαιτερότητας. Αυτές και οι μετέπειτα ενότητες πάνω στις ιδιαίτερες σχέσεις όντας οι πιο δύσκολες των Μαθημάτων να κατανοηθούν εξαιτίας αυτών που μας λένε για τους εαυτούς μας, γίνονται επίσης ένας σημαντικός μάρτυρας της αλήθειας αυτής της πρώτης δήλωσης από το “Ο Φόβος της Λύτρωσης”. Είναι βασικό να συνειδητοποιήσουμε πόσο γεμάτοι μίσος είναι οι εγωικοί εαυτοί μας, επειδή μέχρι να κάνουμε έτσι, δεν μπορούμε να αλλάξουμε τους νόες μας και να απελευθερωθούμε από αυτό, όπως σαφώς δηλώνει ο Ιησούς στην αρχική φράση του “Η Ψευδαίσθηση και η Πραγματικότητα της Αγάπης” στο Κεφάλαιο 16:

Μην φοβηθείς να αντικρίσεις την ιδιαίτερη σχέση μίσους, επειδή η ελευθερία στηρίζεται σ’ αυτό το αντίκρισμα. (Κ-16.IV.1:1)

Όμως, όλοι έχουμε αυτήν την μαγική πίστη ότι κάπως ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα μπορούν να θεραπεύσουν αυτό το μίσος για μας – αυτά τα βαθύτερα στρώματα του εγωικού μας συστήματος – χωρίς εμείς να κάνουμε την δουλειά του αντικρίσματος, η οποία είναι θεμελιώδης αν η συγχώρεση πρόκειται να γίνει πλήρης. Θέλουμε να φροντίσουν Αυτοί το πρόβλημα της ενοχής και του φόβου μας ούτως ώστε να μην χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε αυτό από το οποίο είμαστε τόσο τρομοκρατημένοι. Προφανώς, δεν είναι αυτός ο τρόπος για να έλθει η σωτηρία.

Οι περισσότεροι αναγνώστες αυτού του βιβλίου γνωρίζουν την ιστορία της Έλεν και του Μπιλ, και πώς οι δυσκολίες στην σχέση τους οδήγησαν στο γράψιμο των Μαθημάτων Θαυμάτων. Κατά την διάρκεια του πρώτου χρόνου της γραφής έκαναν σημαντική πρόοδο στην συγχώρεση του ενός από τον άλλον, παρότι σαφώς είχαν να κάνουν ακόμα πολύ δρόμο. Επιπλέον, για να βεβαιωθεί ο Ιησούς ότι η Έλεν και ο Μπιλ είχαν καταλάβει την δουλειά της συγχώρεσης που έπρεπε να κάνουν, σχολίαζε πολύ συγκεκριμένα το μίσος στην σχέση τους, τον ρόλο του στο να κρύψει την αγάπη που υπήρχε αληθινά εκεί, και την αναγκαιότητα να μπορέσουν να αναγνωρίσουν την παρουσία του μίσους έτσι ώστε να μπορέσει να σκορπίσει και η αγάπη από κάτω να έρθει στην επίγνωση τους. Αυτό πάλι συνέβη κατά την διάρκεια της περιόδου που η Έλεν και ο Μπιλ ήταν και οι δύο ειλικρινά πρόθυμοι να κοιτάξουν την σχέση τους με ανοιχτό μυαλό και τιμιότητα. Ήταν αυτή η μικρή προθυμία εκ μέρους τους που προφανώς επέτρεψε στην Έλεν να λάβει αυτά τα δύο σύντομα μηνύματα, που της υπαγορεύθηκαν για αυτήν και τον Μπιλ στις 13 και 14 Σεπτεμβρίου του 1966:

Δεν έχετε ιδέα για την ένταση της επιθυμίας σας να απαλλαγείτε ο ένας από τον άλλον. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έλκεστε δυνατά μεταξύ σας,

αλλά σημαίνει ότι η αγάπη δεν είναι το μόνο συναίσθημα. Επειδή η αγάπη σας έχει έρθει στην επίγνωση σας περισσότερο, η σύγκρουση δεν μπορεί πια να “τακτοποιηθεί” από τις προηγούμενες σας απόπειρες να ελαχιστοποιήσετε τον φόβο. Η αγάπη κάνει την επίθεση αστήριχτη, αλλά εσείς ακόμα νιώθετε τον φόβο. Αντί να προσπαθείτε να λύσετε το θέμα απευθείας, έχετε μια έντονη τάση να προσπαθείτε να δραπετεύετε από την αγάπη. Όμως αυτή είναι το τελευταίο πράγμα από το οποίο θα θέλατε να διαφύγετε. Και ακόμα και αν το κάνετε, μπορείτε να δραπετεύετε από οτιδήποτε άλλο, αλλά όχι από αυτήν. Πρέπει στ’ αλήθεια να χαίρεστε που δεν υπάρχει διαφυγή από την σωτηρία.

Δεν συνειδητοποιείτε πόσο πολύ μισείτε ο ένας τον άλλον. Δεν θα απαλλαγείτε από αυτό παρά μόνον όταν πραγματικά το συνειδητοποιήσετε, επειδή μέχρι τότε, θα νομίζετε ότι θέλετε να απαλλαγείτε ο ένας από τον άλλον και να κρατήσετε το μίσος.

Όμως, αν είσαστε ο ένας η σωτηρία του άλλου, τί μπορεί αυτό να σημαίνει εκτός από το ότι **προτιμάτε** την επίθεση από την σωτηρία; Να είστε χαρούμενοι επειδή ούτε η πραγματικότητά σας ούτε η σωτηρία σας είναι θέμα δικής σας προτίμησης, διότι εσείς έχετε σοβαρό λόγο να χαίρεστε. Αλλά ότι η αιτία δεν είναι δική σας κατασκευή είναι σίγουρα προφανές.

Μισείτε και φοβάστε ο ένας τον άλλον, και η αγάπη σας, που είναι πολύ πραγματική, είναι παντελώς καλυμμένη από αυτό. Πώς μπορείτε να γνωρίσετε το νόημα της αγάπης αν αυτή δεν είναι ολοκληρωτική; Αυτή η περίοδος θα είναι πολύ δύσκολη για σας, αλλά δεν θα διαρκέσει πολύ. Κινδυνεύετε, αλλά θα βοηθηθείτε και τίποτα δεν θα συμβεί. Αλλά δεν μπορείτε να παραμείνετε στο σκοτάδι, και αυτό θα είναι η διαφυγή σας. **Παρατηρείστε όσο ήρεμα μπορείτε το μίσος, διότι αν πρόκειται να αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσουμε τί αρνούμαστε.** Θυμηθείτε ότι η γνώση **προηγείται** της άρνησης, και ότι ο διαχωρισμός ήταν μια κάθοδος από το μεγαλείο στην μικρότητα. Και έτσι, ο δρόμος της επιστροφής είναι να ακολουθήσουμε ξανά τον ίδιο δρόμο προς το μεγαλείο.

Το μίσος σας δεν είναι πραγματικό, αλλά για σας είναι πραγματικό. **Κρύβει αυτό που πραγματικά θέλετε.** Σίγουρα δεν είστε πρόθυμοι να αντικρίσετε χωρίς φόβο αυτό που δεν θέλετε, **ακόμα και αν σας τρομάζει,** αν έτσι μπορέσετε να απαλλαγείτε από αυτό; Επειδή δεν μπορείτε να διαφύγετε από την σωτηρία, και δεν θα διαφύγετε από τον φόβο μέχρις ότου θελήσετε την σωτηρία. Μην φοβάστε αυτό το ταξίδι μέσα στον φόβο, διότι δεν είναι αυτός ο προορισμός σας. Και θα περπατήσουμε μέσα από αυτόν με ασφάλεια, επειδή η ειρήνη δεν είναι μακριά, και θα οδηγηθείτε στο φως της. (Absence From Felicity)

Και έτσι, αυτό το μήνυμα μας δείχνει πώς **όντως λειτουργεί** η σωτηρία. Είναι προφανώς μια πολύ σημαντική επικοινωνία από τον Ιησού, και δεν ήταν μόνον για την Έλεν και τον Μπιλ. Χτυπά ακριβώς στην καρδιά του μηνύματός του στα Μαθήματα Θαυμάτων για όλους εμάς: συγκεκριμένα, να είμαστε πρόθυμοι, και επομένως να πάρουμε την απόφαση να αντικρίσουμε μαζί του τις εγωικές μας σκέψεις – χωρίς ενοχή και χωρίς φόβο. Μόνο με

αυτόν τον τρόπο μπορεί το σκοτάδι μας να έρθει στο φως του, και έτσι να διαλυθεί για πάντα. Αφού έχουμε κάνει πρώτα αυτές τις σκέψεις του μίσους πραγματικές, και έπειτα τις αρνηθήκαμε, πρέπει να αρχίσουμε την διαδικασία της αποδόμησης με το να μπορούμε να αντικρίσουμε αυτά που έχουμε κρύψει πριν μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε την θεμελιώδη απουσία πραγματικότητάς τους. Μόνο τότε μπορούμε να δεχθούμε την αγάπη που μόνον αυτή είναι πραγματική. Όπως συμβαίνει με όλους τους σοβαρούς μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων, αυτή η διαδικασία της παρατήρησης του μίσους μαζί με τον Ιησού ήταν εξαιρετικά δύσκολη για την Έλεν και τον Μπιλ. Και αυτή η αδυναμία αληθινά να φέρουν το σκοτάδι του εγώ τους στο φως του Ιησού – αυτό που αναφέρει το κείμενο προς το τέλος ως τις "μυστικές αμαρτίες μας" και "κρυμμένα μίσση" (Κ-31.VIII.9:2) – είχε σαν αποτέλεσμα να μην βιώσουν συνειδητά καμιά πραγματική ειρήνη ή θεραπεία μεταξύ τους. Όμως, παρόλα αυτά άφησαν πίσω τους μια κληρονομιά πνευματικής αλήθειας για όλες τις μελλοντικές γενιές να διαβάσουν, να μελετήσουν, να μάθουν και να ζήσουν.

Συνεχίζουμε τώρα με την ενότητα του Κεφαλαίου 13, με τον Ιησού να μας προϊδεάζει για την ερχόμενη συζήτησή του πάνω στο τέταρτο εμπόδιο, και να μας εξηγεί ακριβώς γιατί τα μέσα του εγώ για την σωτηρία δεν λειτουργούν.

Όμως υπάρχει άλλο ένα εμπόδιο που έχεις παρεμβάλλει ανάμεσα σε σένα και στην Επανόρθωση. [Αυτό το εμπόδιο είναι το τελευταίο εμπόδιο που εξετάζουμε: ο φόβος του Θεού.] Έχουμε πει ότι κανένας δεν θα υποστηρίξει τον φόβο αν τον αναγνωρίσει. Όμως, σε αυτή την διαταραγμένη νοητική κατάσταση που είσαι δεν φοβάσαι τον φόβο. Δεν σου αρέσει, αλλά δεν είναι η επιθυμία σου για επίθεση που πραγματικά σε τρομάζει.

Το εγώ μας διδάσκει ότι θα πρέπει να φοβόμαστε το καθετί στον κόσμο, επειδή μας αξίζει η επίθεση σαν συνέπεια αυτού που έχουμε κάνει. Έτσι από τον φόβο μας να μην δεχθούμε επίθεση από άλλους κάνουμε ένα βήμα βαθύτερα στον νου μας, το οποίο είναι ο φόβος αυτής της επίθεσης εξαιτίας αυτού που **πιστεύουμε** ότι εμείς έχουμε κάνει. Αυτό είναι που βρίσκεται στην ατομική συνειδητότητα όλων μας, όπως μας εξηγεί ο Ιησούς σ' αυτήν την περιγραφή της διπλά-ονειρικής κατάστασης του εγώ. Το πρώτο όνειρο έχει σαν ήρωά του το αθώο θύμα που φοβάται επίθεση από το πουθενά, ενώ το υποκείμενο όνειρο απεικονίζει τον κρυμμένο και **αληθινό** ήρωα του εγώ, τον αμαρτωλό θύτη που θέλει να επιτεθεί σε όλους. Αυτό το απόσπασμα έχει συζητηθεί νωρίτερα στο βιβλίο, μολονότι εν συντομία. Του αξίζει άλλη μια επίσκεψη:

[Όνειρο 1] Ένας αδελφός χωριστός από σένα, ένας αρχαίος εχθρός, ένας δολοφόνος που σε πλησιάζει αθόρυβα την νύχτα και συνωμοτεί για τον θάνατό σου, όμως τον σχεδιάζει να είναι αργός και παρατεταμένος· αυτά ονειρεύεσαι. [Όνειρο 2] Όμως κάτω από αυτό το όνειρο είναι άλλο ένα ακόμα, στο οποίο εσύ γίνεσαι ο δολοφόνος, ο κρυφός εχθρός, ο πτωματοφάγος και ο καταστροφέας του αδελφού σου και του κόσμου μαζί. (Κ-27.VII.12:1-2)

Κάτω από αυτά τα εξατομικευμένα όνειρα, όμως, βρίσκεται ο οντολογικός φόβος ότι ο Ίδιος ο Θεός θα μας καταστρέψει επειδή πιστεύουμε ότι Του έχουμε επιτεθεί. Αυτό είναι το αρχικό νόημα της αμαρτίας και του φόβου: Πιστεύουμε ότι έχουμε αμαρτήσει εναντίον του Θεού επιτιθέμενοι σε Αυτόν, με μάρτυρα την ενοχή μας η οποία μας λείει μετά ότι αξίζουμε την τιμωρία. Και έτσι ζούμε μέσα στον τρόπο αυτής της αναπόφευκτης τιμωρίας, η οποία τώρα έχει μετατοπισθεί πάνω σε κάθε έναν και σε κάθε τι στον προσωπικό μας κόσμο. Αλλά ο Ιησούς μας εξηγεί εδώ ότι δεν είναι αυτή η τιμωρία - σε όλα της τα επίπεδα – αυτό που φοβόμαστε στην πραγματικότητα, επειδή είναι μόνο ένα προπέτασμα καπνού – μια σειρά από άμυνες: ένα όνειρο επίθεσης τοποθετημένο πάνω σε ένα άλλο – για να κρύψει κάτι που το εγώ φοβάται πολύ, και πολύ χειρότερο, όπως κάνουμε και εμείς που ταυτιζόμαστε με το παρανοϊκό σύστημα σκέψης του.

Δεν είσαι σοβαρά ταραγμένος από την εχθρότητά σου. Την κρατάς κρυμμένη διότι φοβάσαι περισσότερο αυτό που καλύπτει.

Το εγώ έχει κτίσει έξυπνα ένα πολύ ισχυρό προπέτασμα καπνού για να μας περισπάσει από το ποιο είναι το πραγματικό πρόβλημα: ο φόβος της απώλειας της ατομικότητάς μας μπροστά στην Αγάπη του Θεού. Ένα βασικό κομμάτι αυτού του αμυντικού παραπετάσματος είναι ο θυμός. Σχεδόν όλοι στον κόσμο μας έχουν κάποιο πρόβλημα με αυτόν. Είτε φοβόμαστε ότι θα καταστρέψουμε άλλους ανθρώπους εξαιτίας της προφανούς έντασης της οργής μας, ή πιο συγκεκριμένα, πιστεύουμε ότι το να θυμώνουμε είναι πολύ κακό. Κατά κάποιον τρόπο σκεπτόμαστε ότι οι καλοί, άγιοι άνθρωποι δεν πρέπει και επομένως δεν θυμώνουν. Αυτό προέρχεται από τον οντολογικό θυμό μας προς τον Θεό γιατί δεν πιστεύει στην ατομικότητά μας, και αυτός ο θυμός έχει εξισωθεί από το εγώ με αμαρτία. Έτσι, επενδύουμε τρομακτικά πολύ χρόνο και ενέργεια ασχολούμενοι με αυτό το πρόβλημα. Δυστυχώς, η ψυχολογία δεν βοηθάει πολύ ως προς αυτό επειδή έχει πέσει στην παγίδα του εγώ που μας διδάσκει ότι ο θυμός είναι ένα συναίσθημα που είναι φυσικό, ακόμα και επιθυμητό. Έτσι το εγώ μας έχει μπερδέψει σχετικά με το ποιο πραγματικά είναι το πρόβλημα. Μας λείει ότι το πρόβλημα είναι η εχθρότητά μας, με την οποία μπορούμε να ζούμε μαζί, επειδή καλύπτει το πιο τρομακτικό επίπεδο της πίστης ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει. Και αυτός ο φόβος παραμένει κρυμμένος στους νόες μας, και λειτουργεί σαν μια πρόσθετη άμυνα που κρύβει την Αγάπη την οποία φοβόμαστε ακόμα περισσότερο.

Θα μπορούσες ακόμα και να κοιτάξεις την πιο σκοτεινή ακρογωνιαία λίθο του εγώ δίχως φόβο αν δεν πίστευες ότι, χωρίς το εγώ, θα εύρισκες κάτι μέσα σου το οποίο φοβάσαι ακόμα περισσότερο.

Αυτό είναι μια άποψη του συστήματος σκέψης των Μαθημάτων Θαυμάτων που νομίζω ότι είναι μοναδική στην παγκόσμια πνευματική λογοτεχνία. Το θέμα είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα που να βρίσκεται στην δεξιά πλευρά του Σχεδιαγράμματος Β το οποίο να φοβόμαστε, εκτός από την ανάμνηση του Θεού και της Αγάπης Του. Όλα τα άλλα είναι απλά ένα προπέτασμα καπνού που αισθανόμαστε ότι πρέπει να το χρησιμοποιήσουμε ως άμυνα, αλλά **κανένα από αυτά δεν είναι το πρόβλημα**. Μπορούμε ακόμα και να "κοιτάξουμε την πιο σκοτεινή ακρογωνιαία λίθο του εγώ", η οποία είναι η πίστη μας ότι

έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό. Όμως, ο πραγματικός λόγος που δεν κοιτάζουμε είναι ότι φοβόμαστε ακόμα περισσότερο αυτό που βρίσκεται από κάτω. Και εδώ έρχεται η κορυφαία φράση:

Δεν φοβάσαι πραγματικά την σταύρωση [η οποία είναι το σύμβολο των Μαθημάτων για το εγωϊκό σύστημα σκέψης της αμαρτίας και τιμωρίας]. **Ο πραγματικός σου τρόμος είναι η λύτρωση.**

Εδώ βρίσκεται ο πραγματικός φόβος του Θεού, και αυτό είναι το τελικό εμπόδιο για την ειρήνη. Στην πραγματικότητα δεν φοβόμαστε ότι ο Θεός θα μας επιτεθεί· φοβόμαστε ότι δεν θα το κάνει! Έχουμε ήδη παραθέσει αυτήν την τελευταία πρόταση από την ενότητα "Η Συγχώρεση της Ιδιαιτερότητας", μια από τις πιο σημαντικές ενότητες πάνω στις ιδιαίτερες σχέσεις: "Συγχώρεσε τον Πατέρα σου, που **δεν** ήταν το Θέλημά Του να σταυρωθείς" (Κ-24.III.8:13). Ο φόβος του εγώ επομένως είναι ότι αγαπάμε τον Θεό, και ότι Αυτός μας αγαπά με μια Αγάπη που είναι αιώνια και ολοκληρωτικά άτρωτη από το σύστημα σκέψης του εγώ. Και σε αυτήν την Αγάπη το εγώ δεν μπορεί να υπάρχει. Όπως έχουμε τονίσει σε αυτό το βιβλίο πάρα πολλές φορές πριν, στην παρουσία της τέλει Ενότητας, ο διαχωρισμός και η ατομικότητα πρέπει να εξαφανιστούν. Είναι η επιλογή του επιλογέα να θυμηθούμε αυτήν την ενότητα, μέσω του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος, που είναι η μεγαλύτερη απειλή για το εγώ και η μοναδική πηγή του φόβου του. Την αναγνώριση αυτού του γεγονότος από τον Υιό του Θεού προσπαθεί απεγνωσμένα να εμποδίσει το εγώ, μέσα από το σύστημα σκέψης του της αμαρτίας, ενοχής και μίσους και τον προβεβλημένο κόσμο του του πόνου, της σταύρωσης και του θανάτου.

Κάτω από τα σκοτεινά θεμέλια του εγώ βρίσκεται η θύμηση του Θεού, και αυτό είναι που φοβάσαι πραγματικά. Διότι αυτή η θύμηση αμέσως θα σε αποκαθιστούσε στην σωστή σου θέση, και αυτή την θέση είναι που έχεις προσπαθήσει να αφήσεις.

Αυτό όλο έχει πολύ νόημα όταν θεωρήσουμε ότι ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ υποστηρίζεται από την πίστη ότι ο Θεός είναι απών, ή αν ο Θεός είναι παρών – βασικά, η εικόνα του εγώ για τον Θεό – ότι είναι μια βάρβαρη και τιμωρητική θεότητα. Αν αποκαλυφθεί σε μας ότι ο Θεός είναι Αγάπη, τότε η δουλειά του εγώ έχει τελειώσει. Και **αυτός**, επαναλαμβάνω, είναι ο φόβος του εγώ. Στον βαθμό που ταυτιζόμαστε με το σύστημα σκέψης του εγώ της ατομικότητας, με τον ίδιο ταυτιζόμαστε με τον φόβο του να χάσει την ατομική του ταυτότητα. Εναντίον αυτού του φόβου πρέπει να αμυνθούμε (είναι οι άμυνες στην δεξιά πλευρά του Σχεδιαγράμματος Β). Όλα τα διαφορετικά όνειρα θυματοποίησης συνίστανται από αυτό που πιστεύουμε ότι θα μας υπερασπίσει εναντίον της τρελής ιδέας του εγώ ότι ο Θεός θα μας πλήγωνε σαν τιμωρία για την αμαρτία μας, η οποία με την σειρά της είναι η άμυνα απέναντι στον φόβο της ανάμνησης της Ενότητας η οποία βρίσκεται κάτω από στιδήποτε μας λέει το εγώ ότι είναι αλήθεια. Όμως, η λογική – ή αυτό που αργότερα στο κείμενο ονομάζεται αιτία – μας λέει όχι ότι ο Θεός θα μας τιμωρούσε, αλλά ότι μας αγαπάει, επειδή η "αμαρτία" του διαχωρισμού ποτέ δεν συνέβη πραγματικά. Και στην παρουσία αυτής της **λογικής** σκέψης της Επανόρθωσης, το **παράλογο** σύστημα σκέψης του εγώ για την ατομικότητα γκρεμίζεται στην σκόνη της

ανυπαρξίας του.

Ο φόβος σου για την επίθεση δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με τον φόβο σου για την αγάπη. Θα ήσουν πρόθυμος ακόμα και να κοιτάξεις την άγρια επιθυμία σου να σκοτώσεις τον Υιό του Θεού, αν δεν πίστευες ότι σε σώζει από την αγάπη.

Ακόμα και αν τα εγώ μας προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο θέλουμε κάποιον να μας αγαπάει, οι περισσότεροι από μας μπορούν να ταυτιστούν με την ιδέα ότι κάποιες φορές αυτό που φοβόμαστε περισσότερο είναι το ότι κάποιος άνθρωπος μπορεί να έρθουν πολύ κοντά μας. Επειδή όταν κάποιος έρχεται πραγματικά κοντά, ή εμείς αφηνόμαστε να έρθουμε πολύ κοντά σε κάποιον άλλον, ή ακόμα και όταν τα πράγματα αρχίζουν να λειτουργούν θετικά στις ζωές μας, υπάρχει ένα κομμάτι μας που – ασυνείδητα και κάποιες φορές ακόμα και συνειδητά – προσπαθεί να το υπονομεύσει. Αυτό είναι το εγώ μας σε δράση, φοβούμενο την αγάπη και φοβούμενο την ανάμνηση μας του ποιοι πραγματικά είμαστε. Και το εγώ, επομένως, με χαρά θα μας άφηνε να κοιτάξουμε την φαινομενική αμαρτία μας του διαχωρισμού: την "άγρια επιθυμία να σκοτώσουμε τον Υιό του Θεού" - την σταύρωση του Χριστού, του **μοναδικού** Υιού του Θεού – η οποία κρίθηκε απαραίτητη εξαιτίας της ανάγκης μας να υπάρξουμε ως ξεχωριστά άτομα. Γι' αυτό, είναι αυτή η επιθυμία που μας "σώζει" από την αναπόφευκτη διάλυση του εγώ που συμβαίνει όταν βρισκόμαστε στην παρουσία της αγάπης. Όμως, αν κοιτάζαμε, θα ανακαλύπταμε – όπως το μικρό αγόρι στο παραμύθι "Τα Καινούρια Ρούχα του Βασιλιά" - ότι **δεν υπάρχει τίποτα να δούμε εκεί**. Είναι ο φόβος μας ότι θα δούμε αυτό που **μας λέει** το εγώ ότι βρίσκεται εκεί, που μας εμποδίζει να κοιτάξουμε πέρα από την μη πραγματική στην **πραγματική παρουσία**, η οποία είναι το αξίωμα της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος της αγάπης και της αλήθειας.

Διότι αυτή η επιθυμία [επαναλαμβάνω, αυτή είναι η άγρια επιθυμία να σκοτώσουμε τον Υιό του Θεού, την οποίαν αντιπροσωπεύει ο διαχωρισμός] προκάλεσε τον διαχωρισμό, και εσύ την προστατεύεις διότι δεν θέλεις να θεραπευτεί ο διαχωρισμός. Συνειδητοποιείς ότι, απομακρύνοντας το σκοτεινό σύννεφο που την καλύπτει, η αγάπη για τον Πατέρα σου θα σε ωθούσε να απαντήσεις στο Κάλεσμά Του και να κάνεις άλμα προς τον Ουρανό. Πιστεύεις ότι η επίθεση είναι η σωτηρία διότι θα σε εμπόδιζε από αυτό.

Επομένως, είναι το εγώ μέσα μας που δεν θέλει να θεραπευθεί ο διαχωρισμός. Στην ουσία ο Ιησούς μας διδάσκει ότι και η παραμικρή ανησυχία σ' αυτόν τον κόσμο είναι μια ψευδαίσθηση. Αυτό είναι που εννοεί, επαναλαμβάνω, όταν λέει στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των ασκήσεων ότι ποτέ δεν είμαστε ταραγμένοι για τον λόγο που νομίζουμε (Β. Ασκ. Μ-5). Είμαστε ταραγμένοι μόνον επειδή πιστεύουμε ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό. Επιπλέον, κάτω από αυτήν την πίστη είναι η συναίσθηση του εγώ ότι ο διαχωρισμός είναι εξολοκλήρου κατασκευασμένος και επομένως ένα ψέμα. Έτσι ώστε όλα τα φαινομενικά μας προβλήματα στον κόσμο μπορούν να ιχνηλατηθούν προς τα πίσω μέχρι την αρχική πίστη στην αμαρτία και τον διαχωρισμό, που είναι επίσης ένα προπέτασμα

καπνού του εγώ, για να κρύψει το γεγονός ότι ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη στην πραγματικότητα. Στην παρουσία της αλήθειας του Αγίου Πνεύματος, δεν μπορούμε παρά να "απαντήσουμε στο κάλεσμά Του και να πηδήσουμε στον Ουρανό", εκδηλώνοντας το τέλος του ατομικού μας εαυτού.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στους νόες μας είναι μία συνεχής υπενθύμιση ότι δεν μπορούμε ποτέ να διαχωρίσουμε τον εαυτό μας από τον Θεό, την Πηγή μας. Αυτό είναι που εννοεί ο Ιησούς κάπου αλλού στο κείμενο όταν λέει ότι κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι εντελώς τρελός ή εντελώς στο σκοτάδι, επειδή υπάρχει πάντα ένα μέρος του νου μας που περιέχει το φως του Αγίου Πνεύματος:

*Μια σταθερή δέσμευση στο σκοτάδι ή στο τίποτα, όμως, είναι αδύνατη. Κανείς ποτέ δεν έχει ζήσει ο οποίος δεν έχει βιώσει **κάποιο** φως και **κάποια** εμπειρία. Κανείς, επομένως, δεν μπορεί να αρνηθεί ολοκληρωτικά την αλήθεια ακόμα και αν νομίζει ότι μπορεί. (Κ-3.ΙΙ.1:6-8)*

Προφανώς μπορεί κάποιες φορές να νιώσουμε ότι είμαστε παράφρονες, με το Άγιο Πνεύμα να φαίνεται εντελώς απρόσιτο σε μας. Αλλά κάπου βαθιά μέσα στους νόες μας είναι παρόν, που σημαίνει ότι κάπου βαθιά μέσα μας υπάρχει η ανάμνηση της Ενότητας της Αγάπης του Θεού. Και αυτό είναι που, ως εγώ, εμείς φοβόμαστε. Και έτσι μετατρέπουμε το κάθε τι στον κόσμο – χωρίς εξαίρεση – σε άμυνα απέναντι σ' αυτόν τον φόβο να χάσουμε τις ξεχωριστές μας ταυτότητες.

Όταν συζητήσουμε αργότερα το "Το Σήκωμα του Πέπλου", αυτό το σημείο θα γίνει ακόμα πιο σαφές. Πρακτικά κανείς σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι σε επαφή με τον φόβο της Αγάπης του Θεού. Όμως, είμαστε σχεδόν πάντα σε επαφή με τον φόβο μας του ενός για τον άλλον: όλες οι ιδιαίτερες σχέσεις μας με τις πληγές τους και τους θυμούς τους, τα μικροπρεπή μίσση και τα παράπονα, και τα πικρά όνειρα της στέρησης και της θυματοποίησης. Αν κοιτάξουμε στο καθένα από αυτά τα όνειρα με τον Ιησού στο πλευρό μας, να μας διδάσκει ότι όλα αυτά είναι κατασκευασμένα, τότε θα μπορούσαμε επιτέλους να αφήσουμε την αγάπη του να μας οδηγήσει με ασφάλεια μέσα από αυτό το τελευταίο πέπλο του φόβου για την Αγάπη που πάντα περιμένει την επιστροφή μας. Σε αυτές τις όμορφες φράσεις από το βιβλίο των ασκήσεων, διαβάζουμε:

Η Αγάπη μας, μας περιμένει καθώς πηγαίνουμε σε Αυτόν, και περπατά δίπλα μας δείχνοντάς μας τον δρόμο. Δεν αποτυγχάνει ποτέ. Αυτός είναι το Τέρμα που αναζητούμε, και Αυτός τα Μέσα με τα οποία πηγαίνουμε σε Αυτόν. (Β. Ασκ. Μέρος ΙΙ-302.2)

Διότι ακόμα πιο βαθιά από τα θεμέλια του εγώ, και πιο δυνατή από ό,τι θα υπάρξει ποτέ, βρίσκεται η έντονη και φλογερή αγάπη σου για τον Θεό, και η δική Του για σένα. Αυτό είναι που πραγματικά θέλεις να κρύψεις. Ειλικρινά, δεν σου είναι πιο δύσκολο να πεις "αγαπώ" από ό,τι "μισώ";

Στον κόσμο μας, σίγουρα, είναι πολύ πιο εύκολο να μισούμε ανθρώπους και να αισθανόμαστε δικαιολογημένοι για αυτό το μίσος, από το να αγαπάμε κάποιον πραγματικά. Ο Ιησούς σίγουρα δεν μιλάει για την αγάπη που η ιδιαιτερότητα θεωρεί πολύτιμη, αλλά για την αγάπη που δεν βλέπει τον άλλον σαν διαχωρισμένο από μας. Αυτή είναι η αγάπη στην οποία καταλήγουμε όταν δεν βλέπουμε τα συμφέροντα κάποιου άλλου ανθρώπου σαν ξεχωριστά, ή περισσότερο ή λιγότερο σημαντικά από τα δικά μας, και όταν δεν έχουμε προσδοκίες από κανέναν, αφού αυτό προϋποθέτει ανάγκες που πρέπει να καλυφθούν έξω από τους εαυτούς μας. Και αυτή η αγάπη – στην πραγματικότητα συγχώρεση, "μια γήινη μορφή αγάπης" (Β. Ασκ. Μ-186.14:2) – είναι μια αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού, μέσα στον Οποίον "ζούμε, και κινούμαστε, και υπάρχουμε", για να παραθέσω από το περίφημο απόσπασμα των Πράξεων των Αποστόλων (Πράξεις 17:28). Παρεμπιπτόντως, ο Ιησούς έκανε αυτές τις φράσεις την βάση για το ακόλουθο μάθημα του βιβλίου των ασκήσεων, "Ο Θεός είναι μαζί μου. Ζω και κινούμαι μέσα Του", το οποίο δεν θα πρέπει να διαβαστεί κυριολεκτικά σαν έκφραση πανθεϊσμού, αλλά μάλλον σαν μια ποιητική έκφραση της ενοποιημένης Αγάπης του Ουρανού που είναι η Ταυτότητά μας και η Πηγή μας:

Ο Θεός είναι μαζί μου. Αυτός είναι η Πηγή μου της ζωής, η ζωή μέσα μου, ο αέρας που αναπνέω, η τροφή με την οποία συντηρούμαι, το νερό που με ανανεώνει και με εξαγνίζει. Αυτός είναι το σπίτι μου, όπου ζω και κινούμαι· το Πνεύμα που καθοδηγεί τις πράξεις μου, μου προσφέρει τις Σκέψεις Του, και εγγυάται την προστασία μου από κάθε πόνο. Με σκεπάζει με καλοσύνη και με φροντίδα, και κρατά με αγάπη τον Υιό πάνω στον οποίο λάμπει και ο οποίος επίσης λάμπει πάνω σε Αυτόν. Πόσο γαλήνιος είναι αυτός που γνωρίζει την αλήθεια για αυτό που Εκείνος μιλάει σήμερα! (Β. Ασκ. Μέρος ΙΙ-.222.1)

Αυτή είναι η Αγάπη που μας δημιούργησε και που ποτέ δεν αφήσαμε, αφού η ύπαρξή μας είναι η Ιδέα που πάντα παραμένει ενωμένη με την Πηγή της.

Επομένως, το να πούμε ειλικρινά "Σ' αγαπώ" σημαίνει ότι μπορούμε να επιλέξουμε ενάντια στην ατομικότητά μας και στα ιδιαίτερα μας συμφέροντα, το οποίο σημαίνει να επιλέξουμε ενάντια στα ίδια τα θεμέλια της ατομικής μας ύπαρξης. Το μίσος κάνει τα εγώ μας να ζουν και να βασιλεύουν· η αγάπη τα διαλύει στην αρχική τους θεμελιώδη ανυπαρξία.

Συσχετίζεις την αγάπη με αδυναμία και το μίσος με δύναμη, και η δική σου αληθινή δύναμη σου φαίνεται σαν η πραγματική σου αδυναμία.

Αυτό είναι ένα άλλο παράδειγμα της διχοτόμησης που κάνει ο Ιησούς στα Μαθήματά του ανάμεσα στην αδυναμία και την δύναμη, η οποία τελικά βασίζεται στην περίφημη δήλωση του Αποστόλου Παύλου (Επιστολή 2 προς Κορινθίους 12:9), όπου αντιπαραβάλλει την δική του αδυναμία με την δύναμη του Χριστού μέσα του. Αυτό το θέμα επαναλαμβάνεται πολλές φορές στα Μαθήματα Θαυμάτων, και δεν είναι παρά μόνον μια ακόμα υπενθύμιση του πώς, ακολουθώντας το εγώ, φέρνουμε τα πάντα πάνω κάτω. Μέσα στο τρελό σύστημα σκέψης του εγώ, με το οποίο έχουμε σαφώς ταυτιστεί, νιώθουμε δυνατοί όταν μισούμε και

αντεπιτιθέμεθα, μην επιτρέποντας στους ανθρώπους να μας μεταχειρίζονται σαν χαλάκι για τα πόδια κλπ. Από την άλλη πλευρά, συσχετίζουμε την αδυναμία με το να γυρίσεις το άλλο μάγουλο και να μην πάρεις προσωπικά τις φαινομενικές επιθέσεις των άλλων. Επαναλαμβάνω, το εγώ θεριεύει από το μίσος και εξασθενίζει από την συγχώρεση, την αγάπη και την απουσία άμυνας.

Διότι δεν θα μπορούσες να ελέγξεις την χαρούμενη ανταπόκρισή σου στο κάλεσμα της αγάπης αν το άκουγες, και όλος ο κόσμος που νόμιζες ότι έφτιαξες θα εξαφανιζόταν.

Το εγώ μέσα μας γνωρίζει ότι αν ερχόμασταν σε επαφή αληθινά με αυτό το κάλεσμα της αγάπης, θα εγκαταλείπαμε το εγώ και ολόκληρος ο κόσμος θα εξαφανιζόταν για μας. Γι' αυτό βάζει το ένα εμπόδιο μετά το άλλο, την μια γραμμή άμυνας μετά την άλλη, έτσι ώστε να μην φθάσουμε ποτέ σε αυτό που είναι το πραγματικό πρόβλημα. Άλλη μια φορά, όλα αυτά τα εμπόδια είναι απλά διαφορετικές μορφές ιδιαίτερων σχέσεων – διαφορετικές μορφές του ονείρου του σώματος – και η εξυπηρέτηση της ανάγκης του εγώ για άμυνες, είναι επίσης ο σκοπός των τεσσάρων εμποδίων του προς την ειρήνη.

Το Άγιο Πνεύμα, λοιπόν, φαίνεται σαν να επιτίθεται στο φρούριό σου, διότι θα ήθελες να αποκλείσεις τον Θεό, και Εκείνος δεν θέλει να αποκλειστεί.

Γι' αυτόν τον λόγο το Άγιο Πνεύμα θα φαινόταν ως εχθρός στο σύστημα σκέψης του εγώ. Αυτό είναι το γιατί πολλοί είδαν τον Ιησού ως εχθρό κατά την διάρκεια της ζωής του στην Παλαιστίνη, και εξακολουθούν να τον αντιλαμβάνονται σαν απειλή ακόμα και σήμερα. Και πάνω από όλα, γι' αυτόν τον λόγο τα Μαθήματα Θαυμάτων θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως ένας ανεπιθύμητος εισβολέας, μια σειρά λανθασμένων ή αιρετικών δηλώσεων, επειδή είναι η διδασκαλία του ακριβώς αντίθετου όλων όσων το εγώ και ο προβαλλόμενος κόσμος του διδάσκουν. Αυτή η ιδέα είναι εξαιρετικά σημαντική, επειδή θα βοηθήσει τους μαθητές των Θαυμάτων να καταλάβουν καλύτερα γιατί υπάρχει τόση αντίσταση μέσα τους ή μέσα σε άλλους (ή σαν μια πρόσθετη, και πιο διακριτική άμυνα, καμιά αντίσταση εντελώς) στον Ιησού και στο μήνυμά του. Αυτός ο φόβος για την αλήθεια θα μπορούσε να εξηγήσει γιατί ειλικρινείς μαθητές που πιστεύουνε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι οπωσδήποτε αλήθεια, βρίσκουν τους εαυτούς τους να μην ζουν σύμφωνα με τα αξιώματα στα οποία κατά τα άλλα ορκίζονται. Σε αυτόν τον κόσμο ο καθένας έχει έναν διαχωρισμένο νου, και η εσωτερική διαμάχη που υπάρχει επειδή πιστεύουμε και στα δύο, και τον λάθος και τον ορθό νου, εκδηλώνεται με τόσο προφανείς αντιφατικότητες ανάμεσα στις πεποιθήσεις και την συμπεριφορά μας.

Η ανάγκη εκ μέρους μας να προστατεύσουμε το "φρούριό" μας και να "αποκλείσουμε" τον Θεό εκφράστηκε έντονα από την Έλεν σε πολλά ποιήματά της που μιλάνε για την αμφίθυμη σχέση της με τον Ιησού. Βρίσκουμε φράσεις σαν τις ακόλουθες, με τις οποίες εύκολα ταυτίζονται μαθητές των Θαυμάτων που έχουν παλέψει με την σχέση τους με τον Ιησού, τον οποίον αγαπούν και μισούν συγχρόνως. Το πρώτο απόσπασμα είναι από τον "Λαμπερό Ξένο":

Ξένη ήταν για μένα η Αγάπη μου. Γιατί όταν ήρθε
Δεν Τον γνώρισα. Και μου φάνηκε
Ένας εισβολέας στην ειρήνη μου.
Δεν είδα τα δώρα που έφερε, ούτε άκουσα
Το απαλό Του κάλεσμα. Προσπάθησα να Τον κλείσω έξω
Με κλειδαριές και κλειδιά που απλά έπεσαν μακριά
Πριν από τον ερχομό Του.
(Τα δώρα του Θεού)

Και από τον "Ξένος στον Δρόμο", προήρθαν αυτές οι τέσσερις στροφές που απεικονίζουν
την εμπειρία της αντιμετώπισης του αναστημένου Ιησού, αναγνωρίζοντας τις σαφείς
περιπλοκές του εγωικού συστήματος σκέψης μας για τον θάνατο όταν βρισκόμαστε –
όμως με ανεπιθύμητη την εμπειρία – στην πολύ πραγματική του παρουσία:

Ο δρόμος είναι μακρύς. Δεν θα σηκώσω τα μάτια μου,
Γιατί ο φόβος έχει γραπώσει την καρδιά μου, και τον φόβο τον γνωρίζω –
Η ασπίδα που με κρατά ασφαλή από την ανατέλλουσα ελπίδα·
Ο φίλος που κρατάει Εσένα ξένη μακριά μου.

Γιατί θα έπρεπε Εσύ να περπατάς μαζί μου στον δρόμο,
Ένας άγνωστος τον οποίο σχεδόν νομίζω ότι φοβάμαι
Επειδή φαίνεσαι σαν να μοιάζεις με κάποιον σε ένα όνειρο
Ανυπαρξίας του θανάτου, όταν ο θάνατος είναι πραγματικός;

Μην με ενοχλείς τώρα, είμαι ευχαριστημένη
Με τον θάνατο, γιατί η θλίψη είναι γλυκύτερη τώρα από την ελπίδα.
Όσο υπήρχε ελπίδα υπέφερα. Τώρα βαδίζω
Με βεβαιότητα, γιατί ο θάνατος έχει σίγουρα έρθει.

Μην ενοχλείς το τέλος. Ό,τι έχει γίνει
Έχει γίνει για πάντα. Ούτε η ελπίδα ούτε τα δάκρια
Μπορούν να αγγίξουν το οριστικό. Μην ανασταίνεις
Τους νεκρούς. Έλα, Ξένε, ας πούμε "Αμήν".
(Τα δώρα του Θεού).

Εδώ ακολουθούν δύο πολύ σημαντικές φράσεις:

**Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου γιατί νομίζεις ότι θα ήσουν
αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σώσεις τον εαυτό
σου από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα. Φοβάσαι ότι
θα σε παρέσυρε μακριά από τον εαυτό σου και θα σε έκανε μικρό, διότι πιστεύεις ότι
η σπουδαιότητα βρίσκεται στην περιφρόνηση, και ότι η επίθεση είναι μεγαλείο.**

Αυτός είναι ο φόβος του εγώ, και έχουμε χτίσει μια ολόκληρη παρανοϊκή σειρά από άμυνες για να "προστατεύσουμε" τους ατομικούς και διαχωρισμένους εαυτούς μας από τον μόνο Ένα στον σύμπαν ο Οποίος θα μπορούσε πραγματικά να μας βοηθήσει. Ολόκληρο το κίνητρο του εγωϊκού συστήματος σκέψης συνοψίζεται έτσι σ' αυτό το απόσπασμα. Στην προσπάθειά του να προστατεύσει την νεοαποκτειθείσα ατομικότητα του, το εγώ αναπτύσσει διάφορες ιδέες για τον εαυτό του για να πείσει τον Υιό του Θεού ότι είναι πράγματι ένας ατομικός και πολύ συγκεκριμένος εαυτός, και **όχι** ο Εαυτός του Χριστού, αφηρημένος, πλήρης, και απόλυτα ένα με την Πηγή του. Στην ψυχολογία πολλών ανθρώπων, αυτή η άμυνα λειτουργεί είτε μετατρέποντας τους εαυτούς τους και παριστάνοντας προκλητικά ότι είναι μορφές ονειρικές που είναι δυνατές – το οποίο πράγματι είναι μια μορφή της μεγαλομανίας του εγώ – ή αλλιώς φοβούνται αυτήν την "δύναμη", την αρνούνται, και έπειτα γίνονται ακριβώς το αντίθετο: πειθήνιες και υποχωρητικές μορφές, που αφήνουν τον κόσμο να τις εκμεταλλεύεται και ανθρώπους να πατάνε πάνω στους θυματοποιημένους εαυτούς τους. Η μεγαλομανία, όπως είναι προφανές, είναι η άμυνα απέναντι στην αίσθηση της ανεπάρκειας, όπως μας εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα από το "Μεγαλοσύνη έναντι Μεγαλοσχημοσύνης":

Η μεγαλοσχημοσύνη είναι πάντα η κάλυψη της απελπισίας. Είναι χωρίς ελπίδα επειδή δεν είναι πραγματική. Είναι μια προσπάθεια να εξουδετερώσει την μικρότητά σου, βασισμένη στην πεποίθηση ότι η μικρότητα είναι πραγματική. Χωρίς αυτή την πίστη η μεγαλοσχημοσύνη δεν έχει νόημα, και δεν θα την ήθελες. (Κ-9.VIII.2:1-5)

Και αυτή η μικρότητα με την σειρά της είναι μία άμυνα απέναντι στο αληθινό μεγαλείο της πραγματικότητάς μας ως Χριστός.

Μην συνειδητοποιώντας ότι αυτές οι δύο επιλογές της μεγαλοσχημοσύνης ή της μικρότητας είναι πλευρές του ίδιου νομίσματος – οι άνθρωποι τείνουν να κινούνται από την μία στην άλλη – συχνά βοηθούμενοι από πολλές μορφές ψυχοθεραπείας ή ομάδες αυτοβοήθειας – χωρίς να συνειδητοποιούν ότι το ίδιο το νόμισμα ολόκληρο (η αίσθηση-εαυτού) είναι μια άμυνα, και δεν χρειάζεται διόρθωση στο επίπεδό της. Η μόνη διόρθωση που έχει νόημα είναι απλά η δική μας επιλογή ενάντια σε ολόκληρο το νόμισμα και στο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού που εκπροσωπεί. Πίσω και από τις δύο πεποιθήσεις – της μεγαλοσχημοσύνης ή της μικρότητας – είναι το μεγαλείο του Θεού, από το οποίο το εγώ τρομοκρατείται και δεν μπορεί να το υποφέρει:

Το εγώ εξαρτάται αποκλειστικά από την δική σου προθυμία να το ανεχτείς. Αν είσαι πρόθυμος να κοιτάξεις το μεγαλείο σου δεν μπορείς να απελπίζεσαι, κι επομένως δεν μπορείς να θέλεις το εγώ. Το μεγαλείο σου είναι η απάντηση του Θεού στο εγώ, διότι είναι αληθινό. Η μικρότητα και το μεγαλείο δεν μπορούν να συνυπάρχουν, ούτε είναι δυνατόν να εναλλάσσονται. Η μικρότητα και η μεγαλοσχημοσύνη μπορούν και πρέπει να εναλλάσσονται, εφόσον και τα δύο είναι ψεύτικα κι επομένως στο ίδιο επίπεδο. Όταν το επίπεδο της μετατόπισης, βιώνεται με

μεταπτώσεις και οι ακρότητες είναι το κύριο χαρακτηριστικό του.
Η αλήθεια και η μικρότητα αρνούνται η μία την άλλη διότι το μεγαλείο είναι η αλήθεια. Η αλήθεια δεν ταλαντεύεται· είναι πάντα αληθινή. Όταν το μεγαλείο γλιστρά μακριά σου, το έχεις αντικαταστήσει με κάτι που εσύ έφτιαξες. Ίσως είναι η πίστη στην μικρότητα· ίσως είναι η πίστη στην μεγαλοσχημοσύνη. Εν τούτοις πρέπει να είναι παρανοϊκή διότι δεν είναι αληθινή. Το μεγαλείο σου ποτέ δεν θα σε εξαπατήσει, οι ψευδαισθήσεις σου όμως θα το κάνουν πάντα. Οι ψευδαισθήσεις είναι αυταπάτες. Δεν μπορείς να θριαμβεύεις, αλλά να εξυψώνεσαι. Και μέσα στην εξυψωμένη σου κατάσταση αναζητάς άλλους σαν εσένα και αγαλλιάζεις μαζί τους.
(Κ-9.VIII.6-7)

Η επιλογή μας, επομένως, είναι πάντα ανάμεσα στο μεγαλείο του Χριστού και στην μικρότητα του εγώ, και μόνον οι τρελοί θα μπορούσαν να επιλέξουν το εγώ, όπως επανειλημμένα μας θυμίζει ο Ιησούς στα Μαθήματα:

Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει ένα κόσμο που ο Θεός θα κατάρστροφε· και ότι αγαπώντας Τον, πράγμα που κάνεις, θα πετούσες αυτόν τον κόσμο μακριά, πράγμα που θα έκανες.

Η ενοχή του εγώ που απαιτεί τιμωρία μας λέει ότι ο Θεός θα μας επιτεθεί, επειδή του επιτεθήκαμε και διαχωριστήκαμε από Αυτόν. Πράγματι, όλοι οι ισχύοντες φόβοι για επερχόμενους κατακλυσμούς και το τέλος του κόσμου δεν είναι τίποτα άλλο παρά διαφορετικές εκδηλώσεις αυτής της βασικής ιδέας του εγώ ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει εξαιτίας αυτών που Του κάναμε. Όπως περιγράφει το κείμενο:

Τότε το Θέλημα του Θεού θα μοιραζόταν στα δύο [σαν αποτέλεσμα της αμαρτίας], και όλη η δημιουργία θα υπέκειτο σε νόμους δύο αντίθετων δυνάμεων, μέχρι ο Θεός να χάσει την υπομονή Του, να χωρίσει τον κόσμο, και να επιτεθεί στον Εαυτό Του. Έτσι θα είχε χάσει τον Νου Του διακηρύσσοντας ότι η αμαρτία έχει πάρει την πραγματικότητά Του από Αυτόν και έφερε την Αγάπη Του επιτέλους στα πόδια της εκδίκησης. (Κ-26.VII.7:4-5)

Η βιβλική ιστορία της Κιβωτού του Νώε αντανακλά αυτόν τον τρόπο σκέψης, όπως στην πραγματικότητα κάνουν και πολλές από τις ιστορίες της Βίβλου. Και δεν είναι μόνον σ' αυτήν την εποχή της νέας χιλιετίας, και του τέλους του ημερολογίου των Μάγια το 2012, που προβλέψεις επικείμενης καταστροφής και κλιμάκωσης του φόβου έχουν εμφανιστεί στον πληθυσμό. Ακόμα και στην εποχή του Ιησού οι άνθρωποι προέβλεπαν το τέλος του κόσμου, και πράγματι, τέτοιες ασχολίες πάντα υπήρχαν. Επαναλαμβάνω, το πρόβλημα δεν είναι ότι ο Θεός θα κατέστρεφε τον κόσμο. Πώς μπορεί Αυτός να καταστρέψει όταν μόνον αγαπά – πράγματι, μπορεί να καταστρέψει αυτό που ούτε καν γνωρίζει **επειδή** δεν υπάρχει;

Εντελώς αντίθετα από αυτούς τους φόβους του εγώ, το αληθινό τέλος του κόσμου θα ήταν απλά όταν παρατήσουμε τις **σκέψεις μας** για τον κόσμο. Όπως εξηγεί ο Ιησούς στο εγχειρίδιο για δασκάλους, ο κόσμος θα τελειώσει με χαρά, ειρήνη και γέλιο(Εγχ-14.5:1-5) όταν η πίστη του εγώ στην αμαρτία, ενοχή και φόβο αποδομηθεί. Αλλά εξαιτίας της ανάγκης μας να συνεχίσουμε να υπάρχουμε σαν άτομα, παραμένουμε με την επένδυσή μας στον κόσμο σαν έκφραση της επένδυσής μας στην ενοχή, την ενοχή που μας προστατεύει και μας προστατεύει από την αγάπη. Και όταν αυτή η επένδυση φύγει, τότε και ο σκοπός του κόσμου είναι να φύγει επίσης. Αλλά για όσο λατρεύουμε την ενοχή, **είτε το υλικό σύμπαν τελειώσει είτε όχι**, η σκέψη της ενοχής παραμένει και πάντα θα εκφράζεται με μορφές. Και έτσι η ύπαρξη του εγώ είναι εξασφαλισμένη. Αλλά άφησε την Αγάπη του Θεού στον νου και το εγώ να τρέμει μέσα σε τρόμο, γιατί ποιος παρά ένας εντελώς τρελός θα κρατιόταν πάνω σε έναν κόσμο του οποίου ο συγκεκριμένος σκοπός είναι να κρατάει αυτήν την Αγάπη απούσα και για πάντα μακριά μας.

Επομένως, έχεις χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να καλύψεις την αγάπη σου, και όσο πιο βαθιά πηγαίνεις στο σκοτάδι των θεμελίων του εγώ, τόσο πιο κοντά έρχεσαι στην Αγάπη που είναι κρυμμένη εκεί. Κι αυτό είναι που σε τρομοκρατεί.

Η αρχή αυτής της πρώτης πρότασης είναι σχετική με τις ενότητες "Το υποκατάστατο της Πραγματικότητας" και "Οι Δύο Κόσμοι" στο Κεφάλαιο 18. Πρώτα φτιάξαμε τον κόσμο και τον χρησιμοποιήσαμε για να καλύψει την Αγάπη του Θεού (φαίνεται στο τέλος του Σχεδιαγράμματος Β), και μετά όλα τα άλλα τοποθετήθηκαν πάνω σε αυτήν την Αγάπη για να μας "προστατεύσουν" από αυτήν. Αυτές οι άμυνες είναι οι σκιές της ενοχής. Καθώς βυθιζόμαστε βαθιά και κολλάμε στο σύστημα του εγώ, η παρουσία της αγάπης γίνεται όλο και περισσότερο ανυπόφορη σε μας επειδή απειλεί την ατομικότητά μας. Επομένως ο φόβος του εγώ είναι να μην έρθουμε σε επαφή με την ανάμνηση και την Αγάπη του Θεού, όπου ο φόβος του θανάτου φθάνει στο μέγιστο. Αλλά αυτός είναι ο θάνατος του εγώ, όχι ο δικός μας. Ο Άγιος Αυγουστίνος (354-430 μ.Χ.) το περιέγραψε αυτό με ένα υπέροχα διορατικό τρόπο όταν είπε ότι κάθε φορά που πλησίαζε το φως βρισκόταν πάλι ξαφνικά ριγμένος στο σκοτάδι. Ο Πατέρας της Εκκλησίας στην πραγματικότητα εξέφραζε αυτό το ίδιο φαινόμενο του φόβου της Αγάπης του Θεού. Η κατανόησή του μπορεί να ήταν διαφορετική από την δική μας, αλλά η εμπειρία του αυτού του φαινομένου ήταν πολύ χαρακτηριστική. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι η διορατικότητά του, είναι παρόμοια με αυτήν την δήλωση από την ενότητα " Φως μέσα στο Όνειρο", η σπουδαιότητα της οποίας δικαιολογεί μια δεύτερη αναφορά:

Καθώς το φως έρχεται πιο κοντά, θα τρέξεις στο σκοτάδι, αποφεύγοντας την αλήθεια, μερικές φορές υποχωρώντας σε μικρότερες μορφές φόβου και άλλες σε απόλυτο τρόμο. (Κ-18.III.2:1)

Επαναλαμβάνω, αυτή η φαινομενικά παράδοξη κατάσταση έχει νόημα όταν θεωρήσουμε ότι η ατομικότητά μας ζει στο σκοτάδι του συστήματος σκέψης του εγώ, ενώ το αξίωμα της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος ακτινοβολεί μέσα στο φως της αλήθειας.

Μπορείς να δεχτείς την παράνοια επειδή εσύ την έφτιαξες, αλλά δεν μπορείς να δεχτείς την αγάπη διότι δεν την έφτιαξες εσύ.

Ο αναγνώστης μπορεί να θυμάται έναν προηγούμενο παραλληλισμό του Ιησού στο κείμενο ανάμεσα στους εγωικούς εαυτούς μας και στα ζώα:

Σκέψου την αγάπη των ζώων για τους απογόνους τους, και την ανάγκη που νιώθουν να τους προστατέψουν. Αυτό συμβαίνει επειδή τους θεωρούν μέρος του εαυτού τους. Κανένας δεν διώχνει κάτι που το θεωρεί κομμάτι του εαυτού του. Αντιδράς στο εγώ σου με τον ίδιο τρόπο που ο Θεός αντιδρά στις δημιουργίες Του, - με αγάπη, προστασία και συμπόνια. Οι αντιδράσεις σου προς τον εαυτό που έφτιαξες μην σε εκπλήσσουν. (Κ-4.ΙΙ.4:1-5)

Όποτε κάνουμε ή κατασκευάζουμε κάτι, νιώθουμε ιδιαίτερη προσκόλληση, ακόμα και ταύτιση με το αποτέλεσμα. Επομένως, δεν θέλουμε να εγκαταλείψουμε το αντικείμενο των προσπαθειών μας επειδή βιώνουμε αυτό που κάναμε ως μέρος μας ή προβολή του εαυτού μας. Ανάλογα, προσκολλόμαστε στην παράνοια του συστήματος του εγώ επειδή εμείς το φτιάξαμε, και ως εκ τούτου πιστεύουμε ότι ο διαχωρισμένος και μισητός εαυτός του είναι αυτό που πραγματικά είμαστε. Και το εγώ μέσα μας δεν μπορεί με κανένα τρόπο να δεχθεί την αγάπη ή τον Χριστό σαν Εαυτό μας επειδή δεν τον φτιάξαμε εμείς, και αυτή η Ταυτότητα είναι σίγουρα ξένη στην εξατομικευμένη και πολύ συγκεκριμένη αντίληψή μας για τον εαυτό μας.

Προτιμάς να είσαι σκλάβος της σταύρωσης παρά ένας Υιός του Θεού στην λύτρωση. Ο ατομικός σου θάνατος [αυτή είναι η έλξη του θανάτου, το τρίτο εμπόδιο] φαίνεται πολύ πολυτιμότερος από την ζώσα ενότητά σου, διότι αυτό που σου δίδεται δεν σου είναι τόσο αγαπητό όσο αυτό που έφτιαξες εσύ.

Μια προηγούμενη ενότητα, "Τα Δύο Συναισθήματα" (Κ-13.V) λέει ότι έχουμε μόνον δύο συναισθήματα: ένα που φτιάξαμε εμείς και ένα που μας δόθηκε. Αυτό παραλληλίζεται εδώ. Το συναίσθημα που φτιάξαμε, βέβαια, είναι ο φόβος και αυτό που μας δόθηκε (από τον Θεό) είναι η αγάπη, και αυτή είναι που φοβόμαστε. Η εξήγηση αυτής της προφανούς παράνοιας του Υιού του Θεού να προτιμά τον πόνο από την ειρήνη, την σταύρωση από την λύτρωση, είναι αυτό που κάνει τα Μαθήματα Θαυμάτων τόσο μοναδικά στην ιστορία της πνευματικότητας. Ο Ιησούς βοηθάει όλους εμάς να καταλάβουμε το **κίνητρο** που μας κάνει να συνεχίζουμε να επιλέγουμε το σύστημα σκέψης του εγώ, ακόμα και όταν είμαστε αφοσιωμένοι μαθητές των Μαθημάτων του. Έχουμε ήδη αναφερθεί σε αυτές τις σημαντικές φράσεις από το Μάθημα 190:

*Ο πόνος είναι ένα σημάδι ότι οι ψευδαισθήσεις βασιλεύουν στην Θέση της αλήθειας. Δείχνει ότι ο Θεός έχει απορριφθεί, συγχέεται με τον φόβο, γίνεται αντιληπτός σαν τρελός και βλέπεται σαν προδότης του Εαυτού Του. **Αν ο Θεός είναι πραγματικός, δεν υπάρχει πόνος. Αν ο πόνος είναι πραγματικός, δεν υπάρχει Θεός.** (Β. Ασκ. Μ-190.3:1-4)*

Επομένως, ο πόνος της σταύρωσης "αποδεικνύει" ότι το εγώ έχει δίκιο πέρα για πέρα, και ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα κάνουν λάθος. Η ενότητα του πνεύματος δεν μπορεί ποτέ να υποστεί πόνο ή θυματοποίηση, αλλά το σώμα σίγουρα μπορεί, όπως κάνουν σαφές αυτές οι αρχικές παράγραφοι από το "Οι Μάρτυρες της Αμαρτίας" στο κείμενο:

Ο πόνος αποδεικνύει ότι το σώμα πρέπει να είναι πραγματικό. Είναι μια δυνατή, δυσνόητη φωνή οι στριγγλιές της οποίας θα σιωπούσαν τα λόγια του Αγίου Πνεύματος, και θα τα κρατούσαν μακριά από την επίγνωσή σου. Ο πόνος αποζητά την προσοχή, αποσύροντάς την από το Άγιο Πνεύμα και επικεντρώνοντάς την σ' εκείνον. Ο σκοπός του είναι ο ίδιος με αυτόν της ευχαρίστησης, γιατί και τα δύο είναι μέσα για να κάνουν το σώμα πραγματικό. Αυτά που μοιράζονται έναν κοινό σκοπό είναι όμοια. Αυτός είναι ο νόμος του σκοπού, ο οποίος ενώνει όλα όσα τον μοιράζονται μέσα του και με τον εαυτό του. Η ευχαρίστηση και ο πόνος είναι εξίσου μη πραγματικά, επειδή ο σκοπός τους δεν μπορεί να επιτευχθεί. Επομένως, είναι μέσα για το τίποτα, γιατί έχουν ένα στόχο χωρίς νόημα. Και μοιράζονται την έλλειψη νοήματος που έχει ο σκοπός τους. Η αμαρτία μετατρέπεται από πόνο σε ευχαρίστηση και μετά πάλι σε πόνο. Διότι και οι δύο αυτοί μάρτυρες είναι όμοιοι και μεταφέρουν μόνον ένα μήνυμα: "Είσαι εδώ, μέσα σ' αυτό το σώμα, και μπορείς να πληγωθείς. Μπορείς να νιώσεις και ευχαρίστηση, επίσης, αλλά μόνο με κόστος τον πόνο." Αυτοί οι μάρτυρες ενώνονται με πολλούς περισσότερους. Κάθε ένας φαίνεται διαφορετικός επειδή έχει διαφορετικό όνομα, και έτσι φαίνεται να απαντά σε διαφορετικό ήχο. Εκτός από αυτό, οι μάρτυρες της αμαρτίας είναι όλοι ίδιοι. Ονόμασε την ευχαρίστηση πόνο, και θα πονέσει. Ονόμασε τον πόνο ευχαρίστηση και ο πόνος πίσω από την ευχαρίστηση δεν θα γίνεται πια αισθητός. Οι μάρτυρες της αμαρτίας μετακινούνται από όνομα σε όνομα, καθώς ο ένας βγαίνει μπροστά και ο άλλος μένει πίσω. Όμως ποιος είναι πρώτος, δεν κάνει διαφορά. Οι μάρτυρες της αμαρτίας ακούν μόνον το κάλεσμα του θανάτου. (Κ-27.VI.1-2)

Και έτσι το εγώ έχει κάνει μια τρομακτική επένδυση στο σώμα, και για όσο καιρό είμαστε προσκολλημένοι στην ατομική και ιδιαίτερη ύπαρξή μας, είμαστε προσκολλημένοι στην σωματική ταυτοποίηση του εγώ. Το θεμελιώδες αξίωμα του εγώ, επαναλαμβάνω, είναι: Διατήρησε την ατομικότητα που πιστεύουμε ότι κλέψαμε από τον Θεό, αλλά όχι την ευθύνη για αυτό. Με άλλα λόγια: διατήρησε τον διαχωρισμό, αλλά όχι την αμαρτία. Και έτσι, όταν νιώθουμε πόνο, αυτό συμπερασματικά αποδεικνύει όχι μόνον την πραγματικότητα του σώματος (και ως εκ τούτου το υποκείμενο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού από τον Θεό), αλλά και ότι είμαστε **τα αθώα θύματα της αμαρτίας κάποιου άλλου**. Πουθενά στα Μαθήματα Θαυμάτων αυτό το θέμα δεν διατυπώνεται πιο καθαρά από ότι στην ενότητα "Η Εικόνα της Σταύρωσης" στην αρχή του Κεφαλαίου 27 στο κείμενο:

Ως άρρωστος και βασανισμένος δεν αντιπροσωπεύεις παρά την ενοχή του αδελφού σου [δηλ. την αμαρτία]· ο μάρτυρας που έστειλες μην τυχόν

ξεχάσει τις βλάβες που προκάλεσε, από τις οποίες ορκίστηκες ότι δεν θα αποδράσει ποτέ. Αυτήν την άρρωστη και θλιμμένη εικόνα εσύ την δέχεσαι, μόνο αν μπορεί να εξυπηρετήσει για την τιμωρία του. Οι άρρωστοι είναι άσπλαχνοι προς όλους και μεταδίδοντας την ασθένεια όντως επιζητούν να σκοτώσουν. Ο θάνατος φαίνεται εύκολο τίμημα, αν μπορούν να πουν, "Κοίταξέ με, αδελφέ, πεθαίνω στα χέρια σου". Διότι η ασθένεια είναι ο μάρτυρας της ενοχής του, και ο θάνατος θα αποδείκνυε ότι τα λάθη του πρέπει να είναι αμαρτίες. (Κ-27.1.4:3-7)

Έτσι, στην εμμονή μας με την δική μας φαινομενική ύπαρξη, προσκολλώμεθα στον πόνο και στην σταύρωση για να διατηρήσουμε τον μισητό και παρανοϊκό εαυτό μας, χωρίς να μας ενδιαφέρει το κόστος που έχει για την ευτυχία και την ειρήνη μας και βέβαια και όλων των άλλων.

Φοβάσαι περισσότερο τον Θεό από το εγώ, και η αγάπη δεν μπορεί να εισέλθει εκεί που δεν είναι ευπρόσδεκτη. Αλλά το μίσος μπορεί, διότι εισέρχεται αυτόβουλα και δεν νοιάζεται για την δική σου θέληση.

Αυτός είναι ο λόγος που το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς δεν μπορούν να εισέλθουν στην επίγνωση του νου μας και να απομακρύνουν το πρόβλημα. Δεν **θέλουμε** να έχουμε την επίγνωση της στοργικής Τους παρουσίας, και συνεπώς Τους κλείνουμε έξω από την επίγνωσή μας. Είναι η Αγάπη Τους που φοβόμαστε, όχι το μίσος του εγώ, που το καλωσορίζουμε με ανοιχτή αγκαλιά. Η βούληση του μίσους σαφώς ανήκει στο εγώ, το οποίο πάντα έχει μια ανοικτή πρόσκληση στο μίσος και μια κλειστή πόρτα στην συγχώρεση και στην αγάπη. Ο τρόπος που μαθαίνουμε να καλωσορίζουμε την αγάπη αντί για το μίσος, και να συνειδητοποιούμε ότι όντως θέλουμε το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού στις ζωές μας είναι μέσω της συγχώρεσης, στην οποία θα έρθουμε λίγο αργότερα.

Πρέπει να κοιτάξεις τις ψευδαισθήσεις σου και να μην τις κρατάς κρυμμένες, διότι δεν στηρίζονται σε δικά τους θεμέλια. Συγκαλυμμένες, εμφανίζονται να στηρίζονται, και έτσι φαίνονται ότι είναι αυτοσυντηρούμενες.

Με άλλα λόγια, πιστεύουμε ότι τα προβλήματά μας είναι η ενοχή, η αμαρτία, η ασθένεια, η στέρση και ο θυμός. Όλοι εμείς, ειδικά μέσα σε ένα ψυχολογικό πλαίσιο, είμαστε ειδικοί στην κατανόηση της προέλευσής τους. Όμως τίποτα από αυτά δεν είναι αληθινό και τίποτα από αυτά δεν έχει πραγματική βάση, επειδή δεν μπορεί να υπάρχει πραγματικό θεμέλιο στο σύστημα σκέψης του εγώ. Οι διάφορες ψευδαισθήσεις μας βασίζονται στην πίστη ότι η ατομικότητά μας πρέπει να προστατευθεί απέναντι στην απειλή της αγάπης. Και επειδή η ατομική μας ύπαρξη είναι όλη κατασκευασμένη, κάθε βάση για τις σκέψεις των οποίων ο σκοπός είναι να προστατεύουν αυτή την ύπαρξη, πρέπει να είναι και αυτή κατασκευασμένη. Αλλά από την στιγμή που ο επιλογέας μας (αυτός που αποφασίζει) τις έχει πιστέψει, και αυτή η απόφαση είναι καταπιεσμένη (δηλαδή κρυμμένη) δεν μπορούμε ποτέ να την δούμε ούτε να την αμφισβητήσουμε. Και έτσι, όσο οι ψευδαισθήσεις παραμένουν κρυμμένες πίσω από τις άμυνες του εγώ, θα συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι

βασίζονται στα πολύ πραγματικά θεμέλια της αμαρτίας, της πίστης ότι είμαστε αυτόνομοι, ανεξάρτητοι και αυτό-συντηρούμενοι.

Αυτή είναι η βασική ψευδαίσθηση πάνω στην οποία βασίζονται και όλες οι άλλες. Διότι κάτω από αυτές, και καλυμμένος όσο αυτές παραμένουν κρυφές, είναι ο νους της αγάπης που νόμισε ότι τις έφτιαξε με θυμό.

Επαναλαμβάνω, το βασικό λάθος – "η βασική ψευδαίσθηση πάνω στην οποία βασίζονται όλες οι άλλες" - είναι η πίστη ότι έχουμε πραγματικά επιτύχει το αδύνατο και είμαστε "αυτό-συντηρούμενοι", χωρίς να χρειαζόμαστε πια τον Θεό. Πραγματικά, πιστεύουμε ότι ο Θεός έχει φύγει και ότι συνεπώς είμαστε πολύ καλύτερα τώρα. Και αφού αυτή η πίστη στην ατομική μας ύπαρξη έχει συμφωνηθεί πραγματικότητα, ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ της αμαρτίας, ενοχής και φόβου έχει γεννηθεί. Όμως, όλο αυτό το διάστημα, η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος περιμένει ήρεμα και υπομονετικά κάτω από όλη αυτή την θυμωμένη και γεμάτη μίσος τρέλα, μέχρι να επιλέξουμε αυτήν την άγια στιγμή που θα αλλάξουμε τους νόες μας και θα επιστρέψουμε στην λογική.

Και ο πόνος σε αυτόν το νου είναι τόσο φανερός όταν ξεσκεπαστεί, που η ανάγκη του για θεραπεία δεν μπορεί να αγνοηθεί. Και κανένα από τα κόλπα και τα παιχνίδια που του προσφέρεις δεν μπορούν να τον θεραπεύσουν, διότι εδώ βρίσκεται η πραγματική σταύρωση του Υιού του Θεού.

Η χρήση του πόνου από το εγώ, συγκεκριμένα η ενοχή και ο φόβος, βρίσκεται στην καρδιά της στρατηγικής του για την διατήρηση της ίδιας του της ύπαρξης, και αυτή η στρατηγική σημαντικότητα του πόνου στο σύστημα σκέψης του εγώ δικαιολογεί περαιτέρω συζήτηση εδώ. Το εγώ σίγουρα δεν θέλει να γνωρίσουμε ποτέ την πλήρη έκταση του πόνου μας, επειδή τότε δεν θα επιλέγαμε ποτέ το σύστημα σκέψης του για την σωτηρία μας. Επομένως, μας επιτρέπει να νιώσουμε **κάποιον** πόνο, τον οποίον αποδίδει σε κάτι στον κόσμο – **έξω από μας** – αλλά ποτέ δεν μας αφήνει να γνωρίσουμε την πλήρη έκταση του πόνου, η οποία είναι το τεράστιο μέγεθος της ενοχής και του φόβου μας. Κατ' αυτόν τον τρόπο η εμπειρία μας του φόβου μας αναγκάζει να πηγαίνουμε συνεχώς για βοήθεια στο εγωικό σύστημα σκέψης της άρνησης και της προβολής, την προαναφερθείσα μαγική χρήση "καπνού και καθρεπτών". Πράγματι, αυτή είναι μια τόσο βασική όψη της "ζωής" μας στο σώμα και στον κόσμο που είναι δεύτερη φύση για μας. Η έννοια του Φρόντ με τον όρο **καταναγκαστική επανάληψη** – η δυναμική του να είσαι ψυχολογικά καταναγκασμένος να επαναλαμβάνεις νευρωτικά πρότυπα σκέψης και συμπεριφοράς – περιγράφει πολύ σωστά την εμπειρία μας μέσα στο όνειρο του εγώ. Αυτό το βασικό μέρος της αμυντικής στρατηγικής του εγώ, που σχετίζεται συγκεκριμένα με τον φόβο, συνοψίζεται εδώ στην επόμενη δήλωση από την ενότητα "Οι Στρατηγικές του Εγώ" του Κεφαλαίου 11:

Πρέπει να αναγνωρίσεις ότι το τελευταίο πράγμα που το εγώ επιθυμεί να συνειδητοποιήσεις είναι ότι το φοβάσαι. Διότι αν το εγώ μπορούσε να προκαλέσει φόβο, θα μείωνε την ανεξαρτησία σου και θα εξασθενούσε την δύναμή σου. Ωστόσο, ο μοναδικός του ισχυρισμός για την υποταγή σου

είναι ότι μπορεί να σου δώσει δύναμη. Χωρίς αυτή την πίστη δεν θα το άκουγες καθόλου. Πώς, λοιπόν, μπορεί να συνεχιστεί η ύπαρξή του αν εσύ συνειδητοποιήσεις ότι, όταν το αποδέχεσαι, μειώνεις τον εαυτό σου και του στερείς την δύναμη;

Το εγώ μπορεί και πραγματικά σου επιτρέπει να θεωρείς τον εαυτό σου υπεροπτικό, άπιστο, " ανέμελο", απόμακρο, συναισθηματικά ρηχό, αναίσθητο, απαθή, ακόμα και απελπισμένο, αλλά όχι πραγματικά φοβισμένο. **Η ελαχιστοποίηση του φόβου, αλλά όχι η κατάργησή του, είναι η συνεχής προσπάθεια του εγώ, και πραγματικά αυτή είναι μια δεξιότητα στην οποία είναι πολύ επινοητικό. Πώς μπορεί να διακηρύσσει τον διαχωρισμό χωρίς να τον στηρίζει μέσω του φόβου, και πώς εσύ θα το άκουγες αν αναγνώριζες ότι αυτό πραγματικά κάνει;**

Η αναγνώρισή σου ότι οτιδήποτε φαίνεται να σε διαχωρίζει από τον Θεό είναι μόνο ο φόβος, ανεξάρτητα από την μορφή που παίρνει και πολύ μακριά από το πώς το εγώ θέλει να τον βιώνεις, είναι η βασική απειλή για το εγώ. Με αυτή την επίγνωση, κλονίζονται τα θεμέλια του ονείρου αυτονομίας του. Διότι ενώ μπορεί να επιδοκιμάσεις μια ψευδή ιδέα ανεξαρτησίας, δεν θα δεχτείς το κόστος του φόβου αν τον αναγνωρίσεις. Όμως, αυτό είναι το κόστος, και το εγώ δεν μπορεί να το ελαχιστοποιήσει. Αν παραβλέπεις την αγάπη παραβλέπεις τον εαυτό σου, και πρέπει να φοβάσαι την μη πραγματικότητα **επειδή** έχεις αρνηθεί τον εαυτό σου. Πιστεύοντας ότι έχεις επιτεθεί με επιτυχία στην αλήθεια, πιστεύεις ότι η επίθεση έχει δύναμη. Πολύ απλά, τότε, φοβάσαι τον ίδιο σου τον εαυτό. Και κανένας δεν θέλει να βρει αυτό που πιστεύει ότι θα τον κατέστρεφε. (Κ-11. V.8-10)

Αυτή η ίδια αμυντική στρατηγική παρουσιάζεται πιο περιεκτικά αργότερα στο κείμενο, όπου ο Ιησούς την περιγράφει σαν ένα "παράξενο παράδοξο":

Διότι το εγώ πρέπει να δείχνει ότι κρατά τον φόβο μακριά από σένα για να διατηρήσει την υποταγή σου. Όμως, πρέπει να προκαλεί και φόβο για να συντηρεί τον εαυτό του. Και πάλι, το εγώ προσπαθεί, και πολύ συχνά τα καταφέρνει, να κάνει και τα δύο, χρησιμοποιώντας την διάσπαση για να κρατήσει μαζί τους αντικρουόμενους στόχους του έτσι ώστε να φαίνονται ότι είναι συμφιλιωμένοι. (Κ-15. I.4:10-12)

Όχι μόνο **δεν** μας αφήνει το εγώ να αναγνωρίσουμε την πλήρη έκταση του πόνου μας, το αποτέλεσμα της ενοχής και του φόβου, αλλά επίσης δεν μας αφήνει να αναγνωρίσουμε την πηγή του, η οποία είναι μέσα στον νου μας η ανάγκη και η απόφαση να διατηρήσουμε την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητά του. Επαναλαμβάνω, είναι βασικό για το εγωικό σύστημα να μας επιτρέπει να βιώνουμε κάποιον βαθμό φόβου και πόνου, αλλιώς δεν θα είχαμε ποτέ κίνητρο να έρθουμε σ' αυτό για βοήθεια. Και, φυσικά, η βοήθεια του εγώ – ικανοποιώντας την ανάγκη του να ξεχωρίσει την αμαρτία του διαχωρισμού και της επίθεσης από την ατομικότητά μας – πάντοτε έρχεται με την μορφή της προβολής, όπου το πρόβλημα της αμαρτίας και ενοχής για αυτό που πιστεύουμε ότι κάναμε στον Θεό φαίνεται

να βρίσκεται έξω από τον αισθητό εαυτό μας. Η αμαρτία και η ενοχή βρίσκονται τώρα ασφαλείς πέρα από την δύναμη μας για απόφαση, γιατί βρίσκονται στο σώμα κάποιου άλλου, έξω από τον νου μας. Και αυτό το σώμα είναι που ευθύνεται για τον πόνο και τα βάσανά μας, και όχι η απόφαση του νου μας, όπως εξηγεί ο Ιησούς στο κείμενο:

Κάποτε δεν είχες επίγνωση του ποια πραγματικά πρέπει να είναι η αιτία όλων όσων ο κόσμος φαινόταν να εξακοντίζει πάνω σου, απρόσκλητα και χωρίς να τα ζητήσεις. Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από όλες τις αιτίες που αντιλαμβάνόσουν ότι σου φέρνουν πόνο και βάσανα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. Ούτε και εσύ με όποιο τρόπο τις ζήτησες για τον εαυτό σου. Έτσι συνέβησαν οι ψευδαισθήσεις, Αυτός που τις δημιουργεί δεν βλέπει τον εαυτό του σαν δημιουργό τους, και η πραγματικότητά τους δεν εξαρτάται από αυτόν. Όποια αιτία και να έχουν είναι κάτι εντελώς ξεχωριστό από αυτόν, και ό,τι βλέπει είναι ξέχωρο από τον νου του. Δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την πραγματικότητα των ονείρων του, επειδή δεν βλέπει τον ρόλο που παίζει στην κατασκευή τους και στο να τα κάνει να φαίνονται πραγματικά. (Κ-27.VII.7:3-9)

Αυτό το βασικό μέρος της στρατηγικής του εγώ για να κρατήσει την πηγή του πόνου άγνωστη σε μας ενισχύεται σε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το Μάθημα 190, "Επιλέγω την Χαρά του Θεού αντί για τον Πόνο." Όπως θα φανεί εδώ, ο Ιησούς είναι απολύτως σαφής και άμεσος σ' αυτό το μάθημα όταν παρουσιάζει την απάντηση της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος στην εφευρετική στρατηγική του εγώ να αποκρύψει αυτό που προσπαθεί να κάνει:

Είναι μόνον οι σκέψεις σου που σου προκαλούν πόνο. Τίποτα έξω από τον νου σου δεν μπορεί να σε πληγώσει ή να σε βλάψει με κανένα τρόπο. Δεν υπάρχει αιτία πέρα από τον εαυτό σου που να μπορεί να σε φθάσει και να σου φέρει καταπίεση. Κανείς άλλος δεν σε επηρεάζει παρά μόνον ο εαυτός σου. Δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που να έχει την δύναμη να σε κάνει άρρωστο ή λυπημένο, ή αδύναμο ή εύθραυστο. Αλλά είσαι εσύ που έχεις την δύναμη να κυριαρχείς σε όλα τα πράγματα που βλέπεις απλώς αναγνωρίζοντας αυτό που είσαι. Καθώς αντιλαμβάνεσαι την ακινδυνότητα μέσα τους, αυτά θα δεχθούν την άγια θέλησή σου σαν δική τους. Και αυτό που φαινόταν τρομακτικό τώρα γίνεται πηγή αθωότητας και αγιότητας.
Άγιε αδελφέ μου, σκέψου το αυτό για λίγο: Ο κόσμος που βλέπεις δεν κάνει τίποτα. Δεν έχει καθόλου αποτελέσματα. Απλά απεικονίζει τīs σκέψεις σου. Και θα αλλάξει τελείως καθώς διαλέγεις να αλλάξεις τον νου σου και να επιλέξεις την χαρά του Θεού ως αυτό που πραγματικά θέλεις. Ο Εαυτός σου ακτινοβολεί σε αυτήν την άγια χαρά, αμετάβλητος, αναλλοίωτος και απaráλλαχτος, πάντα και για πάντα. Θα αρνιόσουν σε μία μικρή γωνιά του νου σου την δική της κληρονομιά, Και θα την διατηρούσες σαν ένα νοσοκομείο για τον πόνο · ένα

αρρωστημένο μέρος όπου τα ζώντα πράγματα πρέπει να έρθουν τελικά για να πεθάνουν;

Ο κόσμος μπορεί να φαίνεται ότι σου προκαλεί πόνο. Και όμως ο κόσμος, ως άνευ αιτίας, δεν έχει δύναμη να είναι η αιτία. Σαν αποτέλεσμα δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα. Σαν ψευδαίσθηση, είναι αυτό που εσύ επιθυμείς. Οι μάταιες ευχές σου εκπροσωπούν τους πόνους του. Οι παράξενες επιθυμίες σου του φέρνουν άσχημα όνειρα. Οι σκέψεις σου του θανάτου τον τυλίγουν με φόβο, ενώ μέσα στην στοργική σου συγχώρεση, όντως ζει.

Ο πόνος είναι η σκέψη του κακού που παίρνει μορφή, και δημιουργεί όλεθρο στον άγιο νου σου. Ο πόνος είναι τα λύτρα που με χαρά έχεις πληρώσει για να μην είσαι ελεύθερος. Με τον πόνο ο Θεός αρνείται τον Υιό που αγαπά. Με τον πόνο ο φόβος φαίνεται πως θριαμβεύει πάνω στην αγάπη, και ο χρόνος αντικαθιστά την αιωνιότητα και τον Ουρανό. Και ο κόσμος γίνεται ένας σκληρός και πικρός τόπος, όπου κυβερνά η θλίψη και οι μικρές χαρές υποχωρούν μπροστά στην σφοδρότατη επίθεση του άγριου πόνου που περιμένει να καταλήξει όλη η χαρά σε δυστυχία.

(B. Ασκ. M-190.5-8)

Επομένως, μπορούμε να συνοψίσουμε ότι ο σκοπός του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να μας βοηθήσει να αναγνωρίσουμε πρώτα πόσο πολύ πονάμε πραγματικά, απλά επειδή είμαστε σ' αυτόν τον κόσμο και μακριά από το αληθινό μας σπίτι. Αυτός ο πόνος του να ζεις σ' αυτόν τον κόσμο περιγράφεται σπαρακτικά στις επόμενες παραγράφους στην αρχή του Μαθήματος 182, "Θα ησυχάσω για μια στιγμή και θα πάω σπίτι μου". Είναι εξαιρετικά σημαντικές για τους μαθητές των Θαυμάτων, να τις αντιληφθούν, μήπως και νομίσουν ότι μπορούν να είναι αληθινά ευτυχισμένοι όταν δεν είναι στην φυσική τους κατάσταση ως πνεύμα, σε ενότητα με την Πηγή τους στον Ουρανό: "στο σπίτι με τον Θεό, όχι πια ονειρευόμενοι την εξορία" (δανεισμένο από το T-10.I.2:1):

Αυτός ο κόσμος που φαίνεται ότι ζεις δεν είναι ο οίκος σου.

Κάπου μέσα στο νου σου γνωρίζεις ότι αυτό είναι αλήθεια.

Κάποια ανάμνηση σπιτιού σου συνεχώς σε στοιχειώνει, σαν να υπήρχε κάποιος τόπος που σε καλεί να επιστρέψεις παρόλο που δεν αναγνωρίζεις την φωνή, ή τι σου θυμίζει αυτή η Φωνή. **Και όμως, αισθάνεσαι ξένος εδώ, από κάποιο μέρος τελείως άγνωστο. Τίποτα** τόσο καθοριστικό που θα μπορούσες να πεις με βεβαιότητα ότι βρίσκεσαι εδώ εξόριστος. Μόνο ένα επίμονο συναίσθημα, κάποιες φορές τίποτα περισσότερο από ένα μικροσκοπικό παλμό, που κάποιες φορές μόλις που τον θυμάσαι ή ενεργά τον διώχνεις, αλλά που σίγουρα πιστρέφει στο νου σου ξανά.

Δεν υπάρχει κανένας που δεν γνωρίζει για τι πράγμα μιλάμε.

Και όμως, κάποιοι προσπαθούν να βάλουν στην άκρη τα βάσανά τους με παιχνίδια που παίζουν για να απασχολούν τον χρόνο τους, και να κρατάνε την λύπη τους μακριά τους. Κάποιοι άλλοι θα αρνούνται ότι είναι

λυπημένοι, και δεν αναγνωρίζουν καθόλου τα δάκρυά τους. Ακόμη, άλλοι θα ισχυρίζονται ότι αυτό για το οποίο μιλάμε τώρα είναι ψευδαίσθηση, που δεν πρέπει να θεωρηθεί τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο. **Όμως, ποιος, με απλή εντιμότητα, χωρίς αμυντικότητα και αυταπάτη, θα μπορούσε ν' αρνηθεί ότι καταλαβαίνει τα λόγια που λέμε τώρα; Σήμερα μιλάμε για τον καθένα που περπατά σε αυτό τον κόσμο, διότι δεν βρίσκεται σπίτι του. Βαδίζει με αβεβαιότητα, σε μια ατέρμονη έρευνα, αναζητώντας στο σκοτάδι αυτό που δεν μπορεί να βρει· μην αναγνωρίζοντας τι είναι αυτό που αναζητά. Χίλια σπίτια φτιάχνει, όμως κανένα δεν ικανοποιεί τον ανήσυχο νου του. Δεν καταλαβαίνει ότι κτίζει μάταια. Το σπίτι που αναζητά δεν μπορεί να φτιαχτεί από αυτόν. **Δεν υπάρχει υποκατάστατο για τον Ουρανό. Όλα όσα έφτιαξε ποτέ ήταν κόλαση.** (B. Ασκ. M-182.1-3)**

Για την επιτυχία του σκοπού των Μαθημάτων Θαυμάτων, της θεραπείας του νου, είναι σημαντικό να μετακινηθούν οι σπουδαστές τους πέρα από τις αμυντικές ασπίδες του εγώ και να αναγνωρίσουν τον βαθύ πόνο του τι σημαίνει να είσαι διαχωρισμένος από τον Θεό και την Αγάπη Του, που αντανακλάται άμεσα στο να ζεις σαν άτομο – φυσικά και ψυχολογικά. Μόνο τότε θα κινητοποιηθούν αληθινά για να ζητήσουν την βοήθεια του Ιησού. Αυτό είναι το νόημα αυτής της σημαντικής δήλωσης που έκανε τον πρώτο καιρό της υπαγόρευσής του στην Έλεν, αναφερόμενος συγκεκριμένα στον πόνο που η ίδια και ο Μπιλ βίωναν στην σχέση τους που οδήγησε στην κουβέντα του Μπιλ προς την Έλεν που κορυφώθηκε στην φράση του "Πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος":

*Η αντοχή στον πόνο μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά δεν είναι χωρίς όρια. Τελικά ο καθένας αρχίζει να αναγνωρίζει, αν και αμυδρά, ότι **πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος.** Καθώς αυτή η αναγνώριση εδραιώνεται πιο σταθερά, γίνεται ένα καθοριστικό σημείο. (K-2.III.3:5-7)*

Και έτσι, αναγνωρίζοντας ότι όλες μας οι προσπάθειες να γίνουμε ευτυχισμένοι εδώ δεν έχουν αποτέλεσμα, απολύουμε το εγώ από δάσκαλό μας, και καλούμε τον Ιησού να μας βοηθήσει να μάθουμε να συγχωρούμε. Αυτό είναι το "σημείο καμπής" στο οποίο αναφέρεται. Έχουμε αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι μας, τώρα με αυτόν σαν οδηγό μας, δάσκαλο και φίλο. Από αυτό το σημείο και μετά, κάτω από την ευγενική του καθοδήγηση, αποκτούμε όλο και μεγαλύτερη επίγνωση των "κόλπων και παιχνιδιών" του εγώ μας, και πια δεν καταφεύγουμε σ' αυτά για να κρύψουμε από τον εαυτό μας το αληθινό πρόβλημα: την πίστη μας ότι έχουμε σταυρώσει τον Υιό του Θεού (και καταστρέψει τον Πατέρα Του). Τώρα μπορούμε να καταλάβουμε ότι η αληθινή σταύρωση του Υιού του Θεού είναι η επιλογή που κάναμε να δούμε τους εαυτούς μας σαν διαχωρισμένους, μετατρέποντας τους έτσι σε εκφράσεις της άρνησης της Αγάπης του Θεού. Αυτή είναι η σταύρωση, και τίποτα άλλο, και όχι κάτι που μας κάνει ο κόσμος. Η σταύρωση είναι μια απόφαση κατευθυνόμενη σε μας τους ίδιους, μέσα στον νου μας. Για να επαναλάβω αυτόν τον σημαντικό ορισμό, η σταύρωση στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ένα σύμβολο του συστήματος σκέψης του εγώ, εκτός όταν συγκεκριμένα αναφέρεται στο

όνειρο του κόσμου που έχει σταυρώσει τον Ιησού. Είναι το σύμβολο των Μαθημάτων για την τιμωρία, εκδίκηση, θυσία και θάνατο.

Και όμως δεν σταυρώνεται.

Αυτό συμβαίνει γιατί ό,τι δημιουργεί ο Θεός δεν μπορεί να αλλάξει ή να καταστραφεί. Επομένως, είναι αλήθεια ότι δεν μπορούμε να σταυρωθούμε ούτε να σταυρώσουμε άλλους. Μόνον στις παραισθήσεις μας μπορούμε να πιστέψουμε ότι έχουμε επιτεθεί και μας έχουν επιτεθεί σε ανταπόδοση. Αλλά αφού "ούτε μια νότα στο τραγούδι του Ουρανού έχει χαθεί" (Κ-26.V.5:4), ολόκληρο το οδυνηρό όνειρο της σταύρωσης είναι κατασκευασμένο. Στο τέλος, παραφράζοντας την Gertrude Stein, ένα όνειρο είναι ένα όνειρο, είναι ένα όνειρο και επομένως δεν έχει καμιά επίπτωση στην πραγματικότητα. Και σαφώς, αυτό ισχύει και για τον Ιησού επίσης. Μόνο μέσα στο όνειρο του κόσμου σταυρώθηκε. Από την οπτική του πραγματικού κόσμου – το σπίτι του Ιησού μακριά από το σπίτι, μια κατάσταση έξω από το όνειρο του κόσμου – τίποτα δεν συνέβη: **Και όμως δεν σταυρώθηκε, και ποτέ δεν έχει σταυρωθεί.**

Εδώ βρίσκονται και τα δύο, ο πόνος του και η θεραπεία του, διότι η όραση του Αγίου Πνεύματος είναι ελεήμων και η θεραπεία του γρήγορη. Μην κρύβεις το μαρτύριο σου από την όρασή Του, αλλά φέρε το με χαρά σε Αυτό. Εναπόθεσε ενώπιον της αιώνιας σωφροσύνης του όλο σου τον πόνο, και άφησέ Το να σε θεραπεύσει. Μην αφήσεις ούτε ένα σημείο πόνου κρυμμένο από το φως Του, και ερεύνησε το νου σου προσεκτικά για τυχόν σκέψεις που μπορεί να φοβάσαι να ξεσκεπάσεις. Διότι Αυτό θα θεραπεύσει κάθε μικρή σκέψη που έχεις κρατήσει για να σε πληγώνει και θα την εξαγνίσει από την μικρότητά της, αποκαθιστώντας την στο μεγαλείο του Θεού.

Αυτό το απόσπασμα είναι μια σημαντική περιγραφή της συγκεκριμένης μεθοδολογίας των Μαθημάτων Θαυμάτων σαν πνευματικό μονοπάτι. Ο Ιησούς μας ζητά και μας εκπαιδεύει, καθώς δουλεύουμε με το κείμενο και το βιβλίο των ασκήσεων, να έχουμε αυξανόμενη ευαισθησία σε όλες τις σκέψεις του εγώ που περνάνε από τον νου μας. Όλες οι σκέψεις του πόνου, της πίκρας, του θυμού, της αδικίας, των προσβολών και της εξαπάτησης είναι μόνο διαφορετικές όψεις του συστήματος σκέψης που μας βλέπει σαν θύματα. Από την στιγμή που θα συνειδητοποιήσουμε αυτές τις σκέψεις, όμως, μπορούμε να τις φέρουμε στο Άγιο Πνεύμα ή στον Ιησού και να ζητήσουμε την βοήθειά Τους έτσι ώστε να δούμε την κατάσταση διαφορετικά. Πράγματι, ο Ιησούς δεν μπορεί να μας βοηθήσει παρά μόνο αν πρώτα ζητήσουμε την βοήθειά του, διότι έχουμε αποφασίσει να βοηθάμε τον εαυτό μας χωρίς αυτόν πράγμα που πάει παράλληλα με την αρχική μας επιλογή να υπάρχουμε από μόνοι μας και να είμαστε εξατομικευμένοι, δηλαδή ξέχωρα από την Αγάπη του Θεού. Γι' αυτό σ' αυτήν την πολύ σημαντική παράγραφο από το "Οι "Δυναμικές" του Εγώ" που έχω ήδη αναφέρει, ο Ιησούς λέει ότι "μαζί έχουμε την λάμπα που θα διαλύσει" το σύστημα σκέψης του εγώ και ότι "θα ακυρώσουμε αυτό το λάθος ήσυχα μαζί" (Κ-11.V.1:3-6). Και προηγουμένως στο κείμενο δηλώνει: "Σας χρειάζομαι τόσο πολύ όσο με χρειάζεστε και εσείς" (Κ-8.V.6:10). Και έτσι, βαθιά μέσα στον νου μας βρίσκεται ο πόνος από τις λάθος

επιλογές που έχουμε κάνει. Και όμως είναι μέσα σ' αυτόν τον ίδιο νου που βρίσκεται και η θεραπεία, γιατί μπορούμε το ίδιο εύκολα να αλλάξουμε τον νου μας και να ζητήσουμε βοήθεια από τον Δάσκαλό μας και Φίλο μας. Όπως εύστοχα δηλώνει ο Ιησούς σε μιας γραμμής περίληψη σχετικά με αυτό ακριβώς το σημείο: "Στην σταύρωση βρίσκεται η λύτρωση, γιατί η θεραπεία δεν χρειάζεται εκεί που δεν υπάρχει πόνος ή δυστυχία" (Κ-26.VII.17:1).

Το θέμα του να φέρουμε το σκοτάδι των εγώ μας στο φως του Αγίου Πνεύματος – μέσα στον νου μας – έτσι ώστε μαζί με Αυτό να μπορέσουμε να διαλύσουμε την ψευδαίσθηση, έχει συζητηθεί πολλές φορές σ' αυτό το βιβλίο. Αλλά η συνεχής επαναφορά του Ιησού σ' αυτό δικαιολογεί το ότι κάνουμε το ίδιο. Αφού αυτή είναι η κεντρική διδασκαλία των Μαθημάτων Θαυμάτων, η καρδιά της συγχώρεσης, όσο και να τεθεί και συζητηθεί είναι λίγο, και είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε το πόσο συχνά επιστρέφει ο Ιησούς σ' αυτό το μήνυμα μέσα στα Μαθήματα. Στο βιβλίο μου "Λεξικό-Ευρετήριο για τα Μαθήματα Θαυμάτων", έχω ομαδοποιήσει αυτά τα αποσπάσματα κάτω από τους δύο όρους "κοιτάζοντας το εγώ" και "φέρνοντας το σκοτάδι (Κις ψευδαισθήσεις) στο φως (στην αλήθεια)". Ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται μπορεί να θέλει να τα συμβουλευθεί. Ας παραθέσω εδώ λίγα μόνον από αυτά τα αποσπάσματα που παρουσιάζουν την ίδια διδασκαλία που μόλις είδαμε να δηλώνεται στο "Ο Φόβος της Λύτρωσης". Τα πρώτα δύο βρίσκονται σε συνεχόμενες ενότητες – "το Φως της Επικοινωνίας" και "Μοιραζόμενοι την Οπτική με το Άγιο Πνεύμα" - στο Κεφάλαιο 14, και βασικά τονίζουν το ίδιο θέμα της σημασίας του να φέρνουμε το σκοτάδι των πιο κρυφών μυστικών του εγώ μας στο φως της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος:

*Η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι πλήρης επικοινωνία. Αυτό επομένως, πρέπει να απομακρύνει οτιδήποτε παρεμβάλλεται στην επικοινωνία για να την αποκαταστήσει. Επομένως, **μην κρύβεις από το Άγιο Πνεύμα καμιά πηγή παρεμβολής**, διότι Αυτό δεν θα επιτεθεί στους φρουρούς σου. **Φέρε τους όμως σ' Αυτό** και άφησε την ευγένειά Του να σε διδάξει ότι, στο φως, δεν είναι τρομακτικοί, και ότι δεν είναι δυνατόν να υπηρετήσουν ως φύλακες των σκοτεινών θυρών πίσω από τις οποίες το απολύτως τίποτα είναι προσεχτικά κρυμμένο. **Πρέπει να ανοίξουμε όλες τις πόρτες και ν' αφήσουμε το φως να πλημμυρίσει τον χώρο.** Δεν υπάρχουν κρυφά δώματα στο ναό του Θεού. Οι θύρες του είναι ορθάνοιχτες για να χαιρετήσουν τον Υιό Του. Κανείς δεν θα αποτύχει να έρθει εκεί όπου ο Θεός τον έχει καλέσει, παρά μόνο αν ο ίδιος κλείσει την πόρτα στο καλωσόρισμα του Πατέρα του. (Κ-14.VI.8)*

Και για να βεβαιωθεί ότι οι μαθητές του δεν έχασαν αυτό το πολύ σημαντικό σημείο, η αμέσως επόμενη ενότητα το επαναλαμβάνει, και επεκτείνει την διδασκαλία για να αποσαφηνίσει την ιδέα της παρατήρησης του εγώ μας με την αντίληψη του Αγίου Πνεύματος ως οδηγό μας:

Το Άγιο Πνεύμα δεν σου ζητά παρά μόνο αυτό· να Του φέρεις

κάθε μυστικό που έχεις κλειδώσει μακριά Του. Άνοιξε Του κάθε πόρτα, και κάλεσέ Το να μπει στο σκοτάδι να το διαλύσει με το φως. Όταν Του το ζητήσεις, θα μπει με χαρά. Φέρνει το φως στο σκοτάδι αν Του το φανερώσεις. Αλλά δεν μπορεί να δει αυτό που εσύ κρύβεις. Βλέπει για σένα, και μόνο αν κοιτάξεις μαζί Του μπορεί να δει. Η όραση του Χριστού δεν είναι μόνο για το Άγιο Πνεύμα, αλλά για Αυτό μαζί σου. Φέρε, λοιπόν, όλες σου τις σκοτεινές και κρυφές σου σκέψεις στο Άγιο Πνεύμα, και κοίταξέ τες μαζί Του. Εκείνο κρατά το φως, κι εσύ το σκοτάδι. Αυτά τα δύο δεν μπορούν να συνυπάρχουν όταν και οι δυο σας τα κοιτάξετε μαζί. Η δική Του κρίση πρέπει να επικρατήσει, και θα σου την δώσει καθώς ενώνεις την αντίληψή σου με την δική Του.

Συνδεόμενος μαζί Του στο να βλέπεις είναι ο τρόπος με τον οποίο μαθαίνεις να μοιράζεσαι μαζί Του την ερμηνεία της αντίληψης που οδηγεί στην γνώση. Δεν μπορείς να δεις μόνος σου. **Όταν μοιράζεσαι την αντίληψη με το Άγιο Πνεύμα το Οποίο σου έχει δώσει ο Θεός, σε διδάσκει πώς να αναγνωρίζεις αυτό που βλέπεις.** Είναι η αναγνώριση ότι τίποτα από ό,τι βλέπεις μόνος δεν σημαίνει τίποτα. Το να βλέπεις μαζί Του θα σου δείξει ότι όλο το νόημα, συμπεριλαμβανομένου και του δικού σου, δεν προέρχεται από διπλή όραση, αλλά από την απαλή συγχώνευση του κάθε τι σε ένα νόημα, ένα συναίσθημα και ένα σκοπό. Ο Θεός έχει έναν σκοπό τον οποίο μοιράζεται μαζί σου. Η μία όραση που σου προσφέρει το Άγιο Πνεύμα θα φέρει αυτή την ενότητα στο νου σου με τέτοια διαύγεια και τόσο έντονη φωτεινότητα που δεν θα επιθυμούσες, για τίποτε στον κόσμο, να μην δεχθείς αυτά που ο Θεός θα ήθελε να έχεις. Δες την θέλησή σου, και δέξου την ως δική Του, με όλη Του την Αγάπη ως δική σου. Όλη την τιμή μέσω του Αγίου Πνεύματος σε σένα, και μέσω Αυτού στον Θεό. (Κ-14.VII.6-7)

Για να τονίσω το σημείο της συμφωνικής δομής των Μαθημάτων στο οποίο έχω δώσει έμφαση επανειλημμένα σε όλο το βιβλίο, αναφέρω ξανά ένα πολύ παρόμοιο απόσπασμα από το τέλος του Κεφαλαίου 27 το οποίο περιέχει πολύ παρόμοιες φράσεις με αυτές από το "Ο φόβος της Λύτρωσης": "Μην κρύβεις το μαρτύριο σου από την όρασή Του, παρά φέρε το με χαρά σε Αυτό. Εναπόθεσε ενώπιον της αιώνιας σωφροσύνης Του όλο σου τον πόνο, και άφησέ Το να σε θεραπεύσει!":

Σε προσκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό ώστε να μπορέσετε να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσεις μαζί Του για λίγο... Ίσως κλάψεις. Αλλά άκουσέ Το να λέει: "Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, κοίταξε το κενό όνειρό σου, μέσα στο οποίο θα μπορούσε αυτό να συμβεί." Και θα αφήσεις την άγια στιγμή με το γέλιο σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.9:3,6-8)

Έχουμε ήδη αναφέρει τις επόμενες δύο παραγράφους, αλλά σίγουρα μπορούν να διαβαστούν περισσότερες φορές, παραλληλίζοντας τις με το απόσπασμα που εξετάζουμε, ειδικά τις φράσεις στις οποίες ο Ιησούς μας ζητά να ερευνήσουμε τον νου μας για "κάθε σημείο πόνου" και να τις φέρουμε όλες στο Άγιο Πνεύμα. Έτσι, βρίσκουμε ότι ο Ιησούς ζητά από μας το ίδιο πράγμα και νωρίτερα στο κείμενο. Είναι αυτή η εντιμότητα για την οποία μιλά καθώς παρατηρούμε το εγώ μας που επιτρέπει σ' αυτόν ή στο Άγιο Πνεύμα να μας βοηθούν. Το φως τους δεν μπορεί να λάμψει διώχνοντας το σκοτάδι μας όσο εμείς κρατάμε την φαινομενική του πραγματικότητα κρυμμένη πίσω από την δική μας αυταπάτη. Και έτσι ο Ιησούς προτρέπει όλους εμάς, παρόλο που αυτά τα αποσπάσματα απευθύνονταν αρχικά συγκεκριμένα στην Έλεν, ειδικά το πρώτο:

Παρατήρησε προσεκτικά και δεξ τί είναι αυτό που ζητάς πραγματικά. Να είσαι απόλυτα έντιμος με τον εαυτό σου σε αυτό, γιατί δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλον. Αν θέλεις πραγματικά να προσπαθήσεις να κάνεις αυτό, έχεις κάνει το πρώτο βήμα προς την προετοιμασία του νου σου για να εισέλθει ο Ιερός Ένας. (Κ-4.III.8:1-3)

Αναλογίσου με εντιμότητα τι έχεις σκεφτεί που δεν θα είχε σκεφτεί ο Θεός, και τι δεν έχεις σκεφτεί που ο Θεός θα ήθελε να σκεφτείς. Ψάξε ειλικρινά για αυτό που έχεις κάνει και για αυτό που άφησες ατέλειωτο αντίστοιχα, και έπειτα άλλαξε το νου σου ώστε να σκέφτεται μαζί με το Νου του Θεού. (Κ.4-IV.2:4-5)

Επίσης βρίσκουμε αυτήν την έμφαση για παρατήρηση του νου μας για σκέψεις του εγώ μας, να επαναλαμβάνεται στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των ασκήσεων, όπου ο Ιησούς καθοδηγεί συνεχώς τους μαθητές του να ψάξουν στο νου τους για αυτό που υπάρχει εκεί. Για παράδειγμα:

Η περίπτωση ενός λεπτού έρευνα του νου που απαιτεί η σημερινή άσκηση πρέπει να γίνει με κλειστά μάτια. Πρώτα πρέπει να επαναληφθεί η σημερινή ιδέα, και έπειτα πρέπει να ερευνηθεί προσεκτικά ο νους για τις σκέψεις που περιέχει εκείνη την στιγμή. (Β. Ασκ. Μ-19.3:1-2)

Καθώς επιθεωρείς τον εσωτερικό σου κόσμο, απλώς άφησε όποιες σκέψεις περνούν από το νου σου να έρθουν πλήρως στην επίγνωση σου. Κάθε μια από αυτές πρέπει να εξεταστεί για μία στιγμή και μετά να αντικατασταθεί από την επόμενη. Προσπάθησε να μην καθιερώσεις κανενός είδους ιεραρχία μεταξύ αυτών των σκέψεων. Παρακολούθησέ τις να έρχονται και να φεύγουν, όσο το δυνατό πιο αμερόληπτα. Μη δίνεις ιδιαίτερη προσοχή σε καμιά από αυτές, αλλά προσπάθησε να αφήσεις τη ροή τους να προχωρεί ομαλά και ήρεμα χωρίς καμιά ιδιαίτερη επένδυση εκ μέρους σου. Καθώς κάθεται και παρακολουθείς ήσυχα τις σκέψεις σου, επανέλαβε την ιδέα της ημέρας στον εαυτό σου

όσο πιο συχνά θέλεις αλλά χωρίς αίσθηση βιασύνης.
(B. Ασκ. M-31.3)

Περίπου πέντε λεπτά εξέτασης του νου σου χρειάζονται για κάθε μια από τις μακρύτερες περιόδους εξάσκησης. Ερεύνησε το νου σου για σκέψεις φόβου, για αγχωτικές καταστάσεις, για "προσβλητικές" προσωπικότητες ή γεγονότα, ή για οτιδήποτε άλλο για το οποίο τρέφεις άστοργες σκέψεις. Παρατήρησε τα όλα αυτά ανέμελα επαναλαμβάνοντας αργά την ιδέα της ημέρας καθώς τα παρακολουθείς να εμφανίζονται στο νου σου κι άφηνε το καθένα από αυτά να φύγει από το νου σου για να αντικατασταθεί από το επόμενο. (B. Ασκ. M-34.3)

Πραγματικά, αυτό το θέμα της έρευνας του νου είναι κεντρικό για την πρακτική στις ασκήσεις του βιβλίου των ασκήσεων, για να μην αναφέρουμε και για την πρακτική της συγχώρεσης. Χωρίς αυτήν την εντιμότητα του εαυτού στην έρευνα του νου για τις θαμμένες εγωικές μας σκέψεις, η συγχώρεση δεν έχει νόημα. Στην πραγματικότητα είναι αδύνατη. Πώς μπορούν τα "θαμμένα μίσση" και οι "μυστικές αμαρτίες" - η πηγή της τρομακτικής ενοχής μας – να αποδομηθούν χωρίς πρώτα να τα κοιτάξουμε με τα μάτια της λογικής με το Άγιο Πνεύμα, επιτρέποντας έτσι την αποδόμησή τους από την στοργική αλήθεια της Επανόρθωσής Του;

Παρεμπιπτόντως, η σημαντική δήλωση από το παραπάνω απόσπασμα στο "Ο Φόβος της Λύτρωσης", "Μην αφήσεις καμιά κηλίδα πόνου κρυμμένη από το φως Του", επαναλαμβάνεται στο τέλος του κειμένου, στην ολοκλήρωση του ταξιδιού, όταν ο Ιησούς λέει, "και ούτε μια κηλίδα σκότους δεν παραμένει πια για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από τον καθένα" (K-31.VIII.12:5). Τέλος, η τελευταία φράση αυτού του αποσπάσματος από το "Ο Φόβος της Λύτρωσης" που ασχολείται με την μικρότητα και το μεγαλείο προΐδεάζει για αυτήν την όμορφη πρόταση από το Κεφάλαιο 15, που παρουσιάζεται εδώ σχετικά με την συζήτηση πάνω στην μικρότητα και την μεγαλείο: "Να είσαι ταπεινός μπροστά Του, και όμως μεγάλος μέσα Του" (K-15.IV.3:1). Πράγματι, στην προηγούμενη ενότητα εκείνου του κεφαλαίου με τίτλο "Η Μικρότητα Ενάντια στο Μεγαλείο", ο Ιησούς επαναλαμβάνει την σκέψη από το "Ο Φόβος της Λύτρωσης":

Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να διατηρήσει το μεγαλείο σου, καθαρό από κάθε μικρότητα, ευκρινές και σε τέλεια ασφάλεια μέσα στο νου σου, ανέγγιχτο από κάθε μικρό δώρο που θα σου πρόσφερε ο κόσμος της μικρότητας. (K-15.III.4:1)

Και αυτό μας οδηγεί στο επόμενο απόσπασμα:

Κάτω από όλο το ψευδές μεγαλείο που κρατάς με τόση αγάπη είναι το αληθινό σου κάλεσμα για βοήθεια. Διότι κάνεις έκκληση για αγάπη στον Πατέρα σου όπως και ο Πατέρας σου σε καλεί στον Εαυτό Του. Σε εκείνο τον τόπο που τον κρατάς κρυμμένο, μόνο εκεί, θα ενωθείς με τον Πατέρα ενθυμούμενος Αυτόν με αγάπη.

Στο Κεφάλαιο 21 του κειμένου, η ενότητα "Το Ξεχασμένο Τραγούδι" χρησιμοποιεί την ποιητική μεταφορά του τραγουδιού του Ουρανού που ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα, και ο Πατέρας τραγουδά στον Υιό, για να εκφράσουν την ενότητα της Θεότητας. Αυτή η μεταφορά εκφράζεται όμορφα και στις αρχικές λέξεις του φυλλαδίου "Το Τραγούδι της Προσευχής":

Η Προσευχή είναι το μεγαλύτερο δώρο με το οποίο ο Θεός ευλόγησε τον Υιό Του όταν τον δημιούργησε. Τότε έγινε αυτό που έμελλε να γίνει· η μοναδική φωνή που μοιράζονται ο Δημιουργός και η δημιουργία· το τραγούδι που ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα, ο Οποίος επιστρέφει τις ευχαριστίες που Του προσφέρει στον Υιό. Χωρίς τέλος η αρμονία, και χωρίς τέλος, επίσης, η χαρμόσυνη συγχορδία της Αγάπης που δίνουν για πάντα ο Ένας στον Άλλο. (Τρ. Πρ.εισ.1:1-3)

Και αυτό από το "Το Ξεχασμένο Τραγούδι":

Οι νότες δεν σημαίνουν τίποτα. Όμως τις έχεις κρατήσει μέσα σου, όχι για αυτές τις ίδιες, αλλά σαν ένα γλυκό ενθύμιο από κάτι που θα σε έκανε να κλάψεις αν θυμόσουν πόσο πολύ το αγαπούσες. Θα μπορούσες να θυμηθείς, όμως φοβάσαι, πιστεύοντας ότι θα έχανες τον κόσμο που έμαθες να ζεις από τότε. Και όμως γνωρίζεις ότι τίποτα στον κόσμο που έμαθες δεν σου είναι ούτε κατά το ήμισυ αγαπητό όσο αυτό. Άκουσε, και δεξ αν θυμάσαι ένα αρχαίο τραγούδι που ήξερες τόσο καιρό πριν και όμως είναι πιο αγαπημένο από κάθε άλλη μελωδία που έμαθες στον εαυτό σου να αγαπά από τότε. (Κ-21.Ι.7)

Και έτσι, το να θυμηθεί ο Υιός να ακούσει αυτούς τους "υπέροχους ήχους" είναι αυτό που το εγώ φοβάται περισσότερο. Και αυτός είναι ο λόγος που κατασκευάζει ένα σύστημα σκέψης και έναν κόσμο από κακόφωνες στριγκλιές που έχει σαν μοναδικό σκοπό του να καλύψει τις ιδιότητες του νου να αποφασίζει, και τελικά επομένως να κρατήσει κρυμμένους τους στοργικούς ήχους του Ουρανού. Το εγώ γνωρίζει σίγουρα ότι και μόνο μια στιγμή στην παρουσία αυτού του Καλέσματος θα ήταν αρκετή να μας κάνει να αποκηρύξουμε το εγώ από δάσκαλό μας, να επιλέξουμε αντί για αυτό τον Ιησού, και να γυρίσουμε στο Σπίτι. Και έτσι για να διασφαλίσει ότι αυτή η καταστροφή δεν θα συμβεί ποτέ (σύμφωνα με την **δική του** άποψη), το εγώ επινόησε τον κόσμο του χρόνου και του χώρου για να κρύψει αυτό το Κάλεσμα (δηλ. το Άγιο Πνεύμα). Αφού ο Υιός έχει επιτρέψει στον εαυτό του να πιαστεί στην χρονική διάσταση, η άγια στιγμή – αντανακλώντας την αλλαγή του νου που συμβαίνει **έξω** από τον χρόνο – είναι μια μη πραγματική πιθανότητα, και το εγωικό σύστημα σκέψης της ατομικότητας είναι ασφαλές, φαινομενικά προστατευμένο για πάντα από την πιθανότητα να αλλάξει ο Υιός του Θεού τον νου του και να απαντήσει στο Κάλεσμα για αγάπη και για τον Εαυτό του.

Θα βρεις αυτόν τον τόπο της αλήθειας έτσι όπως τον βλέπεις στους αδελφούς σου,

διότι αν και μπορεί να ξεγελούν τους εαυτούς του, λαχταρούν κι αυτοί σαν εσένα το μεγαλείο που είναι μέσα τους. Και μόλις το αντιληφθείς θα το καλωσορίσεις, και θα είναι δικό σου. Διότι το μεγαλείο είναι δικαίωμα του Υιού του Θεού, και καμία ψευδαίσθηση δεν μπορεί να τον ικανοποιήσει ή να τον σώσει από αυτό που είναι. Μόνο η αγάπη του είναι αληθινή, και θα είναι ικανοποιημένος μόνο με την πραγματικότητα του.

Εδώ πάλι ο Ιησούς, μετατοπίζεται από αυτήν την υπέροχη κοσμική θέαση του κόσμου σαν μια άμυνα απέναντι στον Θεό, στις πολύ συγκεκριμένες και πρακτικές προτάσεις για το πώς θα προχωρήσουμε στο ταξίδι μας για το σπίτι. Αν πραγματικά θέλουμε να βρούμε αυτόν τον τόπο της αλήθειας, πρέπει να συγχωρούμε. Και ακόμα και αν οι άλλοι ξεγελούν τους εαυτούς τους, προσποιούμενοι ότι είναι τα εγώ τους και επιτιθέμενοι σε άλλους ή βλέποντας τους εαυτούς τους ότι δέχονται επίθεση, η επίθεσή τους ωστόσο παραμένει ένα κάλεσμα για βοήθεια να θυμηθούν την αλήθεια για τον εαυτό τους. Παρακάτω στο κείμενο, στο "Η Μικρότητα Απέναντι στο Μεγαλείο", ο Ιησούς μας θυμίζει ότι οι αντιλήψεις που έχουμε για τους άλλους αντανακλούν τις αντιλήψεις μας για μας τους ίδιους:

Κάλεσε όλους μόνο να θυμηθούν τον Θεό και τον Ουρανό που είναι μέσα τους. Διότι εκεί που θα ήθελες να είναι ο αδελφός σου εκεί θα νομίζεις ότι είσαι και εσύ. Μην ακούς την έκκλησή του για την κόλαση και την μικρότητα, αλλά μόνον την έκκλησή του για τον Ουρανό και το μεγαλείο. Μην ξεχνάς ότι η έκκλησή του είναι και δική σου, και απάντησέ του μαζί μου. (Κ-15.III.12:1-4)

Περιστασιακά στα Μαθήματα Θαυμάτων, ο Ιησούς αντιπαραθέτει τις λέξεις "μεγαλείο" και "μεγαλεπίβολο": το μεγαλείο ανήκει στο πνεύμα και το μεγαλεπίβολο στο εγώ. Επίσης κάνει το ίδιο με τις λέξεις "μεγαλείο" και "μικρότητα". Νωρίτερα στην ίδια ενότητα ("Μικρότητα ενάντια στο Μεγαλείο"), ο Ιησούς επαναλαμβάνει τις λέξεις από την παραπάνω δήλωση από το "Ο Φόβος της Λύτρωσης". Μας λέει, με την έννοια της διάκρισης ανάμεσα στην μικρότητα των εγώ μας και στο μεγαλείο, στην μεγαλοπρέπεια και στην δόξα του Ποιοι πραγματικά είμαστε:

Μην ικανοποιείσαι με την μικρότητα. Παρά βεβαιώσου ότι καταλαβαίνεις τί είναι η μικρότητα, και γιατί ποτέ δεν θα μπορούσες και είσαι ικανοποιημένος με αυτή. Η μικρότητα είναι η δική σου προσφορά προς τον εαυτό σου. Την προσφέρεις στην θέση του μεγαλείου, και την δέχεσαι. Τα πάντα σε αυτό τον κόσμο είναι μικρά διότι είναι ένας κόσμος φτιαγμένος από μικρότητα, με την παράξενη πίστη ότι η μικρότητα μπορεί να σε ικανοποιήσει. Όταν αγωνίζεσαι για οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο με την πίστη ότι θα σου φέρει ειρήνη, τότε υποτιμάς τον εαυτό σου και τον κάνεις τυφλό στη δόξα. Η μικρότητα και η δόξα είναι οι επιλογές για τις οποίες μπορείς να αγωνίζεσαι και να επαγρυπνάς. Πάντα θα διαλέγεις την μία εις βάρος της άλλης... Το μόνο που θέλω να σε διδάξω είναι αυτό που είναι δικό σου, έτσι ώστε μαζί να μπορέσουμε

να αντικαταστήσουμε την άθλια μικρότητα που δένει τον οικοδεσπότη του Θεού στην ενοχή και την αδυναμία, με την χαρούμενη επίγνωση της δόξας που βρίσκεται μέσα σε αυτόν. Η γέννησή μου μέσα σου είναι η αφύπνισή σου στο μεγαλείο.(Κ-15.III.1; 9:4-5)

Σώσε τον από τις ψευδαισθήσεις του ώστε να μπορείς να δεχτείς το μεγαλείο του Πατέρα σου με γαλήνη και χαρά. Αλλά μην εξαιρείς κανέναν από την αγάπη σου, ειδικά θες να κρύβεις ένα σκοτεινό μέρος μέσα στο νου σου όπου το Άγιο Πνεύμα δεν είναι ευπρόσδεκτο. Κι έτσι θα εξαιρείς τον εαυτό σου από την θεραπευτική Του δύναμη, διότι μην προσφέροντας ολοκληρωτική αγάπη δεν θα θεραπευθείς ολοκληρωτικά. Η θεραπεία πρέπει να είναι τόσο ολοκληρωτική όσο ο φόβος, διότι η αγάπη δεν μπορεί να εισέλθει εκεί όπου βρίσκεται έστω μία κηλίδα φόβου για να ταραξεί την υποδοχή της. [μια φράση που προαπεικονίζει την προηγουμένως αναφερθείσα τελευταία γραμμή του κειμένου για το "ούτε μία κηλίδα σκοτεινιάς." (Κ-31.VIII.12:5)]

Και αυτή, επίσης είναι μια σημαντική παράγραφος, γιατί περιέχει τους σπόρους για ολόκληρο το σύστημα σκέψης της συγχώρεσης που μας παρουσιάζει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων. Εάν επιτιθέμεθα ή μισούμε οποιονδήποτε, προστατεύουμε μια κηλίδα σκοτεινιάς στους νόες μας, έναν τόπο ενοχής που, αφού προβληθεί προς τα έξω, την βλέπουμε σε έναν άλλον αλλά ποτέ δεν αναγνωρίζουμε ότι είναι μέσα μας. Αυτό σαν αποτέλεσμα λέει στο Άγιο Πνεύμα, "Δεν θα εισέλθεις", που είναι ο θεμελιώδης στόχος του εγώ. Αυτό σημαίνει ότι δεν στρέφουμε τους νόες μας σ' Αυτό, αλλά μάλλον ακούμε το εγώ με το να προβάλλουμε αμυντικά την ενοχή μας πάνω σε άλλους και με το να διατηρούμε παράπονα εναντίον τους. Αυτή η άμυνα συνεπώς σταθεροποιεί στους νόες μας την πίστη σε αυτήν την κηλίδα σκοτεινιάς ή ενοχής, κάνοντάς την πραγματική, και σε αυτό το σημείο η αγάπη συσκοτίζεται ολότελα. Αυτός είναι ο λόγος που αργότερα στο κείμενο ο Ιησούς δηλώνει σε μια σημαντική πρόταση που έχουμε ήδη αναφέρει, και θα αναφέρουμε πάλι: "Είναι ουσιαστικό να αναγνωρίσεις ότι όλες οι άμυνες **κάνουν** αυτό από το οποίο θα σε προστάτευαν" (Κ-17.IV.7:1). Κάνει αυτήν την δήλωση έτσι ώστε να μην παρασυρθούμε από το εγωικό σύστημα σκέψης της άμυνας και επίθεσης. Στημένη από το εγώ για να μας προστατεύσει από τον φόβο να αντιμετωπίσουμε την ενοχή μας, η προβολή απλά ενισχύει τον φόβο διδάσκοντάς μας ότι είμαστε στ' αλήθεια ένοχοι, αλλιώς δεν θα ζητούσαμε άμυνα εναντίον της (της ενοχής). Και έτσι, σε όσο περισσότερη ενοχή πιστεύουμε, τόσο μεγαλύτερη είναι η ανάγκη μας να αμυνθούμε εναντίον της προβάλλοντας την ενοχή έξω και επιτιθέμενοι σε άλλους. Αυτό με την σειρά του όχι μόνον ενισχύει την ενοχή μας (διότι η επίθεση πρέπει **πάντα** να προκαλεί ενοχή) αλλά, η ίδια η άμυνα είναι μια υπενθύμιση ότι η ενοχή μας ζει και βασιλεύει, και επομένως ο φόβος μας για αντίποινα είναι πολύ δικαιολογημένος.

Η όραση που μας δίνεται εδώ είναι ότι κάθε απλή τελευταία όψη ενοχής, κάθε τελική άμυνα εναντίον της αγάπης, πρέπει να έρθει στην επίγνωσή μας, να την παρατηρήσουμε μαζί με το Άγιο Πνεύμα, και έτσι να την αφήσουμε να φύγει ολοκληρωτικά. Αλλιώς δεν μπορεί κάποιος να προσφέρει ολοκληρωτική αγάπη και να θεραπευθεί ολοκληρωτικά. Το κρίσιμο

πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε, όμως, καθώς προσπαθούμε να συγχωρήσουμε, είναι ότι είναι τόσο πολύ δύσκολο να αποκτήσουμε επίγνωση της ενοχής που ολόκληρη η φυσική και ψυχολογική μας ύπαρξη σχεδιάστηκε συγκεκριμένα για να την κρατήσει κρυμμένη, όπως δηλώνεται σαφώς σ' αυτό το απόσπασμα από το "Οι Δύο Κόσμοι" στο τέλος του Κεφαλαίου 18. Είναι ένα ιδιαίτερα δύσκολο απόσπασμα εξαιτίας της χρήσης αντωνυμιών από τον Ιησού. Γι' αυτό εγώ θα παραθέσω σε αγκύλες το ουσιαστικό στο οποίο αναφέρεται η αντωνυμία, για να βεβαιωθούμε ότι το μήνυμα του Ιησού εδώ είναι σαφές στον αναγνώστη:

Ο κύκλος του φόβου βρίσκεται ακριβώς κάτω από το επίπεδο που το σώμα βλέπει και φαίνεται να είναι ολόκληρο το θεμέλιο στο οποίο βασίζεται ο κόσμος. Εδώ βρίσκονται όλες οι ψευδαισθήσεις, όλες οι διαστρεβλωμένες σκέψεις, όλες οι παρανοϊκές επιθέσεις, η οργή, η εκδίκηση και η προδοσία που φτιάχτηκαν για να παραμένει η ενοχή στην θέση της, έτσι που ο κόσμος να αναδύεται από αυτήν [την ενοχή] και να την κρατά [την ενοχή] κρυμμένη. Η σκιά της [της ενοχής] αναδύεται στην επιφάνεια, τόσο όσο να κρατά τις πιο εξωτερικές εκδηλώσεις της [της ενοχής] στο σκοτάδι, και να φέρνει απελπισία και μοναξιά σ' αυτήν [στην σκιά· δηλ. στον κόσμο] και να την κρατά [την σκιά· δηλ. τον κόσμο] χωρίς χαρά. Όμως η έντασή της [της ενοχής] καλύπτεται από τα βαριά της καλύμματα [της ενοχής], και παραμένει χωρία από αυτό [το σώμα] που φτιάχτηκε για να την κρατάει [την ενοχή] κρυμμένη. Το σώμα δεν μπορεί να την δει αυτή [την ενοχή], διότι το σώμα προέκυψε από αυτή [την ενοχή] για την προστασία της [της ενοχής], η οποία εξαρτάται από το να την κρατάει [την ενοχή] αθέατη. Τα μάτια του σώματος δεν θα την κοιτάξουν ποτέ [την ενοχή]. Όμως θα δουν αυτό που [η ενοχή] διατάσσει. (Κ-18.ΙΧ.4)

Οπότε πρέπει να υπάρχει ένας τρόπος έτσι ώστε να μπορούμε να προχωρήσουμε πέρα από το αμυντικό σύστημα του εγώ της υλικότητας, στον βασανισμένο από την ενοχή νου που είναι κάτω από το σώμα. Μόνο τότε μπορούμε να ασκήσουμε την δύναμη του νου μας για να επιλέξουμε ξανά. Συγχώρεση είναι το όνομα που δίνει ο Ιησούς στην διαδικασία για την πραγματοποίηση αυτής της νέας επιλογής, και μέσα από τα Μαθήματα Θαυμάτων αναφέρεται σ' αυτήν ως μια διαδικασία εκπαίδευσης του νου, κατά την οποία συστηματικά εκπαιδεύει ο ίδιος τον νου μας στο να βλέπουμε διαφορετικά κάθε όψη του κόσμου της αντίληψης. Τα εγώ μας, μας έχουν διδάξει να πιστεύουμε ότι ο κόσμος υπάρχει πραγματικά, και ότι θα πρέπει να εμπιστευόμαστε τα αισθητήρια όργανά μας να μας φέρουν ακριβείς πληροφορίες, οι οποίες μετά ερμηνεύονται ως πραγματικότητα από τους εγκεφάλους μας. Και όλο αυτό απλά για να αποδείξουμε ότι η αρχική οντολογική μας επιλογή για το εγώ ήταν δικαιολογημένη, επειδή η ατομικότητα έχει γίνει πραγματικότητα. Αυτή η επιλογή για ατομικότητα καθρεπτίζεται στην ξεχωριστή ύπαρξη του οτιδήποτε στο υλικό σύμπαν – έμψυχου ή άψυχου.

Αυτή η σημαντική πλευρά του κινήτρου του εγώ όταν έφτιαξε τον κόσμο βρίσκεται στο βιβλίο των ασκήσεων σε αυτές τις πρώτες παραγράφους του Μαθήματος 184, "Το Όνομα

του Θεού είναι η Κληρονομιά μου", που περιγράφουν τον σκοπό των "πραγμάτων" του κόσμου, στα οποία όλα έχουν δοθεί συγκεκριμένα ονόματα. Είναι ένα απόσπασμα που αξίζει να του δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή αφού διασαφηνίζει σημαντικά το πώς μας διδάσκει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων ότι **ολόκληρο** το υλικό σύμπαν είναι μια ψευδαίσθηση, **όχι μόνο οι αντιλήψεις μας γι' αυτό**, όπως θα ήθελαν οι μαθητές των Θαυμάτων κάποιες φορές να είναι το νόημά του. Αφού ο Ουρανός είναι μια μη-δυσιστική κατάσταση τέλει και αδιαφοροποίητης ενότητας, δεν μπορεί να εννοεί ότι ένας κόσμος αντίληψης κατασκευασμένος από χωριστά "πράγματα" - το χαρακτηριστικό του υλικού μας σύμπαντος – προήλθε από τον Θεό και επομένως είναι πραγματικός. Εδώ τώρα είναι οι σαφείς και αλάνθαστες λέξεις του ίδιου του Ιησού:

Ζεις με σύμβολα. Έχεις επινοήσει ονόματα για το καθετί που βλέπεις.

Το κάθε τι γίνεται μια ξεχωριστή οντότητα ταυτοποιημένη από το δικό της όνομα. Με αυτό τον τρόπο την ξεκόβεις από την ενότητα.

Με αυτό τον τρόπο ορίζεις τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της και την χωρίζεις από άλλα πράγματα δίνοντας έμφαση στο χώρο που την περιβάλλει. Αυτόν τον χώρο τον βάζεις ανάμεσα από όλα τα πράγματα στα οποία εσύ δίνεις ένα διαφορετικό όνομα· ανάμεσα από όλα τα συμβάντα με όρους τόπου και χρόνου· ανάμεσα από όλα τα σώματα τα οποία χαιρετιούνται μ' ένα όνομα.

Αυτός ο χώρος που εσύ βλέπεις να διαχωρίζει όλα τα πράγματα το ένα από το άλλο είναι το μέσον με το οποίο επιτυγχάνεται η αντίληψη του κόσμου. Βλέπεις κάτι εκεί που τίποτα δεν υπάρχει και το ίδιο δεν βλέπεις τίποτα εκεί που υπάρχει ενότητα, ένα χώρο μεταξύ όλων των πραγμάτων, μεταξύ όλων των πραγμάτων και του εαυτού σου. Νομίζεις έτσι ότι έχεις δώσει ζωή στον διαχωρισμό. Με αυτό το σχίσμα νομίζεις ότι έχεις καθιερωθεί σαν μια μονάδα που λειτουργεί με μια ανεξάρτητη βούληση.

*Ποια είναι αυτά τα ονόματα μέσω των οποίων ο κόσμος γίνεται μια σειρά ξεχωριστών γεγονότων, ασύνδετων πραγμάτων, σωμάτων που κρατιούνται σε απόσταση και τα οποία κρατούν κομματάκια του νου σαν ξεχωριστές επιγνώσεις; **Εσύ τους έδωσες αυτά τα ονόματα, καθιερώνοντας την αντίληψη όπως εσύ θα ήθελες η αντίληψη να είναι.** Στα ανώνυμα πράγματα δόθηκαν ονόματα και έτσι τους δόθηκε και πραγματικότητα. Γιατί σε ό,τι δίνεται ένα όνομα δίνεται και νόημα και μετά θεωρείται ως σημαντικό· μια αιτία αληθινής επίδρασης με επακόλουθα σύμφυτα μέσα της.*

*Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο η πραγματικότητα κατασκευάζεται από μερική όραση, **σκοπίμως στραμμένη εναντίον της αλήθειας.** Εχθρός της είναι η πληρότητα. Φαντάζεται μικρά πράγματα και τα παρατηρεί. Και μια έλλειψη χώρου, μια αίσθηση ενότητας ή όρασης που βλέπει διαφορετικά, γίνονται οι απειλές που πρέπει να ξεπεράσει, να αντιμετωπίσει και να αρνηθεί...*

Αυτή είναι το σύνολο της κληρονομιάς που ο κόσμος σου απονέμει.

Και ο καθένας που μαθαίνει να σκέπτεται ότι έτσι είναι, δέχεται τα σημάδια και τα σύμβολα που ισχυρίζονται ότι ο κόσμος είναι πραγματικός. Είναι ακριβώς αυτό που υποστηρίζουν. Δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι το καθετί στο οποίο ένα όνομα έχει δοθεί, υπάρχει. Μπορεί να ιδωθεί, όπως αναμένεται. Ό,τι αρνείται ότι αυτό είναι αληθινό είναι μόνο μια ψευδαίσθηση, γιατί αυτό είναι η έσχατη πραγματικότητα. Το να το αμφισβητήσει κανείς είναι τρέλα, το να δεχτεί την παρουσία του είναι η απόδειξη της λογικής.
(B. Ασκ. M-184.1-4,6)

Έτσι ξεγελιόμαστε από τον φαινομενικά πραγματικό κόσμο του διαχωρισμού και της ατομικότητας και δεν έχουμε ανάμνηση του διστιτικού νου του εγώ που είναι η πηγή αυτής της εξαπάτησης, για να μην αναφέρουμε καν την ανάμνησή μας για την αληθινή προέλευση του υλικού κόσμου.

Προηγουμένως, ανέφερα την φράση που δηλώνει ότι το εγωικό σύστημα σκέψης είναι αδιαπέραστο από την ανοησία αλλά όχι από τον Θεό (Κ-5.VI.10:6). Είναι αδιαπέραστο από την ανοησία επειδή όταν πιαστούμε στο δίχτυ του, δεν υπάρχει δρόμος διαφυγής, **εκτός και** αν αναζητήσουμε βοήθεια έξω από το σύστημα. Αυτή η βοήθεια βέβαια, είναι ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα, οι Οποίοι παραμένουν στο μέρος του νου μας που είναι εντελώς ανεπηρέαστο από την ανάγκη του εγώ να διατηρήσει την ταυτότητά του. Αυτός είναι ο λόγος που το σύστημα σκέψης του εγώ δεν είναι αδιαπέραστο από τον Θεό: είναι αδύναμο απέναντι στην αλήθεια. Το να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού σημαίνει ότι θα μας προσφέρει μια διαφορετική αντίληψη – μια που είναι βασισμένη στην αλήθεια – ή έναν άλλον τρόπο να κοιτάξουμε ό,τι φαίνεται να μας δημιουργεί πρόβλημα. Και η δική του ερμηνεία της κατάστασης είναι **πάντοτε** ότι αυτό είναι μια αίθουσα διδασκαλίας που μας εξασφαλίζει την ευκαιρία να γνωρίσουμε αυτό που βρίσκεται μέσα στον νου μας. Χωρίς τέτοιες ευκαιρίες δεν θα μπορούσαμε ποτέ να καταλάβουμε πώς αυτό που βλέπουμε εξωτερικά δεν είναι τίποτα άλλο από μία προβολή αυτού που εμείς έχουμε πρώτα κάνει αληθινό μέσα μας. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον κάθε εμπειρία μας με έναν άλλον είναι άγια, όχι επειδή η ίδια η σχέση από μόνη της είναι άγια, αλλά επειδή ο σκοπός της για συγχώρεση είναι:

*Όταν συναντάς κάποιον, να θυμάσαι ότι αυτή είναι μια άγια συνάντηση. Όπως βλέπεις αυτόν έτσι θα βλέπεις τον εαυτό σου. Όπως του συμπεριφέρεσαι έτσι θα συμπεριφέρεσαι στον εαυτό σου. Όπως σκέπτεσαι για αυτόν έτσι θα σκέφτεσαι για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, επειδή μέσα σ' αυτόν τον εαυτό σου θα βρεις ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Οποτεδήποτε συναντώνται δύο Υιοί του Θεού, τους δίνεται μια ακόμα ευκαιρία για την σωτηρία. Μην αφήνεις κανέναν χωρίς να του δίνεις την σωτηρία και να την λαμβάνεις και εσύ ο ίδιος. Επειδή εγώ [ο Ιησούς] είμαι πάντοτε εκεί μαζί σου, για να σου υπενθυμίζω **εσένα**.* (Κ-8.III.4)

Όπως έχουμε ήδη δει, το εγώ πάντα μιλάει πρώτο και είναι λάθος, ενώ το Άγιο Πνεύμα

είναι η Απάντηση. Εμείς πρώτα αντιλαμβανόμαστε λάθος (διαφορετικά δεν θα είμαστε σε αυτόν τον κόσμο της ατομικότητας), και έπειτα ζητάμε βοήθεια για να μάθουμε το νόημα της προβολής. Και αυτό είναι το μάθημα που θα ήθελε ο Δάσκαλός μας να μάθουμε:

Η προβολή κατασκευάζει την αντίληψη. Ο κόσμος που βλέπεις είναι ό,τι εσύ του απέδωσες, τίποτα περισσότερο από αυτό. Αλλά αν και δεν είναι τίποτα περισσότερο από αυτό, δεν είναι και λιγότερο. Επομένως, για σένα είναι σημαντικός. Είναι ο μάρτυρας της κατάστασης του νου σου, η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης. Όπως κάποιος σκέπτεται, έτσι και αντιλαμβάνεται...

Καταδίκη είναι η κρίση για τον εαυτό σου, και αυτό θα προβάλλεις πάνω στον κόσμο. Βλέποντάς τον ως καταδικασμένο, βλέπεις μόνον αυτά που έκανες για να βλάψεις τον Υιό του Θεού. Αν βλέπεις αφανισμό και καταστροφή, προσπάθησες να τον σταυρώσεις. Αν βλέπεις αγιότητα και ελπίδα, έχεις ενωθεί με το Θέλημα του Θεού να τον ελευθερώσεις. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή ανάμεσα σε αυτές τις δύο αποφάσεις. Και θα δεις τον μάρτυρα της επιλογής που έκανες, και θα μάθεις από αυτόν να αναγνωρίζεις ποια επέλεξες. (Κ-21.εισ.1:1-6; 2:1-6).

Και έτσι αυτός ο ίδιος ο κόσμος που φτιάξαμε για να αποκλείσουμε τον Θεό γίνεται το μέσον για να Τον θυμηθούμε. Όπως έχω πει συχνά στις τάξεις μου σχετικά με το αντιθρησκευτικό σύστημα σκέψης του Σίγκμουντ Φρόυντ, το οποίο αποτελεί την βάση των δυναμικών του εγώ είναι αυτό που βρίσκει κάποιος στα Μαθήματα Θαυμάτων: Η ίδια η θεωρία που καθιέρωσε ο Φρόυντ για να αποκλείσει τον Θεό έχει γίνει τώρα, μέσα από τα Μαθήματα Θαυμάτων, το εργαλείο που μπορεί να χρησιμοποιήσει ο Ιησούς για να μας οδηγήσει πίσω σ' Αυτόν. Χωρίς την ερμηνεία του Ιησού για τον κόσμο που φτιάξαμε, δεν θα μπορούσαμε να γνωρίσουμε ποτέ την πηγή του στον νου μας. Όμως, τώρα μπορούμε να δούμε καθαρά ότι ο ίδιος ο κόσμος, συμπεριλαμβανομένων όλων των ιδιαίτερων σχέσεων μας, γίνεται η άγια κατάσταση μαθητείας μέσα από την οποία μαθαίνουμε το σωτήριο μήνυμα της συγχώρεσης.

Επίσης μου αρέσει πολύ να χρησιμοποιώ μια άλλη αναφορά στον Φρόυντ στις διδασκαλίες μου. Σχεδόν εκατό χρόνια νωρίτερα στην "Ερμηνεία των Ονείρων", ο Φρόυντ περιέγραφε τα όνειρα σαν την βασιλική οδό προς την κατανόηση των δραστηριοτήτων του ασυνείδητου νου. Αυτό που εννοούσε ήταν ότι χωρίς την ανάλυση των ονείρων μας, δεν θα είχαμε τα μέσα για πρόσβαση στις παρανοϊκές σκέψεις που είναι θαμμένες στο ασυνείδητο. Πράγματι, όλη η θεωρία του για την εφαρμογή της ψυχανάλυσης επικεντρώνεται στην ανάλυση των ονείρων. Ο Ιησούς θα μπορούσε να κάνει την ίδια δήλωση στα Μαθήματα Θαυμάτων. Φυσικά, η χρήση του της λέξης "όνειρα" είναι πολύ μεγαλύτερη από του Φρόυντ, εκτεταμένη ώστε να συμπεριλάβει **όλες** μας τις εμπειρίες στην διαχωρισμένη κατάσταση, είτε το σώμα είναι ξύπνιο είτε κοιμισμένο. Έτσι, τα όνειρα της καθημερινής μας ζωής είναι τα μόνα μέσα που έχουμε – "ο βασιλικός δρόμος" – να επιτύχουμε την πρόσβαση στις σκέψεις της ενοχής μέσα στο νου μας που αντανakλώνται

άμεσα στον υλικό κόσμο. Και έτσι ο Ιησούς μας λέει: "Και θα δεις τον μάρτυρα της επιλογής που έκανες, **και θα μάθεις από αυτόν** να αναγνωρίζεις ποια επέλεξες."

Εξ αιτίας αυτής της ουσιαστικής ευκαιρίας που μας προσφέρεται από τις αντιλήψεις μας για τον κόσμο, η άρνηση αυτού που πραγματικά αισθανόμαστε και σκεφτόμαστε για τον κόσμο γίνεται μια τόσο ύπουλη και ισχυρή άμυνα. Μερικές φορές αναφερόμαστε σε αυτούς που εφαρμόζουν αυτήν την "ιδιαίτερα άνευ αξίας μορφή άρνησης" (Κ-2.ΙV.3:11) σαν "ευδαίμονες". Αλλιώς είναι άνθρωποι καλοπροαίρετοι των οποίων ο τρόμος από την κακία του κόσμου και τον πόνο, αντανακλώντας το υποκείμενο εγωικό σύστημα σκέψης **το ένα ή το άλλο**, είναι τόσο συντριπτικός που το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να τον καλύψουν με πνευματικές κοινοτυπίες και πέπλα φωτός, μην τυχόν και δουν αυτό που το εγώ έχει σφυρηλατήσει. Δυστυχώς, αυτό που έχουμε αρνηθεί μέσα στον νου μας παραμένει στον νου και αναπόφευκτα προβάλλεται προς τα έξω, με το άτομο να μην έχει επίγνωση της αληθινής πηγής της αγωνίας. Ακόμα περισσότερο επί του θέματος εδώ, έχουμε αρνηθεί στον Ιησού την μόνη αίθουσα διδασκαλίας – τις λανθασμένες αντιλήψεις μας για τον κόσμο – στην οποίαν μπορεί να μας διδάξει τα μαθήματά του της συγχώρεσης και να μας οδηγήσει στο σπίτι.

Επομένως, είναι εξαιρετικά σημαντικό να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να νιώσουμε την ταραχή μας, ανεξάρτητα από το εξωτερικό ερέθισμα. Μόνο τότε μπορεί ο Ιησούς να μας διδάξει ότι δεν είμαστε ποτέ ταραγμένοι για τον λόγο που νομίζουμε (Β. Ασκ. Μ-5), επειδή η ταραχή μας είναι **πάντοτε** το αποτέλεσμα του ότι πρώτα επιλέξαμε μέσα στους νόες μας να προβάλλουμε **έξω** την αμαρτία και την ενοχή που δεν θέλουμε να δούμε **μέσα**. Επαναλαμβάνω ξανά αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το βιβλίο των ασκήσεων:

Όταν νιώθεις ότι μπαίνεις στον πειρασμό να κατηγορήσεις κάποιον για αμαρτία οποιασδήποτε μορφής, μην επιτρέψεις στον νου σου να παραμείνει σε αυτό που νομίζεις ότι έκανε, γιατί αυτό είναι αυταπάτη. Αντίθετα πρώτα, "Θα κατηγορούσα τον εαυτό μου ότι το έκανε αυτό;" (Β. Ασκ. Μ-134.9:2-3)

Αυτή η διαδικασία της συγχώρεσης τότε αντιστρέφει την δυναμική της προβολής, φέρνοντας πίσω **στον** νου μας – ο επιλογέας ενωμένος με τον Ιησού – την αμαρτία και την ενοχή που είχαμε προβάλλει **από** τον νου μας. Επομένως, η αλλαγή του νου μας για κάποιον άλλον είναι πραγματικά η αντανάκλαση της αλλαγής του νου μας για τον εαυτό μας. Η εγκατάλειψη της επένδυσής μας στο να βλέπουμε αμαρτία σε κάποιον άλλον είναι το αποτέλεσμα της παραίτησής μας από την επένδυση να βλέπουμε αμαρτία στον εαυτό μας, παρότι βιώνουμε αυτήν την διαδικασία σαν να συμβαίνει αντίθετα. Και αυτό είναι το νόημα της θεραπείας και του δρόμου μας προς το σπίτι, όπως λέει ο Ιησούς στο κείμενο:

*Μπορείς να το θυμηθείς αυτό [ότι όλη η δύναμη είναι του Θεού] για χάρη όλης της Υιότητας. Μην επιτρέψεις στον αδελφό σου να μην το θυμηθεί, γιατί η λησμονιά του είναι δική σου. Αλλά η δική σου θύμηση είναι δική του, γιατί δεν μπορεί κανείς να θυμηθεί τον Θεό μόνος του. **Αυτό είναι που έχεις ξεχάσει.** Αντιλαμβανόμενος την θεραπεία του*

αδελφού σου σαν δική σου θεραπεία είναι ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. Γιατί μαζί με Εκείνον ξέχασες και τα αδέρφια σου και η Απάντηση του Θεού στην λήθη σας δεν είναι παρά ο τρόπος να θυμηθείς ξανά. (Κ-12.11.2:5-10)

Προφανώς αυτή η διδασκαλία είναι ένα ιδεώδες που μας παρουσιάζει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων. Είναι ένα ιδεώδες που μας διδάσκει ότι όταν ενοχληθούμε, εκνευριστούμε, φοβηθούμε ή θυμώσουμε, δεν θα έπρεπε να δικαιολογήσουμε τον θυμό, να προσποιηθούμε ότι δεν έγινε τίποτα ή να το εκλογικεύσουμε ότι η έκφρασή του είναι υγιής και φυσιολογική, ή ακόμα και ότι με κάποιον τρόπο είναι το Θέλημα του Θεού. Αναγνωρίζοντας ότι όλα αυτά τα συναισθήματα είναι εκφράσεις του εγώ μας, **τα οποία δεν θέλουμε**, μπορούμε τότε αληθινά να ζητήσουμε βοήθεια για να αλλάξουμε τον νου μας. Γιατί όντως θέλουμε να επιστρέψουμε στο σπίτι, και καταλαβαίνουμε επιτέλους ότι δεν μπορούμε να επιστρέψουμε μόνοι μας αλλά μόνον με όλους τους αδελφούς μας.

Εσύ που προτιμάς τον διαχωρισμό από την λογική δεν μπορείς να τον αποκτήσεις στην ορθή κατάσταση του νου σου.

Διότι την λέξη "διαχωρισμό" στην παραπάνω πρόταση μπορούμε το ίδιο εύκολα να την αντικαταστήσουμε με την λέξη "ιδιαιτερότητα", της οποίας η ρίζα **ιδιαιτερος** εμφανίζεται στην επόμενη πρόταση. Όπως ανέφερα προηγουμένως, το Κεφάλαιο 13, στο οποίο εστιάζουμε τώρα, είναι ένας σχεδόν απευθείας προάγγελος για το Κεφάλαιο 15, το οποίο περιέχει την πρώτη συζήτηση του Ιησού στο κείμενο για τις ιδιαίτερες σχέσεις. Βασικά, σ' αυτήν την παράγραφο ο Ιησούς μιλάει για την αρχική μας πίστη στον διαχωρισμό από τον Θεό και τον επακόλουθο φόβο μας για Αυτόν. Αυτό μας οδήγησε να στήσουμε ένα παζάρι με τον Θεό απαιτώντας την ιδιαίτερη αγάπη Του, ένα μεγάλο θέμα που εκφράζεται στην Ιουδαίο-Χριστιανική παράδοση, για παράδειγμα, στην πίστη ότι οι Ιουδαίοι ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού, ή ότι μόνον οι βαπτισμένοι Χριστιανοί ήταν ιδιαίτεροι και έτσι επρόκειτο να σωθούν. Είναι ένας άλλος τρόπος να εκλιπαρούμε τον Θεό, "Σε παρακαλώ μην μου θυμώνεις εξαιτίας αυτού που σου έκανα." Και έπειτα απαιτούμε ιδιαίτερη αγάπη και προσοχή από τον Θεό, και σαν αντάλλαγμα κάνουμε κάποια πράγματα για Αυτόν για να κατευνάσουμε την εκδικητική οργή Του. Η διόρθωση αυτού του παρανοϊκού σκεπτικού μπορεί να βρεθεί και στα τρία βιβλία των Μαθημάτων Θαυμάτων, όπως φαίνεται για παράδειγμα στο ακόλουθο απόσπασμα από το "Εξιλέωση χωρίς Θυσία" από το Κεφάλαιο 3, ένα μέρος από το οποίο έχουμε ήδη αναφέρει. Αυτό είναι ένα από τα πολλά κομμάτια στα οποία ο Ιησούς διορθώνει συγκεκριμένα κάποιες δηλώσεις και διδασκαλίες από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη:

Η δήλωση "Η εκδίκηση είναι δική μου, είπε ο Κύριος"[Δευτερονόμιο 32:35] είναι μια παρεξήγηση με την οποίαν κάποιος αναθέτει το δικό του "κακό" παρελθόν στον Θεό. Το "κακό" παρελθόν δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Αυτός δεν το δημιούργησε και δεν το συντηρεί. Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. Δεν κρατά εναντίον σου τις "κακές" σου πράξεις. Είναι ποτέ δυνατόν να τις κρατούσε

ενάντια σε μένα [τον Ιησού] ; Σιγουρέψου ότι αναγνωρίζεις πόσο απόλυτα αδύνατη είναι αυτή η υπόθεση, και πόσο προκύπτει ολοκληρωτικά από προβολή. Αυτό το είδος σφάλματος είναι υπεύθυνο για μια σειρά από σχετικά σφάλματα, συμπεριλαμβανομένης και της πίστης ότι ο Θεός απέρριψε τον Αδάμ και τον εξεδίωξε από τον Κήπο της Εδέμ... Η θυσία είναι μια έννοια εντελώς άγνωστη στον Θεό. Προκύπτει αποκλειστικά από φόβο, και οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν μοχθηροί.
(Κ-3.1.3:1-9; 4:1-2)

Το υποκείμενο μίσος σε αυτήν την ιδιαίτερη σχέση με τον Θεό μπορεί να ειπωθεί και να κατανοηθεί όταν συνειδητοποιήσει κανείς ότι πραγματικά προσπαθούμε να κοροϊδέσουμε τον Δημιουργό μας λέγοντάς Του: "Δεν θα σου επιστρέψω την ιδιαιτερότητα και την ξεχωριστή ύπαρξη που σου έκλεψα, αλλά είμαι πρόθυμος να σε πληρώσω γι' αυτό", μια πληρωμή που θα έρχεται με την μορφή πόνου και θυσίας σαν εξιλέωση για τις αμαρτίες μας. Αυτή την παράξενη δυναμική της θυσίας μπορούμε να την βρούμε σε πολλές τελετουργικές και ασκητικές πρακτικές που βρίσκονται σε όλες σχεδόν τις πνευματικότητες του κόσμου. Πράγματι, η παράνοια αυτής της νοοτροπίας της ιδιαιτερότητας έχει βρει δυστυχώς ένα σπίτι πρακτικά σε όλες τις θεολογίες των εθιμοτυπικών θρησκειών, με τον ένα τρόπο ή τον άλλον. Αυτός είναι ο λόγος, για να παραθέσω και πάλι αυτήν την υπέροχη φράση, που λέει ο Ιησούς στο φυλλάδιο *Ψυχοθεραπεία*: "Η εθιμοτυπική θρησκεία δεν έχει θέση στην ψυχοθεραπεία, αλλά επίσης δεν έχει πραγματική θέση στην θρησκεία." (Ψ-2.11.2:1).

Ήσουν σε ειρήνη μέχρι που ζήτησες μια ειδική χάρη. Και ο Θεός δεν σου την έκανε διότι το αίτημα ήταν ξένο προς Αυτόν, και δεν θα μπορούσες να το ζητήσεις αυτό από έναν Πατέρα που αγαπά τον Υιό Του αληθινά.

Απαιτήσαμε από τον Θεό να γίνει Κάποιος που δεν ήταν. Απαιτήσαμε από τον Θεό να γίνει Κάποιος ο Οποίος πίστευε στην ιδιαίτερη αγάπη και στο ιδιαίτερο μίσος, ανταλλάσσοντας την Αγάπη Του με θυσία και πόνο, και καταφεύγοντας στην εκδίκηση όταν δεν γινόταν το δικό Του. Παρόλα αυτά, αυτό που πραγματικά έχουμε κρατήσει εναντίον Του είναι ότι είναι μόνον αγνή Αγάπη, και όλη μας η τρέλα, όσο πειστική και να φαίνεται ότι είναι, δεν μπορεί να αλλάξει την πραγματικότητά Του σαν "ένας Πατέρας ο Οποίος αληθινά αγαπούσε τον Υιό Του. Όπως δηλώνεται στην πρώτη παράγραφο του "Αμετάβλητη Πραγματικότητα" του κειμένου:

Τα φαινόμενα απατούν, αλλά μπορούν να αλλαχθούν. Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Δεν εξαπατά καθόλου, και αν αποτύχετε να δείτε πέρα από τα φαινόμενα, είστε εξαπατημένοι. Διότι το κάθε τι που βλέπετε θα αλλάξει και εν τούτοις το νομίζατε πραγματικά προηγουμένως, και τώρα πιστεύετε και πάλι ότι είναι αληθινό. Μ' αυτόν τον τρόπο η πραγματικότητα μειώνεται σε μορφή, και γίνεται δεκτική μεταβολής. Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Αυτό είναι που την κάνει πραγματική, και την διατηρεί χωριστή από όλα τα φαινόμενα. Πρέπει να υπερβεί κάθε μορφή για να είναι ο εαυτός

της. Δεν μπορεί να αλλάξει. (Κ-30.VIII.1)

Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί ότι αναφέραμε δύο φορές αυτήν την φράση: "Συγχώρεσε τον Πατέρα σου, δεν ήταν το Θέλημά Του να σταυρωθείς" (Κ-24.III.8:13).

Μπορούμε να προσπαθήσουμε, αλλά δεν μπορούμε να αλλάξουμε την πραγματικότητα του Θεού ως τέλεια και αμετάβλητη αγάπη. Παρόλα αυτά, θελήσαμε και το χρειαζόμαστε να Τον αλλάξουμε για να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας. Επομένως στους παρανοϊκούς νόες μας πιστέψαμε ότι είχαμε κάνει το αδύνατο, έτσι ώστε ο Θεός τώρα γίνεται ανακατασκευασμένος κατά την εικόνα και ομοίωση του εγώ μας – ένας αμαρτωλός και εκδικητικός θεός του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας, όπως βλέπουμε στην επόμενη πρόταση:

Επομένως τον έκανες ένα Πατέρα δίχως αγάπη, απαιτώντας από Αυτόν αυτό που μόνο ένας τέτοιος Πατέρας μπορούσε να δώσει [τιμωρία]. Και η ειρήνη του Υιού του Θεού καταστράφηκε, διότι αυτός δεν καταλάβαινε πλέον τον Πατέρα του. Φοβόταν αυτό που είχε φτιάξει [έναν κόσμο θυματοποίησης – επίθεσης, πόνου και θανάτου], αλλά ακόμα περισσότερο φοβόταν τον αληθινό του Πατέρα, έχοντας επιτεθεί στην ίδια του την ένδοξη ισότητα με Αυτόν.

Έτσι άλλη μια φορά βλέπουμε πώς, έχοντας κάνει τους εαυτούς μας παρανοϊκούς, μετά συνεχίσαμε να κάνουμε τον Θεό επίσης παρανοϊκό. Πιστεύοντας ότι έχουμε επιτεθεί σ' Αυτόν και στην ίδια μας την "ένδοξη ισότητα με Αυτόν" με το να φτιάξουμε έναν κόσμο για να αντικαταστήσουμε τον δικό Του, τρομοκρατηθήκαμε από την οργισμένη Του επίθεση, και εξαγριωθήκαμε μαζί Του εξαιτίας της ιδιαίτερης αγάπης που πιστεύουμε ότι μας αρνήθηκε:

Είναι στην ιδιαίτερη σχέση, την γεννημένη από την κρυμμένη επιθυμία για ιδιαίτερη αγάπη από τον Θεό, που το μίσος του εγώ θριαμβεύει. Γιατί η ιδιαίτερη σχέση είναι η αποκήρυξη της Αγάπης του Θεού και η προσπάθεια να διασφαλίσουμε για τον εαυτό την ιδιαιτερότητα που Αυτός αρνήθηκε. (Κ-16.V.4:1-2)

Επομένως, όλος ο φόβος που βιώνουμε δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια άμυνα απέναντι στην αλήθεια της Αγάπης Του, η οποία δεν γνωρίζει αμαρτία ή διαχωρισμό. Άλλωστε, η παρουσία του φόβου "αποδεικνύει" την πραγματικότητα της αμαρτίας και της ενοχής, χωρίς τις οποίες ο φόβος δεν έχει νόημα και δεν μπορεί να υπάρχει. Έτσι ο διαχωρισμός και η ατομικότητα αποδεικνύονται να είναι αληθινές, ενώ ο Θεός και η Ενότητά Του φαίνονται μα μην είναι τίποτα άλλο παρά μια φαντασίωση.

Στην ειρήνη δεν χρειαζόταν τίποτα ούτε ζητούσε τίποτα. Στον πόλεμο απαιτούσε τα πάντα και βρήκε το τίποτα.

Η ειρήνη αναφέρεται στην κατάσταση του Ουρανού, την κατάσταση της ύπαρξής μας σε ενότητα με τον Θεό. Στις αρχές του κειμένου, ο Ιησούς συζητά αυτήν την χωρίς-ανάγκες

κατάσταση, αντιπαραθέτοντάς την με την κατάσταση του εγώ της έλλειψης, στην οποία η έννοια της ανάγκης κυριαρχεί, έχοντας προκύψει από την δική μας αντίληψη της έλλειψης και της στέρησης:

Ενώ η έλλειψη δεν υπάρχει στην δημιουργία του Θεού, είναι πολύ φανερή σε αυτό που εσύ έφτιαξες. Είναι στην πραγματικότητα, η βασική διαφορά ανάμεσά τους. Η έλλειψη υποδηλώνει ότι θα ήσουν καλύτερα σε μια κατάσταση κάπως διαφορετική από αυτήν στην οποία είσαι τώρα. Μέχρι τον "διαχωρισμό", ο οποίος είναι η έννοια της "πτώσης", τίποτα δεν έλειπε. Δεν υπήρχαν καθόλου ανάγκες. Οι ανάγκες προκύπτουν μόνον όταν στερείς τον εαυτό σου. Δρας σύμφωνα με την ιδιαίτερη σειρά αναγκών που εσύ καθιερώνεις. Αυτό, με την σειρά του, εξαρτάται από την αντίληψή σου για το τί είσαι. (Κ-1.VI.1:3-10)

Όμως, αφού έχουμε αποφασίσει να διαχωριστούμε από τον Θεό και να υπερασπιστούμε την ατομικότητά μας, πιστεύοντας έτσι ότι Του έχουμε κάνει κάτι τρομερό, θέτουμε σε κίνηση την πίστη ότι ο Θεός θα μας επιτεθεί με την σειρά Του. Αυτή η κατάσταση, το ξέρουμε όλοι, είναι πόλεμος, όπου εμείς πιστεύουμε ότι είμαστε σε ανταγωνισμό με τον Θεό. Απαιτούμε να ικανοποιηθούν οι ιδιαίτερες ανάγκες μας και όταν αυτό δεν γίνεται, (γιατί δεν είναι δυνατόν, ο Θεός δεν τις ξέρει καν), τρομοκρατούμαστε από την αντίδραση του Θεού, τώρα που πια δεν Τον ελέγχουμε. Αυτό είναι που κάνει απαραίτητη την προβολή μας προς τα έξω ενός κόσμου διαχωρισμού, στον οποίο το πεδίο της μάχης του εγώ γίνεται το σπίτι μας.

Σημειωτέο, η μεταφορά της ειρήνης και του πολέμου χρησιμοποιείται πολύ εύστοχα στο Κεφάλαιο 23, "Ο Πόλεμος Ενάντια στον Εαυτό σου". Επίσης, σ' αυτό το κεφάλαιο εμφανίζεται η ενότητα "Οι Νόμοι του Χάους", η οποία μας δίνει ίσως την πιο σαφή περιγραφή στα Μαθήματα Θαυμάτων του παρανοϊκού τρόπου σκέψης που εκφράζει αυτό που πιστεύουμε ότι κάναμε στον Θεό, και πώς, μέσα στην τρέλα μας, πιστέψαμε ότι είμαστε ικανοί να Τον αλλάξουμε από έναν Θεό ειρήνης σε έναν Θεό πολέμου.

Διότι πώς θα μπορούσε η γλυκύτητα της αγάπης να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του, εκτός από το να αποχωρήσει ειρηνικά και να επιστρέψει στον Πατέρα;

Αυτός είναι ο φόβος του εγώ, γιατί γνωρίζει ότι η γλυκύτητα της Αγάπης του Θεού σημαίνει την δική του αποδόμηση. Το εγώ ευδοκιμεί στην αντίθεση, στην "αγάπη" που απαιτεί και τιμωρεί και τρομοκρατείται από μια αγάπη που δεν αντιτίθεται σε αυτό που ούτε καν μπορεί να αναγνωρίσει, αφού το εγώ δεν υπάρχει καθόλου:

Το πνεύμα μέσα στην γνώση του δεν έχει επίγνωση του εγώ. Δεν του επιτίθεται· απλά δεν μπορεί καν να το συλλάβει. (Κ-4.II.8:6-7)

Ο αναγνώστης μπορεί εδώ να προσέξει ένα ακόμα παράδειγμα της ποιητικής φύσης της

γλώσσας των Μαθημάτων Θαυμάτων. Σαφώς, η αγάπη δεν συμπεριφέρεται ανθρωπομορφικά, αφού δεν δρα ούτε αντιδρά. Όπως ο Θεός, η αγάπη βασικά **είναι**. Η πρόταση απλά σημαίνει ότι όταν επιλέγουμε την ιδιαιτερότητα του εγώ ως την πραγματικότητά μας, η αγάπη πρέπει να παραμένει στον ορθό νου μας μέχρις ότου να αλλάξουμε τον νου μας και να επιστρέψουμε στο Άγιο Πνεύμα. Επαναλαμβάνω, η αγάπη από μόνη της, δεν κάνει τίποτα.

Αν ο Υιός δεν επιθυμούσε να παραμένει στην ειρήνη, δεν θα μπορούσε να παραμένει καθόλου. Διότι ένας σκοτεινιασμένος νους δεν μπορεί να ζει στο φως, και πρέπει να αναζητά έναν τόπο σκότους όπου να μπορεί να πιστεύει ότι βρίσκεται εκεί που δεν είναι.

Αυτός ο τόπος του σκότους, δεν χρειάζεται να το αναφέρουμε, είναι ο κόσμος της υλικότητας που φτιάχτηκε για να αποκλείσει όχι μόνον τον Θεό και την Αγάπη Του (Β. Ασκ. Μέρος II-3.2:1-4), αλλά και το φως. Το σκοτάδι είναι η επιλογή μας, αφού η ενότητα ζει στο φως που είναι η ειρήνη, ενώ η ατομικότητα βρίσκεται στο σπίτι της μόνον στο σκοτάδι του πολέμου. Ο σκοτεινιασμένος νους, όπως έχουμε δει ξανά και ξανά, είναι το σπίτι της ενοχής μας, την οποία μετά την προβάλλουμε έξω για να φτιάξουμε έναν εξωτερικό κόσμο αμαρτίας και ενοχής που καθρεφτίζει αυτό το εσωτερικό σκοτάδι. Και είναι μέσα σε αυτό το σκοτάδι που ψάχνουν να κρυφτούν τα σώματά μας, παρόλο που ο εαυτός μας παραμένει στον νου μας, αφού **οι ιδέες δεν φεύγουν από την πηγή τους**. Επιπλέον, όπως αποδεικνύει αυτό το απόσπασμα, στην πραγματικότητα δεν βρισκόμαστε ούτε καν στον νου του σκότους, αφού το φως είναι το πραγματικό μας σπίτι. Μόνον στα όνειρά μας μπορούμε να περιπλανηθούμε. Εδώ πάλι, επομένως, βλέπουμε την έκφραση του μεταφυσικού αξιώματος του Επιπέδου ένα, όλα ή τίποτα – αλήθεια ή ψευδαίσθηση, φως ή σκοτάδι. Όταν επιλέξουμε το ένα, έχουμε αυτόματα επιλέξει ενάντια στο άλλο και αυτό εξαφανίζεται.

Ο Θεός δεν επέτρεψε να συμβεί αυτό.

Υπάρχει ένα υπέροχο απόσπασμα στην ενότητα "Οι Ασυμβίβαστες Πεποιθήσεις" του Κεφαλαίου 23 που περιγράφει το ίδιο είδος της παραφροσύνης της ήττας του Θεού από το εγώ, και που περιέχει την φράση: "Ο Θεός όμως σκέπτεται αλλιώς" (Κ-23.1.2:7). Είναι η ιδέα ότι ενώ εμείς πιστεύουμε ότι η ψευδαίσθησή της νίκης μας ενάντια στον Θεό είναι πραγματική, ο Θεός δεν συμφωνεί. Ο Θεός δεν επέτρεψε να συμβεί αυτό· όχι ότι το απαγόρευσε, αλλά απλά η Ύπαρξή Του της τέλεις Ενότητας είναι το γεγονός που σημαίνει ότι η παράλογη σκέψη του διαχωρισμού δεν θα μπορούσε να συμβεί. Επομένως, ο Υιός Του ποτέ δεν έφυγε από το σπίτι του, του φωτός για να κατοικήσει στο σκοτάδι. Αυτό επίσης σημαίνει, επαναλαμβάνω, ότι ο Θεός δεν αντέδρασε ή δεν αντιτέθηκε στον διαχωρισμό επειδή δεν μπορούσε. Αν ο Θεός είχε αντιτεθεί, ή κυριολεκτικά δεν είχε επιτρέψει να συμβεί αυτό, θα είχε κάνει το λάθος πραγματικό, όπως βλέπουμε σε αυτές τις πρώτες γραμμές από την ενότητα "Αδυναμία και Ανάγκη για Άμυνα" στο Κεφάλαιο 22:

Πώς ξεπερνά κάποιος τις ψευδαισθήσεις; Σίγουρα όχι με την βία

ή το θυμό, ούτε με το τους αντιτεθεί με οποιοδήποτε τρόπο. Αυτό γίνεται απλά με το να αφήσεις την λογική να σου πει ότι οι ψευδαισθήσεις έρχονται σε αντίθεση με την πραγματικότητα. Αντιτίθενται σε αυτό που πρέπει να είναι αληθινό. Η αντίθεση πηγάζει από αυτές, όχι από την πραγματικότητα. **Η πραγματικότητα δεν αντιτίθεται σε τίποτα.** (Κ-22.V.1:1-6)

Και στο επόμενο απόσπασμα ο Ιησούς επαναλαμβάνει αυτό το ίδιο σημείο της μη αντίθεσης, προσθέτοντας το σημαντικό συστατικό ότι η θέλησή του και η δική μας μοιράζονται την ίση δύναμη, και επομένως την ίση ενότητα με τον Δημιουργό μας. Άλλωστε, υπάρχει μόνον **ένας** Υιός.

Ο νους σου είναι το μέσον με το οποίο εσύ καθορίζεις την δική σου κατάσταση, επειδή ο νους είναι ο μηχανισμός της απόφασης. Είναι η δύναμη με την οποία διαχωρίζεσαι ή ενώνεσαι, και ανάλογα βιώνεις πόνο ή χαρά. **Η απόφασή μου δεν μπορεί να υπερνικήσει την δική σου, διότι και η δική σου είναι το ίδιο ισχυρή με την δική μου.**

Αν δεν ήταν έτσι οι Υιοί του Θεού δεν θα ήταν ίσοι. Τα πάντα είναι δυνατά μέσα από την κοινή μας απόφαση, αλλά η δική μου από μόνη της δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Η θέλησή σου είναι τόσο ελεύθερη όσο και η δική μου, και **ο Θεός ο Ίδιος δεν θα πήγαινε ενάντια σε αυτή.** Εγώ δεν μπορώ να θελήσω κάτι που δεν θέλει ο Θεός. Μπορώ να σου προσφέρω την δύναμή μου για να κάνει την δική σου αήτητη, αλλά **δεν μπορώ να αντιτεθώ στην απόφασή σου χωρίς να την ανταγωνιστώ παραβιάζοντας επομένως το Θέλημα του Θεού για σένα.**

Καμία δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να αντιτεθεί στην απόφασή σου, όπως και καμία δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να αντιτεθεί στην δική Του Θέληση. Ο Θεός έδωσε στην θέλησή σου την δύναμή της, την οποία μπορώ μόνο ν' αναγνωρίσω μόνο προς τιμήν της δικής Του. Αν θέλεις να γίνεις σαν εμένα θα σε βοηθήσω, γνωρίζοντας ότι είμαστε όμοιοι. Αν θέλεις να είσαι διαφορετικός θα σε περιμένω μέχρι ν' αλλάξεις το νου σου. Μπορώ να σε διδάξω, αλλά μόνο εσύ μπορείς να επιλέξεις να ακούσεις την διδασκαλία μου. Πως αλλιώς είναι δυνατόν να γίνει, αν η Βασιλεία του Θεού είναι ελευθερία; (Κ-8.5:7-6:6)

Έτσι ο Θεός απλά μας αγάπησε, γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε η γλυκύτητα της Ουράνιας Αγάπης να αποκριθεί στις απαιτήσεις του Υιού να είναι η πραγματικότητα διαφορετική; Το μόνο που κάνει η αγάπη είναι επιστροφή στον Πατέρα, που σημαίνει ότι παραμένει στον νου μας, χωριστά από το όνειρο του εγώ για νίκη και θάνατο. Ο φόβος του εγώ είναι τότε ότι εμείς – ο επιλογέας στον νου μας – θα μπορούσαμε επίσης να επιλέξουμε να αναχωρήσουμε προς τον Πατέρα, αφήνοντας το ατομικιστικό εγώ χωρίς την μοναδική πηγή της ύπαρξής του – την δύναμη του νου μας. Και έτσι μόνον μπορεί το σύστημα σκέψης του, του διαχωρισμού να εξαφανιστεί.

Ωστόσο, εσύ απαιτήσες αυτό να συμβεί, κι επομένως πίστεψες ότι έτσι ήταν.

Αυτή είναι επίσης άλλη μια σημαντική δήλωση. Ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη στην πραγματικότητα, αλλά επειδή θέλαμε να συμβεί, **πιστέψαμε** ότι είχε συμβεί. Όλο αυτό – ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ, ολόκληρος ο κόσμος – βασίζεται στην απλή επιθυμία ότι διαχωρισμός και ιδιαιτερότητα είναι αυτά που θέλαμε, και επομένως αυτά είναι που βιώνουμε. Το επόμενο απόσπασμα από την ενότητα " Η Ευθύνη της Όρασης" του Κεφαλαίου 21 συνοψίζει όμορφα αυτήν την σημαντική ιδέα, συγκεκριμένα συζητώντας τον ρόλο της πίστης (σε ποιόν ο Υιός του Θεού τοποθετεί την πίστη του – στο Άγιο Πνεύμα ή στο εγώ) – και της επιθυμίας:

*Το μόνο που είναι το εγώ, είναι η ιδέα ότι είναι δυνατόν πράγματα να συμβούν στον Υιό του Θεού δίχως την θέλησή του· κι επομένως χωρίς την Θέληση του Δημιουργού του, του Οποίου το Θέλημα δεν γίνεται να είναι χωριστό από το δικό του. Έτσι αντικατέστησε ο Υιός του Θεού την θέλησή του, με μια παρανοϊκή ανταρσία ενάντια σε αυτό που πρέπει να υπάρχει παντοτινά. Αυτή είναι η δήλωση ότι έχει την δύναμη να κάνει τον Θεό χωρίς δύναμη κι έτσι να την πάρει για τον εαυτό του, και να μείνει χωρίς αυτό που θέλησε ο Θεός γι αυτόν. Αυτή είναι η τρελή ιδέα που φυλάς ευλαβικά πάνω στους βωμούς σου, και την οποία λατρεύεις. Και οτιδήποτε την απειλεί φαίνεται να επιτίθεται στην πίστη σου, διότι εδώ την έχεις επενδύσει. Μην θεωρείς ότι είσαι άπιστος, διότι η πίστη σου και η εμπιστοσύνη σου σε αυτήν είναι πραγματικά ισχυρή... **Πίστη και επιθυμία βαδίζουν χέρι χέρι, διότι όλοι πιστεύουν σε αυτό που επιθυμούν. Έχουμε ήδη πει ότι οι "ευσεβείς πόθοι" είναι το πώς το εγώ αντιμετωπίζει αυτά που θέλει, για να τα κάνει έτσι. Δεν υπάρχει καμιά καλύτερη εκδήλωση της δύναμης της επιθυμίας, κι επομένως της πίστης, για να κάνει τους στόχους του να φαίνονται πραγματικοί και δυνατοί. Η πίστη στο μη πραγματικό οδηγεί σε προσαρμογές της πραγματικότητας για να την κάνουν να ταιριάζει με τον στόχο της τρέλας. Ο στόχος της αμαρτίας επιφέρει την αντίληψη ενός τρομακτικού κόσμου για να δικαιολογεί τον σκοπό της. Αυτό που επιθυμείς, θα το βλέπεις. Κι αν η πραγματικότητά του είναι ψευδής, θα την υποστηρίζεις μην αναγνωρίζοντας όλες τις προσαρμογές που έχεις εισάγει για να αποδείξεις ότι είναι έτσι.***
(Κ-21.ΙΙ.6:4-9; 8:6-9:6)

Έτσι έχουμε φτιάξει τον κόσμο του διαχωρισμού πραγματικό στον νου μας, επειδή το θέλουμε έτσι για να διασφαλίσουμε την συνέχιση της ατομικής μας ύπαρξης. Αλλά, επαναλαμβάνω, ο Θεός σκέφτεσαι αλλιώς.

Το να "ξεχωρίζεις" σημαίνει να "απομονώνεις", κι έτσι να φτιάχνεις μοναξιά. [Αυτό πιστεύουμε ότι κάναμε στον διαχωρισμό.] Ο Θεός δεν έκανε αυτό σε σένα.

Στο τέλος της ιστορίας του Αδάμ και της Εύας στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης, διαβάζουμε ότι ο Θεός τους εξορίζει από τον Κήπο, αφήνοντας τους δύο αμαρτωλούς να είναι μόνοι και να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους. (Γένεσις 3:22-24) Αυτό είναι ένα κλασικό παράδειγμα προβολής, επειδή δεν ήταν ο Θεός που το έκανε αυτό σε μας, αλλά ο δικός μας παράλογος τρόπος σκέψης. Σε μια πρόταση που έχουμε ήδη δει, ο Ιησούς αναφέρεται συγκεκριμένα σ' αυτό το βιβλικό λάθος στην συζήτησή του πάνω στην γενική παράνοια της θεολογίας του εγώ:

Αυτό το είδος λάθους [της ανταπόδοσης του Θεού] είναι υπεύθυνο για ένα πλήθος σχετικών λαθών, συμπεριλαμβανομένης της πίστης ότι ο Θεός απέρριψε τον Αδάμ και τον ανάγκασε να φύγει από τον Κήπο της Εδέμ. (Κ-3.1.3:9)

Επομένως, η όποια μοναξιά βιώνουμε εδώ στον κόσμο είναι η σκιά της αρχικής εμπειρίας της μοναξιάς όταν αρχίσαμε το όνειρό μας του διαχωρισμού. Και αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς κάνει την ένωση μαζί του ή με το Άγιο Πνεύμα να είναι ο δρόμος της εξόδου από το όνειρο. Η ένωσή μας μαζί τους – με την έννοια της συγχώρεσης των ιδιαίτερων σχέσεων μας – μας υπενθυμίζει ότι μπορούμε πάντα να επιλέγουμε την επανένωση με τον Θεό και με τον Χριστό που ποτέ δεν αφήσαμε αληθινά. Και αυτό είναι το τέλος της μοναξιάς μας. Και λέει νωρίτερα στο κείμενο:

Μόνοι είμαστε όλοι χαμηλά, αλλά μαζί λάμπουμε με λάμψη τόσο έντονη που κανείς από μας δεν μπορεί ούτε καν να την σκεφτεί. Μπροστά στην ένδοξη ακτινοβολία της Βασιλείας η ενοχή διαλύεται και μεταμορφωμένη σε καλοσύνη δεν θα είναι ποτέ πια ό,τι ήταν. (Κ-13.Χ.14:2-3)

Θα μπορούσε Εκείνος να σε έχει διαχωρισμένο, ενώ γνωρίζει ότι η ειρήνη σου βρίσκεται στην Ενότητά Του; Αυτός σου αρνήθηκε μόνο το αίτημά σου για πόνο, διότι τα βάσανα δεν είναι δική Του δημιουργία. Έχοντας δώσει σε σένα δημιουργία, δεν θα μπορούσε να την πάρει από σένα.

Ο Θεός δεν θα μπορούσε και δεν έπαιξε το παιχνίδι των "ιδιαίτερων σχέσεων" μαζί μας. Δεν θα μπορούσε να παζαρέψει, απαιτώντας εμείς να υποφέρουμε και να θυσιαζόμαστε σαν εξιλέωση για την επίθεσή μας σε Εκείνον. Αυτό είναι όλο δική μας ιδέα και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τον Θεό της τέλει Ενότητας. Ο Θεός δεν μπορεί να πάψει να είναι Αυτό που είναι, ούτε μπορεί ο Υιός Του. Και ο Θεός δεν θα μπορούσε πλέον να διαχωριστεί από Αυτόν, ούτε και ο Υιός θα μπορούσε να διαχωριστεί από την Πηγή Του. Θεός και Χριστός, Πατέρας και Υιός, Αιτία και Αποτέλεσμα, Πηγή και Ιδέα – όλα μοιράζονται ένα Όνομα, μια πραγματικότητα, έναν Εαυτό. Και με αυτήν την σκέψη – το αξίωμα της Επανόρθωσης – όλη η δυστυχία και ο πόνος πρέπει να εξαφανιστούν, όντας γεννημένα από την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού.

Δεν θα μπορούσε παρά να απαντήσει στο παρανοϊκό αίτημά σου με μια λογική απάντηση που θα παρέμενε μαζί σου μέσα στην παράνοιά σου. Και αυτό έκανε. Ο

καθένας που ακούει την απάντησή Του δεν μπορεί παρά να εγκαταλείψει την παράνοια. Διότι η απάντησή Του είναι το σημείο αναφοράς πέρα από τις ψευδαισθήσεις, από το οποίο μπορείς να κοιτάς πίσω προς αυτές και να τις βλέπεις ως παρανοϊκές.

Αυτό είναι ένα άλλο παράδειγμα της χρήσης από τον Ιησού της μεταφοράς στα Μαθήματα Θαυμάτων, όπου ο Θεός φαίνεται να δρα ανθρωπομορφικά, αντιδρώντας όπως θα αντιδρούσε ένας στοργικός πατέρας στα βασανισμένα παιδιά του. Ένα προηγούμενο και ακόμα πιο σαφές παράδειγμα από το κείμενο βρίσκεται στο Κεφάλαιο 6. Χρησιμοποιεί την μεταφορά του ύπνου και της αφύπνισης:

Η επέκταση του Θεού προς τα έξω, όμως όχι η πληρότητά Του, μπλοκάρεται όταν η Υιότητα δεν επικοινωνεί μαζί Του ως ένα. Έτσι Αυτός σκέφτηκε, "Τα παιδιά μου κοιμούνται και πρέπει να ξυπνήσουν". Πώς μπορείς να ξυπνήσεις τα παιδιά με πιο γλυκό τρόπο παρά με μια απαλή φωνή [το Άγιο Πνεύμα] που δεν θα τα τρομάξει, αλλά βασικά θα τους θυμίσει ότι η νύχτα τέλειωσε και το φως έχει έρθει. (Κ-6.V.1:7-2:1)

Ή αυτά τα δύο παραδείγματα από το Κεφάλαιο 25:

Δεν μπορούσε να μπει μαζί του μέσα στην παράνοια του Υιού Του, αλλά μπορούσε να είναι βέβαιος ότι η λογική Του πήγε εκεί μαζί του, έτσι δεν μπορούσε να παραμείνει για πάντα χαμένος στην τρέλα της επιθυμίας του. (Κ- 25.III.2:5)

Επειδή ο Θεός δεν είναι τόσο τρελός έχει ορίσει Έναν [το Άγιο Πνεύμα] το ίδιο λογικό με Αυτόν να ανυψώσει έναν πιο λογικό Κόσμο [τον πραγματικό κόσμο] να συναντήσει την όραση που επέλεξε την παράνοια ως την σωτηρία του. (Κ-25.VII.8:2)

Έχουμε ήδη δει αυτήν την επόμενη πρόταση , που είναι σχετική εδώ:

Διότι ο Θεός έχει απαντήσει σε αυτήν την παράλογη ιδέα με την δική Του· μια Απάντηση που δεν Τον άφησε, και επομένως φέρνει τον Δημιουργό στην επίγνωση του κάθε νου που άκουσε την Απάντησή Του και την δέχθηκε. (Κ-19.IV-Γ.5:7)

Πρέπει να σημειωθεί ότι η "απάντηση" του Θεού συνήθως γράφεται με κεφαλαίο στα Μαθήματα Θαυμάτων, επειδή αναφέρεται συγκεκριμένα στο Άγιο Πνεύμα. Εδώ στο "Ο Φόβος της Λύτρωσης", όμως όπου η λέξη είναι με μικρά αναφέρεται πιο συγκεκριμένα στο μήνυμα του Αγίου Πνεύματος της συγχώρεσης και της αγάπης, το αξίωμα της Επανόρθωσης,

Στο τέλος του Κεφαλαίου 23, στο "Πάνω από το Πεδίο της Μάχης", ο Ιησούς μιλάει για την ανύψωσή μας πάνω από το πεδίο της μάχης του εγώ της επίθεσης και του φόνου, και έπειτα να στραφούμε να κοιτάξουμε ξανά αυτό που είναι κάτω. Από αυτήν την οπτική, ενωμένοι μαζί του ή με το Άγιο Πνεύμα, είμαστε ικανοί να δούμε την κατάσταση διαφορετικά. Όταν βρισκόμαστε στη μέση του πεδίου της μάχης πιστεύοντας ότι είμαστε σε πόλεμο με τον Θεό και με όλους τους άλλους, όλα όσα βιώνουμε φαίνονται να είναι πολύ χειροπιαστά και πραγματικά – το σώμα, η επίθεση, ο πόνος και ο θάνατος. Αλλά όταν υψωθούμε πάνω από αυτόν τον κόσμο, επαναλαμβάνω με τον Ιησού δίπλα μας, συνειδητοποιούμε ότι το όλο πράγμα είναι κατασκευασμένο, και όλα στο πεδίο της μάχης δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια άμυνα εναντίον της Αγάπης του Θεού. Αναφέρουμε ξανά αυτό το σημαντικό απόσπασμα:

Και αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίσθηση; Και αν πραγματικά καταλάβαινες ότι τον έχεις φτιάξει; Και αν συνειδητοποιούσες ότι αυτοί που φαίνονται να περπατούν σε αυτόν, να αμαρτάνουν και να πεθαίνουν, να επιτίθενται και να δολοφονούν και να καταστρέφουν τους εαυτούς τους, είναι ολοκληρωτικά μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να πιστέψεις σε αυτό που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες καν; Οι παραισθήσεις εξαφανίζονται όταν αναγνωρίζονται ως αυτό που πραγματικά είναι. (Κ-20.VIII.7:3-8:1)

Έτσι, οποτεδήποτε μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε, θα πρέπει να ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού για να υψωθούμε πάνω από την κατάσταση ούτως ώστε να μπορούμε να μοιραστούμε την όρασή του και να κοιτάξουμε τον κόσμο όπως εκείνος. Αυτή η καινούργια οπτική τότε γίνεται το σημείο αναφοράς από το οποίο μπορούμε να αξιολογήσουμε τις εμπειρίες μας. Αυτή η διαδικασία συνοψίζεται στην προηγουμένως αναφερθείσα ενότητα από το Κεφάλαιο 23:

Η θέαση του πεδίου της μάχης από ψηλά είναι τώρα ο σκοπός σου. Ανυψώσου, και από ένα ψηλότερο μέρος κοίταξε κάτω προς αυτό. Από εκεί η οπτική σου θα είναι εντελώς διαφορετική. Εδώ, μέσα σ' αυτό, όντως φαίνεται πραγματικό. Εδώ έχεις επιλέξει να είσαι μέρος του. Εδώ επιλογή σου είναι ο φόνος. Ωστόσο, από πάνω, η επιλογή είναι θαύματα αντί για φόνο. Και η προοπτική που προέρχεται από αυτή την επιλογή σου δείχνει ότι η μάχη δεν είναι αληθινή, και ότι εύκολα μπορείς να διαφύγεις. Τα σώματα μπορεί να μάχονται, αλλά η σύγκρουση των μορφών δεν έχει νόημα. Και τελειώνει όταν συνειδητοποιήσεις ότι ποτέ δεν είχε αρχίσει. Πώς μπορεί μια μάχη να γίνει αντιληπτή ως τίποτα όταν εμπλέκεσαι ο ίδιος σε αυτή; Πώς μπορεί η αλήθεια των θαυμάτων να αναγνωριστεί αν η επιλογή σου είναι ο φόνος;

*Όταν αναδύεται ο πειρασμός για επίθεση για να κάνει το νου σκοτεινό και φονικό, θυμήσου ότι **μπορείς** να δεις την μάχη από ψηλά. Ακόμα και σε μορφές που δεν αναγνωρίζεις, τα σημάδια τα ξέρεις. Μια μαχαιριά του πόνου, μια σουβλιά ενοχής, και πάνω από όλα, απώλεια ειρήνης.*

Αυτό το γνωρίζεις καλά. Όταν συμβαίνουν, μην αφήνεις την θέση σου εκεί ψηλά, αλλά γρήγορα διάλεξε ένα θαύμα αντί για φόνο. Και ο Θεός ο Ίδιος και όλα τα φώτα του Ουρανού ευγενικά θα σκύψουν σε σένα, και θα σε κρατήσουν ψηλά. Διότι έχεις επιλέξει να παραμείνεις εκεί όπου Αυτός θα ήθελε να είσαι, και καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να επιτεθεί στην ειρήνη του Θεού μαζί με τον Υιό Του.

Μην βλέπεις κανέναν από το πεδίο μάχης, διότι εκεί τον κοιτάξεις από το πουθενά. Δεν έχεις σημείο αναφοράς από όπου να κοιτάξεις, από όπου να μπορεί να δοθεί νόημα σε ό,τι βλέπεις. Διότι μόνο τα σώματα θα μπορούσαν να επιτεθούν και να δολοφονήσουν, και αν αυτός είναι ο σκοπός σου, τότε κι εσύ πρέπει να είσαι ένα με αυτά. Μόνο ένας σκοπός ενοποιεί, κι εκείνοι που μοιράζονται ένα σκοπό, έχουν ένα νου. Το σώμα δεν έχει κανένα σκοπό από μόνο του, και πρέπει να είναι απομονωμένο. Από κάτω, δεν μπορεί να υπερνικήσει. Από ψηλά, τα όρια που χρησιμοποιεί πάνω σε εκείνους που βρίσκονται ακόμα στην μάχη φεύγουν, και δεν είναι αντιληπτά. (Κ-23.IV.4:7-7:7)

Αναζήτησε μόνο αυτό το μέρος και θα το βρεις, διότι η Αγάπη είναι μέσα σου και θα σε οδηγήσει εκεί.

Αυτή είναι μια αναφορά στην περίφημη δήλωση του ευαγγελίου από την Επί του Όρους Ομιλία στο κατά Ματθαίον:

Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί. Γιατί όποιος ζητάει λαμβάνει κι όποιος ψάχνει βρίσκει κι όποιος χτυπά του ανοίγεται. (Κατά Ματθαίον 7:7-8)

Επαναλαμβάνω, δεν υπάρχει βιβλικό απόσπασμα που να αναφέρεται συχνότερα στα Μαθήματα Θαυμάτων από αυτό, γιατί συνοψίζει πολύ όμορφα το θέμα ότι αυτό που θέλουμε είναι αυτό που αναζητάμε, και σαφώς τότε, αυτό θα βρούμε. Αν αναζητάμε να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας, τότε θα βρούμε όλους τους μάρτυρες για αυτό το φαινομενικό γεγονός, ειδικά αυτούς τους οποίους μπορούμε να κρίνουμε ως αμαρτωλούς, αποφεύγοντας κάθε ευθύνη για την κρυφή μας επιθυμία. Όμως, όταν ζητάμε να αποδειχθούμε λανθασμένοι, τότε θα βρούμε τους μάρτυρες να ενισχύσουν την αλλαγή του νου μας. Και δεν αναζητούμε και βρίσκουμε μόνοι μας. Ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα είναι σύντροφοι και οδηγοί μας: Για να παραθέσω μόνον δύο από τα πολλά, πολλά αποσπάσματα, το πρώτο από τα οποία, αναφερόμενο στον Θεό, το έχουμε ήδη αναφέρει σ' αυτό το κεφάλαιο:

Η Αγάπη μας, μας περιμένει καθώς πηγαίνουμε σ' Αυτόν, και βαδίζει δίπλα μας δείχνοντάς μας τον δρόμο. Αυτός δεν μας εγκαταλείπει σε τίποτα. Αυτός το τέλος που ζητάμε και Αυτός το μέσον μέσω του οποίου πηγαίνουμε σε Αυτόν. (Β. Ασκ. Μέρος II-302.2)

Και εδώ, είναι ο Θεός **και** το Άγιο Πνεύμα που μας φέρνουν μέσα από τον "φαινομενικό τρόπο" του εγώ στην αγάπη και το φως που μας περιμένουν πέρα από τα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη:

Δεν υπάρχει κανένα μήνυμα που να μιλάει γι' αυτό που βρίσκεται από κάτω [ο πραγματικός κόσμος του φωτός], διότι το σώμα δεν θα μπορούσε να μιλήσει ποτέ γι' αυτό. Τα μάτια του δεν το αντιλαμβάνονται· οι αισθήσεις του παραμένουν σε πλήρη άγνοια αυτού· η γλώσσα του δεν μπορεί να αναμεταδώσει τα μηνύματά του. Όμως ο Θεός μπορεί να σε φέρει εκεί, αν είσαι πρόθυμος να ακολουθήσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα από φαινομενικό τρόπο, δείχνοντάς Του εμπιστοσύνη ότι δεν θα σε εγκαταλείψει και θα σε αφήσει εκεί. Διότι ο δικός Του σκοπός δεν είναι να σε τρομάξει, ενώ ο δικός σου είναι. Εσύ μπαίνεις σε έντονο πειρασμό να Τον εγκαταλείψεις στον εξωτερικό δακτύλιο του φόβου, αλλά Αυτός θα σε οδηγούσε με ασφάλεια μέσα και μακριά πέραν αυτού.
(Κ-18.IX.3:5-9)

Σκεπτόμενοι ξανά την πρώτη πρόταση αυτής της ενότητας, όπου ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι είναι σημαντικό να κοιτάξουμε όλο μας το μίσος και να συνειδητοποιήσουμε όλη του την έκταση, μπορούμε να δούμε καθαρά τώρα ότι αυτά δεν είναι μαθήματα για κατασκευή, είναι μαθήματα για **αποδόμηση**. Δεν είσαι υποχρεωμένος να **κάνεις** οτιδήποτε με αγάπη, δεν είσαι υποχρεωμένος να **κάνεις** οτιδήποτε με τον φόβο της αγάπης. Αυτό που πραγματικά **πρέπει να κάνεις** είναι να αποδεχτείς **την αποδόμηση** όλων των αμυνών που έχεις ορθώσει εναντίον αυτής της αγάπης. Υπάρχει ένα σημαντικό απόσπασμα στο Κεφάλαιο 16 στο οποίο ο Ιησούς διασαφηνίζει περιεκτικά και με σαφήνεια αυτό το σημείο, χρησιμοποιώντας πάλι αυτό το θέμα του ζητώ και βρίσκω:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι, όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. Κάθε ψευδαίσθηση προέρχεται από τον φόβο, όποια μορφή και να παίρνει. Και η προσπάθεια να διαφύγεις από μια ψευδαίσθηση και να πας σε μια άλλη πρέπει να αποτύχει. Αν ζητάς την αγάπη έξω από τον εαυτό σου τότε μπορείς να είσαι βέβαιος ότι αντιλαμβάνεσαι μέσα σου το μίσος, και το φοβάσαι. Όμως, η ειρήνη δεν θα έρθει ποτέ από την ψευδαίσθηση της αγάπης, αλλά μόνο από την πραγματικότητά της. (Κ-16.IV.6)

Αυτή, λοιπόν, είναι η διαδικασία των Μαθημάτων Θαυμάτων: η παρατήρηση και η παρακολούθηση όλων αυτών των συναισθημάτων του θυμού, πόνου, στέρσης, αδικίας, και θυματοποίησης – και η θύμηση ότι δεν μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτά χωρίς την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να επιλέξουμε εκείνο το μέρος

στον νου μας που βρίσκεται Αυτό, και μετά να κοιτάξουμε κάτω στο πεδίο μάχης του συστήματος του εγώ μας. Όταν δεν το κάνουμε αυτό, σημαίνει ότι φοβόμαστε πραγματικά την αγάπη και την ειρήνη που είναι αληθινά μέσα μας. Αυτό είναι πάντοτε το πρόβλημα και τίποτα άλλο.

Το Μάθημα 34 στο βιβλίο των Ασκήσεων λέει "Θα μπορούσα να δω ειρήνη αντί για αυτό". Κάθε στιγμή, είμαστε ελεύθεροι να γνωρίσουμε την Αγάπη του Θεού αντί του φόβου και του μίσους του εγώ. Αυτή είναι η επιλογή που κάνουμε ξανά και ξανά σε όλες τις καταστάσεις των ζώων μας. Ακόμα και όταν νιώσουμε την ελάχιστη ανησυχία, δεν πρέπει να την δικαιολογήσουμε μέσα από άμυνες ή εκλογικεύσεις. Όλο το μήνυμα του Ιησού σε μας στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ότι κανένα από αυτά τα συναισθήματα δεν είναι το πρόβλημα. Αντίθετα, θα πρέπει να ανυψωθούμε πάνω από ό,τι αισθανόμαστε και να κοιτάξουμε το γεγονός ότι έχουμε επιλέξει να είμαστε αναστατωμένοι, που είναι μια απόφαση να κρατήσουμε την Αγάπη του Χριστού και του Θεού μακριά. Αυτό είναι το νόημα της συγχώρεσης, και είναι αυτό που απελευθερώνει τον φόβο και το μίσος. Θα το συζητήσουμε αυτό σε μεγαλύτερο βάθος όταν φθάσουμε στο "Το Σήκωμα του Πέπλου".

Κεφάλαιο Δώδεκα

Ο ΦΟΒΟΣ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ

Ας στραφούμε τώρα σε μια παράλληλη ενότητα στο Κεφάλαιο 21 με τίτλο: "Ο Φόβος να Κοιτάξεις Μέσα σου". Δεν θα συζητήσουμε ολόκληρη την ενότητα, αλλά θα δούμε μόνο αυτές τις παραγράφους που περιέχουν παρόμοιες ιδέες με αυτές που συζητάμε: Τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο δεν είναι πραγματικό, και επομένως τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι το πρόβλημα. Μάλλον, τα πάντα εδώ είναι για την προστασία του διαχωρισμού που έχουμε επιλέξει για να κρατήσουμε μακριά από μας την αλήθεια της Επανόρθωσης, αφού το αξίωμα της Επανόρθωσης σαφώς προϋποθέτει ότι η Ενότητα του Ουρανού είναι απρόσβλητη και άτρωτη από τις ψευδαισθητικές σκέψεις του εγώ. Έτσι, σ' αυτήν την ενότητα έχουμε άλλη μια ευκαιρία να δούμε την σπουδαία συμφωνική δομή των Μαθημάτων Θαυμάτων, στην οποία οι ίδιες ιδέες ή μοτίβα εισάγονται ξανά και ξανά με πολλούς τρόπους και συμφραζόμενα, παρόμοια με τις χρήσεις από τους συνθέτες διαφορετικών ρυθμών και αρμονικών, και ενόργανων χρωματισμών για την ανάπτυξη των συμφωνικών θεμάτων τους.

Αρχίζουμε με την τρίτη πρόταση στην παράγραφο δύο:

Πολύ δυνατά το εγώ σου λέει να μην κοιτάξεις μέσα σου, γιατί αν το κάνεις τα μάτια σου θα δουν την αμαρτία και ο Θεός θα σε τυφλώσει.

Τα αποσπάσματα που εξετάζουμε τώρα μας δίνουν σαφείς δηλώσεις του λαμπρού και μοχθηρού σχεδίου του εγώ: μια στρατηγική δύο επιπέδων για να κάνει την σκέψη της αμαρτίας πραγματική, και μετά, μέσω της ενοχής να μας κάνει να φοβόμαστε τόσο τις συνέπειές της ώστε να πρέπει να **αρνηθούμε** την σκέψη και μετά να την **προβάλουμε** έξω. Αυτή τότε προκαλεί την ανάδυση του κόσμου και του σώματος, την τελική έκφραση του αμυντικού σχεδίου του εγώ για να προστατεύσει την ίδια του την ύπαρξη διατηρώντας την εσωτερική πηγή της ύπαρξής του σαν ένα αμαρτωλό, ένοχο και φοβερό μυστικό.

Αναφερόμενοι ξανά στο κάτω μέρος της δεξιάς πλευράς του Σχεδιαγράμματος Β, βλέπουμε τον φόβο του Θεού, που αντανακλά το ψέμα του εγώ ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει. Το εγώ μας λέει να μην κοιτάξουμε μέσα μας την αμαρτία και την ενοχή μας. Όπως είπε ο Βιβλικός Θεός στον Μωυσή: "Δε μπορείς να δεις το πρόσωπό μου, γιατί κανένας άνθρωπος δεν θα με δει και θα ζήσει" (Εξοδος 33:20). Αυτή η φωνή του Θεού προφανώς είναι του εγώ, μεταμφιεσμένο σαν τον Δημιουργό. Είναι η φωνή της ενοχής, η οποία, αν την κοιτάξουμε, μας λέει το εγώ, σημαίνει ακαριαίο θάνατο, όπως ακριβώς στον Ελληνικό μύθο της Μέδουσας, της σατανικής γυναίκας που είχε φίδια για μαλλιά και η οποία επίσης συμβολίζει την φρίκη του να κοιτάξουμε την κρυμμένη ενοχή μας.

Και έτσι πρέπει να κοιτάζουμε μακριά από τον νου μας – ο Μωυσής διατάχθηκε να κρυφτεί στην σχισμή ενός βράχου για να καλυφθεί από το χέρι του Θεού (Έξοδος 33:22) – και να στρέψουμε την προσοχή μας στο σώμα, το δικό μας ή κάποιου άλλου. Αυτά, επαναλαμβάνω, αντιπροσωπεύουν τα πρώτα τρία εμπόδια προς την ειρήνη: Οι έλξεις της ενοχής, του πόνου και του θανάτου όλα καθηλώνουν την προσοχή μας στο σώμα, το οποίο με στρατηγικό σχεδιασμό εμφανίζεται να είναι έξω από τον νου μας. Το εγώ λέει **κάνε οτιδήποτε** αλλά μην κοιτάξεις μέσα σου. Αν το κάνουμε ο Θεός θα μας τυφλώσει, που είναι ένας ευφημισμός εδώ για την καταστροφή μας από Αυτόν.

Αυτό το πιστεύεις και έτσι δεν κοιτάς. Όμως δεν είναι αυτός ο κρυμμένος φόβος του εγώ, ούτε ο δικός σου που τον υπηρετείς. Το εγώ βέβαια ισχυρίζεται δυνατά ότι είναι· πάρα πολύ δυνατά και πάρα πολύ συχνά. Διότι κάτω από αυτή την συνεχή κραυγή και την μανιώδη διακήρυξη, το εγώ δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι είναι έτσι. Κάτω από τον φόβο σου να κοιτάξεις μέσα σου εξαιτίας της αμαρτίας υπάρχει ακόμα ένας άλλος φόβος, και αυτός κάνει το εγώ να τρέμει.

Το εγώ μας λέει ότι αν κοιτάξουμε μέσα μας, θα δούμε την μαυρίλα της αμαρτίας. Αυτό παραλληλίζεται με τις πρώτες παραγράφους του Μαθήματος 93, "Το Φως, η Χαρά και η Ειρήνη κατοικούν μέσα μου" :

Νομίζεις ότι είσαι ο οίκος του κακού, του σκότους και της αμαρτίας.

Νομίζεις ότι αν κάποιος μπορούσε να δει την αλήθεια για σένα θα απωθείτο και θα σε αποστρεφόταν σαν να ήσουν ένα δηλητηριώδες φίδι. Νομίζεις ότι αν ό,τι είναι αληθινό για σένα σου αποκαλυπτόταν, θα σε χτυπούσε ένας τρόμος τόσο έντονος που θα έσπευδες στον θάνατο από το ίδιο σου το χέρι, γιατί θα ήταν αδύνατον να συνεχίσεις να ζεις μετά από αυτό που θα είχες δει.

Αυτές οι πεποιθήσεις είναι τόσο σταθερά παγιωμένες που είναι δύσκολο να σε βοηθήσω να δεις ότι βασίζονται στο τίποτα. (B. Ασκ. Μ-93.1:1-2:1)

Είμαστε όλοι τόσο τρομοκρατημένοι από αυτά που **πιστεύουμε** ότι είναι η φρικιαστική αλήθεια για τον εαυτό μας που συνεχώς προβάλλουμε αυτήν την "αλήθεια" της πραγματικότητας της αμαρτίας στους άλλους ανθρώπους, και αναπόφευκτα ταραζόμαστε από το κάθε τι γύρω μας. Και εν τω μεταξύ η **πραγματική** αλήθεια για μας – η αθωότητά μας ως Χριστός – παραμένει κρυμμένη. Γι' αυτό είναι ουσιαστικό να πάρουμε το χέρι του Ιησού και να **κοιτάξουμε μέσα μας** ώστε να μπορέσουμε να δούμε – αληθινά να δούμε. Αυτή η όραση - που μερικές φορές αναφέρεται στα Μαθήματα Θαυμάτων ως η όραση του Χριστού ή η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος – κοιτάζει απευθείας το εγώ και **βλέπει ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί**. Πραγματικά, ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ της αμαρτίας, ενοχής και φόβου – σχεδιασμένο να προστατέψει την ατομικότητά μας – απλά κατασκευάστηκε: το τίποτα κατασκευάστηκε για να κρύψει το τίποτα. Το τίποτα δεν μπορεί να κριθεί ως αμαρτωλό, αλλά η πίστη σε αυτό είναι σίγουρα ανοησία και μόνο αξίζει το γέλιο μας: "Είναι αστείο να πιστεύεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει να κατατροπώσει την αιωνιότητα, το οποίο **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος" (Κ-27.VIII.6:5)

Και έτσι ο φόβος του εγώ είναι μήπως ανακαλύψουμε το τέχνασμά του. Δεν τρομάζει για την οργή του Θεού – καλωσορίζει την πίστη μας σε αυτήν. Αλλά η ίδια του η ύπαρξη τρέμει στην σκέψη ότι θα μπορούσαμε να επιλέξουμε για δάσκαλό μας τον Ιησού, και επιτέλους μαζί του να κοιτάσουμε ήσυχα το σύστημα σκέψης του εγώ **όπως αληθινά είναι**. Και έτσι συνεχίζουμε:

Και αν κοιτάζεις μέσα σου και δεν έβλεπες αμαρτία; Αυτή την "τρομακτική" ερώτηση δεν την κάνει ποτέ το εγώ. Και εσύ που την κάνεις τώρα απειλείς ολόκληρο το αμυντικό σύστημα του εγώ πολύ σοβαρά που προτιμά να προσποιηθεί ότι είναι φίλος σου.

Αν κοιτάζαμε μέσα στον νου μας, πέρα από όλο το σκοτάδι του συστήματος σκέψης του εγώ, θα βλέπαμε το αναμάρτητο του Υιού του Θεού, του αληθινού εαυτού μας. Και γιατί δεν το κοιτάμε είναι η μόνη ερώτηση που το εγώ δεν θα μας έβαζε ποτέ να ρωτήσουμε, διότι το να ρωτήσουμε θα εξέφραζε την προθυμία να ακούσουμε την απάντηση. Και σε αυτήν την απάντηση, αλλιώς γνωστή ως το αξίωμα της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος, όλη η θεμελίωση της ύπαρξης του εγώ – όλο του το "αμυντικό σύστημα" – θα κατέρρεε. Η σκέψη της εκμηδένισης του ατομικού μας εαυτού φτάνει σε τέτοια κορύφωση τρόμου, που εμείς – ο επιλογέας ο ταυτισμένος με το εγώ – θα κάναμε τα πάντα για να εξασφαλίσουμε την επιβίωσή μας. Αυτός ο φόβος είναι αυτό που συγκροτεί την βάση του μέρους του ταξιδιού που έχουμε δει τον Ιησού να το αναφέρει σαν την στροφή του εγώ προς την κακία σαν μια άμυνα εναντίον της αξιολόγησης του εαυτού μας από το Άγιο Πνεύμα (Κ-9.VII.4:5-7). Και η ρίζα όλης της κακίας του εγώ είναι η αμαρτία, ο περισσότερο προστατευμένος λίθος στο τειχισμένο οχυρό του εγώ. (Κ-19.II.7:1) Χωρίς αυτήν δεν υπάρχει διαχωρισμός από τον Θεό, ούτε ατομικότητα, ούτε εγώ.

Αυτοί που έχουν ενωθεί με τους αδελφούς τους έχουν αποσπάσει τους εαυτούς τους από την πίστη ότι η ταυτότητά τους βρίσκεται στο εγώ. Μια άγια σχέση είναι αυτή στην οποία ενώνεσαι με αυτό που είναι κομμάτι σου στην αλήθεια. Και η πίστη σου στην αμαρτία έχει ήδη κλονιστεί, και τώρα δεν είσαι εντελώς απρόθυμος να κοιτάξεις μέσα σου και να μην την δεις.

Η μοχθηρία με την οποίαν το εγώ αντεπιτίθεται είτε κατευθύνεται προς τους εαυτούς μας, με την μορφή μιας σωματικής ασθένειας ή ψυχολογικής διαταραχής, όπως οι κρίσεις πανικού, η κατάθλιψη ή ακόμα και η ψύχωση, είτε το εγώ γίνεται μοχθηρό στην επίθεσή του προς τους άλλους. Συνήθως τα κάνουμε και τα δύο, επιτιθέμενοι στους εαυτούς μας και στους άλλους με την μια μορφή ή την άλλη. Μπορούμε να βρούμε χίλια πράγματα για να αναστατωθούμε, πράγμα που μας κάνει να νιώθουμε δικαιολογημένοι βλέποντας τους εαυτούς μας να δέχονται άδικη μεταχείριση. Όλο αυτό είναι μια άμυνα εναντίον του να είμαστε ειλικρινά ευγενικοί, ειρηνικοί και στοργικοί με τους εαυτούς μας, το οποίο φυσικά θα επεκταθεί προς τους άλλους.

Επαναλαμβάνω, οντολογικά ταυτίζουμε την αμαρτία με την σκέψη ότι ο διαχωρισμός από

τον Θεό έχει συμβεί στην πραγματικότητα. Επομένως την ταυτίζουμε ιδιαίτερα με όλα τα αποσπασματικά κλωθογυρίσματα αυτής της πεποίθησης – τις ιδιαίτερες σχέσεις μας που θεωρούνται επίσης πραγματικές. Συνεπώς, το να μην βλέπουμε τα συμφέροντά μας ως χωριστά από αυτά των πάσαι ποτέ ιδιαίτερων συντρόφων μας γίνεται το μέσον για να ακυρώσουμε την πίστη μας στην αμαρτία, αντανακλώντας την μετατόπισή μας από την ταύτιση με το εγώ σε αυτήν με το Άγιο Πνεύμα – με τον Ιησού να είναι το πρότυπό μας για μάθηση, αντί για το εγώ. Ας αναφέρω πάλι ένα προηγούμενο απόσπασμα που τονίζει αυτήν την ενότητα των εαυτών μας με τους αδελφούς μας, που είναι κυριολεκτικά "κομμάτι μας στην αλήθεια".

Τον Θεό δεν μπορείς να τον θυμηθείς μόνος... Το να αντιληφθείς την θεραπεία του αδελφού σου σαν την θεραπεία του εαυτού σου είναι έτσι ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. (Κ-12.ΙΙ.2:7,9).

Αυτή η προτροπή να "ενωθούμε με αυτό που είναι κομμάτι μας στην αλήθεια" είναι το "νέο είδος "προβολής"" στην οποία αναφέρεται ο Ιησούς στο Μάθημα 30, "Ο Θεός υπάρχει σε όλα όσα βλέπω επειδή ο Θεός είναι στον νου μου":

Σήμερα προσπαθούμε να χρησιμοποιήσουμε ένα νέο είδος "προβολής" (δηλ. την επέκταση). Δεν προσπαθούμε να απαλλαγούμε από αυτό που δεν μας αρέσει βλέποντάς το έξω. Αντίθετα, προσπαθούμε να δούμε στον κόσμο αυτό που είναι στον νου μας, και αυτό που θέλουμε να αναγνωρίσουμε είναι εκεί. Έτσι, προσπαθούμε να ενωθούμε με αυτό που βλέπουμε, αντί να το κρατάμε χωριστά από μας. Αυτή είναι η θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στην όραση και στον τρόπο που βλέπεις. (Β. Ασκ. Μ-30.2)

Και έτσι έχουμε εγκαταλείψει την στρατηγική του εγώ του διαχωρισμού για χάρη του σχεδίου του Αγίου Πνεύματος για ένωση με αυτό που είναι ήδη ένα με μας, αν και στην αντίληψη του κόσμου αυτή η ένωση φαίνεται να είναι εξωτερική ως προς εμάς και χωριστή από τον εαυτό μας.

Μια τελευταία σημείωση πριν συνεχίσουμε. Στο τέλος αυτής της παραγράφου, βρίσκουμε μια έκφραση της εμπιστοσύνης του Ιησού στην πρόοδό μας – "και τώρα δεν είσαι εντελώς απρόθυμος να κοιτάξεις μέσα σου" - παρόμοια με αυτήν που βρίσκεται σε πολλά άλλα σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων, ιδιαίτερα στο βιβλίο των ασκήσεων. Οι μαθητές που αγωνίζονται με τα καθημερινά τους μαθήματα ή το διάβασμα και την μελέτη του κειμένου, και συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο την ένταση με την οποία κρατούνται από τα εγώ τους στις σχέσεις, μπορεί να βρουν ελάχιστη ανακούφιση σε αποσπάσματα σαν και αυτό, πιστεύοντας ότι ο Ιησούς πρέπει να μιλάει για κάποιον άλλον. Όμως, πρέπει πάντα να αναγνωρίζουμε ότι ο Ιησούς μιλάει από το επίπεδο **του νου**, για **τον νου**, αφού στην αλήθεια ο κόσμος και το σώμα δεν είναι παρά μορφοποιήσεις των σκέψεων του νου. Με άλλα λόγια, οι αποφάσεις που έχουν ήδη ληφθεί από τον επιλογέα να επιλέξει τον Ιησού σαν δάσκαλό μας αντανακλώνται στις σημερινές αποφάσεις να μελετάμε και να εφαρμόζουμε τα Μαθήματά του, ανεξάρτητα από την σύγκρουση και την αντίσταση μας.

Είναι αυτή η απόφαση που μας έχει φέρει τόσο μακριά στο κείμενο – στην περίπτωση της Ελεν, στην προθυμία της να “κατεβάσει” τα Μαθήματα Θαυμάτων χωρίς να επέμβει στην γραφή, και ας μην αναφέρω την σύνδεσή της με τον Μπιλ στην διαδικασία της συγχώρεσης. Και έτσι, ο Ιησούς θυμίζει σε μας ως μαθητές του να αγνοήσουμε την μορφή της συνειδητής μας εμπειρίας και αντ’ αυτού να επικεντρωθούμε στο περιεχόμενο – την επιλογή του νου μας να επιστρέψουμε στο σπίτι μαζί του. Έχοντας εμπιστοσύνη σ’ αυτόν και στα λόγια του, μαθαίνουμε να εμπιστευόμαστε τους εαυτούς μας να συνεχίσουμε να ακολουθούμε την στοργική του καθοδήγηση, ανεξάρτητα από τις προσπάθειες του εγώ μας να μας πείσει για το αντίθετο.

Τώρα ας πάμε στις δύο τελευταίες παραγράφους της ενότητας – παραγράφους επτά και οκτώ:

Και τώρα το εγώ φοβάται. [Αυτό συμβαίνει όταν το εγώ γίνεται πολύ μοχθηρό.] **Όμως, αυτό που το εγώ ακούει με τρόμο, το άλλο κομμάτι το ακούει σαν την πιο γλυκιά μουσική· το τραγούδι που λαχταρούσε να ακούσει από τότε που το εγώ πρωτοήρθε στον νου σου.**

Εδώ αναφέρεται η πρώτη ενότητα του Κεφαλαίου 21, "Το Ξεχασμένο Τραγούδι": το τραγούδι της αγάπης και της ενότητας που ο Θεός τραγουδά στον Υιό Του και ο Υιός Του τραγουδά σε Αυτόν με ευγνωμοσύνη: τον "αρχαίο ύμνο της αγάπης που ο Υιός του Θεού ακόμα τραγουδά στον Πατέρα του" (Κ-21.1.9:6). Είναι η επιλογή του Υιού να ακούσει αυτό το τραγούδι που το εγώ έχει ήδη φοβηθεί **πριν** από την αρχή του χρόνου. Πράγματι, ο χρόνος κατασκευάστηκε συγκεκριμένα ως μέρος της αμυντικής στρατηγικής του εγώ για να εξασφαλίσει ότι ο Υιός δεν θα ακούσει ποτέ ξανά αυτούς τους ήχους. Στον ήχο του, η ατομικότητα του εγώ πρέπει να εξαφανίζεται.

Και έτσι τώρα που έχουμε φθάσει τόσο μακριά και είμαστε στο χείλος του να κοιτάξουμε με τον Ιησού το σύστημα σκέψης **που ποτέ δεν υπήρξε και έτσι δεν είναι εκεί**, η ατομική μας ύπαρξη απειλείται σοβαρά – "Και τώρα το εγώ **φοβάται**." Ποτέ δεν ήταν τρομακτικές οι βασανιστικές σκέψεις της αμαρτίας, της ενοχής και της τιμωρίας. Ο τρόμος του εγώ φώλιαζε πάντα στην λυτρωτική σκέψη ότι ο Υιός του Θεού κάποια μέρα θα επέλεγε να ξεχάσει αυτές τις ανόητες σκέψεις και θα θυμόταν μόνο την αγάπη του Θεού την οποία πάντα λαχταρούσε και η οποία τώρα γίνεται η πραγματικότητά του άλλη μια φορά.

Η αδυναμία του εγώ είναι η δύναμή του. Το τραγούδι της ελευθερίας, το οποίο τραγουδά αίνους για έναν άλλο κόσμο, φέρνει σ’ αυτό ελπίδα ειρήνης. Διότι θυμάται τον Ουρανό και τώρα βλέπει ότι επιτέλους ο Ουρανός έχει έρθει στην γη, από την οποία ο νόμος του εγώ τον έχει κρατήσει έξω τόσο πολύ καιρό. Ο Ουρανός έχει έρθει επειδή βρήκε ένα σπίτι στην σχέση σου πάνω στην γη. Και η γη δεν μπορεί πια να κρατήσει αυτό που δόθηκε στον Ουρανό ως δικό του.

Κοίτα τρυφερά τον αδελφό σου και θυμήσου ότι η αδυναμία του εγώ έχει αποκαλυφθεί στην όραση και των δυο σας.

Η "αδυναμία" του εγώ είναι το απλό γεγονός ότι δεν υπάρχει, και αυτό το γεγονός γίνεται τότε η πραγματική δύναμη του νου μας – το αξίωμα της Επανόρθωσης. Ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ είναι ένας πύργος από τραπουλόχαρτα, ή μια καλύβα από άχυρα, και η έμφυτη αδυναμία του είναι τώρα εκτεθειμένη καθώς μπορούμε τελικά να δούμε τα ψευδαισθητικά θεμέλιά του. Σε μια δήλωση στο τέλος του Κεφαλαίου 28 που έχει παρθεί από το σπουδαίο απόσπασμα από την Επί του Όρους Ομιλία (κατά Ματθαίον 7:24-27), ο Ιησούς συγκρίνει την χωρίς πίστη χρήση του σώματος από το εγώ – που ενισχύει την αίσθηση αδυναμίας μας – με την στερεή δύναμη της τοποθέτησης της πίστης μας στην συγχώρεση που μας διδάσκει ότι είναι ο μοναδικός σκοπός μας μέσα στο όνειρο του εγώ για τον διαχωρισμό:

Είναι [η απιστία· δηλ. η πίστη στο εγώ και στο σώμα] όπως το σπίτι το τοποθετημένο επάνω σε άχυρα. Φαίνεται ότι είναι εντελώς στερεό και γερό από μόνο του. Ωστόσο η σταθερότητά του δεν μπορεί να κριθεί ξέχωρα από τα θεμέλιά του. Εάν στηρίζεται σε άχυρα, δεν χρειάζεται να ασφαλίσεις την πόρτα και να κλειδώσεις τα παράθυρα και να κλειδαμπαρώσεις τους σύρτες. Ο αέρας θα το σωριάσει, και η βροχή θα έλθει και θα το παρασύρει στην λήθη.

Ποια είναι η λογική του να αναζητάς να είσαι ασφαλής σε κάτι που φτιάχτηκε για τον κίνδυνο και τον φόβο; Γιατί το επιβαρύνεις με πρόσθετες κλειδαριές και αλυσίδες και βαριές άγκυρες, όταν η αδυναμία του βρίσκεται, όχι στον εαυτό του, αλλά στην ευπάθεια του μικρού χάσματος του τίποτα πάνω στο οποίο στέκεται; Τι μπορεί να είναι ασφαλές όταν στηρίζεται επάνω σε μια σκιά; Θα έχτιζες το σπίτι σου επάνω σε αυτό που θα καταρρεύσει κάτω από το βάρος ενός πούπουλου;

Το σπίτι σου είναι χτισμένο επάνω στην υγεία του αδελφού σου, επάνω στην ευτυχία του, στην αθωότητά του, και σε όλα όσα ο Πατέρας του τού υποσχέθηκε. Αντιθέτως, καμία μυστική συμφωνία που έχεις κάνει δεν έχει κλονίσει τα Θεμέλια του οίκου Του. Οι άνεμοι θα πνέουν επάνω του και η βροχή θα το χτυπά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ο κόσμος θα εξαφανιστεί και όμως αυτός ο οίκος θα στέκεται για πάντα, γιατί η δύναμή του δεν βρίσκεται μόνο στον εαυτό του. Είναι μια κιβωτός ασφαλείας, που βασίζεται στην υπόσχεση του Θεού ότι ο Υιός Του είναι ασφαλής για πάντα μέσα σε Αυτόν. (Κ-28.VII.5:7-7:5)

Αυτό το θέμα της αντίθεσης της αδυναμίας του εγώ με την δύναμη του Χριστού μέσα μας είναι πολύ σημαντικό και συχνά επαναλαμβανόμενο στα Μαθήματα Θαυμάτων. Εδώ συγκεκριμένα αναφέρεται στην δύναμη που προέρχεται από την ειλικρινή επιθυμία μας να γνωρίσουμε ότι είμαστε παιδιά της αγάπης, ενθυμούμενοι το τραγούδι του Ουρανού. Γνωρίζουμε ότι έχουμε επιλέξει αυτήν την δύναμη όταν επεκτείνουμε αυτήν την αγάπη ο ένας προς τον άλλον. Αυτή είναι άλλη μια έκφραση της βασικής συνταγής των Μαθημάτων, που έχουμε ήδη συζητήσει: **Βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού ο ένας στον άλλον, και τότε θυμόμαστε τον Θεό.** Το πρόσωπο του Χριστού – το πρόσωπο της συγχώρεσης – είναι η αντανάκλαση του "προσώπου" της Αγάπης που **είναι** ο Θεός. Αυτή καθ' αυτή η

Αγάπη ως ο εαυτός της δεν μπορεί ποτέ να γίνει γνωστή σ' αυτόν τον κόσμο, γιατί η τέλεια Ενότητα του Θεού δεν μπορεί ποτέ να γίνει γνωστή σε ένα δειστικό σύμπαν κατασκευασμένο για να την αποκλείσει. Αλλά, επαναλαμβάνω, η αντανάκλαση της Αγάπης μπορεί να βιωθεί εδώ με το να επιλέξουμε να αποδομήσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ ακολουθώντας την διδασκαλία του Ιησού για την συγχώρεση, όπως μας καθοδηγεί αυτό το απόσπασμα από το βιβλίο των ασκήσεων:

Η συγχώρεση είναι το μέσον με το οποίο θα αναγνωρίσω την αθωότητά μου. Είναι η αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού στην γη. Θα με φέρει τόσο κοντά στον Ουρανό που η Αγάπη του Θεού θα μπορέσει να φθάσει κάτω σε μένα και να με υψώσει σε Αυτόν. (B. Ασκ. M-60.1:4-6)

Επομένως, η άγια σχέση μας γίνεται ο ναός του Αγίου Πνεύματος στην γη, αντικαθιστώντας την ιδιαίτερη σχέση του εγώ που αντανάκλασε την κόλαση του συστήματος σκέψης του για διαχωρισμό, μίσος και θάνατο. Η επιθυμία μας να επιστρέψουμε στον Ουρανό αντανάκλαται απευθείας στην προθυμία μας να συγχωρήσουμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Είναι τόσο απλό. Για να παραφράσουμε την σπουδαία πρόταση από το πρώτο γράμμα του Ιωάννη (1 Ιωάννη 4:20): "Αν οι άνθρωποι λένε ότι αγαπούν τον Θεό αλλά μισούν κάποιον άλλον, είναι ψεύτες." Αν πραγματικά επιθυμούμε να επιστρέψουμε στο σπίτι στον Θεό, μπορούμε να το κάνουμε μόνον όταν πάψουμε να βλέπουμε διαφορές ανάμεσα στον εαυτό μας και στους άλλους. Ο διαχωρισμός, η επίθεση και το εγώ μας κρατούν στην κόλαση· η ένωση, η συγχώρεση και ο Ιησούς μας επαναφέρουν στον Ουρανό.

Αυτό που το εγώ θα κρατούσε χωριστά έχει συναντηθεί και ενωθεί [δηλ. η αγάπη μέσα μου ενώθηκε με την αγάπη μέσα σου· η έλξη της αγάπης για αγάπη], και κοιτάζει το εγώ χωρίς φόβο.

Ο στόχος του εγώ, από την πρώτη στιγμή, ήταν να κρατήσει τον Υιό του Θεού (στην πραγματικότητα τον επιλογέα στον νου μας) μακριά και χωριστά από το Άγιο Πνεύμα, του Οποίου το αξίωμα της Επανόρθωσης αντιπροσωπεύει την αλήθεια ότι ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη. Και έτσι δεν υπάρχει εγώ. Επομένως, όπως συζητήσαμε στο "Ο Φόβος της Λύτρωσης" στο Κεφάλαιο 13, ο Ιησούς μας ζητάει να κοιτάξουμε το εγώ χωρίς φόβο ούτως ώστε να συνειδητοποιήσουμε το τίποτα που είναι, ένα τίποτα που δεν αξίζει άλλη απάντηση παρά μόνο το γλυκό χαμόγελο του Αγίου Πνεύματος. Η Αγάπη έχει καλέσει την αγάπη και η αγάπη έχει απαντήσει στο Κάλεσμα. Μαζί, εμείς και ο Ιησούς κοιτάζουμε το εγώ χωρίς φόβο, και στην ένωσή μας η ατομική και ξεχωριστή ύπαρξη του εγώ εξαφανίζεται.

Μικρό παιδί, αθώο από αμαρτία, ακολούθησε με χαρά τον δρόμο προς την βεβαιότητα. Μην μένεις πίσω εξαιτίας της παράλογης επιμονής του φόβου ότι η βεβαιότητα είναι αμφίβολη. Αυτό δεν έχει νόημα. Τί σημασία έχει για σένα πόσο δυνατά διακηρύσσεται;

Η βασική αμφιβολία που όλοι μοιραζόμαστε είναι η αμφιβολία για το ποιοι είμαστε. Οι τραχιές στριγκλιές του κόσμου, σε όλα τα διαφορετικά επίπεδα, μας επηρεάζουν εξαιτίας της βασικής μας αυτό-αμφισβήτησης, την οποία ο κόσμος φαίνεται έτσι να υποστηρίζει ο κόσμος. Με άλλα λόγια, **εμείς επιτρέπουμε** στον κόσμο να μας θυματοποιεί και να μας προκαλεί αμφιβολία για την αληθινή μας πραγματικότητα. Στ' αλήθεια, όμως, ο κόσμος απλά αντανακλά την δική μας απόφαση να είμαστε ένα παιδί της αμαρτίας, και επομένως να κάνουμε τον φόβο έναν σίγουρο σύμμαχο και την αγάπη έναν αμφίβολο φίλο. Έτσι, "ο δρόμος προς την βεβαιότητα" είναι το μονοπάτι της συγχώρεσης που μας επιτρέπει να θυμόμαστε την αληθινή μας Ταυτότητα ως Χριστός, όπως συνοψίζεται σ' αυτήν την παράγραφο στο τέλος του "Ο Χριστός Μέσα Σου" στο Κεφάλαιο 24:

Πρέπει να υπάρχει αμφιβολία πριν υπάρξει σύγκρουση. Και κάθε αμφιβολία πρέπει να είναι για τον εαυτό σου. Ο Χριστός δεν έχει καμιά αμφιβολία και από την βεβαιότητά Του πηγάζει η γαλήνη Του. Θα ανταλλάξει την βεβαιότητά Του με όλες τις αμφιβολίες σου, αν συμφωνήσεις ότι Αυτός είναι Ένα με σένα, και αυτή η Ενότητα είναι άπειρη, άχρονη και βρίσκεται μέσα στα χέρια σου επειδή τα χέρια σου είναι δικά Του. Εκείνος είναι μέσα σου, όμως Εκείνος περπατά δίπλα σου και μπροστά σου, δείχνοντας τον δρόμο που Εκείνος πρέπει να πάει για να βρει τον Εαυτό Του πλήρη. Η γαλήνη Του γίνεται η βεβαιότητά σου. Και πού πηγαίνει η αμφιβολία όταν έχει έρθει η βεβαιότητα; (Κ-24.Ν.9)

Το παράλογο δεν αποκτά νόημα με την επανάληψη και τις κραυγές. Ο ήσυχος δρόμος είναι ανοιχτός. Ακολούθησέ τον με χαρά και μην αμφισβητείς αυτό που πρέπει να είναι έτσι.

Όπως είδαμε, "Ο Φόβος της Λύτρωσης" τελειώνει με έναν παρόμοιο τρόπο: "Αλλά αναζήτησε αυτόν τον τόπο και θα τον βρεις, γιατί η Αγάπη είναι μέσα σου και θα σε οδηγήσει εκεί." Η στοργική καθοδήγηση του Ιησού είναι ο δρόμος μας προς το σπίτι, και η φωνή του είναι γαλήνια και τρυφερή, η "ήσυχη, μικρή φωνή" που ο Ιησούς χρησιμοποιεί στα Μαθήματα Θαυμάτων για να περιγράψει το Άγιο Πνεύμα, μια φράση δανεισμένη από το Πρώτο Βιβλίο των Βασιλέων στην Παλαιά Διαθήκη (1 Βασιλείς 19:12). Δεν έχει σημασία πόσο επιμένει το εγώ για το ότι η δική του άποψη για τον κόσμο είναι η σωστή, η ψευδαίσθηση δεν μπορεί να αντικαταστήσει την αλήθεια, η οποία απαιτεί μόνο την αποδοχή μας γι' αυτό για να ησυχάσει την συνεχή και θορυβώδη φλυαρία του εγώ. Σε ένα εμπνευσμένο απόσπασμα από το "Η Κληρονομιά του Υιού του Θεού", ο Ιησούς περιγράφει πώς κρατά την πόρτα ανοιχτή για μας – "ο ήσυχος δρόμος". Είναι μόνον οι καταδικαστικές σκέψεις μας – οι κραυγές του εγώ – που θα μπορούσαν να μας καθυστερήσουν από τον βέβαιο στόχο μας:

Ο Χριστός είναι στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του. Αλλά έλα ολοκληρωτικά χωρίς επίκριση, γιατί αλλιώς θα πιστεύεις ότι η πόρτα είναι σφραγισμένη και δεν μπορείς να μπεις. Η πόρτα δεν είναι σφραγισμένη, και είναι αδύνατον να μην μπορέσεις

να μπεις εκεί όπου ο Θεός θα σε ήθελε να βρίσκεσαι. Αλλά αγάπα τον εαυτό σου με την Αγάπη του Χριστού, γιατί έτσι σε αγαπά ο Πατέρας σου. Μπορείς να αρνηθείς να μπεις, αλλά δεν μπορείς να σφραγίσεις την πόρτα που ο Χριστός κρατά ανοικτή. Έλα σε μένα που την κρατώ ανοικτή για σένα γιατί όσο ζω δεν μπορεί να κλείσει, και εγώ ζω για πάντα. Ο Θεός είναι η ζωή μου και η δική σου, και τίποτα δεν αρνείται ο Θεός στον Υιό Του (Κ-11.ΙV.6:1-7).

Κεφάλαιο Δεκατρία

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ

Μια άλλη ενότητα που περιέχει πολλές από τις ιδέες για τις οποίες θα μιλήσουμε στο τελευταίο εμπόδιο είναι αυτή με τίτλο "Κοιτάζοντας μέσα σου" στο Κεφάλαιο 12. Σ' αυτήν την ενότητα ο Ιησούς μιλάει πολύ άμεσα για τον εαυτό του και για την ικανότητά μας να τον βλέπουμε καθώς συγχωρούμε. Κράτησε στον νου σου ότι η κυριότερη ιδέα αυτών των αποσπασμάτων που εξετάζουμε είναι ο φόβος μας να κοιτάξουμε μέσα μας, στην πραγματικότητα όχι εξαιτίας όσων μας λέει το εγώ (τις ψευδαισθήσεις του για διαχωρισμό) αλλά εξαιτίας **όσων δεν μας λέει** (την αλήθεια της Επανάρθωσης).

Αρχίζουμε με την παράγραφο 10.

Με φοβάσαι επειδή κοιτάξεις μέσα σου και φοβήθηκες αυτό που είδες.

Φοβόμαστε τον Ιησού επειδή τον κάναμε ένα σύμβολο θυσίας και πόνου και, πάνω από όλα, για τις δικές μας αμαρτίες. Έτσι τον έκανε το εγώ ώστε εμείς να μην μπορούμε να τον δούμε όπως πραγματικά είναι: ο καθαρός καθρέφτης της αθωότητας και της αναμαρτησίας μας. Μάλλον, κοιτάξαμε μέσα μας και είδαμε την μαυρίλα της ενοχής (αυτή η ενότητα μιλάει πολύ για την ενοχή) και αφού η ενοχή απαιτεί τιμωρία, πιστεύουμε ότι ο Ιησούς θα μας τιμωρούσε για τις αμαρτίες μας. Πέρα από αυτό, όμως, υπάρχει ο βαθύτερος φόβος – ο φόβος της συνειδητοποίησης ότι η ατομικότητά μας είναι ένας μύθος, και ότι η πραγματικότητα του Ιησού είναι η μόνη μας αλήθεια. Αλλά αυτό το συγκεκριμένο απόσπασμα εδώ μελετά μόνο το πρώτο επίπεδο του φόβου, που είναι ο φόβος του συστήματος σκέψης του εγώ, το οποίο, επαναλαμβάνω αποτελείται από την πίστη στην πραγματικότητα της ενοχής μας και της δικαιολογημένης τιμωρίας.

Όμως δεν μπορεί να έχεις δει την πραγματικότητα, γιατί η πραγματικότητα του νου σου είναι η πιο όμορφη από τις δημιουργίες του Θεού. [Αυτή η πραγματικότητα είναι η αγάπη, την οποία ο Ιησούς αντιπροσωπεύει για μας αν τον δούμε αληθινά.] **Προερχόμενη μόνο από τον Θεό, η δύναμη και το μεγαλείο της μόνον ειρήνη θα μπορούσε να σου φέρει αν πραγματικά την έβλεπες.**

Η πίστη μας σε αυτήν την πλάνη περιστρέφεται γύρω από τον τρόπο μας να δούμε πραγματικά την αλήθεια μέσα μας. Αντίθετα, επιλέγουμε να βλέπουμε τις ψευδαισθήσεις του φόβου, του πόνου, του τρόμου και του θανάτου και έπειτα προστατεύουμε τον εαυτό μας από αυτές τις ψευδαισθήσεις με την ψεύτικη δημιουργία ενός απειλητικού κόσμου μίσους και ασθένειας. Αυτό είναι που μας λέει ο Ιησούς ότι είναι τόσο γελοίο. Παλεύουμε να

προστατέψουμε τους εαυτούς μας από κάτι που δεν υπάρχει· εμείς το κατασκευάσαμε όλο αυτό: πρόβλημα **και** λύση. Αλλά όταν κοιτάζουμε πέρα από την ψευδαίσθηση της ενοχής και του τρόμου, βλέπουμε μόνο την αγάπη· βλέπουμε τον Ιησού όπως πραγματικά είναι, γνωρίζοντας ότι αυτός ο ακτινοβόλος Εαυτός της Αγάπης είναι Αυτός που πραγματικά είμαστε και εμείς. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν επαναδιατυπώνει αυτήν την όμορφη πρόταση από την πρώτη επιστολή του Ιωάννη (1 Ιωάννη 3:2), μια από τις πιο αγαπημένες βιβλικές ρήσεις της Έλεν παρεμπιπτόντως, που βρίσκεται στο Κεφάλαιο 3 του κειμένου:

*Όμως αυτή η όραση [η ενότητα της Τριάδας] μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο από τους αληθινά αθώους. Επειδή οι καρδιές τους είναι αγνές, οι αθώοι υπερασπίζονται την αληθινή αντίληψη αντί να προστατέψουν τους εαυτούς τους από αυτήν. Επειδή έχουν κατανοήσει το μάθημα της Επανόρθωσης δεν έχουν την επιθυμία να επιτεθούν, και επομένως βλέπουν αληθινά. Αυτό είναι που εννοεί η Βίβλος όταν λέει, "**Όταν αυτός (ο Ιησούς) εμφανιστεί (ή όταν γίνει αντιληπτός) θα είμαστε σαν αυτόν, γιατί θα τον βλέπουμε όπως είναι**" (Κ-3.ΙΙ.5:7-10)*

Εάν φοβάσαι, είναι επειδή είδες κάτι που δεν υπάρχει [διαχωρισμό, αμαρτία, ενοχή κλπ]. Όμως στο ίδιο μέρος [μέσα στον νου σου] θα μπορούσες να έχεις δει εμένα και όλους τους αδελφούς σου, μέσα στην τέλεια ασφάλεια του Νου που μας δημιούργησε. Γιατί είμαστε εκεί μέσα στην ειρήνη του Πατέρα, ο Οποίος θέλει να επεκτείνει την Ειρήνη Του μέσα από σένα.

Πάμε στην παράγραφο 12:

Όταν κοιτάξεις μέσα σου και με δεις, θα είναι επειδή έχεις αποφασίσει να εκδηλώσεις την αλήθεια.

Επαναλαμβάνω, αν φοβόμαστε τα πάντα στον κόσμο, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η σκιά αυτού του υποκείμενου φόβου που μας λέει ότι υπάρχει κίνδυνος που ελλοχεύει μέσα στον νου μας. Αυτός ο κίνδυνος – τον οποίον το εγώ μας λέει ότι είναι η αμαρτία και η ενοχή μας – είναι καθ' αυτό ένα προπέτασμα καπνού για τον πραγματικό φόβο του εγώ να δούμε ότι δεν υπάρχει καμιά απολύτως αμαρτία. Και πίσω από αυτήν την σκέψη βρίσκεται η αντανάκλαση του Αγίου Πνεύματος της Αγάπης του Θεού: η ενότητα της Υιότητας, που είναι η πηγή της αληθινής ειρήνης, και η οποία απλά περιμένει να την αποδεχτούμε.

Πολλά μονοπάτια του New Age υποστηρίζουν την ιδέα ότι εκδηλώνουμε αυτό που θέλουμε. Εδώ ο Ιησούς μας λέει ότι όταν αφήσουμε τις ψευδαισθήσεις που υπαγορεύονται από τον εγωικό εαυτό, το μόνο που θα εκδηλώνουμε φυσικά ή θα αντανakλούμε είναι η αλήθεια, η οποία είναι η αγάπη του Θεού και του Ιησού. Τα Μαθήματα Θαυμάτων διδάσκουν ότι δεν έχει νόημα να επιχειρούμε να εκδηλώσουμε αυτό που χρειαζόμαστε, γιατί ποτέ δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τί χρειαζόμαστε, παρόλο που το εγώ νομίζει ότι

γνωρίζει. Αυτό βέβαια είναι και το νόημα ενός από τα πρώτα μαθήματα "Δεν αντιλαμβάνομαι τα καλύτερά μου συμφέροντα" (B. Ασκ. M-24). Χωρίς να γνωρίζουμε το πρόβλημα, πώς μπορούμε να γνωρίζουμε την λύση;

Έτσι, η διδασκαλία του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων δεν θα έπρεπε ποτέ να παρερμηνευθεί ότι εννοεί να εκδηλώνουμε υλικά πράγματα στον κόσμο. Στον πραγματικό κόσμο, το μόνο που μπορούμε να "εκδηλώσουμε" είναι η αλήθεια, η οποία προέρχεται από το μέρος του νου μας στο οποίο κατοικεί η Αγάπη του Θεού. Το θέμα ποτέ δεν είναι αν θα την **εκδηλώσουμε** ή όχι, επειδή αυτό δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Όπως μας διδάσκει ο Ιησούς στα Μαθήματα, πάντοτε ή προβάλλουμε ή επεκτείνουμε ό,τι βρίσκεται μέσα στον νου μας, και ό,τι αντιλαμβανόμαστε είναι αυτό που πιστεύουμε ότι είναι αλήθεια. Αυτό το γεγονός δεν είναι ποτέ επιλογή. Αλλά αυτό που είναι επιλογή, είναι ποιον θα επιλέξουμε ως οδηγό μας για να "εκδηλώνουμε" τις σκέψεις που είναι μέσα στον νου μας: το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Συνεπώς, όταν κοιτάζουμε μέσα στον νου μας και "βλέπουμε" τον Ιησού, το μεγάλο σύμβολο της αλήθειας στον κόσμο του ονείρου, θα είναι αυτή η αλήθεια την οποίαν θα επεκτείνουμε, ή θα εκδηλώνουμε, και επομένως αυτή που πιστεύουμε. Αυτό το θεμελιώδες αξίωμα του διχασμένου νου συνοψίζεται στο επόμενο απόσπασμα από το "Ο Νόμος της Βασιλείας" στο Κεφάλαιο 7:

Αυτό που προβάλλεις ή επεκτείνεις είναι πραγματικό για σένα. Αυτός είναι ένας αμετάβλητος νόμος του νου σε αυτόν τον κόσμο καθώς και στην Βασιλεία. Όμως το περιεχόμενο είναι διαφορετικό σ' αυτόν τον κόσμο, επειδή οι σκέψεις που τον διέπουν είναι πολύ διαφορετικές από τις Σκέψεις στην Βασιλεία. Οι νόμοι πρέπει να προσαρμόζονται στις συνθήκες αν ο σκοπός τους είναι να διατηρήσουν την τάξη. Το εξέχον χαρακτηριστικό των νόμων του νου όπως λειτουργούν σε αυτόν τον κόσμο είναι ότι όταν τους υπακούς, και σε βεβαιώνω ότι πρέπει να τους υπακούς, μπορείς να καταλήξεις σε διαμετρικά αντίθετα αποτελέσματα. Αυτό συμβαίνει επειδή οι νόμοι έχουν προσαρμοστεί στις συνθήκες αυτού του κόσμου, στον οποίον διαμετρικά αντίθετα αποτελέσματα φαίνονται πιθανά επειδή μπορείς να απαντάς σε δύο συγκρουόμενες φωνές.

Έξω από την Βασιλεία, ο νόμος που υπερισχύει μέσα (στην Βασιλεία) προσαρμόζεται στο "Πιστεύεις ό,τι προβάλλεις". Αυτή είναι η μορφή διδασκαλίας του, επειδή έξω από την Βασιλεία η μάθηση είναι σημαντική. Αυτή η μορφή υπονοεί ότι θα μάθεις τι είσαι από αυτό που έχεις προβάλλει πάνω στους άλλους, και επομένως πιστεύεις ότι αυτοί είναι. (Κ-7.ΙΙ.2:4-3:3)

Και καθώς την εκδηλώνεις [την αλήθεια] θα την δεις και έξω και μέσα σου.

Σαφώς, αν κοιτάζουμε μέσα μας και δούμε μόνο την αθωότητα και την Αγάπη του Χριστού, η οποία είναι η αλήθεια για το ποιο είμαστε, τότε ό,τι κοιτάζουμε έξω θα καθρεφτίζει αυτό που έχουμε δει μέσα μας, Ας θυμηθώ ένα απόσπασμα που αναφέραμε προηγουμένως:

Το αποτέλεσμα του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι αθώος είναι ένας κόσμος όπου δεν υπάρχει φόβος και όλα φωτίζονται με ελπίδα και αστράφτουν με μια γλυκιά φιλικότητα. (Κ-31.1.8:1)

Πρέπει να είναι έτσι αφού ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο καθρέφτης που αντανακλά πίσω σε μας αυτό που πρώτα έχουμε κάνει αληθινό μέσα στον νου μας. Αλλά αφού έχουμε αρνηθεί ότι έχουμε ένα νου, πόσο μάλλον τις σκέψεις που περιέχονται εκεί, μπορούμε μόνο να γνωρίζουμε αυτό που έχει επιλέξει ο επιλογέας μας αφήνοντας τον Ιησού να μας διδάξει ότι αυτό που έχουμε κάνει πραγματικό έξω από μας – την συγχώρεση των ιδιαίτερων σχέσεών μας – είναι η εκδήλωση της αλήθειας της Αγάπης του Θεού που είναι μέσα μας, την αλήθεια που ήδη έχουμε επιλέξει να είναι η πραγματικότητά μας ως Υιός του Θεού.

Ας πάμε τώρα στην παράγραφο 15, την τελευταία παράγραφο αυτής της ενότητας, όπου ο Ιησούς μιλάει για το πώς επεκτείνουμε την αγάπη του κοιτώντας τους άλλους όπως τους κοιτάει αυτός – χωρίς να τους κρίνει και επομένως κοιτώντας μόνο με αγάπη.

Όταν μπαίνεις στον πειρασμό να ενδίδεις στην επιθυμία του θανάτου [όταν αισθανόμαστε ότι μας έλκει ο θάνατος – το τρίτο εμπόδιο προς την ειρήνη – ως την απάντηση στα προβλήματά μας του πόνου], θυμήσου ότι εγώ δεν πέθανα.

Υπάρχει ένα υπέροχο ποίημα που έχει πάρει η Έλεν με τον τίτλο "Πάσχα" του οποίου οι πρώτες γραμμές δηλώνουν την ίδια ιδέα:

Δεν πέθανα. Αναστήθηκα
Αλλά έμεινα ο ίδιος.
(Τα δώρα του Θεού)

Μια από τις πιο σημαντικές διορθώσεις που κάνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων στο παραδοσιακό Χριστιανικό σκεπτικό είναι ότι ο Ιησούς δεν πέθανε αληθινά στον σταυρό (στην πραγματικότητα κανείς δεν πεθαίνει αληθινά). Ο θάνατος είναι απλά μια πεποίθηση του εγωικού νου που λογικά ακολουθεί την πίστη μας στην πραγματικότητα της αμαρτίας και της ενοχής. Ο θάνατος επομένως μπορεί να συμβεί μόνο στον νου μας, εξαιτίας της ταύτισής μας με το σύστημα σκέψης του εγώ του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας. Για να το πούμε διαφορετικά, το σώμα ούτε ζει ούτε πεθαίνει, αλλά αναπαριστά τις προβολές του συστήματος σκέψης στον νου μας τις οποίες έχουμε επιλέξει να πιστεύουμε. Αφού ο Ιησούς είχε ταυτιστεί πλήρως με την ζωή του Θεού και του Χριστού, δεν ήταν δυνατόν να συμμετέχει στην διαστρεβλωμένη εκδοχή του εγώ για την υλική ζωή, η οποία αναπόφευκτα περιέχει και τον θάνατο. Η αγάπη του, επομένως, απλά καθρεφτιζόταν στο όνειρο του κόσμου, παρόλο που ποτέ δεν υπήρξε στην πραγματικότητα μέρος του. Έτσι, ο Ιησούς δεν πέθανε.

Το "τραγικό" αποτέλεσμα της Χριστιανικής πίστης ότι ο Ιησούς πραγματικά πέθανε ήταν η

κατασκευή μιας θεολογίας σταύρωσης που καθιέρωσε την αμαρτία, την θυσία και την τιμωρία ως πραγματικότητα, και ας μην αναφέρω την πίστη σε έναν εκδικητικό Θεό ο οποίος ξεκίνησε αυτό το παράλογο σχέδιο της σωτηρίας. Στη αρχή του κειμένου, ο Ιησούς στρέφεται άμεσα σε αυτήν την μοχθηρή παράνοια του συστήματος σκέψης του εγώ, η οποία πήρε την συγκεκριμένη μορφή της Χριστιανικής θεολογίας. Έχω παραθέσει το ακόλουθο απόσπασμα από το Κεφάλαιο Εννιά, αλλά το παρουσιάζω ξανά εξαιτίας της σχέσης του με την συζήτησή μας.

Αν δούμε την σταύρωση από αυτή την αντεστραμμένη άποψη, όντως φαίνεται σαν ο Θεός να επέτρεψε, ακόμα και να ενθάρρυνε έναν από τους Υιούς Του να υποφέρει διότι αυτός ήταν καλός. Αυτή η ιδιαίτερα ατυχής ερμηνεία, η οποία προέκυψε από προβολή, έχει οδηγήσει πολλούς ανθρώπους να φοβούνται πικρά τον Θεό. Τέτοιες αντιθρησκευτικές απόψεις μπαίνουν σε πολλές θρησκείες. Όμως οι αληθινοί Χριστιανοί θα έπρεπε να σταματήσουν και να ρωτήσουν "Είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο;" Είναι δυνατόν ο Θεός ο Ίδιος να είναι ικανός για τέτοιου είδους σκεπτικό για το οποίο οι Ίδιες Του οι λέξεις έχουν ξεκάθαρα δηλώσει ότι είναι ανάξιο του Υιού Του; Η καταδίωξη πολύ συχνά καταλήγει σε μια προσπάθεια να "δικαιώσει" την τρομερή παρεξήγηση ότι ο Θεός ο Ίδιος καταδίωξε τον Ίδιο Του τον Υιό για χάρη της σωτηρίας. Οι λέξεις από μόνες είναι άνευ νοήματος. Αυτό ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να ξεπεραστεί διότι, παρόλο που το λάθος το ίδιο δεν είναι δυσκολότερο να διορθωθεί από οποιοδήποτε άλλο, πολλοί έχουν δείξει απροθυμία να το εγκαταλείψουν εξαιτίας της σημαντικής αξίας του ως άμυνα. Σε πιο ήπιες μορφές ένας γονέας λέει, "Αυτό με πονάει περισσότερο από ό,τι πονάει εσένα", και νιώθει αθωωμένος όταν χτυπά ένα παιδί. Μπορείς να πιστέψεις ότι ο Πατέρας μας πραγματικά σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο; Είναι τόσο ουσιώδες ολόκληρο ένα τέτοιο σκεπτικό να διασκορπιστεί, που πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι τίποτα τέτοιο δεν παραμένει στο νου σου. Εγώ δεν "τιμωρήθηκα" επειδή εσύ ήσουν κακός. Ολόκληρο το καλοκάγαθο μάθημα που διδάσκει η Επανόρθωση, χάνεται αν μολυνθεί με αυτό το είδος της διαστρέβλωσης σε οποιαδήποτε μορφή. (Κ-3.1.1:5-9; 2:4-11)

Μια τέτοια πίστη στην εκδικητική οργή του Θεού που απαιτεί τιμωρία για την αμαρτία, επομένως, αντιτίθεται άμεσα στο αληθινό μήνυμα του Ιησού για συγχώρεση των αμαρτιών που ποτέ δεν διαπράχθηκαν, και οι οποίες έτσι δεν απαιτούν εξιλέωση, απλά διόρθωση. Αυτό ήταν το μάθημα που δίδαξε στη Παλαιστίνη, και το οποίο μας διδάσκει πάλι στα Μαθήματα Θαυμάτων. Και αυτό εννοεί εδώ ο Ιησούς, προτρέποντάς μας να τον θυμηθούμε όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε το σύστημα σκέψης του εγώ για τον θάνατο και, όπως προηγούμενα αποσπάσματα εκλιπαρούν, να πάρουμε αυτόν ως "πρότυπο μάθησης":

Ο νους μου θα είναι πάντοτε σαν τον δικό σου, επειδή δημιουργηθήκαμε ως ίσοι. Ήταν μόνον απόφασή μου που μου έδωσε όλη την δύναμη στον

Ουρανό και στην γη. Το μοναδικό μου δώρο σε σένα είναι να σε βοηθήσω να πάρεις την ίδια απόφαση. Αυτή η απόφαση είναι η επιλογή να την μοιραστείς, γιατί η ίδια απόφαση είναι η απόφαση να μοιράζεσαι. Παίρνεται με το να δίνεις, και επομένως είναι η μόνη απόφαση που μοιάζει με την αληθινή δημιουργία. **Εγώ είμαι το πρότυπό σου για αποφάσεις. Αποφασίζοντας υπέρ του Θεού σου έδειξα ότι αυτή η απόφαση είναι εφικτή, και ότι μπορείς να την πάρεις.** (Κ-5.11.9:1-7)

Η ανάστασή σου είναι η αφύπνισή σου. **Εγώ είμαι το πρότυπο για την αναγέννηση, αλλά η ίδια η αναγέννηση είναι απλά η χαραυγή μέσα στο νου σου αυτού που ήδη βρίσκεται εκεί....** Πρέπει να θεμελιώσω την εκκλησία Του [του Θεού] πάνω σε σένα, διότι εκείνοι που με δέχονται ως πρότυπο είναι στην κυριολεξία μαθητές μου. Οι μαθητές είναι ακόλουθοι, και αν το πρότυπο που ακολουθούν έχει επιλέξει να τους σώσει από τον πόνο από όλες τις απόψεις, είναι άφρονες να μην το ακολουθήσουν. (Κ-6.1.7:1-2; 8:6-7)

Θα συνειδητοποιήσεις ότι αυτό είναι αλήθεια όταν κοιτάξεις μέσα σου και δεις εμένα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι θα δούμε με τις αισθήσεις μας τον Ιησού. Εδώ μιλάει να τον δούμε, όπως λέει ο Άμλετ, "με το μάτι του νου μας", μια όραση που συμβαίνει μέσω μιας στάσης γεννημένης από πλήρη συγχώρεση. Δεν μπορούμε να κοιτάξουμε μέσα μας και να δούμε τον Ιησού – το μεγάλο σύμβολο της αγάπης και της συγχώρεσης σ' αυτόν τον κόσμο – αν υπάρχει μίσος ή επίκριση στις καρδιές μας. Στην πραγματικότητα, είναι επειδή δεν θέλουμε να τον δούμε που μισούμε και κρίνουμε κατ' αρχάς. Το αγνό φως που **είναι** η ζωή του θα σκοτεινιάσει για μας από το σκοτάδι της ενοχής που αναμφίβολα ακολουθεί τις επιθετικές μας σκέψεις, και έτσι δεν θα μπορούσαμε ποτέ να μάθουμε ότι δεν υπάρχει θάνατος. Η ενοχή απαιτεί θάνατο· η συγχώρεση μας οδηγεί απαλά στην αιώνια ζωή. Όπως λέει ο Ιησούς στην Εγχειρίδιο για Δασκάλους, ένα απόσπασμα γραμμένο στο τρίτο πρόσωπο:

Αυτός [ο Ιησούς] έκανε μια σαφή διάκριση, ακόμα δυσνόητη για σένα, ανάμεσα στο ψεύτικο και στο αληθινό. Σου πρόσφερε μια τελική επίδειξη ότι είναι αδύνατον να σκοτώσεις τον Υιό του Θεού· ούτε μπορεί να μεταβληθεί η ζωή του με κανένα τρόπο από την αμαρτία και το κακό, την έχθρα, τον φόβο ή τον θάνατο.

Και επομένως όλες οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρεθεί επειδή δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Και έτσι δεν ήταν παρά όνειρα. Υψώσου μαζί με αυτόν που σου έδειξε αυτό επειδή το οφείλεις σ' αυτόν που μοιράστηκε τα όνειρά σου έτσι ώστε να μπορέσουν να διαλυθούν. Και ακόμα τα μοιράζεται, για να είναι ένα μαζί σου. (Απ. Ορ-5.3:4-4:4)

Το καθήκον μας, επομένως, είναι απλά να ζητήσουμε την βοήθεια του Ιησού ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε σαν αυτόν και να ξεπεράσουμε την πίστη στον θάνατο,

βοηθώντας και άλλους να κάνουν το ίδιο. Σαν μια ευχάριστη απόδοση αυτής της σκέψης, παραθέτω ένα απόσπασμα από ένα άλλο από τα ποιήματα της Έλεν, το "Μια Προσευχή του Ιησού", το οποίο ουσιαστικά είναι η δική μας προσευχή σ' αυτόν. Παρεμπιπτόντως στα ποιήματα – σαν μια έκφραση της αγάπης, της αφοσίωσης και της εκτίμησής της σ' αυτόν – η Έλεν πάντα χρησιμοποιούσε κεφαλαία για τις αντωνυμίες που αναφέρονται στον Ιησού:

Παιδί, άντρας και μετά πνεύμα. Έτσι
Ακολουθώ στον δρόμο που Εσύ μου δείχνεις
Όστε να μπορέσω επιτέλους να είμαι σαν Εσένα.
Τί άλλο θα μπορούσα να θέλω εκτός από το να Σου μοιάσω;...

Μια τέλεια εικόνα αυτού που μπορώ να είμαι
Εσύ μου δείχνεις, ώστε να μπορώ να βοηθώ να ανανεώνεται
Η αποτυχημένη όραση των αδελφών Σου. Καθώς κοιτούν επάνω
Ας μην κοιτούν εμένα, αλλά μόνον Εσένα.
(Τα Δώρα του Θεού)

Θα ξεπερνούσα τον θάνατο μόνο για μένα; Και θα είχε δοθεί από τον Πατέρα η αιώνια ζωή σε μένα αν δεν την είχε δώσει και σε σένα;

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς δεν έλαβε τίποτα που δεν το έχουμε και εμείς. Ο Θεός δεν του έδωσε ιδιαίτερα δώρα, ούτε ιδιαίτερες ευλογίες. Αυτό επίσης, είναι άλλη μια διόρθωση της παραδοσιακής Χριστιανικής άποψης ότι ο Ιησούς ήταν οντολογικά διαφορετικός από όλους τους άλλους. Μας λέει ότι οτιδήποτε έδωσε ο Θεός ο Πατέρας σ' αυτόν, δόθηκε σε όλους μας: το δώρο της αιώνιας ζωής παραχωρήθηκε σε μας κατά την δημιουργία μας. Ο Ιησούς τονίζει αυτό το σημείο νωρίς στο κείμενο, σε ένα απόσπασμα που αντιπαραβάλλει το αρμόζον του δέους ως αντίδραση προς τον Θεό, με το αταίριαστο αυτού όσον αφορά τον ίδιο:

Οι ίσοι δεν θα πρέπει να βρίσκονται σε δέος ο ένας προς τον άλλο γιατί το δέος υπονοεί ανισότητα. Είναι επομένως μια μη αρμόζουσα αντίδραση προς εμένα. Ένας μεγαλύτερος αδερφός δικαιούται τον σεβασμό για την μεγαλύτερη εμπειρία του, και υπακοή για την μεγαλύτερη σοφία του. Επίσης δικαιούται την αγάπη επειδή είναι ένας αδελφός, και αφοσίωση αν εκείνος είναι αφοσιωμένος. Μόνο η δική μου αφοσίωση προς εσένα με κάνει να δικαιούμαι την δική σου αφοσίωση. Δεν υπάρχει τίποτα σε μένα που εσύ δεν μπορείς να επιτύχεις. Δεν έχω τίποτα που δεν προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας τώρα είναι ότι δεν έχω τίποτα άλλο (τίποτα που δεν προέρχεται από τον Θεό). Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση που υπάρχει μόνο σαν δυνατότητα σε σένα. Το "Κανένας άνθρωπος δεν έρχεται στον Πατέρα εκτός μέσω εμού" δεν σημαίνει πως με οποιοδήποτε τρόπο είμαι ξεχωριστός ή διαφορετικός από εσένα εκτός από τον χρόνο, και ο χρόνος δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. (Κ-1.ΙΙ.3:5-4:1)

Και αφού είμαστε κυριολεκτικά ένα με τον Ιησού – άλλωστε ο Θεός έχει μόνον ένα Υιό – είμαστε πάντοτε μαζί του, όπως και αυτός είναι μαζί μας. Η ανάστασή ή η αφύπνιση του πρέπει να είναι και δική μας επίσης, την στιγμή που επιλέγουμε να είναι έτσι. Καθώς λέει στο εγχειρίδιο για δασκάλους, μιλώντας πάλι για τον εαυτό του σε τρίτο πρόσωπο:

Εκείνος, [ο Ιησούς] θα σε πάρει μαζί του, γιατί δεν έφυγε μόνος. Και εσύ ήσουν μαζί του τότε, όπως είσαι και τώρα.... Εκείνο [Το Άγιο Πνεύμα] σου προσφέρει ευχαριστίες όπως και σε αυτόν [στον Ιησού] επειδή εγέρθηκες μαζί του όταν άρχισε να σώζει τον κόσμο. (Εγχ.-23.6:9-10)

Και ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται αυτήν την παράλληλη πρόταση από το δεύτερο εμπόδιο προς την ειρήνη: "Αλλά αν υπερνίκησα την ενοχή και ξεπέρασα τον κόσμο, εσύ ήσουν μαζί μου" (Κ-19.IV-B.6:5).

Όταν μάθεις να με εκδηλώνεις [και τον εκδηλώνουμε όταν συγχωρούμε ο ένας τον άλλον], δεν θα δεις ποτέ τον θάνατο. Γιατί θα έχεις κοιτάξει μέσα σου το αθάνατο [την αθωότητα του Υιού του Θεού], και θα δεις μόνο το αιώνιο καθώς κοιτάς έξω έναν κόσμο που δεν μπορεί να πεθάνει.

Μαθαίνουμε να εκδηλώνουμε τον Ιησού μέσω της συγχώρεσης, επειδή εκείνος βρίσκεται μέσα στην άγια σχέση μας. Όταν ακυρώνουμε τον διαχωρισμό μέσω της συγχώρεσης, αφήνουμε να φύγει όλη η ενοχή από τον νου μας, προκαλώντας την μετατόπιση στην οποία αναφέρονται τα Μαθήματα Θαυμάτων ως τον πραγματικό κόσμο. Επαναλαμβάνω, εάν δεν υπάρχει ενοχή δεν μπορεί να υπάρξει πίστη στον θάνατο, γιατί ο θάνατος ήρθε στον νου μας μέσα από την ενοχή όταν το εγώ κατασκεύασε τον κόσμο να είναι το αντίθετο του Ουρανού, σαν μια άμυνα εναντίον της ενθύμησης μας της πραγματικότητας της αιώνιας ζωής μας. Επίσης το εγώ κατασκεύασε το σώμα, το οποίο έπρεπε να τιμωρηθεί και να σκοτωθεί για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες του νου. Έτσι, χωρίς ενοχή στον νου μας, που απομακρύνθηκε με την βοήθεια του Ιησού μέσω της διαδικασίας της συγχώρεσης, δεν θα πιστεύουμε πια στον κόσμο, στο σώμα και στον θάνατο. Μέσω της μεταστροφής του νου μας προς τον πραγματικό κόσμο, θα έχουμε ακυρώσει το σύστημα σκέψης του εγώ και θα έχουμε καταλάβει επιτέλους ότι ο θάνατος είναι μόνο μια ψευδαίσθηση.

Επαναλαμβάνω άλλη μια φορά αυτήν την κεντρική διδασκαλία των Μαθημάτων Θαυμάτων. Ζητώντας την βοήθεια του Ιησού και επιλέγοντάς τον σαν τον δάσκαλό μας, την ίδια στιγμή επιλέγουμε να πιστέψουμε στην αθωότητα του Υιού του Θεού. Η ένωση με τον Ιησού είναι επομένως η ένωση με τον αληθινό εαυτό μας και αυτή η ένωση απαλά υπερβαίνει τις ξεχωριστές μας ταυτότητες και ιδιαίτερες προσωπικότητες. Χωρίς την ατομικότητα δεν υπάρχει ενοχή, και χωρίς την ενοχή υπάρχει μόνο η αιώνια ζωή. Έτσι, μπορούμε να πούμε, μαζί με τον Ιησού, αυτές τις εμπνευσμένες λέξεις από το τέλος του βιβλίου των ασκήσεων, και επιτέλους να τις πιστέψουμε:

Είμαι ο Υιός του Θεού, πλήρης, θεραπευμένος και ακέραιος, λάμποντας

στην αντανάκλαση της Αγάπης Του. Μέσα μου είναι η δημιουργία Του εξαγνισμένη και εγγυάται την αιώνια ζωή. Μέσα μου η αγάπη είναι τέλεια, ο φόβος αδύνατος και η χαρά εδραιωμένη χωρίς αντίθετο. Είμαι το άγιο σπίτι του Ίδιου του Θεού. Είμαι ο Ουρανός όπου διαμένει η Αγάπη Του. Είμαι ο άγιος Αναμάρτητος Εαυτός, διότι στην αγνότητά μου βρίσκεται η Δική Του. (Β. Ασκ. Μέρος II-14.1)

Με αυτήν την παράγραφο η οποία ολοκληρώνει την ενότητα "Κοιτάζοντας μέσα μας", ο Ιησούς ενοποιεί το τρίτο και τέταρτο εμπόδιο, ακυρώνει την έλξη και την επιθυμία για τον θάνατο εξηγώντας μας πώς μπορούμε να εκδηλώσουμε τον Ιησού στον νου μας και στην καρδιά μας συγχωρώντας ο ένας τον άλλον. Η έλξη του θανάτου και ο φόβος της Αγάπης του Θεού, επομένως, ξεθωριάζουν στην παρουσία της αθωότητας του Υιού του Θεού, την οποίαν αντιπροσωπεύει για μας ο Ιησούς και στην οποίαν γλυκά οι διδασκαλίες του στα Μαθήματα Θαυμάτων μας οδηγούν.

Κεφάλαιο Δεκατέσσερα

ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΧΑΣΜΑΤΟΣ

Επιστρέφουμε τώρα στην αρχή του Κεφαλαίου 29. Παρόλο που αυτή η ενότητα "Το Κλείσιμο του Χάσματος", έρχεται πολύ αργότερα από τα "Εμπόδια προς την Ειρήνη", παραλληλίζεται όμορφα με το τελευταίο εμπόδιο. Παρεμπιπτόντως, η λέξη "χάσμα" εμφανίζεται συχνά στα τελευταία κεφάλαια του κειμένου και υπονοεί τον διαχωρισμό. Πολλές από αυτές τις τελευταίες ενότητες συζητούν την ασθένεια και τους σπόρους της ασθένειας που βρίσκονται μέσα σ' αυτό το χάσμα, μολονότι δεν θα εξετάσουμε αυτές τις ενότητες εδώ. Και περιττό να ειπωθεί, αφού το χάσμα είναι η πίστη στον διαχωρισμό που βρίσκεται μέσα στον νου μας, συνεπάγεται ότι το "κλείσιμο του χάσματος" θα ήταν η ακύρωση αυτής της πίστης μέσα από την συγχώρεση και το θαύμα.

Δεν υπάρχει χρόνος, ούτε τόπος, ούτε κατάσταση όπου ο Θεός είναι απών. Δεν υπάρχει τίποτα να φοβάσαι.

Αυτή και μόνο η δήλωση αρνείται ολόκληρο το σύστημα του εγώ και αντανακλά το αξίωμα της Επανόρθωσης. Διότι για να υπάρχει το εγώ, πόσο μάλλον η ατομικότητά μας, ο Θεός **πρέπει** να είναι απών. Όπως έχουμε δει ξανά και ξανά, το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στο αξίωμα ή **το ένα ή το άλλο**: αν υπάρχει το εγώ, τότε δεν μπορεί να υπάρχει ο Θεός. Από την άλλη πλευρά, εάν υπάρχει ο Θεός, τότε δεν υπάρχει το εγώ. Και έτσι ο κόσμος του εγώ του χρόνου και του χώρου κατασκευάστηκε σκόπιμα για να αποκλείσει την Παρουσία του Θεού και, με το να Τον κρατά απόντα για πάντα, να βεβαιωθεί ότι η ύπαρξή του είναι προστατευμένη. Αναφέρω ξανά αυτές τις σημαντικές γραμμές:

Ο κόσμος κατασκευάστηκε σαν επίθεση στον Θεό. Συμβολίζει τον φόβο. Και τί άλλο είναι ο φόβος εκτός από την απουσία της αγάπης; Έτσι ο κόσμος είχε σκοπό να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να μπει, και όπου ο Υιός Του θα ήταν μακριά Του. (Β. Ασκ. Μέρος II -3.2:1-4)

Επιπλέον, μόνον αν ο Θεός ήταν απών – αν υπήρχε ένα κενό, αν υπήρχε διαχωρισμός – θα ήταν δικαιολογημένος ο φόβος. Έχουμε συζητήσει πολλές φορές προηγουμένως ότι η πίστη στην αμαρτία του διαχωρισμού οδηγεί στην ενοχή, η οποία απαιτεί την τιμωρία μας από έναν Θεό – κατασκευασμένο κατ' εικόνα της μοχθηρίας και του μίσους του εγώ – τον Οποίον τότε δικαιολογημένα αξίζει να τον φοβόμαστε.

Δεν υπάρχει τρόπος με τον οποίον ένα χάσμα θα μπορούσε να γίνει αντιληπτό μέσα στην Ολότητα που είναι δική Του. Ο συμβιβασμός που και το πιο μικρό και ελαχιστότατο χάσμα θα συμβόλιζε μέσα στην αιώνια Αγάπη Του είναι εντελώς αδύνατος.

Αυτή είναι ακόμα μια σαφής δήλωση της ασυμβίβαστης μη δυϊστικής μεταφυσικής που βρίσκεται στα Μαθήματα Θαυμάτων, χωρίς την οποίαν πράγματι δεν θα υπήρχαν τα Μαθήματα. Είναι μια επαναδήλωση του αξιώματος της Επανόρθωσης μέσα από την οποίαν το Άγιο Πνεύμα μας διδάσκει ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός, επειδή ο διαχωρισμός είναι αδύνατος αν ο Θεός είναι τέλεια και αδιαίρετη ενότητα. Ένα χάσμα μέσα στην τέλεια Ολότητα είναι ασύλληπτο. Αυτό το όλα-ή-τίποτα αξίωμα είναι στην καρδιά της διδασκαλίας του Ιησού στα Μαθήματα και τα ακόλουθα αποσπάσματα είναι δύο παραδείγματα αυτού, που εμφανίζονται στο πλαίσιο του Ουρανού (η Ενότητα του Θεού) και της κόλασης (το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού):

Δεν μπορείς να εγκαταλείψεις τον Ουρανό εν μέρει. Δεν μπορείς να βρῖσκεσαι λιγάκι στην κόλαση. Ο Λόγος του Θεού [η Επανόρθωση] δεν έχει εξαιρέσεις. (Εγχ.-13.7:3-5)

Μερική Επανόρθωση είναι μια ιδέα χωρίς νόημα, ακριβώς όπως ιδιαίτερες περιοχές της κόλασης στον Ουρανό είναι αδιανόητο. (Εγχ.-22.1:4)

Θα σταθούμε σ' αυτό το σημαντικό σημείο προς το παρόν. Η σκέψη να είσαι πραγματικά διαχωρισμένος από τον Θεό και να έχεις μια ύπαρξη μακριά από την αγάπη Του και την Ενότητά Του, είναι κυριολεκτικά ασύλληπτη και απίστευτη, επειδή δεν έχει συμβεί ποτέ στην πραγματικότητα. Παραδόξως, ο Θεός είναι επίσης κυριολεκτικά απίστευτος, επειδή η Ύπαρξή Του είναι από Μόνη της πέρα από την πίστη, που είναι ένα κύριο χαρακτηριστικό του συστήματος σκέψης του εγώ και επομένως δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Γι' αυτό ο Ιησούς κάνει την ακόλουθη δήλωση στην Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Πρακτική:

Ούτε η πίστη στον Θεό είναι μια έννοια που έχει νόημα, γιατί ο Θεός δεν μπορεί παρά να είναι γνωστός. Η πίστη υπονοεί ότι η μη πίστη είναι πιθανή, αλλά η γνώση του Θεού δεν έχει αληθινό αντίθετο. Το να μην γνωρίζεις τον Θεό σημαίνει να μην έχεις καμιά γνώση, και είναι σε αυτό που όλη η ασυγχωρησία οδηγεί. Και χωρίς γνώση, μόνο πίστη μπορεί να έχει κάποιος. (Ψ-2.11.4:4-7)

Αυτό το διπλής-όψης σημείο περί της μη πίστης σε αμφοτέρους, τον Θεό και το εγώ τονίζεται στο επόμενο σημαντικό απόσπασμα από την ενότητα "Η Απίστευτη Πίστη" του Κεφαλαίου 7 του κειμένου:

Το Άγιο Πνεύμα θα σε διδάξει να αντιλαμβάνεσαι πέρα από την πίστη σου, επειδή η αλήθεια είναι πέρα από την πίστη και η αντίληψή Του είναι αληθινή. Το εγώ μπορεί να λησμονηθεί εντελώς οποιαδήποτε στιγμή, διότι είναι μια ολότελα απίστευτη πίστη, και κανένας δεν μπορεί να κρατήσει μια πίστη που έχει κρίνει απίστευτη. Όσο περισσότερο μαθαίνεις για το εγώ, τόσο περισσότερο αναγνωρίζεις ότι δεν μπορεί να

γίνει πιστευτό. Το απίστευτο δεν μπορεί να γίνει κατανοητό επειδή δεν γίνεται πιστευτό. Η έλλειψη νοήματος της αντίληψης της βασισμένης πάνω στο απίστευτο είναι προφανής, αλλά μπορεί να μην αναγνωριστεί ότι είναι πέρα από την πίστη, επειδή είναι φτιαγμένη από πίστη. Όλος ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να σε διδάξει ότι το εγώ είναι μη πιστευτό και θα είναι για πάντα μη πιστευτό. Εσύ που έφτιαξες το εγώ πιστεύοντας στο απίστευτο δεν μπορείς να κάνεις αυτή την διάκριση μόνος σου. Με το να δεχτείς την Επανόρθωση για τον εαυτό σου, αποφασίζεις εναντίον της πίστης ότι μπορεί να είσαι μόνος σου διώχνοντας έτσι την ιδέα του διαχωρισμού και επιβεβαιώνοντας την αληθινή σου ταύτιση με ολόκληρη τη Βασιλεία ως κυριολεκτικά μέρος αυτής. Αυτή η ταύτιση είναι τόσο πέραν πάσης αμφιβολίας όσον και πέραν της πίστης. Η ολότητά σου δεν έχει όρια διότι η ύπαρξη είναι το άπειρο, (Κ-7.VIII.6-7)

Είναι η ασυμβίβαστη φύση του αξιώματος της Επανόρθωσης που οδηγεί τον Ιησού να λείπει τα ακόλουθα σε ένα κεντρικό απόσπασμα από το κείμενο:

*Στην αιωνιότητα, όπου όλα είναι ένα, εκεί γλίστρησε κρυφά μια μικρούλα, τρελή ιδέα, με την οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε γελάσει. Καθώς το ξέχασε, η σκέψη έγινε μια σοβαρή ιδέα, ικανή και για επιτεύγματα και για πραγματικά αποτελέσματα. Μαζί μπορούμε γελώντας να διώξουμε και τα δύο μακριά και να καταλάβουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει να ματαιώσει την αιωνιότητα, η οποία **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:2-5)*

Η μόνη αντίδραση που αξίζει η σκέψη ενός χάσματος ή διαχωρισμού ανάμεσα στον Θεό και στον Υιό Του είναι το γέλιο, γεννημένο από το τρυφερό χαμόγελο του αξιώματος της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος.

Παρεμπιπτόντως, αυτές οι λέξεις από το "Το Κλείσιμο του Χάσματος", "το ελάχιστο και το πιο μικρό", είχαν τρομακτική προσωπική σημασία για την Έλεν καθώς είχε σχέση με την μη συγχώρεσή της προς τον πατέρα της. Η χρήση τους εδώ ήταν η γλυκιά υπενθύμιση του Ιησού της ανάγκης της να συγχωρήσει, και ότι καμιά πίστη στο "ελάχιστο και στο πιο μικρό" δεν μπορεί ποτέ να είναι δικαιολογημένη. Αυτή η φράση αναφέρεται επίσης στο ποίημα της Έλεν "Απελευθέρωση": "Είμαι το ελάχιστο και όμως το μεγαλύτερο" (Τα Δώρα του Θεού).

Γιατί αυτό [το χάσμα] θα σήμαινε ότι η Αγάπη Του θα μπορούσε να δώσει καταφύγιο σε έστω ένα ίχνος μίσους, η γλυκύτητά Του να στραφεί κάποιες φορές σε επίθεση, και η αιώνια υπομονή Του κάποιες φορές να αποτύχει. Όλο αυτό πράγματι το πιστεύεις, όταν αντιλαμβάνεσαι ένα χάσμα ανάμεσα στον αδελφό σου και σε σένα.

Ένα υπέροχα υποβλητικό απόσπασμα που παρουσιάζει δραματικά το συμπέρασμα κάθε συστήματος σκέψης που προσπαθεί να φέρει το μίσος στην αγάπη, τον διαχωρισμό στην ενότητα, την ψευδαίσθηση στην αλήθεια και την αμαρτία στην αθωότητα:

Η αμαρτία δεν είναι λάθος, γιατί πηγαίνει πέρα από την διόρθωση στο αδύνατο. Όμως η πίστη ότι είναι πραγματική έχει κάνει μερικά λάθη να φαίνονται για πάντα πέρα από την ελπίδα θεραπείας και ανθεκτικό έδαφος για την κόλαση. Αν αυτό ήταν έτσι, το αντίθετο του Ουρανού θα εναντιωνόταν σ' αυτόν, ως εξίσου πραγματικό όσο αυτός. Τότε η Βούληση του Θεού θα ήταν χωρισμένη στα δύο και όλη η δημιουργία θα υπόκειτο στους νόμους δύο αντίθετων δυνάμεων, μέχρι ο Θεός να χάσει την υπομονή Του, να χωρίσει τον κόσμο και να επιτεθεί στον Εαυτό Του. Τότε θα είχε χάσει το Νου Του, διακηρύσσοντας ότι η αμαρτία έχει υφαρπάξει την πραγματικότητά Του από Αυτόν και έχει οδηγήσει την Αγάπη Του στα πόδια της εκδίκησης. Για μια τόσο παρανοϊκή εικόνα θα ήταν αναμενόμενη μια εξίσου παρανοϊκή άμυνα, αλλά δεν μπορεί να θεμελιώσει ότι αυτή η εικόνα πρέπει να είναι αληθινή. (Κ-26.VII.7)

Επιπλέον, αν δούμε κάποιον διαχωρισμένο από μας με διαφορετικά συμφέροντα από τα δικά μας – μια αντίληψη που αντανακλά κάποια πλευρά της επένδυσής μας στην ιδιαιτερότητα – τότε υπονομεύουμε την πραγματικότητα της Αγάπης του Θεού. Όπως εκφράζει ο Ιησούς πολλές φορές στα Μαθήματα Θαυμάτων, η υπονόμηση είναι μια από τις κυρίαρχες τακτικές του εγώ για να διατηρήσει ανέπαφο αυτόν τον κόσμο του διαχωρισμού. Πρακτικά, όλα τα συστήματα σκέψης σε αυτόν τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων και των πιο πνευματικών και θρησκευτικών, αποτελούν ένα είδος συμβιβασμού ανάμεσα στην αλήθεια και στην ψευδαίσθηση, στο πνεύμα και στο σώμα. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς κάνει την ακόλουθη δήλωση, η οποία θα φαινόταν εντελώς εξωφρενική σε κάθε μαθητή των Θαυμάτων του οποίου το εγώ θέλει να εκθέσει τις διδασκαλίες του Ιησού, προσπαθώντας να φέρει λίγη κόλαση (δυσιστική ψευδαίσθηση) στον Ουρανό (μη-δυσιστική αλήθεια).

Αυτά τα μαθήματα θα γίνουν εντελώς πιστευτά ή καθόλου. Διότι είναι εντελώς αληθινά ή εντελώς λανθασμένα, και δεν μπορούν να γίνουν εν μέρει πιστευτά. Και εσύ είτε θα διαφύγεις εντελώς από την δυστυχία ή καθόλου. Η λογική θα σου πει ότι δεν υπάρχει ενδιάμεσο σημείο όπου να μπορείς να σταθείς αβέβαια, περιμένοντας να επιλέξεις ανάμεσα στην χαρά του Ουρανού και στην δυστυχία της κόλασης. Μέχρι να επιλέξεις τον Ουρανό, είσαι στην κόλαση και στην δυστυχία. Δεν υπάρχει κομμάτι του Ουρανού που μπορείς να πάρεις και να υφάνεις ψευδαισθήσεις. Ούτε υπάρχει μια ψευδαίσθηση με την οποία μπορείς να μπεις στον Ουρανό. (Κ-22.II.7:4-8:2)

Σε αυτή την σύνδεση ανάμεσα στις σχέσεις μας με τους άλλους και στην σχέση μας με τον Θεό δίνουν ιδιαίτερη έμφαση τα Μαθήματα Θαυμάτων. Πράγματι, όπως επανειλημμένα

εξηγεί ο Ιησούς, είναι το ίδιο. Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας στο όνειρο του κόσμου του διαχωρισμού δεν είναι παρά θρυμματισμένες σκιές της πίστης στον διαχωρισμό μας από τον Θεό. Αυτό φαίνεται καθαρά στα επόμενα αποσπάσματα από το "Η Επιλογή της Πληρότητας", μια από τις πιο σημαντικές παραγράφους του κειμένου πάνω στις ιδιαίτερες σχέσεις:

Πολύ απλά, η προσπάθεια ενοχοποίησης στρέφεται πάντοτε εναντίον του Θεού. Γιατί το εγώ θα σε ήθελε να βλέπεις Αυτόν, και μόνον Αυτόν, ως ένοχο, αφήνοντας την Υιότητα ανοικτή σε επίθεση και απροστάτευτη από αυτήν. Η σχέση της ιδιαίτερης αγάπης είναι το μεγαλύτερο όπλο του εγώ για να σε κρατήσει μακριά από τον Ουρανό. Δεν φαίνεται να είναι όπλο, αλλά αν σκεφτείς πόση αξία της δίνεις και γιατί, θα καταλάβεις τί πρέπει να είναι...

Στην ιδιαίτερη σχέση, την γεννημένη από την κρυμμένη επιθυμία για ιδιαίτερη αγάπη από τον Θεό, εκεί θριαμβεύει το μίσος του εγώ. Γιατί η ιδιαίτερη σχέση είναι η αποκήρυξη της Αγάπης του Θεού, και η απόπειρα να εξασφαλιστεί για τον εαυτό η ιδιαιτερότητα που Αυτός αρνήθηκε. Είναι σημαντικό για την διατήρηση του εγώ να πιστεύεις ότι αυτή η ιδιαιτερότητα δεν είναι κόλαση, αλλά Παράδεισος. Γιατί το εγώ δεν θα σε άφηνε ποτέ να δεις ότι ο διαχωρισμός μόνον απώλεια θα μπορούσε να είναι, όντας η μόνη κατάσταση στην οποία ο Ουρανός δεν θα μπορούσε να είναι.... Αν αντιλαμβανόσουν την ιδιαίτερη σχέση σαν θρίαμβο κατά του Θεού, θα την ήθελες; Ας μην σκεφτούμε την τρομακτική φύση της, ούτε την ενοχή που πρέπει να εμπεριέχει, ούτε την λύπη και την μοναξιά. Διότι αυτά είναι μόνο χαρακτηριστικά ολόκληρης της θρησκείας του διαχωρισμού, και ολόκληρου του πλαισίου στο οποίο θεωρείται ότι συμβαίνει. Το κεντρικό θέμα στην λιτανεία της για θυσία είναι ότι ο Θεός πρέπει να πεθάνει για να μπορείς εσύ να ζήσεις εσύ. Και αυτό ακριβώς εκδραματίζεται στην ιδιαίτερη σχέση...

Όποτε όποια μορφή ιδιαίτερης σχέσης σε βάζει στον πειρασμό να ζητάς την αγάπη σε τελετή, θυμήσου ότι η αγάπη είναι περιεχόμενο, και όχι οποιαδήποτε μορφή. Η ιδιαίτερη σχέση είναι ένα τελετουργικό μορφής, που στοχεύει στην ανύψωση της μορφής για να πάρει την θέση του Θεού εις βάρος του περιεχομένου. Δεν υπάρχει νόημα στην μορφή, και ούτε θα υπάρξει ποτέ. Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί ως αυτό που είναι· ένα ανόητο τελετουργικό κατά το οποίο η δύναμη αποσπάται από τον θάνατο του Θεού και επενδύεται στον φονιά Του σαν σημάδι ότι η μορφή έχει θριαμβεύσει κατά του περιεχομένου, και η αγάπη έχει χάσει το νόημά της...

Δες ότι η ιδιαίτερη σχέση δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια χωρίς νόημα προσπάθεια να υψώσεις άλλους Θεούς ενώπιόν Του, και λατρεύοντάς τους να συσκοτίσεις την μικρότητά τους όπως και το μεγαλείο Του. (Κ-16.V.2;4; 10:1-5; 12:1-4; 13:1)

Και αυτές οι τελευταίες παράγραφοι από την ενότητα "Ο Ονειρευτής του Ονείρου" στο Κεφάλαιο 27 περιέχουν την έκκληση του Ιησού να συγχωρήσουμε, γιατί από αυτό το ευτυχισμένο όνειρο "ο Θεός ο Ίδιος θα ξυπνήσει τον Υιό Του που κοιμάται." Με άλλα λόγια, όταν εγκαταλείψουμε το σύστημα σκέψης του εγώ στο πλαίσιο των ιδιαίτερων σχέσεών μας εδώ στο όνειρο του σώματος, πραγματικά αντανακλούμε την απόφαση του νου να αποχωρίσει από το σύστημα σκέψης του εγώ και να επιλέξει αυτό του Αγίου Πνεύματος. Σε αυτό το σημείο τα εμπόδια της ενοχής που μας κρατάνε διαχωρισμένους από τον Θεό κατ' αρχάς – το χάσμα – αποσύρονται, αφήνοντας μόνον την Αγάπη του Θεού ως τον αληθινό και αδιαίρετο Εαυτό μας:

Ονειρέψου απαλά τον αναμάρτητο αδελφό σου, που ενώνεται μαζί σου σε άγια αθωότητα. Και από αυτό το όνειρο ο Κύριος του Ουρανού ο Ίδιος θα ξυπνήσει τον αγαπημένο Του Υιό. Ονειρέψου την καλοσύνη του αδελφού σου αντί να επιμένεις στα λάθη του μέσα στα όνειρά σου. Επίλεξε να ονειρεύεσαι την στοχαστικότητά του αντί να μετράς τις πληγές που προκάλεσε. Συγχώρεσέ του τις ψευδαισθήσεις του και ευχαρίστησέ τον για όλη την βοήθεια που έδωσε. Και μην παραμερίζεις τα πολλά δώρα του επειδή δεν είναι τέλειος στα όνειρά σου. Αντιπροσωπεύει τον Πατέρα του, Τον Οποίο εσύ βλέπεις σαν να προσφέρει και τα δύο, ζωή και θάνατο σε σένα.

Αδελφέ, ο Θεός μόνον ζωή δίνει. Όμως ό,τι βλέπεις σαν δώρα που προσφέρει ο αδελφός σου αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι ότι ο Πατέρας σου προσφέρει σε σένα. Άφησε όλα τα δώρα του αδελφού σου να βλέπονται μέσα στο φως της συμπόνιας και της καλοσύνης καθώς προσφέρονται σε σένα. Και μην αφήσεις κανένα πόνο να ταραξεί το όνειρό σου της βαθιάς εκτίμησης για τα δώρα του σε σένα. (Κ-27.VII.15-16)

Όταν συγχωρούμε, δεν βλέπουμε πια τον αδελφό μας σαν εχθρό μας με διαφορετικά συμφέροντα από τα δικά μας, και αυτή η διόρθωση αντανακλά την ενυπάρχουσα ενότητα ως Χριστός. Επιπλέον, αυτή η ενότητα μέσα στον Εαυτό μας είναι η επέκταση της ενότητάς μας με τον Θεό, την Πηγή μας και την Αγάπη μας.

Πώς θα μπορούσες λοιπόν τότε να Τον εμπιστευθείς; Επειδή πρέπει να είναι παραπλανητικός στην Αγάπη Του. Να είσαι επιφυλακτικός, λοιπόν· μην Τον αφήσεις να σε πλησιάσει πολύ, άφησε ένα χάσμα ανάμεσα σε σένα και στην Αγάπη Του, μέσα από το οποίο να μπορείς να δραστητεύσεις αν χρειαστεί να τραπήεις σε φυγή.

Αυτή πάλι είναι η ιδέα, παρουσιασμένη τόσο δυνατά στο "Οι Νόμοι του Χάους", ότι στήσαμε έναν Θεό ο οποίος είναι τόσο απατηλός, παρανοϊκός και τρομακτικός όσο και εμείς. Δανεισμένο από το περίφημο σχόλιο του Βολταίρου, μπορούμε να πούμε ότι έχουμε κυριολεκτικά κατασκευάσει τον βιβλικό Θεό (ή οποιαδήποτε άλλη θεολογική μορφή) κατ' εικόνα και ομοίωση του εγώ μας. Επομένως το εγώ μας έχει πει ότι ο Θεός είναι ένας εχθρός και πρέπει να Τον κρατάμε όσο πιο μακριά μας είναι δυνατόν αν θέλουμε να

διατηρήσουμε την ατομικότητά μας. Αυτός ο φόβος είναι η δεύτερη γραμμή άμυνας έναντι της πρωταρχικής άμυνας του εγώ, η οποία είναι η πίστη μας ότι η ατομικότητά μας έχει αγοραστεί με κόστος την αμαρτία. Αυτές οι δύο άμυνες κρατούν τον Θεό μακριά, επειδή η Αγάπη Του θα διέλυε τις ξεχωριστές μας ταυτότητες. (Δες το κάτω μέρος στο δεξί κουτί στο Σχεδιάγραμμα Β.)

Έτσι, κρατάμε τον αληθινό Θεό χώρια μας κρατώντας τον Υιό Του χώρια μας, αφού είναι ενωμένοι σαν ένα. Επομένως, αν είμαστε χωριστά από τον έναν, πρέπει να είμαστε χωριστά και από τον Άλλον. Με αυτόν τον τρόπο, ο Χριστός χωρίζεται και σχίζεται σε κομμάτια (μια διαδικασία που αλλού απεικονίζεται σαν σταύρωση), και επειδή πιστεύουμε ότι τα σώματά μας είναι πραγματικά, αντιλαμβανόμαστε πραγματικά χάσματα να υπάρχουν ανάμεσα σε μας και σε όλους τους άλλους, για να μην αναφέρω το χάσμα ανάμεσα σε μας και τον Εαυτό μας. Επαναλαμβάνω, το χάσμα είναι αυτό που κρατάει τον Θεό μακριά, το οποίο συζητά τώρα ο Ιησούς.

Εδώ [μέσα στο χάσμα] φαίνεται πολύ καθαρά ο φόβος του Θεού.

Όπως είδαμε στα αποσπάσματα από το "Η Επιλογή για Πληρότητα" που μόλις παρουσιάστηκαν πιο πάνω, ο Ιησούς συχνά κινείται μπρος πίσω ανάμεσα στην οντολογική άποψη της σχέσης μας με τον Θεό, και τους συγκεκριμένους τρόπους με τους οποίους εκδηλώνουμε την ιδιαιτερότητα στις μεταξύ μας σχέσεις. Συνεχίζει τώρα με το τελευταίο:

Γιατί η αγάπη είναι ύπουλη για αυτούς που φοβούνται, αφού ο φόβος και το μίσος δεν είναι ποτέ χωριστά. Όποιος μισεί δεν μπορεί παρά να φοβάται την αγάπη, και επομένως πρέπει να φοβάται τον Θεό.

Θα δούμε τώρα την ίδια ακριβώς ιδέα της ενότητας του μίσους και του φόβου που εκφράζεται στο "Το Ανασθήκωμα του Πέπλου", το δεύτερο μέρος του τέταρτου εμποδίου: "Φοβάσαι τον Θεό **επειδή** φοβάσαι τον αδελφό σου." Με άλλες λέξεις, μισούμε επειδή έχουμε επιλέξει να μισούμε – να βλέπουμε τον διαχωρισμό εξωτερικά, μάλλον παρά εσωτερικά – επειδή φοβόμαστε την ενότητα της αγάπης που αληθινά βρίσκεται μέσα μας. Αυτό το μίσος τότε ενισχύει την υποκείμενη ενοχή μας, η οποία τελικά απαιτεί την τιμωρία από τον Θεό που φοβόμαστε. Αυτές τις ποικίλες μορφές σκέψης του εγώ, μας παρουσιάζει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων σε ένα αλληλοδιάδοχο μοτίβο, παρόλο που στην πραγματικότητα είναι ταυτόχρονες. Ο Ιησούς τις σπάει σε χωριστές σκέψεις ούτως ώστε εμείς, πλάσματα του χώρου και του χρόνου, να μπορέσουμε να τις καταλάβουμε. Σε ένα διαφορετικό πλαίσιο, εξηγεί αυτήν την παιδαγωγική τεχνική στην ακόλουθη δήλωση από το βιβλίο των ασκήσεων, την οποίαν έχουμε ξαναδεί στην συζήτησή μας πάνω στην μεταφορική γλώσσα των Μαθημάτων:

Όμως σ' αυτόν τον κόσμο, η χρονική πρόοδος των γεγονότων φαίνεται ακόμα πραγματική. Και έτσι δεν σου ζητείται να καταλάβεις την απουσία αλληλουχίας που πραγματικά βρίσκεται στον χρόνο. (Β. Ασκ. Μ-194.4:3-4)

Είναι σίγουρο ότι αυτός [οποιοσδήποτε μισεί] δεν γνωρίζει τί σημαίνει αγάπη. Φοβάται να αγαπήσει και αγαπά να μισεί, και έτσι νομίζει ότι η αγάπη είναι τρομακτική· το μίσος είναι αγάπη. Αυτή είναι η συνέπεια που το μικρό χάσμα πρέπει να φέρει σε εκείνους που το συντηρούν και νομίζουν ότι είναι η σωτηρία τους και η ελπίδα τους.

Μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ, όπως γνωρίζουμε, η αλήθεια αναστρέφεται, έτσι ώστε η αγάπη γίνεται τρομακτική και επομένως μισητή, ενώ ο φόβος και το μίσος είναι αγαπητά. Αυτό είναι πολύ λογικό για όποιον είναι ταυτισμένος με την ανάγκη του εγώ να διατηρήσει την ξεχωριστή και εξατομικευμένη ταυτότητά του. Η αγάπη εξαλείφει τον διαχωρισμό, ενώ το μίσος τον ενισχύει και τον δυναμώνει. Έτσι, ο φόβος και το μίσος είναι τα λογικά αποτελέσματα της πίστης στην πραγματικότητα του διαχωρισμού, "στο μικρό χάσμα" το οποίο λατρεύεται από το εγώ ως σωτηρία.

Ο φόβος του Θεού! Το μεγαλύτερο εμπόδιο που η ειρήνη πρέπει να διασχίσει δεν έχει ακόμα φύγει. Τα υπόλοιπα είναι παρελθόν, αλλά αυτό εξακολουθεί ακόμα να μπλοκάρει τον δρόμο σου, και κάνει τον δρόμο προς το φως να φαίνεται σκοτεινός και τρομακτικός, επικίνδυνος και ζοφερός.

Προφανώς, αυτό αποτελεί μια ευθεία αναφορά πίσω στο Κεφάλαιο 19 και στο τέταρτο εμπόδιο προς την ειρήνη. Ο Ιησούς εδώ μας δίνει το πλεονέκτημα της αμφιβολίας, όπως κάνει και αλλού στα Μαθήματα Θαυμάτων, ότι ήδη έχουμε ξεπεράσει με επιτυχία τα πρώτα τρία εμπόδια. Οι μαθητές των Θαυμάτων θα βρεθούν σε μια κατάσταση παρόμοια με εκείνη που βρέθηκαν στην συζήτηση του Ιησού για το "Η Τελευταία Αναπάντητη Ερώτηση" του Κεφαλαίου 21, όπου δηλώνει ότι είναι η τέταρτη ερώτηση αυτή που μας δυσκολεύει περισσότερο με το: "Και θέλω να δω τί αρνήθηκα **επειδή** αυτό ήταν η αλήθεια;" Καθώς συνεχίζει: "Μπορεί να έχεις ήδη απαντήσει τις τρεις πρώτες ερωτήσεις, αλλά όχι ακόμα την τελευταία. Γιατί αυτή ακόμα φαίνεται τρομακτική και διαφορετική από τις άλλες." (Κ-21.VII.5:14-6:2)

Αφού έχουμε επιλέξει να αρνηθούμε την αλήθεια μέσα μας, που είναι η αγάπη – μια απόφαση που **εμείς** έχουμε πάρει – μας θυμίζει ξανά ότι μπορούμε τώρα να αλλάξουμε το νου μας για το ποια είναι η αλήθεια. Αλλά αυτό απαιτεί ότι δεν φέρνουμε διαφορετικά στοιχεία μίσους μέσα στις άγιες σχέσεις μας και να τις θεωρούμε ανεκτές, αν όχι επιθυμητές. Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας έκαναν τον διαχωρισμό και την επίθεση αληθινά, και την ένωση στην συγχώρεση ψευδαισθητική. Αυτή είναι η κατάσταση που συζητάμε τώρα:

Είχες αποφασίσει ότι ο αδελφός σου είναι ο εχθρός σου. Κάποιες φορές ένας ίσως φίλος, υπό τον όρο ότι τα χωριστά σου συμφέροντα έκαναν την φιλία σου δυνατή για λίγο. Αλλά όχι χωρίς να αντιλαμβάνεσαι ένα χάσμα ανάμεσα σε σένα και σε αυτόν, μήπως και γυρίσει πάλι σε εχθρό. Τον άφησες να έρθει κοντά σου και εσύ πήδηξες πίσω· καθώς εσύ πλησίασες, εκείνος αμέσως αποτραβήχτηκε. Μια επιφυλακτική φιλία, και περιορισμένη σε εύρος και προσεκτικά οριοθετημένη σε

ποσότητα, έγινε η συνθήκη που έκανες μαζί του.

Πρέπει πάντα να κρατάμε το άλλο πρόσωπο σε απόσταση από εμάς – ψυχολογικά και /ή φυσικά – επειδή τελικά θέλουμε να κρατήσουμε τον Θεό σε απόσταση από εμάς. Και αφού το εγωϊκό σύστημα σκέψης είναι κοινό σε όλους όσους πιστεύουν ότι είναι ξεχωριστοί – πραγματικά, είμαστε όλοι θρυμματισμένοι εαυτοί αποκομμένοι από τον μοναδικό διαχωρισμένο εαυτό, τον **ένα** Υιό του Θεού που κοιμήθηκε και ονειρεύεται το όνειρο του κόσμου – ένα ασυνείδητο παζάρι γίνεται με κάθε έναν ιδιαίτερο σύντροφο. Αυτό το παζάρι περιγράφεται στο επόμενο απόσπασμα από την ενότητα "Οι μυστικοί Όρκοι" που συσχετίζει συγκεκριμένα την χρήση του σώματος από το εγώ με ασθένεια και επίθεση, μια χρήση που μοιράζεται και από τους δύο συντρόφους στην ιδιαίτερη σχέση. Αυτή είναι η δεύτερη φορά που παραθέτουμε αυτήν την παράγραφο, αλλά σίγουρα μπορούμε να κάνουμε μια άλλη ανάγνωση εδώ:

Το σώμα αντιπροσωπεύει το χάσμα ανάμεσα στο μικρό κομμάτι του νου που το ονομάζεις δικό σου και σε όλο το υπόλοιπο που είναι πραγματικά δικό σου. Το μισείς, παρόλα αυτά νομίζεις ότι είναι ο εαυτός σου, και ότι, χωρίς αυτό, ο εαυτός σου θα χανόταν. Αυτό είναι ο μυστικός όρκος που έχεις κάνει με κάθε αδελφό σου που θα απομακρυνόταν. Αυτός είναι ο μυστικός όρκος που παίρνεις ξανά, όποτε αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου να δέχεται επίθεση. Κανείς δεν μπορεί να υποφέρει αν δεν δει τον εαυτό του να δέχεται επίθεση και να χάνει από την επίθεση. Ανείπωτη και ανήκουστη στην συνείδηση είναι κάθε υπόσχεση στην ασθένεια. Όμως είναι μια υπόσχεση σε κάποιον να σε πληγώσει και να του επιτεθείς με την σειρά σου. (Κ-28.VI.4)

Πολύ συχνά, καλοί φίλοι, εραστές, ή σύζυγοι κάνουν ασυνείδητα παζάρια ότι πρόκειται να δράσουν ο ένας εναντίον του άλλου. Για παράδειγμα, το ένα πρόσωπο θα κάνει διάφορα μικροπράγματα που θα ενοχλήσουν το άλλο πρόσωπο, και με κάποια έννοια, αυτό γίνεται αναμενόμενο και επομένως ενσωματώνεται στην σχέση, ακριβώς όπως μια συνθήκη ανάμεσα σε δύο χώρες. Συνήθως δεν διακόπτουμε συνολικά την σχέση, αλλά δίνουμε πολλές μικρές σπρωξιές ο ένας στον άλλον. Αυτές καταλήγουν αναμενόμενες, αν όχι ζητούμενες, επειδή αποδεικνύουν ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Έτσι και τα δύο εγώ διατηρούνται ασφαλή και σίγουρα. Μ' αυτόν τον τρόπο, λιγάκι μίσος γίνεται πραγματικό, που φυσικά κάνει το σύστημα σκέψης του εγώ πραγματικό. Αναμφίβολα, τότε, η Ενότητα του Θεού και η δημιουργία Του γίνονται μη πραγματικά επίσης.

Η γλώσσα εδώ και στα αποσπάσματα που ακολουθούν, σκοπίμως προτείνει την γλώσσα των διπλωματικών σχέσεων ανάμεσα σε εθνικά κράτη, δείχνοντας ότι οι μεγάλης κλίμακας σχέσεις ανάμεσα σε ομάδες έχουν ακριβώς την ίδια δυναμική των διαπροσωπικών ιδιαίτερων σχέσεων. Είναι όλες το ίδιο επειδή μια μόνο σχέση μπορεί να υπάρξει στον διαχωρισμένο κόσμο του εγώ: ένα περιεχόμενο, μυριάδες μορφές. Γι' αυτό "δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα." (Κ-1.Ι.1:1). Όλα τα προβλήματα, ανεξάρτητα από την μορφή τους – όλα εκ των οποίων είναι κάποια όψη της ιδιαιτερότητας – αντανακλούν μόνο

ένα περιεχόμενο: την πίστη στον διαχωρισμό. Και έτσι δεν έχουν παρά μόνον μια λύση: την συγχώρεση, το θαύμα ή την Επανάρθωση. Έτσι διαβάζουμε στην ενότητα "Πολλές Μορφές· Μία Διόρθωση":

*Το Άγιο Πνεύμα σου προσφέρει απαλλαγή από κάθε πρόβλημα που νομίζεις ότι έχεις. Είναι όλα το ίδιο για Αυτό, επειδή το καθένα, ανεξάρτητα από την μορφή που φαίνεται να παίρνει, είναι ένα αίτημα να υποστεί κάποιος απώλεια και να θυσιάσει κάτι ώστε εσύ ίσως να κερδίσεις. Και όταν η κατάσταση έχει εξελιχθεί έτσι ώστε κανείς να μην χάνει, το πρόβλημα εξαφανίζεται, γιατί ήταν ένα λάθος στην αντίληψη που τώρα έχει διορθωθεί. Ένα λάθος δεν είναι δυσκολότερο από ένα άλλο να το φέρει στην αλήθεια το Άγιο Πνεύμα. Γιατί **υπάρχει μόνον ένα** λάθος· η όλη ιδέα ότι είναι δυνατή η απώλεια, και κάποιος θα μπορούσε κάποιος να κερδίσει από αυτήν. Αν ήταν αυτό αλήθεια, τότε ο Θεός θα ήταν άδικος· η αμαρτία θα ήταν πιθανή, η επίθεση θα ήταν δικαιολογημένη και η εκδίκηση δίκαιη.*

Αυτό το μοναδικό λάθος, σε όποια μορφή, έχει μια διόρθωση: Δεν υπάρχει απώλεια· το να νομίζεις ότι υπάρχει, είναι λάθος. Δεν έχεις προβλήματα, παρόλο που νομίζεις ότι έχεις. Και όμως δεν θα μπορούσες να σκέφτεσαι έτσι αν τα έβλεπες να εξαφανίζονται ένα, ένα ανεξάρτητα από το μέγεθος, την πολυπλοκότητα, ή τον χώρο και τον χρόνο, ή από όποιο χαρακτηριστικό θα αντιλαμβανόσουν ότι τα διαφοροποιεί από τα υπόλοιπα. Μην νομίζεις ότι τα όρια που επιβάλλεις σε αυτά που βλέπεις μπορούν να περιορίσουν τον Θεό με οποιοδήποτε τρόπο. (Κ-26.11.2-3)

Έτσι, εσύ και ο αδελφός σου μοιραστήκατε μια υπό όρους φιλική συνεννόηση (συνθήκη), στην οποία ο όρος διαχωρισμού ήταν ένα σημείο που και οι δύο συμφωνήσατε να διατηρήσετε ανέπαφο. Και η παραβίασή του θεωρείτο ένα ρήγμα της συνθήκης μη επιτρεπτό.

Αυτό είναι το χάσμα που βάλαμε ανάμεσα στους εαυτούς μας και σε κάθε άλλον, και έχουμε υποσχεθεί να το κρατήσουμε για πάντα. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι ο καθένας που περπατά σ' αυτήν τη γη, πιστεύοντας ότι περπατούν σ' αυτήν τη γη, έχουν υποσχεθεί να κρατήσουν αυτήν την "συμφωνία" που το εγώ έχει σφυρηλατήσει με φόβο και θυμό. Χωρίς αυτήν την "υπό όρους φιλική συνεννόηση" το εγώ εξαφανίζεται, και μαζί του και η ατομικότητα και η ιδιαιτερότητά μας. Και έτσι πασχίζουμε με όλη μας την δύναμη να διατηρήσουμε τα προνόμια του διαχωρισμού και να τιμωρήσουμε όλους αυτούς που απειλούν τους ιερούς ναούς μας της ιδιαιτερότητας με λάμπεις πραγματικότητας.

Ο εγωικός ναός του θανάτου περιγράφεται με αυτόν τον τρόπο στο βιβλίο των ασκήσεων:

Το να γνωρίζεις την πραγματικότητα είναι να μην βλέπεις το εγώ και τις σκέψεις του, τα έργα του, τις πράξεις του, τους νόμους και τις πεποιθήσεις του, τα όνειρά του, τις ελπίδες του, τα σχέδια για την σωτηρία του και το κόστος που η πίστη σε αυτό συνεπάγεται.

Σε πόνο η τιμή για την πίστη σ' αυτό σε πόνο, είναι τόσο τεράστια που η σταύρωση του Υιού του Θεού προσφέρεται καθημερινά στον σκοτεινιασμένο ναό του, και το αίμα πρέπει να ρέει μπροστά στο βωμό όπου οι αρρωστημένοι ακόλουθοι του ετοιμάζονται να πεθάνουν. (Β. Ασκ. Μέρος II -12.4)

Ας πάμε τώρα στο τέλος της ενότητας, αρχίζοντας με την γραμμή 7 της παραγράφου οκτώ. Αυτό επίσης θα μας δώσει μια ωραία εισαγωγή στο "Το Ανασήκωμα του Πέπλου".

Και υπάρχουν απόηχοι φαινομενικού φόβου γύρω από το ευτυχισμένο μήνυμα, "Ο Θεός είναι Αγάπη"

Αυτό πάλι είναι τι το εγώ μας λέει πάντα, και είναι ακριβώς ο πυρήνας του φόβου του εγώ: Ο Θεός είναι Αγάπη. Αυτό που πάντα το εγώ κρατάει εναντίον του Θεού είναι ότι δεν ήταν Θέλημά Του να μας τιμωρήσει ή να μας σταυρώσει. Το στοργικό Θέλημά Του για μας είναι απλά η τέλεια ευτυχία. Και σ' αυτήν την ευτυχία βρίσκεται το τέλος του εγώ, γιατί η Αγάπη του Θεού είναι η αλήθεια που διαψεύδει τους ισχυρισμούς του εγώ για την πραγματικότητα της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Πράγματι, πώς μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι όταν συνεχίζουμε να παραμένουμε άστεγοι; Και μπορούμε να αποτύχουμε να είμαστε ευτυχισμένοι όταν ακολουθούμε της αγάπης το ομαλό μονοπάτι προς το σπίτι; Το Μάθημα 160, "Είμαι σπίτι. Ο φόβος είναι ο ξένος εδώ", παρουσιάζει τις δύο εναλλακτικές σε μας: αγάπη ή φόβος, σπίτι ή άστεγος:

Ο φόβος είναι άγνωστος στους δρόμους της αγάπης. Ταυτίσου με τον φόβο και θα είσαι ένας ξένος στον εαυτό σου. Και έτσι θα είσαι άγνωστος στον εαυτό σου. Ό,τι είναι ο Εαυτός σου παραμένει ένας ξένος στο μέρος του εαυτού σου που νομίζει ότι είναι πραγματικό, αλλά διαφορετικό από σένα. Ποιος θα μπορούσε να είναι ψυχικά υγιής σε μια τέτοια κατάσταση; Ποιος παρά ένας τρελός θα μπορούσε να πιστεύει ότι είναι αυτό που δεν είναι και να κρίνει εναντίον του εαυτού του; Τι αναζητά τώρα; Τι μπορεί να βρει; Αποξενωμένος από τον εαυτό του δεν μπορεί να βρει σπίτι οπουδήποτε κι αν κοιτάξει, γιατί έχει κάνει την επιστροφή αδύνατη. Ο δρόμος του έχει χαθεί, εκτός αν ένα θαύμα τον αναζητήσει και του δείξει ότι δεν είναι πια ένας ξένος. Το θαύμα θα έρθει. Γιατί ο Εαυτός του παραμένει στο σπίτι του. Αυτός δεν προσκάλεσε κανένα ξένο μέσα και δεν θεώρησε καμιά ξένη σκέψη σαν Εαυτό του. Και θα καλέσει τον Δικό του στον Εαυτό Του αναγνωρίζοντας αυτό που είναι Δικό Του...

Σήμερα προσφέρουμε ευχαριστίες που ο Χριστός έχει έρθει να ψάξει στον κόσμο για ό,τι ανήκει σε Αυτόν. Η όραση Του δε βλέπει ξένους αλλά παρατηρεί τους Δικούς Του και ενώνεται χαρούμενα μαζί τους. Αυτοί Τον βλέπουν σαν ένα ξένο, γιατί δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους. Ωστόσο, καθώς Τον καλωσορίζουν θυμούνται. Και Αυτός τους οδηγεί και πάλι με τρυφερότητα στο σπίτι όπου ανήκουν.

Ούτε έναν δεν ξεχνά ο Χριστός. Ούτε έναν δεν παραλείπει να σου αναθέσει να θυμηθείς, ώστε το σπίτι σου να είναι ολοκληρωμένο και τέλειο όπως δημιουργήθηκε. Αυτός δε σε έχει ξεχάσει. Όμως εσύ δεν θα Τον θυμηθείς μέχρι να τους κοιτάξεις όλους έτσι όπως Αυτός τους κοιτά. Όποιος αρνείται τον αδερφό του, αρνείται τον εαυτό του, και έτσι αρνείται να δεχτεί το δώρο της όρασης με το οποίο ο Εαυτός του ξεκάθαρα αναγνωρίζεται, η εστία του έρχεται στην ενθύμησή του και η σωτηρία έρχεται. (B. Ασκ. M-160.1,6,9-10)

Και έτσι, αυτό είναι που κρατούσαμε ενάντια στον Θεό και στον Ιησού, και στην πραγματικότητα, ακόμα το κρατάμε ενάντια στον Ιησού. Η Αγάπη τους θα μας οδηγήσει τρυφερά πέρα από την ατομικότητά μας και την ασήμαντη ιδιαιτερότητά μας στην δόξα της επανένωσης ως ένας Υιός στην Καρδιά του Θεού, ο αληθινός και μοναδικός μας Οίκος. Η τελευταία παράγραφος του Μαθήματος 182, "Θα μείνω ακίνητος για μια στιγμή και θα πάω σπίτι μου", εκφράζει όμορφα το τέλος του ταξιδιού και την επιστροφή στην άγια αθωότητά μας, τον Χριστό που είναι ο Εαυτός μας:

Δεν έχεις χάσει την αθωότητά σου. Αυτήν λαχταράς. Αυτή είναι η επιθυμία της καρδιάς σου. Αυτή είναι η φωνή που ακούς, και το κάλεσμα που δεν μπορείς να αρνηθείς. Το άγιο Παιδί παραμένει μαζί σου. Το σπίτι του είναι δικό σου. Σήμερα σου δίνει την παντελή απουσία άμυνας, και εσύ την δέχεσαι ανταλλάσσοντας μ' αυτήν όλα τα πολεμικά παιχνίδια που έφτιαξες. Τώρα ο δρόμος είναι ανοικτός και το τέλος του ταξιδιού είναι επιτέλους ορατό. Μείνε ακίνητος για μια στιγμή και πήγαινε στην εστία μαζί Του και μείνε στην ειρήνη για λίγο. (B. Ασκ. M-182.12)

Όμως, το μόνο που συμβαίνει όταν το χάσμα φύγει είναι αιώνια ειρήνη. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από αυτό.

Θυμηθείτε, το εγώ μας λέει ότι αν παραιτηθούμε από το χάσμα και συγχωρήσουμε σ' ένα άλλο πρόσωπο, τον διαχωρισμό που έχουμε βάλει εκεί – δηλ. αν αφήσουμε τα όνειρα της θυματοποίησης και των ιδιαίτερων σχέσεων – τότε αυτό που μένει είναι η οργισμένη εκδίκηση του Θεού, που τρέμουμε να αντικρύσουμε. Ο Ιησούς μας λέει εδώ ότι το μόνο που συμβαίνει όταν το χάσμα έχει φύγει είναι αιώνια ειρήνη. Επομένως δεν χρειάζεται να κάνουμε οτιδήποτε για να προστατευθούμε από τον φόβο του Θεού, ούτε καν να αντιμετωπίσουμε τον τρόπο μας. Οι άμυνες ενάντια στο τίποτα είναι χωρίς νόημα. Όπως αναφέρει νωρίτερα το κείμενο: Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα (Κ-8.VII). Το μόνο που **χρειάζεται** να "κάνουμε" είναι να απελευθερωθούμε από όλα τα εμπόδια προς αυτόν τον φόβο, τα οποία είναι τα στρώματα των αμυνών που απεικονίζονται στο δεξί κουτί στο Σχεδιάγραμμα Β. Και όταν το μόνο που θα απομείνει θα είναι ο φόβος του Θεού, τότε και αυτό θα εξαφανιστεί, επειδή δεν θα έχει μείνει τίποτα από την επένδυσή μας στην ιδιαιτερότητα να την διατηρήσει. Ολόκληρο το όνειρο του διαχωρισμού εξαφανίζεται απαλά, και "το μόνο που συμβαίνει... είναι αιώνια ειρήνη.

Χωρίς τον φόβο του Θεού, τί θα σε παρακινούσε να Τον εγκαταλείψεις; Ποια παιχνίδια ή μπιχλιμπιδία στο χάσμα θα μπορούσαν να σε κρατήσουν έστω για μια στιγμή μακριά από την Αγάπη Του; Θα επέτρεπες στο σώμα να πει "όχι" στο κάλεσμα του Ουρανού, αν δεν φοβόσουν την απώλεια του εαυτού όταν βρεις τον Θεό; Όμως μπορεί ο εαυτός σας να χαθεί με το να βρεθεί;

Συγκρινόμενα με το μεγαλείο του Θεού, όλα τα θέλγητρα του κόσμου – αντικείμενα, σχέσεις, το σώμα ή σκέψεις αμαρτίας, ενοχής και επίθεσης – δεν είναι παρά παιχνίδια και μπιχλιμπιδία, γυαλιστερά ίσως, αλλά οπωσδήποτε χωρίς καμιά απολύτως αξία. Όπως μας διδάσκει ο Ιησούς στο Μάθημα 133, "Δεν θα δώσω αξία σε ό,τι δεν έχει αξία":

Δεν ζητάς πολλά από την ζωή, αλλά αντίθετα πάρα πολύ λίγα. Όταν αφήνεις τον νου σου να παρασύρεται από σωματικές φροντίδες, από πράγματα που αγοράζεις, από την διασημότητα όπως την εκτιμά ο κόσμος, αναζητάς την θλίψη, όχι την ευτυχία. Αυτά τα μαθήματα δεν επιχειρούν να σου αφαιρέσουν το λίγο που έχεις. Δεν προσπαθούν να αντικαταστήσουν τις ικανοποιήσεις που περιέχει ο κόσμος με ουτοπίες. Δεν υπάρχουν ικανοποιήσεις στον κόσμο. (B. Ασκ. M-133.2)

Και από το κείμενο, δύο ισοπεδωτικές περιγραφές των ειδώλων του εγώ – που συμβολίζονται με φανταστικά παιδικά παιχνίδια – με την μορφή της ιδιαίτερης αγάπης που λαμποκοπά και αστράφτει, ή του ιδιαίτερου μίσους που επιτίθεται και προκαλεί φόβο:

*Μικρό παιδί, το φως είναι εκεί. **Εσύ μόνο ονειρεύεσαι, και τα είδωλα είναι τα παιχνίδια που ονειρεύεσαι ότι παίζεις.** Ποιος χρειάζεται παιχνίδια εκτός από τα παιδιά; Υποκρίνονται πως κυβερνούν τον κόσμο και δίνουν στα παιχνίδια τους την δύναμη να κινούνται, και να μιλούν και να σκέπτονται και να αισθάνονται και να μιλούν αντί γι' αυτά. **Όμως, όλα όσα φαίνονται να κάνουν τα παιχνίδια τους, είναι στον νου αυτών που παίζουν μαζί τους. Αλλά ποθούν σφοδρά να ξεχάσουν ότι αυτοί κατασκεύασαν το όνειρο μέσα στο οποίο τα παιχνίδια τους είναι πραγματικά, ούτε αναγνωρίζουν ότι οι επιθυμίες τους είναι δικές τους.** Οι εφιάλτες είναι παιδικά όνειρα. Τα παιχνίδια έχουν στραφεί εναντίον του παιδιού που νόμιζε ότι τα έκανε πραγματικά. Όμως, μπορεί ένα όνειρο να επιτεθεί; Ή μπορεί ένα παιχνίδι να γίνει τεράστιο και επικίνδυνο και βίαιο και άγριο; Αυτό πιστεύει το παιδί, επειδή φοβάται τις σκέψεις του και τις αποδίδει στα παιχνίδια του. **Και η πραγματικότητά τους γίνεται δική του, επειδή φαίνονται να το σώζουν από τις σκέψεις του. Όμως, αυτά είναι που κρατούν τις σκέψεις του ζωντανές και πραγματικές, αλλά φαίνονται να είναι έξω από τον εαυτό του, από όπου μπορούν να στραφούν εναντίον του γιατί τις πρόδωσε. Νομίζει ότι τα χρειάζεται για να μπορέσει να δραπετεύσει από τις σκέψεις του, επειδή πιστεύει ότι οι σκέψεις είναι πραγματικές. Και έτσι φτιάχνει από το κάθε τι ένα παιχνίδι, για να κάνει τον κόσμο του να παραμένει έξω από τον εαυτό του,***

και να προσποιείται ότι δεν είναι τίποτα άλλο αλλά ένα μέρος αυτού.
(Κ-29.ΙΧ.4:3-5:9)

Οι κουρασμένοι, απογοητευτικοί Θεοί που κατασκεύασες είναι
φουσκωτά παιδικά παιχνίδια...

Το χάσμα που δεν υπάρχει εκεί είναι γεμάτο παιχνίδια σε αμέτρητες
μορφές. Και το καθένα φαίνεται να παραβιάζει τους κανόνες που
έθεσες γι' αυτό. Ποτέ δεν ήταν το πράγμα που νόμιζες...

Η πραγματικότητα τηρεί τους νόμους του Θεού, και όχι τους
κανόνες που εσύ έθεσες. Οι νόμοι Του είναι αυτοί που εγγυώνται την
ασφάλειά σου. Όλες οι ψευδαισθήσεις που πιστεύεις για τον εαυτό
δεν υπακούν σε νόμους. Φαίνονται να χορεύουν για λίγο σύμφωνα με
τους κανόνες που εσύ έθεσες γι' αυτές. Αλλά έπειτα καταρρέουν και δεν
μπορούν να σηκωθούν ξανά. Δεν είναι παρά μόνο παιχνίδια, παιδί μου,
επομένως μην θρηνείς για αυτά. Ο χορός τους ποτέ δεν σου έφερε χαρά.
Αλλά δεν ήταν και πράγματα να σε φοβίσουν, ούτε και να σε κάνουν ασφαλή
αν υπάκουαν στους νόμους σου. Δεν πρέπει ούτε να τα λατρεύεις
ούτε να τους επιτίθεσαι, αλλά κυρίως να τα δεις σαν παιδικά παιχνίδια
χωρίς κανένα νόημα δικό τους. Δες κάποιο νόημα σε ένα από
αυτά και θα το δεις σε όλα. Μην δεις κανένα και δεν θα σε αγγίξουν.

Τα φαινόμενα ξεγελούν **επειδή** είναι φαινόμενα και όχι πραγματικότητα.
Μην ασχολείσαι με κανένα σε οποιαδήποτε μορφή. Το μόνο που κάνουν
είναι να συσκοτίζουν την πραγματικότητα και να προκαλούν φόβο **επειδή**
κρύβουν την αλήθεια. Μην επιτίθεσαι σε αυτό που έχεις φτιάξει για να σου
επιτρέψει να ξεγελαστείς, γιατί έτσι αποδεικνύεις ότι έχεις ξεγελαστεί.
Η επίθεση έχει την δύναμη να κάνει τις ψευδαισθήσεις πραγματικές. Όμως
αυτό που κάνει είναι ένα τίποτα. Ποιος θα μπορούσε να γίνει τρομακτικός
από μια δύναμη που δεν μπορεί να έχει καθόλου πραγματικά αποτελέσματα;
Τί θα μπορούσε να είναι εκτός από μια ψευδαίσθηση, που κάνει
τα πράγματα να φαίνονται σαν και αυτήν; **Κοίτα ήρεμα τα παιχνίδια της
και κατάλαβε ότι είναι είδωλα τα οποία μόνο χορεύουν σε μάταιες
επιθυμίες. Μην τους δίνεις την λατρεία σου, γιατί δεν υπάρχουν.**
Όμως αυτό ξεχνιέται εξίσου στην επίθεση. Ο Υιός του Θεού δεν χρειάζεται
άμυνα ενάντια στα όνειρά του. Τα είδωλά του δεν τον απειλούν καθόλου.
**Το μοναδικό Του λάθος είναι ότι τα πιστεύει για αληθινά. Τί μπορεί
να κάνει η δύναμη των ψευδαισθήσεων;** (Κ-30.ΙV.2:1; 3:1-3; 4-5)

Και έτσι, επαναλαμβάνω, ο Ιησούς μας παρακινεί να κοιτάζουμε μαζί του τις ψευδαισθήσεις
μας – ανεξάρτητα από την μορφή τους – ούτως ώστε να μπορούμε να αναγνωρίσουμε την
εγγενή έλλειψη αξίας τους, και να μην τους δίνουμε αξία πια στην θέση της Αγάπης του
Θεού. Φεύγουν τότε οι μάταιες επιθυμίες και οι τρομακτικές σκέψεις που διαφύλασσαν
ευλαβικά τον ιδιαίτερο εαυτό του εγώ πάνω στον βωμό του νου μας, υποχωρώντας στον
ένδοξο Εαυτό του Χριστού που είναι πέρα από όλα τα παιχνίδια και τα μπιχλιμπίδια του
εγώ και που αναπαύεται με ασφάλεια στον Ουρανό τον οποίον ποτέ δεν αφήσαμε αληθινά.

Ας επιστρέψουμε τώρα στο απόσπασμα που εξετάζουμε, αυτός ο φόβος να χάσουμε τον εαυτό μας είναι ο λόγος που επιλέγουμε να κρατηθούμε από τα ψευδαισθητικά παιχνίδια το εγώ, και τις μικρές ιδιαίτερες εκφράσεις της αμαρτίας που εκδηλώνουμε στις σχέσεις μας. Αυτή η απώλεια, μας λείπει το εγώ, είναι αναπόφευκτη όταν συγχωρούμε και βρίσκουμε τον Θεό, και έχει οδηγήσει σε μια από τις μεγαλύτερες επικρίσεις του μυστικισμού. Οι μυστικιστές έχουν κατηγορηθεί συχνά ότι διδάσκουν την εκμηδένιση του εαυτού, και αν η μυστικιστική φιλολογία διαβαστεί λανθασμένα, όντως φαίνεται σαν να διδάσκει και να ενθαρρύνει αυτό ακριβώς, με τον ίδιο τρόπο που τα Μαθήματα Θαυμάτων συχνά διαβάζονται και κατανοούνται λανθασμένα και από τους επικριτές αλλά **και** τους μαθητές τους.

Αυτό το πέρασμα του ατομικού εαυτού στο τέλος του ταξιδιού είναι αυτό που δίδαξαν πάντα οι ψυχαναλυτές ότι είναι η ψύχωση: μια απώλεια της ταυτότητας του εγώ, που πιστεύεται ότι είναι η **μοναδική** μας ταυτότητα. Και αυτό είναι εντελώς αληθινό μέσα στο σύστημα σκέψης τους. Έτσι, αν ο μυστικισμός ορισθεί σαν μια εμπειρία ενότητας με τον Θεό ή την δημιουργία, και το σύστημα σκέψης κάποιου αρνείται ό,τι δεν είναι υλικό, όπως κάνει η ψυχανάλυση, τότε η ψύχωση είναι μια επιτυχής ετικέτα για μια τέτοια εμπειρία. Πράγματι, ο Franz Alexander, ένας λαμπρός αναλυτής, έγραψε μια εργασία πάνω στην μυστικιστική εμπειρία του Βουδισμού ως μια ναρκισσιστική οπισθοδρόμηση στον βρεφικό θηλασμό στο μητρικό στήθος. Εφ' όσον πιστεύεται ότι ο υλικός κόσμος είναι το μόνο που υπάρχει, τότε το απλουστευτικό συμπέρασμα του Alexander πρέπει να γίνει αποδεκτό. Η ένωση με μια μη υλική κατάσταση πρέπει να οριστεί σαν μια κατάσταση ψύχωσης, επειδή αυτό απαιτεί αυτό το σύστημα σκέψης. Οι προτάσεις ενός συστήματος σκέψης υπαγορεύουν ποιά πρέπει να είναι τα συμπεράσματα.

Ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων δεν είναι η διάλυση του διαχωρισμένου εαυτού, αλλά μόνο η διάλυση της άποψης του λάθος-νου για αυτόν τον εγωικό εαυτό, αφήνοντας τον ατομικό εαυτό σε μια κατάσταση ευτυχίας και ειρήνης:

Αυτά τα μαθήματα έχουν κατηγορηματικά δηλώσει ότι ο στόχος για σένα είναι ευτυχία και ειρήνη. (Κ-13.ΙΙ.7:1).

Μην ξεχνάς ότι το κίνητρο για αυτά τα μαθήματα είναι η επίτευξη και η διατήρηση της κατάστασης της ειρήνης. Με δεδομένη αυτή την κατάσταση ό νους είναι ήσυχος και η κατάσταση στην οποία ενθυμείται τον Θεό επιτυγχάνεται. (Κ-24.εισ.1:1-2)

Ο εαυτός δεν εκμηδενίζεται· απλά εξαφανίζεται η εγωική μας ταυτότητα. Η απώλεια του εαυτού, από την οποία τόσο τρομοκρατούμεθα, είναι αυτό που πιστεύουμε ότι θα είναι η διάλυση του σώματος, ή η απώλεια του αυτό-προσδιορισμού, και αυτό προέρχεται από την ταύτιση του εγώ με το σώμα, ή καλύτερα, του εγώ με τον εαυτό μας. Όμως αυτός ο προσωπικός αυτό-προσδιορισμός δεν είναι άλλος παρά αυτός της ενοχής, της επίθεσης, του διαχωρισμού, της ασθένειας, της απώλειας και του θανάτου και μόνον **αυτός** ο εαυτός είναι που φεύγει πρώτα. Επομένως, αυτό που απομένει όταν μάθουμε να συγχωρούμε

είναι ο εαυτός του ορθού-νου που γίνεται τελικά η βάση της ύπαρξής μας στον πραγματικό κόσμο. Σ' αυτό το σημείο, αυτή η απώλεια της ατομικότητάς μας δεν μας φοβίζει πια αλλά είναι ευπρόσδεκτη. Αυτή η κατάσταση περιγράφεται όμορφα στις ενότητες "Ο Συγχωρεμένος Κόσμος" (Κ-17.III) και "Εκεί από Όπου Έφυγε η Αμαρτία" (Κ-26.IV). Στο Μάθημα 155, "Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να οδηγήσει", βρίσκουμε ίσως την σαφέστερη έκφραση στα Μαθήματα Θαυμάτων αυτής της **ήρεμης** φάσης της διαδικασίας της επιστροφής στον αληθινό Εαυτό μας:

*Υπάρχει ένας τρόπος να ζεις στον κόσμο που δεν είναι εδώ, παρόλο που φαίνεται να είναι. **Δεν αλλάζεις εμφάνιση, αν και χαμογελάς συχνότερα.** Το μέτωπό σου είναι γαλήνιο, τα μάτια σου είναι ήρεμα. Και αυτοί που περπατούν στον κόσμο όπως και εσύ σε αναγνωρίζουν σαν δικό τους. Όμως και αυτοί που δεν έχουν ακόμα αντιληφθεί την οδό θα σε αναγνωρίσουν επίσης, και θα πιστέψουν ότι είσαι σαν αυτούς, όπως ήσουν πριν.*

Το μάθημα συνεχίζει συζητώντας την ψευδαισθητική φύση του κόσμου, ο σκοπός του οποίου είναι η διαιώνιση του εγωικού συστήματος σκέψης της ατομικότητας, και μας ζητάει να κάνουμε πραγματικότητά μας την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος ενώ φαινόμαστε ακόμα να περπατάμε σε αυτόν τον κόσμο. Αυτές τις αυταπάτες για την ατομικότητά μας μας ζητά να εγκαταλείψουμε, όχι τον ίδιο τον κόσμο, ούτως ώστε να μπορούμε να είμαστε πρότυπα για άλλους που ακόμα έχουν να κάνουν την ίδια επιλογή:

Αν η αλήθεια απαιτούσε να εγκαταλείψουν τον κόσμο, θα τους φαινόταν σαν να απαιτείτο να θυσιάσουν κάτι που είναι πραγματικό. Πολλοί έχουν επιλέξει να απαρνηθούν τον κόσμο ενώ πιστεύουν ακόμα στην πραγματικότητά του. Και έχουν υποφέρει από μια αίσθηση απώλειας, και συνεπώς δεν έχουν απελευθερωθεί. Άλλοι έχουν επιλέξει μόνο τον κόσμο, και έχουν υποφέρει από μια αίσθηση ακόμα βαθύτερης απώλειας, την οποίαν δεν κατανόησαν.

*Ανάμεσα σ' αυτά τα μονοπάτια υπάρχει ένας άλλος δρόμος που οδηγεί μακριά από κάθε είδους απώλεια, γιατί και η θυσία και η αποστέρηση εγκαταλείπονται γρήγορα. Αυτός είναι ο δρόμος που σου έχει ανατεθεί τώρα. **Περπατάς σε αυτόν τον δρόμο όπως και άλλοι, ούτε καν φαίνεσαι να διαφέρεις από αυτούς, παρόλο που στην πραγματικότητα διαφέρεις.** Έτσι, μπορείς να τους υπηρετείς ενώ υπηρετείς τον εαυτό σου, και να οδηγείς τα βήματά τους στον δρόμο που ο Θεός έχει ανοίξει για σένα, και για αυτούς μέσα από σένα.*

***Η ψευδαίσθηση φαίνεται να μην σε έχει εγκαταλείψει ακόμα, έτσι ώστε να μπορείς να τους προσεγγίσεις.** Όμως έχει κάνει πίσω. Και δεν σε ακούν να μιλάς για ψευδαισθήσεις, ούτε είναι ψευδαίσθηση αυτό που κομίζεις για να δουν τα μάτια τους και να αντιληφθούν οι νόες τους. Ούτε η αλήθεια, που προχωρά μπροστά από σένα, μπορεί να τους μιλήσει με ψευδαισθήσεις, γιατί ο δρόμος τώρα οδηγεί πέρα από τις ψευδαισθήσεις,*

και όσο εσύ τον βαδίζεις, τους καλείς να σε ακολουθήσουν.

Αυτή είναι η επίτευξη του εαυτού στον ορθό-νου, όπου ο μαθητής ακόμα βιώνει την ατομικότητα, αν και τώρα πια ευτυχισμένη και ειρηνική ατομικότητα. Όμως το ταξίδι δεν έχει τελειώσει, γιατί η αληθινή ενότητα δεν έχει επιτευχθεί ακόμα. Όμως, η σκέψη του τέλους του διαχωρισμένου εαυτού, δεν βιώνεται πια ως απειλητική, όπως μόλις σχολιάσαμε στα παραπάνω, γιατί δεν υπάρχει ενοχή να φυλάσσεται και να προστατεύεται.

Το υπόλοιπο αυτού του όμορφου μαθήματος ασχολείται με το τέλος του ταξιδιού:

Εντούτοις στο τέλος του ταξιδιού δεν θα υπάρξει κενό ή απόσταση ανάμεσα σε σένα και την αλήθεια. Και όλες οι ψευδαισθήσεις που συνταξιδεύουν στον δρόμο που εσύ βαδίζεις θα έχουν φύγει από σένα, και δεν θα έχει μείνει τίποτα για να κρατήσει την αλήθεια μακριά από την τελείωση του Θεού, ιερή όπως ο Εαυτός Του. Κάνε πίσω με πίστη και άσε την αλήθεια να σε οδηγήσει στο δρόμο. Δεν ξέρεις πού πηγαίνεις. Όμως Αυτός που γνωρίζει βαδίζει μαζί σου. Άσε Αυτός να σε οδηγήσει για τα υπόλοιπα.

*Όταν τελειώσουν τα όνειρα, όταν ο χρόνος έχει κλείσει την πόρτα σε όλα τα εφήμερα πράγματα και τα θαύματα δεν έχουν πλέον νόημα, ο ιερός Υιός του Θεού δεν θα κάνει κανένα ταξίδι. Δεν θα υπάρχει καμιά επιθυμία να υπάρχει ψευδαίσθηση αντί για την αλήθεια. **Και προχωράμε προς αυτό, καθώς προοδεύουμε στην πορεία που η αλήθεια μας υποδεικνύει.** Αυτό είναι το τελικό μας ταξίδι, το οποίο κάνουμε για όλους. Δεν πρέπει να χάσουμε τον δρόμο μας. Γιατί, όπως η αλήθεια πηγαίνει μπροστά από μας, έτσι πηγαίνει μπροστά και από τους αδελφούς μας που θα μας ακολουθήσουν....*

Τα πόδια σου βαδίζουν με ασφάλεια στον δρόμο που οδηγεί τον κόσμο στον Θεό. Μην κοιτάς δρόμους που οδηγούν αλλού. Τα όνειρα δεν είναι άξιοι οδηγοί για σένα, που είσαι ο Υιός του Θεού. Μην ξεχνάς ότι Αυτός έβαλε το Χέρι Του μέσα στο δικό σου, και σου έδωσε τους αδελφούς σου με βεβαιότητα ότι είσαι άγιος της εμπιστοσύνης Του. Δεν μπορεί να εξαπατηθεί. Η εμπιστοσύνη Του έκανε σίγουρο τον δρόμο σου και τον στόχο σου ασφαλή. Δεν θα απογοητεύσεις τους αδελφούς σου, ούτε τον Εαυτό σου. (Β. Ασκ. Μ-155.1, 4-6, 10-11,13)

Σαν συμπέρασμα, επομένως, μπορούμε να πούμε ότι ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι η μεταμόρφωση του εγωικού εαυτού και η επίτευξη του πραγματικού κόσμου, όχι η υπέρβαση του εαυτού και η επιστροφή στον Ουρανό. Πράγματι, ο όρος "εαυτός" στο τέλος του "Το Κλείσιμο του Χάσματος" θα μπορούσε να γραφτεί με κεφαλαίο "Ε". Αυτό το ίδιο σημείο του στόχου που έχει ο Ιησούς για μας στα Μαθήματα Θαυμάτων επαναλαμβάνεται σε κάποια όμορφα αποσπάσματα στο "Το Σήκωμα του Πέπλου", στο οποίο επιστρέφουμε τώρα.

Κεφάλαιο Δεκαπέντε

ΤΟ ΑΝΑΣΗΚΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΠΛΟΥ (Συν.)

Αυτή η ενότητα είναι η κορύφωση των τεσσάρων εμποδίων και επομένως το τέλος του μακρινού ταξιδιού που ο Υιός του Θεού έχει κάνει. Σχεδόν στην ολότητά του το "Το ανασήκωμα του Πέπλου" ασχολείται με την συγχώρεση που μας ζητά ο Ιησούς να προσφέρουμε ο ένας στον άλλον, γιατί αυτός είναι ο τρόπος να περάσουμε μέσα από το αυτό το τελευταίο και τρομακτικό πέπλο. Ο Ιησούς δεν μας ζητά να αντιμετωπίσουμε απευθείας τον φόβο του Θεού, ο οποίος περιέχει τον τρόπο της απώλειας του ατομικού εαυτού μας καθώς εξαφανιζόμαστε μέσα στην πραγματικότητα της τέλει και αδιαχώριστης Ενότητας. Όπως λέει στο "Η Γέφυρα προς τον Πραγματικό Κόσμο": "Μην φοβάσαι ότι θα ανυψωθείς απότομα και θα εκσφενδονιστείς στην πραγματικότητα" (Κ-16.VI.8:1). Αλλά μας ζητάει να αντιμετωπίσουμε απ' ευθείας την ενοχή μας και την ασυγχωρησία μας, ούτως ώστε να μπορέσουμε να τα φέρουμε σ' αυτόν.

Και έτσι αυτή η τελευταία ενότητα των εμποδίων προς την ειρήνη μας διδάσκει ότι πρέπει να κοιτάξουμε όλες τις παράλογες άμυνες που βάλαμε ανάμεσα σε μας και στον Θεό. Και αυτό σημαίνει ότι το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να συγχωρήσουμε αυτούς τους συγκεκριμένους και ιδιαίτερους ανθρώπους με τους οποίους έχουμε περπατήσει αυτό το μακρύ και οδυνηρό ταξίδι. Διώχνοντας την ασυγχωρησία μας που έχουμε προβάλει πάνω τους, την ίδια στιγμή απομακρύνεται από τους δικούς μας νόες, όπου η ενοχή έχει παραμείνει από πάντα – με πολύ καλά επιχειρήματα εναντίον της αλήθειας. Όταν φύγει επιτέλους αυτή η ενοχή, οι νόες μας είναι ελεύθεροι να επιστρέψουν στην Αγάπη του Θεού, Τον Οποίο πια δεν φοβόμαστε αλλά απλά Τον αγκαλιάζουμε. Σ' αυτήν την ενότητα, παρεμπιπτόντως, ο Ιησούς χρησιμοποιεί συγκεκριμένα την μεταφορά ενός ταξιδιού, όπως πράγματι έχουμε κάνει σε όλο αυτό το βιβλίο.

Αυτό που συμπεραίνεται εδώ σαφώς σε όλες αυτές τις διδασκαλίες είναι ότι δεν χρειάζεται να διαλογιζόμαστε πάνω στον Θεό και να προσπαθούμε να περιβάλλουμε τον εαυτό μας ή Εκείνον με φως, προσπαθώντας να πείσουμε του εαυτούς μας να μην Τον βλέπουν ως τρομακτικό – υποκαθιστώντας έπειτα με αγαπητικές, θετικές σκέψεις τις αρνητικές. Μια τέτοια τεχνική είναι αυτή που πολλές πνευματικές εκφράσεις του New Age ορίζουν ως "θετικές δηλώσεις", όπου οι μαθητές, σαν αποτέλεσμα, καταπνίγουν τις αρνητικές τους σκέψεις με θετικές δηλώσεις. Κάνοντας αυτό, αναπόφευκτα ενισχύουν την πίστη ότι το εγώ σύστημα είναι απειλητικό και επομένως πραγματικό. Οι σκέψεις της ιδιαιτερότητας – ενοχή και επίθεση – δεν εξαφανίζονται όμως· απλά πηγαίνουν υπόγεια, μόνο για να αναδυθούν στην επιφάνεια πάλι με διάφορες μορφές μεταμφιεσμένων προβολών.

Αντίθετα, ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων παρακινεί τους μαθητές του, όταν διαλογίζονται, να φέρουν στο Άγιο Πνεύμα την σκέψη ενός συγκεκριμένου προσώπου από

το οποίο έχουν τα πιο πολλά παράπονα. Με την διαδικασία της συγχώρεσης αυτού του προσώπου ακυρώνεται ο φόβος του Θεού. Τελικά είναι το μίσος για ένα άλλο πρόσωπο αυτό που διατηρεί την έλξη του σώματος – την ενοχή, τον πόνο, τον θάνατο και τελικά τον φόβο του Θεού. Όταν αληθινά συγχωρήσουμε κάποιον άλλον, ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ εξαφανίζεται. Αλλά δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε αυτό που δεν γνωρίζουμε. Γι' αυτό είναι βασικό να **κοιτάξουμε** πρώτα με τον Ιησού τις εκδηλώσεις της θαμμένης ενοχής μας, την οποία έχουμε προβάλλει στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Αυτό του επιτρέπει να μας διδάξει ότι κοιτάμε στην πραγματικότητα τις δικές μας προβολές αυτού που είχαμε πρώτα αποφασίσει να κάνουμε πραγματικό, αλλά τώρα μπορούμε ευτυχισμένα να επιλέξουμε αντίθετα:

Σε κάθε δυσκολία, κάθε αγωνία και κάθε περιπλοκή ο Χριστός σε καλεί και σου λέει απαλά, "Αδελφέ μου, διάλεξε ξανά." Δεν θα άφηνε μια πηγή πόνου αθεράπευτη, και καμιά εικόνα να καλύπτει την αλήθεια. Θα απομάκρυνε όλη την δυστυχία από σένα που σε δημιούργησε ο Θεός ως βωμό στην χαρά. Δεν θα σε άφηνε απαρηγόρητο, μόνο σε όνειρα κόλασης, αλλά θα απελευθέρωνε τον νου σου από κάθε τι που κρύβει το πρόσωπό Του από σένα. (Κ-31.VIII.3:2-5)

Και Αυτός (στην πραγματικότητα εδώ εννοείται ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα) απομακρύνει την δυστυχία μας και ελευθερώνει τον νου μας από τα δεσμά της ενοχής του εγώ, όταν φέρνουμε τις εγωικές μας σκέψεις σε Αυτόν. Αυτό μας επιτρέπει να κοιτάξουμε την εγγενή αδυναμία τους με την Αγάπη του Θεού δίπλα μας, το φως της Οποίας διαλύει απαλά το σκοτάδι της ανυπαρξίας της ενοχής:

Οι εικόνες που φτιάχνεις δεν μπορούν να υπερισχύσουν απέναντι σε αυτό που ο Ίδιος ο Θεός θα ήθελε να είσαι. Ποτέ μη φοβάσαι τον πειρασμό, λοιπόν, αλλά δεξ τον όπως είναι· άλλη μια ευκαιρία να επιλέξεις ξανά, και να αφήσεις την δύναμη του Χριστού να επικρατήσει σε κάθε περίπτωση και σε κάθε τόπο όπου προηγουμένως είχες υψώσει μια εικόνα του εαυτού σου. Γιατί αυτό που φαίνεται να κρύβει το πρόσωπο του Χριστού είναι αδύναμο μπροστά στο μεγαλείο Του, και εξαφανίζεται μπροστά στην άγια όψη Του. (Κ-31.VIII.4:1-3)

Με άλλα λόγια, δεν είναι ανάγκη να διαλογιζόμαστε πάνω στο τελευταίο εμπόδιο προς την ειρήνη με την έννοια να προσπαθούμε να δούμε τον Θεό διαφορετικά. Αν μπορούμε να κοιτάξουμε έναν αδελφό μας διαφορετικά – με τον Ιησού αντί με το εγώ – η ενοχή εξαφανίζεται, πράγμα που με την σειρά του απελευθερώνει τον Θεό από τις προβολές μας του φόβου. Αυτό είναι που αποτελεί την συγκεκριμένη και μοναδική διαδικασία των Μαθημάτων Θαυμάτων, και αυτός είναι ο λόγος που αυτή η τελική ενότητα "Τα Εμπόδια προς Την Ειρήνη" εστιάζει στην συγχώρεση. Το μίσος μας και ο φόβος για τον αδελφό μας είναι αυτά που ενισχύουν το μίσος και τον φόβο μας για τον Θεό. Και έτσι, όταν μπορέσουμε να αφήσουμε αυτό το μίσος προς τον αδελφό μας, η υποβόσκουσα ενοχή για όλες μας τις "αμαρτίες" εξαφανίζεται. Αυτό σημαίνει ότι και όλες οι προβολές της ενοχής

φεύγουν επίσης και αυτό τελικά ακυρώνει τις αξιώσεις μας ότι ο Θεός – η προβαλλόμενη από το εγώ εικόνα εκδίκησης – θα μας τιμωρήσει.

Μην ξεχνάς ότι μαζί φθάσατε τόσο μακριά, εσύ και ο αδελφός σου. Και σίγουρα δεν ήταν το εγώ που σας οδήγησε εδώ.

Προφανώς, δεν είναι το εγώ που θα μας οδηγούσε μπροστά σ' αυτό το τελικό πέπλο, γιατί αυτό είναι η τελική του άμυνα, πέρα από την οποία βρίσκεται μόνον η Αγάπη του Θεού και η ενότητα που διαλύει την ίδια την ύπαρξη του εγώ. Επαναλαμβάνω, το πέρασμα μέσα από το τελευταίο πέπλο αποτελείται από την αληθινή συγχώρεση ενός άλλου προσώπου, παρόλο που η διαδικασία του να φθάσεις σε αυτό το πέπλο σχεδόν πάντα αποτελείται από την συγχώρεση μας περισσότερων από ένα συγκεκριμένο άτομο. Ένας αριθμός ιδιαίτερων σχέσεων συνήθως προμηθεύει τα δύσκολα μαθήματα για μας, η συγχώρεση των οποίων αποτελεί το ταξίδι μας προς το σπίτι με τον Ιησού.

Κανένα εμπόδιο προς την ειρήνη δεν μπορεί να ξεπεραστεί με την βοήθειά του [δηλ. την βοήθεια του εγώ]. Δεν φανερώνει τα μυστικά του, και σε διατάσσει να τα δεις και να τα υπερβείς.

Δεν είναι το εγώ που θα μας έλεγε να κοιτάξουμε αυτό που πραγματικά συμβαίνει, ή να κοιτάξουμε αυτό που είναι πραγματικά το σύστημα σκέψης του. Αυτό θα ήταν το ακριβώς αντίθετο όλων όσων είναι και κάνει το εγώ. Ο μόνος του σκοπός είναι να διαιωνίσει την ύπαρξή του, το οποίο επιτυγχάνεται συσκοτίζοντας το σύστημα σκέψης του του διαχωρισμού, φόβου και μίσους. Με το να μην το κοιτάμε, ποτέ δεν βλέπουμε τις ψευδαισθήσεις σαν αυτό που πραγματικά είναι, και έτσι δεν μπορούμε ποτέ να κοιτάξουμε πέρα από αυτές προς την αλήθεια. Άρνηση και προβολή είναι οι δύο δυναμικές που *είναι* το εγώ, και που χωρίς αυτές δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Για να κάνουμε μια σύντομη περίληψη, το εγώ είναι η σκέψη του διαχωρισμού και της ατομικότητας που αμέσως συνοδεύει την ερμηνεία ότι ο διαχωρισμός είναι αμαρτία. Η αμαρτία οδηγεί στην ενοχή και μετά την *αρνούμαστε*, ακολουθεί η *προβολή*, ούτως ώστε να φοβόμαστε αυτό που δεν θέλουμε να δούμε μέσα μας. Αυτό εξασφαλίζει ότι τα μυστικά του εγώ – ότι όλο αυτό είναι κατασκευασμένο – δεν θα τα κοιτάξουμε ποτέ και έτσι ποτέ δεν θα μπορέσουμε να πάμε πέρα από αυτά προς την αλήθεια της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος.

Δεν θα σε άφηνε να δεις την αδυναμία του και να μάθεις ότι δεν έχει καμία δύναμη να σε κρατήσει μακριά από την αλήθεια.

Μπορούμε να δούμε αληθινά πόσο σημαντική είναι αυτή η ιδέα του εγώ να μην μας αφήνει να δούμε μέσα μας, από το πόσο συχνά επιστρέφει σ' αυτήν ο Ιησούς μέσα στα Μαθήματα Θαυμάτων. Το εγώ δεν θέλει να βλέπουμε τί ακριβώς είναι το σύστημα σκέψης του των ψευδαισθήσεων, διότι τότε δεν θα πιστεύαμε ποτέ σ' αυτό ή στην ατομικότητά μας. Θυμηθείτε την ταινία "Ο Μάγος του Οζ" όπου ο μάγος απεικονίζεται σαν ένα σπουδαίο και ισχυρό πρόσωπο. Όμως, στο τέλος της ταινίας ανακαλύπτουμε ότι είναι απλά ένας συνηθισμένος άνθρωπος καθισμένος μπροστά σε έναν τεράστιο ενισχυτή, που

μπουμπουνίζοντας την φωνή του προκαλεί δέος στους ανθρώπους για αυτόν και τους τρομάζει. Η **μορφή** του είναι ισχυρή και δυνατή, αλλά το **περιεχόμενο** είναι ακριβώς το αντίθετο – αδυναμία. Δεν είναι αυτό που φαίνεται να είναι. Αυτή είναι ακριβώς η ίδια κατάσταση με το εγώ. Δεν είναι αυτό που φαίνεται να είναι, και όμως αυτό το γεγονός μας αποκρύβεται μέχρι να το δούμε. Σε ένα υπέροχο απόσπασμα από το "Αδυναμία και Αμυντικότητα" στο Κεφάλαιο 22, ο Ιησούς περιγράφει αυτήν την εγγενή αδυναμία του εγώ με την άρρητη οφειλή ευγνωμοσύνης στον Peter Sellers στην πρώτη παράγραφο που ήδη έχω σχολιάσει:

Πόσο αδύναμος είναι ο φόβος· πόσο μικρός και πόσο ανούσιος. Πόσο ασήμαντος μπροστά στην ήρεμη δύναμη εκείνων που η αγάπη έχει ενώσει! Αυτός είναι ο "εχθρός" σου - ένα φοβισμένο ποντίκι που θα ήθελε να επιτεθεί στο σύμπαν. Πόσο πιθανό είναι να επιτύχει; Μπορεί να είναι δύσκολο να αγνοήσεις τις αδύναμες τσιρίδες του που μιλάνε για την παντοδυναμία του και που θα σκέπαζαν τον ύμνο της δοξολογίας προς τον Δημιουργό της που κάθε καρδιά τραγουδά σε όλο το σύμπαν για πάντα σαν μία; Ποιος είναι δυνατότερος; Αυτό το μικρό ποντίκι ή αυτά που δημιούργησε ο Θεός; Εσύ και ο αδελφός σου δεν είσατε ενωμένοι από αυτό το ποντίκι, αλλά από το Θέλημα του Θεού. Και μπορεί ένα ποντίκι να προδώσει αυτούς που ένωσε ο Θεός;

Ας αναγνώριζες μόνο πόσο λίγα στέκονται ανάμεσα σε σένα και στην επίγνωση της ενότητάς σου με τον αδελφό σου! Μην ξεγελιέσαι από τις ψευδαισθήσεις που φαίνονται να έχουν μέγεθος και πάχος, βάρος, στερεότητα και πυκνότητα κατασκευής. Ναι, στα μάτια του σώματος φαίνεται σαν ένα τεράστιο συμπαγές σώμα, ακίνητο σαν βουνό. Όμως μέσα σου υπάρχει μια Δύναμη που καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να της αντισταθεί. Αυτό το σώμα μόνο φαινομενικά είναι ακίνητο· ενώ αυτή η Δύναμη είναι ακαταμάχητη στην αλήθεια. Τότε, τί πρέπει να συμβεί όταν συναντηθούν; Μπορεί η ψευδαίσθηση της ακινησίας να προστατευθεί για καιρό από αυτό που ήσυχα την έχει διασχίσει και έχει προχωρήσει πέρα από αυτήν;

*Μην ξεχνάς, όταν νιώθεις την ανάγκη να αμυνθείς απέναντι σε κάτι, έχεις ταυτίσει τον εαυτό σου με μια ψευδαίσθηση. Και επομένως νιώθεις ότι είσαι αδύναμος επειδή είσαι μόνος. Αυτό είναι το κόστος όλων των ψευδαισθήσεων. Όλες τους βασίζονται στην πεποίθηση ότι είσαι διαχωρισμένος. Όλες τους φαίνονται να στέκονται βαριές και συμπαγείς και ακίνητες ανάμεσα σε σένα και στον αδελφό σου. **Και δεν υπάρχει ούτε μία που να μην μπορεί να την προσπεράσει η αλήθεια, τόσο ελαφρά και τόσο εύκολα που πρέπει να πεισθείς, εις πείσμα αυτού που πίστευες ότι ήταν, ότι δεν είναι τίποτα. Αν συγχωρέσεις τον αδελφό σου, αυτό πρέπει να συμβεί. Επειδή είναι η απροθυμία σου να αγνοήσεις αυτό που φαίνεται να στέκεται ανάμεσα σε σένα και στον αδελφό σου που το κάνει να φαίνεται αδιαπέραστο, και προστατεύει την ψευδαίσθηση της ακινησίας του.** (Κ-22.Ν.4-6)*

Και έτσι το εγώ δεν θέλει ποτέ να κοιτάξουμε αυτήν την αλήθεια για αυτό – την εγγενή του αδυναμία – πάνω στην οποία στηρίζει την ατομική μας ταυτότητα, να μην αναφέρω ολόκληρο το υλικό σύμπαν. Μάλλον, το εγώ μας μιλάει πρώτα για την δύναμή του να καταστρέψει τον Θεό, και έπειτα προβάλλει αυτήν την δύναμη έξω σε έναν κατασκευασμένο κόσμο, μιλώντας μας για όλα τα τρομερά πράγματα που μας συμβαίνουν, και πως τα πράγματα πρέπει να είναι διαφορετικά στον κόσμο ώστε να μπορούμε να νιώθουμε ασφαλείς, σίγουροι και ευτυχισμένοι. Κάνει όλα τα προβλήματα έξω από μας να φαίνονται πολύ πραγματικά και δυνατά. Αυτό τότε χρησιμοποιείται σαν μια άμυνα εναντίον της φαινομενικής δύναμης της ενοχής μας που απορρέει από την πίστη στην πραγματικότητα της αμαρτίας μας του διαχωρισμού από τον Θεό. Και όλο αυτό στηρίζεται στο τίποτα, και εξαφανίζεται όταν συγχωρήσουμε τους ιδιαίτερους συντρόφους μας για αυτό που **δεν** μας έχουν κάνει, συγχωρώντας επομένως τους εαυτούς μας για αυτό που **δεν** κάναμε στον Θεό.

Ο Οδηγός [το Άγιο Πνεύμα] που σε έφερε εδώ παραμένει μαζί σου, και όταν σηκώσεις τα μάτια σου θα είσαι έτοιμος να κοιτάξεις τον τρόπο χωρίς καθόλου φόβο.

Αυτό το απόσπασμα προορίζεται να είναι μεγάλη ανακούφιση για μας, επαναλαμβάνοντας πως ποτέ δεν είμαστε μόνοι μας, και ποτέ χωρίς την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού. Και επομένως, αυτό δεν είναι ένα ταξίδι που κάνουμε μόνοι μας· στην πραγματικότητα είναι ένα ταξίδι που **δεν μπορούμε** να κάνουμε μόνοι μας. Όταν προσπαθούμε να το κάνουμε, αποκλείουμε Εκείνον ο οποίος είναι ένα μαζί μας, επομένως ενισχύοντας την πίστη μας ότι έχουμε πράγματι διαχωριστεί από τον Θεό και την στοργική Του Παρουσία στους νόες μας. Αυτή η πίστη εξισώνεται από το εγώ με την αμαρτία. Η αμαρτία τότε οδηγεί στην ενοχή και τον αναπόφευκτο φόβο της τιμωρίας του Θεού. Άρα, πώς μπορούμε να κοιτάξουμε με αθώα μάτια – με την όραση του Χριστού – τον τρόπο και να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι ένα τίποτα, όταν πιστεύουμε ότι η ατομικότητά μας είναι πραγματική και ότι είμαστε μόνοι μας; Η ανακούφιση αυτού του αποσπάσματος, επομένως, έγκειται στο ότι οι λέξεις του αντανακλούν την αλήθεια του αξιώματος της Επανόρθωσης ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό ποτέ δεν συνέβη στην πραγματικότητα. Το Άγιο Πνεύμα – ο Οδηγός μας στο ταξίδι μας προς το σπίτι – ποτέ δεν μας έχει αφήσει μόνους, όπως το εκφράζει πολύ όμορφα ο Ιησούς σε αυτά τα αποσπάσματα από τον Επίλογο στο βιβλίο των ασκήσεων:

Ο Φίλος σου πηγαίνει μαζί σου. Δεν είσαι μόνος σου. Όλοι όσοι Τον καλούν δεν τον καλούν μάταια. Για ό,τι σε απασχολεί, να είσαι σίγουρος ότι έχει την απάντηση, και θα σου την δώσει με χαρά, αν απλά στραφείς σε Αυτόν και Του το ζητήσεις. Δεν θα κρατήσει καμιά απάντηση που χρειάζεσαι για ό,τι φαίνεται να σε ανησυχεί. Γνωρίζει τον τρόπο να λύνει όλα τα προβλήματα και να διαλύει όλες τις αμφιβολίες. Η σιγουριά Του είναι δικιά σου. Δεν έχεις παρά να Του το ζητήσεις, και θα σου δοθεί... Θα κατευθύνει τις προσπάθειές σου, λέγοντάς σου ακριβώς τί να κάνεις, πώς να οδηγήσεις τον νου σου, και πότε να έρθεις σε Αυτόν στην σιωπή,

ζητώντας Του την σίγουρη καθοδήγηση και τον βέβαιο Λόγο Του... Και τώρα σε βάζω στα χέρια Του, να είσαι ο πιστός Του ακόλουθος, με Αυτόν σαν οδηγό μέσα από κάθε δυσκολία και όλο τον πόνο που μπορεί να νομίζεις ότι είναι αληθινός... Τώρα περπατάς μαζί Του, τόσο σίγουρος όσο και Αυτός για το που πας· τόσο σίγουρος όσο και Αυτός για το πώς πρέπει να προχωρήσεις· με αυτοπεποίθηση όση και η δική Του για τον στόχο, και για την ασφαλή σου άφιξη στο τέλος... Και έτσι περπατάμε μαζί Του από τώρα και στο εξής, και στρεφόμαστε σε Αυτόν για καθοδήγηση και για ειρήνη και σίγουρη κατεύθυνση. Η χαρά μας συντροφεύει στον δρόμο μας. Γιατί πηγαίνουμε προς το σπίτι σε μια ανοιχτή πόρτα την οποία ο Θεός κρατούσε ανοιχτή για να μας καλωσορίσει.

Εμπιστευόμαστε τις διαδρομές μας σε Αυτόν και λέμε "Αμήν". Σε ειρήνη θα συνεχίσουμε τον δρόμο Του, και θα εμπιστευθούμε τα πάντα σ' Αυτόν. Με εμπιστοσύνη περιμένουμε τις απαντήσεις Του, καθώς ζητάμε το Θέλημά Του σε οτιδήποτε κάνουμε. Αγαπά τον Υιό του Θεού όπως και εμείς θα τον αγαπούσαμε. Και Αυτός μας διδάσκει πώς να τον βλέπουμε μέσα από τα μάτια Του και να τον αγαπάμε όπως και Αυτός. Δεν περπατάς μόνος σου. Οι άγγελοι του Θεού πετούν κοντά σου και τριγύρω σου. Η Αγάπη Του σε περιβάλλει και να είσαι βέβαιος για αυτό: ότι εγώ [ο Ιησούς] ποτέ δεν θα σε εγκαταλείψω απαρηγόρητο. (Β. Ασκ. Επιλ.1:2-8; 3:3; 4:1,6; 5:5-6:8)

Με έναν Φίλο σαν και Αυτόν δίπλα μας, πώς είναι δυνατόν ο ψευδαισθητικός τρόμος του εγώ να μας προξενεί φόβο ή δισταγμό να προχωρούμε στην αγάπη που είναι πέρα από όλα αυτά; Και όμως το Άγιο Πνεύμα περιμένει υπομονετικά μέχρι να είμαστε έτοιμοι και η προθυμία μας να πει "Ναι", όπως βλέπουμε σε αυτό το όμορφο απόσπασμα:

Όμως ο Θεός μπορεί να σε οδηγήσει εκεί, αν είσαι πρόθυμος να ακολουθήσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα από τον φαινομενικό τρόπο, έχοντας εμπιστοσύνη σε Αυτό ότι δεν θα σε εγκαταλείψει αφήνοντάς σε εκεί. Γιατί δεν είναι ο δικός Του σκοπός να σε τρομάξει, αλλά ο δικός σου. Μπαίνεις πολύ σοβαρά στον πειρασμό να Το εγκαταλείψεις στον εξωτερικό δακτύλιο του φόβου, αλλά Αυτό θα σε οδηγούσε με ασφάλεια μέσα και πέρα από αυτόν. (Κ-18.ΙΧ.3:7-9)

Αλλά πρώτα, σήκωσε τα μάτια σου και κοίταξε τον αδελφό σου με αθωότητα γεννημένη από την πλήρη συγχώρεση των ψευδαισθήσεών του, και μέσα από τα μάτια της πίστης ότι δεν τις βλέπει.

Τώρα, όταν έχουμε αληθινά συγχωρήσει τους ιδιαίτερους συντρόφους μας, μπορούμε να κοιτάξουμε τις φοβερές και τρομακτικές εικόνες που έχουμε φτιάξει ο ένας για τον άλλον και τελικά για τον Θεό, και να συνειδητοποιήσουμε ότι όλες αυτές στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα. Τελικά μπορούμε να **κοιτάξουμε** τον τρόπο και να συνειδητοποιήσουμε επιτέλους ότι δεν **υπάρχει** τρόμος. Όμως, αν δεν συγχωρήσουμε ολοκληρωτικά, τότε αυτή

η μη συγχώρεση αντανακλά σε μας την απόφαση του νου μας να διατηρήσουμε την ενοχή έτσι ώστε η ατομικότητά μας να μην κινδυνεύει από την Αγάπη του Θεού. Αυτή η ενοχή τότε που απαιτεί τιμωρία, αναπόφευκτα οδηγεί στο να αντιληφθούμε τον Θεό σαν τρομακτικό. Και έτσι σκεπτόμαστε ακριβώς όπως θέλει το εγώ να κάνουμε.

Όμως, αυτό το απόσπασμα, όπως και άλλα παρόμοια, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι υπονοεί ότι ο Ιησούς διδάσκει ότι **και οι δύο** άνθρωποι σε μια σχέση πρέπει να το κάνουν αυτό μαζί, αν και θα μπορούσε να παρερμηνευθεί έτσι. Ένα μέρος αυτής της παρεξήγησης έχει προέλθει από μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων μην αναγνωρίζοντας ότι αρχικά ήρθαν σε **δύο** ανθρώπους – την Helen Schucman και τον William Thetford – σαν απάντηση στην κοινή τους ερώτηση για "κάποιον άλλο τρόπο" σχέσεων. Έτσι, αν και ο Ιησούς υπαγόρευε το κείμενο στην Helen, συνήθως απευθυνόταν και στους δύο. Και έτσι η γλώσσα των Μαθημάτων συχνά προτείνει ότι η συγχώρεση είναι μια αμοιβαία συμφωνημένη διαδικασία ανάμεσα σε δύο ανθρώπους, και μπορεί να είναι πλήρης μόνον όταν και οι δύο ιδιαίτεροι σύντροφοι στην σχέση εκπληρώσουν την δέσμευσή τους να συγχωρήσουν. Όμως, αυτό θα ήταν αντίθετο με την καρδιά του μηνύματος που μας δίνει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί ότι η απάντηση στην ερώτηση στο Εγχειρίδιο για Δασκάλους για το πόσοι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος, είναι **ένας** – όχι δύο, ή δύο χιλιάδες δύο, αλλά μόνον ένας. Θα πρέπει επίσης να τονιστεί στους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων ότι όταν ο Ιησούς υπαγόρευε αρχικά το υλικό στην Helen απευθυνόταν συχνά και σε αυτήν και στον Bill λέγοντας "εσύ και ο ένας για τον άλλον". Αργότερα συμβούλευσε την Helen να αλλάξει αυτή την φράση σε "εσύ και ο αδελφός σου", ώστε οι μαθητές να μην μπερδεύονται ως προς το σε ποιόν απευθυνόταν ο Ιησούς, όπως και ως προς την αληθινή φύση της συγχώρεσης. Δυστυχώς η σύγχυση έχει παραμείνει ακόμα στους νόες πολλών μαθητών, και οδηγεί συχνά σε διαστρεβλώσεις όχι μόνον στην κατανόηση της διδασκαλίας των Μαθημάτων Θαυμάτων, αλλά ακόμα πιο σημαντικό, στην εφαρμογή της στις προσωπικές τους ζωές.

Είναι πάντα όμορφο όταν και οι δύο άνθρωποι σε μια σχέση δέχονται την συγχώρεση. Όμως, αν αυτό ήταν απαραίτητο, θα σήμαινε ότι η συγχώρεσή μου θα εξαρτάτο από την δική σου συγχώρεση προς εμένα· και αυτό μόνο προξενεί μια κατάσταση όπου εγώ πρέπει να αισθάνομαι θυματοποιημένος από την επιλογή σου να μην συγχωρείς, πράγμα καθόλου σωστό ή σύμφωνο με τις στοργικές διδασκαλίες του Ιησού. Επαναλαμβάνω, το μόνο που είναι απαραίτητο για την σωτηρία μου είναι εγώ να σε συγχωρώ ολοκληρωτικά, ανεξάρτητα από τις δικές σου επιλογές, και αυτό είναι το νόημα του κεντρικού αξιώματος των Μαθημάτων Θαυμάτων, αναφερόμενο από τον Ιησού ξανά και ξανά και στα τρία βιβλία: "**Η μόνη ευθύνη του εργάτη των θαυμάτων είναι να δεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του.**" (Κ-2.V.5:1). Αυτή η συγχώρεση εκτείνεται τότε από το Άγιο Πνεύμα μέσα από μένα σε σένα (και στον κόσμο, αφού η Υιότητα είναι μία). Όπου "φυλάσσεται" στον νου του Αγίου Πνεύματος μέχρι την στιγμή που θα μπορέσεις να την δεχθείς. Παρόμοια αποσπάσματα από το κείμενο – κάποια έχουν την συγχώρεση σαν θέμα, άλλα το θαύμα – αποσαφηνίζουν αυτό το σημείο σχετικά με την μοναδική μας ευθύνη, οριοθετώντας συγκεκριμένα την γραμμή ανάμεσα στην δική μας λειτουργία και σε αυτήν του Αγίου

Πνεύματος:

Τί άλλο εκτός από παγκόσμια ευλογία θα ήταν το να κοιτάξεις αυτό που ο Πατέρας σου αγαπά ευσπλαχνικά; Η επέκταση της συγχώρεσης είναι η αποστολή του Αγίου Πνεύματος. Άφησέ την σε Αυτό. Η δικιά σου έγνοια ας είναι μόνον να Του δώσεις αυτό που μπορεί να επεκταθεί. Μην κρατήσεις σκοτεινά μυστικά που δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει, αλλά πρόσφερε Του τα μικρά δώρα που Αυτό μπορεί να επεκτείνει για πάντα. Θα πάρει το καθένα και θα το μετατρέψει σε μια ισχυρή δύναμη για ειρήνη. Δεν θα του στερήσει καμιά ευλογία, ούτε θα το περιορίσει με κανένα τρόπο. Θα το ενώσει με όλη την δύναμη που Του έχει δώσει ο Θεός, για να κάνει το κάθε μικρό δώρο αγάπης μια πηγή θεραπείας για όλους. Κάθε μικρό δώρο που προσφέρεις στον αδελφό σου φωτίζει τον κόσμο. Μην σ' απασχολεί το σκοτάδι· κοίτα πέρα απ' αυτό, προς τον αδελφό σου. Και άσε το σκοτάδι να διαλυθεί από το Άγιο Πνεύμα που γνωρίζει το φως, και το απλώνει γλυκά σε κάθε ήσυχο χαμόγελο πίστης και εμπιστοσύνης με το οποίο ευλογείς τον αδελφό σου. (Κ-22. VI.10)

Μετά από αρκετά κεφάλαια ο Ιησούς ξανατονίζει το ίδιο σημείο, ένα από τα δομικά κομμάτια της διδασκαλίας του:

Άφησε, λοιπόν, την μεταφορά της μάθησής σου στον Έναν ο Οποίος κατανοεί πραγματικά τους νόμους της, και ο Οποίος εγγυάται ότι θα παραμείνουν απαραβίαστοι και απεριόριστοι. **Ο ρόλος σου είναι κυρίως να εφαρμόσεις στον εαυτό σου ό,τι Αυτός σε δίδαξε, και Αυτός θα κάνει τα υπόλοιπα.** (Κ-27. V.10:1-2)

Το ίδιο περιεχόμενο του μηνύματος του Ιησού για την συγχώρεση μπορεί τώρα να ειπωθεί, αλλά με μια άλλη μορφή – το θαύμα.

Ο μόνος τρόπος να θεραπεύσεις είναι να θεραπευθείς. **Το θαύμα επεκτείνεται χωρίς την βοήθειά σου, αλλά είσαι απαραίτητος για να ξεκινήσει. Δέξου το θαύμα της θεραπείας και αυτό θα προχωρήσει εξαιτίας αυτού που είναι.** Είναι στην φύση του να επεκτείνεται την στιγμή που γεννιέται. Και γεννιέται την στιγμή που προσφέρεται και λαμβάνεται. **Κανείς δεν μπορεί να ζητήσει από κάποιον άλλον να θεραπευθεί. Αλλά μπορεί να αφήσει τον εαυτό του να θεραπευθεί, και έτσι προσφέρει στον άλλον αυτό που έχει λάβει.** Ποιος μπορεί να χαρίσει σε κάποιον άλλον αυτό που ο ίδιος δεν έχει; Και ποιος μπορεί να μοιραστεί αυτό που έχει αρνηθεί στον εαυτό του; Το Άγιο Πνεύμα μιλάει σε σένα. **Δεν μιλάει σε κάποιον άλλον. Ωστόσο με το Να Το ακούσεις η Φωνή Του επεκτείνεται, επειδή έχεις δεχθεί αυτά που λέει.** (Κ-27. V.1)

Τελικά, βλέπουμε τον Ιησού να διαμαρτύρεται απαλά προς εμάς σε ένα προηγούμενο απόσπασμα στο κείμενο, αναφερόμενος ξανά στα όρια της αποστολής μας:

Μην σε απασχολεί η επέκταση της αγιότητας, γιατί δεν μπορείς να κατανοήσεις την φύση των θαυμάτων. Ούτε μπορείς να τα κάνεις. Η επέκτασή τους, πολύ πέρα από τα όρια που αντιλαμβάνεσαι, είναι αυτό που αποδεικνύει ότι δεν τα κάνεις εσύ. Γιατί θα πρέπει να ανησυχείς για το πώς επεκτείνεται το θαύμα σε όλη την Υιότητα όταν δεν κατανοείς το ίδιο το θαύμα; (Κ-16.ΙΙ.1:3-6)

Τονίζω αυτό το αξίωμα για την μία και μοναδική μας ευθύνη επειδή είναι μια πλευρά της διδασκαλίας του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων που, ας επαναλάβω αυτό το σημείο, έχει παρερμηνευθεί σε μεγάλο βαθμό από πολλούς μαθητές. Έχουν επιθυμήσει ασυνείδητα να διατηρήσουν την ατομικότητα και την σπουδαιότητα του εγώ, κάνοντας τον κόσμο του δυισμού πραγματικό, όχι μόνο για τους ίδιους, αλλά και για τον Ιησού και για το Άγιο Πνεύμα. Τα προηγούμενα απόσπασματα πρέπει έχουν διευκρινίσει τί πραγματικά μας διδάσκει ο Ιησούς, προλαμβάνοντας ελπίζουμε λάθη στην κατανόηση, που θα μπορούσαν τελικά να εμποδίσουν την πρόοδο του μαθητή.

Παρεμπιπτόντως, το ότι ο Ιησούς δεν κράτησε τίποτα εναντίον αυτού του κόσμου και του ονείρου του, αφού ο στοργικός του νους παρέμεινε έξω από αυτόν, είναι ένα ωραίο παράδειγμα για την λειτουργία της συγχώρεσης. Ο κόσμος προφανώς δεν ανταπέδωσε· όμως αμφιβάλλω ότι κάποιος θα επιθυμούσε να διατηρήσει την άποψη ότι η σωτηρία του Ιησού ήταν ατελής επειδή ο κόσμος δεν τον συγχώρησε.

Κανείς δεν μπορεί να αντικρίσει τον φόβο του Θεού χωρίς να τρομοκρατηθεί, εκτός και αν έχει δεχθεί την Επανόρθωση και έχει μάθει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν είναι πραγματικές.

Το "Δέχομαι την Επανόρθωση" μπορεί να ορισθεί ως η άρνηση της πραγματικότητας του διαχωρισμού και όλων όσων φαίνονται να απορρέουν από αυτόν. Η μεγάλη – και βασικά η μόνη – ψευδαίσθηση του κόσμου είναι ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, επομένως και η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος φαίνονται και αυτά πραγματικά. Όταν αληθινά συνδέομαι μαζί σου μέσα από την πλήρη συγχώρεση, και καταργώ όλα τα εμπόδια του εγώ μου για αυτήν την εμπειρία την ένωσης με σένα, τότε έχω δεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό μου. Έχω αρνηθεί την πραγματικότητα των ψευδαισθήσεων του κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της ψευδαίσθησης του τελευταίου εμποδίου, ότι πρέπει να φοβόμαστε τον Θεό. Έτσι ολόκληρο το σύστημα του εγώ ακυρώνεται ολοκληρωτικά.

Αυτή η ενότητα του συστήματος του εγώ, μαζί με την ενότητα της σωτηρίας, είναι το σταθερό επίκεντρο του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων, και τονίζει γιατί αυτά τα εμπόδια αποτελούν ένα τόσο σημαντικό μέρος του κειμένου και μια αναπόσπαστη άποψη της διδασκαλίας του. Κάνουν τόσο πολύ σαφές ότι η διαδικασία της σωτηρίας μπορεί να συμπυκνωθεί σε μια βασική ιδέα: την συγχώρεση. Σ' αυτήν την συγχώρεση – βλέποντας

το πρόσωπο του Ιησού σε έναν άλλον – η ανάμνηση του Θεού επιστρέφει σε μας , και είναι η "συνταγή" της σωτηρίας των Μαθημάτων Θαυμάτων που έχουμε συζητήσει προηγουμένως. Το να δεις το πρόσωπο του Ιησού σε κάποιον άλλον σημαίνει να κοιτάξεις αυτό το πρόσωπο με τα μάτια της πλήρους συγχώρεσης, και να αναγνωρίσεις ότι αυτή η αθωότητα αντανakλά την δική σου. Αληθινά είμαστε ένα. Σ' αυτό το σημείο, τα όνειρα θυματοποίησης εξαφανίζονται, ο φόβος του Θεού εξαφανίζεται (όλα όσα βρίσκονται στην δεξιά πλευρά του σχεδιαγράμματος Β), και το μόνο που μένει είναι η ανάμνηση του Θεού που αναδύεται στους θεραπευμένους νόες μας.

Επαναλαμβάνω, ο Ιησούς δεν μας ζητά να κοιτάξουμε απευθείας αυτό το τελευταίο εμπόδιο. Ο φόβος θα ήταν κατακλυσμιαίος. Μάλλον, πρέπει απλά να κοιτάξουμε την απόφασή μας να διατηρούμε αυτόν τον φόβο με το να μην συγχωρούμε τον ιδιαίτερο σύντροφό μας. Το να ζητήσουμε την βοήθεια του Ιησού να συγχωρήσουμε – ενωνόμενοι μαζί του σαν τον δάσκαλό μας – αντανakλά επομένως την διόρθωση του αρχικού λάθους της προσπάθειας να κοιτάξουμε την σκέψη του διαχωρισμού χωρίς το Άγιο Πνεύμα. Αφού η αλήθεια είναι ότι υπάρχει μόνον αυτό το ένα λάθος, η ακύρωση οποιασδήποτε από τις θρυμματισμένες αντανakλάσεις του στο όνειρό μας, πρέπει πράγματι να ακυρώνει αυτό το αρχικό λάθος.

Κανείς δεν μπορεί να σταθεί μπροστά σ' αυτό το εμπόδιο μόνος του, γιατί δεν θα μπορούσε να έχει φθάσει τόσο μακριά αν ο αδελφός του δεν περπατούσε δίπλα του.

Ο Ιησούς αναφέρεται στο να στεκόμαστε στο τέλος του ταξιδιού. Το να φθάσουμε εδώ σημαίνει ότι θα έπρεπε να έχουμε εργαστεί και περάσει μέσα από πολλά από τα παράπονά μας, ούτως ώστε να είμαστε έτοιμοι να απελευθερωθούμε από το τελευταίο παράπονο από το οποίο έχουμε κρατηθεί, έχοντας ορκιστεί να μην το αφήσουμε ποτέ. Επαναλαμβάνω, ο Ιησούς δεν μιλάει στην πραγματικότητα για ένα συγκεκριμένο γεγονός· αντανakλά σε μας το αποκορύφωμα μιας γενικής διαδικασίας. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πει ότι το μονοπάτι των Θαυμάτων για την ανάσταση ή την σωτηρία, βρίσκεται στην μετατροπή μιας ιδιαίτερης σχέσης σε άγια, το αποτέλεσμα της επιλογής μιας άγιας στιγμής. Όπως μας ξεκαθαρίζει στο "Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα" (Κ-18.VII), είναι αυτή η έμφαση στην συγχώρεση, την οποία εξηγεί αλλού σε σχέση με την οντολογική ενοχή μας, που καθιερώνει την μοναδικότητα των Μαθημάτων Θαυμάτων στον κόσμο της πνευματικότητας:

Είναι αδύνατο να δεχθείς την άγια στιγμή χωρίς επιφύλαξη εκτός, έστω και για μια στιγμή, να είσαι πρόθυμος να μην δεις ούτε παρελθόν ούτε μέλλον. Δεν μπορείς να προετοιμαστείς για αυτήν χωρίς να την τοποθετήσεις στο μέλλον. Η απελευθέρωση σου δίνεται την στιγμή που την επιθυμείς. Πολλοί έχουν σπαταλήσει μια ζωή στην προετοιμασία, και έχουν πράγματι βιώσει στιγμές επιτυχίας. Αυτά τα μαθήματα δεν επιχειρούν να διδάξουν περισσότερα από αυτά που εκείνοι έμαθαν με τον καιρό, αλλά στοχεύουν στην εξοικονόμηση χρόνου. Μπορεί να έχεις επιχειρήσει να ακολουθήσεις έναν πολύ μακρύ δρόμο

προς τον στόχο που έχεις δεχθεί. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να φθάσεις στην Επανόρθωση παλεύοντας εναντίον της αμαρτίας. Τεράστια προσπάθεια δαπανάται προσπαθώντας να κάνεις άγιο αυτό που είναι μισητό και περιφρονημένο [δηλ. το σώμα]. Ούτε είναι απαραίτητη μια ζωή στοχασμού και μεγάλων περιόδων διαλογισμού με στόχο την αποσύνδεση από το σώμα. Όλες αυτές οι προσπάθειες θα έχουν τελικά επιτυχία εξαιτίας του σκοπού τους. Όμως τα μέσα είναι κουραστικά και πολύ χρονοβόρα, γιατί όλα αυτά αποσκοπούν στο μέλλον για την απελευθέρωση από μια κατάσταση παρούσας αναξιοτήτας και ανεπάρκειας.

Ο δρόμος σου θα είναι διαφορετικός, όχι σχετικά με τον σκοπό αλλά με τα μέσα. Μια άγια σχέση είναι ένα μέσον εξοικονόμησης χρόνου. Μια στιγμή που περνάς μαζί με τον αδελφό σου αποκαθιστά το σύμπαν και στους δύο σας... Σ' αυτήν βρίσκεται η τελική απελευθέρωση που όλοι θα βρουν κάποια μέρα με τον δικό τους τρόπο, στον δικό τους χρόνο. Εσύ δεν χρειάζεσαι αυτόν τον χρόνο. Έχεις γλυτώσει χρόνο επειδή εσύ και ο αδελφός σου είσατε μαζί. Αυτό είναι το ιδιαίτερο μέσον που χρησιμοποιούν τα μαθήματα για να σου εξοικονομήσουν χρόνο. Και εσύ δεν κάνεις σωστή χρήση των μαθημάτων αν επιμένεις να χρησιμοποιείς μέσα τα οποία έχουν υπηρετήσει καλά άλλους, αγνοώντας αυτό που έγινε ειδικά για σένα.
(Κ-18.VII.4:1-5:3; 6:1-5)

Και έτσι, η συγχώρεση είναι το ιδιαίτερο μέσον που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να μας βοηθήσει να προχωρήσουμε στο ταξίδι μας για το σπίτι.

Και κανείς δεν θα τολμούσε να το κοιτάξει [το τελευταίο εμπόδιο, τον φόβο του Θεού] χωρίς την πλήρη συγχώρεση του αδελφού του στην καρδιά του. Στάσου εδώ για λίγο και μην τρέμεις. Θα είσαι έτοιμος.

Στην αρχή του κειμένου (Κ-2.VII.7) βρίσκουμε μια δήλωση, που επαναλαμβάνεται και στο εγχειρίδιο (Εγχ-4.IX.1:10), στην οποία ο Ιησούς λέει ότι η ετοιμότητα δεν σημαίνει μαεστρία. Ένας από τους τρόπους του εγώ να μας παγιδεύει είναι να μας κάνει να πιστεύουμε ότι πρέπει να είμαστε τέλειοι. Αλλά αυτό που μας διδάσκουν τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ότι μπορούμε να είμαστε **έτοιμοι** να συγχωρήσουμε, μπορούμε να είμαστε έτοιμοι να κάνουμε τα επόμενα βήματα στο μονοπάτι μας, χωρίς να είμαστε τέλειοι, χωρίς να **είμαστε αυθεντία** στην συγχώρεση. Ο Ιησούς υπαινίσσεται εδώ σε αυτές τις τρεις προτάσεις ότι πρακτικά κανείς δεν αισθάνεται εντελώς ικανός για την συγχώρεση ή για την αλλαγή του νου για την οποία μιλάει. Όμως, μας λέει επίσης ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε γι αυτό: θα είμαστε έτοιμοι, επειδή είμαστε ήδη έτοιμοι· απλά δεν το γνωρίζουμε ακόμα.

Μια από τις πιο αγαπημένες μου προτάσεις σε αυτήν την ενότητα, στην οποία θα πάμε αργότερα είναι: "Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πίσω από το πέπλο" (Κ-19:1). Με άλλα λόγια, όταν ενωθούμε με τον Ιησού, μαζί με τον ιδιαίτερο σύντροφό μας, τα διαχωρισμένα εγώ μας θα εξαφανιστούν. Το πέπλο τότε γίνεται σαν ένα αραχνούφαντο

παραπέτασμα που απλά περνάμε μέσα του. Σε μια όμορφη παράγραφο που κλείνει την ενότητα "Ο Μικρός Κήπος" του Κεφαλαίου 18, ο Ιησούς μιλάει για αυτό το τελευταίο βήμα, το οποίο σε αυτήν την παράγραφο μας οδηγεί μαζί με τον αδελφό μας στον κήπο της αγάπης:

Έχεις φθάσει στο τέλος ενός αρχαίου ταξιδιού, χωρίς ακόμα να συνειδητοποιείς ότι έχει τελειώσει. Είσαι ακόμα εξαντλημένος και κουρασμένος, και η σκόνη της ερήμου φαίνεται ακόμα να θολώνει τα μάτια σου και να σε αφήνει τυφλό. Όμως Αυτός τον Οποίον έχεις καλωσορίσει έχει έρθει σε σένα, και θα σε καλωσορίσει. Περίμενε πολύ για να σου το προσφέρει αυτό. Πάρε το τώρα από Αυτόν, γιατί έτσι θα σε αφήσει να Τον γνωρίσεις. Μόνον ένας μικρός τοίχος από σκόνη στέκεται ακόμα ανάμεσα σε σένα και στον αδελφό σου. Φύσηξέ τον απαλά και με ένα ευτυχισμένο γέλιο, και αυτός θα γκρεμιστεί. Και βάδισε μέσα στον κήπο που η αγάπη έχει ετοιμάσει για σας τους δυό.
(Κ-18.VIII.13)

Αλλά μέχρι να φθάσουμε σε αυτό το σημείο της ολοκληρωτικής συγχώρεσης, το σκοτάδι που βρίσκεται στον νου μας συνεχώς προβάλλεται έξω και πάνω σε μια εικόνα ενός σατανικού Θεού ο Οποίος θα μας κατέστρεφε. Όμως μόνον όταν η συγχώρεση είναι στην καρδιά μας, ο εφιάλτης εξαφανίζεται. Πάντα ευγενικός και υπομονετικός με μας, ο Ιησούς λέει σε αυτήν την παράγραφο ότι χρειάζεται μόνον να σταθούμε εδώ για λίγο χωρίς να τρέμουμε· δεν χρειάζεται να το διαπεράσουμε παρά μόνον όταν είμαστε απολύτως έτοιμοι. Με μια έννοια, η δήλωση είναι μεταφορική – δεν στεκόμαστε κυριολεκτικά μπροστά από ένα πέπλο, περιμένοντας – αλλά αυτές οι φράσεις εκφράζουν ότι αυτό το "τελευταίο βήμα" δεν είναι κάτι που απλά βυθιζόμαστε μέσα του χωρίς μεγάλη προετοιμασία.

Το επόμενο απόσπασμα, με το οποίο κλείνει το Κεφάλαιο 18, κάνει τελικά πολύ σαφές τί ακριβώς αυτή η διαδικασία συνεπάγεται. Μας βοηθά να ενισχύσουμε τον σκοπό μας και την αποφασιστικότητά μας να συγχωρήσουμε ολοκληρωτικά, έτσι ώστε, να συμβεί αυτό που βρίσκουμε στις τελευταίες λέξεις του κειμένου, "Ούτε μία ψευδαίσθηση δεν συμφωνεί με την πίστη, και ούτε μία κηλίδα σκοτεινιάς δεν μένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν" (Κ-31.VIII.12:5). Έτσι μπορούμε να αποκτήσουμε την ειρήνη του πραγματικού κόσμου:

*Και όταν η μνήμη του Θεού θα έχει έρθει σε σένα στον άγιο τόπο της συγχώρεσης δεν θα θυμάσαι τίποτα άλλο, και η μνήμη σου θα είναι τόσο περιπτή όσο και η μάθηση, γιατί ο μόνος σου σκοπός θα είναι η δημιουργία. **Όμως αυτό δεν μπορείς να το ξέρεις μέχρις ότου κάθε αντίληψη θα έχει καθαριστεί και εξαγνισθεί, και τελικά χαθεί για πάντα.** Η συγχώρεση αφαιρεί μόνο τα μη αληθινά, ανασηκώνοντας τις σκιές από τον κόσμο και μεταφέροντας τον, ασφαλή και σίγουρο μέσα στην γλυκύτητά της, στον λαμπρό κόσμο της καινούργιας και καθαρής αντίληψης. Εκεί βρίσκεται ο σκοπός σου **τώρα**. Και είναι εκεί*

που σε περιμένει η ειρήνη. (Κ-18.IX.14)

Περιττό να πούμε ότι το να καταφέρεις την ολοκληρωτική συγχώρεση είναι το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο, και έτσι η πραγμάτωσή της απαιτεί αφοσίωση και συνεχή εξάσκηση. Πράγματι, στο τέλος του Κεφαλαίου 1 ο Ιησούς δηλώνει, "Αυτά είναι μαθήματα για την εξάσκηση του νου", και συνεχίζει λέγοντας ότι πρέπει να μελετήσουμε αυτά τα πρώτα κεφάλαια με προσοχή, σαν προετοιμασία για τις επόμενες διδασκαλίες. Διαφορετικά, προειδοποιεί, το δέος θα μπερδευτεί με τον φόβο, και η εμπειρία θα είναι μάλλον τραυματική παρά ευδαιμονική" (Κ-1.VII.4:1; 5:8). Με τους όρους της διαδικασίας της συγχώρεσης που μας δίνεται στα Μαθήματα Θαυμάτων, επομένως, χρειαζόμαστε προετοιμασία για να κοιτάξουμε τον φόβο του Θεού και να περάσουμε μέσα από αυτό το τελευταίο πέπλο. Και αυτή η προετοιμασία γίνεται μέσω μιας βήμα προς βήμα διαδικασίας επαγρύπνησης στην οποία μας οδηγεί ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα, βοηθώντας μας να μάθουμε να συγχωρούμε όλο και περισσότερο. Στην πρώτη παράγραφο από την ενότητα "Η Μικρή Προθυμία" του Κεφαλαίου 18, ο Ιησούς εξηγεί τι είναι αυτή η προετοιμασία, και άλλη μια φορά σαφώς διαχωρίζει πού η δική μας αποστολή τελειώνει και η δική του (ή του Αγίου Πνεύματος) αρχίζει. Αυτή η διδασκαλία παρουσιάζεται στο πλαίσιο της άγιας στιγμής, στην οποία θα επιστρέψουμε σε ένα λεπτό:

Η άγια στιγμή είναι το αποτέλεσμα της αποφασιστικότητας σου να είσαι άγιος. Είναι η απάντηση. Η επιθυμία και η προθυμία να την αφήσεις να έρθει προηγούνται του ερχομού της. Προετοιμάζεις τον νου σου γι' αυτήν μόνον όταν αναγνωρίσεις ότι την θέλεις πάνω από όλα. Δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα περισσότερο· πράγματι, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτα περισσότερο. Μην επιχειρείς να δώσεις στο Άγιο Πνεύμα κάτι που δεν σου ζητά, αλλιώς θα προσθέσεις το εγώ σε Αυτό και θα προκαλέσεις σύγχυση των δύο. Σου ζητάει μόνον ελάχιστα. Το Άγιο Πνεύμα είναι Αυτό που προσθέτει το μεγαλείο και την δύναμη. Αυτό ενώνεται μαζί σου για να κάνει την άγια στιγμή πολύ μεγαλύτερη από όσο μπορείς να καταλάβεις. Η συνειδητοποίησή σου ότι πρέπει να κάνεις τόσο λίγα είναι αυτή που Το κάνει να δίνει τόσα πολλά. (Κ-18.IV.1)

Παρεμπιπτόντως, ο συχνά χρησιμοποιούμενος όρος "πέπλο" σχετίζεται με τον Ιουδαίο-Χριστιανισμό: Στον Ιουδαϊσμό, τα "άγια των αγίων" είναι το εσωτερικό θυσιαστήριο του ναού, όπου πίστευαν ότι υπάρχει η παρουσία του Θεού. Θεωρείτο το πιο άγιο μέρος στον κόσμο από τους Ιουδαίους, και υπήρχε ένα παραπέτασμα μπροστά του το οποίο μόνον ο Μέγας Ιερέας μπορούσε να περάσει. Το ευαγγέλιο του Ματθαίου λέει ότι την στιγμή που πέθανε ο Ιησούς, "το παραπέτασμα του ναού εσχίσθη" (Κατά Ματθαίον 27:51), το οποίο έχει θεωρηθεί από πολλούς χριστιανούς ότι σημαίνει ότι το τελευταίο φράγμα, το τελευταίο εμπόδιο ανάμεσα σε αυτούς και στον Θεό, είχε αφαιρεθεί από τον Ιησού. Έτσι η χρήση του όρου "πέπλο" εδώ έχει σίγουρα μια Ιουδαίο-Χριστιανική αναφορά.

Ας ενωθούμε μαζί σε μια άγια στιγμή, εδώ σε αυτό το μέρος όπου ο σκοπός που δόθηκε σε μια άγια στιγμή σε έχει οδηγήσει.

Η άγια στιγμή είναι εκείνη η στιγμή της αληθινής ένωσης με κάποιον άλλον, όταν, όπως λέει το βιβλίο των ασκήσεων, "αφήνουμε τα θαύματα να αντικαταστήσουν όλα τα παράπονα" (Β. Ασκ. Μ-78). Αυτό γίνεται δυνατόν μόνο όταν πρώτα έχουμε επιλέξει να ενωθούμε με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, αφού, σαφώς, χωρίς αυτούς η ένωση είναι αδύνατη – έχοντας γίνει αδύνατη από το εγώ. Και έτσι εδώ, άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας ζητάει να ενωθούμε μαζί του. Στο δικό μου "Glossary-Index για τα Μαθήματα Θαυμάτων", ορίζω την άγια στιγμή έτσι:

η στιγμή έξω από τον χρόνο στην οποία επιλέγουμε την συγχώρεση αντί για την ενοχή, το θαύμα αντί για κάποιο παράπονο, το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ· η έκφραση της μικρής μας προθυμίας να ζούμε στο παρόν, το οποίο οδηγεί στην αιωνιότητα, αντί να μένουμε στο παρελθόν και να φοβόμαστε το μέλλον, που μας κρατά στην κόλαση· επίσης χρησιμοποιείται για να δείχνει την ύστατη άγια στιγμή, τον πραγματικό κόσμο, το αποκορύφωμα όλων των άγιων στιγμών που έχουμε επιλέξει κατά την διάρκεια του ταξιδιού (Glossary-Index,p. 100)

Αυτό το θέμα του να έχεις την μικρή προθυμία να ενωθείς με το Άγιο Πνεύμα – κεντρικό στην άγια στιγμή – τονίζεται σε αυτές τις δύο παραγράφους από το κείμενο:

Η άγια στιγμή δεν έρχεται μόνο από την λιγοστή σου προθυμία. Είναι πάντα το αποτέλεσμα της μικρής σου προθυμίας σε συνδυασμό με την απεριόριστη δύναμη του Θελήματος του Θεού. (Κ-18.IV.4:1-2)

Ο δικός σου ρόλος είναι μόνο να προσφέρεις σε Αυτό [στο Άγιο Πνεύμα] λίγη προθυμία ώστε να Του επιτρέψεις να απομακρύνει όλο τον φόβο και το μίσος, και να συγχωρεθεί. Πάνω στην μικρή σου πίστη, ενωμένη με την κατανόησή Του, Αυτό θα κτίσει το δικό σου κομμάτι στην Επανόρθωση και θα σιγουρευτεί ότι το εκπληρώνεις εύκολα. Και μαζί Του θα κτίσεις μια σκάλα θεμελιωμένη στον συμπαγή βράχο της πίστης, και υψωμένη ακόμα και μέχρι τον Ουρανό. Ούτε και θα την χρησιμοποιήσεις για να ανέβεις μόνος σου στον Ουρανό [δηλ. χωρίς τον αδελφό σου]. (Κ-18.V.2:5-8)

Και πάλι, επειδή δεν μπορούμε να επιλέξουμε την άγια στιγμή **χωρίς** αυτήν την βοήθεια, ο Ιησούς κάνει την επόμενη δήλωση στο Κεφάλαιο 15, παραλληλίζοντας αυτά που έχει πει στα εμπόδια προς την ειρήνη:

Στέκομαι μέσα στην άγια στιγμή, τόσο καθαρά όσο θα με ήθελες. Και το κατά πόσον μαθαίνεις να με δέχεσαι είναι το μέτρο του χρόνου στον οποίον η άγια στιγμή θα είναι δικιά σου. Σε καλώ να κάνεις την άγια στιγμή δικιά σου αμέσως, διότι η απελευθέρωση από την μικρότητα στον νου του οικοδεσπότη του Θεού εξαρτάται από την προθυμία και όχι από τον χρόνο.(Κ-15.IV.5)

Όταν έχουμε ενωθεί με τον Ιησού, έχουμε αναπόφευκτα ενωθεί με τους ιδιαίτερους συντρόφους μας στην αγάπη και στο μίσος, επειδή η ένωση με τον Ιησού σημαίνει ότι έχουμε υπερβεί την επένδυση του εγώ στην ιδιαιτερότητα και έχουμε ταυτιστεί με την ενότητα του Υιού του Θεού, όπως μπορούμε να δούμε σε αυτά τα δύο όμορφα αποσπάσματα από το κείμενο:

Όλες σας οι σχέσεις είναι ευλογημένες στην άγια στιγμή, επειδή η ευλογία δεν είναι περιορισμένη. Μέσα στην άγια στιγμή η Υιότητα ωφελείται σαν ένα, και όντας ενωμένη στην ευλογία σου γίνεται ένα με σένα. Το νόημα της αγάπης είναι το νόημα που της έδωσε ο Θεός. Αν της δώσεις άλλο νόημα διαφορετικό από το δικό Του, θα είναι αδύνατον να την καταλάβεις. Ο Θεός αγαπάει κάθε αδελφό όπως αγαπάει εσένα· ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Τους χρειάζεται όλους εξίσου, και το ίδιο και εσύ. Μέσα στον χρόνο, σου έχει ειπωθεί να προσφέρεις θαύματα υπό την καθοδήγησή μου, και να αφήσεις το Άγιο Πνεύμα να φέρει σε σένα αυτούς που σε αναζητούν. Όμως στην άγια στιγμή ενώνεσαι απευθείας με τον Θεό, και όλα σου τα αδέρφια ενώνονται στον Χριστό. Αυτοί που είναι ενωμένοι στον Χριστό δεν είναι διαχωρισμένοι με κανέναν τρόπο. Γιατί ο Χριστός είναι ο Εαυτός που μοιράζεται η Υιότητα, όπως ο Θεός μοιράζεται τον Εαυτό Του με τον Χριστό. (Κ-15.V.10)

Σε ολόκληρη την Υιότητα αντηχεί το τραγούδι της ελευθερίας, απηχώντας χαρούμενα την επιλογή σου. Έχεις ενωθεί με πολλούς την άγια στιγμή και αυτοί έχουν ενωθεί μαζί σου. Μην σκέφτεσαι ότι η επιλογή σου θα σε αφήσει χωρίς σιγουριά, γιατί ο ίδιος ο Θεός έχει ευλογήσει την άγια σχέση σου. Ενώσου στην ευλογία Του, και δώσε και την δική σου. Διότι το μόνο που χρειάζεται τώρα είναι η ευλογία σου, ώστε να μπορέσεις να δεις ότι σε αυτήν την σχέση βρίσκεται η σωτηρία. Μην περιφρονείς την σωτηρία, γιατί έχει έλθει για σένα. Και καλωσορίστε την μαζί, γιατί έχει έρθει να ενώσει εσένα και τον αδελφό σου σε μία σχέση στην οποία όλη η Υιότητα ευλογείται. (Κ-17.V.10)

Ο σκοπός είναι τα πάντα, μας διδάσκει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων: "Αυτή είναι η ερώτηση που εσύ πρέπει να μάθεις να ρωτάς σχετικά με το κάθε τι" μας λέει στην αρχή του κειμένου. "Ποιος είναι ο σκοπός;" (Κ-4.V.6:8-9). Και αργότερα, προσθέτει: "Σε κάθε κατάσταση για την οποία δεν είσαι βέβαιος, το πρώτο πράγμα που πρέπει να αναρωτηθείς, πολύ απλά, είναι "Τί θέλω από αυτήν την κατάσταση; Για ποιο λόγο υπάρχει;" (Κ.17.VI.2:1-2). Ήταν δική μας απόφαση να θέλουμε τον σκοπό της συγχώρεσης, να έχουμε σαν στόχο το τέλος του ταξιδιού, που μας επέτρεψε να φθάσουμε τόσο μακριά. Ζητώντας βοήθεια από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, αληθινά ζητήσαμε να μετατοπιστεί ο σκοπός της σχέσης μας από την ενοχή στην συγχώρεση, ο στόχος μας από την κόλαση στον Ουρανό:

Όταν το Άγιο Πνεύμα άλλαξε τον σκοπό της σχέσης σου ανταλλάσσοντας τον δικό σου με τον δικό Του, ο στόχος που έβαλε εκεί επεκτάθηκε σε κάθε κατάσταση στην οποία μπαίνεις, ή θα μπει ποτέ. (Κ-17.VII.9:5)

Και έτσι, στεκόμαστε με τον ιδιαίτερο σύντροφό μας μπροστά σε αυτό το τελευταίο πέπλο, πίσω από το οποίο είναι "ο βωμός που ύψωσε ο Θεός για Εκείνον και για σας τους δύο". Έτσι, η ιερή σχέση μας μαρτυρά τώρα την μετατόπιση του σκοπού που προήλθε από την απόφασή μας για το Άγιο Πνεύμα στην άγια στιγμή, βάζοντας την πίστη μας σε Αυτό ως Δάσκαλό μας ώστε να μάθουμε να συγχωρούμε:

Στην άγια στιγμή, εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε μπροστά στον Βωμό που ο Θεός έχει υψώσει για Εκείνον και για σας τους δύο. Αφήστε την έλλειψη πίστης στην άκρη, και ελάτε σε αυτόν μαζί. Εκεί θα δείτε το θαύμα της σχέσης σας όπως έγινε ξανά μέσω της πίστης. Και εκεί είναι που θα συνειδητοποιήσετε ότι δεν υπάρχει τίποτα που η πίστη δεν μπορεί να συγχωρήσει. Κανένα λάθος δεν παρεμβαίνει στην γαλήνια όρασή της, που φέρνει το θαύμα της θεραπείας με την ίδια ευκολία σε όλους. Γιατί οι αγγελιοφόροι της αγάπης κάνουν αυτό που στάλθηκαν να κάνουν, επιστρέφοντας τις χαρούμενες ειδήσεις ότι αυτό συνέβη σε σένα και στον αδελφό σου που στέκεστε μαζί μπροστά στον βωμό από τον οποίον στάλθηκαν. (Κ-19.I.14)

Και ας ενωθούμε στην πίστη ότι Αυτός που μας έφερε εδώ μαζί θα σου προσφέρει την αθωότητα που χρειάζεσαι, και ότι θα την δεχθείς για την αγάπη μου και την δική Του.

Ενώ στα Μαθήματα Θαυμάτων ο Ιησούς κάνει σαφές ότι η λειτουργία του ως εσωτερικός μας δάσκαλος είναι η ίδια με του Αγίου Πνεύματος και επομένως αναφέρομαι έτσι σε αυτούς σε αυτό το βιβλίο, υπάρχει μια σημαντική διαφορά που αντανακλάται εδώ. Το Άγιο Πνεύμα είναι μια **αφηρημένη** Παρουσία μέσα στους νόες μας που ονειρεύονται, το Όποιο από την φύση του μας "καλεί" να επιστρέψουμε στην λογική. Ο Ιησούς, μέρος της Υιότητας του Θεού, είναι μια **συγκεκριμένη** εκδήλωση αυτής της Παρουσίας (Απ. Ορ-6.1:1). Και έτσι μέσα στα Μαθήματα Θαυμάτων επίσης, αυτή η διαφορά διατηρείται μαζί με την ομοφωνία της λειτουργίας. Τα επόμενα αποσπάσματα από το κείμενο και την Εγχειρίδιο για Δασκάλους μας δίνουν ξεκάθαρα παραδείγματα αυτής της διαφοράς ανάμεσα στο αφηρημένο και στο συγκεκριμένο, ανάμεσα στο Άγιο Πνεύμα και στον Ιησού:

*Το **αξίωμα** της Επανόρθωσης [το αφηρημένο] υπήρχε σε ισχύ πολύ πριν αρχίσει η Επανόρθωση [με τον Ιησού]. Το αξίωμα ήταν αγάπη και η Επανόρθωση ήταν μια **πράξη** [το συγκεκριμένο] αγάπης. (Κ-2.II.4:2-30)*

Το Άγιο Πνεύμα περιγράφεται στα Μαθήματα σαν αυτό που μας

δίνει την απάντηση στον διαχωρισμό και μας φέρνει το σχέδιο της Επανόρθωσης, καθιερώνοντας τον δικό μας ρόλο σε αυτήν και δείχνοντάς μας τί ακριβώς είναι. Έχει καθιερώσει τον Ιησού ως τον αρχηγό στην εφαρμογή του σχεδίου Του αφού ήταν ο πρώτος που ολοκλήρωσε το δικό του μέρος τέλεια. Γι' αυτό επομένως του έχει δοθεί όλη η δύναμη σε Ουρανό και γη και θα την μοιραστεί μαζί σου όταν ολοκληρώσεις το δικό σου. Το αξίωμα της Επανόρθωσης δόθηκε στο Άγιο Πνεύμα πολύ πριν το θέσει σε λειτουργία ο Ιησούς. (Απ. Ορ-6.2)

Με αυτήν την έννοια επομένως, μπορούμε να πούμε ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν ο Δάσκαλος και Οδηγός του Ιησού, όπως επίσης είναι και δικός μας, παρόλο που στη πράξη οι "δύο Δάσκαλοι" είναι ένα και το αυτό. Και έτσι ο Ιησούς έγινε η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος (Απ. Ορ-6.1:1), και μας ζητά τότε να γίνουμε η δική του εκδήλωση στον κόσμο. (Απ. Ορ-6.5:1-4).

Ούτε είναι δυνατόν να κοιτάξεις πολύ γρήγορα τον φόβο του Θεού. Αυτό είναι ένας τύπος στον οποίο φθάνει κανείς όταν είναι έτοιμος. Εφ' όσον βρήκε τον αδελφό του είναι έτοιμος. Όμως απλώς το να φθάσει σ' αυτό το σημείο δεν είναι αρκετό. Ένα ταξίδι χωρίς κάποιον σκοπό δεν έχει νόημα, και ακόμα και όταν τελειώσει φαίνεται να μην έχει νόημα.

Έτσι, δεν αρκεί απλά να είσαι με κάποιο πρόσωπο σε μια σχέση. Πρέπει επιπλέον να αναγνωρίσουμε ποιος είναι ο σκοπός της : η συγχώρεση. Για παράδειγμα, ας πούμε ότι δύο άνθρωποι ζουν πενήντα χρόνια μαζί και τελικά φθάνουν στο τέλος του ιδιαίτερου ταξιδιού τους. Εάν δεν αναγνωρίσουν ποιος ήταν ο σκοπός της κοινής ζωής τους – μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία ο Δάσκαλός τους τους είχε οδηγήσει στα μαθήματά τους της συγχώρεσης – τότε θα μπορούσε τελικά να τους φανεί ότι δεν είχε νόημα. Μόνον όταν συνειδητοποιήσουν ότι αυτό ήταν ένα μάθημα για αληθινή ένωση, στην οποία δεν υπήρχαν διαφορετικά συμφέροντα και ούτε δικαιολογημένα παράπονα, η σχέση τους και η κοινή ζωή τους αποκτά νόημα. Ας ξαναπώ μια από τις κεντρικές διδασκαλίες των Μαθημάτων που μόλις παρουσίασα: Ο σκοπός είναι τα πάντα, γιατί οι στόχοι μας καθορίζουν το νόημα απολύτως σε κάθε κατάσταση και περίπτωση της ζωής μας – "Ο σκοπός είναι το νόημα", δηλώνει το βιβλίο των ασκήσεων (Β. Ασκ. Μ-25.1:1). Και αυτός ο σκοπός είναι μόνον ό,τι ο επιλογέας στον νου μας έχει καθορίσει να είναι: Θεός ή εγώ, Ουρανός ή κόλαση, συγχώρεση ή ενοχή.

Αυτό το απόσπασμα περιέχει επίσης ακόμα μια κεντρική ιδέα των Μαθημάτων: συγκεκριμένα, ότι ενώ οι ειδικές μορφές των ζώων των ανθρώπων διαφέρουν σημαντικά – "το πρόγραμμα διδασκαλίας είναι πλήρως εξατομικευμένο" (Εγχ-29.2:6), μας λέει ο Ιησούς – το περιεχόμενο του ταξιδιού είναι το ίδιο για όλους: η κίνηση από την μη συγχώρεση στην συγχώρεση, από το εγώ στο Άγιο Πνεύμα.

Πώς θα ξέρεις ότι έχει τελειώσει αν δεν συνειδητοποιήσεις ότι ο σκοπός του έχει επιτευχθεί; Εδώ, με το τέλος του ταξιδιού μπροστά σου, βλέπεις τον σκοπό του.

Πριν μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι το ταξίδι έχει τελειώσει και ο σκοπός του έχει επιτευχθεί, πρέπει να μπορέσουμε να ταυτιστούμε με τον σκοπό. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα σε διανοητικό επίπεδο, αλλά σίγουρα πρέπει να ταυτιστούμε με το νόημα που δίνει το Άγιο Πνεύμα στην σχέση μας, το οποίο σημαίνει ότι έχουμε αληθινά ενωθεί με κάποιον άλλον και αφήνουμε όλα τα εμπόδια που μας κρατούσαν χώρια. Τώρα καταλαβαίνουμε ότι ο σκοπός είναι να περάσουμε μέσα από αυτό το πέπλο – το τελευταίο εμπόδιο – για να βρούμε την ειρήνη του Θεού. Η ιδιαίτερη σχέση μας είχε αυτό ως σκοπό της, που επετεύχθη μέσω της μάθησής μας να συγχωρούμε. Και είναι η άγια σχέση μας – που ενώνει τους δυο μας με τον Ιησού – που μας δίνει την δυνατότητα να περάσουμε μέσα από το τελευταίο πέπλο του φόβου στην Αγάπη του Θεού που ήταν ο απώτερος σκοπός μας, και που είναι πραγματικά εντελώς πέρα και πάνω από κάθε σκοπό.

Ένα από τα πρώτα Μαθήματα, το "Δεν γνωρίζω γιατί υπάρχει το κάθε τι" (B. Ασκ. M-25) υπογραμμίζει αυτό το σημαντικό σημείο, το ότι δεν κατανοούμε τον αληθινό σκοπό των βιωμάτων μας στον κόσμο. Εδώ ο Ιησούς χρησιμοποιεί ένα "χοντροκομμένο" παράδειγμα, αλλά το μήνυμά του είναι πολύ σαφές:

*Πριν βγάλεις κάποιο νόημα από την σημερινή άσκηση, είναι απαραίτητη μια ακόμα σκέψη. Στα πιο επιφανειακά επίπεδα, αναγνωρίζεις τον σκοπό. Παρόλα αυτά ο σκοπός δεν μπορεί να γίνει κατανοητός ούτε σε αυτά τα επίπεδα. Για παράδειγμα, όντως καταλαβαίνεις ότι το τηλέφωνο έχει σαν σκοπό να μιλήσεις σε κάποιον που δεν βρίσκεται σωματικά στο άμεσο οπτικό σου πεδίο. **Αυτό που δεν καταλαβαίνεις είναι ο λόγος για τον οποίον θέλεις να επικοινωνήσεις μαζί του. Και αυτός είναι ο λόγος που κάνει την επαφή με αυτόν να έχει νόημα ή όχι.** Είναι σημαντικό για την μάθησή σου να είσαι πρόθυμος να παραιτηθείς από τους στόχους που έχεις βάλει στο κάθε τι. (B. Ασκ. M-25.4:1-5:1)*

Και ο λόγος που "θέλουμε να επικοινωνήσουμε μαζί του" είναι να μάθουμε και να διδάξουμε την συγχώρεση. Επομένως, είτε μιλάμε για μια σχέση ζωής, είτε για μια στιγμιαία επικοινωνία μέσω τηλεφώνου, ο σκοπός όλων των σχέσεων είναι ο ίδιος. Από μόνοι μας δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αυτόν τον σκοπό, επειδή οι στόχοι μας της ιδιαιτερότητας διαστρεβλώνουν τις αντιλήψεις μας, αλλά όταν επικαλεστούμε τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα εξασφαλίζουμε ότι θα μάθουμε και θα κατανοήσουμε τα μαθήματά μας της συγχώρεσης.

Εδώ τώρα είναι αυτή η υπέροχη φράση:

Και εδώ είναι που επιλέγεις αν θα δεις αυτόν τον σκοπό ή θα συνεχίσεις να περιπλανιέσαι, μόνο και μόνο για να επιστρέψεις και να ξανακάνεις την επιλογή.

Ενώ δεν είναι απαραίτητο να κατανοήσετε αυτήν την φράση σαν επιβεβαίωση της πίστης σε προηγούμενες ζωές ή στην μετενσάρκωση, είναι σίγουρο ότι γι αυτό μιλάει εδώ ο

Ιησούς, τουλάχιστον για μαθητές που πιστεύουν ότι ζουν στο όνειρο του κόσμου του χρόνου και του χώρου. Παρεμπιπτόντως, παρόλο που ο Ιησούς δεν παίρνει μια συγκεκριμένη θέση πάνω στο θέμα της μετενσάρκωσης (Εγγχ-24), αποσπάσματα σαν το παραπάνω σίγουρα προτείνουν ότι μέσα στο όνειρο του κόσμου, επιστρέφουμε πολλές φορές στις σχολικές αίθουσες των σωμάτων μας. Και όπως τονίζω στο "Absence from Fidelity", ο Ιησούς συχνά μιλούσε προσωπικά στην Έλεν για αυτό το φαινόμενο. Όμως, αν η έννοια της μετενσάρκωσης είναι ξένη στους μαθητές, μπορούν επίσης να επιλέξουν να καταλάβουν αυτήν την πρόταση σαν αναφορά στην μοναδική ζωή ενός ατόμου. Για παράδειγμα, αν είσαι με ένα πρόσωπο με το οποίο έχεις ταξιδέψει πολλά χρόνια, και υπάρχει ένα σημείο πέρα από το οποίο δεν θα πας – δηλαδή υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν θα του συγχωρήσεις – τότε θα σταθείς μπροστά από αυτό το τελευταίο πέπλο, ακούγοντας τα λόγια του εγώ που λέει, "Μην πας πέρα από αυτό το πέπλο, γιατί αν το κάνεις, η ατομικότητά σου θα χαθεί και εσύ θα καταστραφείς." Και αν επιλέξεις να ακούσεις αυτό το μήνυμα, αυτό θα βιωθεί στην συνειδητότητα σαν "Δεν θα συγχωρήσω"· ή "Μετά από αυτό που μου έκανε αυτό το πρόσωπο, δεν είναι δυνατόν να ξεχάσω." Δεν βιώνουμε το αληθινό μήνυμα του εγώ "Διάλεξε τον θυμό ούτως ώστε να μην γνωρίσεις την αγάπη και να χάσεις την ύπαρξή σου." Και αν κάνουμε αυτήν την επιλογή για την διατήρηση του εγώ και επομένως για την μη συγχώρεση, τότε όντως περιπλανιόμαστε μόνο και μόνο για να επιστρέψουμε και να επιλέξουμε ξανά – με το ίδιο πρόσωπο κάποια άλλη στιγμή, ή αντιμετωπίζοντας το ίδιο θέμα με κάποιο άλλο πρόσωπο. Ανεξάρτητα από την μορφή της ιδιαίτερης σχέσης, οι σκέψεις της ενοχής και της επίθεσης στον νου μας αναπόφευκτα κάποτε θα ακυρωθούν. Και έτσι θα επιστρέψουμε **σε αυτές**, και θα επιλέξουμε **εναντίον** τους.

Αυτή η περιπλάνηση μόνο και μόνο για να ξαναγυρίσουμε αργότερα είναι όλο το ταξίδι, και ο λόγος που μέσα στο όνειρο του χρόνου το ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι κρατάει τόσο πολύ χρόνο. Είναι αυτή η συνεχής απόφαση να διατηρήσουμε την ιδιαιτερότητά μας παρατείνοντας το ταξίδι μας προς το σπίτι, που οδήγησε τον Ιησού να συγκρίνει αυτό το άσχημο ταξίδι με την σταύρωση. Αυτό είναι ένα από τα σημαντικά σύμβολα για την μοχθηρότητα του συστήματος σκέψης του εγώ στα Μαθήματα Θαυμάτων:

Το ταξίδι στον σταυρό θα έπρεπε να είναι το τελευταίο "αχρείαστο ταξίδι." Μην μένεις σε αυτό, αλλά αγνόησέ το σαν να έχει ήδη γίνει. Αν μπορείς να το δεχθείς σαν δικό σου αχρείαστο ταξίδι, είσαι επίσης ελεύθερος να μοιραστείς και την ανάστασή μου. Μέχρι να το κάνεις αυτό, η ζωή σου έχει σπαταληθεί πραγματικά. Κυρίως αναπαριστά ξανά τον διαχωρισμό, την απώλεια δύναμης, τις μάταιες προσπάθειες του εγώ για επανόρθωση, και τελικά την σταύρωση του σώματος, ή τον θάνατο. Τέτοιες επαναλήψεις είναι ατελείωτες μέχρις ότου παραιτηθείς από αυτές εθελοντικά. Μην κάνεις το θλιβερό λάθος να "αρπαχτείς από τον παλιό φθαρμένο σταυρό." Το μόνο μήνυμα της σταύρωσης είναι ότι μπορείς να ξεπεράσεις τον σταυρό. Μέχρι τότε είσαι ελεύθερος να σταυρώνεις τον εαυτό σου όσο συχνά το επιλέγεις. Δεν είναι αυτό το Ευαγγέλιο που σκόπευα να σου προσφέρω. Έχουμε ένα άλλο ταξίδι να κάνουμε, και αν διαβάσεις αυτά τα μαθήματα

[δηλ. το κείμενο] *προσεκτικά θα σε βοηθήσουν να προετοιμαστείς να το επιχειρήσεις.* (Κ-4.in.3)

Επαναλαμβάνω, δεν είναι το εγώ που θα μας οδηγούσε σε αυτό το σημείο – να σταθούμε μπροστά στο τελευταίο πέπλο – όταν τελικά μπορέσουμε να πάρουμε την απόφαση να συγχωρήσουμε αληθινά, αλλά η προηγούμενη απόφασή μας να αφήσουμε τον Ιησού να κάνει το ταξίδι της συγχώρεσης μαζί μας.

Η τελευταία παράγραφος της ενότητας "Διάλεξε ξανά", τονίζει ότι υπάρχουν πάντα άλλες ευκαιρίες να κάνουμε μια διαφορετική επιλογή. Σαν τελική υπενθύμιση, αυτή η ενότητα δηλώνει:

Οι δοκιμασίες δεν είναι παρά μαθήματα που απέτυχες να μάθεις που εμφανίζονται ξανά, ώστε εκεί που πριν έκανες μια λανθασμένη επιλογή τώρα να μπορέσεις να κάνεις μια καλύτερη, και να γλυτώσεις έτσι όλο τον πόνο που σου προκάλεσε η προηγούμενη. Σε κάθε δυσκολία, κάθε αγωνία και κάθε μπέρδεμα ο Χριστός σε καλεί και σου λέει γλυκά, "Αδελφέ μου, διάλεξε ξανά" (Κ-31.VIII.3:1-2)

Παρεμπιπτόντως, αυτό δεν σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς είναι αυτοί που **εμφανίζουν** τα μαθήματά μας. Στην πραγματικότητα, εμείς είμαστε αυτοί που δίνουμε τις ευκαιρίες σε μας τους ίδιους – με σκοπό είτε την επίθεση είτε την συγχώρεση. "Το σενάριο είναι γραμμένο" (Β. Ασκ. Μ-158.4:3) μας λέει το βιβλίο ασκήσεων, και είναι τα **δικά μας** γραπτά – οι ζωές μας και οι εμπειρίες μας μέσα στο όνειρο – που έχουν **ήδη** γραφτεί, αφού ο κόσμος του χρόνου και του χώρου έχει **ήδη** υπάρξει, και έχει **ήδη** πραγματικά τελειώσει. Με άλλα λόγια, όχι μόνο επιλέγουμε τις αίθουσες διδασκαλίας εδώ, αλλά και τους δασκάλους μας. Και ο στόχος του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι πάντα να μας βοηθάει να συνειδητοποιούμε το λάθος μας σε εκείνη την αρχική επιλογή δασκάλου, ώστε τελικά να μπορέσουμε να επιλέξουμε ξανά, έχοντας αυτόν ως δάσκαλό μας αντί για το εγώ. Παραθέτω δύο γραμμές (συνδυασμένες εδώ σαν μία): "Παραιτήσου τώρα από δάσκαλός σου...γιατί είχες διδαχθεί λανθασμένα" (Κ-12.V.8:3; Κ-28.I.7:1)

Και έτσι, το παραπάνω απόσπασμα από το τέλος του κειμένου μας λέει βασικά ότι αν συγχωρήσουμε όποιον πρέπει να συγχωρήσουμε, τα μαθήματα ή οι δοκιμασίες δεν θα συμβούν ξανά. Έτσι πρέπει να είναι, βέβαια, αφού τα μαθήματα έχουν σκοπό πάντα την ακύρωση της ενοχής μας μέσω της συγχώρεσης. Αν η ενοχή φύγει, δεν υπάρχει πια ανάγκη για αίθουσα διδασκαλίας.

Όσο δύσκολη και οδυνηρή φαίνεται να είναι η επιλογή να συγχωρήσουμε, θα είμαστε πολύ καλύτερα αν το κάνουμε τώρα. Αν, όμως, επιλέξουμε να μην συγχωρήσουμε, επιλέγουμε να κάνουμε πραγματική την πίστη μας στην αμαρτία, τον φόβο του Θεού, τον φόβο του ενός για τον άλλον, και την δικαιολόγηση της επίθεσης – τα οποία όλα κάνουν πολύ πιο δύσκολη την συγχώρεση αργότερα. Για αυτό μερικά μεταφυσικά συστήματα διδάσκουν ότι η αυτοκτονία είναι ένα πισωγύρισμα όσον αφορά την συνολική πρόοδο κάποιου, καθώς

ενισχύει την πίστη μας στην πραγματικότητα του σώματος, του κόσμου και του φαινομενικού γεγονότος ότι υπάρχει πόνος όντας μέσα σε αυτό το σώμα και ζώντας στον κόσμο. Η αυτοκτονία έτσι, απλά ενισχύει την πίστη μας ότι το εγώ είναι πραγματικό και **δεν** τοποθετείται στον νου. Με αυτήν την έννοια μόνο – αφού τελικά ο γραμμικός χρόνος είναι ψευδαίσθηση – τα Μαθήματα Θαυμάτων θα συμφωνούσαν ότι το να αφαιρέσει κάποιος την σωματική ζωή του θα ήταν ένα πισωγύρισμα.

Επομένως, ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να κοιτάξουμε αυτές τις σχέσεις που είναι πραγματικά δύσκολες, ή αυτές που φαίνονται να μας φέρνουν τόσο πολλή δυσκολία, και να δουλέψουμε πάνω σε αυτές με την βοήθειά του· αλλιώς θα πρέπει να ασχοληθούμε με αυτές ξανά και ξανά και ξανά. Και αν επιλέξουμε να περιπλανηθούμε – δηλαδή να μην θεραπεύσουμε αυτήν την σχέση – πράγματι ενισχύουμε την επιλογή να κρατήσουμε μακριά μας την Αγάπη του Θεού. Δυστυχώς, ο μηχανισμός του εγώ για απώθηση ή άρνηση είναι τόσο δυνατός που δεν θα έχουμε επίγνωση ότι το κάνουμε αυτό. Θα νομίζουμε ότι είμαστε δικαιολογημένοι να είμαστε θυμωμένοι με αυτό το άτομο, για την όποια κατάσταση, και δεν θα έχουμε επίγνωση ότι αυτό που κάνουμε στην πραγματικότητα είναι να κρατάμε μακριά μας την ανάμνηση του ποιοι είμαστε, άρα να κρατάμε και τον Θεό μακριά μας. Και έτσι το μακρύ ταξίδι διαιωνίζεται οδυνηρά και χωρίς έλεος καθώς οδηγούμαστε ανηλεώς από το εγώ από την μια λοξοδρόμηση στην άλλη – με τον σκοπό του να μην είναι τίποτα λιγότερο από το να μας κρατάει μακριά από τον Ουρανό, και στην κόλαση όσο περισσότερο γίνεται.

Για να κοιτάξεις τον φόβο του Θεού όντως χρειάζεται κάποια προετοιμασία.

Ο Ιησούς, όπως έχουμε πει, δεν συνηγορεί στο να πηδήσουμε κατευθείαν στην αντιμετώπιση αυτού του τέταρτου εμποδίου. Γι' αυτό αναφέρθηκα νωρίτερα στο απόσπασμα για την εκπαίδευση του νου που βρίσκεται στο τέλος του Κεφαλαίου 1 (Κ-1.VII.4:1). Ο Ιησούς δεν περίμενε ότι η Helen και ο Bill θα αγκάλιαζαν πλήρως και αμέσως αυτά που τους δίδασκε, και σίγουρα δεν το περιμένει αυτό και από τους υπόλοιπους μαθητές. Αυτή η ευγένεια και η υπομονή στην διδασκαλία του Ιησού όσο και να τονιστεί είναι λίγο, αφού οι μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων μπορούν να μπουν σοβαρά στον πειρασμό να βάλουν αυστηρές απαιτήσεις στους εαυτούς τους και /ή σε άλλους μαθητές. Αλλιώς ο φόβος τους μπορεί να πάρει μια άλλη μορφή: μπορεί να πέσουν στην προσφιλή παγίδα του εγώ να πιστέψουν ότι έχουν ήδη δεχθεί την Επανάρθωση για τον εαυτό τους και ζουν ευλογημένοι στον πραγματικό κόσμο. Ενώ εν τω μεταξύ, απλά έχουν κρύψει τις μη αποδεκτές σκέψεις τους της ιδιαιτερότητας πίσω από το πέπλο της άρνησης.

Θυμηθείτε ότι εδώ μιλάμε για εγκατάλειψη τρομακτικών συναισθημάτων ενοχής και τρόμου, και όλα αυτά αναπόφευκτα ενσωματώνονται στα παράπονα που κρατάμε για τους άλλους. Και δεν τα αφήνουμε να φύγουν εύκολα, από φόβο μην χάσουμε την ατομική και ιδιαίτερη ταυτότητα μας. Ένα από τα πιο σημαντικά αξιώματα της ψυχολογίας που διδάσκεται σε κάθε υποψήφιο θεραπευτή είναι να μην αφαιρεί τις άμυνες από τους ανθρώπους. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμάται ότι στην αρχή του κειμένου ο Ιησούς

υποστηρίζει αυτό το αξίωμα όταν λέει ότι δεν μπορεί να μας πάρει τον φόβο (Κ-2.VI.4:1-3; Κ-2.VII.1:1-3). Το Άγιο Πνεύμα δεν μας παίρνει το μίσος επίσης (Κ-3.III.1:1-2). Αν επιμένουμε στις επιθετικές μας σκέψεις, αυτό συμβαίνει επειδή ακόμα φοβόμαστε την Αγάπη του Θεού που βρίσκεται πέρα από το μίσος, και επομένως χρειαζόμαστε την άμυνα της ιδιαιτερότητας. Και έτσι, το Άγιο Πνεύμα μας περιμένει υπομονετικά μέχρι να προετοιμαστούμε να πλησιάσουμε αυτό το πέπλο της ασυγχωρησίας του τέταρτου εμποδίου, **όταν είμαστε έτοιμοι.**

Μόνον ο λογικός μπορεί να κοιτάξει τον άκαμπτο παραλογισμό και την μαινόμενη τρέλα με οίκτο και συμπόνια, αλλά όχι με φόβο.

Αυτό που μας καθιστά λογικούς είναι να επιτρέψουμε την ακύρωση της παράλογης σκέψης του εγώ, και αυτό που μας επιτρέπει να ακυρώσουμε την παράνοια είναι η προθυμία μας να αποδειχθούμε λάθος από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Σε αυτό το σημείο μοιραζόμαστε όχι μόνον την λογική τους σκέψη, αλλά και την ευγένεια και την υπομονή τους. Όλοι μας σε αυτόν τον κόσμο είμαστε παράφρονες, αλλιώς κανείς δεν θα ερχόταν εδώ. Οι εξαιρέσεις θα ήταν εκείνοι οι πολύ λίγοι σαν τον Ιησού, που ενώ δεν είναι πραγματικά ούτε καν εδώ στον κόσμο – αφού η πραγματικότητά τους παραμένει έξω από το όνειρο – εμφανίζονται σε μας να είναι παρόντες σε σώματα. Αυτοί είναι οι Δάσκαλοι των δασκάλων που αναφέρονται στο εγχειρίδιο (Εγχ-26.2:2), των οποίων η κατάσταση της επίτευξης είναι "τόσο σπάνια, ώστε δεν μπορεί να θεωρηθεί ρεαλιστικός στόχος" (Εγχ.-26.3:4). Αν εξαιρέσουμε αυτά τα σπάνια παραδείγματα, μπορούμε να κάνουμε πάλι το σχόλιο ότι μόνον οι παράφρονες θα επέλεγαν να αφήσουν τον Ουρανό και να έρθουν σε αυτόν τον κόσμο. Και έτσι είμαστε όλοι τρελοί, αλλά ένα κομμάτι της τρέλας μας είναι ότι επιλέγουμε συνεχώς να βλέπουμε την τρέλα παντού γύρω μας, αλλά ποτέ μέσα μας. Μια τέτοια προβολή μπορεί μόνο να μας οδηγήσει στον φόβο, επειδή πρέπει να πιστεύουμε πάντα ότι η δολοφονική παράνοια που έχουμε προβάλλει έξω, κάποια μέρα θα βρει τον δρόμο να γυρίσει πίσω μέσα μας, όπως βλέπουμε καθαρά σε αυτά τα δύο σαφή αποσπάσματα, το ένα από το κείμενο και το άλλο από το βιβλίο των ασκήσεων:

*Η πίστη ότι βλέποντάς την [την διαμάχη] έξω από σένα την έχεις αποκλείσει από μέσα σου είναι μια πλήρης διαστρέβλωση της δύναμης της επέκτασης. Για αυτό αυτοί που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. **Πιστεύοντας ότι έχουν σβήσει τις προβολές τους από τον δικό τους νου, πιστεύουν επίσης ότι αυτές προσπαθούν να γλιστρήσουν ξανά πίσω.** Αφού οι προβολές δεν έχουν φύγει από τον νου τους, αναγκάζονται να βρίσκονται σε συνεχή δραστηριότητα με σκοπό να μην το αναγνωρίσουν αυτό. (Κ-7.VIII.3:8-12)*

Υπάρχει μια στιγμή που ο τρόμος φαίνεται να καταλαμβάνει τον νου σου τόσο ολοκληρωτικά που η απόδραση φαίνεται εντελώς ανέλπιδη. Όταν συνειδητοποιήσεις, μια για πάντα, ότι εσύ είσαι αυτό που φοβάσαι, ο νους αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως διαχωρισμένο. Και αυτό έχει

συγκαλυφθεί ενόσω πίστευες ότι η επίθεση θα κατευθυνόταν προς τα έξω, και θα επέστρεφε από έξω προς τα μέσα. Φαινόταν να είναι ένας εξωτερικός εχθρός που πρέπει να φοβάσαι. Και έτσι ένας θεός έξω από σένα έγινε ο θανάσιμος εχθρός σου· η πηγή του φόβου.

Τώρα, για μια στιγμή, ένας δολοφόνος γίνεται αντιληπτός μέσα σου, διψασμένος για τον θάνατό σου, προσηλωμένος στο να μηχανορραφεί την τιμωρία σου μέχρι την ώρα που θα μπορέσει να σκοτώσει επί τέλους. (B. Ασκ. M-196.10:1-11:1)

Αλλά όταν έχουμε ενωθεί με τον Ιησού, δεν υπάρχει πια καμιά ενοχή να προβάλλουμε, και επομένως δεν μπορεί να υπάρχει φόβος. Αυτό μας απελευθερώνει να κοιτάξουμε "τον άκαμπτο παραλογισμό και την μαινόμενη τρέλα" του κόσμου, μέσα από τα μάτια της αγάπης του Ιησού, με "οίκτο και συμπόνια". Γι' αυτό μας παρακαλεί στην Εισαγωγή του μαθήματος στην πέμπτη ανασκόπηση στο βιβλίο των ασκήσεων:

Ας είναι τότε αυτή η ανασκόπηση το δώρο σου σε μένα. Γιατί μόνον αυτό χρειάζομαι· ότι θα ακούσεις τα λόγια που λέω, και θα τα δώσεις στον κόσμο. Είσαι η φωνή μου, τα μάτια μου, τα πόδια μου, τα χέρια μου μέσα από τα οποία σώζω τον κόσμο. (B. Ασκ. M-Επαν.V.εισ.9:1-3)

Και ο Ιησούς "σώζει" τον κόσμο με το να μην βλέπει καμιά αμαρτία σ' αυτόν. Και έτσι ολόκληρο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης του εγώ διαλύεται απλά όταν κοιταχτεί με την όραση του Χριστού, την οποία μοιραζόμαστε όταν επιλέξουμε να παραιτηθούμε από την επένδυσή μας στην τρέλα των ψευδαισθήσεων. Πού είναι τότε η αμαρτία όταν φαίνεται σαν να είναι ένα τίποτα; Και από τί χρειάζεται να σωθούμε όταν η πίστη στην αμαρτία έχει φύγει;

Η σωτηρία είναι ακύρωση με την έννοια ότι δεν κάνει τίποτα, απλά σταματά να υποστηρίζει τον κόσμο των ονείρων και της μοχθηρίας. Έτσι αφήνει τις ψευδαισθήσεις να φύγουν. Με το να μην τις υποστηρίζει, κυρίως τις αφήνει ήσυχα να γίνουν σκόνη. Και αυτό που έκρυβαν τώρα αποκαλύπτεται· έναν βωμό στο Άγιο Όνομα του Θεού όπου ο Λόγος Του είναι γραμμένος, με τα δώρα της συγχώρεσής σου απλωμένα μπροστά του, και την ανάμνηση του Θεού όχι μακριά πίσω. (B. Ασκ. Μέρος II -2.3)

Ένα τελευταίο σημείο πριν προχωρήσουμε: Ο "οίκτος και η συμπόνια" που αναφέρει εδώ ο Ιησούς δεν πρέπει να μπερδευτεί με την λανθασμένη συμπάθεια του εγώ που συζητά στην αρχή του Κεφαλαίου 16 στο κείμενο. Εκεί ο οίκτος είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα ενός συστήματος σκέψης θυματοποίησης, σύμφωνα με το οποίο νιώθουμε λύπη για αυτούς που έχουν υποφέρει στα αμαρτωλά χέρια άλλων. Αυτή η αντίληψη, βέβαια, απλά ενισχύει την πίστη του εγώ στον διαχωρισμό. Αυτό στο οποίο αναφέρεται εδώ ο Ιησούς είναι μια απάντηση βασισμένη στην "αληθινή ενσυναίσθηση" του Αγίου Πνεύματος που αναγνωρίζει τα βάσανα του κόσμου, αλλά καταλαβαίνει ότι είναι τα αποτελέσματα επιλογών που έγιναν από ατομικούς νόες. Όμως, αυτοί οι νόες είναι ενωμένοι με όλους

τους άλλους στον "μυστικό όρκο" που συζητήσαμε νωρίτερα, που διαιωνίζει το σύστημα σκέψης του καλού και κακού, θύματος και θύτη, κερδισμένου και χαμένου. Μια τέτοια αντίληψη δεν υπάρχει στην στοργική και ευγενική όραση του Αγίου Πνεύματος, την οποία μας ζητά εδώ ο Ιησούς να την μοιραστούμε με τον καθένα.

Γιατί μόνον αν την μοιράζονται φαίνεται τρομακτική[μόνον αν μοιραζόμαστε την παράνοια του κόσμου φαίνεται η τρέλα πραγματική και επομένως τρομακτική], ***και αυτήν την μοιράζεσαι μέχρις ότου κοιτάξεις τον αδελφό σου με τέλεια πίστη και αγάπη και τρυφερότητα.***

Αυτή σίγουρα είναι μια από τις πιο σαφείς δηλώσεις στα Μαθήματα Θαυμάτων, που μας θυμίζει ξανά ότι αν αληθινά θέλουμε να θυμηθούμε τον Θεό την Πηγή μας, πρέπει να συμμετάσχουμε στην εφαρμογή της διδασκαλίας του Ιησού της ολοκληρωτικής συγχώρεσης όλων, χωρίς εξαίρεση. Και αν επιλέξουμε διαφορετικά, με το να βλέπουμε τους ανθρώπους σαν διαφορετικούς, τότε ο φόβος του Θεού και του κόσμου θα γίνει πολύ πραγματικός για μας: θα είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της απόφασής μας να παραμείνουμε διαχωρισμένοι από τους άλλους, και επομένως θα πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί που τους αξίζει τιμωρία.

Μπροστά στην τέλεια συγχώρεση εσύ ακόμη στέκεσαι χωρίς να συγχωρείς.

Η σκηνή εδώ είναι ότι στεκόμαστε τρομοκρατημένοι μπροστά σε αυτό το παραπέτασμα της τέλει συγχώρεσης, και έτσι στεκόμαστε "χωρίς ακόμα να συγχωρούμε", ακόμα κρατώντας παράπονα απέναντι στον ιδιαίτερο σύντροφό μας. Ο τρόμος μας προέρχεται από την επίγνωση ότι στην παρουσία της αγάπης, που εισήλθαμε με το να έχουμε αφήσει όλα τα εμπόδια του διαχωρισμού, η ατομική μας ύπαρξη εξαφανίζεται. Επομένως, η "τέλεια συγχώρεση" είναι εχθρός του εγώ, όπως και δικός μας επίσης για όσο είμαστε προσκολλημένοι στην ιδιαίτερή μας ταυτότητα. Επαναλαμβάνω, δεν χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε τον τρόπο του Θεού απευθείας, επειδή δεν είναι εκεί το πρόβλημα, ούτε είναι αυτή η εμπειρία μας, αφού η άρνηση έχει θάψει αυτόν τον φόβο. Μάλλον, το πρόβλημά μας είναι η πίστη στον διαχωρισμό. Η ένωση με τον ιδιαίτερο σύντροφό μας στην τέλεια συγχώρεση ακυρώνει αυτήν την πίστη· και αυτή με την σειρά της ακυρώνει τον φόβο του Θεού, οδηγώντας μας μέσα από αυτό το τελευταίο πέπλο.

Η επόμενη φράση έχει μεγάλη σημασία.

Φοβάσαι τον Θεό επειδή φοβάσαι τον αδελφό σου.

Τώρα και το αντίστροφο αυτής της δήλωσης είναι αλήθεια σε ασυνείδητο επίπεδο, με την έννοια του πώς αρχίζει πραγματικά η διαδικασία του φόβου. Αρχικά φοβηθήκαμε τον Θεό όταν, στο όνειρό μας του διαχωρισμού, επιχειρήσαμε να υπαρπάξουμε τον ρόλο Του ως Δημιουργού και Πηγή της ύπαρξής μας. Μετά, απωθήσαμε και αρνηθήκαμε αυτόν τον φόβο, που προερχόταν από την πίστη μας στην πραγματικότητα της αμαρτίας και της ενοχής, και στην συνέχεια προχωρήσαμε στην ανόρθωση του συμπαγούς συστήματος

σκέψης του εγώ του μίσους και του φόβου: το όνειρο της θυματοποίησης που απεικονίζεται στο κουτί που βρίσκεται στην δεξιά πλευρά του Σχεδιαγράμματος Β. Μέσα σε αυτό το όνειρο του κόσμου και των σωμάτων, μάθαμε να φοβόμαστε ο ένας τον άλλον μέσα από τις δυναμικές των ιδιαίτερων σχέσεων: ενοχή, επίθεση, άμυνα. Η πρώτη μας προσπάθεια για μια ιδιαίτερη σχέση ήταν με τον Θεό, όπως έχουμε δει. Τότε, όταν αρνηθήκαμε τον "πόλεμο" μας με τον Δημιουργό και Πηγή μας, επιλέξαμε να έχουμε ιδιαίτερες σχέσεις με κάθε άλλον ως μέσον του εγώ για "προστασία". Και έτσι, επαναλαμβάνω, μπορούμε να δούμε ότι το αντίθετο είναι αληθές για την προέλευση του φόβου.

Όμως, για να εξουδετερώσουμε αυτό το πρόβλημα του φόβου, ισχύει και το αντίστροφο αυτής της δυναμικής: "Φοβάσαι τον Θεό **επειδή** φοβάσαι τον αδελφό σου". Αυτό που κρατά τον φόβο του Θεού ανέπαφο είναι ο φόβος μας για τον αδελφό μας, που μας ριζώνει ακόμα περισσότερο στα ιδιαίτερα όνειρά μας της θυματοποίησης, του σώματος, και των ιδιαίτερων σχέσεών μας – τα μέσα του εγώ να υπερασπιστεί την σκέψη της ατομικότητας μέσα στον νου μας. Συνεχίζοντας να πιστεύουμε ότι οι άλλοι θα μας επιτεθούν, ενισχύεται ο διαχωρισμός μας από τον Υιό του Θεού, την σκιά της οντολογικής μας πίστης ότι πράγματι έχουμε διαχωριστεί από τον Χριστό και τον Δημιουργό Του. Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας μέσα στο όνειρο, επομένως, ενισχύουν την αρχική ιδιαίτερη σχέση μας με τον Θεό. Αυτή είναι η πηγή της πίστης μας στην αμαρτία, μια πίστη που αναπόφευκτα οδηγεί τα στον φόβο μας για την τιμωρία από τον Θεό.

Και επομένως, ας ανακεφαλαιώσουμε αυτήν την δυναμική: Ο φόβος μας για την οργή του Θεού προκαλεί σαν άμυνα τον φόβο της εξωτερικής επίθεσης· και αυτός με την σειρά του ενισχύει την "αλήθεια" της παρουσίας του υποκείμενου φόβου μέσα στον νου μας. Όπως έχει επισημανθεί αρκετές φορές, "οι άμυνες **κάνουν** αυτό εναντίον του οποίου αμύνονται" (Κ-17.IV.7:1). Και από αυτόν τον παρανοϊκό όμως μοχθηρό κύκλο δεν υπάρχει διαφυγή, παρά μόνον αν φύγουμε εντελώς από τον κύκλο, πράγμα που είναι ο σκοπός της διδασκαλίας του Ιησού των μαθημάτων της συγχώρεσης μέσα από τα Μαθήματα Θαυμάτων.

Αυτούς που δεν συγχωρείς τους φοβάσαι.

Αυτή είναι μια απάντηση σε κάποιον που λέει, "Δεν το φοβάμαι αυτό το πρόσωπο", όμως ο φόβος είναι ακόμα παρών, θαμμένος στον ασυνείδητο νου. Ο Ιησούς μας λέει εδώ ότι αν δεν συγχωρούμε τους ιδιαίτερους συντρόφους μας – εννοώντας ότι υπάρχουν ακόμα πλευρές ιδιαιτερότητας στην σχέση - **πρέπει** να τους φοβόμαστε, επειδή η απουσία συγχώρεσης εκ μέρους μας είναι μια επίθεση σε αυτούς και στους εαυτούς μας. Εάν τους κάνουμε επίθεση, τότε το εγώ μας θα απαιτήσει να μας επιτεθούν με την σειρά τους, οπότε αναπόφευκτα θα φοβόμαστε αυτήν την επίθεση. Αυτός ο φόβος απαιτεί την άμυνά μας, πράγμα το οποίο βάζει σε κίνηση τον κύκλο επίθεσης – άμυνας που τον περιγράφει τόσο ζωντανά ο Ιησούς στο βιβλίο των ασκήσεων:

Εσύ που αισθάνεσαι απειλημένος από αυτόν τον μεταβλητό κόσμο, τις εναλλαγές του καλής τύχης και πικρών αστείων, τις βραχύβιες σχέσεις του

και όλα τα "δώρα" που απλά δανείζει για να πάρει πάλι πίσω· μάθε αυτό το μάθημα καλά. Ο κόσμος δεν προσφέρει ασφάλεια. Βασίζεται στην επίθεση και όλα τα "δώρα" του της φαινομενικής ασφάλειας είναι ψευδαισθητικές πλάνες. Επιτίθεται και μετά επιτίθεται ξανά. Καμιά ειρήνη του νου δεν είναι δυνατή εκεί που απειλεί ο κίνδυνος.

Ο κόσμος δίνει αφορμή για να αμυνθεί κανείς. Γιατί η απειλή φέρνει θυμό, ο θυμός κάνει την επίθεση να φαίνεται λογική, σωστά προκαλούμενη, και δίκαιη στο όνομα της αυτό-άμυνας. Όμως το να αμύνεται κανείς είναι διπλή απειλή. Γιατί επιβεβαιώνει την αδυναμία, και στήνει ένα αμυντικό σύστημα που δεν μπορεί να λειτουργήσει. Τώρα οι αδύναμοι έχουν υπονομευθεί ακόμα περισσότερο, γιατί υπάρχει προδοσία εξωτερικά και ακόμα μεγαλύτερη προδοσία εσωτερικά. Ο νους τώρα είναι μπερδεμένος, και δεν ξέρει πού να στραφεί για να βρει διαφυγή από τις φαντασιώσεις του. Είναι σαν να σφίγγει στενά τον νου του ένας κύκλος, ενώ ένας άλλος κύκλος τον περιδένει και ένας άλλος μέσα σε αυτόν, έτσι ώστε να μην υπάρχει πια ούτε ελπίδα διαφυγής. Επίθεση, άμυνα· άμυνα, επίθεση γίνονται οι κύκλοι των ωρών και των ημερών που δένουν τον νου με βαριά δεσμά από ασάβη και επικαλυμμένο με σίδηρο, οι οποίοι επιστρέφουν μόνο για να ξαναρχίσουν. Φαίνεται να μην υπάρχει διακοπή ούτε τέλος στα όλο και πιο σφιχτά δεσμά του φυλακισμένου νου. (B. Ασκ. M-153.1-3)

Επομένως, για να το επισημάνουμε πάλι, είναι ο φόβος μας για κάποιον άλλον που ενισχύει τον φόβο μας για τον Θεό, επειδή αυτό είναι η έκφραση του σημαντικού αξιώματος, "οι άμυνες κάνουν αυτό εναντίον του οποίου αμύνονται" (Κ-17.IV.7:1). Ο σκοπός μιας άμυνας είναι να μας προστατέψει από τον φόβο, αλλά μυστικά ενισχύει τον φόβο – "υπάρχει προδοσία έξω και μια ακόμη μεγαλύτερη προδοσία μέσα σου" - ο τελευταίος αν και κρυμμένος στόχος του εγώ . Έτσι ο σκοπός του εγώ για τις άμυνες της επίθεσης και του φόβου προς τον αδελφό μας είναι να μας προστατέψει από τον φόβο του Θεού. Ή αυτό μας λέει το εγώ. Αλλά η επίθεση απλά δυναμώνει τον φόβο, ο οποίος επαναλαμβάνω, διατηρεί έξυπνα τον πραγματικό στόχο του εγώ για την διατήρηση της ατομικής μας ύπαρξης, που παραμένει έξυπνα καλυμμένος πίσω από τον τοίχο του κύκλου επίθεσης-άμυνας. Και έτσι, για να επαναλάβω την παραπάνω φράση: Αυτούς που δεν συγχωρούμε τους φοβόμαστε. Και στο μεταξύ το εγώ χαμογελάει μυστικά στον εαυτό του, που η ατομικότητά του θριάμβευσε πάλι έναντι του Θεού και της Αγάπης Του.

Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν βιώνουν άμεσα το ότι αν δεν συγχωρούν κάποιο πρόσωπο το φοβούνται πραγματικά. Τελικά, η αιτία που η συσχέτιση δεν βιώνεται είναι το ότι θα έδιωχνε το εγώ. Το εγώ ποτέ δεν μας αφήνει να γνωρίσουμε τί μηχανεύεται πραγματικά. Η άρνηση, άλλωστε, παραμένει η πιο ισχυρή άμυνά του: τα προβλήματα που δεν γνωρίζουμε δεν μπορούμε να τα λύσουμε. Και έτσι η ύπαρξη του εγώ παραμένει προστατευμένη από αυτό το πέπλο της λήθης.

Καθώς οι μαθητές εφαρμόζουν αυτά που μαθαίνουμε, μετά από λίγο αρχίζουν να

αισθάνονται τον φόβο να ξεχειλίζει. Το Μάθημα 136, “Η ασθένεια είναι μια άμυνα εναντίον της αλήθειας”, εξηγεί ότι όλες οι αποφάσεις να αρρωστήσουμε – και αυτό περιλαμβάνει και τις αποφάσεις να φοβόμαστε ή να θυμώνουμε – είναι συνειδητές. Υπάρχει τότε ένα κλάσμα δευτερολέπτου που απωθούμε αυτές τις αποφάσεις μακριά από την επίγνωσή μας, στο ασυνείδητο. Αυτό είναι που προκάλεσε την δήλωση που ο Φρόυντ έκανε συχνά, ότι ο σκοπός της ψυχανάλυσης είναι να κάνει το ασυνείδητο συνειδητό, αφού δεν μπορούμε να ασχοληθούμε με ένα πρόβλημα αν δεν το φέρουμε στην επίγνωσή μας. Ο Ιησούς στην πραγματικότητα μας το διδάσκει επίσης αυτό στα Μαθήματα Θαυμάτων. Η διαδικασία είναι σίγουρα διαφορετική, αλλά η υποκείμενη ιδέα είναι η ίδια. Καθώς δουλεύετε με αυτές τις έννοιες περισσότερο και περισσότερο, συνειδητοποιείτε ότι αν είστε θυμωμένοι **πρέπει** να είστε φοβισμένοι. Παρόμοια, αν είστε φοβισμένοι τότε θα **πρέπει** να είστε θυμωμένοι. Το σύστημα του εγώ, επαναλαμβάνω, είναι ένα πλήρες πακέτο, όπου εάν πιστεύεις μια όψη του, πρέπει αυτόματα να τις πιστέψεις όλες. Αντίστροφα, αν μπορέσεις να αποσύρεις την επένδυσή σου από κάποιο κομμάτι του συστήματος σκέψης του, τότε αυτόματα έχεις επίσης αποσύρει την επένδυσή σου από όλο.

Το σκεπτικό της ψυχολογικής κοινότητας, πολλοί από τους οποίους στρέφονται όλο και περισσότερο στην πνευματικότητα με την μια μορφή ή την άλλη, θα απέρριπτε τα Μαθήματα Θαυμάτων επειδή άλλες μορφές πνευματικότητας θα τους επέτρεπαν να συμβιβάσουν την πραγματικότητα ώστε να έχουν ένα κομματάκι αλήθειας και ένα κομματάκι ψευδαίσθησης, την στρατηγική προσπάθεια του εγώ να φέρει μαζί την κόλαση και τον Ουρανό. Η μη-δυστική θεωρία των Μαθημάτων Θαυμάτων δεν επιτρέπει κάτι τέτοιο, όπως συνεχώς επιμένει ο Ιησούς, καθώς βλέπουμε στο βιβλίο των ασκήσεων: “αυτό που είναι λάθος είναι λάθος, και αυτό που είναι αλήθεια δεν έχει αλλάξει ποτέ” (Β. Ασκ. Μέρος II -10.1:1). Το κάθε τι στον κόσμο της δυαδικότητας είναι μια άμυνα ενάντια στον Θεό και μια επίθεση στην Ενότητά Του. Σαφώς, ο κόσμος μπορεί να υπηρετήσει έναν διαφορετικό σκοπό υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, αλλά αυτή η μετατόπιση σκοπού δεν παρέχει στον κόσμο καμιά εγγενή πραγματικότητα ή αλήθεια. Και έτσι, η ατομικότητα παραμένει μια ψευδαίσθηση, μια μη-δυστική έννοια που είναι σχεδόν ολοκληρωτικά μη αποδεκτή μέσα στην ψυχολογική κοινότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη για αυτό το ζήτημα.

Παρόμοια, δεν έχω δει ποτέ πουθενά στην ψυχολογική λογοτεχνία δηλώσεις σχετικές με την έννοια ότι όταν επιτίθεται σε κάποιον θα νιώσεις ένοχος, εκτός και αν μιλάς για ανθρώπους που ήδη έχουν μια πνευματική άποψη. Ο Φρόυντ δεν είπε ποτέ ότι όταν επιτεθείς σε κάποιον θα νιώσεις ένοχος στην συνέχεια. Όμως, εν μέρει λόγω του Βικτωριανού του υπόβαθρου, δεν ήταν πολύ φανατικός με την έκφραση του θυμού. Όμως, για αυτό ο Ιησούς λέει με τόση έμφαση στα Μαθήματα Θαυμάτων ότι ο θυμός δεν είναι δικαιολογημένος ποτέ (δηλ. T-6.in.1; T-30.VI.1). Επειδή μας έχουν διδάξει ότι ο θυμός πάντα είναι ένα εγγενές κομμάτι της ανθρώπινης ύπαρξης, το να λες ότι ο θυμός δεν είναι ποτέ δικαιολογημένος θα ακουγόταν από τους περισσότερους ψυχολόγους σαν άρνηση αυτού που είμαστε, και επομένως θα έλεγαν ότι ο θυμός μπορεί να δικαιολογηθεί σε ορισμένες περιπτώσεις. Έτσι, θα ήταν δυνατόν να επιτεθείς χωρίς να νιώσεις ένοχος.

Ένα από τα πιο σαφή παραδείγματα αυτού του είδους του σκεπτικού είναι το βιβλίο του M. Scott Peck “Άνθρωποι του Ψεύδους”. Σε αυτό το δημοφιλές βιβλίο, ο Peck έχει κατασκευάσει ένα ψυχολογικό σύστημα το οποίο μετά σαν αποτέλεσμα το στρέφει σε μια θεολογία – βασικά λέγοντας ότι είναι υγιές για τους θεραπευτές να βλέπουν το κακό σε κάποιο πρόσωπο. Και, επιπλέον, τέτοιες αντιλήψεις του κακού δεν έχουν καμιά σχέση με τις προβολές του θεραπευτή. Γι’ αυτό ο Ιησούς μιλάει τόσο πολύ στα Μαθήματα Θαυμάτων για την ιδέα ότι αν δώσεις κάτι, το λαμβάνεις – δηλαδή, “Το να δώσεις και να πάρεις είναι ένα στην αλήθεια.” (B. Ασκ. M-108). Αν δώσεις θυμό θα τον πάρεις πίσω, τουλάχιστον στην αντίληψή σου· αν δεις το κακό έξω από σένα, ενισχύεις την παρουσία του μέσα σου – στον νου σου.

Επαναλαμβάνω, η ιδέα ότι ολόκληρο το σύστημα του εγώ είναι μια άμυνα εναντίον της Αγάπης του Θεού, και ο κόσμος μια άμυνα στην Ενότητά Του, δεν εμφανίζεται πουθενά στην πνευματική ή ψυχολογική λογοτεχνία του κόσμου παρά μόνον στα Μαθήματα Θαυμάτων. Αυτό που καθιστά τα Μαθήματα Θαυμάτων τόσο μοναδικό και σημαντικό ντοκουμέντο, το τέλειο πνευματικό εργαλείο για την εποχή μας, είναι το ότι χρησιμοποιεί μια εκλεπτισμένη ψυχολογία ενσωματωμένη σε μια πολύ υψηλού επιπέδου μη-δυσιστική πνευματικότητα. Επειδή εμείς – μπαίνοντας στον εικοστό πρώτο αιώνα – μελετάμε πάρα πολύ ψυχολογία, χρειαζόμαστε μια πνευματικότητα που να στηρίζεται σε αυτήν την ψυχολογία για να μας βοηθάει να καταλαβαίνουμε τις ίδιες τις βάσεις του συστήματος του εγώ και τις δυναμικές του. Σαν παράδειγμα αυτής της ενσωμάτωσης, ας επαναλάβουμε ένα μέρος του Μαθήματος 136 που ανέφερα προηγουμένως. Το απόσπασμα που παραθέτω αρχίζει στο μέσον της τέταρτης παραγράφου:

Όλα αυτά δεν μπορούν να γίνουν ασυνείδητα. [αναφέρεται στις άμυνες που έχουμε επιλέξει.] Αλλά μετά, το σχέδιό σου απαιτεί ότι πρέπει να ξεχάσεις ότι το έκανες, έτσι φαίνεται να είναι έξω από τις προθέσεις σου· ένα συμβάν πέρα από την κατάσταση του νου σου, ένα αποτέλεσμα με πραγματική επίδραση επάνω σου, αντί για κάτι που προήλθε από σένα. Αυτή η γρήγορη λησμονιά του ρόλου που έπαιξες στην κατασκευή της "πραγματικότητάς" σου, είναι που κάνει τις άμυνες να φαίνονται ότι είναι πέρα από τον έλεγχό σου. (B. Ασκ. M-136.4:2-5:1)

Η εμπειρία μας είναι ότι όλα συμβαίνουν **σε** μας – ότι είμαστε θύματα του κόσμου, αθώοι από κάθε συνυπαιτιότητα σε ό,τι συμβαίνει στην ζωή μας. Επιπλέον, δεν μπορούμε να κάνουμε την σύνδεση που θα μας βοηθούσε να καταλάβουμε ότι αυτοί εναντίον των οποίων διατηρούμε παράπονα είναι άνθρωποι που εμείς πιστεύουμε ότι έχουμε αμαρτήσει απέναντί τους, και επομένως τους φοβόμαστε, επειδή αυτή η δυναμική έχει απωθηθεί και είναι απρόσιτη σε μας. Ο δυαδικός κόσμος του εγώ, επαναλαμβάνω, είναι ένα μαζικό αμυντικό σύστημα εναντίον της Αγάπης του Θεού. Θα έπρεπε να σημειωθεί ότι τίποτα από αυτά δεν μπορεί να γίνει κατανοητό μέσα στο πλαίσιο αυτού του κόσμου που αρχίζει με τον εαυτό μας σαν αναφορά, έναν εαυτό που μπορεί να εκλογικεύσει, να σκεφθεί και να κατανοήσει. Μια δυαδική οπτική δεν μπορεί ποτέ να χρησιμοποιηθεί για την κατανόηση της μη-δυαδικής πραγματικότητας **γιατί ο σκοπός της είναι να αμυνθεί εναντίον της**. Αυτό

είναι το νόημα πίσω από το επόμενο απόσπασμα που απευθύνεται στην ανάγκη του εγώ να καθιερώσει σαν αληθινό ένα κόσμο δυαδικότητας στον οποίον τα "επίπεδα πραγματικότητας" έχουν σημασία:

*Όσο καιρό θα ήθελες να είναι έτσι, τόσο η ψευδαίσθηση μιας διαβάθμισης δυσκολίας στα θαύματα θα παραμείνει μαζί σου. Γιατί εσύ έχεις καθιερώσει αυτήν την διαβάθμιση της πραγματικότητας παραχωρώντας μέρος της σε έναν δάσκαλο, και κάποιιο άλλο μέρος σε άλλον. Και έτσι, μαθαίνεις να ασχολείσαι με ένα μέρος της αλήθειας με τον ένα τρόπο και με ένα άλλο άλλο τρόπο με το άλλο μέρος της. Το να κατακερματίσεις την αλήθεια σημαίνει να την καταστρέψεις καθιστώντας της χωρίς νόημα. **Οι διαβαθμίσεις της πραγματικότητας είναι μια οπτική ακατανόητη· ένα πλαίσιο αναφοράς για την πραγματικότητα με το οποίο δεν μπορεί καθόλου να συγκριθεί.** Νομίζεις ότι μπορείς να φέρεις την αλήθεια στην φαντασία, και να μάθεις τί σημαίνει η αλήθεια από την οπτική των ψευδαισθήσεων; Η αλήθεια **δεν** έχει νόημα στην ψευδαίσθηση. Το πλαίσιο αναφοράς για το νόημά της πρέπει να βρίσκεται στην ίδια την αλήθεια. **Όταν προσπαθείς να φέρεις την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις, προσπαθείς να κάνεις τις ψευδαισθήσεις πραγματικές, και να τις διατηρήσεις δικαιολογώντας την πίστη σου σε αυτές.** Αλλά το να δίνεις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια είναι ότι δίνεις την δυνατότητα στην αλήθεια να διδάξει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν είναι πραγματικές, και έτσι εσύ να έχεις την δυνατότητα να δραπετεύσεις από αυτές. Μην κρατάς καμιά ιδέα χωριστά από την αλήθεια, αλλιώς καθιερώνεις βαθμούς πραγματικότητας που μπορούν να σε φυλακίσουν. Δεν υπάρχει διαβάθμιση στην πραγματικότητα, επειδή όλα εκεί είναι αληθινά. Να είσαι πρόθυμος, λοιπόν, να δώσεις όλα όσα έχεις κρατήσει μακριά από την αλήθεια σε Αυτόν που την γνωρίζει, και μέσω του Οποίου τα πάντα οδηγούνται στην αλήθεια. (Κ-17.Ι.4:1-6:1)*

Και έτσι, στα Μαθήματα Θαυμάτων, ο Ιησούς μας ζητάει να σεβαστούμε την "μεγαλύτερη εμπειρία του και... μεγαλύτερη σοφία του" (Κ-1.ΙΙ.3:7), εμπιστευόμενοι ότι γνωρίζει καλύτερα από εμάς τί είναι η πραγματικότητα, και τί χρειάζεται για να την θυμηθούμε. Ευτυχώς, δεν χρειάζεται να κατανοήσουμε την φύση της πραγματικότητας – στην πραγματικότητα δεν μπορούμε – αλλά **μπορούμε** να δώσουμε στον Ιησού την προθυμία μας να κατανοήσουμε, μέσω της αγάπης μας προς αυτόν και της αφοσίωσής μας στις διδασκαλίες του (Κ-1.ΙΙ.3:8-9).

Επιστρέφουμε τώρα εκεί που σταματήσαμε, στο τέλος της ενδέκατης παραγράφου της ενότητας "Το Ανασκήκωμα του Πέπλου":

Και κανείς δεν φθάνει στην αγάπη με τον φόβο δίπλα του.

Ας επαναλάβουμε την περίφημη φράση από την πρώτη επιστολή του Ιωάννη, "Η τέλεια αγάπη διώχνει τον φόβο (1 Ιωάννη 4:18). Το εγώ γνωρίζει ότι αν αφήσουμε την αγάπη να

μπει στις καρδιές μας, τότε δεν υπάρχει χώρος για τον φόβο και επομένως, ούτε χώρος για το εγώ. Αλλά όμως ισχύει και το αντίθετο, ότι ο φόβος συσκοτίζει την τέλεια αγάπη. (Αυτή η αντίστροφη πρόταση, παρεμπιπτόντως, δεν αναφέρεται στην επιστολή του Ιωάννη). Έτσι, αν επιλέξουμε τον φόβο, που προκαλείται όταν επιλέγουμε παράπονα και μη συγχώρεση, τότε επιλέγουμε επίσης, πάνω από κάθε τι, να κρατήσουμε την αγάπη μακριά. Και όλο αυτό έχει σχεδιαστεί σαν **την υπέρτατη άμυνα** που προστατεύει την ατομικότητά μας και την οντολογική ιδιαιτερότητα.

Όσες φορές και να ειπωθεί είναι λίγο, η τέλεια αγάπη είναι το ίδιο σαν την τέλεια ενότητα (ή μη-δυσαικότητα). Παρόμοια, ο φόβος – το αντίθετο της αγάπης – είναι επίσης το ίδιο με την ατομικότητα και τον διαχωρισμό (δυσαικότητα). Συνεπάγεται ότι οτιδήποτε είναι βασισμένο στο αντίθετο της αγάπης αντανακλά τη πρόθεσή και την απόφασή μας: μια επιλογή να είμαστε αναστατωμένοι, θυμωμένοι, απογοητευμένοι, ξεγελασμένοι, και ειδικά να νιώθουμε θύματα. Επαναλαμβάνω, είναι μια επιλογή να κρατήσουμε μακριά μας την Αγάπη του Θεού και να διατηρήσουμε την προσωπική μας ύπαρξη σαν μια οντότητα διαχωρισμένη από το Όλον. Σαφώς, η κατάστασή μας στον κόσμο δεν εμφανίζεται να είναι έτσι, αφού απλά έχουμε ξεχάσει τις αποφάσεις του νου μας που οδήγησαν στην προέλευση του κόσμου κατ' αρχάς. Πράγματι, έχουμε ξεχάσει ακόμα και ότι έχουμε νου. Και έτσι, για να το πω άλλη μια φορά, η απόφασή μας για τον φόβο είναι μια απόφαση να μην φθάσουμε ποτέ στην αγάπη.

Αυτός ο αδελφός που στέκεται δίπλα σου εξακολουθεί να φαίνεται ξένος.

Η χρήση της λέξης "ξένος" έχει παρθεί από την περίφημη παραβολή, "Η Τελική Κρίση" στο ευαγγέλιο του Ματθαίου (Κατά Ματθαίον 25:31-46), όπου ο Ιησούς λέει: "Ήμουν ξένος, και με περιμαζέψατε". Στην ενότητα "Μεγάλη Εβδομάδα", που είναι στην αρχή του Κεφαλαίου 20 και αμέσως ακολουθεί το "Ανασήκωμα του Πέπλου", ο Ιησούς λέει τις επόμενες λέξεις, που είναι σημειωτέον από την Κυριακή των Βαΐων:

Ήμουν ξένος και με δέχθηκες, μην γνωρίζοντας ποιος ήμουν. Λόγω του δώρου σου των κρίνων θα γνωρίσεις. Στην συγχώρεση αυτού του ξένου, άγνωστου σε σένα και όμως αρχαίου Φίλου σου [το "Φίλος" με κεφαλαίο αναφέρεται στον Χριστό], βρίσκεται η απελευθέρωσή του και η λύτρωση σου μαζί του (Κ-20.Ι.4:3-5)

Αυτό είναι ένα από τα λίγα σημεία στο κείμενο, παρεμπιπτόντως, όπου η Έλεν είχε συγκινηθεί πολύ από το γράψιμό της και είχε βιώσει μια βαθιά αίσθηση ευγνωμοσύνης προς τον Ιησού για το ότι υπήρξε ικανή να δεχθεί την υπαγόρευση των Μαθημάτων του. Τα "κρίνα" είναι το σύμβολο της συγχώρεσης στα Μαθήματα Θαυμάτων, ιδιαίτερα σχετικά με την εποχή του Πάσχα επειδή είναι παραδοσιακά το λουλούδι του Πάσχα. Ο Ιησούς λέει εδώ ότι όταν επιλέξαμε να ενωθούμε με τον αδελφό μας πήραμε και αυτόν – τον Ιησού – στην καρδιά μας. Αλλά την στιγμή που ξεκινήσαμε αυτήν την σχέση, που είχε σαν κίνητρο την ανάγκη μας για ιδιαιτερότητα, δεν συνειδητοποιήσαμε ότι φέραμε επίσης μαζί μας τον στόχο και τον δάσκαλο της συγχώρεσης. Όμως, μέσω της συγχώρεσης της ιδιαίτερης

σχέσης, η οποία τότε μετασχηματίζεται από το Άγιο Πνεύμα σε άγια σχέση, θα γνωρίσουμε ποιος είναι στην πραγματικότητα ο Ιησούς –“Όμως λόγω του δώρου σου των κρίνων θα γνωρίσεις”.

Επιστρέφοντας στην πρόταση από "Το Ανασήκωμα του Πέπλου", η απόφασή μας να μην συγχωρήσουμε αντανακλά την απόφαση να παραμείνουμε διαχωρισμένοι, όχι μόνον από αυτόν τον αδελφό αλλά και από τους εαυτούς μας. Και έτσι παραμένουμε διαχωρισμένοι από τον Χριστό, ένας ξένος στον ένα αληθινό Εαυτό και Ταυτότητά μας. Πώς τότε μπορούμε να γνωρίσουμε ποιοι αληθινά είμαστε εμείς, πόσο μάλλον ο αδελφός μας; Έτσι, διαβάζουμε στην αρχή του κειμένου, “Όταν δεχθείς αυτόν τον ξένο, γίνεται αδελφός σου” (Κ-1.III.7:6). Με άλλα λόγια, όταν μπορέσουμε να συγχωρήσουμε τον αδελφό μας, θυμόμαστε την ενωμένη Ταυτότητά μας.

Δεν τον γνωρίζεις, και η ερμηνεία σου για αυτόν είναι πολύ τρομακτική.

Αυτή είναι αληθινά η ευκαιρία μας να απελευθερωθούμε από το εγώ, εδώ σε αυτήν την σχέση με αυτό το ιδιαίτερο πρόσωπο, και όμως εξακολουθούμε να το βρίσκουμε δύσκολο να επιλέξουμε την συγχώρεση και την άγια σχέση. Επομένως ο ιδιαίτερος σύντροφός μας παραμένει για μας ξένος και δεν αναγνωρίζουμε αυτό το πρόσωπο σαν τον αδελφό μας ή την αδελφή μας εν Χριστώ. Δεν βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού – το πρόσωπο της αθωότητας που όλοι μοιραζόμαστε σαν ένας – επειδή εξακολουθούμε να το συσκοτίζουμε με τον θυμό μας που μας διαχωρίζει και με τα εξατομικευμένα παράπονά μας. Και η ερμηνεία μας είναι τρομακτική επειδή εξακολουθούμε να επιτιθέμεθα, πράγμα που μας οδηγεί αναπόφευκτα στον κύκλο επίθεσης-άμυνας που προκαλεί φόβο. Η επόμενη παράγραφος από το κείμενο υπογραμμίζει την χρήση της επίθεσης στους άλλους από το εγώ – καθιστώντας τους ξένους – ειδικά για να κρατήσει τον Θεό μακριά, και την σχέση αυτής της δυναμικής στον φόβο:

*Αν επιτίθεσαι στο σφάλμα μέσα σε κάποιον άλλον, τότε θα βλάψεις τον εαυτό σου. Δεν μπορείς να γνωρίσεις τον αδελφό σου όταν του επιτίθεσαι. Η επίθεση γίνεται πάντα εναντίον κάποιου ξένου. Τον κάνεις εσύ ξένο με το να τον αντιλαμβάνεσαι λανθασμένα, κι έτσι δεν μπορείς να τον γνωρίσεις. **Και επειδή τον έχεις κάνει ξένο τον φοβάσαι.** Όταν τον αντιληφθείς σωστά, τότε μπορείς να τον γνωρίσεις. Δεν υπάρχουν ξένοι στην δημιουργία του Θεού. Για να δημιουργείς όπως Εκείνος δημιούργησε, μπορείς να δημιουργείς μόνο ό,τι γνωρίζεις, και επομένως να το δέχεσαι σαν δικό σου. Ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του με απόλυτη βεβαιότητα. Τα δημιούργησε γνωρίζοντάς τα. Τα αναγνωρίζει τέλεια. **Όταν αυτά δεν αναγνωρίζουν το ένα το άλλο, δεν αναγνωρίζουν ούτε Αυτόν.** (Κ-3.III.7)*

Και από το βιβλίο των Ασκήσεων έρχεται αυτή η όμορφη προσευχή που αντανακλά την λαχτάρα μας να γνωρίσουμε ότι ο Θεός και η δημιουργία Του είναι Ένα, ώστε να μην είμαστε πια ξένοι μεταξύ μας:

Πατέρα, Εσύ έχεις έναν Υιό. Και είναι αυτός που θα ήθελα να δω σήμερα. Αυτός είναι η μόνη Σου δημιουργία. Γιατί θα έπρεπε να αντιλαμβάνομαι χίλιες μορφές σε αυτό που παραμένει ένα; Γιατί πρέπει να δώσω σε αυτόν τον ένα χίλια ονόματα, όταν μόνο ένα είναι αρκετό; Γιατί ο Υιός Σου πρέπει να έχει το Όνομά Σου, επειδή Εσύ τον δημιούργησες. Ας μην τον δω σαν να είναι αποξενωμένος από τον Πατέρα του και ξένος από τον εαυτό μου. Γιατί αυτός είναι μέρος του εαυτού μου κι εγώ του δικού του, όπως και οι δυο μας είμαστε μέρος του Εαυτού Σου που είναι η Πηγή μας, αιώνια ενωμένοι στην Αγάπη Σου, για πάντα ο άγιος Υιός Σου.

(B. Ασκ. Μέρος II -262.1)

Και εξακολουθείς να του επιτίθεσαι, για να μην πληγωθεί αυτό που φαίνεται ότι είναι ο εαυτός σου.

Η επίθεση είναι το βασικό μέσον που χρησιμοποιεί το εγώ στο σχέδιό του για να μας προστατέψει, το οποίο, δεν χρειάζεται να το πούμε, είναι σχεδιασμένο μόνον για να προστατέψει την ίδια του την ύπαρξη. Αυτό που φαίνεται να είναι ο εαυτός μας είναι το εγώ, αυτός ο ξεχωριστός και εξατομικευμένος εαυτός. Και το εγώ μας διδάσκει ότι με το να επιτεθούμε σε κάποιον άλλον βγαίνουμε από την δύσκολη θέση, γιατί η ενοχή μας είναι κρυμμένη και την βλέπουμε έξω από τον νου μας. Έτσι, έχουμε διατηρήσει την ατομικότητά μας, αλλά όχι την αμαρτία και την ενοχή που πάνε μαζί της. Σαν αποτέλεσμα, υπάρχει τώρα ένα φράγμα προστασίας γύρω μας, και είναι ένα φράγμα μίσους. Αυτό είναι το κενό για το οποίο μιλήσαμε προηγουμένως ότι αντανακλά το κενό που νομίζουμε ότι υπάρχει ανάμεσα σε μας και στον Θεό. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμάται αυτό το απόσπασμα από το πρώτο εμπόδιο προς την ειρήνη, άμεσα σχετικό εδώ:

Θα αφήνες έναν μικρό σωρό άμμου, έναν τοίχο σκόνης, ένα μικρό φαινομενικά φράγμα, να σταθεί ανάμεσα στους αδελφούς σου και στην σωτηρία; Και όμως, αυτό το μικρό απομεινάρι επίθεσης που ακόμα κρατάς απέναντι στον αδελφό σου είναι το πρώτο εμπόδιο που η ειρήνη μέσα σου αντιμετωπίζει καθώς προχωρά εμπρός. Αυτός ο μικρός τοίχος μίσους θα αντιτίθετο ακόμα στην Θέληση του Θεού και θα την κρατούσε περιορισμένη.
(K-19.IV-A.2:9-11)

Επαναλαμβάνω, κρατάμε τις επιθετικές μας σκέψεις και λατρεύουμε την ύπαρξή τους επειδή διατηρούν την ενοχή μας χωρίς να βιώνουμε απευθείας τον πόνο. Στην πραγματικότητα βιώνουμε πόνο, αλλά έχουμε ξεχάσει εντελώς από πού προέρχεται. Αυτό τότε διασφαλίζει ότι η πραγματική πηγή του πόνου μας – η ενοχή μας – δεν μπορεί ποτέ να εξουδετερωθεί. Και κάτω από την ενοχή και τον προβαλλόμενο πόνο υπάρχει ο διαχωρισμένος εαυτός τον οποίον αγωνιζόμαστε πάντα να τον κρατάμε ασφαλή και αλώβητο, προστατευμένο από την αλήθεια.

Ωστόσο, στα δικά του χέρια είναι η σωτηρία σου.

Αυτή η δήλωση δεν εννοεί ότι ο ιδιαίτερος σύντροφός μας έχει ιδιαίτερες δυνάμεις· δηλαδή να μας σώσει από τις αμαρτίες μας, όπως έκανε για παράδειγμα ο σωτήρας Ιησούς του παραδοσιακού Χριστιανισμού. Αλλά ο Ιησούς μας διδάσκει εδώ στα Μαθήματα Θαυμάτων ότι αυτό το πρόσωπο είναι ο σωτήρας μας γιατί αν επιλέξουμε να τον ή την δούμε σαν αδελφό ή αδελφή μας – όχι ξεχωριστό από μας – τότε έχουμε σωθεί. Και αυτό δεν προϋποθέτει συγκεκριμένη ανταπόκριση από το άλλο πρόσωπο – είτε από το εγώ του είτε από το Άγιο Πνεύμα. Επιπλέον, μερικές φορές αυτό το ιδιαίτερο πρόσωπο δεν είναι πια φυσικά παρόν στην ζωή μας, ή μπορεί ακόμα και να είναι νεκρό. Αυτοί οι ιδιαίτεροι άνθρωποι είναι συνεχώς παρόντες στον νου μας, όμως, απλά εξαιτίας της άρνησής μας να τους συγχωρέσουμε. Και αυτό είναι αρκετό να τους καθιερώσει ως σωτήρες μας. Το σώμα, όπως πάντα, είναι εντελώς άσχετο με την διαδικασία, με το να είναι απλά η αντανάκλαση της επιλογής του επιλογέα του νου μας.

Αυτό είναι ένα αληθινά σημαντικό θέμα, αφού τόσο συχνά παρερμηνεύεται από τους μαθητές των Θαυμάτων. Έχουμε ήδη ασχοληθεί με αυτό όταν συζητήσαμε πώς η συγχώρεση δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα μεταξύ δύο χωριστών ανθρώπων (ή σωμάτων), αλλά στην ουσία είναι η διαδικασία της αλλαγής του νου μας – με το να επιλέξει τον Ιησού σαν δάσκαλό του αντί για το εγώ – στο πλαίσιο μιας ιδιαίτερης σχέσης που έχει φέρει στην προσοχή μας τις λανθασμένες επιλογές του νου μας. Παρόμοια, δεν είμαστε σωτήρες ο ένας του άλλου, ούτε οι σωτήρες του κόσμου για αυτό το ζήτημα, τουλάχιστον όχι με την παραδοσιακή έννοια αυτών των όρων, όπως μόλις είδαμε από τα παραπάνω. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει κανείς εκεί έξω, ούτε κάποιος κόσμος να σώσουμε. Αλλά σίγουρα υπάρχουν σκέψεις ενοχής και επίθεσης από τις οποίες πρέπει να σωθούμε, όπως σαφώς παρουσιάζουν τα επόμενα αποσπάσματα από το βιβλίο των ασκήσεων:

Η σημερινή ιδέα [“Μπορώ να δραπετεύσω από τον κόσμο που βλέπω με το να εγκαταλείψω τις επιθετικές μου σκέψεις”] περιέχει την μόνη διέξοδο από τον φόβο που μπορείς να επιτύχεις. Τίποτα άλλο δεν είναι αποτελεσματικό· όλα τα άλλα είναι χωρίς νόημα. Αλλά αυτός ο τρόπος δεν μπορεί να αποτύχει. Κάθε σκέψη που έχεις φτιάχνει ένα κομμάτι του κόσμου που βλέπεις.

Επομένως, με τις σκέψεις σου πρέπει να δουλέψουμε, αν η αντίληψή σου για τον κόσμο πρέπει να αλλάξει.

Εάν η αιτία του κόσμου που βλέπεις είναι οι επιθετικές σκέψεις, πρέπει να μάθεις ότι αυτές οι σκέψεις είναι που δεν θέλεις. Δεν έχει νόημα να κλαις για τον κόσμο. Δεν έχει νόημα να προσπαθήσεις να αλλάξεις τον κόσμο.

Η αλλαγή είναι αδύνατη απλά γιατί είναι ένα αποτέλεσμα. Αλλά υπάρχει πράγματι νόημα στο να αλλάξεις τις σκέψεις σου για τον κόσμο. Εδώ αλλάζεις την αιτία. Το αποτέλεσμα θα αλλάξει αυτόματα. (B. Ασκ. M-23.1-2)

Τί άλλο κρατάει τον κόσμο δεμένο με αλυσίδες εκτός από τις πεποιθήσεις σου; Και τι μπορεί να σώσει τον κόσμο εκτός από τον εαυτό σου; Η πίστη είναι πράγματι ισχυρή. Οι σκέψεις που

κρατάς είναι ισχυρές, και οι ψευδαισθήσεις είναι τόσο ισχυρές όσον αφορά στα αποτελέσματά τους όσο και η αλήθεια.

Ένας τρελός νομίζει ότι ο κόσμος που βλέπει είναι πραγματικός, και δεν τον αμφισβητεί. Ούτε μπορεί να μεταπεισθεί με το να αμφισβητήσει τα αποτελέσματα των σκέψεών του. Μόνον όταν η πηγή τους τεθεί σε αμφισβήτηση έρχεται επιτέλους σ' αυτόν η ελπίδα της ελευθερίας.

Όμως η σωτηρία επιτυγχάνεται εύκολα, γιατί ο καθένας είναι ελεύθερος να αλλάξει τον νου του, και όλες οι σκέψεις του αλλάζουν μαζί του. Τώρα η πηγή της σκέψης έχει αλλάξει, γιατί η αλλαγή του νου σου σημαίνει ότι έχεις αλλάξει την πηγή όλων των ιδεών που σκέπτεσαι, ή που έχεις σκεφθεί ποτέ ή ακόμα και αυτών που θα σκεφθείς. Ελευθερώνεις το παρελθόν από αυτό που σκεφτόσουν πριν. Ελευθερώνεις το μέλλον από όλες τις αρχαίες σκέψεις αναζήτησης αυτού που δεν θέλεις να βρεις.

Το παρόν παραμένει τώρα ο μόνος χρόνος. Εδώ στο παρόν είναι που ο κόσμος ελευθερώνεται. Γιατί καθώς επιτρέπεις στο παρελθόν να αρθεί και απελευθερώνεις τον φόβο από τους αρχαίους σου φόβους, βρίσκεις διέξοδο και την δίνεις στον κόσμο. Έχεις σκλαβώσει τον κόσμο με όλους τους φόβους σου, τις αμφιβολίες και τις δυστυχίες σου, τους πόνους και τα δάκρυά σου· και όλες σου οι πίκρες τον συνθλίβουν, και τον κρατάς δέσμιο των πεπονημένων σου. Ο θάνατος τον κτυπάει από παντού επειδή κρατάς τις πικρές σκέψεις του θανάτου μέσα στον νου σου.

Ο κόσμος δεν είναι τίποτα από μόνος του. Ο νους σου πρέπει να του δώσει νόημα. Και αυτό που βλέπεις στον κόσμο είναι οι επιθυμίες σου, ενεργοποιημένες ώστε να μπορέσεις να τις κοιτάξεις και να νομίζεις ότι είναι πραγματικές. Ίσως νομίζεις ότι δεν έφτιαξες εσύ τον κόσμο, αλλά ότι ήρθες απρόθυμα σε αυτό που ήδη είχε φτιαχτεί, χωρίς να περιμένεις τις σκέψεις σου να του δώσουν νόημα. Στ' αλήθεια όμως, βρήκες ακριβώς αυτό που αναζητούσες όταν ήρθες.

Δεν υπάρχει κόσμος εκτός από αυτό που επιθυμείς, και εδώ βρίσκεται η τελική απελευθέρωσή σου. **Άλλαξε απλά το νου σου για αυτό που θέλεις να δεις, και όλος ο κόσμος θα αλλάξει ανάλογα.**

(B. Ασκ. M-132.1:1-5:2)

Έτσι, είναι μόνον οι **σκέψεις** μας για τις ιδιαίτερες σχέσεις μας που χρειάζεται να αλλάξουν, όχι η ίδια η σχέση. Όταν οι σκέψεις μας έχουν την πηγή τους στην αγάπη του Ιησού, τότε η **μορφή** της σχέσης αναπόφευκτα θα αντανakλά αυτήν την αγάπη. Ας επαναλάβω την τελευταία φράση από το τελευταίο απόσπασμα από το βιβλίο των ασκήσεων: "Άλλαξε μόνο το νου σου για αυτό που θέλεις να δεις, και όλος ο κόσμος θα αλλάξει ανάλογα." Ο αδελφός μας είναι ο σωτήρας μας επειδή αντανakλά τον αληθινό σωτήρα μας: τον επιλογέα στον νου μας που έχει την δύναμη να καταδικάσει ή να σώσει, με το να επιλέξει το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η απόφαση που προβάλλεται έξω στον κόσμο και σε όλες τις σχέσεις μας, καθώς βλέπουμε πάλι σε αυτό το απόσπασμα

από το κείμενο:

Αυτός [ο αναμάρτητος αδελφός μας] αντιπροσωπεύει τον Πατέρα Του, Τον Οποίοι βλέπεις σαν να σου προσφέρει και ζωή και θάνατο. Αδελφέ, Αυτός δίνει μόνον ζωή. Όμως αυτά που βλέπεις σαν δώρα που σου προσφέρει ο αδελφός σου [ενοχή ή συγχώρεση] αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι ότι ο Πατέρας σου δίνει σε σένα.
(Κ-27.VII.15:7-16:2)

Βλέπεις την τρέλα του, την οποία μισείς διότι την μοιράζεσαι.

Θυμηθείτε την φράση στο Μάθημα 134 που λέει ότι όποτε μπαίνουμε στον πειρασμό να κατηγορήσουμε κάποιον για κάτι θα πρέπει να σταματήσουμε και να αναρωτηθούμε: "Θα κατηγορούσα τον εαυτό μου για αυτό το πράγμα;" (Β. Ασκ. Μ-134.9:2-3). Μισούμε σε κάποιο άλλο πρόσωπο **μόνον** αυτό που δεν θέλουμε να δούμε στον εαυτό μας. Εάν σε μισώ ή σε κριτικάρω, ή κρίνω αρνητικά κάτι σε σένα, συμβαίνει μόνον επειδή είδα πρώτα στον εαυτό μου αυτήν την τρέλα του εγώ και την μίσση που ήταν εκεί, ακόμα και αν μπορεί να έχει πάρει διαφορετική μορφή όταν την πρόβαλλα σε σένα. Βλέπω αυτό που κρίνω σαν αμαρτία σου, αλλά μυστικά γνωρίζω ότι είναι δικό μου, και επομένως το μοιραζόμαστε. **Και αυτήν την δική μου αμαρτία είναι που μισώ.**

Και όλος ο οίκτος και η συγχώρεση που θα μπορούσαν να την θεραπεύσουν δίνουν την θέση τους στον φόβο.

Επαναλαμβάνω, όπως μόλις είδαμε, ο Ιησούς χρησιμοποιεί την λέξη "οίκτος" σε αυτήν την πρόταση με θετική έννοια. Όπως έδειξα πριν, υπάρχουν άλλα σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων όπου ο "οίκτος" θα μπορούσε να είναι συνώνυμο της λανθασμένης συμπόνοιας. Αλλά εδώ η λέξη εκφράζει την ικανότητά μας να μην νιώθουμε διαχωρισμένοι από τον ιδιαίτερο σύντροφό μας, αντίθετα να συνειδητοποιούμε ότι ο πόνος αυτού του προσώπου είναι και δικός μας. Επιπλέον, ο πόνος – προερχόμενος από την πίστη στον διαχωρισμό από τον Θεό – είναι μια έκκληση για αγάπη που δεν νιώθουμε ότι αξίζουμε, και μια αγάπη που τελικά θα μας αποδείκνυε ότι είχαμε άδικο και ο Ιησούς δίκιο. Αυτή η έκφραση της ένωσής μας με άλλους, ακόμα και μέσα στο όνειρο του κόσμου, είναι μια αντανάκλαση της αληθινής συμπόνοιας, η έκφραση της συγχώρεσης, και η μόνη πηγή αληθινής θεραπείας που υπάρχει μέσα στα όνειρά μας του πόνου και του θανάτου. Και έτσι, συνειδητοποιούμε ότι ενώ μοιραζόμαστε με κάποιον άλλον την ίδια αδυναμία του εγώ και τον φόβο της Αγάπης του Θεού, την ίδια στιγμή αποκτούμε επίγνωση, μέσω της μικρής προθυμίας μας να μάθουμε, ότι υπάρχει μέσα και στους δύο μας η δύναμη της Αγάπης του Χριστού. Είναι αυτή η έκφραση της φροντίδας και του ενδιαφέροντος για κάποιον άλλον που θεραπεύει τον διαχωρισμό. Η άρνηση αυτής της σκέψης, που επιβεβαιώνει την ατομικότητά μας, μπορεί μόνο "να δώσει χώρο στον φόβο."

Αλήθεια, μια από τις πιο τραγικές συνέπειες της εντελώς λανθασμένης ερμηνείας που δίνουν κάποιοι μαθητές των Θαυμάτων είναι μια ιδιαίτερη έλλειψη ενσυναίσθησης για τους

άλλους και μια ανικανότητα να δείξουν κάποια συμπόνια για τα βάσανα και τον πόνο που τόσο πολύ εκδηλώνονται στον κόσμο. Αντί να είναι μια αυθεντική έκφραση των διδασκαλιών του Ιησού σχετικά με την ψευδαισθητική φύση του σώματος και επομένως και όλου του πόνου και της δυστυχίας, μια τέτοια αναισθησία αντανακλά την υποκείμενη ανάγκη του εγώ να διατηρήσει τον διαχωρισμό. Όπως πάντα, το εγώ προσπαθεί να συγκαλύψει τους δόλιους στόχους του κάτω από προσωπεία πνευματικότητας και σοφίας. Είναι αμέτρητες οι φορές που η Γκλόρια και εγώ έχουμε πει στους μαθητές των σεμιναρίων μας και των τάξεων μας να μην ξεχνούν να είναι φυσιολογικοί, αναφέροντας αυτές τις οικείες φράσεις από το βιβλίο των ασκήσεων:

Υπάρχει ένας τρόπος να ζεις στον κόσμο που δεν υπάρχει, παρόλο που φαίνεται να υπάρχει. Δεν αλλάζεις εμφάνιση, αν και χαμογελάς πιο συχνά. Το μέτωπό σου είναι ήρεμο· τα μάτια σου είναι ήσυχα.
(B. Ασκ. M-155.1:1-3).

Και οι φυσιολογικοί άνθρωποι συνήθως είναι ικανοί να εκφράσουν συμπόνια για όσους αντιμετωπίζουν δυσκολίες, χωρίς να καταφεύγουν σε μεταφυσικές διακηρύξεις για την ψευδαισθητική φύση του κόσμου και του σώματος. Εμείς, άλλωστε, δεν πιστεύουμε πραγματικά σε αυτά που μας διδάσκει ο Ιησούς, γιατί αν πιστεύαμε, δεν θα χρειαζόμαστε τα Μαθήματα του. Ο ίδιος ο Ιησούς σχολιάζει αυτήν την προφανή κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι μαθητές του. Στο Μάθημα 39, "Η Αγιότητά μου είναι η Σωτηρία μου", ξεκαθαρίζει απόλυτα το ότι εξαιτίας της έλξης μας στην ενοχή, δεν περιμένει να πιστέψουμε την απλή αλήθεια αυτού του μαθήματος:

*Αν η ενοχή είναι κόλαση, τί είναι το αντίθετό της; Σίγουρα, δεν είναι δύσκολο. Ο δισταγμός που μπορεί να νιώθεις απαντώντας δεν οφείλεται σε ασάφεια της ερώτησης. Αλλά πιστεύεις ότι η ενοχή είναι κόλαση; **Εάν το πιστεύεις, θα έβλεπες αμέσως πόσο άμεσο και απλό είναι το κείμενο, και δεν θα χρειαζόσουν καθόλου ένα βιβλίο ασκήσεων. Κανείς δε χρειάζεται εξάσκηση για να αποκτήσει αυτό που ήδη είναι δικό του.*** (B. Ασκ. M-39.2)

Και έτσι, σαν μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων, καλά θα κάναμε να επαγρυπνούμε εναντίον του πειρασμού να αρνούμαστε τον φόβο και το μίσος μας κάτω από μεταφυσικές κοινοτοπίες. Αντίθετα, παίρνοντας σαν οδηγό μας τα λόγια του ίδιου του Ιησού, θα έπρεπε να αρχίσουμε να δεχόμαστε την αντίσταση του εγώ μας στην απλή αλήθεια, ζητώντας την βοήθεια του Ιησού να κοιτάξουμε τις άμυνές μας χωρίς ενοχή ή κρίση. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί το μίσος να εξουδετερωθεί, ώστε ο συμπονετικός οίκτος του Ιησού και η συγχώρεση να μπορέσουν να επεκταθούν μέσω του θεραπευμένου νου μας. Οι άνθρωποι που γνωρίζουν την διαφορά ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση δεν έρχονται σε αυτόν τον κόσμο (με τις προφανώς σπάνιες εξαιρέσεις που αναφέρθηκαν προηγουμένως). Μόνον αυτοί που έχουν ξεχάσει αυτήν την διάκριση και έχουν χάσει τον δρόμο τους γεννιούνται στον κόσμο ως ξεχωριστά σώματα και προσωπικότητες. Και για αυτό το λάθος – από το οποίο κανείς δεν εξαιρείται και έτσι το μοιραζόμαστε όλοι μας – μόνον ο οίκτος και

η συμπόνια προς τους άλλους και τους εαυτούς μας είναι μια σωστή αντίδραση.

Πάνω σε αυτό, θυμήθηκα την κρίσιμη σκηνή στο τέλος της πρώτης πράξης της τελευταίας όπερας του Βάγκνερ, Πάρσιφαλ. Στον ήρωα, γνωστό ως ένας "φτωχός ανόητος" εξαιτίας της έλλειψης σοφίας, δίνεται μια ευκαιρία να θεραπεύσει και να θεραπευθεί όταν έρχεται αντιμέτωπος με τα φρικτά βάσανα του έκπτωτου Αμφόρτα, βασιλιά του άγιου δισκοπότηρου. Το μόνο που απαιτείτο από τον Πάρσιφαλ ήταν μια απλή ανταπόκριση που θα έκφραζε το ενδιαφέρον και τον οίκτο του. Αντίθετα, ο φόβος του κάλυψε το προφανές συναίσθημα πίσω από μια βουβή σιωπή που τον κράτησε διαχωρισμένο από τον βασιλιά, προκαλώντας την μομφή του Gurnemanz, του πιο ηλικιωμένου ιππότη που ήταν ο οδηγός του:

Ακόμα στέκεσαι εκεί;
Ξέρεις τί είδες;

Ο Πάρσιφαλ κουνάει το κεφάλι του και παραμένει σιωπηλός, προκαλώντας τον θυμό του Gurnemanz καθώς διώχνει τον ανήξερο Πάρσιφαλ με αυτές τις λέξεις, αναφερόμενος στον σκοτωμό ενός κύκνου από αυτόν νωρίτερα:

Τότε δεν είσαι παρά ένας ανόητος!
Πήγαινε, τότε, όπου θέλεις.
Αλλά πάρε την συμβουλή του Gurnemanz:
Άσε τους κύκνους εδώ στην ησυχία τους,
Και εσύ, εσύ χήνε, βρες μια χήνα για σένα!

Ο Πάρσιφαλ τότε πρέπει να υποφέρει πολλά χρόνια από οδυνηρές περιπλανήσεις μέχρι να αποκτήσει την σοφία της συμπόνιας που τον κάνει, στο τέλος του μουσικού δράματος, να θεραπεύσει και να αποδεσμεύσει τον βασιλιά (και επομένως τον εαυτό του), επιτρέποντάς του αυτός να γίνει ο νέος αρχηγός της ιερής λάρνακας.

Με αυτήν την έννοια, ο Ιησούς θέλει όλους τους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων – με τον ελάχιστο πόνο – να μάθουν το μάθημα του Πάρσιφαλ της απλής συμπόνιας και της ένωσης με τους άλλους, ώστε και εμείς, όπως εκείνος, να μπορούμε να κοιτάξουμε την μισητή τρέλα του κόσμου με οίκτο και συμπόνια, αντί με την επικριτική σιωπή του φόβου και της απομόνωσης.

Αδελφέ, χρειάζεσαι την συγχώρεση του αδελφού σου, διότι μαζί θα μοιράζεστε την τρέλα ή τον Ουρανό. Κι εσύ κι αυτός ή θα υψώσετε τα μάτια σας με πίστη μαζί, ή καθόλου.

Υπάρχουν τουλάχιστον άλλα τρία σημεία στα μαθήματα Θαυμάτων όπου βρίσκουμε το ίδιο κεντρικό θέμα του μαζί – "μαζί, ή καθόλου" - εκφρασμένο περιεκτικά σε μια μόνο φράση: "Η σωτηρία είναι ένα συλλογικό εγχείρημα" (Κ-4.VI.8:2)· "Στην κιβωτό της ειρήνης μπαίνουνε δύο-δύο" (Κ-20.IV.6:5)· και "Κανείς δεν μπορεί να εισέλθει στον Ουρανό μόνος

του” (Β. Ασκ. Μ-134.17:7). Είναι αυτή η ένωση με τον αδελφό σου, στην παρουσία του Αγίου Πνεύματος, που βρίσκεται στην καρδιά της διαδικασίας της συγχώρεσης που μας διδάσκει ο Ιησούς στα Μαθήματα του. Ο τρόπος που θα μπορούμε στην κιβωτό της ειρήνης – εννοώντας την διείσδυσή μας πέρα από το πέπλο αυτού του τελευταίου εμποδίου και απλά γνωρίζοντας τον Θεό όπως Αυτός είναι – είναι μέσω της συγχώρεσης του συντρόφου μας της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους.

Παρόλα αυτά, επαναλαμβάνω, αυτό δεν σημαίνει τίποτα στο επίπεδο της μορφής· συγκεκριμένα ότι πρέπει να υπάρχει κάποιος με τον οποίον να είμαστε σε τρέχουσα εξωτερική σχέση. Μάλλον, ο Ιησούς εννοεί αυτή η ένωση να συμβεί μέσα στον νου μας καθώς και η ακύρωση του αξιώματος του εγώ **ο ένας ή ο άλλος**· συγκεκριμένα, ότι η σωτηρία συμβαίνει εις βάρος των άλλων, όπου η αμαρτία μας γίνεται δικιά τους, και η αθωότητα που αντιλαμβάνονται είναι τώρα δικιά μας. Έτσι θα τιμωρηθούν αυτοί αντί για μας. Όλο αυτό συμβαίνει **μόνο** στον νου. Αφού μόνον εκεί συνέβη το λάθος του διαχωρισμού, μόνον εκεί μπορεί να ακυρωθεί. Επιπλέον, στ’ αλήθεια δεν υπάρχει κανείς έξω από τον νου μας έτσι και αλλιώς, και έτσι δεν είναι **πραγματικά** αυτό το πρόσωπο σαν σώμα από το οποίο είμαστε διαχωρισμένοι και το οποίο χρειάζεται συγχώρεση. Η συγχώρεση, επαναλαμβάνω, συμβαίνει μόνον **μέσα σε έναν νου**, ενωμένο με τον Ιησού, στο **πλαίσιο** μιας σχέσης που φαίνεται να είναι εξωτερική.

Αυτό το απόσπασμα επίσης μας δείχνει ότι είναι αδύνατον να είμαστε διαφορετικοί εμείς και οι αδελφοί μας. Αυτό που βλέπουμε σαν πραγματικό σ’ αυτούς είναι αυτό που έχουμε ήδη δει σαν πραγματικό στον εαυτό μας – δηλαδή την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος ή την ψευδαίσθηση του εγώ. Δεν είναι μόνον η σωτηρία που είναι το συνεργατικό εγχείρημα· το ίδιο αξίωμα ισχύει και για την καταδίκη. Και στον Ουρανό και στην κόλαση μπαίνουμε με τον αδελφό μας – επαναλαμβάνω, μιλάμε μόνον για πεπιοθήσεις μέσα στον νου μας. Δεν μπορεί να ισχύει, επαναλαμβάνω αυτό το σημαντικό σημείο, ότι είμαστε διαφορετικοί από όλους τους άλλους, παρά τους ακαταμάχητους μάρτυρες του εγώ. Είναι γεγονός – τόσο στον Ουρανό όσο και στο όνειρο – ότι είμαστε όμοιοι. Η μόνη μας επιλογή είναι το πώς βλέπουμε αυτήν την ομοιότητα – μέσα από τα μάτια του εγώ ή μέσω της όρασης του Χριστού. Αυτό το θέμα, της έλλειψης διαφορών ανάμεσα στους Υιούς του Θεού, που επίσης αντανάκλα την ενοποιημένη πραγματικότητα του Θεού και του Χριστού, είναι κεντρικό στις διδασκαλίες του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων, όπως βλέπουμε σε αυτά τα σύντομα αποσπάσματα από το κείμενο. Το πρώτο συζητά αυτήν την ενότητα του Θεού με τον Υιό Του, ενώ το δεύτερο εξετάζει την παράνοια της πίστης μας στην ιδιαιτερότητα:

*Ο Θεός δεν μοιράζεται την λειτουργία Του με ένα σώμα. Έδωσε την λειτουργία της δημιουργίας στον Υιό Του επειδή είναι δική Του. Δεν είναι αμαρτία να πιστεύεις ότι η λειτουργία του Υιού είναι ο φόνος, αλλά είναι παρανοϊκό. Αυτά που είναι όμοια δεν μπορεί να έχουν διαφορετική λειτουργία. Η δημιουργία είναι το μέσον για την επέκταση του Θεού, και ό,τι είναι δικό Του πρέπει να είναι και του Υιού Του. **Είτε ο Πατέρας και ο Υιός είναι δολοφόνοι, είτε κανείς τους.** Η ζωή δεν φτιάχνει τον θάνατο, αφού δημιουργεί σαν τον εαυτό της. (Κ-23.IV.3)*

Αυτό που πάντα προστατεύετε σαν μια κρυμμένη πεποίθηση, και το υπερασπίζεστε αν και χωρίς να το αναγνωρίζετε, είναι η πίστη στην ιδιαιτερότητα. Αυτή παίρνει πολλές μορφές, αλλά πάντα συγκρούεται με την πραγματικότητα της δημιουργίας του Θεού και με το μεγαλείο που έδωσε στον Υιό Του. Τί άλλο θα μπορούσε να δικαιολογήσει την επίθεση; Γιατί ποιος θα μπορούσε να μισήσει κάποιον του οποίου ο Εαυτός είναι δικός του, και Τον Οποίον γνωρίζει; **Μόνον οι ιδιαίτεροι θα μπορούσαν να έχουν εχθρούς, γιατί είναι διαφορετικοί και όχι οι ίδιοι. Και η όποια διαφορά επιβάλλει διαβαθμίσεις πραγματικότητας, και μια ανάγκη για κρίση που δεν μπορεί να αποφευχθεί.**

Αυτό που δημιούργησε ο Θεός δεν μπορεί να δέχεται επίθεση, γιατί **δεν υπάρχει τίποτα στον σύμπαν διαφορετικό από αυτό. Αλλά αυτό που είναι διαφορετικό ζητά κρίση**, και αυτή πρέπει να προέρχεται από κάποιον "καλύτερο", κάποιον που δεν μπορεί ποτέ να είναι σαν αυτό που καταδικάζει, κάποιον "πάνω" από αυτό, αναμάρτητο συγκριτικά με αυτό. Και έτσι όντως, η ιδιαιτερότητα γίνεται ένα μέσον και ένα τέλος ταυτόχρονα. Διότι η ιδιαιτερότητα όχι μόνον διαχωρίζει, αλλά και λειτουργεί σαν βάση από την οποία η επίθεση σε αυτούς που φαίνονται "κατώτεροι" από τον ξεχωριστό να είναι "φυσική" και "δίκαιη". Οι ξεχωριστοί νιώθουν αδύναμοι και εύθραυστοι εξαιτίας των διαφορών, διότι αυτό που τους κάνει ξεχωριστούς είναι ο εχθρός τους. Όμως προστατεύουν την εχθρότητα και την ονομάζουν "φίλο". Στο όνομα αυτής της εχθρότητας μάχονται ενάντια στο σύμπαν, γιατί δεν δίνουν μεγαλύτερη αξία σε τίποτα στον κόσμο. (Κ-24.Ι.3-4)

Με αυτό το σκεπτικό, επομένως, μπορεί κανείς να καταλάβει πώς η παραδοσιακή Χριστιανική Θεολογία έχασε το νόημα ακριβώς στο ξεκίνημα με την αντίληψη ότι ο Ιησούς ήταν οντολογικά διαφορετικός από όλους τους άλλους. Ο Ιησούς μιλάει εκτεταμένα στα Μαθήματα Θαυμάτων για να διορθώσει αυτήν την λανθασμένη αντίληψη της ιδιαιτερότητας (πχ. Κ-1.ΙΙ.3-4), γιατί είναι αδύνατον να αγαπάς κάποιον που τον αντιλαμβάνεσαι σαν διαφορετικό. Όπως δείχνει το παραπάνω απόσπασμα για την ιδιαιτερότητα, ο νόμος του το ένα ή το άλλο – η καρδιά της ιδιαιτερότητας – απαιτεί αυτός που βιώνεται ως διαφορετικός να κρίνεται εχθρικά και ως εκ τούτου να μισείται. Όταν αυτό το μίσος το αρνηθούμε και δεν το φέρουμε στην επίγνωσή μας, καλύπτεται από την ιδιαίτερη αγάπη που επιτρέπει στο απωθημένο μίσος να έρθει στην επιφάνεια σε προβαλλόμενες μορφές που καλύπτουν την υποκείμενη πηγή τους. Και έτσι, ο ένας που εμφανίστηκε στο όνειρό μας σαν το μεγάλο σύμβολο της Αγάπης του Θεού μετατράπηκε σε μια σειρά από "πικρά είδωλα" (Απ. Ορ-5.5:7) που αντιπροσωπεύουν το σύστημα σκέψης του εγώ της κρίσης, της ιδιαιτερότητας και του φόνου.

Είναι αυτή η αλήθεια της εγγενούς ομοιότητάς μας, και επομένως της εγγενούς ομοιότητας των πάντων στον κόσμο, που οδήγησε τον Ιησού να μας δώσει αυτήν την ιδιαίτερη προσευχή – την έδωσε στην Έλεν στο τέλος του ημερολογιακού έτους 1966 – που ολοκληρώνει το Κεφάλαιο 15:

Αυτή είναι η περίοδος που ένας νέος χρόνος θα γεννηθεί σύντομα από την εποχή του Χριστού. Έχω τέλεια πίστη σε σένα ότι θα κάνεις όλα όσα θα μπορούσες να επιτύχεις. Τίποτα δεν θα λείπει, και θα κάνεις τέλεια έργα χωρίς να καταστρέψεις τίποτα. Πες, λοιπόν, στον αδελφό σου:

Σε προσφέρω στο Άγιο Πνεύμα ως μέρος του εαυτού μου.

Γνωρίζω ότι θα απελευθερωθείς, εκτός αν θέλω να σε χρησιμοποιώ για να φυλακίζω τον εαυτό μου.

Στο όνομα της ελευθερίας μου επιλέγω την απελευθέρωσή σου, επειδή αναγνωρίζω ότι θα απελευθερωθούμε μαζί.

Έτσι ο χρόνος θα αρχίσει με χαρά και ελευθερία. Υπάρχουν πολλά να γίνουν, και έχουμε καθυστερήσει πολύ. Δέξου την άγια στιγμή καθώς αυτός ο χρόνος γεννιέται, και πάρε την θέση σου, που τόσο καιρό έμενε άδεια, στην Μεγάλη Αφύπνιση. **Κάνε αυτόν τον χρόνο διαφορετικό με το να κάνεις τα πάντα ίδια.** Και άσε όλες σου τις σχέσεις να γίνουν άγιες για σένα. Αυτό είναι το θέλημά μας. Αμήν. (Κ-15.ΧΙ.10)

Θυμηθείτε αυτό που μόλις συζητήσαμε: Αν δω τρέλα σε σένα, είναι επειδή την βλέπω στον εαυτό μου· αν δω τον Ουρανό σε σένα, τότε τον έχω δει πρώτα στον εαυτό μου. Και αν δω τον Ουρανό στον εαυτό μου έχοντας συγχωρέσει όλα όσα πιστεύω ότι είναι του εγώ μέσα μου και μέσα σου, τότε είσαι και εσύ επίσης θεραπευμένος. Αυτό είναι αλήθεια, έστω και αν μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου μπορεί να μεσολαβήσει ένα σημαντικό χρονικό διάστημα ανάμεσα στο λεπτό που προσφέρεται η θεραπεία και στον χρόνο που λαμβάνεται:

Η θεραπεία πάντα μένει στην άκρη όταν θεωρηθεί ως απειλή. Την στιγμή που γίνεται ευπρόσδεκτη είναι εκεί. Όταν η θεραπεία δίνεται, θα ληφθεί. Και τί είναι ο χρόνος μπροστά στα δώρα του Θεού; Έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στο κείμενο στην αποθήκη με τους θησαυρούς απλωμένους εξίσου για τον δότη και τον παραλήπτη των δώρων του Θεού. Κανένα δεν χάνεται, γιατί μόνον να αυξηθούν μπορούν. Κανένας δάσκαλος του Θεού δεν πρέπει να απογοητεύεται αν έχει προσφέρει θεραπεία που δεν φαίνεται να έχει ληφθεί. Δεν είναι στο χέρι του να κρίνει πότε το δώρο του θα γίνει δεκτό. Ας είναι σίγουρος ότι έχει ληφθεί, και να έχει εμπιστοσύνη ότι θα γίνει αποδεκτό όταν αναγνωριστεί σαν ευλογία και όχι σαν κατάρα. (Εγχ-6.2)

Δύο πρόχειρες επισημάνσεις πριν προχωρήσουμε: Αν η συγχώρεση γίνει κατανοητή σαν κάτι άλλο εκτός από την εγκατάλειψη της αντίληψης διαφορών στον νου κάποιου, θα είναι πολύ δύσκολο να εξηγήσει το τί συνέβη στον Ιησού. Άλλωστε, κανείς πρακτικά δεν περπάτησε μαζί του μέσα από το παραπέτασμα, αν και τους έφερε όλους μαζί του επειδή μέσα στον νου του ήξερε ότι όλοι ήταν ενωμένοι με αυτόν. Όπως ήδη έχουμε δει, η Εγχειρίδιο για Δασκάλους δηλώνει ότι ήμασταν μαζί με τον Ιησού όταν “άρχισε να σώζει

τον κόσμο” (Απ. Ορ-6.5:5). Ήμασταν μαζί του επειδή ήξερε ότι ήμασταν μαζί του, και αρκεί μόνον ένας δάσκαλος του Θεού για να σώσει τον κόσμο από την πίστη του στον διαχωρισμό (Εγχ-12). Παρόλα αυτά, επιλέγουμε να παραμένουμε κοιμισμένοι.

Τελικά, έχουμε ήδη συζητήσει την χρήση από τον Ιησού της λέξης "πίστη" στα Μαθήματα Θαυμάτων. Επαναλαμβάνω, η λέξη δεν σημαίνει πραγματικά την πίστη στον Θεό, αν και περιστασιακά στα Μαθήματα χρησιμοποιείται και έτσι. Πιο σημαντική είναι η έννοια να έχεις πίστη στον αδελφό και την αδελφή σου ότι το φως του Χριστού λάμπει μέσα τους παρόλο το σκοτάδι του εγώ – "Εμπιστεύομαι τους αδελφούς μου, που είναι ένα με μένα" (Β. Ασκ. Μ-181). Αυτό δεν σημαίνει ότι αρνούμαστε αυτό που το άλλο πρόσωπο έχει κάνει. Απλά σημαίνει ότι κοιτάζουμε πέρα από την συμπεριφορά του, βλέποντάς την σαν μια έκκληση για αγάπη – συμπεριλαμβανομένης και της δικής μας – και είναι αυτή η έκκληση με την οποίαν ενωνόμαστε. Το άλλο νόημα της πίστης που βρίσκουμε στα Μαθήματα Θαυμάτων, όχι ιδιαίτερα σχετικό με την συζήτησή μας εδώ, αναφέρεται στην απόφαση του επιλογέα να πιστεύει στο εγώ ή στο Άγιο Πνεύμα.

Δίπλα σου είναι κάποιος που σου προσφέρει το δισκοπότηρο της Επανόρθωσης, διότι το Άγιο Πνεύμα είναι μέσα σε αυτόν.

Το "δισκοπότηρο της Επανόρθωσης" είναι ένα σημαντικό Χριστιανικό σύμβολο, αφού παραπέμπει στο δισκοπότηρο (κύπελλο) του Μυστικού Δείπνου που αναφέρεται στα ευαγγέλια. Εκεί, λέγεται ότι ο Ιησούς ευλόγησε τον οίνο, και περιέφερε το κύπελλο γύρω λέγοντας ότι όποιος πίνει από αυτό θα σωθεί, αφού ο οίνος επρόκειτο να ταυτιστεί με το θυσιαστικό και επανορθωτικό αίμα του (πχ. κατά Ματθαίον 26:27-28). Προφανώς ο Ιησούς μιλάει για κάτι άλλο εντελώς διαφορετικό εδώ. Όπως σε πολλά άλλα σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων, χρησιμοποιεί παραδοσιακές Χριστιανικές λέξεις ή σύμβολα, αλλά τους δίνει ακριβώς το αντίθετο νόημα, μετατοπίζοντας το από το σύστημα σκέψης του εγώ της ενοχής και της θυσίας στις σκέψεις συγχώρεσης και αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Και έτσι, εδώ μας διδάσκει ότι οι ιδιαίτεροι σύντροφοί μας στην αγάπη ή το μίσος, μας προσφέρουν το κύπελλο της Επανόρθωσης δίνοντάς μας την ευκαιρία να ακυρώσουμε τις προβολές των εγώ μας πάνω τους, καθιστώντας μας ικανούς να κάνουμε μια άλλη επιλογή – **για** το Άγιο Πνεύμα και όχι **εναντίον** Του. Επιλέγοντας να δούμε πέρα από το εγώ του προσώπου στην Παρουσία του Αγίου Πνεύματος της αλήθειας που είναι μέσα στον νου, αντίστοιχα έχουμε κάνει την ίδια επιλογή και για τον εαυτό μας. Με αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζουμε ότι το Άγιο Πνεύμα είναι Ένα, και έτσι η Αγάπη Του, παρούσα στον καθέναν μας, μας ενώνει μαζί σαν **ένα**.

Θέλεις να κρατήσεις τις αμαρτίες του εναντίον του, ή να δεχτείς το δώρο του σε σένα; Είναι αυτός ο δότης της σωτηρίας φίλος σου ή εχθρός σου; Διάλεξε τι από τα δύο είναι, και θυμήσου πως ό,τι θα λάβεις από αυτόν θα είναι σύμφωνο με την επιλογή σου.

Το θέμα της επιλογής είναι βασικό στα Μαθήματα, και ενώ ο κόσμος μας εμφανίζει πολλές διαφορετικές επιλογές, στην αλήθεια υπάρχει μόνο μία, ανάμεσα σε δύο δυνατότητες: τον

Θεό ή το εγώ, την αλήθεια ή την ψευδαίσθηση. Στην αμέσως επόμενη ενότητα του κειμένου "Η Μεγάλη Εβδομάδα", ο Ιησούς εκφράζει αυτήν την επιλογή με τους όρους των κρίνων ή των αγκαθιών, τα σύμβολα του Πάσχα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων για να εκφράσουν την συγχώρεση και την επίθεση:

Πρόσφερε στον αδελφό σου το δώρο των κρίνων, όχι το ακάνθινο στεφάνι· το δώρο της αγάπης και όχι το "δώρο" του φόβου. Στέκεσαι δίπλα στον αδελφό σου, με αγκάθια στο ένα χέρι και κρίνους στο άλλο, αβέβαιος ποιο να δώσεις. Ενώσου τώρα μαζί μου [με τον Ιησού] και πέταξε μακριά τα αγκάθια, προσφέροντας τους κρίνους αντί για αυτά. (Κ-20.Ι.2:5-7)

Αυτό το θέμα διατρέχει ολόκληρα τα Μαθήματα Θαυμάτων, και το επόμενο απόσπασμα από το βιβλίο των ασκήσεων μας δίνει ακόμα ένα όμορφο παράδειγμα της έκκλησης του Ιησού σε μας να συγχωρήσουμε αντί να επιτεθούμε:

Κοίτα αυτόν τώρα, που τον βλέπεις μόνο σαν σάρκα και κόκαλα, και αναγνώρισε ότι ο Χριστός έχει έρθει σε σένα. Η σημερινή ιδέα [Δώσε μου την ευλογία σου, άγιε Υιέ του Θεού] είναι η σίγουρη διαφυγή σου από τον θυμό και από τον φόβο. Βεβαιώσου ότι θα την χρησιμοποιήσεις αμέσως, αν μπεις στον πειρασμό να επιτεθείς σε έναν αδελφό και να αντιληφθείς σε αυτόν το σύμβολο του φόβου σου. Και θα τον δεις ξαφνικά να μεταμορφώνεται από εχθρό σε σωτήρα· από τον διάβολο στον Χριστό. (Β. Ασκ. Μ-161.12:3-6)

Και τελικά, από το τέλος του κειμένου, "Διάλεξε Ξανά", βρίσκουμε τον Ιησού να κάνει την ίδια έκκληση:

Διάλεξε ξανά αν θέλεις να πάρεις την θέση σου ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου ή να παραμείνεις στην κόλαση, και να κρατήσεις τους αδελφούς σου εκεί. (Κ-31.VIII.1:5)

Αυτή είναι η υπέρτατη έκφραση αυτού που συζητάμε εδώ: Αν κρατώ τις αμαρτίες σου εναντίον σου, όχι μόνο ενισχύω την δικιά μου αμαρτία· κάνω το ίδιο και για σένα. Όμως, όταν συγχωρώ τις "αμαρτίες" σου, παίρνω την ίδια συγχώρεση για μένα, παίρνοντας "την θέση μου ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου". Αυτό δεν σημαίνει ότι οι δικές μου σκέψεις μη συγχώρεσης είναι κυριολεκτικά υπεύθυνες για την παραμονή σου στην κόλαση του συστήματος του εγώ – κανείς δεν έχει αυτού του είδους την δύναμη – αν και μπορούν σίγουρα να ενισχύσουν την απόφασή σου. Αλλά ο Ιησούς μας θέλει σίγουρα να καταλάβουμε ότι **μέσα στον νου μας** θα πιστεύουμε ότι έχουμε κρατήσει τον αδελφό μας στην κόλαση, ενισχύοντας έτσι την ενοχή μας για το ότι έχουμε σταυρώσει τον Υιό του Θεού.

Ο Ιησούς συνεχίζει αυτό το θέμα της δύναμης της συγχώρεσης, καθώς τώρα επιστρέφουμε στο "Το Ανασκήκωμα του Πέπλου":

Έχει μέσα του την δύναμη να συγχωρήσει τις αμαρτίες σου, όπως εσύ τις δικές του. Κανένας δεν μπορεί να προσφέρει την συγχώρεση μόνο στον εαυτό του. Όμως ο σωτήρας σας στέκει δίπλα στον καθένα σας. Άφησέ τον να είναι αυτό που είναι, και μην αναζητάς να φτιάξεις εχθρούς μέσα από την αγάπη.

Αυτό επανέρχεται στο βιβλικό θέμα που συζητήσαμε νωρίτερα, όπου ο Ιησούς λέει στους μαθητές του μετά την ανάστασή του: “Σε όποιους συγχωρήσετε τις αμαρτίες, θα τους συγχωρεθούν· και σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, έτσι θα κρατηθούν” (κατά Ιωάννην 20:23). Προφανώς, εδώ, όπως πάντα στα Μαθήματα Θαυμάτων, στην συγχώρεση δίνεται ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Έχεις την δύναμη να συγχωρήσεις την αμαρτία μου, όχι μέσω κάποιας μαγικής δύναμης που ο μαθητής (και αργότερα ο ιερέας) έχει λόγω της θέσης του, αλλά επειδή θα μπορούσες να αρνηθείς το φαινομενικό γεγονός ότι είμαστε ξεχωριστοί, **θυμίζοντάς μου** έτσι ότι μπορώ να κάνω την ίδια επιλογή που έκανες και εσύ. Παρόμοια, μπορώ να κάνω το ίδιο για σένα. Δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε τις δικές μας αμαρτίες εμείς οι ίδιοι – “Κανείς δεν μπορεί να το δώσει στον εαυτό του μόνο” - επειδή ήταν η επιθυμία να είμαστε μόνοι και ανεξάρτητοι που οδήγησε στο όνειρο του διαχωρισμού κατ’ αρχάς. Η συγχώρεση πρέπει να συμβεί στο πλαίσιο μιας σχέσης, όπως έχω τονίσει επανειλημμένα εδώ σε αυτήν την ενότητα, επειδή ήταν στην πρώτη μας ιδιαίτερη σχέση – με τον Θεό – που έγινε το πρώτο λάθος, κρατήθηκε δυνατά από την ενοχή μας, και όλα τα υπόλοιπα έχουν την ρίζα τους σε αυτό το ένα. Επομένως, είναι η συγχώρεση ενός άλλου – με **το ένα ή το άλλο** σύστημα σκέψης μας – που μας επιτρέπει να δούμε την αγάπη και την συγχώρεση σαν φίλους μας, και τον διαχωρισμό και την επίθεση σαν εχθρούς μας. Ο αδελφός μας τώρα έχει γίνει ο σωτήρας μας, και το σύστημα σκέψης του εγώ “σκότωσε αλλιώς θα σκοτωθείς” έχει επιτέλους αντικατασταθεί. Και έτσι, εάν το κάνω για μένα, πρέπει να το κάνω και για σένα – και αντιστρόφως.

Αυτό μας οδηγεί απευθείας στην σπουδαιότητα της κρίσιμης μεταφυσικής προϋπόθεσης των Μαθημάτων Θαυμάτων, ότι δεν υπάρχει κόσμος έξω από τον νου μας. Ας ανακαλέσουμε αυτές τις σημαντικές και νωρίτερα αναφερθείσες φράσεις από το βιβλίο των ασκήσεων:

Ο κόσμος δεν είναι τίποτα από μόνος του. Ο νους σου πρέπει να του δώσει νόημα. Και ό,τι βλέπεις πάνω του είναι οι επιθυμίες σου, που εμφανίζονται έτσι ώστε να μπορείς να τις κοιτάς και να τις νομίζεις πραγματικές... Δεν υπάρχει κόσμος ανεξάρτητα από αυτό που επιθυμείς... Δεν υπάρχει κόσμος! Αυτή είναι η κεντρική σκέψη που τα Μαθήματα Επιχειρούν να διδάξουν. (B. Ασκ. M-132.4:1-3; 5:1; 6:2-3)

Επομένως, αμέσως μετά από αυτό ακολουθεί, όπως μας θυμίζει τοπ κείμενο, το ότι “Οι νόες είναι ενωμένοι· τα σώματα όχι” (Κ-18.VI.3:1), αφού η σκέψη είναι τα πάντα και η ύλη τίποτα. Δεν είσαι ξεχωριστός από εμένα, επειδή ό,τι βλέπω σε σένα, ό,τι κάνω σε σένα στον νου μου ή με την συμπεριφορά μου, είναι πάντοτε αυτό που κάνω στον εαυτό μου. Είμαστε ένα και το αυτό, παρά την ύπαρξη διαφορετικών μορφών και του τρόπου σκέψης του κόσμου. Ή για να το πω διαφορετικά, δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος ξεχωριστός από

τον εσωτερικό, διότι είναι ένα, γεγονός που αντανακλάται στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των ασκήσεων.

Από την αρχή της επόμενης παραγράφου που αρχίζει με το “Κοίταξε τον Φίλο σου, τον Χριστό ο Οποίος στέκεται δίπλα σου” συμβαίνει κάτι τελείως διαφορετικό. Είναι σχεδόν σαν τα χάλκινα της ορχήστρας των Μαθημάτων να έχουν σηκωθεί για να αναγγείλουν αυτό το νέο μέρος, υπενθυμίζοντας μια φράση που έρχεται αργότερα στο κείμενο, “οι τρομπέτες της αιωνιότητας” (Κ-28.Ι.13:4). Μπορείς σχεδόν να δεις τον Ιησού, σαν τον μαέστρο, να δείχνει τις τρομπέτες να σηκωθούν και να αναγγείλουν αυτήν την εισαγωγή σε αυτό που θα έρθει. Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι προς το τέλος του κειμένου στην ενότητα “Η Όραση του Σωτήρα”, ο Ιησούς κάνει κάτι πολύ παρόμοιο, και παραλληλίζει με το “Το Ανασήκωμα του Πέπλου” όχι μόνο στην μορφή, αλλά και στο περιεχόμενο. Για αυτό, πριν συνεχίσουμε με το “Το Ανασήκωμα του Πέπλου”, θα εξετάσουμε πρώτα αυτήν την ενότητα.

Κεφάλαιο Δεκαέξι

Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑ

Η όγδοη παράγραφος της ενότητας αρχίζει με την πρόταση “Δες τον ρόλο σου μέσα στο σύμπαν!” και όπως συζητήσα στο τέλος του τελευταίου κεφαλαίου, βρίσκουμε ακριβώς την ίδια μουσική φράση που είδαμε στο “Το Ανασθήκωμα του Πέπλου”: “Δες τον Φίλο σου τον Χριστό ο Οποίος στέκεται δίπλα σου.” Εδώ, αναγγέλλει την αποκορύφωση και το ανώτατο σημείο ολόκληρου του κειμένου. Από αυτό το σημείο έως το τέλος βρίσκουμε έναν διαφορετικό χρωματισμό και μια άλλη αίσθηση στο γράψιμο. Πρέπει να αναφέρω, επί τη ευκαιρία, ότι ολόκληρη αυτή η ενότητα είναι γραμμένη σε καθαρό στίχο – στην πραγματικότητα, περίπου οι τελευταίες εξήντα σελίδες του κειμένου είναι σε στίχο. Αυτό το φινάλε στο κείμενο μπορεί επίσης να παρομοιαστεί με αυτό που στην μουσική ονομάζεται κόντα (από το λατινικό *cauda*, που σημαίνει ουρά), και που έρχεται στο τέλος μιας συμφωνίας ή μιας μεγάλης ορχηστρικής δουλειάς. Η κόντα ξεκινάει με την συνηθισμένη αναπτυσσόμενη ακολουθία των προηγούμενων κινήσεων, εισάγοντας μια μουσική που είναι μεν καινούργια, αλλά είναι συνδεδεμένη θεματικά με αυτό που ήδη έχει προηγηθεί. Και αυτό βασικά βρίσκουμε εδώ. Όχι μόνον μοιάζει αυτή η ενότητα σε δομή (μορφή) με τα τελευταία αποσπάσματα της ενότητας “Τα εμπόδια προς την ειρήνη”, αλλά επίσης εκφράζει το ίδιο θέμα (περιεχόμενο): τον ρόλο μας στην συγχώρεση που εκφράζεται σε αυτόν τον κόσμο, η ολοκλήρωση της οποίας μας φέρνει στην πύλη του Ουρανού.

Δες το ρόλο σου μέσα στο σύμπαν! Σε κάθε μέρος της αληθινής δημιουργίας ο Κύριος της Αγάπης και της ζωής έχει εμπιστευτεί όλη τη σωτηρία από την αθλιότητα της κόλασης.

Αυτός είναι ο ρόλος της συγχώρεσης, που ο Θεός – “ο Κύριος της Αγάπης και της ζωής” – έχει “εμπιστευθεί” σε μας σε αυτόν τον κόσμο μέσω του Αγίου Πνεύματος. Πράγματι, είναι ο μόνος αληθινός ρόλος που έχουμε, και ο ένας που μοιραζόμαστε με όλους τους ανθρώπους – “κάθε μέρος της αληθινής δημιουργίας”. Και είναι η εκπλήρωση αυτού του ρόλου της συγχώρεσης εκ μέρους μας – αυτό που κάπου αλλού στο κείμενο αναφέρεται ως η “ιδιαίτερη αποστολή” μας (πχ. Κ-25.VI) – που θα μας σώσει από την αθλιότητα της ενοχής στον νου μας, που *είναι* η αθλιότητα της κόλασης.

Και στον κάθε ένα Εκείνος έχει επιτρέψει την χάρη να είναι ένας σωτήρας των αγίων που ειδικά έχει εμπιστευθεί στην φρονίδα του.

Κάθε ένας από μας σε αυτόν τον κόσμο έχει κάποιους ανθρώπους με τους οποίους μαθαίνουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης – “τους αγίους που ειδικά έχει εμπιστευθεί στην φρονίδα του.” Θα μπορούσαν να είναι οι οικογένειες στις οποίες γεννιόμαστε, οι οικογένειες που φτιάχνουμε αργότερα, οι κοντινοί μας φίλοι, οι άνθρωποι με τους οποίους

δουλεύουμε, κλπ. Και γινόμαστε σωτήρες για αυτούς όπως ακριβώς και αυτοί γίνονται οι σωτήρες για εμάς, επειδή μέσω της διαδικασίας της συγχώρεσης μπορούμε να σωθούμε από την ενοχή που υπάρχει στον νου μας, υπενθυμίζοντας συγχρόνως στους άλλους ότι η ίδια επιλογή είναι διαθέσιμη και για αυτούς περιμένοντας την αποδοχή τους. Η ενότητα του Κεφαλαίου 25 που ονομάζεται “Η Ιδιαίτερη αποστολή” εξετάζει το ίδιο θέμα με μεγαλύτερη λεπτομέρεια αλλά δεν θα πάρουμε αποσπάσματα από αυτήν. Αντί για αυτό, θα τονίσουμε το παραπάνω απόσπασμα με το ακόλουθο κομμάτι από την ενότητα “Εισερχόμενοι στην Κιβωτό” στο Κεφάλαιο 20:

Οι αναμάρτητοι δίνουν όπως έλαβαν. Δες λοιπόν την δύναμη της απουσίας της αμαρτίας μέσα στον αδελφό σου, και μοιράσου με αυτόν την δύναμη της απελευθέρωσης από την αμαρτία που του προσέφερες. Σε καθέναν που περπατά σε αυτή την γη μέσα σε φαινομενική μοναξιά έχει δοθεί ένας σωτήρας που έχει σαν ιδιαίτερη αποστολή εδώ να τον απελευθερώσει, και έτσι να απελευθερωθεί και ο ίδιος. Στον κόσμο του διαχωρισμού καθένας αυτοπροσδιορίζεται χωριστά, αν και όλοι είναι το ίδιο. Όμως αυτοί που γνωρίζουν ότι είναι όλοι το ίδιο δεν χρειάζονται σωτηρία. Και ο καθένας βρίσκει τον σωτήρα του όταν είναι έτοιμος να κοιτάξει το πρόσωπο του Χριστού, και να Τον δει αναμάρτητο.

Το σχέδιο δεν είναι δικό σου, ούτε χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα άλλο παρά μόνο για τον ρόλο που σου έχει δοθεί να μάθεις. Γιατί Αυτός που γνωρίζει τα υπόλοιπα θα το επιβλέπει χωρίς την δική σου βοήθεια. Αλλά μην νομίσεις ότι Εκείνος δεν χρειάζεται τον δικό σου ρόλο να Τον βοηθήσει με τα υπόλοιπα. Γιατί στον ρόλο σου στηρίζονται όλα τα υπόλοιπα, χωρίς τα οποία κανένα μέρος δεν είναι πλήρες, ούτε και το σύνολο είναι ολοκληρωμένο χωρίς το δικό σου μέρος. (Κ-20.IV.5:1-6:4)

Και όταν η συγχώρεσή μας είναι πλήρης, η Υιότητα είναι θεραπευμένη ως ένα. Αυτός είναι ο ρόλος μας στο σχέδιο της Επανάρθωσης. Το πώς αυτή η θεραπεία γίνεται – “Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνος μου” (Β. Ασκ. Μ-137) – δεν μπορεί να γίνει κατανοητό από την οπτική του δυιστικού μας κόσμου, αλλά μέσα στον θεραπευμένο νου αυτή “η απλή δήλωση ενός απλού γεγονότος” (πχ. Κ-26.III.4:5) είναι σαφής, αναμφίβολη και εύκολα κατανοητή.

Και αυτό μαθαίνει όταν κοιτάξει πρώτα τον αδελφό του όπως κοιτάζει τον εαυτό του, και δει τον εαυτό του να καθρεφτίζεται σ’ αυτόν.

Ένα άλλο θέμα που βρίσκουμε να επαναλαμβάνεται σε ολόκληρο το βιβλίο των Μαθημάτων Θαυμάτων, είναι η ιδέα ότι, όταν κρίνουμε τους άλλους ανθρώπους, πρέπει να τους βλέπουμε ως ξεχωριστούς από μας. Επανειλημμένα μας προτρέπει ο Ιησούς να μην κρίνουμε ο ένας τον άλλον, γιατί όταν το κάνουμε, οι διαφορές που έχουμε κάνει πραγματικές για τον εαυτό μας ενισχύουν την πίστη μας στην διαφορά που είχαμε

εδραιώσει ανάμεσα στους εαυτούς μας και στον Θεό όταν το όνειρο του διαχωρισμού άρχισε. Επιπλέον, αν ο στόχος μας είναι να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας τότε οι διαφορές γίνονται πανίερες, αρχίζοντας με την πρωταρχική διαφορά – επαναλαμβάνω, αντιλαμβανόμενη από τον Υιό σε σχέση με τον Δημιουργό του – που εδραίωσε την ξεχωριστή μας ταυτότητα. Έτσι, μέσα στο όνειρο του κόσμου των κομματιασμένων ατόμων, το να βλέπουμε τον άλλον σαν χωριστό και διαφορετικό από εμάς είναι ο τρόπος να διατηρήσουμε και να εξασφαλίσουμε την ατομική μας ζωή.

Από την άλλη πλευρά, η μόνη κρίση που ο Ιησούς μας ζητά να κάνουμε στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι η κρίση που βλέπει ότι είμαστε όλοι το ίδιο. Και είμαστε όλοι το ίδιο και στο βασικό επίπεδο που μοιραζόμαστε τον ίδιο Χριστό – την μία αληθινή μας Ταυτότητα – καθώς και στο ότι μοιραζόμαστε την πίστη του εγώ στον διαχωρισμό. Αν πραγματικά γνωρίζαμε ότι όταν κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλον κυριολεκτικά κάνουμε επίθεση στον εαυτό μας, αφού αληθινά είμαστε ένα, θα παραιτούμαστε αμέσως και εντελώς από τις επιθετικές μας σκέψεις. Αυτός είναι ο λόγος που η παραίτηση από αυτές τις σκέψεις μέσω της συγχώρεσης είναι η κεντρική διδασκαλία του Ιησού στα Μαθήματά του. Και αυτός είναι ο λόγος που ο αδελφός μας γίνεται ο σωτήρας μας. Στην διαδικασία της συγχώρεσης των ιδιαίτερων σχέσεών μας – που πάντα βασίζονται στον διαχωρισμό και στις διαφορές – φθάνουμε να αναγνωρίσουμε ότι κάθε μία περιέχει επίσης την άγια στιγμή της σωτηρίας, με τους συντρόφους μας να είναι οι σωτήρες μας, όπως και εμείς είμαστε για αυτούς.

Με αυτόν τον τρόπο η έννοια εαυτού του μπαίνει στην άκρη, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσα στην όρασή του και σε αυτό που κοιτάζει, για να κρίνει αυτό που παρατηρεί.

Νωρίτερα σε αυτό το κεφάλαιο υπάρχει μια διεισδυτική συζήτηση σχετικά με την έννοια του εαυτού σε αντίθεση με τον Εαυτό (Κ-31.Υ). Η έννοια του εαυτού που όλοι καθιερώσαμε είναι ότι είμαστε ξεχωριστοί από τον κόσμο και αθώα θύματα της αντιλαμβανόμενης σκληρότητάς του, μια αντίληψη για την οποία δεν αναλαμβάνουμε απολύτως καμία ευθύνη. Όταν αυτή η έννοια εαυτού αλλάξει, πράγμα το οποίο πάλι μας βοηθά ο Ιησούς να επιτύχουμε μέσω της συγχώρεσης, δεν υπάρχουν πια παρεμβολές του εγώ που μπορούν να σταθούν ανάμεσα σε μας και στο άλλο πρόσωπο. Αυτό, επαναλαμβάνω, είναι ο στόχος της διδασκαλίας των Μαθημάτων Θαυμάτων: Εάν αληθινά κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον χωρίς προβολές αμαρτίας, ενοχής ή φόβου, τότε το μόνο που θα βλέπαμε θα ήταν ένας καθρέφτης αυτού που πραγματικά είμαστε – το πρόσωπο του Χριστού, το όραμα της αληθινής αθωότητας.

Και σ' αυτό το μοναδικό όραμα όντως βλέπει το πρόσωπο του Χριστού, και καταλαβαίνει ότι βλέπει τον καθένα όπως κοιτάζει αυτό. Γιατί υπάρχει φως εκεί όπου υπήρχε πριν σκοτάδι, και τώρα το πέπλο σηκώνεται από την όραση του.

Αυτό είναι που εννοεί ο Ιησούς σε άλλες ενότητες όπου μας διδάσκει ότι όταν συγχωρούμε ολοκληρωτικά ένα πρόσωπο, τους συγχωρούμε όλους, επειδή είμαστε όλοι το ίδιο:

Ο αδελφός σου πρώτος ανάμεσά τους θα ειδωθεί [σαν μάρτυρας της μάθησής μας από το Άγιο Πνεύμα], αλλά χιλιάδες στέκονται πίσω του, και πίσω από τον καθένα τους υπάρχουν χίλιοι ακόμα (Κ-27.V.10:4).

Είμαστε όλοι το ίδιο στην όρασή μας όταν βλέπουμε μέσα από τα μάτια της αγιότητας, επειδή δεν υπάρχει τίποτα μέσα μας που θα μπορούσε να παρέμβει στην επέκταση της όρασης του Αγίου Πνεύματος. Επομένως, η μέθοδος που μας παρουσιάζουν τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να ακυρώσουμε όλες τις παρεμβολές που βάζουμε ανάμεσα σε μας και στους άλλους. Δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για το τί θα έπρεπε να δούμε ή τί θα έπρεπε να κάνουμε. Απλά παραιτούμαστε από τις παρεμβολές σε αυτήν την όραση – τα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη – και τότε αυτόματα θα ακολουθήσουμε την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος.

Σε αυτό το όμορφο απόσπασμα από την Αποσαφήνιση των όρων, ο Ιησούς περιγράφει την λειτουργία του προσώπου του Χριστού να μας προετοιμάσει για τον Θεό, αφού η συγχώρεση μας οδηγεί απαλά στην πύλη του Ουρανού, με το μακρύ και κουραστικό ταξίδι που κάναμε με τους ιδιαίτερους συντρόφους μας να έχει επιτέλους τελειώσει. Παρακαλώ σημειώστε ότι η πρώτη πρόταση παρουσιάζει αυτό που έχουμε αναφέρει και αλλού στο βιβλίο σαν την συνταγή των Μαθημάτων Θαυμάτων για την σωτηρία:

Το πρόσωπο του Χριστού πρέπει να ειδωθεί πριν μπορέσει να επιστρέψει η ανάμνηση του Θεού. Η αιτία είναι προφανής. Το να δεις το πρόσωπο του Χριστού συνεπάγεται την αντίληψη. Κανείς δεν μπορεί να κοιτάξει την γνώση. Αλλά το πρόσωπο του Χριστού είναι το μεγάλο σύμβολο της συγχώρεσης. Είναι η σωτηρία. Είναι το σύμβολο του πραγματικού κόσμου. Όποιος κοιτάζει αυτό δεν βλέπει πια τον κόσμο. Είναι τόσο κοντά στον Ουρανό όσο είναι δυνατόν όντας έξω από την πύλη. Όμως, από αυτήν την πύλη δεν απέχει περισσότερο από μόλις ένα βήμα. Είναι το τελευταίο βήμα. Και αυτό το αφήνουμε στον Θεό. (Απ. Ορ-3.4)

Το φως της συγχώρεσης αντικαθιστά το σκοτάδι της προβαλλόμενης ενοχής, και αυτό είναι που σηκώνει το πέπλο που ο κόσμος συντηρούσε σαν την ασπίδα που μας “προστάτευε” από τον Θεό. Στην πραγματικότητα το πέπλο δεν ήταν τίποτα, και η συγχώρεση μας επιτρέπει να δούμε το φως που λάμπει μέσα από το λεπτεπίλεπτο πέπλο του κόσμου:

Ο κόσμος στέκεται σαν ένας ογκόλιθος μπροστά στο πρόσωπο του Χριστού. Αλλά η αληθινή αντίληψη τον βλέπει μόνο σαν ένα εύθραυστο πέπλο, που διαλύεται τόσο εύκολα ώστε δεν μπορεί να διατηρηθεί περισσότερο από μια στιγμή. Επιτέλους φαίνεται μόνο σαν αυτό που είναι. Και τώρα δεν μπορεί παρά μόνο να εξαφανιστεί, γιατί τώρα υπάρχει ένα άδειο μέρος που έχει καθαριστεί και ετοιμαστεί. Εκεί που πρώτα ήταν ανιληπτή η καταστροφή εμφανίζεται το πρόσωπο του Χριστού, και σε αυτήν την στιγμή ο κόσμος ξεχνιέται, με τον χρόνο να έχει τελειώσει για πάντα καθώς ο κόσμος στροβιλίζεται στο τίποτα από όπου προήλθε. (Αποσ. Ορ.-4.4)

Επαναλαμβάνω, ο σκοπός μας δεν είναι να αναζητήσουμε τον Θεό, ούτε να υπερβούμε τον κόσμο, αλλά μάλλον να ζητήσουμε την βοήθεια του Ιησού για να αφαιρέσουμε τα εμπόδια στο να βιώσουμε την αγάπη του, πίσω από την οποία βρίσκεται η Αγάπη του Θεού και ο Ουρανός.

Ερχόμαστε τώρα σε μια άμεση αναφορά στην ενότητα “Η Όραση του Σωτήρα” στα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη.

Το πέπλο μπροστά στο πρόσωπο του Χριστού, ο φόβος του Θεού και της σωτηρίας, και η αγάπη της ενοχής και του θανάτου, όλα είναι διαφορετικά ονόματα για ένα μόνο λάθος [η αγάπη της ενοχής και του θανάτου αναφέρονται συγκεκριμένα στο πρώτο και στο τρίτο εμπόδιο, και σίγουρα μπορούμε να συμπεριλάβουμε και το δεύτερο εμπόδιο, την έλξη του πόνου]· ότι υπάρχει μια απόσταση ανάμεσα σε σένα και στον αδελφό σου, ο οποίος μένει διαχωρισμένος εξαιτίας μιας ψευδαίσθησης του εαυτού σου που τον κρατά μακριά από εσένα και εσένα από αυτόν.

Μπορούμε να κατανοήσουμε ότι το απόσπασμα λέει ότι τα διάφορα εμπόδια – όλες οι κοσμικές ανησυχίες που μας απασχολούν (όπως φαίνεται στο πάνω μέρος του δεξιού κουτιού στο σχεδιάγραμμα Β) – δεν είναι παρά διαφορετικά ονόματα ή σύμβολα για το ένα βασικό λάθος του διαχωρισμού. Αυτό το λάθος – η πίστη ότι υπάρχει απόσταση ανάμεσά μας – είναι το μικρό χάσμα για το οποίο έχουμε μιλήσει προηγουμένως. Είναι η πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από “κάθε ζωντανό πράγμα” (Κ-19.IV-Δ.15:3), η οποία προέρχεται από την προβολή της αρχικής πίστης ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό. Αυτή η πίστη αυτόματα μας διαχωρίζει από τον Χριστό μέσα μας, και έπειτα προβάλλεται έξω, καταλήγοντας στην πίστη ότι πράγματι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Χριστό μέσα στους αδελφούς και στις αδελφές μας. Και όλο αυτό μας “προστατεύει” από την ανύπαρκτη οργή του Θεού του εγώ, που η ίδια είναι η προστασία του εγώ από την Αγάπη του αληθινού Θεού.

Αυτό το απόσπασμα τονίζει επίσης μια πάρα πολύ σημαντική πλευρά του συστήματος σκέψης του εγώ, και αντίστοιχα, την διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για αυτήν. Είναι ο λόγος, για παράδειγμα, που “Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα” (Κ-1.I.1:1). Υπάρχει, στ’ αλήθεια, μόνον ένα λάθος: η πίστη ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό. Το αμυντικό σύστημα του εγώ απαιτεί να κατακερματιστεί αυτή η μία σκέψη σε έναν άπειρο σχεδόν αριθμό εκδηλώσεων, που η καθεμία απαιτεί μια διαφορετική απάντηση. Γι’ αυτό ο κόσμος μας προκαλεί τόση σύγχυση, είναι τόσο πολύπλοκος και σχεδόν χωρίς ελπίδα στην αναζήτηση θεραπείας για τα μυριάδες προβλήματα που συνεχώς αντιμετωπίζουμε. Αλλά όλες οι ανησυχίες μας εδώ στο όνειρο του κόσμου αντανακλούν την υποκείμενη πίστη ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικότητα και οι διαφορές είναι αληθινές. Ας ξαναδοούμε αυτήν την δήλωση-κλειδί από την ενότητα “Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας” στην αρχή του Κεφαλαίου 18:

*Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι φόβος κατασκευάσες **ένα μόνο υποκατάστατο**. Έχει πάρει πολλές μορφές, επειδή υποκατέστησε την αλήθεια με ψευδαισθήσεις· την ολότητα με τον κατακερματισμό. Έχει γίνει τόσο θρυμματισμένο και υποδιαιρεμένο και διαιρεμένο ξανά, ξανά και ξανά, ώστε **τώρα είναι σχεδόν αδύνατον να αντιληφθείς ότι κάποτε ήταν ένα και εξακολουθεί να είναι αυτό που ήταν**. Αυτό το ένα λάθος, που μετέτρεψε την αλήθεια σε ψευδαίσθηση, το άπειρο σε χρόνο και την ζωή σε θάνατο, ήταν το μόνο που κάνατε. Όλος σας ο κόσμος στηρίζεται σε αυτό. Το κάθε τι που βλέπεις το αντανακλά, και κάθε ιδιαίτερη σχέση που δημιουργήσες ποτέ είναι μέρος του. (Κ-18.1.4)*

Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας επομένως αντανακλούν αυτήν την δυναμική του εγώ, διαιωνίζοντας την υποκείμενη ψευδαίσθηση. Και όμως την ίδια στιγμή, όταν αυτές οι σχέσεις προσφερθούν στον Ιησού γίνονται ο δρόμος που καταργεί την ψευδαίσθηση και μας σώζει από την ενοχή μας. Τα μέσα που έχει χρησιμοποιήσει το εγώ για να προστατεύσει την πίστη του στον διαχωρισμό, τώρα γίνονται τα μέσα που μπορεί να χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να μας ελευθερώσει: “Τέτοια είναι η όλο καλοσύνη αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα· η χρήση από Εκείνο αυτού που έφτιαξες, για να θεραπεύσει αντί να βλάψει.” (Κ-25.VI.4:1).

Και έτσι, αφού δεν υπάρχει παρά μόνον ένα πρόβλημα – η πίστη στον διαχωρισμό – χρειάζεται μόνον μία λύση – την συγχώρεση που ακυρώνει τον διαχωρισμό. Επαναλαμβάνοντας το Μάθημα 80: “Ένα πρόβλημα, μία λύση. Η σωτηρία έχει επιτευχθεί”. (Β. Ασκ. Μ-80.1:5-6)

Το σπαθί της κρίσης είναι το όπλο που δίνεις στην ψευδαίσθηση του εαυτού σου, για να μπορέσει να πολεμήσει ώστε να διατηρήσει τον χώρο που κρατάει τον αδελφό σου σε απόσταση και χωρίς αγάπη.

Συνεχώς χρησιμοποιούμε την κρίση για να κρατήσουμε τους εαυτούς μας χωριστά το έναν από τον άλλον για να προστατέψουμε την ατομική μας ταυτότητα – “την ψευδαίσθηση του εαυτού μας” - και μέσω των Μαθημάτων Θαυμάτων ο Ιησούς μας ζητά να μην κρίνουμε. Καθώς αυτό είναι ένα τόσο κρίσιμο μέρος του συστήματος σκέψης του εγώ, και στο οποίο ο Ιησούς αφιερώνει σημαντικό χρόνο στα Μαθήματά του, θα παρεκκλίνουμε λίγο εδώ και θα κάνουμε όπως και αυτός κάνει. Αρχίζουμε σχολιάζοντας πώς δεν υπάρχει τρόπος στην πραγματικότητα που θα μπορούσαμε ποτέ να κρίνουμε οτιδήποτε, επειδή δεν υπάρχει τρόπος να γνωρίζουμε ή να κατανοούμε οτιδήποτε εμπλέκεται σε μια απόφαση. Πρέπει να παραιτηθούμε, όχι πραγματικά από την κρίση μας, αλλά από την ψευδαίσθηση ότι μπορούμε να κρίνουμε, γιατί ο Ένας που μπορεί να κρίνει αληθινά είναι το Άγιο Πνεύμα, ή ο Ιησούς. Έτσι, στο Εγχειρίδιο για Δασκάλους διαβάζουμε αυτήν την υπέροχη περίληψη της κατάστασης στην οποία βρίσκονται όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο, και την οποία πρέπει να δεχθούμε ταπεινά για να μπορέσουν να βρουν διαρκή ειρήνη. Είναι ένα πολύ πειστικό επιχείρημα που μόνο ένας ανόητος θα προσπαθούσε να αντικρούσει:

Αυτό που είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσει ο δάσκαλος του Θεού είναι, όχι ότι δεν θα έπρεπε να κρίνει, αλλά ότι δεν μπορεί να κρίνει. Εγκαταλείποντας την κρίση, απλά εγκαταλείπει κάτι που δεν είχε. Παραιτείται από μια ψευδαίσθηση·ή, καλύτερα, έχει μια ψευδαίσθηση παραίτησης. Στην πραγματικότητα, απλά έγινε πιο έντιμος. Αναγνωρίζοντας ότι η κρίση ήταν πάντα αδύνατη για εκείνον, παύει να το προσπαθεί. Αυτό, δεν είναι θυσία. Αντίθετα, βάζει τον εαυτό του σε μια θέση όπου η κρίση μάλλον μπορεί να συμβαίνει μέσω αυτού, και όχι από αυτόν. Και αυτή η κρίση δεν είναι ούτε “καλή” ούτε “κακή”. Είναι η μία και μοναδική κρίση που υπάρχει: “Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος ενοχής, και αμαρτία δεν υπάρχει.”

Σκοπός του προγράμματος σπουδών μας, σε αντίθεση με το στόχο της μάθησης του κόσμου, είναι η αναγνώριση ότι η κρίση – με τη συνηθισμένη της έννοια – είναι αδύνατη. Αυτό δεν είναι μια άποψη, αλλά ένα γεγονός. Προκειμένου να κρίνει κανείς σωστά οτιδήποτε, θα έπρεπε να γνωρίζει πλήρως ένα ασύλληπτα ευρύ φάσμα δεδομένων· παρελθόντων, παρόντων και μελλοντικών. Θα έπρεπε να είναι σε θέση να διακρίνει προκαταβολικά όλες τις συνέπειες των κρίσεών του πάνω σε όλους και σε όλα που εμπλέκονται σ’ αυτές με οποιοδήποτε τρόπο. Και επιπλέον, θα έπρεπε να είναι βέβαιος ότι δεν υπάρχει καμιά στρέβλωση στην αντίληψή του, έτσι ώστε η κρίση του να είναι απόλυτα δίκαιη, τόσο στο παρόν όσο και στο μέλλον. Ποιος είναι σε θέση να το κάνει αυτό; Ποιος, εκτός από φαντασιώσεις μεγαλείου, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάτι τέτοιο για τον εαυτό του;... Σοφία δεν είναι η κρίση· είναι η εγκατάλειψη της κρίσης. **Κάνε λοιπόν μια τελευταία κρίση την εξής: Υπάρχει Κάποιος μαζί σου, του Οποίου η κρίση είναι τέλεια. Αυτός πράγματι γνωρίζει όλα τα γεγονότα· παρελθόντα, παρόντα και μέλλοντα. Αυτός πράγματι γνωρίζει όλες τις συνέπειες της κρίσης Του πάνω σε κάθε έναν και κάθε τι που εμπλέκεται με οποιοδήποτε τρόπο. Και είναι απόλυτα δίκαιος προς όλους, επειδή δεν υπάρχει καμιά στρέβλωση στην αντίληψή Του.**

Επομένως παραιτήσου από την κρίση, όχι με λύπη μα μ’ ένα στεναγμό ευγνωμοσύνης. Τώρα έχεις ελευθερωθεί από ένα φορτίο τόσο μεγάλο, που μόνο να παραπατάς και να πέσεις θα μπορούσες, κάτω απ’ το βάρος του. Και ήταν όλο μια ψευδαίσθηση. Τίποτα περισσότερο. (Εγχ-10.2-3; 4:5-5:4)

Όμως, κάνοντας δηλώσεις σαν και αυτές, ο Ιησούς δεν μιλάει για τις συνηθισμένες καθημερινές κρίσεις που όλοι κάνουμε, όπως τί ρούχα θα φορέσουμε, τί φαγητό θα φάμε, τί λέξεις θα χρησιμοποιήσουμε στις συνομιλίες μας κλπ. Αυτό το κάνει εντελώς σαφές στο τέλος του Εγχειριδίου για δασκάλους, αφού μας παρακινεί, άλλη μια φορά να ζητάμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος όταν είναι να πάρουμε μια απόφαση:

Μήπως αυτό σημαίνει ότι δεν μπορείς να πεις τίποτα αν προηγουμένως δεν Το έχεις συμβουλευτεί; Όχι, βέβαια! Κάτι τέτοιο δεν θα ήταν καθόλου

πρακτικό, και το πρακτικό είναι εκείνο για το οποίο αυτά τα Μαθήματα πάρα πολύ ενδιαφέρονται. Εάν σου έχει γίνει συνήθεια να ζητάς βοήθεια όταν και όπου μπορείς, τότε να είσαι σίγουρος ότι η σοφία θα σου δίνεται όταν την χρειάζεσαι. (Εγχ-29.5:5-8)

Στο απόσπασμα που εξετάζουμε τώρα από την ενότητα “Η Όραση του Σωτήρα”, η κρίση για την οποία μιλά ο Ιησούς έχει σχέση με τις επιθετικές μας σκέψεις για τους άλλους – καταδικαστικές κρίσεις που ο σκοπός τους είναι να μας κρατά διαχωρισμένους – αλλά χωρίς κάποια συνειδητή σκέψη αμαρτίας για τις επιθέσεις μας αφού η αμαρτία τώρα βρίσκεται στον άλλον. Η παραίτηση από αυτές τις κρίσεις είναι ένας καλός τρόπος να συνοψίσεις την φύση της ακυρωτικής διαδικασίας. Η συνεχής κρίση μας για τους άλλους μας κρατά διαχωρισμένους, και διατηρεί την ασυγχωρησία προς τον εαυτό μας, μια έκφραση της ενοχής που είναι η κύρια έλξη του εγώ. Η επόμενη παράγραφος δηλώνει αυτήν την δυναμική πολύ καθαρά:

*Εάν δεν ένιωθες ένοχος δεν θα μπορούσες να επιτεθείς, γιατί η καταδίκη είναι η ρίζα της επίθεσης. Είναι η επίκριση ενός νου από έναν άλλον που τον κρίνει ανάξιο για αγάπη και άξιο τιμωρίας. Αλλά εδώ βρίσκεται ο διχασμός. Γιατί ο νους που κρίνει αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως ξεχωριστό από τον νου που κρίνεται, και **πιστεύει ότι τιμωρώντας κάποιον άλλον ο ίδιος θα γλυτώσει την τιμωρία**. Και όλο αυτό είναι απλά μια παραπλανητική προσπάθεια του νου να αρνηθεί τον εαυτό του, **και να ξεφύγει από την τιμωρία της άρνησης**. Δεν είναι μια προσπάθεια να παραιτηθεί από την άρνηση, αλλά να προσκολληθεί σε αυτήν. Γιατί είναι η ενοχή που έχει συσκοτίσει τον Πατέρα σε σένα, και είναι η ενοχή που σε έχει οδηγήσει στην παράνοια. (Κ-13.Εισ.1)*

Αναφερόμενος στην κάτω δεξιά πλευρά του Σχεδιαγράμματος Β, βλέπουμε ότι ο βασικός μας φόβος είναι η Αγάπη του Θεού, που στην πραγματικότητα είναι ο φόβος να χάσουμε την ατομικότητά μας. Έτσι αυτό που προσπαθεί πάντα να κάνει το εγώ είναι να μας διαχωρίσει από αυτόν τον **τόπο** της αγάπης μέσα μας, και μετά προφανώς να μας διαχωρίσει από τον **τόπο** της αγάπης μέσα στους αδελφούς μας. Αυτός ο **τόπος** είναι το μοναδικό σπίτι του Αγίου Πνεύματος, ο ορθός νους που μοιραζόμαστε με “κάθε ζωντανό πράγμα”. Η επίκριση είναι μια μορφή επίθεσης που εκφράζει τον φόβο μας, και αφού κρίνουμε και επιτιθέμεθα, τότε η ανάμνηση της Αγάπης του Θεού πρέπει να συσκοτίζεται σε μας, ακόμα και αν κάποιο μέρος του νου μας ακόμα την επικαλείται, όπως βλέπουμε στο ακόλουθο σημαντικό απόσπασμα από την ενότητα “Η Κρίση του Αγίου Πνεύματος” από το Κεφάλαιο 12. Εδώ, με ακόμα ένα πολύ πειστικό επιχείρημα, ο Ιησούς μας διδάσκει ότι κάθε έκφραση του εγώ – στους άλλους ή σε μας – είναι απόδειξη ότι η αγάπη είναι παρούσα στον νου μας. Επομένως, όλη η επίθεση και όλος ο φόβος δεν είναι παρά εκκλήσεις για την αγάπη που έχουμε αρνηθεί, μια αγάπη όμως που είναι ακόμα μέσα στον νου μας, περιμένοντας υπομονετικά την επιστροφή μας για να διεκδικήσει την Ταυτότητα που είναι δική μας στην αλήθεια:

Εφαρμόζοντας την ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος στις αντιδράσεις των άλλων όλο και πιο σταθερά, θα αποκτήσεις μια αυξανόμενη επίγνωση ότι τα κριτήριά Του είναι εξίσου εφαρμόσιμα σε σένα. Διότι το να αναγνωρίσεις τον φόβο δεν αρκεί για να διαφύγεις από αυτόν, αν και η αναγνώριση είναι απαραίτητη για να καταδείξει την ανάγκη διαφυγής. Το Άγιο Πνεύμα πρέπει να εξακολουθεί να μεταφράζει τον φόβο σε αλήθεια. Αν αφηνόσουν με τον φόβο, μόλις τον είχες αναγνωρίσει, θα έκανες ένα βήμα μακριά από την πραγματικότητα, όχι προς αυτήν. Όμως έχουμε επανειλημμένα τονίσει την ανάγκη να αναγνωρίσεις τον φόβο και να τον αντιμετωπίσεις χωρίς μεταμφίεση ως ένα σημαντικό βήμα προς την ακύρωση του εγώ. Σκέψου πόσο πολύ θα σε υπηρετήσει τότε η ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος για τα κίνητρα των άλλων. Έχοντας σε διδάξει να δέχεσαι μόνον σκέψεις αγάπης μέσα στους άλλους και να θεωρείς όλα τα άλλα σαν έκκληση για βοήθεια, Εκείνο σε έχει διδάξει ότι και ο ίδιος ο φόβος είναι μια έκκληση για βοήθεια. Αυτό είναι που η αναγνώριση του φόβου πραγματικά σημαίνει. Αν δεν θελήσεις να τον προστατέψεις, το Άγιο Πνεύμα θα τον επανερμηνεύσει. Αυτή είναι η ύψιστη αξία της μάθησης, να αντιλαμβάνεσαι την επίθεση ως έκκληση για αγάπη. Έχουμε ήδη μάθει ότι ο φόβος και η επίθεση είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένα. **Αν μόνον η επίθεση προκαλεί φόβο, και αν βλέπεις την επίθεση σαν την επίκληση για βοήθεια που είναι, το ανύπαρκτο του φόβου πρέπει να χαράξει μέσα σου. Διότι ο φόβος είναι μια έκκληση για αγάπη, μια υποσυνείδητη αναγνώριση αυτού που έχεις αρνηθεί.** (Κ-12.1.8)

Και έτσι, ο Ιησούς μας προτρέπει να ζητήσουμε την βοήθειά του ή του Αγίου Πνεύματος για να επανερμηνεύσουμε τις σκέψεις και τις πράξεις των άλλων ανθρώπων. Για να το κάνουμε αυτό, πρέπει πρώτα να έχουμε την μικρή προθυμία να παραδεχθούμε ότι έχουμε λάθος και αυτός έχει δίκιο, επομένως να παραιτηθούμε από την κρίση που έτσι κι αλλιώς δεν θα μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε. Στο βιβλίο των ασκήσεων, ο Ιησούς μας εκλιπαρεί με αυτές τις λέξεις:

Άσε κάτω το σκληρό σπαθί των κρίσεων που κρατάς κοντά στον λαιμό σου, και παραμέρισε τις άσκοπες επιθέσεις με τις οποίες ζητάς να κρύψεις την αγιότητά σου. (Β. Ασκ. Μ-190.9:4)

Και από το κείμενο, αυτή η συμβουλή:

Δεν έχεις ιδέα για την τρομακτική ανακούφιση και την βαθιά ειρήνη που έρχεται όταν συναντάς τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου χωρίς καμία απολύτως επίκριση. Όταν αναγνωρίσεις τί είσαι και τί είναι οι αδελφοί σου, θα συνειδητοποιήσεις ότι το να τους κρίνεις με οποιονδήποτε τρόπο είναι χωρίς νόημα. Στην πραγματικότητα το νόημα χάνεται για σένα ακριβώς επειδή τους κρίνεις. Όλη η αβεβαιότητα προέρχεται από την πίστη ότι είσαι κάτω από την πίεση της κρίσης. Δεν χρειάζεσαι την κρίση για να

οργανώσεις την ζωή σου, και σίγουρα δεν την χρειάζεσαι για να οργανώσεις τον εαυτό σου. Στην παρουσία της γνώσης όλες οι κρίσεις αυτόματα σταματούν, και αυτή είναι η διαδικασία που επιτρέπει στην αναγνώριση να αντικαταστήσει την αντίληψη. (Κ-3. VI.3)

Επίσης, από ένα από τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των ασκήσεων έρχεται αυτός ο σχολιασμός της παραπάνω περιεκτικής δήλωσης, πώς η κρίση αγωνίζεται “να διατηρήσει τον χώρο που κρατά τον αδελφό σου σε απόσταση και χωρίς αγάπη”:

*Αυτό που είναι χωρίς νόημα δεν είναι ούτε καλό ούτε κακό. Γιατί, τότε, θα έπρεπε ένας κόσμος δίχως νόημα να σε αναστατώνει; Αν μπορούσες να δεχθείς ότι ο κόσμος δεν έχει νόημα και να αφήσεις την αλήθεια να γραφτεί επάνω του, αυτό θα σε έκανε απερίγραπτα ευτυχισμένο. Αλλά επειδή είναι χωρίς νόημα, **ωθείσαι να γράψεις επάνω του αυτό που εσύ θα ήθελες να είναι ο κόσμος.** Αυτό είναι που βλέπεις σε αυτόν. Αυτό είναι που δεν έχει στα αλήθεια νόημα. Κάτω από τα δικά σου λόγια είναι γραμμένος ο Λόγος του Θεού. Η αλήθεια σε αναστατώνει τώρα, **αλλά όταν τα λόγια σου σβηστούν θα δεις τα δικά Του.** (Β. Ασκ. Μ-12.5:1-8)*

Η κρίση, επομένως, είναι μια από τις μεγαλύτερες άμυνες του εγώ, που ο σκοπός της είναι να αντικαταστήσει την Αγάπη του Θεού με τον φόβο, διατηρώντας έτσι την ατομική ύπαρξη του εγώ ασφαλή από την αφηρημένη πραγματικότητα της Ενότητας του Θεού και της γνώσης Του. Πράγματι, ο Θεός κρίνει, αλλά η κρίση Του είναι ότι όλοι οι Υιοί Του είναι ένα, και επομένως ανίκανοι για οποιαδήποτε κρίση εκτός από την ακόλουθη:

Η Τελική Κρίση του Θεού είναι τόσο ευσπλαχνική όσο και κάθε βήμα στο καθορισμένο Του σχέδιο να ευλογήσει τον Υιό Του, και να τον καλέσει να επιστρέψει στην αιώνια ειρήνη που μοιράζεται μαζί του... Μην φοβάσαι την αγάπη...

Αυτή είναι η Τελική Κρίση του Θεού: “Είσαι ακόμα ο Άγιος Υιός μου, για πάντα αθώος, για πάντα αγαπημένος και γεμάτος αγάπη, τόσο απεριόριστος όσο και ο Δημιουργός σου, και εντελώς αμετάβλητος και για πάντα αγνός. Άρα, ξύπνησε και επέστρεψε σε Μένα. Είμαι ο Πατέρας σου και εσύ είσαι ο Υιός Μου”. (Β.Ασκ. Μέρος II.10.4:1-2; 5)

Η πρακτική της συγχώρεσης – η παραίτηση από την κρίση – φέρνει αυτήν την υπέροχη αλήθεια της Αγάπης του Θεού για μας πιο κοντά στην επίγνωσή μας.

Ωστόσο, όσο κρατάς αυτό το σπαθί, πρέπει να αντιλαμβάνεσαι το σώμα ως τον εαυτό σου, γιατί είσαι καταδικασμένος να είσαι διαχωρισμένος από την όραση εκείνου ο οποίος κρατάει τον καθρέφτη σε μια άλλη αντίληψη αυτού που είναι, και επομένως αυτού που πρέπει και εσύ να είσαι.

Πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι όσο αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε ένα σώμα,

επειδή τα σώματα **είναι** ξεχωριστά. Και αντιστρόφως, όσο προσκολλόμαστε στην ατομικότητά μας, πρέπει να αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε ένα σώμα σαν μάρτυρας στην “αλήθεια” του συστήματος σκέψης του εγώ του διαχωρισμού. Ανακαλώντας αυτήν την σημαντική φράση από το κείμενο, “Οι νόες είναι ενωμένοι· τα σώματα δεν είναι” (Κ-18.VI.3:1), μπορούμε να καταλάβουμε την στρατηγική του εγώ: Αφού τα σώματα **δεν μπορούν** να ενωθούν, και εμείς είμαστε σώματα, ο διαχωρισμός πρέπει να είναι η αλήθεια και η ενότητα το ψέμα. Οι κρίσεις μας για τους άλλους διατηρούν αυτά τα ψευδαισθητικά εμπόδια του διαχωρισμού. Και εν τω μεταξύ το φως της αληθινής ένωσης που είναι παρόν στους αδελφούς μας **και σε μας** σκοτεινιάζει από τις επιθετικές μας σκέψεις και την ανάγκη να μας κρατάει ο διαχωρισμός ασφαλείς από την αγάπη.

Πηγαίνουμε τώρα δύο σελίδες παρακάτω στις αρχικές γραμμές της τελευταίας ενότητας “Διάλεξε Ξανά”, όπου αναφέρεται το ίδιο θέμα:

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θα δίδασκε, σε όλες του τις μορφές, όπου και αν συμβαίνει. Θα ήθελε να πείσει τον άγιο Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένο σε αυτό που πρέπει να πεθάνει, ανίκανο να ξεφύγει από την αδυναμία του και περιορισμένο από ό,τι αυτό τον διατάσσει να νιώθει (Κ-31.VIII.1:1-2).

Μια από τις διακηρύξεις του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ότι δεν είμαστε σώματα και ότι ο Θεός δεν μας δημιούργησε ως σώματα. Είναι ένα επαναλαμβανόμενο θέμα στο βιβλίο των Ασκήσεων, όπου μια ολόκληρη επανάληψη είκοσι μαθημάτων βασίζεται σε αυτήν την δήλωση: “Δεν είμαι ένα σώμα. Είμαι ελεύθερος. Γιατί εξακολουθώ να είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός” (Β.Ασκ-Μέρος Ι.Επαν.VI.3:3-5). Ο Θεός η Πηγή μας μας δημιούργησε σαν πνεύμα, και το πνεύμα είναι πλήρης ενότητα. Εμείς το υποκαταστήσαμε με το εγώ, την πίστη στον διαχωρισμό, η οποία μετά προβλήθηκε έξω σε ένα σώμα. Όποτε κρίνουμε κάποιον ότι είναι διαφορετικός από μας, τότε προφανώς κρίνουμε το σώμα του, μια κρίση που καθρεφτίζει την κρίση για το δικό μας σώμα. Και σε αυτό το σημείο, δεν μπορούμε ποτέ να διακρίνουμε την πραγματικότητα για το ποιο είναι αληθινά αυτό το πρόσωπο, αφού οι φυσικοί και ψυχολογικοί εαυτοί μας έχουν γίνει ένα πέπλο τραβηγμένο μπροστά στο πρόσωπο του Χριστού.

Ο πειρασμός να βλέπουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους σαν σώματα είναι η ουσία όλης της κρίσης αφού “Το μίσος είναι συγκεκριμένο. Πρέπει να υπάρχει ένα πράγμα [το σώμα] για να δεχθεί την επίθεση” (Β. Ασκ. Μ-161.7:1-2). Αυτή η ανάγκη να κάνουμε το σώμα πραγματικό δεν είναι τίποτα περισσότερο από τον πειρασμό να συνεχίσουμε να πιστεύουμε το μύθο του εγώ για διαχωρισμό και επίθεση, και να επιλέγουμε ενάντια στην όραση της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος για αγάπη και ενότητα. Οι επόμενες δύο παράγραφοι από το Μάθημα 161 παρουσιάζουν ωραία τις δύο εναλλακτικές ανάμεσα στις οποίες πρέπει να επιλέξουμε τον τρόπο να αντιλαμβανόμαστε τους ιδιαίτερους συντρόφους μας:

Όποιος βλέπει έναν αδελφό σαν σώμα τον βλέπει σαν σύμβολο του φόβου.

Και θα επιτεθεί, επειδή αυτό που βλέπει είναι ο δικός του φόβος έξω από τον εαυτό του, έτοιμος να επιτεθεί, ουρλιάζοντας να ενωθεί πάλι με αυτόν. Μην υποτιμάς την ένταση της οργής που ο προβεβλημένος φόβος γεννά. Στριγγλίζει γεμάτος οργή και γρατζουνίζει τον αέρα με την τρελή ελπίδα ότι μπορεί να φτάσει τον πλάστη του και να τον καταβροχθίσει.

Αυτό πράγματι βλέπουν τα μάτια του σώματος σε κάποιον που ο Ουρανός λατρεύει, οι άγγελοι αγαπούν και ο Θεός δημιούργησε τέλειο. Αυτή είναι η πραγματικότητά του. Και στην όραση του Χριστού είναι η ομορφιά του που καθρεφτίζεται σε μια μορφή τόσο άγια και τόσο υπέροχη που σπάνια θα μπορούσες να κρατηθείς από το να γονατίσεις στα πόδια του. Αντ' αυτού όμως, θα πάρεις το χέρι του, γιατί είσαι όμοιος με αυτόν στην όραση που τον βλέπει έτσι. Η επίθεση σε αυτόν είναι εχθρός σου, γιατί δεν θα αντιληφθείς ότι στα χέρια του βρίσκεται η σωτηρία σου. Ζήτησέ του μόνο αυτό και θα σου το δώσει. Ζήτησέ του να μην συμβολίζει τον φόβο σου. Θα ζητούσες να καταστρέψει η αγάπη τον εαυτό της; Ή θα ήθελες να σου αποκαλυφθεί και να σε απελευθερώσει; (B. Ασκ. M-161.8-9)

Επιλέγοντας την όραση του Ιησού ως δικιά μας μετατοπίζουμε την αντίληψή μας από το σώμα ώστε τώρα γίνεται φίλος μας, αντί για το σύμβολο της αμαρτίας μας.

Ας επιστρέψουμε τώρα εκεί που είχαμε μείνει στην ενότητα “Η Όραση του Σωτήρα”, στην παράγραφο 10:

Τι άλλο είναι ο πειρασμός εκτός από την επιθυμία να παραμείνεις στην κόλαση και στην δυστυχία; Και τι θα μπορούσε αυτό να προκαλέσει παρά μια εικόνα του εαυτού σου που μπορεί να είναι δυστυχισμένη, και να παραμένει στην κόλαση και στα βάσανα; Όποιος έχει μάθει να μην βλέπει τον αδελφό του έτσι έχει σωθεί, επομένως έχει γίνει ένας σωτήρας και για τους υπόλοιπους.

Όπως μόλις είδαμε, ο πειρασμός του εγώ είναι να κρίνει, προκαλώντας μας να βλέπουμε τον εαυτό μας και τους άλλους σαν σώματα. Όταν κρίνουμε κάποιον άλλον, προφανώς κρίνουμε τους εαυτούς μας, και αυτό μας κάνει να νιώθουμε μίζεροι και να βρισκόμαστε σε συνεχή πόνο. Έτσι, αν σκεφτούμε το Μάθημα, “Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνον εγώ” (B. Ασκ. M-137), θα θυμηθούμε ότι όταν οι νόες μας θεραπεύονται, τότε ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα επεκτείνουν αυτήν την θεραπεία σε όλη την Υιότητα.

Επαναλαμβάνω, πρέπει να τονίσουμε, όπως κάνει εδώ ο Ιησούς, ότι η θεραπεία μας συμβαίνει μέσα στο πλαίσιο μιας ιδιαίτερης σχέσης που έχουμε συγχωρήσει. Αφού πρώτα έχουμε κάνει το λάθος αληθινό πιστεύοντας ότι είμαστε σε ένα σώμα, ζώντας σε έναν κόσμο και αλληλοεπιδρώντας με άλλα σώματα, χρειάζεται να διορθώσουμε αυτήν την λανθασμένη ερμηνεία στο επίπεδο της εμπειρίας. Και έτσι, ζητώντας βοήθεια στο να αλλάξουμε την αντίληψή μας από την πίστη ότι κάποιος είναι χωριστός από μας και μας θυματοποιεί, εκφράζουμε πραγματικά την αλλαγή του νου που δεν επιθυμεί πια να μας βλέπει σαν το εξιλαστήριο θύμα του Θεού. Για να συνοψίσουμε, λοιπόν, με το να μην

βλέπουμε πια τον αδελφό μας σαν σώμα που υποφέρει στην κόλαση του εγώ, απελευθερώνουμε τους εαυτούς μας από την ίδια πεποίθηση. Και αυτό τότε μας επιτρέπει να είμαστε το όργανο του Ιησού με το να φέρνουμε το ίδιο σωτήριο μήνυμα σε άλλους, οι νόες των οποίων είναι ενωμένοι με τον δικό μας.

Ένα ακόμα σημείο πριν συνεχίσουμε. Αυτή η διδασκαλία πάνω στο να μην βλέπουμε τον αδελφό μας σαν σώμα δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι εννοεί πως πρέπει να αρνηθούμε τους φυσικούς (ή ψυχολογικούς) εαυτούς μας ή των άλλων. Το έχουμε ήδη συζητήσει αυτό, αλλά η σύγχυση που έχει προκαλέσει αυτό το θέμα στους νόες των μαθητών των Θαυμάτων απαιτεί να το ξανασυζητήσουμε, όπως κάνει αυτό το απόσπασμα από το κείμενο που έχει μεν αναφερθεί και προηγουμένως, αλλά εδώ παρουσιάζεται πιο ολοκληρωμένα:

*Το σώμα είναι κυρίως μέρος της εμπειρίας σου στον φυσικό κόσμο. Οι ικανότητές του μπορεί, και συχνά γίνεται, να υπερεκτιμηθούν. **Όμως, είναι σχεδόν αδύνατον να αρνηθείς την ύπαρξή του σε αυτόν τον κόσμο.** Αυτοί που το κάνουν εμπλέκονται σε μια ιδιαίτερα άνευ αξίας μορφή άρνησης. (Κ-2.IV.3:8-11)*

Ο Ιησούς δεν περιμένει από μας κυριολεκτικά να μην βλέπουμε το σώμα. Στην πραγματικότητα μας ξεκαθαρίζει πολύ καλά τί εννοεί σε αυτήν την δήλωση από το κείμενο:

Το σώμα δεν μπορεί να ειδωθεί παρά μόνο μέσω κρίσης. Το να βλέπεις το σώμα είναι το σημάδι ότι δεν έχεις όραση, και έχεις αρνηθεί τα μέσα που σου προσφέρει το Άγιο Πνεύμα για να υπηρετήσεις τον σκοπό Του. Πώς μπορεί μια άγια σχέση να επιτύχει τον σκοπό της με μέσον την αμαρτία; Δίδαξες στον εαυτό σου την κρίση· την όραση την διδάσκεσαι από Αυτόν που θα μπορούσε να ακυρώσει την δική σου διδασκαλία. Η όρασή Του δεν μπορεί να δει το σώμα επειδή δεν μπορεί να δει την αμαρτία. Και έτσι σε οδηγεί στην πραγματικότητα. Ο άγιος αδελφός σου, η θέαση του οποίου είναι η απελευθέρωσή σου, δεν είναι ψευδαίσθηση. Προσπάθησε να τον δεις όχι στο σκοτάδι, γιατί οι φαντασιώσεις σου για αυτόν θα φαίνονται πραγματικές εκεί. Έκλεισες τα μάτια σου για να τον κρατήσεις έξω. Αυτός ήταν ο σκοπός σου, και όσο αυτός ο σκοπός θα φαίνεται να έχει ένα νόημα, τα μέσα για την επίτευξή του θα αξιολογηθούν ότι άξιζαν την θέαση, και έτσι δεν θα δεις.

Η ερώτησή σου δεν θα έπρεπε να είναι, "Πώς μπορώ να δω τον αδελφό μου χωρίς το σώμα;" Μόνο ρώτα, "Πραγματικά θέλω να τον δω αναμάρτητο;" Και καθώς ρωτάς, μην ξεχνάς ότι η αθωότητά του είναι η δική σου διαφυγή από τον φόβο. Η σωτηρία είναι ο στόχος του Αγίου Πνεύματος. Τα μέσα είναι η όραση Του. Διότι αυτό που η όραση βλέπει είναι αναμάρτητο. Αυτός που αγαπά δεν μπορεί να κρίνει, και ό,τι βλέπει είναι ελεύθερο από καταδίκη. Και αυτό που βλέπει δεν το έφτιαξε αυτός, διότι του δόθηκε να δει, όπως του δόθηκε και η όραση που τον κατάστησε

ικανό να βλέπει. (Κ-20.VII.8-9)

Η όραση της αθωότητας, επομένως, έχει να κάνει με την **διάθεσή** μας ως προς το σώμα, όχι την πραγματική φυσική αντίληψή μας για αυτό. Με άλλα λόγια, αλλάζουμε την ερμηνεία μας για το σώμα, βλέποντάς το τώρα σαν όργανο συγχώρεσης αντί επίθεσης. Έχουμε ήδη δει ότι ο σκοπός είναι το παν, και έτσι, **ο σκοπός** που το σώμα εξυπηρετεί για μας είναι η εστίαση μας, μάλλον παρά το ίδιο το σώμα, το οποίο από μόνο του είναι τίποτα. Είναι σημαντικό να διατηρούμε στον νου μας ότι το σώμα έγινε πραγματικό μόνον **αφού** πιστέψαμε στο σύστημα σκέψης του εγώ. Στην άγια στιγμή, όταν ο επιλογέας μας ενώνεται με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα αντί με το εγώ, δεν υπάρχει διαχωρισμός και έτσι δεν μπορεί να υπάρξει πίστη στην αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο, ούτε πίστη στον χρόνο και τον χώρο. Επομένως, δεν μπορούμε να δούμε το σώμα αληθινά, όπως καταλαβαίνουμε από το επόμενο απόσπασμα από το κείμενο:

*Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου σε καμιά στιγμή. Είναι πάντοτε θύμηση ή προσδοκία, αλλά ποτέ δεν βιώνεται ακριβώς **τώρα**. Μόνο το παρελθόν του και το μέλλον το κάνουν να φαίνεται αληθινό. Ο χρόνος το ελέγχει απόλυτα, γιατί η αμαρτία δεν βρίσκεται ποτέ ολοκληρωτικά στο παρόν. Κάθε στιγμή η έλξη της ενοχής θα μπορούσε να βιωθεί ως πόνος και τίποτε άλλο, και θα μπορούσε να αποφευχθεί. Δεν ασκεί έλξη **τώρα**. Όλη η έλξη της είναι φανταστική, και επομένως πρέπει να θεωρηθεί ως παρελθοντική ή μελλοντική. (Κ-18.VII.3)*

Και έτσι, από την οπτική της άγιας στιγμής κάποιος κοιτάζει το σώμα με τον ίδιο τρόπο που θα παρακολουθούσε ένα παιχνίδι, ή θα θυμόταν ένα όνειρο: αυτά γίνονται αντιληπτά με τα μάτια του σώματος ή με σκέψεις, αλλά δεν πιστεύουμε ότι είναι αληθινά. Γνωρίζουμε ότι έχουν κατασκευαστεί. Αυτή είναι η όραση του Χριστού που μας εκπαιδεύει ο Ιησούς να αποκτήσουμε, που είναι και ο στόχος των Μαθημάτων του. Αυτή η όραση μας καθιστά ικανούς να μην βλέπουμε τους εαυτούς μας ή τους άλλους σαν τα θύματα του κόσμου, αλλά μάλλον σαν θύματα μόνον του δικού μας τρόπου σκέψης. Και αυτή είναι η σωτηρία, γιατί σημαίνει ότι εμείς “έχουμε κυριαρχία πάνω σε όλα τα πράγματα” (Β.Ασκ.Μ-38.5:5), βλέποντάς τα όλα – τα σώματα του κόσμου – μόνον σαν αντανάκλασεις των σκέψεών μας. Και έχουμε όντως τον έλεγχο των σκέψεών μας, αφού είμαστε οι μόνοι που έχουμε την δύναμη να επιλέξουμε το εγώ σαν δάσκαλό μας ή τον Ιησού. Ένα πρόβλημα· μία λύση!

Στον καθένα ο Θεός έχει εμπιστευτεί τους πάντες, γιατί ένας εν μέρει σωτήρας θα ήταν κάποιος που έχει σωθεί μόνο εν μέρει.

Γι' αυτόν τον λόγο μας ζητείται επανειλημμένα να μην αρνούμαστε την ενότητα του Χριστού στον καθένα, ούτως ώστε να μην παραλείπουμε ή να εξαιρούμε ούτε ένα πρόσωπο από την Υιότητα του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι αν σε έχω συγχωρήσει αλλά δεν έχω συγχωρήσει κάποιον άλλον, τότε δεν θα έχω συγχωρήσει ούτε εσένα αληθινά. Θα πρέπει να υπάρχει ακόμα κάποια όψη ενοχής στην οποία εμμένω, και ακόμα και αν αυτό δεν εκδηλώνεται άμεσα στην σχέση μου μαζί σου, αυτή η ενοχή παραμένει στον νου μου. Και αναπόφευκτα

θα πρέπει να προβάλλω αυτήν την ενοχή πάνω σε κάποιον άλλον, κάνοντας το παράπονο μάρτυρα μιας αμαρτίας που το εγώ μου, μου λέει ότι δεν είναι πια μέσα μου αλλά μέσα σου. Όμως, αφού η Υιότητα είναι ένα, ένα παράπονο που έχω για κάποιον το έχω για όλους, περιλαμβανομένου του εαυτού μου και του Ιησού.

Εάν υπάρχει ένας κόκκος σκόνης στον φακό μιας μηχανής προβολής, τότε αναπόφευκτα θα φαινόταν μια μαύρη κηλίδα στην οθόνη. Αυτό που είναι στον νου **πρέπει** να προβληθεί και να γίνει αντιληπτό έξω από αυτόν. Και έτσι, κάθε ενοχή που παραμένει μέσα μας, ριζωμένη στον αποκλεισμό του εαυτού μας από τον Θεό, αυτόματα θα προβληθεί για να αποκλείσει τον κόσμο που τον αντιλαμβανόμαστε να είναι έξω από τον εαυτό μας. Μπορούμε να παραφράσουμε το περίφημο Ροδοσταυρικό ρητό, “Όπως επάνω έτσι και κάτω” να λέει “Όπως μέσα μας, έτσι και έξω”.

Οι άγιοι αδελφοί τους οποίους ο Θεός σου έχει δώσει για να σώσεις δεν είναι παρά ο καθένας που συναντάς ή βλέπεις, χωρίς να γνωρίζεις ποιος είναι· όλοι εκείνοι που είδες για μια στιγμή και τους ξέχασες, και εκείνοι που γνώριζες για καιρό, και αυτούς που δεν έχεις ακόμα συναντήσει· οι ξεχασμένοι και αυτοί που δεν έχουν ακόμα γεννηθεί. Γιατί ο Θεός σου έδωσε τον Υιό Του να τον σώσεις από κάθε αντίληψη που είχε ποτέ.

Όλοι αυτοί που συναντάμε στον δρόμο μας – όλοι όσοι διασχίζουν αυτήν την οθόνη της ζωής μας, στους οποίους προβάλλουμε το σύστημα πεπαιθώσεων του εγώ – είναι ο Χριστός, ακόμα και αν δεν τον βλέπουμε ακόμα μέσα τους. Αντίθετα, επιλέγουμε ακόμα να τους βλέπουμε όπως τα εγώ μας θα τους ήθελαν να είναι: αντικείμενα της ιδιαίτερης αγάπης μας ή του ιδιαίτερου μίσους μας, και άρα τελικά να αξίζουν την επίθεσή μας. Και έτσι σύμφωνα με το σύστημα πεπαιθώσεών μας, πρέπει να παραμένουμε όλοι στην κόλαση για όσο βλέπουμε τους άλλους ως ξεχωριστούς από μας, αντί να τους δούμε σαν τον σωτήρα που αληθινά είμαστε ο ένας για τον άλλον – ο σωτήρας που μας οδηγεί όλους στην πύλη του Ουρανού.

Η χρήση της λέξης “αντίληψη” από τον Ιησού εδώ αναφέρεται πίσω στην αντίληψη του εαυτού που συζητήθηκε δύο ενότητες νωρίτερα, η οποία αντανάκλα την αντίληψη του εγώ για τον εαυτό του σαν θύμα και θύτης μαζί. Ο Υιός τον οποίον ο Θεός μας έχει “δώσει” δεν είναι μόνον ο Ιησούς, όπως θα μπορούσε να εννοηθεί λανθασμένα αν κάποιος το διαβάσει αυτό επιφανειακά. Ο Υιός είναι ο καθένας, όπως μας λέει στις υπέροχες τελευταίες φράσεις του φυλλαδίου, “Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Εφαρμογή”, μιλώντας για όλους όσους έρθουν σε μας:

Άσε τον Χριστό μέσα σου να τον καλωσορίσει, γιατί αυτός ο ίδιος Χριστός είναι επίσης μέσα του. Αν του αρνηθείς την είσοδο, θα έχεις αρνηθεί και τον Χριστό μέσα σου. Θυμήσου την πικρή ιστορία του κόσμου, και τα χαρούμενα κύματα της σωτηρίας. Θυμήσου το σχέδιο του Θεού [την Επανόρθωση] για την αποκατάσταση της χαράς και της ειρήνης. Και μην ξεχνάς πόσο πολύ απλοί είναι οι δρόμοι του Θεού:

*Ήσουν χαμένος στο σκοτάδι του κόσμου μέχρι που ζήτησες το φως.
Και τότε ο Θεός έστειλε τον Υιό Του να σου το δώσει (Ψ-3.III.8:7-13)*

Και έτσι, συγχωρώντας αυτούς τους ιδιαίτερους ανθρώπους, περνάμε πίσω από το πέπλο της θυματοποίησης που μας κράτησε χωριστά τον έναν από τον άλλον. Χωρίς αυτούς τους σωτήρες δεν θα είχαμε την ευκαιρία να μάθουμε ότι αυτό που είχαμε αντιληφθεί σε κάποιον άλλον δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια προβολή της απόφασης του νου να είμαστε χωρισμένοι και μόνοι μας. Και τώρα που έχουμε έναν Δάσκαλο να μας διδάξει την διαφορά ανάμεσα στην πραγματικότητα και την ψευδαίσθηση, και το πώς θα πρέπει να κοιτάξουμε τον κόσμο, μπορούμε επιτέλους να πάρουμε “την θέση μας ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου” (Κ-31.VIII.1:5) και να δεχθούμε τους αδελφούς μας στον ρόλο τους ως σωτήρες μας.

Ωστόσο, πώς θα μπορούσες να γίνεις ο σωτήρας του Υιού του Θεού, ενώ θέλεις να παραμένεις στην κόλαση;

Για όσο διάστημα επιλέγουμε να παραμένουμε στην κόλαση του συστήματος σκέψης του εγώ, να πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και ένοχοι, δεν υπάρχει τρόπος που θα μπορούσαμε να είμαστε μια επέκταση αυτής της συγχώρεσης στους άλλους. Έτσι η επιλογή δεν είναι μόνο το τί θα βλέπαμε σε ένα άλλο πρόσωπο, αλλά πάντα το τί θα βλέπαμε στους εαυτούς μας. Και εάν βλέπουμε διαχωρισμό μέσα μας, τότε θα κάνουμε τον διαχωρισμό πραγματικό και έξω μας, ούτως ώστε γινόμαστε ο εχθρός του Υιού του Θεού αντί για σωτήρας του, καταδικάζοντάς τον στην κόλαση της ιδιαιτερότητας και παρακρατώντας το δώρο της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Και η παράνοια όλου αυτού είναι ότι πραγματικά θα επιθυμούσαμε να παραμείνουμε στην κόλαση της ιδιαιτερότητάς μας – μόνοι μας – παρά να είμαστε στον Ουρανό της τέλει Ενότητας μέσα στον Εαυτό μας – την Υιότητα του Θεού.

Ο σκοπός του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων, επομένως, είναι να μας διδάξει ακριβώς πόσο παρανοϊκοί είμαστε, πόσο μίζεροι είμαστε μέσα σε αυτήν την παράνοια, και πώς μπορούν όλα αυτά να αλλάξουν απλά και μόνο με το να έχουμε την μικρή προθυμία να παραδεχθούμε ότι έχει δίκιο και εμείς άδικο. Αυτή η προθυμία εκδηλώνεται στην προθυμία μας να δούμε τους αδελφούς μας αναμάρτητους. Αυτό αντανακλά την αλλαγή στον νου από το να πιστεύουμε στην αμαρτία του εγώ να πιστέψουμε στο αναμάρτητο του Αγίου Πνεύματος που μας επιτρέπει να είμαστε ευτυχισμένοι αντί να έχουμε δίκιο. (Κ-29.VII.1:9).

Πως θα μπορούσες να γνωρίσεις την αγιότητα του όσο τον βλέπεις μακριά από την δική σου; Γιατί η αγιότητα γίνεται ορατή μέσα από ιερά μάτια που κοιτούν την αθωότητα εντός, κι έτσι προσδοκούν να την βλέπουν παντού.

Αυτό είναι το ίδια αξίωμα που δηλώνει ο Ιησούς και αλλού μέσα στο κείμενο: η προβολή κατασκευάζει την αντίληψη (Κ-13.V.3:5; Κ-21.in.1:1).

Η προβολή κατασκευάζει την αντίληψη. Ο κόσμος που βλέπεις είναι ό,τι εσύ του απέδωσες, τίποτα περισσότερο από αυτό. Αλλά αν και δεν είναι τίποτα περισσότερο από αυτό, δεν είναι και τίποτα λιγότερο. Επομένως, για σένα είναι σημαντικό. Είναι ο μάρτυρας της δικής σου κατάστασης του νου, η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης. Όπως κάποιος σκέπτεται, έτσι αντιλαμβάνεται (Κ-21.in.1:1-6).

Πρώτα κοιτάζουμε μέσα μας, και αυτό που βλέπουμε εντός είναι αυτό που θα προβάλλουμε προς τα έξω. Αν κοιτάξουμε μέσα και δούμε αμαρτία αυτό είναι που προβάλλεται στις σχέσεις μας, και μετά αντιλαμβανόμαστε αμαρτία σε όλους τους ιδιαίτερους συντρόφους μας. Εάν, όμως, κοιτάξουμε μέσα και δούμε την αθωότητα του Χριστού, τότε αυτή η αθωότητα επεκτείνεται από το Άγιο Πνεύμα μέσα μας. Αυτό που είναι σημαντικό εδώ είναι ότι αυτό με κανέναν τρόπο δεν έχει να κάνει με αυτό που βλέπουν ή δεν βλέπουν τα φυσικά μας μάτια. Θα μπορούσαμε να ζούμε σαν μέλος μιας βασανισμένης μειονότητας στην καρδιά της Ναζιστικής Γερμανίας, ή κάτω από κάποια μορφή καταπίεσης ή αδικίας, και όμως ακόμα να είμαστε ικανοί να βλέπουμε αγιότητα σε όλους τους ανθρώπους – όχι επειδή υπάρχει κάτι άγιο εκεί έξω στο επίπεδο της μορφής, αλλά μάλλον επειδή η εσωτερική αγιότητα του Χριστού μπορεί να γίνει ορατή στον καθένα, μια αγιότητα που τώρα γίνεται καθρέφτης της δικής μας.

Αυτό είναι το νόημα αυτών των δύο παράλληλων μαθημάτων από το βιβλίο των ασκήσεων: “Ο Θεός είναι σε ό,τι βλέπω” και “Ο Θεός είναι σε ό,τι βλέπω επειδή ο Θεός είναι στον νου μου” (Β. Ασκ. Μ.29-30). Είναι σαφές ότι ο Θεός δεν είναι κυριολεκτικά σε ό,τι βλέπουμε – αυτό θα ήταν πολυθεϊσμός, πάρα πολύ μακριά από τις μεταφυσικές διδασκαλίες του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων – αλλά ο σκοπός Του της συγχώρεσης βρίσκεται στα πάντα, αν επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα σαν οδηγό μας. Ο Ιησούς εξηγεί, αναφερόμενος σε προηγούμενα μαθήματα:

Η ιδέα για σήμερα εξηγεί γιατί μπορείς να δεις όλο τον σκοπό στα πάντα. Εξηγεί γιατί τίποτα δεν είναι διαχωρισμένο, από μόνο του ή μέσα του. Και εξηγεί γιατί τίποτα από ό,τι βλέπεις δεν σημαίνει τίποτα. Στην πραγματικότητα, εξηγεί κάθε ιδέα που έχουμε χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα, καθώς και όλες τις επόμενες. Η σημερινή ιδέα αποτελεί ολόκληρη την βάση για την όραση.

Πιθανόν να θεωρήσεις ότι είναι πολύ δύσκολο σε αυτό το σημείο να κατανοήσεις αυτήν την ιδέα. Μπορεί να την βρεις ανόητη, ασεβή, χωρίς νόημα, αστεία ακόμα και απαράδεκτη. Σίγουρα ο Θεός δεν βρίσκεται σε ένα τραπέζι, για παράδειγμα, όπως το βλέπεις. Όμως τονίσαμε χθες ότι ένα τραπέζι μοιράζεται τον σκοπό του σύμπαντος. Και ό,τι μοιράζεται τον σκοπό του σύμπαντος μοιράζεται τον σκοπό του Δημιουργού του. (Β. Ασκ. Μ.29.1-2)

Παρεμπιπτόντως, αυτή η τελευταία πρόταση δεν σημαίνει ότι ο Θεός είναι ο Δημιουργός του Υλικού σύμπαντος. Μάλλον οι λέξεις αντανακλούν τον σκοπό της συγχώρεσης του

Αγίου Πνεύματος – την διόρθωση των λανθασμένων μας αντιλήψεων – για τον κόσμο όπως Αυτό τον βλέπει. Η κεντρική ιδέα αυτών των δύο μαθημάτων (και στην πραγματικότητα ολόκληρης της διδασκαλίας των Μαθημάτων Θαυμάτων) βρίσκεται σε αυτήν την σημαντική δήλωση από το Μάθημα 30 που περιέχει “ολόκληρη την βάση για την όραση” :

Η σημερινή ιδέα είναι η αφετηρία για την όραση. Από αυτήν την ιδέα ο κόσμος θα ανοίξει μπροστά σου, και θα τον κοιτάξεις και θα δεις σε αυτόν ό,τι δεν είχες δει ποτέ πριν. Και ούτε αυτό που είδες πριν θα γίνει έστω και αμυδρά ορατό σε σένα.

*Σήμερα προσπαθούμε να χρησιμοποιήσουμε ένα νέο είδος “προβολής” [δηλ. την επέκταση]. Δεν προσπαθούμε να απαλλαγούμε από ό,τι δεν μας αρέσει βλέποντάς το έξω από μας. Αντίθετα, **προσπαθούμε να δούμε στον κόσμο αυτό που είναι μέσα στον νου μας, και αυτό που θέλουμε να αναγνωρίσουμε είναι εκεί. Έτσι, προσπαθούμε να ενωθούμε με αυτό που βλέπουμε, αντί να το κρατάμε μακριά μας.** Αυτή είναι η βασική διαφορά ανάμεσα στην όραση και στον τρόπο που βλέπεις. (B. Ασκ. Μ.30.1-2)*

Επομένως, επιλέγοντας ενάντια στην ενοχή του εγώ, δεν παρακινούμαστε πια να την προβάλλουμε μακριά από μας –“προσπαθώντας να απαλλαγούμε από αυτό που δεν μας αρέσει βλέποντάς το έξω”. Αντίθετα, διδασκόμαστε ότι όταν επιλέγουμε την αθωότητα του Χριστού, την αντιλαμβανόμαστε παντού γύρω μας. Και αυτό που τώρα έχουμε κάνει πραγματικό για μας **εξωτερικά**, ενισχύει την επιλογή που έχουμε κάνει **εσωτερικά**. Δεν είμαστε πια διαχωρισμένοι από τον κόσμο – το αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας να διαχωριστούμε από την ενοχή που αντιλαμβανόμαστε μέσα στον νου μας – αλλά ενωνόμαστε με αυτόν, καθώς ενωνόμαστε με την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος μέσα μας. Και έτσι είμαστε δικαιολογημένοι στην προσδοκία μας ότι θα δούμε την αθωότητά μας παντού. Δεν θα μπορούσε να μην είναι έτσι.

Και έτσι την καλούν να φανεί στον καθένα που κοιτούν, ώστε αυτός να μπορέσει να είναι ό,τι προσδοκούν από αυτόν. Αυτή είναι η όραση του σωτήρα· να βλέπει την αθωότητά του σε όλα όσα κοιτάζει, και να βλέπει την δική του σωτηρία παντού.

Το να μπορείς να βλέπεις αυτήν την αθωότητα παντού είναι αληθινή δύναμη. Στην πραγματικότητα είναι η μόνη δύναμη, η δύναμη του Χριστού αντανakλώμενη σ’ αυτόν τον κόσμο. Ο κόσμος, φυσικά, αυτό θα το έλεγε αδυναμία, αφού στον κόσμο του εγώ τα πάντα μεταφράζονται ανάποδα: Αυτό που είναι αδύναμο θεωρείται δυνατό και αυτό που είναι αληθινή δύναμη θεωρείται αδυναμία. Το να αποκτήσουμε την όραση του σωτήρα – την δύναμη του Χριστού – είναι ο σκοπός του Ιησού με τα Μαθήματα Θαυμάτων, γιατί αυτή η θεραπευμένη αντίληψη είναι που μας κάνει ικανούς να περάσουμε μέσα από αυτό το τελευταίο πέπλο, αυτό το τελικό εμπόδιο προς την ειρήνη. Συνειδητοποιούμε ότι αυτό το ένα πρόσωπο το οποίο έχουμε κάνει τον μεγαλύτερο εχθρό μας είναι αληθινά φίλος μας, και η συγχώρεση του άλλου είναι αυτή που μας κάνει ικανούς να συγχωρήσουμε τον εαυτό μας. Έτσι, αυτό το πρόσωπο γίνεται ο σωτήρας μας, γιατί έχουμε σωθεί από την

ενοχή του διαχωρισμού που τον είχαμε κάνει πραγματικό στον νου μας.

Επί πλέον, η δύναμη του Χριστού μας απελευθερώνει εντελώς από την εξάρτηση από οτιδήποτε ή οποιονδήποτε στον κόσμο. Με αυτήν την έννοια μας δίνει απόλυτη δύναμη, γιατί συνειδητοποιούμε ότι έχουμε τον έλεγχο για οτιδήποτε αντιλαμβανόμαστε ότι μας συμβαίνει, **όχι** στο επίπεδο της μορφής ή του σώματος, αλλά στο επίπεδο των αντιλήψεών μας για ότι **φαίνεται** να μας συμβαίνει. Και αυτό είναι που κυριολεκτικά μας δίνει δύναμη πάνω στον κόσμο. Αυτό εννοούσε ο Ιησούς όταν είπε στην αρχή του κειμένου:

Σ' αυτόν τον κόσμο δεν χρειάζεται να έχετε βάσανα επειδή εγώ έχω ξεπεράσει τον κόσμο. Γι' αυτό θα έπρεπε να έχετε μεγάλη χαρά.
(Κ-4.Ι.13:10-11)

Ο Ιησούς ξεπέρασε τον κόσμο μέσω της δύναμης του Χριστού εντός του, αποδεικνύοντας ότι το εγωικό όνειρο του θανάτου δεν έχει δύναμη πάνω σε κάποιον που είναι ταυτισμένος με την αλήθεια. Και αφού η Υιότητα είναι μία, μοιράζεται αυτήν την δύναμη με όλους μας. Είναι η δύναμη που ασκείται από τον νου να δεχθεί την Επανόρθωση για τον ίδιο, και ως εκ τούτου ακυρώνει την φαινομενική δύναμη του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και του θανάτου, το θεμέλιο του ονείρου του κόσμου, από το οποίο έχουμε τώρα αφυπνιστεί. Αυτή είναι η δύναμη που αντανακλάται σε αυτά τα δύο μαθήματα από το Μέρος ΙΙ του βιβλίου των ασκήσεων, “Κυβερνώ τον νου μου, που εγώ μόνος μου πρέπει να κυβερνώ”, και “Ο Εαυτός μου είναι κυβερνήτης του σύμπαντος”:

*Έχω ένα βασίλειο που πρέπει να κυβερνήσω. Κάποιες φορές δεν φαίνεται καθόλου ότι είμαι βασιλιάς. Φαίνεται να θριαμβεύει εις βάρος μου και να μου λέει τί να σκεφτώ, και τί να κάνω και να αισθανθώ. Και όμως μου έχει δοθεί να υπηρετώ όποιον σκοπό εγώ αντιλαμβάνομαι σε αυτό. Ο νους μου μπορεί μόνο να υπηρετεί. Σήμερα δίνω την υπηρεσία του στο Άγιο Πνεύμα για να την χρησιμοποιήσει όπως νομίζει. **Έτσι διευθύνω τον νου μου, τον οποίον εγώ μόνος μου μπορώ να κυβερνώ. Και έτσι τον αφήνω ελεύθερο να κάνει το Θέλημα του Θεού.***
(Β. Ασκ. Μ-236.1)

Είναι αδύνατον να μου συμβεί κάτι που εγώ ο ίδιος δεν έχω ζητήσει. Ακόμα και σε αυτόν τον κόσμο, εγώ κυβερνώ το πεπρωμένο μου. Ό,τι συμβαίνει είναι αυτό που επιθυμώ. Ό,τι δεν συμβαίνει είναι επειδή δεν το θέλω να συμβεί. Πρέπει να το δεχθώ αυτό. Γιατί έτσι οδηγούμαι πέρα από τον κόσμο, στις δημιουργίες μου, παιδιά του θελήματός μου, στον Ουρανό όπου ο άγιος Εαυτός μου κατοικεί μαζί τους και με Αυτόν που με έχει δημιουργήσει.
(Β. Ασκ. Μ-253.1)

Οδηγημένοι μέσα από το τελευταίο πέπλο της μη συγχώρεσης, που είναι **δική μας** επιλογή, “είμαστε στο σπίτι, εκεί όπου [ο Θεός] θα ήθελε να είμαστε.” (Κ-31.VIII.12:8). Και αυτό το “εμείς” είναι ο ενωμένος και αδιαίρετος **ένας** Υιός του Θεού, όχι ο ατομικός εαυτός

με τον οποίο ταυτιζόμαστε.

Σε αντίθεση με αυτήν την προσέγγιση των Μαθημάτων Θαυμάτων, πολλές άλλες πνευματικότητες μας προειδοποιούν για την αναζήτηση δύναμης. Το πλαίσιό τους, όμως, είναι η δύναμη συνδεδεμένη με πράγματα αυτού του κόσμου. Έτσι, τείνουν να μας συμβουλεύουν να μην υποκύψουμε στους πειρασμούς της σάρκας, των χρημάτων ή της φήμης, επειδή τότε θα τους δώσουμε δύναμη πάνω μας. Ομοίως, θα μας παρότρυναν να μην ασκούμε εξουσία πάνω σε άλλους στο πνεύμα της καταπίεσης ή ελέγχου της θέλησής τους. Σαν αποτέλεσμα, διδασκόμαστε ότι πρέπει να ξεχωρίζουμε τον εαυτό μας απ' όλες αυτές τις μορφές.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων, από την άλλη πλευρά, μας διδάσκουν ότι δεν διαχωρίζουμε τους εαυτούς μας από τις μορφές, επειδή το πρόβλημα δεν είναι οι μορφές. Ξεχωρίζουμε τους εαυτούς μας από την **αντίληψή** μας για τις μορφές, δηλαδή την αντίληψη του εγώ για τις μορφές. Στην ουσία, η όραση του σωτήρα είναι η κατάσταση της πλήρους ελευθερίας από την κυριαρχία του κόσμου επάνω μας, άσχετα με το τί μπορεί να φαίνεται ότι κάνει ο κόσμος. Γι' αυτό ο Ιησούς δίνει τόση έμφαση στα Μαθήματά του όταν μας διδάσκει ότι δεν είμαστε θύματα. Την στιγμή που βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν θύματα κάποιου άλλου, δίνουμε σε αυτό το πρόσωπο δύναμη πάνω μας. Μετά φαινομενικά είμαστε στο έλεος της κατάστασης, μια κατάσταση που είναι μουσική στα γεμάτα μίσος αυτιά του εγώ.

Και έτσι, συνοψίζοντας την όραση του σωτήρα, βλέπουμε ότι είναι η αναγνώριση ότι ενώ δεν υπάρχει στ' αλήθεια τίποτα έξω από μας, για όσο διάστημα συντηρούμε σκέψεις ιδιαιτερότητας και ατομικότητας, χρειαζόμαστε τις ευκαιρίες που μας δίνουν οι προβολές μας να τις φέρουμε πίσω στην πηγή τους. Από την στιγμή που μπορούμε να δούμε ότι **εμείς**, οι επιλογείς μέσα στο νου μας, το έχουμε κάνει αυτό – “Το μυστικό της σωτηρίας δεν είναι άλλο από αυτό: ότι εσύ το κάνεις αυτό στον εαυτό σου” (Κ-27.VIII.10:1) – μπορούμε να ακυρώσουμε την επιλογή μας να είμαστε το αθώο θύμα. Το “Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθω” (Β. Ασκ. Μ-193) αντανακλά ότι έχουμε μάθει και γενικεύσει όλα όσα μας έχει διδάξει ο Ιησούς, γιατί τώρα καταλαβαίνουμε τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος για τον κόσμο. Παίρνοντας το χέρι Του και κοιτώντας με την όρασή Του, συγχωρούμε όλους τους σωτήρες που θα είχαμε καταδικάσει, και τους εαυτούς μας μαζί τους:

Η αντίληψη αναπαύεται, ο νους είναι ήσυχος, και το φως επιστρέφει ξανά. Η όραση τώρα έχει αποκατασταθεί. Αυτό που είχε χαθεί τώρα έχει βρεθεί. Η ειρήνη του Θεού κατεβαίνει σε όλο τον κόσμο, και μπορούμε να δούμε. Και μπορούμε να δούμε! (Εγχ-19.5:9-13)

Αυτός δεν κρατά καμία αντίληψη του εαυτού του ανάμεσα στα ήρεμα και ανοιχτά του μάτια και σε αυτό που βλέπει.

Δεν υπάρχει εμπόδιο τώρα ανάμεσα σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω και σε αυτό που

έχουμε αντιληφθεί μέσα. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο εσωτερικό και το εξωτερικό, υπάρχει μόνο απλά μια ήρεμη και άνετη ροή της αγάπης του Ιησού μπρος και πίσω. Θυμηθείτε ότι το στοιχείο-κλειδί στο εγωικό σύστημα, με τους όρους της αμυντικής του δομής, είναι ότι ο κόσμος εκεί έξω είναι ξεχωριστός και ανεξάρτητος από μας, και επιπλέον, έχει δύναμη επάνω μας. Καθιστώντας τους εαυτούς μας τα αθώα θύματα δυνάμεων πέρα από τον έλεγχό μας, το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού προστατεύεται και διατηρείται. Η όραση του σωτήρα αντανακλά την συνειδητοποίησή μας ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο εσωτερικό και το εξωτερικό: Αυτό που αντιλαμβάνομαι και βιώνω μέσα, είναι αυτό που αντιλαμβάνομαι και βιώνω έξω. Και όλα τα φαινομενικά κενά ανάμεσα στους νόες μας και τον κόσμο έχουν εξαφανιστεί μπροστά στα “ήρεμα και ανοιχτά μάτια” της όρασης του Χριστού.

Φέρνει το φως σε ό,τι κοιτάζει, ώστε να μπορέσει να το δει όπως πραγματικά είναι.

Ανεξάρτητα από τις μορφές του σκότους που ο κόσμος ονομάζει αμαρτωλές ή σατανικές, εμείς ακόμα βλέπουμε το φως να λάμπει επειδή φέρνουμε το φως μαζί μας. Όταν ο Ιησούς εμφανίστηκε στην γη υπήρχε παντού τριγύρω του φως επειδή υπήρχε μόνον φως μέσα στον νου του, και επομένως αυτό ήταν το μόνο που μπορούσε να δει. Όντας η μόνη πραγματικότητα στον νου του, αυτό το φως πρέπει να ήταν η μόνη πραγματικότητα που μπορούσε να βιώσει, και αυτός είναι ο νόμος της επέκτασης. Όταν **το σώμα** του ήταν στο σταυρό, το κεντρικό σύμβολο του θανάτου του Θεού στον ονειρικό κόσμο, κατάλαβε τα πέπλα του σκότους που φαίνονταν να βάζουν οι άνθρωποι πάνω από αυτό το φως. Όμως, η όρασή του πέρασε μέσα από τα πέπλα στο φως που αυτά ζητούσαν να κρύψουν, γιατί ήξερε ότι η πραγματικότητά του ήταν **έξω** από το όνειρο του κόσμου.

Η όραση του Ιησού – η όραση του Χριστού – αντανακλά την κρίση του Αγίου Πνεύματος: Το ότι βλέπει την έκφραση του μίσους σαν φόβο, που στην πραγματικότητα είναι κάλεσμα για αγάπη, ή, σε αυτό το πλαίσιο, κάλεσμα για το φως. Αυτή είναι η ουσία της συγχώρεσης, και είναι αυτή που μας καθιστά ικανούς να περάσουμε μέσα από το τελευταίο πέπλο στην Αγάπη του Θεού. Το εγώ θα μας δίδασκε ότι αυτό το πέπλο πάνω από τον φόβο του Θεού – το τελευταίο εμπόδιο – είναι συμπαγές και αδιαπέραστο και επομένως κανένα φως δεν θα μπορέσει ποτέ να το διαπεράσει. Έτσι στο βιβλίο των ασκήσεων διαβάζουμε την απάντηση του Ιησού στις αλαζονικές διεκδικήσεις της δικής του παντοδυναμίας και στις καυχησιές του για δύναμη. Είναι η πραγματική δύναμη της συγχώρεσης, η ικανότητα αλλαγής του νου μας – το να επιλέξουμε την ευτυχία αντί για τον πόνο – που μας καθιστά ικανούς να περάσουμε μέσα από αυτό το τελευταίο εμπόδιο, με τις σκέψεις μας τελικά εναρμονισμένες με τις σκέψεις του Ιησού:

Η συγχώρεση διαλύει το σκοτάδι, επαναβεβαιώνει την θέλησή σου, και σου επιτρέπει να δεις έναν κόσμο φωτός. Έχουμε τονίσει επανειλημμένα ότι το εμπόδιο των παραπόνων ξεπερνιέται εύκολα, και δεν μπορεί να σταθεί ανάμεσα σε σένα και στην σωτηρία σου. Η αιτία είναι πολύ απλή. Θέλεις πραγματικά να είσαι στην κόλαση; Θέλεις πραγματικά να κλαις και να πονάς και να πεθαίνεις;

Ξέχνα τα επιχειρήματα του εγώ που ψάχνουν να αποδείξουν ότι όλο αυτό είναι πραγματικά ο Ουρανός. Το ξέρεις ότι δεν είναι έτσι. Δεν μπορείς να κάτι τέτοιο για σένα. Υπάρχει ένα σημείο πέρα από το οποίο δεν μπορούν να πάνε οι ψευδαισθήσεις. Ο πόνος δεν είναι ευτυχία, και την ευτυχία θέλεις πραγματικά. Αυτή είναι στ' αλήθεια η θέλησή σου. Και έτσι η σωτηρία είναι η θέλησή σου επίσης. Θέλεις να επιτύχεις σε αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε σήμερα. Το αναλαμβάνουμε σύμφωνα με την ευλογία σου και με την χαρούμενη συμφωνία σου. (B. Ασκ. M-73.5:4-6:9)

Επαναλαμβάνω, αυτό που αλλάζει δεν είναι το πέπλο – αυτό που μας έχει πει το εγώ ότι είναι το πρόβλημα – αυτό που αλλάζει είναι η αντίληψή μας που προέρχεται από την αλλαγή του νου που έχουμε επιλέξει. Είναι σχεδόν σαν να γινόμαστε σαν τον Σούπερμαν, με ακτίνες Χ για όραση που κοιτάνε πέρα από την φαινομενική στερεότητα του σώματος στις σκέψεις του νου ενοχής και φόβου. Συνειδητοποιούμε ότι αυτό που φαινόταν απροσπέλαστο στην αλλαγή δεν ήταν στην πραγματικότητα τίποτα άλλο παρά ένα λεπτό πέπλο που ζητούσε να κρύψει το φως του Χριστού από τα άγια μάτια μας και που τώρα εξαφανίζεται στην παρουσία της απόφασής μας να συγχωρήσουμε. Έτσι, επαναλαμβάνω, είναι η όραση του σωτήρα που μας καθιστά ικανούς να περάσουμε πέρα από αυτό το τελευταίο εμπόδιο προς την ειρήνη, η όραση που περιγράφεται τόσο όμορφα σε αυτήν την προσευχή από το Μάθημα 302, “Εκεί που ήταν σκοτάδι βλέπω το φως”:

Πατέρα, τα μάτια μας ανοίγουν επί τέλους. Ο άγιος κόσμος σου μας περιμένει, καθώς η όρασή μας τελικά αποκαθίσταται και μπορούμε να δούμε. Νομίζαμε ότι υποφέραμε. Αλλά είχαμε ξεχάσει τον Υιό που Εσύ δημιούργησες. Τώρα βλέπουμε ότι το σκοτάδι είναι στην φαντασία μας, και το φως είναι εκεί για να το κοιτάξουμε. Η όραση του Χριστού μετατρέπεται το σκοτάδι σε φως, γιατί ο φόβος πρέπει να εξαφανιστεί όταν έρθει η αγάπη. Ας συγχωρήσω τον άγιο κόσμο σου σήμερα, ώστε να μπορέσω να κοιτάξω την αγιότητά του και να καταλάβω ότι απλά αντανακλά την δική μου. (B. Ασκ. M-302.1)

Όποια μορφή και να φαίνεται πως παίρνει ο πειρασμός, πάντοτε αντανακλά μόνο μια επιθυμία να είσαι ένας εαυτός που δεν είσαι.

Άσχετα με την μορφή του πειρασμού με την οποίαν ταυτιζόμαστε στην εμπειρία μας, αν την αξιολογήσουμε έντιμα, θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλοι οι πειρασμοί είναι το να **μην** είμαστε όπως μας δημιούργησε ο Θεός, δηλ. ότι είμαστε ένα εγώ, ένα σώμα που ο κόσμος έχει θυματοποιήσει. Είναι ο ίδιος πειρασμός να επιθυμούμε να είμαστε ένα άτομο, επομένως ταυτισμένοι με την απάντηση του εγώ στην “μικρή, τρελή ιδέα” αντί με την απάντηση του Αγίου Πνεύματος. Τελικά, είναι η παρανοϊκή επιθυμία να υποκαταστήσουμε με τον διαχωρισμένο εαυτό – την “γελοία και άθλια παρωδία” του εγώ (B. Ασκ. M-95.2:1, B. Ασκ. M-121.4:2), την “καρικατούρα της δημιουργίας του Θεού” (Κ-24.VII.10:9) – τον ένδοξο Εαυτό που δημιούργησε ο Θεός ως την αληθινή μας ταυτότητα.

Και από αυτή την επιθυμία [να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και να κάνουμε πραγματικότητα την ατομικότητά μας] αναδύεται μια ιδέα που διδάσκει ότι είσαι το πράγμα που επιθυμείς να είσαι.

Κατασκευάζουμε έναν εαυτό που πιστεύουμε ότι είναι το αθώο θύμα αυτού που έχει συμβεί σε αυτό. Νομίζουμε ότι έχουμε θυματοποιήσει τον Θεό, μια σκέψη που προβάλλουμε, ώστε τώρα φαίνεται τώρα ότι Αυτός έχει θυματοποιήσει εμάς. Συνεπώς, βιώνουμε τους εαυτούς μας σαν να υπάρχουμε σε ένα σώμα, παγιδευμένοι σε αυτόν τον θυματοποιητή κόσμο που έχουμε προβάλει, ο οποίος τελικά πιστεύουμε ότι είναι το προϊόν της Θέλησης ενός εκδικητικού Θεού. Και έτσι, έχουμε γίνει ο ατομικός εαυτός που “επιθυμούμε να είμαστε”. Όμως, μέσω των δυναμικών του εγώ της άρνησης και της προβολής, πιστεύουμε ότι μπορούμε να διατηρήσουμε αυτόν τον διαχωρισμένο εαυτό, αλλά χωρίς την ευθύνη για την αμαρτία που τον παρήγαγε. Αυτή είναι η βάση για την ιδέα ενός αθώου και θυματοποιημένου εαυτού που είναι το θεμέλιο του ονείρου του κόσμου.

Αυτό θα παραμένει η αντίληψη για τον εαυτό σου μέχρι η επιθυμία που την γέννησε να μην σου είναι πια αγαπητή.

Έτσι το πρόβλημα δεν είναι ο εαυτός που πιστεύουμε ότι είμαστε, αυτό το αθώο θύμα που είναι πληγωμένο από τον κόσμο. Το πρόβλημα είναι η υποβόσκουσα επιθυμία του επιλογέα που έστησε την κατάσταση του διαχωρισμού και της θυματοποίησης, και δεν έχει απολύτως καμιά σχέση με τα ατομικά μας όνειρα θυματοποίησης – οτιδήποτε σχετίζεται με το σώμα μας ή τα σώματα των άλλων που αντανακλάται στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Το πρόβλημα πάντα πηγαίνει πίσω στην αρχική στιγμή – στον νου – όταν επιλέξαμε να δούμε τους εαυτούς μας ως ξεχωριστούς, εκφράζοντας την επιθυμία, επαναλαμβάνω, να έχουμε μια εξατομικευμένη και ιδιαίτερη ύπαρξη, χωριστά από το Όλον που είναι η Πηγή μας και το αληθινό μας σπίτι.

Αλλά όσο την τρέφεις [την πίστη στον διαχωρισμό – προσδιοριζόμενος ως ένα εγώ αντί για τον Χριστό], θα βλέπεις τον αδελφό σου όμοιο με τον εαυτό του οποίου την εικόνα έχει γεννήσει η επιθυμία σου.

Για όσο προσδιοριζόμαστε ως ένα εγώ, αυτό είναι που προβάλλουμε έξω, βλέποντας όλους τους ανθρώπους ως εγώ παρόμοιους με εμάς: αμαρτωλούς και κανιβάλους, σκληρούς και εγωιστές θύτες των άλλων. Όμως, αυτό που βλέπουμε σε αυτούς είναι απλά ο καθρέφτης αυτού που πρώτα έχουμε δει μέσα στον νου μας, και πιστεύουμε ότι το έχουμε κάνει στους εαυτούς μας και στον Θεό. Βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν ένα ξεχωριστό σώμα επειδή αυτό είναι που έχουμε επιθυμήσει και επιλέξει· και επομένως αυτό είναι που προβάλλουμε και βλέπουμε σε κάποιον άλλον. Αφού το *έξω* και το *μέσα* είναι τα ίδια, η αντίληψή μας για τον κόσμο δεν μπορεί παρά να αντανακλά ακριβώς τις σκέψεις που τρέφουμε μέσα. Το βιβλίο των ασκήσεων μας δίνει κάποιες περιεκτικές δηλώσεις αυτού του κεντρικού αξιώματος της αιτίας και του αποτελέσματος:

Σήμερα συνεχίζουμε να αναπτύσσουμε το θέμα της αιτίας και του

αποτελέσματος. Δεν είσαι το θύμα του κόσμου που βλέπεις επειδή εσύ τον επινόησες. Μπορείς να τον εγκαταλείψεις τόσο εύκολα όσο τον έφτιαξες. Θα τον δεις ή όχι σύμφωνα με την επιθυμία σου. Όσο θέλεις θα τον βλέπεις· όταν δεν τον θέλεις πια, δεν θα υπάρχει εκεί για να τον βλέπεις.

Η σημερινή ιδέα, όπως και οι προηγούμενες, εφαρμόζονται και στους εσωτερικούς και στους εξωτερικούς σου κόσμους, **οι οποίοι στην πραγματικότητα είναι ακριβώς ίδιοι.** (B. Ασκ. M-32.1:1-2:1)

Η εικόνα του κόσμου που έχεις μπορεί μόνο να καθρεφτίζει αυτό που είναι μέσα σου. Ούτε η πηγή του φωτός ούτε του σκοταδιού μπορούν να βρεθούν έξω από σένα. Τα παράπονα σκοτεινιάζουν τον νου σου και έτσι κοιτάζεις έξω έναν σκοτεινό κόσμο. (B. Ασκ. M-73.5:1-3)

Επαναλαμβάνω, αυτές οι αγαπημένες σκέψεις του εγώ επικεντρώνονται στην ανάγκη να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας – με κόστος την αμαρτία της θυματοποίησης κάποιου άλλου – και την ίδια στιγμή να αποφύγουμε όλη την ευθύνη για αυτό. Αυτές σχηματίζουν το βασικό μοτίβο του αθώου θύματος που προβάλλουμε έξω και το βλέπουμε παντού στον κόσμο γύρω μας. Και αυτήν την αντίληψη δραματοποιούμε στα προσωπικά μας όνειρα των ιδιαίτερων σχέσεων, μέσα από τις οποίες αποδεικνύουμε ότι οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ μας δεν είναι δικό μας λάθος, αλλά είναι το αποτέλεσμα της αμαρτίας κάποιου άλλου, καθόλου δικό μας. Οι επόμενες επιλογές πάνω στην μοχθηρή παράνοια της ιδιαιτερότητας περιγράφουν αυτήν την τρέλα του εγώ, και την δική μας που το πιστεύουμε:

Το μόνο που είναι πάντα διατηρημένο ως μια κρυφή πεποίθηση, προστατευμένο μολονότι δεν αναγνωρίζεται, είναι η πίστη στην ιδιαιτερότητα. Αυτή παίρνει πολλές μορφές, αλλά πάντα συγκρούεται με την πραγματικότητα της δημιουργίας του Θεού και με το μεγαλείο που Αυτός έδωσε στον Υιό Του. Τί άλλο θα μπορούσε να δικαιολογήσει την επίθεση; Γιατί ποιος θα μπορούσε να μισήσει κάποιον του οποίου ο Εαυτός είναι δικός του και τον Οποίον γνωρίζει; Μόνον οι ιδιαίτεροι μπορούν να έχουν εχθρούς, γιατί είναι διαφορετικοί και όχι ίδιοι. Και η διαφορά οποιοδήποτε είδους επιβάλλει διαβαθμίσεις πραγματικότητας, και μια ανάγκη να κρίνεις που δεν μπορεί να αποφευχθεί. (K-24.1.3)

Η σύγκριση πρέπει να είναι επινόηση του εγώ, γιατί η αγάπη δεν κάνει καμιά. Η ιδιαιτερότητα πάντα κάνει συγκρίσεις. Εγκαθιδρύεται από μια έλλειψη [αμαρτία: η απουσία αγάπης και αθωότητας] που γίνεται ορατή σε κάποιον άλλον, και συντηρείται με το να αναζητά, και να βλέπει καθαρά, όλες τις ελλείψεις που μπορεί να αντιληφθεί. **Αυτό αναζητά και αυτό βλέπει.** Και πάντα αυτός που υποβιβάζεται έτσι θα ήταν ο σωτήρας σου, αν δεν είχες επιλέξει να τον μετατρέψεις σε ένα μικρό μέτρο της ιδιαιτερότητάς σου. **Απέναντι στην μικρότητα που βλέπεις σε αυτόν εσύ**

στέκεσαι ψηλός και μεγαλοπρεπής, καθαρός και έντιμος, αγνός και ακηλίδωτος συγκριτικά με αυτό που βλέπεις. Και ούτε καταλαβαίνεις ότι είναι ο εαυτός σου που υποβιβάζεις έτσι. (Κ-24.ΙΙ.1)

Όποια μορφή ιδιαιτερότητας διατηρείς, έχεις κάνει αμαρτία. Στέκεται απαραβίαστη, ισχυρά προστατευμένη με όλη την ασθενική σου δύναμη ενάντια στο Θέλημα του Θεού. Και έτσι στέκεται ενάντια στον εαυτό σου· ο δικός σου εχθρός, όχι του Θεού. Έτσι, φαίνεται να σε διαχωρίζει από τον Θεό, και να σε κρατά μακριά από Αυτόν ως τον υπερασπιστή της. Θα προστάτευες αυτό που ο Θεός δεν δημιούργησε. Και όμως, αυτό το είδωλο που φαίνεται να σου δίνει δύναμη σου την έχει πάρει μακριά. Γιατί του παρέδωσες το κληρονομικό δικαίωμα του αδελφού σου, αφήνοντάς τον μόνο και ασυγχώρητο, και τον εαυτό σου μέσα στην αμαρτία δίπλα του, και οι δύο μέσα στην δυστυχία, μπροστά στο είδωλο που δεν μπορεί να σε σώσει. (Κ-24.ΙΙΙ.2)

Και έτσι, ο σατανικός κόσμος της ιδιαιτερότητας γίνεται η πραγματικότητά μας (αν και όχι ευθύνη μας), και καθρεφτίζει την κόλαση που έχουμε κάνει πραγματική μέσα στους νόες μας. Σύμφωνα με αυτήν την παράνοια, ο Θεός έχει καταστραφεί και εμείς στεκόμαστε θριαμβευτές πάνω από το σκοτωμένο σώμα Του, με τον ατομικό και ιδιαίτερο εαυτό μας να είναι ο “ζωντανός” μάρτυρας του κατορθώματός μας. Αυτό ήταν η επιθυμία μας, και σε ένα απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς μας κάνει την ακόλουθη ερώτηση, κάνοντας έκκληση στον ορθό μας νου που έχει τώρα επίγνωση αυτής της δολοφονικής παράνοιας:

Αν αντιλαμβανόσουν την ιδιαίτερη σχέση σαν θρίαμβο ενάντια στον Θεό, θα την ήθελες;... Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί ως αυτό που είναι· ένα τελετουργικό χωρίς νόημα στο οποίο η δύναμη προκύπτει από τον θάνατο του Θεού, και επενδύεται στον φονιά Του σαν σημάδι ότι η μορφή έχει θριαμβεύσει ενάντια στο περιεχόμενο, και η αγάπη έχει χάσει το νόημά της. **Θα ήθελες να είναι δυνατό κάτι τέτοιο, έστω και αν είναι αποδεδειγμένα αδύνατο;** (Κ-16.V.10:1; 12:4-5)

Διότι το να βλέπεις δεν μπορεί παρά να αντιπροσωπεύει μόνο μια επιθυμία, επειδή δεν έχει την δύναμη να δημιουργεί.

Αυτή είναι μια έμμεση δήλωση του αξιώματος της Επανόρθωσης. Μόνον το εγώ μπορεί να **επιθυμεί** και να κατασκευάζει ψευδαισθήσεις, ενώ μόνον ο Θεός και ο Υιός Του μπορούν να **θέλουν** και να δημιουργούν πραγματικότητα. Όμως, μέσα στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού φαίνεται σαν να είμαστε ελεύθεροι να πιστεύουμε, να επιθυμούμε και να επιλέγουμε ό,τι μας αρέσει, όπως εξηγεί το επόμενο απόσπασμα από το κείμενο:

*Πιστεύεις ότι το να κάνεις το αντίθετο από το Θέλημα του Θεού μπορεί να είναι καλύτερο για σένα. Επίσης πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να **κάνεις** το αντίθετο από το Θέλημα του Θεού. Επομένως, πιστεύεις ότι μια αδύνατη επιλογή είναι εφικτή για σένα, και μάλιστα μια επιλογή που σου*

προκαλεί φόβο και που ταυτόχρονα την επιθυμείς. Όμως ο Θεός βούλεται. Δεν επιθυμεί. Η βούλησή σου είναι το ίδιο δυνατή με την δική Του επειδή είναι δική Του. Οι επιθυμίες του εγώ δεν σημαίνουν τίποτα, επειδή το εγώ επιθυμεί το αδύνατο. Και εσύ μπορείς να επιθυμείς το αδύνατο, αλλά μπορείς να βούλεσαι μόνον με τον Θεό. Αυτή είναι η αδυναμία του εγώ και η δική σου δύναμη. (Κ-7.Χ.4:3-11)

Μέσω της δυναμικής της προβολής, οι αντιλήψεις μας ενός διαχωρισμένου κόσμου προέκυψαν από αυτήν την αδύνατη επιθυμία. Όμως, για να επαναλάβω αυτό το σημαντικό σημείο, η προβολή δεν μπορεί να μετατρέψει μια ψευδαίσθηση σε πραγματικότητα, ούτε να μετατρέψει μια πραγματικότητα σε ψευδαίσθηση. Η επιθυμία δεν έχει καμιά επίδραση στην αλήθεια, αφού δεν μπορεί να δημιουργεί. Μόνο το εφήμερο κατασκευάζει. Αυτή η διδασκαλία συνοψίζεται όμορφα στο Μάθημα 73, “Θέλω να υπάρχει φως”, το οποίο μας δίνει άλλη μια σαφή περιγραφή της διαφοράς ανάμεσα στην αδυναμία των επιθυμιών του εγώ –φτιάχνοντας μόνον μια ψευδαίσθηση της πραγματικότητας – σε αντίθεση με την δύναμη της θέλησης του Πνεύματος – δημιουργώντας την αλήθεια του Ουρανού:

Σήμερα εξετάζουμε την βούληση που μοιράζεσαι με τον Θεό. Δεν είναι η ίδια με τις στείρες επιθυμίες του εγώ, από τις οποίες προκύπτει το σκοτάδι και το τίποτα. Η βούληση που μοιράζεσαι με τον Θεό έχει όλη την δύναμη της δημιουργίας μέσα της. Οι στείρες επιθυμίες του εγώ δεν μπορούν να μοιραστούν, και επομένως δεν έχουν καμιά δύναμη. Οι επιθυμίες του δεν είναι στείρες με την έννοια ότι μπορούν να φτιάξουν έναν κόσμο ψευδαισθήσεων στον οποίον η πίστη σου μπορεί να είναι πολύ δυνατή. Αλλά είναι στείρες από την άποψη της δημιουργίας. Δεν φτιάχνουν τίποτα πραγματικό.

Οι στείρες επιθυμίες και τα παράπονα είναι σύντροφοι ή συγκατασκευαστές στην απεικόνιση του κόσμου που βλέπεις. Οι επιθυμίες του εγώ τον προκάλεσαν, και η ανάγκη του εγώ για παράπονα, που είναι απαραίτητα για την διατήρησή του, τον γεμίζουν με ανθρώπινες μορφές που φαίνονται να σου επιτίθενται και φωνάζουν για “δίκαιη” κρίση. Αυτές οι μορφές γίνονται οι μεσάζοντες που χρησιμοποιεί το εγώ για να διοχετεύει παράπονα. Στέκονται ανάμεσα στην επίγνωσή σου και στην πραγματικότητα του αδελφού σου. Καθώς τις κοιτάζεις δεν γνωρίζεις τους αδελφούς σου ή τον Εαυτό σου. Η βούλησή σου χάνεται από σένα σε αυτήν την παράξενη ανταλλαγή, στην οποία η ενοχή ανταλλάσσεται και τα παράπονα αυξάνονται με κάθε συναλλαγή. Είναι δυνατόν ένας τέτοιος κόσμος να έχει δημιουργηθεί από την Βούληση την οποία ο Υιός του Θεού μοιράζεται με τον Πατέρα του; Δημιούργησε ο Θεός καταστροφή για τον Υιό Του; Η Δημιουργία είναι η Βούληση και των Δύο μαζί. Θα δημιουργούσε ο Θεός έναν κόσμο που θα Τον σκότωνε; Σήμερα θα προσπαθήσουμε άλλη μια φορά να φθάσουμε τον κόσμο που βρίσκεται σε συμφωνία με την βούλησή σου. Το φως υπάρχει σε αυτόν επειδή δεν είναι αντίθετος από την Βούληση του Θεού. Δεν είναι ο Ουρανός, αλλά το φως του Ουρανού λάμπει επάνω του. Το σκοτάδι έχει εξαφανιστεί. Οι στείρες

επιθυμίες του εγώ έχουν αποσυρθεί. Παρ' όλα αυτά το φως που λάμπει πάνω σε αυτόν τον κόσμο καθρεφτίζει την βούλησή σου, και έτσι μέσα σου είναι που πρέπει να το αναζητήσουμε. (Β. Ασκ. Μ-73.1-4)

Ωστόσο μπορεί να κοιτάζει με αγάπη ή μπορεί να κοιτάζει με μίσος, και αυτό εξαρτάται μόνο από την απλή επιλογή του εάν θα ήθελες να ενωθείς με αυτό που βλέπεις, ή να κρατήσεις τον εαυτό σου μακριά και διαχωρισμένο.

Όλα καταλήγουν στην ίδια βασική επιλογή. Αν σκεφθούμε πάλι αυτά που έχουμε ήδη συζητήσει για τους αγγελιοφόρους του φόβου και τους αγγελιοφόρους της αγάπης, το πρόβλημα είναι πάντα ποιους αγγελιοφόρους έχουμε επιλέξει να στείλουμε. Το πρόβλημα δεν είναι ποτέ τα μηνύματα που επιστρέφονται σε μας, αλλά μάλλον τα μηνύματα που **έχουμε ζητήσει** από τους αγγελιοφόρους. Και η επιλογή μας είναι πάντοτε είτε να ενισχύσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ, του διαχωρισμού, βλέποντας τους άλλους διαφορετικούς και διαχωρισμένους από μας: εμείς να είμαστε τα αθώα θύματα, και οι ιδιαίτεροι αγάπης ή μίσους σύντροφοί μας να είναι οι αμαρτωλοί θύτες· **ή** να καθρεφτίζουμε τις διδασκαλίες της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ στην πραγματικότητα, και επομένως δεν μπορούμε να είμαστε αληθινά διαχωρισμένοι από καμιά πλευρά της δημιουργίας του Θεού. Στην αλήθεια, επομένως, δεν **ενωνόμαστε** πραγματικά ο ένας με τον άλλον· μάλλον **δεχόμαστε** την ένωση (ή την ενότητα) που είναι **ήδη** παρούσα μέσα στον νου του ενός Υιού του Θεού.

Να γιατί ο Ιησούς αντιπροσωπεύει αυτήν την επιλογή του ορθού νου για μας, αφού είναι ο Χριστός, η ενότητα της Υιότητας του Θεού. Η ένωση με αυτόν ζητώντας την βοήθειά του, είναι σαν αποτέλεσμα επομένως ή ένωση με την Υιότητα ως ένα, αφού, επαναλαμβάνω, ο Ιησούς **είναι** αυτή η ενότητα. Δεν μπορούμε να είμαστε με αυτόν και την ίδια στιγμή **να μην** είμαστε με όλους τους ανθρώπους. Με το ίδιο σκεπτικό, δεν μπορούμε **να μην** είμαστε με αυτόν και να πιστεύουμε ότι είμαστε ενωμένοι με άλλους. Και έτσι, η απόφαση να είμαστε διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον είναι η απόφαση να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Ιησού, και πίσω από αυτόν στέκεται ο Θεός. Αυτό μας γυρίζει πίσω στο απόσπασμα πάνω στις ιδιαίτερες σχέσεις, όπου ο Ιησούς μας ρωτά εάν πραγματικά θα θέλαμε την ιδιαιτερότητά μας αν αναγνωρίζαμε ότι αυτό σήμαινε τον θρίαμβό μας ενάντια στον Θεό. Μόνον ο απόλυτα παρανοϊκός θα επιθυμούσε κάτι τέτοιο, γνωρίζοντας τις συνέπειες μιας τέτοιας επιλογής. Πώς μπορεί η ατομική ύπαρξη να αποτιμάται περισσότερο από την αλήθεια της ένδοξης δημιουργίας μας ως ο μοναδικός Υιός του Θεού, που βρίσκεται ασφαλής στον Ουρανό μέσα στην καρδιά Του της αγάπης; Ο σκοπός του Ιησού με τα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι να μας κάνει να καταλάβουμε την κατάσταση όπως είναι πραγματικά ώστε λογικά να μπορέσουμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Και αυτή η επιλογή καθρεφτίζεται μέσα στα όνειρά μας της ιδιαιτερότητας μέσω της απόφασης να συγχωρήσουμε αντί να διατηρήσουμε τα παράπονά μας.

Η όραση του σωτήρα είναι τόσο αθώα γι' αυτό που είναι ο αδελφός σου όσο είναι και ελεύθερη από κάθε κρίση που έγινε για σένα. Δεν βλέπει καθόλου παρελθόν σε κανέναν. Κι έτσι υπηρετεί έναν εντελώς ανοιχτό νου, ασυννέφιαστο από παλαιές

αντιλήψεις, και προετοιμασμένο να βλέπει μόνο το παρόν.

Αυτή η περιγραφή της όρασης του Σωτήρα εκφράζει όμορφα αυτό που ο Ιησούς αναφέρει στα Μαθήματα Θαυμάτων σαν την “άγια στιγμή”. Αυτή είναι η στιγμή όταν, αφού έχουμε επιλέξει τον Ιησού σαν δάσκαλό μας αντί για το εγώ – η διόρθωση για την “μη άγια” στιγμή όταν έχουμε επιλέξει λανθασμένα – η άχρονη όραση του Χριστού επεκτείνεται να αγκαλιάσει όλα όσα βλέπουμε. Αυτή είναι η αντίληψη που δεν βλέπει **παρελθόν** (αποτελούμενο από τις αμαρτίες μας), **παρόν** (τωρινή αντίληψη ενοχής), ή **μέλλον** (φόβος για αναμενόμενη τιμωρία – που απαιτείται από την ενοχή μας και δικαιολογείται από το ότι είμαστε αμαρτωλοί). Πράγματι, μπορούμε πάλι να δούμε ότι όταν προβάλλεται έξω το σύστημα σκέψης του εγώ για την αμαρτία, ενοχή και φόβο – που αρχίζει με **σκέψεις** στον διασπασμένο νου του Υιού – γίνεται ο κόσμος του χρόνου : παρελθόν, παρόν και μέλλον. Όταν επιλέγουμε ενάντια στο εγώ και για το Άγιο Πνεύμα, υπάρχει απλά η συγχώρεσή Του και η αγάπη που ανήκει στο αληθινό παρόν, την άγια στιγμή:

Διότι το Άγιο Πνεύμα, που γνωρίζει μόνο το παρόν, το χρησιμοποιεί για να ακυρώσει τον φόβο με τον οποίο το εγώ προσπαθεί να αχρηστεύσει το παρόν. Δεν υπάρχει διαφυγή από τον φόβο στην χρήση του χρόνου από το εγώ. Γιατί ο χρόνος, σύμφωνα με τις διδασκαλίες του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας μηχανισμός μάθησης για να συσσωρεύει ενοχή μέχρις ότου η ενοχή να συμπεριλάβει τα πάντα, απαιτώντας για πάντα εκδίκηση.

Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να το ακυρώσει όλο αυτό τώρα. Ο φόβος δεν αφορά το παρόν, αλλά μόνον το παρελθόν και το μέλλον, που δεν υπάρχουν. Δεν υπάρχει φόβος στο παρόν όταν κάθε στιγμή στέκεται καθαρή και χωριστή από το παρελθόν, χωρίς η σκιά του να φθάνει στο μέλλον. Κάθε στιγμή είναι μια καθαρή, ακηλίδωτη γέννηση, από την οποία ο Υιός του Θεού αναδύεται από το παρελθόν στο παρόν. Και το παρόν επεκτείνεται για πάντα. Είναι τόσο όμορφο και τόσο καθαρό και ελεύθερο από ενοχή που μόνο ευτυχία υπάρχει εκεί. Δεν υπάρχει ανάμνηση του σκότους, και η αθανασία και η χαρά είναι τώρα. Αυτό το μάθημα δεν απαιτεί χρόνο. Διότι τί είναι ο χρόνος χωρίς ένα παρελθόν και ένα μέλλον; Πήρε πολύ χρόνο για να σε παραπλανήσει τόσο ολοκληρωτικά, αλλά δεν χρειάζεται καθόλου χρόνος για να είσαι αυτό που είσαι. Αρχισε να εξασκείσαι στην χρησιμοποίηση του χρόνου όπως το Άγιο Πνεύμα, ως ένα διδακτικό βοήθημα προς την ευτυχία και την ειρήνη. Πάρε αυτήν ακριβώς την στιγμή τώρα, και σκέψου την σαν να είναι αυτή όλος ο χρόνος. Τίποτα από το παρελθόν δεν μπορεί να σε φθάσει εδώ, και εδώ είναι που είσαι απολύτως απαλλαγμένος, απολύτως ελεύθερος και ολοκληρωτικά χωρίς καμιά καταδίκη. Από αυτήν την άγια στιγμή από όπου η αγιότητα γεννήθηκε ξανά θα πορευτείς μέσα στον χρόνο χωρίς φόβο, και χωρίς καμιά αίσθηση αλλαγής του χρόνου.

Ο χρόνος είναι ασύλληπτος χωρίς αλλαγή, όμως η αγιότητα δεν αλλάζει.

Μάθε από αυτήν την στιγμή πάρα πολύ απλά ότι η κόλαση δεν υπάρχει. Σε αυτήν την λυτρωτική στιγμή βρίσκεται ο Ουρανός. Και ο Ουρανός δεν θα αλλάξει, γιατί η γέννηση μέσα στο άγιο παρόν είναι η σωτηρία από την αλλαγή. Η αλλαγή είναι μια ψευδαίσθηση, που διδάσκεται από αυτούς που δεν μπορούν να δουν τους εαυτούς τους χωρίς ενοχές. Δεν υπάρχει αλλαγή στον Ουρανό επειδή δεν υπάρχει αλλαγή στον Θεό. Μέσα στην άγια στιγμή, όπου βλέπεις τον εαυτό σου λαμπερό και ελεύθερο, θα θυμηθείς τον Θεό. Γιατί η ενθύμησή Του είναι η ενθύμηση της ελευθερίας. (Κ-15.Ι.7:5-10:8)

Η διαδικασία της επίτευξης της όρασης του Χριστού, αρχίζει με “μια μικρή προθυμία”, πάνω στην οποία έπειτα κτίζεται και μας μεταφέρει το μονοπάτι που οδηγεί στο σπίτι μας. Αλλά δεν μπορούμε να βρούμε τον δρόμο μας χωρίς την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Η δουλειά μας είναι απλά να αμφισβητούμε το σύστημα σκέψης του εγώ που το έχουμε κάνει πραγματικό, και **αληθινά** να επιθυμούμε “έναν άλλο τρόπο”. Ο Ιησούς εξηγεί τον ρόλο μας στο ακόλουθο απόσπασμα από την ενότητα “Η Μικρή Προθυμία”, διευκρινίζοντας συγχρόνως ποιος είναι ο δικός του ρόλος ή εκείνος του Αγίου Πνεύματος στο σχέδιο της Επανόρθωσης:

*Η άγια στιγμή είναι το αποτέλεσμα της σταθερής σου απόφασης να είσαι άγιος. Είναι η απάντηση. Η επιθυμία και η προθυμία να της επιτρέψεις να έρθει προηγούνται του ερχομού της. Προετοιμάζεις τον νου σου για αυτήν μόνον στον βαθμό που αναγνωρίζεις ότι την θέλεις πάνω από όλα. **Δεν χρειάζεται να κάνεις περισσότερα· πράγματι, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορείς να κάνεις περισσότερα. Μην προσπαθείς να δώσεις στο Άγιο Πνεύμα αυτά που δεν σου ζητάει, διαφορετικά θα προσθέσεις το εγώ σε Αυτό και θα δημιουργηθεί σύγχυση. Δεν ζητά παρά λίγα. Αυτό θα προσθέσει το μεγαλείο και την δύναμη. Ενώνεται μαζί σου για να κάνει την άγια στιγμή πολύ πιο σπουδαία από όσο μπορείς να καταλάβεις. Η συνειδητοποίησή σου ότι χρειάζεται να κάνεις τόσο λίγα είναι αυτή που Του δίνει την δυνατότητα να δώσει τόσα πολλά....***

Η άγια στιγμή δεν έρχεται μόνον από την μικρή σου προθυμία. Είναι πάντα το αποτέλεσμα της μικρής σου προθυμίας σε συνδυασμό με την απεριόριστη δύναμη της Θέλησης του Θεού....

Εσύ απλά κάνε την ερώτηση. Η απάντηση δίνεται. Μην αναζητάς να απαντήσεις εσύ, αλλά απλά να λάβεις την απάντηση όπως δίνεται. Ενώ προετοιμάζεσαι για την άγια στιγμή, μην προσπαθήσεις να κάνεις τον εαυτό σου άγιο για να είσαι έτοιμος να την δεχθείς. Αυτό θα προκαλούσε μόνο σύγχυση του δικού σου ρόλου με αυτόν του Θεού. Η Επανόρθωση δεν μπορεί να έρθει σε αυτούς που νομίζουν ότι πρέπει πρώτα να εξιλεωθούν, αλλά μόνον σε αυτούς που της προσφέρουν τίποτα περισσότερο από την απλή προθυμία να της ανοίξουν τον δρόμο. (Κ-18.ΙV.1; 4:1-2; 5:1-6)

Επομένως, η όραση έρχεται σε μας απλά από την προθυμία μας να αντικαταστήσει αυτή τις αντιλήψεις μας του διαχωρισμού, της ιδιαιτερότητας και της επίθεσης· από την προθυμία μας να παραδεχθούμε ότι οι απαντήσεις μας ήταν λανθασμένες και χρειάζεται να αμφισβητηθούν. Έτσι οι αντιλήψεις μας εξαγνίζονται από την στοργική παρουσία του Αγίου Πνεύματος, που τώρα την επιθυμούμε πάνω από όλα τα άλλα. Οι νόες μας καθαρίζονται από όλες τις σκέψεις μη συγχώρεσης και από την ανάγκη μας να διατηρήσουμε την ατομική μας ύπαρξη που πιστεύουμε ότι κλέψαμε από τον Θεό. Ανοίγοντας τους νόες μας στην σοφία του Ιησού, είμαστε έτοιμοι επιτέλους να λάβουμε την απάντησή του, και να ακούσουμε αυτές τις εμπνευστικές λέξεις που συνοψίζουν τις διδασκαλίες των Μαθημάτων του, και που θα μας ενώσουν με όλα όσα είχαμε ζητήσει να κρατήσουμε ξεχωριστά και μακριά μας:

Στα κουρασμένα μάτια σου φέρνω ένα όραμα από έναν διαφορετικό κόσμο, τόσο καινούργιο και καθαρό και φρέσκο ώστε θα ξεχάσεις τον πόνο και την πίκρα που έβλεπες πριν. Όμως αυτό το όραμα πρέπει να το μοιραστείς με όλους όσους βλέπεις, αλλιώς δεν θα το δεις. Το να δώσεις αυτό το δώρο είναι ο τρόπος να το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός το όρισε, με τρυφερή καλοσύνη να είναι δικό σου. (Κ-31.VIII.8:4-7)

Δεν μπορεί να κρίνει διότι δεν γνωρίζει. Και αναγνωρίζοντας αυτό, απλά ρωτάει, “Ποιο είναι το νόημα αυτού που βλέπω;” Μετά η απάντηση δίνεται.

Έτσι, η όραση του σωτήρα, απαλλαγμένη από κάθε παρεμβολή στην αλήθεια, και επομένως ελεύθερη από κάθε κρίση, ρωτά να της ειπωθεί η σημασία αυτού που βλέπει. Καθώς ζητάμε την διορθωμένη αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, αυτό που βλέπουμε γίνεται κάποια έκφραση συγχώρεσης, κάποια έκφραση της ενότητας που αληθινά βρίσκεται εκεί αλλά είχε καλυφθεί πίσω από την ανάγκη του εγώ να διαχωριστεί και να επιτεθεί. Όμως, επαναλαμβάνω, δεν δίνουμε εμείς την απάντηση. Η απάντηση μας δίνεται από το Άγιο Πνεύμα. Η ευθύνη μας έγκειται απλά στο να καθαρίσουμε όλα τα εμπόδια σε αυτήν την απάντηση, όπως έχουμε ήδη δει να εκφράζεται καθαρά σε αυτήν την σημαντική δήλωση από το κείμενο:

Το καθήκον σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητάς και να βρίσκεις όλα τα εμπόδια μέσα σου που έχεις χτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητάς τί είναι αληθινό, αλλά είναι απαραίτητο να ζητάς αυτό που είναι ψεύτικο. (Κ-16.IV.6:1-2)

Βασικά τα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη αντιπροσωπεύουν αυτούς τους φράχτες, για τους οποίους η κρίση είναι ένας τρόπος να καταλάβουμε το βασικό τους συστατικό: την κρίση απέναντι στον Θεό, στους άλλους και στους εαυτούς μας, βλέποντας όλη την δημιουργία σαν ξεχωριστές ατομικές υπάρξεις, εγκλεισμένες σε σώματα των οποίων ο μοναδικός σκοπός είναι να επιτίθενται και να δέχονται επίθεση. Όλες αυτές οι παρεμβολές ακυρώνονται από την απαλή διαδικασία να φέρνουμε τα εμπόδια στην αγάπη που βρίσκεται κάτω από αυτά, το οποίο τότε επιτρέπει στην αγάπη να τα διώξει με την λάμψη

της μακριά. Μιλώντας για την άγια στιγμή, στην οποία κανένα **σώμα** δεν μπορεί να υπάρχει, επιλέγουμε να αφήσουμε αυτά τα εμπόδια να φύγουν – “τα όρια που έχεις βάλει στην αγάπη” - και να αφήσουμε την αγάπη να μας απαντήσει:

*Η άγια στιγμή σε καλεί να είσαι ο εαυτός σου, μέσα στην ασφαλή αγκαλιά της. Εκεί οι νόμοι των περιορισμών αίρονται για σένα, για να σε καλωσορίσουν στην διεύρυνση του νου και στην ελευθερία. Έλα σε αυτό το καταφύγιο, όπου μπορείς να είσαι ο εαυτός σου σε ειρήνη. Όχι μέσα από την καταστροφή, όχι μέσα από την απόδραση, αλλά απλά μέσα από μια ήσυχη συγχώνευση. **Γιατί η ειρήνη θα σε συναντήσει εκεί, απλά επειδή ήσουν πρόθυμος να εγκαταλείψεις τα όρια που έχεις βάλει στην αγάπη, και ενώθηκες μαζί της εκεί που βρίσκεται και εκεί που σε οδήγησε, σε απάντηση στο ευγενικό της κάλεσμα (της αγάπης) να είσαι σε ειρήνη.** (Κ-18. VI. 14:3-7)*

Και αυτή η όμορφη προσευχή από το Δεύτερο Μέρος του βιβλίου των ασκήσεων για μαθητές εκφράζει την επιθυμία μας να αφήσουμε όλες τις παρεμβάσεις ώστε “να περιμένουμε σε ησυχία” μακριά από τις “τραχιές στριγγλιές” (Β.Ασκ. Μ-49.4:3) του εγώ – για να μπορέσουμε να ακούσουμε την στοργική απάντηση του Θεού. Δεν θεωρούμε δεδομένο μέσα στην αλαζονεία μας ότι καταλαβαίνουμε τον κόσμο, και έτσι μπορούμε ταπεινά να περιμένουμε να μας ειπωθεί από τον Ένα ο Οποίος τον καταλαβαίνει:

Πατέρα, έρχομαι σε Σένα σήμερα να βρω την ειρήνη που μόνον Εσύ μπορείς να δώσεις. Έρχομαι σε σιωπή. Στην ησυχία της καρδιάς μου, την βαθιά απόσυρση του νου μου, περιμένω να ακούσω την Φωνή Σου. Πατέρα μου, μίλησέ μου σήμερα. Έρχομαι να ακούσω την Φωνή Σου σε σιωπή και βεβαιότητα και αγάπη, σίγουρος ότι θα ακούσεις το κάλεσμά μου και θα μου απαντήσεις.

Τώρα περιμένουμε σε ησυχία. Ο Θεός είναι εδώ, επειδή περιμένουμε μαζί. Είμαι σίγουρος [ο Ιησούς] ότι Αυτός θα μιλήσει σε σένα, και θα ακούσεις. Δέξου την εμπιστοσύνη μου, γιατί είναι δική σου. Οι νόες μας είναι ενωμένοι. Περιμένουμε με έναν σκοπό· να ακούσουμε την απάντηση του Πατέρα μας στο κάλεσμά μας, να αφήσουμε τις σκέψεις μας να ησυχάσουν και να βρουν την ειρήνη Του, να Τον ακούσουμε να μιλά σε μας για το ποιοι είμαστε, και να αποκαλύψει τον Εαυτό Του στον Υιό Του. (Β.Ασκ. Μ-221.1-2)

Και η πόρτα κρατείται ανοιχτή ώστε το πρόσωπο του Χριστού να λάμψει επάνω σε αυτόν που ρωτάει, με αθωότητα, για να δει πέρα από το πέπλο των παλαιών ιδεών και των αρχαίων αντιλήψεων που κρατούσε για τόσο καιρό και με αγάπη εναντίον της όρασης του Χριστού εντός σου.

Η διαδικασία που περιγράφεται εδώ είναι ότι πρώτα θα μπούμε στον πειρασμό να δούμε

με τα μάτια του σώματος και να κάνουμε κάποια κρίση, και μετά καθώς αποκτάμε όλο και περισσότερο επίγνωση του τί κάνουμε, μπορούμε να ρωτήσουμε για το νόημα αυτού που βλέπουμε. Δεν μπορούμε να δεχθούμε μια απάντηση σε ένα πρόβλημα που δεν ξέρουμε ότι έχουμε. Και επειδή το εγώ έχει αρνηθεί το πρόβλημα – τις αποφάσεις μας να παραμείνουμε χωριστά από τον Θεό για να μπορέσουμε να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας – δεν έχουμε επίγνωση των κρίσεων που κάνουν οι νόες μας. Και έτσι χρειάζεται να περιμένουμε τις προβολές αυτών των κρίσεων να μας αντιμετωπίσουν στην καθημερινή μας εμπειρία, έτσι ώστε να μπορέσει ο Ιησούς να τις ερμηνεύσει για μας. Μας βοηθάει να καταλάβουμε την πηγή αυτού που αντιλαμβανόμαστε στον κόσμο – η οποία είναι στον νου μας – για να μπορέσουμε τώρα να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

Πολύ συχνά ερχόμαστε αντιμέτωποι με καταστάσεις στις ζωές μας που φαίνονται να μην έχουν λύση. Εξαιτίας του μεγέθους της πληγής μας, του φόβου, της ενοχής και της αγωνίας μας, όλα φαίνονται τόσο συντριπτικά, που τα οδυνηρά μας συναισθήματα απηχούν τις δυνατές λέξεις του Wordsworth: "Ο κόσμος παραείναι σκληρός για μας". Ίσως υπάρξει μια κατάσταση που πραγματικά θέλουμε να λυθεί, και φαίνεται ότι ό,τι και να κάνουμε δεν έχει αποτέλεσμα. Σχέδια που κάνουμε και ελπίδες που τρέφουμε δεν υλοποιούνται ποτέ, και οι ζωές μας μας φαίνονται αδιέξοδες, σαν να είμαστε χαρακτήρες σε νουβέλα ή ιστορία του Κάφκα, χωρίς καμιά ελπίδα. Σε αυτές τις περιπτώσεις το μόνο που μας ζητείται είναι απλά να θυμηθούμε να φέρουμε στο Άγιο Πνεύμα ή στον Ιησού όλους τους πειρασμούς μας για να δούμε ή να νιώσουμε την κατάσταση σύμφωνα με τις "παλιές ιδέες και αρχαίες αντιλήψεις που κρατούσαμε τόσον καιρό". Και αυτές οι ιδέες περιστρέφονται πάντα γύρω από την θυματοποίηση, αντιλαμβανόμενοι τους εαυτούς μας ή τους άλλους ως αδικημένους (Κ-26.Χ.4:1). Όσο ανοιχτά και τίμια μπορούμε, ζητάμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος για να ακυρώσει τις αντιλήψεις του εγώ μας, τις ερμηνείες και τους στόχους, και να πούμε, με αυτές τις λέξεις από το κείμενο:

"Ας γίνει το Θέλημά Σου", και όχι, "Το θέλω διαφορετικά" (Κ-18.Υ.4:3).

Όλο αυτό προϋποθέτει ότι δεν έχουμε καμιά απολύτως επένδυση στο αποτέλεσμα. Στο βαθμό που δεν έχουμε όντως καμιά, η απάντηση θα μας δοθεί. Και να πώς η πόρτα που αναφέρεται στο παραπάνω απόσπασμα κρατιέται ανοιχτή. Δεν ανοίγουμε **εμείς** την πόρτα. Μάλλον, απλά εκφράζουμε μια προθυμία να ανοιχτεί η πόρτα για μας. Και θα γνωρίσουμε την αλήθεια αυτού που έχουμε λάβει αν δούμε αυτό το πρόσωπο που μισούσαμε να μεταμορφώνεται σε κάποιον που αγαπάμε. Αυτή η σχέση ανάμεσα στην συγχώρεσή μας και στο πέρασμά μας μέσα από την πόρτα στην ειρήνη εκφράζεται όμορφα στο επόμενο απόσπασμα από την ενότητα "Η Κληρονομιά του Υιού του Θεού", στο Κεφάλαιο 11 του κειμένου. Το έχουμε ήδη συζητήσει, αλλά η ομορφιά του αξίζει μια δεύτερη αναφορά:

*Ο Χριστός είναι στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του. **Αλλά έλα ολοκληρωτικά χωρίς καμιά καταδίκη, γιατί αλλιώς θα πιστέψεις ότι η πόρτα είναι αμπαρωμένη και δεν μπορείς να μπεις.** Η πόρτα δεν είναι αμπαρωμένη, και είναι αδύνατον να μην μπορείς να μπεις στο μέρος όπου ο Θεός θα ήθελε να είσαι. Αλλά αγάπα τον εαυτό σου με*

την αγάπη του Χριστού, γιατί έτσι σε αγαπάει ο Πατέρας σου. Μπορείς να αρνηθείς να μπεις, αλλά δεν μπορείς να κλείσεις την πόρτα που ο Χριστός κρατάει ανοιχτή. Έλα σε μένα [στον Ιησού] που την κρατάω ανοιχτή για σένα, γιατί όσο ζω δεν μπορεί να κλείσει, και ζω για πάντα. Ο Θεός είναι η ζωή μου και η δική σου, και τίποτα δεν αρνείται ο Θεός στον Υιό Του. (Κ-11.IV.6:1-7)

Σε αυτήν την πολύ ωραία ενότητα του Κεφαλαίου 26, “Επειδή έχουν έρθει”, γράφει ο Ιησούς: “Το αγιότερο από όλα τα σημεία στην γη είναι εκεί όπου ένα αρχαίο μίσος έχει γίνει μια τωρινή αγάπη” (Κ-26.IX.6:1). Αυτή η μία πρόταση περικλείει το νόημα του θαύματος και της συγχώρεσης, και αντανακλά την μετάβαση από τις “αρχαίες έννοιες” του μίσους στην τωρινή εμπειρία της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Όταν η λέξη “αρχαία” εμφανίζεται στα Μαθήματα Θαυμάτων, παρεμπιπτόντως, συνήθως βρίσκεται σε μια ενότητα που έχει έναν διαφορετικό συναισθηματικό τόνο, ακριβώς όπως εδώ. Στην πραγματικότητα, η λέξη “αρχαία” χρησιμοποιείται πιο συχνά από κάθε άλλη σημαντική λέξη σε αυτήν την ενότητα. Μας εκτοξεύει μακριά από το πολύ στενή λωρίδα της ανθρώπινης εμπειρίας σε μια πολύ πιο βαθιά διάσταση, σε αυτήν την αρχαία στιγμή πριν αρχίσει ο κόσμος όταν επιλέξαμε το μίσος αντί για την αγάπη, και τώρα μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Μιλώντας για τον Θεό και τον Χριστό – που αναφέρονται στο “Αυτοί” που χρησιμοποιείται σε ολόκληρη την ενότητα – ο Ιησούς γράφει για αυτό το τέλος του ταξιδιού, όταν η όραση του Χριστού θα είναι το μόνο που βλέπουμε και γνωρίζουμε και καταλαβαίνουμε:

Τώρα ο ναός του ζώντος Θεού έχει ξανακτισθεί για να φιλοξενήσει πάλι Αυτόν από τον Οποίον δημιουργήθηκε. Όπου κατοικεί Αυτός, ο Υιός Του κατοικεί μαζί Του, ποτέ χωριστά. Και Αυτοί ευχαριστούν που επιτέλους τους καλωσόρισαν. Εκεί που πριν στεκόταν ένας σταυρός στέκεται τώρα ο αναστημένος Χριστός, και οι αρχαίες ουλές θεραπεύονται μέσα στην όρασή Του. Ένα αρχαίο θαύμα έχει έρθει να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια αρχαία έχθρα που είχε έρθει για να σκοτώσει. Με ευγενική ευγνωμοσύνη πράγματι επιστρέφουν ο Θεός ο Πατέρας και ο Υιός σε αυτό που είναι δικό τους και θα είναι για πάντα. Τώρα ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος έχει επιτευχθεί. Γιατί Αυτοί έχουν έρθει! Γιατί Αυτοί έχουν έρθει επιτέλους! (Κ-26.IX.8)

Να επαγρυπνείς ενάντια στον πειρασμό, λοιπόν, ενθυμούμενος ότι δεν είναι παρά μια επιθυμία, παράλογη και χωρίς νόημα, να κάνεις τον εαυτό σου κάτι που δεν είσαι.

Ο πειρασμός θα βιώνεται πάντα ή θα εκφράζεται στην ίδια μορφή που θα βλέπαμε τον εαυτό μας σαν ξεχωριστό από κάποιο άλλο πρόσωπο. Ως σώμα – “αυτό που δεν είσαι” - ο διαχωρισμός είναι αναπόφευκτος, όχι μόνον από τους άλλους, αλλά και από τον αληθινό Εαυτό μας. Προέρχεται από εκείνη την μία τρελή επιθυμία να είσαι ένα άτομο και όχι πια μέρος του Παντός που είναι ο Θεός. Και όπως έχουμε ήδη δει πολλές φορές, αυτή η επιθυμία προστατεύεται από τον κόσμο γενικά, και από τις ιδιαίτερες σχέσεις μας ειδικότερα, και όλα αυτά διατηρούνται για όσο καιρό αυτή “η επιθυμία, παράλογη και χωρίς

νόημα” είναι ενεργή μέσα στους νόες μας.

Έχουμε συζητήσει παραπάνω τον σκοπό του εγώ για το σώμα, και πώς είναι αυτό η σκιά της ενοχής που τα εγώ μας θέλουν να κρατήσουν κρυμμένη στους νόες μας. Ο Ιησούς παρουσιάζει αυτήν την σκέψη εδώ ξανά, και συνεχίζει με τις επόμενες γραμμές:

Και σκέψου καλύτερα αυτό που θα ήθελες να είσαι αντί για αυτό που είσαι. Είναι ένα πράγμα τρέλας, πόνου και θανάτου· ένα πράγμα προδοσίας και μαύρης απελπισίας, αποτυχημένων ονείρων και δίχως καμία ελπίδα να απομένει εκτός από το να πεθάνεις και να τελειώσει το όνειρο του φόβου.

Ο Ιησούς, όπως είναι προφανές, μιλάει για το υλικό και ψυχολογικό σώμα, την αυτό-αντίληψή μας και ενσωμάτωση όλων όσα είναι το εγώ αληθινά. Είναι σίγουρα επίσης μια περιεκτική περιγραφή και του κόσμου που φτιάξαμε. Η τρομακτική σκέψη είναι ότι παρά τις διδασκαλίες όπως αυτές, ακόμα επιμένουμε να πιστεύουμε ότι αυτό το σώμα είναι αυτό που αληθινά είμαστε. Ο ένδοξος Υιός του μεγαλειώδους Θεού έχει υποβιβαστεί σε “ένα πράγμα τρέλας, πόνου και θανάτου”, την ασήμαντη ύπαρξη του οποίου συνεχώς θέλουμε να προστατεύουμε. Και έτσι, ο Ιησούς μας ζητά στο Μάθημα 135, “Αν υπερασπιστώ τον εαυτό μου μου επιτίθεμαι”, να σκεφθούμε ακριβώς τί είναι αυτό που προσπαθούμε να προστατεύσουμε:

Ας σκεφτούμε πρώτα τί είναι αυτό που υπερασπίζεσαι. Πρέπει να είναι κάτι πολύ αδύναμο και ευπρόσβλητο. Πρέπει να είναι κάτι που έγινε εύκολο θήραμα, ανίκανο να προστατευθεί μόνο του και που χρειάζεται την δική σου προστασία. Τί άλλο εκτός από το σώμα είναι τόσο εύθραυστο, ώστε αδιάκοπη φροντίδα και άγρυπνο, βαθύ ενδιαφέρον να είναι απαραίτητα για να προστατέψουν την μικρή ζωή του; Τί άλλο εκτός από το σώμα παραπαίει και πρέπει να αποτύχει να υπηρετήσει τον Υιό του Θεού σαν άξιος οικοδεσπότης; Όμως δεν είναι το σώμα που μπορεί να φοβηθεί, ή να είναι αντικείμενο φόβου. Δεν έχει ανάγκες παρά μόνον αυτές που εσύ του αποδίδεις. Δεν χρειάζεται πολύπλοκες δομές προστασίας, ούτε φάρμακα για την υγεία του, ούτε φροντίδα ούτε καν ενδιαφέρον. Υπερασπίσου την ζωή του, ή δώσε του δώρα για να το κάνεις όμορφο ή τείχη για να το κάνεις ασφαλές, και το μόνο που λες είναι ότι το σπίτι σου είναι ανοικτό στον κλέφτη του χρόνου, φθαρτό και ετοιμόρροπο, τόσο ανασφαλές που πρέπει να προστατεύεται από την ίδια την ζωή σου.

Δεν είναι τρομακτική αυτή η εικόνα; Μπορείς να βρίσκεσαι σε ειρήνη έχοντας τέτοια αντίληψη για το σπίτι σου; Όμως, τί παραχώρησε στο σώμα το δικαίωμα να σε υπηρετεί έτσι εκτός από την ίδια σου την πεποίθηση; Ο νους σου είναι αυτός που έδωσε στο σώμα όλες τις λειτουργίες που βλέπεις σε αυτό, και του έδωσε αξία πολύ περισσότερη από όση αξίζει σε ένα μικρό σωρό σκόνης και νερού. Ποιος θα υπερασπιζόταν κάτι που θα το αναγνώριζε σαν κάτι τέτοιο;
(B. Ασκ. M-135.4-6)

Και στο επόμενο απόσπασμα από την ενότητα "Ο "Ήρωας" του Ονείρου", διαβάζουμε αυτήν την κάπως ανάλαφρη άποψη για αυτό "το πράγμα τρέλας" στο οποίο έχουμε επενδύσει τόσο πολύ, το σώμα που είναι ο "ήρωας" του ονείρου:

Το σώμα είναι η κεντρική μορφή στο όνειρο του κόσμου. Δεν υπάρχει όνειρο χωρίς αυτό, ούτε αυτό υπάρχει χωρίς το όνειρο μέσα στο οποίο δρα σαν να ήταν ένα πρόσωπο που γίνεται ορατό και πιστευτό. Παίρνει τον κεντρικό ρόλο σε κάθε όνειρο, που λέει την ιστορία πώς έγινε από άλλα σώματα, γεννημένο σε έναν κόσμο έξω από το σώμα, που ζει για λίγο και πεθαίνει, για να ενωθεί στο χώμα με άλλα σώματα που πεθαίνουν σαν και αυτό. Στον λίγο χρόνο που του έχει παραχωρηθεί να ζήσει, ψάχνει για άλλα σώματα να τα κάνει φίλους και εχθρούς. Η ασφάλειά του είναι το κύριο ενδιαφέρον του. Η άνεσή του είναι αυτό που επιδιώκει. Προσπαθεί να βρει ευχαρίστηση, και να αποφύγει τα πράγματα που θα μπορούσαν να το βλάψουν. Πάνω από όλα, προσπαθεί να διδαχθεί ότι οι πόννοι και οι χαρές του είναι διαφορετικά πράγματα και μπορούν να θεωρηθούν ξεχωριστά. Το όνειρο του κόσμου παίρνει πολλές μορφές, επειδή το σώμα αναζητά με πολλούς τρόπους να αποδείξει ότι είναι αυτόνομο και πραγματικό. Βάζει πράγματα πάνω του αγορασμένα με λίγους μεταλλικούς δίσκους ή χάρτινες λωρίδες που ο κόσμος θεωρεί πολύτιμα και πραγματικά. Δουλεύει για να τα αποκτήσει, κάνοντας ανόητα πράγματα, και τα σπαταλά για ανόητα πράγματα που δεν χρειάζεται και ούτε καν θέλει. Μισθώνει άλλα σώματα, που μπορεί να το προστατέψουν και μαζεύει περισσότερα ανόητα πράγματα που τα ονομάζει δικά του. Ψάχνει για ιδιαίτερα σώματα που μπορούν να μοιραστούν το όνειρό του. Κάποιες φορές ονειρεύεται ότι είναι κατακτητής σωμάτων πιο αδύναμων από το ίδιο. Αλλά σε κάποιες φάσεις του ονείρου, είναι σκλάβος σωμάτων που θα το πλήγωναν και θα το βασάνιζαν. (Κ-27.VIII.1-2)

Αν την δούμε με αυτόν τον τρόπο – με την όραση του Ιησού για το σώμα – αυτή η κατάσταση είναι απλά για γέλια. Η τραγωδία, όμως, είναι ότι έχουμε υποβιβάσει τους εαυτούς μας σε αυτόν τον "μικρό σωρό από χώμα και νερό", και τον ονομάσαμε Υιό του Θεού, δημιουργία του Παντοδύναμου. Και έτσι, πρέπει να συνεχίσουμε να υπερασπιζόμαστε "αυτόν τον μικρό κόκκο σκόνης" (Κ-18.VIII.3:2), γιατί μέσα στο μικροσκοπικό του βασίλειο βρίσκεται η ατομικότητά μας, ανυποψίαστοι εν τω μεταξύ ότι "Η Σκέψη του Θεού περιβάλλει το (δικό μας) μικρό βασίλειο, περιμένοντας στο φράγμα που κτίσαμε, να έρθει μέσα και να λάμψει επάνω στο στείρο έδαφος." (Κ-18.VIII.9:1)

Αυτό είναι ο πειρασμός, και τίποτα περισσότερο από αυτό. Μπορεί να είναι δύσκολο να επιλέξεις εναντίον του;

Σκέψου πάλι την τελευταία πρόταση στο Κεφάλαιο 23: "Ποιος έχοντας την Αγάπη του Θεού να τον υποστηρίζει θα έβρισκε δύσκολο να επιλέξει ανάμεσα στα θαύματα και στον φόνο;" (Κ-23.IV.9:8). Η ιδέα είναι ότι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι υποστηριζόμαστε από την Αγάπη του Θεού, και όχι από τον φόβο του εγώ. Σ' αυτό το σημείο μπορούμε να δούμε

καθαρά ποια είναι η επιλογή, και είναι πάντοτε ανάμεσα στο θαύμα και στον φόνο, στην συγχώρεση και στο παράπονο, στην αγάπη και το μίσος. Η δυσκολία, όπως πάντα, είναι ότι δεν έχουμε επίγνωση ότι αυτή είναι η επιλογή, επειδή το εγώ έχει φτιάξει μυριάδες προπετάσματα καπνού που μας μπερδεύουν για το ποιο πραγματικά είναι το θέμα. Ο πειρασμός που το εγώ κρατά μπροστά μας δεν είναι να προκαλέσει την πεποίθηση ότι μας κακομεταχειριστήκανε, ή ότι προσπαθούν να καταστρέψουν τον προσωπικό μας κόσμο, ή να κάνουμε πολλά χρήματα, ή να έχουμε σεξουαλικές κατακτήσεις, ή να επιτύχουμε όνομα και φήμη. Ο αληθινός πειρασμός του εγώ δεν είναι άλλος από το να δούμε τον εαυτόν μας σαν σώμα, σαν τον διαχωρισμένο εγωικό εαυτό, επειδή αυτό συντηρεί την ιδέα της ατομικότητας στην θέση της, και κρατά μακριά μας την στοργική ανάμνηση του Θεού. Και πάλι όμως, δεν είναι καθόλου δύσκολο να επιλέξουμε ενάντια σε αυτήν την εικόνα του εαυτού μας, αν μπορέσουμε να δούμε καθαρά ότι πράγματι έχουμε μια άλλη επιλογή, και ποια είναι αυτή η υπέροχη επιλογή.

Αναλογίσου τι είναι ο πειρασμός, και δεξ τις πραγματικές εναλλακτικές για να επιλέξεις ανάμεσά τους. Υπάρχουν μόνο δυο. Μην σε ξεγελά αυτό που παρουσιάζεται σαν πολλές επιλογές. Υπάρχει η κόλαση ή ο Ουρανός, και από αυτά επιλέγεις μόνο ένα.

Αυτή είναι μια δήλωση ενός συνεχούς θέματος που συναντάμε και στα τρία βιβλία των Μαθημάτων Θαυμάτων: Ο κόσμος του εγώ φαίνεται να μας προσφέρει πολλές, πολλές διαφορετικές επιλογές, αλλά το εγώ ποτέ δεν μας αποκαλύπτει το μυστικό του ότι καμιά από τις επιλογές του δεν είναι αληθινή. Επιστρέφουμε για ένα λεπτό σε μια προηγούμενη ενότητα αυτού του τελευταίου κεφαλαίου, “Η Πραγματική Εναλλακτική”, και διαβάζουμε από την δεύτερη παράγραφο:

*Η πραγματική επιλογή δεν είναι ψευδαίσθηση. Αλλά ο κόσμος δεν έχει καμιά να προσφέρει. Όλοι οι δρόμοι του οδηγούν μόνον στην απογοήτευση, στο τίποτα και στον θάνατο. Δεν υπάρχει επιλογή στις εναλλακτικές του. Μην αναζητάς την διαφυγή από τα προβλήματα εδώ. Ο κόσμος κατασκευάστηκε έτσι που να **μην** μπορείς να διαφύγεις από τα προβλήματα. Μην ξεγελαστείς από όλα τα διαφορετικά ονόματα που έχουν δοθεί στους δρόμους του. Δεν έχουν παρά μόνον ένα τέλος. Και ο καθένας δεν είναι τίποτα άλλο παρά το μέσον για να φθάσεις σε αυτήν την κατάληξη, γιατί εδώ είναι που όλοι οι δρόμοι του θα οδηγήσουν, όσο διαφορετικοί και να φαίνονται στην αρχή· όσο διαφορετικά και αν φαίνεται να πηγαίνουν. Η κατάληξή τους είναι βέβαιη, γιατί δεν υπάρχει επιλογή ανάμεσά τους. Όλοι οδηγούν στον θάνατο.*
(K-31.IV.2:1-11)

Ολόκληρη αυτή η ενότητα είναι μια δυνατή περιγραφή της μοναδικής επιλογής που είναι ανοιχτή σε μας. Ο Ιησούς το εξηγεί καθαρά πως δεν υπάρχουν επιλογές σε αυτόν τον κόσμο, επειδή ο κόσμος κατασκευάστηκε συγκεκριμένα για να κρατήσει την μοναδική επιλογή μακριά μας. Επαναλαμβάνω, αυτό είναι ένα επανερχόμενο θέμα στα Μαθήματα Θαυμάτων. Η μόνη επιλογή που πάντα έχουμε είναι ανάμεσα στην κόλαση και στον

Ουρανό, σε κάποιο παράπονο ή στην συγχώρεση, στον φόνο ή στο θαύμα – δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Σε κάθε δεδομένη κατάσταση, μπορούμε να επιλέξουμε να δούμε με τα μάτια του εγώ – τα μάτια της επίθεσης, του διαχωρισμού και του θανάτου· ή να επιλέξουμε να δούμε με τα μάτια του Χριστού – ένας τρόπος όρασης που αντιλαμβάνεται όλες τις καταστάσεις σαν ευκαιρίες ένωσης με αυτούς στους οποίους είχαμε προηγουμένως επιτεθεί, αλλά τώρα τους βλέπουμε ένα με μας.

Έχω μιλήσει κάποιες φορές σε σεμινάρια για το πως αυτά είναι “Μαθήματα ενός χεριού”. Με αυτό εννοώ ότι δεν μπορούμε συγχρόνως να κρατάμε και το χέρι του εγώ και το χέρι του Ιησού. Αφού μας “δίνεται” μόνον ένα χέρι από τον Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων, το να κρατάμε το χέρι του εγώ σημαίνει ότι πρέπει να αφήσουμε το δικό του και αντιστρόφως. Και έτσι πηγαίνουμε είτε προς την κόλαση είτε προς τον Ουρανό και οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή μπορούμε να επιλέξουμε μόνον το ένα ή το άλλο: “Υπάρχει η κόλαση ή ο Ουρανός, και από αυτά επιλέγεις μόνον ένα”. Οι δύο πρώτες παράγραφοι της ενότητας “Η Διακλάδωση του Δρόμου”, αρχικά ένα ιδιαίτερο μήνυμα για την Έλεν και όχι μέρος των Μαθημάτων Θαυμάτων, περιέχουν την ίδια διδασκαλία:

*Όταν φθάνεις στο μέρος όπου η διακλάδωση του δρόμου είναι αρκετά φανερή, δεν μπορείς να προχωρήσεις εμπρός. **Πρέπει να πάρεις ή τον έναν δρόμο ή τον άλλον.** Γιατί τώρα αν πας κατευθείαν μπροστά, όπως πήγαινες πριν φθάσεις στην διακλάδωση, δεν θα πας πουθενά. Όλος ο σκοπός που υπήρχε για να έρθεις ως εδώ ήταν να αποφασίσεις ποιο παρακλάδι θα πάρεις τώρα. Ο δρόμος που ακολουθούσες μέχρι τώρα δεν έχει πια σημασία. Δεν μπορεί να σε υπηρετήσει πια. Κανείς από όσους έχουν φθάσει τόσο μακριά δεν μπορεί να πάρει λάθος απόφαση, αν και μπορεί να καθυστερήσει. Και δεν υπάρχει μέρος του ταξιδιού που να φαίνεται πιο ανέλπιδο και μάταιο από το να στέκεσαι στην διασταύρωση και να μην αποφασίζεις ποιο δρόμο θα πάρεις. Μόνον τα λίγα πρώτα βήματα στον σωστό δρόμο φαίνονται δύσκολα, γιατί έχεις ήδη επιλέξει, αν και ακόμα μπορεί να σκεφθείς ότι μπορείς να γυρίσεις πίσω και να κάνεις την άλλη επιλογή. Δεν είναι έτσι. Μια επιλογή που έγινε με την δύναμη του Ουρανού να την υποστηρίξει δεν μπορεί να αλλάξει. Ο δρόμος σου έχει αποφασιστεί. Αν το αναγνωρίσεις αυτό, δεν υπάρχει τίποτα που δεν θα σου ειπωθεί. (Κ-22.IV.1-2)*

Και έτσι μας ζητείται να επιλέξουμε αυτό που σε ένα άλλο επίπεδο έχουμε ήδη επιλέξει, επειδή, επαναλαμβάνω, “το αποτέλεσμα είναι τόσο βέβαιο όσο ο Θεός” (Κ-2.III.3:10). Ο δρόμος προς τον Ουρανό **έχει** αποφασιστεί.

Επιστρέφουμε τώρα στην εμπνευστική τελευταία παράγραφο από την ενότητα “Η Όραση του Σωτήρα”.

Μην αφήσεις το φως του κόσμου, που σου έχει δοθεί, να μείνει κρυμμένο από τον κόσμο. Χρειάζεται το φως, γιατί είναι πράγματι σκοτεινός, και οι άνθρωποι

απελπίζονται γιατί η όραση του σωτήρα έχει αποκρυφτεί και αυτό που βλέπουν είναι ο θάνατος.

Αυτή η ιδέα είναι παρόμοια με την δήλωση του ευαγγελίου όπου ο Ιησούς νουθετεί τους ακολούθους του:

Είστε το φως του κόσμου. Μια πόλη κτισμένη σε ένα λόφο δεν μπορεί να κρυφτεί. Ούτε οι άνθρωποι ανάβουν ένα κερί και το βάζουν κάτω από το μύδιον, αλλά το βάζουν στο κηροπήγιο· και δίνει φως σε όλους όσους είναι στο σπίτι. Έτσι ας λάμψει και το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, ώστε να δουν τα καλά σας έργα, και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στον Ουρανό. (Κατά Ματθαίον 5:14-16)

Συνεχώς μας ζητείται, όχι μόνο σε αυτό το βιβλικό απόσπασμα, αλλά από τον Ιησού σε όλο το βιβλίο των Μαθημάτων Θαυμάτων, να φέρουμε το φως της όρασης του Χριστού σε κοινή θέα και να το αφήσουμε να λάμψει “στον κόσμο”. Αυτή είναι μια τόσο σημαντική πλευρά της διδασκαλίας του Ιησού στα Μαθήματα, που μια ματιά μια ματιά σε κάποια αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα θα είναι βοηθητική. Αλλά πριν κάνουμε αυτό, υπάρχει ένα κρίσιμο σημείο να επαναλάβουμε εδώ. Σε αντίθεση με την κατανόηση από τον παραδοσιακό Χριστιανισμό αυτών των ιδεών του να λάμψει ένα φως στον κόσμο για να τον σώσει, ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων τονίζει πάντοτε ότι κυριολεκτικά **δεν υπάρχει κόσμος εκεί έξω για να σωθεί**. Αυτό επομένως σημαίνει ότι δεν υπάρχει κόσμος στον οποίο να μπορέσουμε να λάμψουμε με το φως μας. Παρόλο που δεν δηλώνεται πάντοτε κυριολεκτικά με αυτόν τον τρόπο στα Μαθήματα – αλλιώς κάποιιοι δεν θα μπορούσαν ούτε καν να τα διαβάσουν, πόσο μάλλον να τα κατανοήσουν και να εφαρμόσουν τις διδασκαλίες τους – ο σοβαρός μαθητής πρέπει πάντα να διαβάζει πέρα από την **μορφή** των λέξεων το υποκείμενο **νόημά** (περιεχόμενο) τους. Με άλλα λόγια, το φως για το οποίο μιλάει ο Ιησούς είναι η ανάμνηση της Αγάπης του Θεού που είναι μέσα στον νου μας, μια Αγάπη που είναι ολοκληρωτικά ένα και δεν μπορεί να διαχωριστεί σε διαφορετικά θραύσματα, σε κατηγορίες του μέσα ή του έξω. Επομένως, το σκοτάδι του κόσμου αναφέρεται στη πραγματικότητα στην σκέψη της ενοχής που έχει επιλέξει ο Υιός του Θεού να είναι η πραγματικότητά του, αντί για το φως του αξιώματος της Επανόρθωσης: η μια είναι μια σκιά του διαχωρισμού της ατομικότητας, η άλλη μια αντανάκλαση της ενότητας του Χριστού με τον Δημιουργό Του.

Και έτσι, σαν μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων μας ζητά ο Ιησούς να πάρουμε το χέρι του και να συγχωρήσουμε όλους τους ιδιαίτερους συντρόφους μας, ακυρώνοντας έτσι την πίστη μας στην πραγματικότητα του συστήματος σκέψης του εγώ του διαχωρισμού και του μίσους. Καθώς διαλύουμε το σκοτάδι των παραπόνων που είχαμε κρατήσει απέναντι στους άλλους, διαλύουμε αντίστοιχα το σκοτάδι της ενοχής από τον δικό μας νου. Όταν αυτές οι σκιές φύγουν, το φως που είναι ήδη εκεί – **σε όλους τους νόες**, αφού οι νόες είναι ενωμένοι – απλά υπάρχει, “φωτίζοντας τον κόσμο”. Αυτό το νόημα των διδασκαλιών του Ιησού – ότι η διαδικασία της ένωσης και της ακτινοβολίας του φωτός μας συμβαίνει στον νου – δηλώνεται απόλυτα καθαρά σε αυτήν την μία πρόταση από το κείμενο:

Κάθε ένας από μας είναι το φως του κόσμου, και ενώνοντας τους νόες μας μέσα σε αυτό το φως διακηρύσσουμε την Βασιλεία του Θεού μαζί ως ένα. (Κ-6.II.13:5)

Αυτά τα επόμενα αποσπάσματα, όμως – από το βιβλίο των Ασκήσεων – χρειάζεται να διαβαστούν προσεκτικά, μήπως οι μαθητές πέσουν στην παγίδα να μην συνειδητοποιήσουν ότι το μήνυμα του Ιησού της μη-δυναμικότητας συχνά μας το διδάσκει στο πλαίσιο της δυναμικότητας, ιδιαίτερα στα μαθήματα του βιβλίου ασκήσεων. Για παράδειγμα στο μάθημα της επανάληψης για “Το φως του κόσμου φέρνει ειρήνη σε κάθε νου μέσω της συγχώρεσής μου”, μας λέει να πούμε:

Η συγχώρεσή μου είναι το μέσον με το οποίο το φως του κόσμου εκφράζεται μέσα από μένα. Η συγχώρεσή μου είναι το μέσον με το οποίο αντιλαμβάνομαι το φως του κόσμου μέσα μου. Η συγχώρεσή μου είναι το μέσον με το οποίο ο κόσμος θεραπεύεται, μαζί με τον εαυτό μου. Ας συγχωρήσω, λοιπόν, τον κόσμο, ώστε να θεραπευθεί μαζί με μένα. (Β. Ασκ. Μ-82.1:2-5)

Επαναλαμβάνω, χρειάζεται να καταλάβουμε ότι η θεραπεία του κόσμου συμβαίνει μέσα στον νου μας, αφού δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Ο κόσμος που θεραπεύεται μέσα από “την συγχώρεσή μου” είναι **η σκέψη** στον νου του Υιού του Θεού της πραγματικότητας της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου: ο κόσμος του σκότους του εγώ. Ας θυμηθούμε τα προηγούμενα αποσπάσματα από το Μάθημα 132:

Ο κόσμος δεν είναι τίποτα από μόνος του.... Ίσως νομίζεις ότι δεν έφτιαξες τον κόσμο... Δεν υπάρχει κόσμος χωριστά από αυτό που εσύ επιθυμείς... Δεν υπάρχει κόσμος! Αυτή είναι η κεντρική ιδέα που τα Μαθήματα προσπαθούν να διδάξουν. (Β. Ασκ. Μ-132.4:1,4; 5:1; 6:2-3)

Δεν υπάρχει κόσμος επειδή δεν υπάρχει αμαρτία και ενοχή, και επομένως καμιά δικαιολογία για φόβο: ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ.

Το Μάθημα 69, “Τα παράπονά μου κρύβουν το φως του κόσμου μέσα μου”, υπογραμμίζει την σπουδαιότητα της συγχώρεσης – την παραίτηση από τα παράπονα – ως το μέσον της διάλυσης του σκότους του νου μας ώστε να μπορέσουμε να είμαστε ένα φως που λάμπει μέσα στον νου του ενός Υιού του Θεού, θυμίζοντάς του ότι μπορεί να κάνει μια άλλη επιλογή. Με αυτόν τον τρόπο, η σκέψη του διαχωρισμού ακυρώνεται, φέρνοντας την σωτηρία του κόσμου, ενός κόσμου που δεν είναι τίποτα περισσότερο από το αποτέλεσμα αυτής της σκέψης του διχασμένου νου. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Τα παράπονά μας διατηρούν τα θεμέλια του κόσμου του σκότους: η συγχώρεσή μας τα ακυρώνει, “απελευθερώνοντας” έτσι “το εσωτερικό φως”. (Κ-2.III.1:1)

Κανείς δεν μπορεί να κοιτάξει αυτό που τα παράπονά σου καλύπτουν.

Επειδή τα παράπονά σου κρύβουν το φως του κόσμου μέσα σου, **όλοι στέκονται στο σκοτάδι και εσύ δίπλα τους**. Αλλά καθώς το πέπλο των παραπόνων σου σηκώνεται, απελευθερώνεσαι και εσύ μαζί τους. Μοιράσου την σωτηρία σου τώρα με αυτόν ο οποίος στεκόταν δίπλα σου όταν ήσουν στην κόλαση. Είναι ο αδελφός σου μέσα στο φως του κόσμου που σώζει και τους δύο.

Σήμερα ας κάνουμε ακόμα μια πραγματική προσπάθεια να φθάσουμε το φως μέσα σου. Πριν το συμπεριλάβουμε στις πιο εκτεταμένες περιόδους εφαρμογής, ας αφιερώσουμε αρκετά λεπτά να σκεφτούμε πάνω σε αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε. Κυριολεκτικά προσπαθούμε να έρθουμε σε επαφή με την σωτηρία του κόσμου. **Προσπαθούμε να δούμε πέρα από το πέπλο του σκότους που την κρατάει καλυμμένη. Προσπαθούμε να κάνουμε το πέπλο να σηκωθεί, και να δούμε τα δάκρυα του Υιού του Θεού να εξαφανίζονται στο φως του ήλιου...** Η σωτηρία είναι η μόνη μας ανάγκη. Δεν υπάρχει άλλος σκοπός εδώ, ούτε άλλη αποστολή να εκπληρώσουμε. Το να μάθουμε την σωτηρία είναι ο μόνος μας στόχος. Ας τελειώσουμε την αρχαία έρευνα σήμερα βρίσκοντας το φως μέσα μας, και κρατώντας το ψηλά για όσους ψάχνουν μαζί μας να το δουν και να πανηγυρίσουν.

Και έτσι μας ζητείται στην καθημερινή μας εξάσκηση να κάνουμε και να πούμε τα εξής:

Στις σύντομες περιόδους εξάσκησης, που θα θέλεις να τις κάνεις όσο πιο συχνά μπορείς εξαιτίας της σπουδαιότητας της σημερινής ιδέας για σένα και για την ευτυχία σου, υπενθύμιζε στον εαυτό σου ότι τα παράπονά σου κρύβουν το φως του κόσμου από την επίγνωσή σου. Υπενθύμιζε επίσης στον εαυτό σου ότι δεν ψάχνεις για αυτό μόνος σου, και ότι όντως ξέρεις πού να το αναζητήσεις. Πες, τότε:

Τα παράπονά μου κρύβουν το φως του κόσμου μέσα μου.
Δεν μπορώ να δω αυτό που έχω κρύψει. Όμως θέλω να το αφήσω να μου αποκαλυφθεί, για την σωτηρία μου και την σωτηρία του κόσμου.

Επίσης, βεβαιώσου ότι λες στον εαυτό σου:

Αν κρατήσω αυτό το παράπονο το φως του κόσμου θα κρυφτεί από μένα,

αν μπει στον πειρασμό να κρατήσεις κάτι απέναντι σε κάποιον σήμερα.
(Β.Ασκ. Μ-69.1-2; 3:2-5; 9)

Αυτή η ιδέα της σπουδαιότητας του να είμαστε ένα φως που μπαίνει στο σκοτάδι αναπτύσσεται στο εγχειρίδιο για δασκάλους, που μιλάει για το "σχέδιο των δασκάλων".

Στις πρώτες του σελίδες, διαβάζουμε:

Καθένας που ακολουθεί το πρόγραμμα σπουδών του κόσμου, και ο καθένας εδώ το ακολουθεί μέχρι να αλλάξει γνώμη, διδάσκει μόνο για να πείσει τον εαυτό του ότι είναι αυτό που (στην πραγματικότητα) δεν είναι. Σε αυτό έγκειται ο σκοπός του κόσμου. Τί άλλο, λοιπόν, θα ήταν το πρόγραμμα σπουδών του; Σε αυτήν την κλειστή και χωρίς ελπίδα μαθησιακή κατάσταση, που δεν διδάσκει τίποτα άλλο εκτός από απελπισία και θάνατο, ο Θεός στέλνει τους δασκάλους Του. Και καθώς διδάσκουν τα μαθήματά Του για χαρά και ελπίδα, η μάθησή τους τελικά ολοκληρώνεται.

Χωρίς τους δασκάλους του Θεού, ελάχιστη ελπίδα σωτηρίας θα υπήρχε, γιατί ο κόσμος της αμαρτίας θα φαινόταν πραγματικός για πάντα.... Ένα φως εμφανίστηκε στο σκοτάδι. Μπορεί να είναι ένα μόνο φως, αλλά είναι αρκετό. Έχει έρθει με την σύμφωνη γνώμη του Θεού έστω και αν δεν πιστεύει ακόμη σε Αυτόν. Έχει γίνει ένας κομιστής της σωτηρίας. Έχει γίνει ένας δάσκαλος του Θεού. (Εγχ. Εισ.4:4-5:1; Εγχ.1.1:4-8)

Επομένως, ο σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να βοηθήσει τους μαθητές τους, όλο και πιο γρήγορα, να γίνουν αυτό το φως που θα λάμψει στον κόσμο· με τον κόσμο να είναι μια σκέψη – όχι ένας τόπος! – σκότους και θανάτου στην οποία οι άνθρωποι απελπίζονται επειδή δεν μπορούν να δουν τίποτα άλλο. Η αποστολή μας ως “μαθητές” του Ιησού είναι να είμαστε αυτό το φως της ανάμνησης, της στοργικής και γεμάτης φως εκδήλωσης του αγίου Πνεύματος, για την Φωνή του Οποίου το κείμενο λέει:

Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος... κυρίως υπενθυμίζει. Είναι ακαταμάχητη μόνον εξαιτίας αυτού που σου θυμίζει. Φέρνει στον νου σου τον άλλον δρόμο, παραμένοντας ήσυχη ακόμα και στο μέσον της φασαρίας που μπορεί να κάνεις. (Κ-5.ΙΙ.7:1,4-6)

Τελικά, η δήλωση από το “Η Όραση του Σωτήρα” - “και οι άνθρωποι απελπίζονται επειδή η όραση του σωτήρα έχει αποκρυφτεί και αυτό που βλέπουν είναι ο θάνατος” - δεν θα έπρεπε να παρερμηνευθεί ότι προτείνει ότι αξίζεις να θεωρήσεις τον εαυτό σου ένοχο πιστεύοντας ότι όσο αποκρύπτεις αυτήν την όραση ο κόσμος θα βλέπει τον θάνατο και οι άνθρωποι θα υποφέρουν. Μάλλον, ο Ιησούς λέει ότι οι άνθρωποι που χρειάζονται από μας την συγκεκριμένη υπενθύμιση της όρασης του σωτήρα που εμείς αντιπροσωπεύουμε, περιμένουν υπομονετικά. Είναι όπως όταν ο δάσκαλος είναι έτοιμος και “έχει απαντήσει στο Κάλεσμα” (Εγχ. 2.1:1), εκπέμπει προς τα έξω ένα φως για να τον βρουν οι μαθητές του. Όπως λέει ο Ιησούς στο εγχειρίδιο για δασκάλους, για τους δασκάλους του – για όλους εμάς που τον έχουμε επιλέξει να είναι **ο δικός μας** δάσκαλος:

Οι μαθητές του τον περιμένουν, γιατί ο ερχομός του είναι σίγουρος. Και πάλι, είναι μόνον θέμα χρόνου. Αφού έχει επιλεγεί για να εκπληρώσει τον ρόλο του, είναι και αυτοί έτοιμοι να εκπληρώσουν

τον δικό τους. Ο χρόνος περιμένει την επιλογή του, αλλά όχι ποιον θα υπηρετήσει. Όταν θα είναι έτοιμος να μάθει, οι ευκαιρίες να διδάξει θα του δοθούν. (Εγχ -2.1:3-7)

Επομένως, υπάρχουν άνθρωποι που απλά μας περιμένουν να αλλάξουμε τους νόες μας και να γίνουμε εκείνο το φως. Καθώς επιλέγουμε εκείνο το φως να έρθει μέσω της συγχώρεσής μας, εκείνο λάμπει προς τα έξω μέσα από ολόκληρο τον έναν νου του Υιού του Θεού. Όσο προχωρεί αυτή η διαδικασία, ο κύκλος της Επανάρθωσης πλαταίνει και επεκτείνεται, καθώς όλο και περισσότεροι νόες εισέρχονται στην θεραπευτική φύση αυτού του φωτός. Ο Ιησούς συνοψίζει όμορφα αυτήν την υπέροχη έκφραση της αγάπης του για όλους μας – ως ένα – στην ενότητα “Ο Κύκλος της Επανάρθωσης” από το Κεφάλαιο 14:

*Ειρήνη, λοιπόν, ας έρθει σε όποιον γίνεται δάσκαλος της ειρήνης. Γιατί η ειρήνη είναι η αναγνώριση της τέλει αγνότητας, **από την οποία κανείς δεν αποκλείεται**. Μέσα στον ιερό της κύκλο βρίσκεται ο κάθε ένας που ο Θεός δημιούργησε ως Υιό Του. Η χαρά είναι το χαρακτηριστικό που τους ενώνει, και κανένας δεν μένει απέξω να υποφέρει την ενοχή μόνος του. Η δύναμη του Θεού ελκύει τους πάντες στο ασφαλές αγκάλιασμα αγάπης και ενότητας. **Στάσου ήσυχα μέσα σε αυτό τον κύκλο, και προσέγκυσε κάθε βασανισμένο νου να ενωθεί μαζί σου μέσα στην ασφάλεια της γαλήνης και της αγιότητας του. Μείνε μαζί μου [με τον Ιησού] μέσα σε αυτόν, σαν δάσκαλος της Επανάρθωσης, όχι της ενοχής.***

*Ευλογημένοι είστε εσείς που διδάσκετε μαζί μου. Η δύναμή μας δεν έρχεται από εμάς, αλλά από τον Πατέρα μας. Μέσα στην κατάσταση της αθωότητας Τον γνωρίζουμε, όπως και Εκείνος μας γνωρίζει χωρίς ενοχές. Στέκομαι μέσα σε αυτόν τον κύκλο, και σας καλώ στην γαλήνη. Διδάξτε μαζί μου την ειρήνη, και σταθείτε μαζί μου πάνω σε άγιο έδαφος. **Θυμηθείτε για όλους την δύναμη του Πατέρα σας που Εκείνος τους έχει δώσει. Μην πιστεύετε ότι δεν μπορείτε να διδάξετε την τέλεια γαλήνη Του. Μην στεκόσαστε απέξω, αλλά συνδεθείτε μαζί μου μέσα. Μην αποτύχετε να εκπληρώσετε τον μοναδικό σκοπό για τον οποίο σας καλεί η διδασκαλία μου. **Αποκαταστήστε στον Θεό τον Υιό Του έτσι όπως Αυτός τον δημιούργησε, διδάσκοντάς τον την αθωότητά του.**** (Κ-14.V.8-9)*

Έτσι η όραση του σωτήρα – η όραση της συγχώρεσης – όντως μας αγκαλιάζει όλους σαν ένα: τον Υιό του Θεού όπως Τον δημιούργησε.

Ο σωτήρας τους στέκεται, άγνωστος και μη γνωρίζοντας, κοιτώντας τους με μάτια κλειστά. Και εκείνοι δεν μπορούν να δουν [οι αδελφοί μας που έχουν επιλέξει εμάς για δασκάλους τους] μέχρι αυτός [ο σωτήρας] να τους κοιτάξει με μάτια που βλέπουν, και να τους προσφέρει την συγχώρεση με τα δικά του.

Αργότερα, στο “Το Ανασήκωμα του Πέπλου” θα δούμε ότι ο Ιησούς μιλάει για τους “γνωρίζοντες και τους γνωστούς” (Κ-19.IV-Δ.19:1-2) και εδώ βρίσκουμε το αντίθετο, τους

“μη γνωρίζοντες και τους αγνώστους”. Οι σωτήρες του κόσμου – ο καθένας μας – στέκεται ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους. Και όμως, εξαιτίας της δικής μας επιλογής να διατηρούμε την ενοχή και την πίστη μας στο σώμα και στον διαχωρισμό, δεν γνωρίζουμε ποιοι είμαστε εμείς ή οι αδελφοί μας (ο Χριστός), και οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν εμάς ούτε και τους εαυτούς τους. Και έτσι, μας περιμένουν, όπως και εμείς περιμένουμε τους εαυτούς μας, όσο ο Ιησούς περιμένει στοργικά και υπομονετικά όλους μας να επιλέξουμε ξανά, ζητώντας μας να μοιραστούμε την άπειρη υπομονή του:

Η υπομονή σας με τον αδελφό σας είναι η υπομονή σας με τον εαυτό σας. Δεν αξίζει την υπομονή ένα παιδί του Θεού; Σου έχω δείξει απέραντη υπομονή επειδή η θέλησή μου είναι αυτή του Πατέρα μου, από τον Οποίον έμαθα την απέραντη υπομονή. Η Φωνή Του ήταν μέσα μου όπως είναι μέσα σου, μιλώντας για υπομονή προς την Υιότητα στο Όνομα του Δημιουργού της. (Κ-5. VI.11:4-7)

Εδώ τώρα είναι μια όμορφη περίληψη της όρασης του σωτήρα από το βιβλίο των ασκήσεων, με τον όρο “Η όραση του Χριστού”. Είναι το σπίτι των θαυμάτων και της συγχώρεσης, και η αντανάκλαση εδώ στο όνειρο της αθωότητας του Υιού του Θεού, της αληθινής του κατάστασης στον Ουρανό:

Η όραση του Χριστού είναι ένα θαύμα. Πηγάζει πολύ πέρα από τον εαυτό της, γιατί αντανakλά την Αιώνια Αγάπη και την αναγέννηση της αγάπης που ποτέ δεν πεθαίνει, αλλά έχει συγκαλυφθεί. Η όραση του Χριστού απεικονίζει τον Ουρανό, γιατί βλέπει ένα κόσμο τόσο όμοιο με τον Ουρανό που ό,τι ο Θεός δημιούργησε τέλειο μπορεί να καθρεφτιστεί εκεί. Ο μαυρισμένος καθρέφτης που ο κόσμος παρουσιάζει μπορεί να δείξει μόνο διαστρεβλωμένες και κομματιασμένες εικόνες. Ο πραγματικός κόσμος απεικονίζει την αθωότητα του Ουρανού. Η όραση του Χριστού είναι το θαύμα από το οποίο όλα τα θαύματα γεννιούνται. Είναι η πηγή τους, που παραμένει με το κάθε θαύμα που εσύ δίνεις και παραμένει δική σου. Είναι ο δεσμός με τον οποίο ο δότης και ο λήπτης ενώνονται στην επέκταση εδώ στη γη, όπως είναι ένα στον Ουρανό. Ο Χριστός δε βλέπει καμιά αμαρτία σε κανένα. Και στην όρασή Του οι αναμάρτητοι είναι σαν ένα. Η αγιοσύνη τους δόθηκε από τον Πατέρα Του και από τον Ίδιο.

Η όραση του Χριστού είναι η γέφυρα ανάμεσα στους κόσμους. Και στη δύναμή της μπορείς με ασφάλεια να εμπιστεύεσαι ότι θα σε μεταφέρει από αυτό τον κόσμο σε ένα κόσμο που φτιάχτηκε άγιος από την συγχώρεση. Πράγματα που φαίνονται εδώ πολύ στέρεα, είναι απλώς σκιές εκεί, διαφανή, μόλις που φαίνονται, κατά καιρούς ξεχασμένα και ποτέ ικανά να παρεμποδίσουν το φως που ακτινοβολεί πέρα από αυτά. Η αγιότητα έχει ξανά επιστρέψει στην όραση, και οι τυφλοί μπορούν να δουν. (Β. Ασκ Μ-159.3-5)

Και τώρα ολοκληρώνουμε την “Όραση του Σωτήρα” με αυτές τις εμπνευσμένες λέξεις:

Μπορείς εσύ στον οποίο ο Θεός λέει “Απελευθέρωσε τον Υιό Μου!” να μπει στον πειρασμό να μην ακούσεις, όταν μαθαίνεις ότι είσαι εσύ αυτός για τον οποίο Αυτός ζητάει απελευθέρωση; Και τι άλλο θα δίδασκαν αυτά τα μαθήματα εκτός από αυτό; Και τι άλλο υπάρχει για να μάθεις εκτός από αυτό;

Αν κατανοήσουμε σωστά το μήνυμα του Ιησού σε μας στα Μαθήματα Θαυμάτων, κάθε φορά που αντιμετωπίζουμε μια κατάσταση ή σχέση που μας βάζει στον πειρασμό να δούμε διαχωρισμό και κρίση – κάνοντάς τες πραγματικές – θα μπορούμε να ακούσουμε τον Ιησού να μας λέει αυτές τις λέξεις του Θεού: “Απελευθέρωσε τον Υιό Μου!”. Ακούγοντάς τες θα συνειδητοποιούσαμε ότι ο Υιός που απελευθερώνεται δεν είναι μόνον ο ιδιαίτερος μας σύντροφος αγάπης ή μίσους, αλλά και **εμείς**. Σ’ αυτό το σημείο, πώς θα μπορούσαμε να **μην** ακούσουμε, πώς θα μπορούσαμε να **μην** κάνουμε αυτό που μας ζητάει ο Ιησούς; Πολύ απλά, μας παρακινεί να κάνουμε αυτό που λέει επειδή θα μας κάνει να νιώσουμε καλύτερα. Κάνοντάς μας να νιώσουμε καλύτερα, το να ακούσουμε αυτές τις λέξεις αυτάματα θα κάνει και άλλους να νιώσουν καλύτερα.

Η βασική ιδέα, επαναλαμβάνω, είναι ότι οτιδήποτε κάνω σε σένα, το κάνω στον εαυτό μου· ό,τι κάνω στον εαυτό μου, το κάνω σε σένα. Η σωτηρία για σένα σημαίνει σωτηρία για μένα, και αντίστροφα, όπως μας ξεκαθαρίζει αυτό το απόσπασμα από την ενότητα “Ο Κύκλος της Επανόρθωσης”:

*Κάθε έναν που βλέπεις είτε τον βάζεις μέσα στον άγιο κύκλο της Επανόρθωσης ή τον αφήνεις έξω, κρίνοντάς τον άξιο για σταύρωση ή για λύτρωση. **Αν το φέρεις μέσα στον κύκλο της αγνότητας, θα αναπαυθείς εκεί μαζί του. Αν τον αφήσεις έξω, θα ενωθείς μαζί του εκεί.** Μην κρίνεις παρά μόνο σε ησυχία που δεν είναι από σένα. Αρνήσου να δεχθείς οποιονδήποτε ως έξω από την ευλογία της Επανόρθωσης, και φέρε τον σε αυτήν ευλογώντας τον. **Η αγιότητα πρέπει να μοιράζεται, γιατί εκεί μέσα της βρίσκονται όλα όσα την κάνουν άγια.** Έλα με χαρά στον άγιο κύκλο, και κοίτα έξω με ειρήνη όλα όσα νομίζεις ότι είναι έξω. Μην αποκλείσεις κανέναν γιατί εδώ είναι αυτό που και αυτός αναζητά μαζί σου. Έλα, ας ενωθούμε μαζί του στον άγιο τόπο της ειρήνης η οποία είναι για όλους μας, ενωμένους σαν ένα μέσα στην Αιτία της ειρήνης. (Κ-14.Υ.11)*

Με αυτήν την έννοια μόνο – το αξίωμα της ενότητας της Υιότητας, σαν ένα νου – η σωτηρία του κόσμου έγκειται στις αποφάσεις που παίρνουν οι δάσκαλοι του Θεού. Από αυτήν την ανώτερη οπτική, επαναλαμβάνω, ο σκοπός του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να βοηθήσει τους μαθητές του να συνειδητοποιήσουν ότι **αυτοί είναι** δάσκαλοι του Θεού, καθώς και μαθητές, και ότι η δική τους θεραπεία θα έρθει καθώς γίνονται όργανα θεραπείας για άλλους. Αυτή η σκέψη εκφράζεται όμορφα σε αυτές τις δύο παραγράφους από το φυλλάδιο, Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Εφαρμογή. Περιγράφουν αυτήν τη σύνδεση στο πλαίσιο θεραπευτή και ασθενούς, μια ένωση στην οποία οι διαφορετικοί ρόλοι εξαφανίζονται στην ενότητα της θεραπευτικής Αγάπης του Αγίου Πνεύματος:

Κανείς δεν θεραπεύεται μόνος του. Αυτό είναι το χαρούμενο τραγούδι που τραγουδά η σωτηρία σε όλους όσους ακούν την Φωνή της. Αυτή την δήλωση πρέπει να θυμούνται πάντα όλοι όσοι βλέπουν τους εαυτούς τους ως θεραπευτές. Οι ασθενείς τους δεν μπορούν παρά να ιδωθούν ως οι κομιστές της συγχώρεσης, γιατί είναι αυτοί που έρχονται να αποδείξουν την αθωότητά τους σε μάτια που πιστεύουν ακόμη ότι η αμαρτία είναι εκεί για να την βλέπουν. Όμως η απόδειξη της αθωότητας, ιδωμένη στον ασθενή και αποδεκτή από τον θεραπευτή, θα προσφέρει στο νου και των δύο ένα συμβόλαιο στο οποίο συναντώνται και συνδέονται και είναι σαν ένα. (Ψ-2.VI.7)

Ας σταθούμε σιωπηλά μπροστά στην Θέληση του Θεού, και ας κάνουμε ό,τι έχει επιλέξει να κάνουμε. Υπάρχει μόνον ένας δρόμος μέσω του οποίου ερχόμαστε εκεί που όλα τα όνειρα άρχισαν. Και είναι εκεί που θα τα αφήσουμε για να αποχωρίσουμε για πάντα με ειρήνη. Άκουσε έναν αδελφό σου να ζητά βοήθεια και απάντησέ του. Θα είναι ο Θεός στον Οποίον απαντάς, γιατί εσύ Τον κάλεσες. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να ακούσεις την Φωνή Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να αναζητήσεις τον Υιό Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να βρεις τον Εαυτό σου. Άγια είναι η θεραπεία, γιατί ο Υιός του Θεού επιστρέφει στον Ουρανό μέσα από τον στοργικό εναγκαλισμό της. Γιατί η θεραπεία του λέει, με την Φωνή του Θεού, ότι όλες οι αμαρτίες του έχουν συγχωρεθεί. (Ψ-2.V.8)

Πριν επιστρέψουμε στο τελευταίο εμπόδιο, ας γυρίσουμε σε αυτό το σημαντικό απόσπασμα που βρίσκεται προς το τέλος του Κεφαλαίου 20 στην ενότητα “Η Όραση της Αθωότητας”. Θα μας βοηθήσει να διατηρήσουμε την οπτική της φύσης του ψευδαισθητικού ονείρου που είναι στ’ αλήθεια αυτός ο κόσμος, όποτε μπαίνουμε στον πειρασμό να πάρουμε στα σοβαρά τις ζωές μας εδώ ή τις ζωές άλλων:

Τί θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση; Τί θα γινόταν αν πραγματικά καταλάβαινες ότι εσύ τον κατασκεύασες; Τί αν συνειδητοποιούσες ότι αυτοί που φαίνονται να περπατούν σε αυτόν, να αμαρτάνουν και να πεθαίνουν, να επιτίθενται και να δολοφονούν και να καταστρέφουν τους εαυτούς τους, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να πιστέψεις σε αυτό που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες;

Οι ψευδαισθήσεις εξαφανίζονται όταν αναγνωριστούν ως αυτό που είναι. Αυτή είναι η θεραπεία και το φάρμακο. Μην τις πιστεύεις και θα φύγουν. Και το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να αναγνωρίσεις ότι εσύ το έκανες αυτό. Μόλις δεχθείς αυτό το απλό γεγονός και πάρεις πίσω την δύναμη που τους έδωσες, απελευθερώνεσαι από αυτές. Ένα πράγμα είναι σίγουρο· οι ψευδαισθήσεις υπηρετούν ένα σκοπό, και όταν αυτός ο σκοπός παύει πια να συντηρείται αυτές εξαφανίζονται. Επομένως, η ερώτηση δεν είναι ποτέ αν τις θέλεις, αλλά πάντα, θέλεις τον σκοπό που υπηρετούν; Αυτός ο κόσμος φαίνεται να έχει πολλούς διαφορετικούς σκοπούς και καθένας τους

διαφορετικός και με διαφορετικές αξίες. Όμως είναι όλοι ίδιοι. Και εδώ, πάλι, δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις· μόνον μια φαινομενική ιεράρχηση αξιών.
(Κ-20.VIII.7:3-8:10)

Αν μπορούσαμε πραγματικά να ενοποιήσουμε αυτήν την διδασκαλία, και να θυμόμαστε ότι όλο το δράμα της ζωής μας είναι κυριολεκτικά μια ψευδαίσθηση, η εφαρμογή των διδασκαλιών του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων θα ήταν πολύ, πολύ ευκολότερη. Στην πραγματικότητα δεν θα βλέπαμε πια καταστάσεις, γεγονότα, και σχέσεις μέσα στο ίδιο βαρύ φως που τις βλέπαμε. Για παράδειγμα, αν βρεθούμε στην μέση μιας δυνατής επίθεσης από το εγώ, ενθυμούμενοι ότι η κατάσταση είναι μια ψευδαίσθηση που **εμείς** την κατασκευάσαμε για να κρατήσουμε μακριά μας την Αγάπη του Θεού και την ιδιαιτερότητά μας άθικτη, θα μπορούσε να βοηθήσει να απελευθερωθεί κάποια από την έντασή μας, τον θυμό ή τον φόβο μας και θα διασκόρπιζε την επένδυσή μας στο να είμαστε το αθώο θύμα του κόσμου έξω από μας.

Η ψευδαίσθηση που είναι ο κόσμος δεν έχει άλλη αιτία από την επιθυμία μας να διατηρήσουμε άθικτο τον διαχωρισμό. Και ως εκ τούτου η αποδόμηση του κόσμου δεν έχει άλλη αιτία από την αλλαγή αυτής της επιθυμίας, συνειδητοποιώντας ότι αυτό που είχαμε αντιληφθεί ήταν στ' αλήθεια ένα τίποτα. Και είναι αυτή η συνειδητοποίηση που οδηγεί στην όραση που ξεπλένει τα τρελαμένα μάτια μας, επιτρέποντάς μας να κοιτάξουμε την ομορφιά του συγχωρεμένου κόσμου και να καταλάβουμε ότι είμαστε σχεδόν στο σπίτι μας:

Οι ψευδαισθήσεις υπηρετούν τον στόχο της παραφροσύνης. Είναι τα μέσα με τα οποία ο εξωτερικός κόσμος, προβαλλόμενος από μέσα προσαρμόζεται στην αμαρτία και φαίνεται να είναι μάρτυρας της πραγματικότητάς της. Εξακολουθεί να είναι αλήθεια ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω. Όμως από αυτό το τίποτα έχουν κατασκευαστεί όλες οι προβολές. Γιατί είναι η προβολή που δίνει στο "τίποτα" όλη το νόημα που η ίδια έχει.

Αυτό που δεν έχει νόημα δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό. Και το νόημα στρέφεται πάντα προς τα μέσα για να βρει τον εαυτό του, και **μετά** κοιτά προς τα έξω. Όλο το νόημα που δίνεις στον εξωτερικό κόσμο πρέπει έτσι να αντανακλά αυτό που είδες μέσα· ή, καλύτερα, αν είδες καθόλου ή απλά επέκρινες. Η όραση είναι το μέσον με το οποίο το Άγιο Πνεύμα μεταφράζει τους εφιάλτες σου σε ευτυχισμένα όνειρα· τις άγριες αυταπάτες σου που σου δείχνουν όλα τα τρομακτικά αποτελέσματα της φανταστικής αμαρτίας, τις αντικαθιστά με ήρεμες και καθησυχαστικές εικόνες. Αυτές τις γλυκιές εικόνες και τους ήχους θα τις κοιτάξεις ευτυχισμένος, και θα τις ακούσεις με χαρά. Αυτά είναι τα υποκατάστατα Του για όλες τις τρομακτικές εικόνες και τους ήχους των ουρλιαχτών που ο σκοπός του εγώ έφερε στην τρομοκρατημένη σου επίγνωση. Απομακρύνονται από την αμαρτία, θυμίζοντάς σου ότι δεν είναι η πραγματικότητα που σε φοβίζει, και ότι τα λάθη που έκανες μπορούν να διορθωθούν.

Όταν έχεις κοιτάξει αυτό που φαινόταν τρομακτικό και το είδες να αλλάζει σε εικόνες τρυφερότητας και ειρήνης· όταν έχεις κοιτάξει σκληρές βίαιες και θανάτου και τις είδες να αλλάζουν σε ήσυχες εικόνες κήπων κάτω από ανοιχτούς ουραμούς, με καθαρά, ζωογόνα νερά να ρέουν ευτυχισμένα δίπλα τους σε ρυάκια που χορεύουν και ποτέ δεν στερεύουν· ποιος χρειάζεται να σε πείσει να δεχθείς το δώρο της όρασης; Και μετά την όραση ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί αυτό που ακολουθεί; Σκέψου μόνο για μια στιγμή μόνον αυτό· μπορείς να δεις την αγιότητα που ο Θεός έδωσε στον Υιό Του. Και ποτέ δεν χρειάζεται να σκεφθείς ότι υπάρχει κάτι άλλο για να δεις εσύ. (Κ-20.VIII.9:5-11:4)

Είμαστε έτοιμοι να επιστρέψουμε στο τέλος της ενότητας “Το Ανασήκωμα του Πέπλου”, και να ολοκληρώσουμε το ταξίδι μας προς το σπίτι.

Κεφάλαιο Δεκαεπτά

ΤΟ ΑΝΑΣΗΚΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΠΛΟΥ (Ολοκλ.)

Αρχίζουμε αυτό το κεφάλαιο με την παράγραφο 14, που είχαμε μείνει, με τις τρομπέτες στην ορχήστρα του Ιησού να σηκώνονται και να διακηρύσσουν:

Κοίταξε τον Φίλο σου, τον Χριστό ο Οποίος στέκεται δίπλα σου.

Είμαστε τώρα στην αποκορύφωση των τεσσάρων εμποδίων προς την ειρήνη και στο τέλος του μεγάλου μας ταξιδιού, αντιμέτωποι με τα μέσα με τα οποία τελικά μπορούμε να περάσουμε πέρα από το πέπλο. Αναγνωρίζουμε ότι αυτό το πρόσωπο που στέκεται δίπλα μας δεν είναι εχθρός, ούτε ο διάβολος· είναι ο Φίλος μας. Το κεφαλαίο “Φ” μας λέει ότι ο ιδιαίτερος σύντροφός μας είναι στ’ αλήθεια ο αδελφός μας εν Χριστώ, ένα με μας και με όλη την δημιουργία. Αυτή η πρόταση αντηχεί στην επόμενη ενότητα στην αρχή του Κεφαλαίου 20 όπου, αναφερόμενος στην γιορτή του Πάσχα, ο Ιησούς μας μιλάει για την ζαφνική αναγνώριση του ποιος στ’ αλήθεια είναι αυτός ο “ξένος” που είναι δίπλα μας :

Στην συγχώρεσή σου για αυτόν τον ξένο, τον άγνωστο για σένα και όμως αρχαίο φίλο σου, έγκειται η απελευθέρωσή του και η δική σου λύτρωση μαζί του. Η περίοδος του Πάσχα είναι περίοδος χαράς, και όχι πένθους. Κοίταξε τον αναστημένο Φίλο σου και γιόρτασε την αγιότητά του μαζί μου. Γιατί το Πάσχα είναι ο χρόνος της σωτηρίας σου, μαζί με την δική μου [του Ιησού]. (Κ-20.Ι.4:5-8)

Πόσο άγιος και πόσο ωραίος είναι! Νόμισες ότι Εκείνος αμάρτησε διότι έριξες το πέπλο της αμαρτίας επάνω Του για να κρύψεις την ωραιότητά Του.

Μια ομοιότητα συναισθήματος γίνεται αισθητή εδώ με εκείνο στην ενότητα που ανέφερα νωρίτερα, “Επειδή Έχουν Έρθει”, που αρχίζει με τις λέξεις, “Σκέψου μόνον πόσο άγιος πρέπει να είσαι εσύ από τον οποίο η Φωνή για τον Θεό καλεί γεμάτη αγάπη τον αδελφό σου...” (Κ-26.ΙΧ.1:1). Είμαστε όλοι άγιοι επειδή η Παρουσία της Αγιότητας στον νου μας, φυλάσσεται εκεί για μας από το Άγιο Πνεύμα. Η Ενότητα αυτής της Αγιότητας προκαλεί τρόπο στις καρδιές των ατομικών εαυτών μας, και έτσι ζητάμε να την καλύψουμε, σκεπάζοντας με ένα πέπλο την ομορφιά του Χριστού με την ασχήμια της αμαρτίας. Και μέσα στην τρέλα μας πιστεύουμε ότι έχουμε πραγματικά κάνει το αδύνατο: ότι καταστρέψαμε την αθωότητα του Υιού του Θεού. Η προβολή μας αυτής της πίστης σε μια κατακερματισμένη Υιότητα – η καρδιά του ονειρού του εγώ – είναι αυτό που μας κάνει να πιστεύουμε ότι η αμαρτία είναι πραγματική, **αλλά είναι παρούσα μόνον σε κάποιον**

άλλον. Και έτσι “νομίσαμε ότι Αυτός [ο αδελφός που είναι στην πραγματικότητα ο Φίλος μας] αμάρτησε επειδή [εμείς] ρίξαμε το πέπλο της αμαρτίας επάνω Του”. Αυτή η προβολή ως εκ τούτου προστατεύει την δική μας αντιληφθείσα μολονότι τώρα ασυνείδητη αμαρτωλότητά μας, και κρύβει την κοινή ομορφιά μας, την απαστράπτουσα ωραιότητα του Χριστού.

Όμως Αυτός ακόμα σου προσφέρει την συγχώρεση, για να μοιραστείς την Αγιότητα Του. Αυτός ο “εχθρός”, αυτός ο “ξένος” ακόμα σου προσφέρει την σωτηρία σε σένα τον φίλο Του. Οι “εχθροί” του Χριστού, οι λάτρες της αμαρτίας, δεν γνωρίζουν σε Ποιον επιτίθενται.

Παρά αυτά τα πέπλα της αμαρτίας, παρά την τρέλα μας να πιστεύουμε το απίστευτο, η αλήθεια του ποιοι είμαστε δεν μπορεί να καταστραφεί. Και έτσι, ο αδελφός μας παραμένει ο Φίλος μας. Μέσα στα τρελά μας όνειρα της έλλειψης και της στέρησης, πιστεύουμε ότι έχει έρθει να μας σκοτώσει για να σώσει την ιδιαιτερότητά του, ακριβώς όπως και εμείς λειτουργούμε, με την ίδια δολοφονική στρατηγική. Σύντροφοι στην αμαρτία και στον φόνο, έχουμε αφήσει τον θεό της ιδιαιτερότητας να είναι ο οδηγός μας στο ταξίδι, όπως περιγράφεται σε αυτή την γραφική αφήγηση της αληθινής και τρομακτικής φύσης των σχέσεων σε αυτόν τον κόσμο του διαχωρισμού:

Όμως άφησε την ιδιαιτερότητά σου να κατευθύνει τον δρόμο του, και εσύ θα ακολουθήσεις. Και οι δύο θα βαδίσετε μέσα στον κίνδυνο, ο καθένας σε ένταση, μέσα στο σκοτεινό δάσος του αθέατου, φωτισμένο από τις μετακινούμενες, μικροσκοπικές αναλαμπές που σπιθίζουν μια στιγμή από τις πυγολαμπίδες της αμαρτίας και μετά σβήνουν, για να οδηγήσεις τον άλλον σε ένα ανώνυμο γκρεμό και να τον πετάξεις από κει. Γιατί ποια άλλη ευχαρίστηση έχει η ιδιαιτερότητα εκτός από το να σκοτώνει; Τί άλλο αναζητά εκτός από την θέα του θανάτου; Πού οδηγεί εκτός από την καταστροφή; Όμως μην σκεφτείς ότι κοιτάξε πρώτα τον αδελφό σου ή τον μίσησε πριν να μισήσει εσένα. Την αμαρτία που τα μάτια της βλέπουν σ' αυτόν και αγαπούν να τον κοιτάζουν την είδαν και σε σένα και εξακολουθεί να την βλέπει με χαρά. Όμως είναι χαρά να βλέπεις την αποσύνθεση και την τρέλα και να πιστεύεις ότι αυτό το καταρρέον πράγμα, με σάρκα που ήδη έχει ξεκολλήσει από το κόκκαλο και τρύπες χωρίς όραση για μάτια, είναι όπως ο εαυτός σου; (Κ-24.V.4)

Αυτή είναι η εικόνα που κρατάμε στον τρελαμένο νου μας για τους αδελφούς μας και τους εαυτούς μας· όλοι μας είμαστε προσηλωμένοι στην επιβίωση, με τον φόνο να είναι το μόνο σίγουρο μέσον για να βεβαιωνόμαστε ότι πετυχαίνουμε τον στόχο μας να διατηρούμε την ατομικότητά μας. Όμως, ευτυχώς, επαναλαμβάνω, “ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά” (Κ-23.Ι.2:1), όπως μας λέει χαρούμενα ο Ιησούς λίγες παραγράφους πιο κάτω με διαφορετικές λέξεις:

Εσύ που θα ήσουν ευχαριστημένος με την ιδιαιτερότητα, και αναζητάς

την σωτηρία πολεμώντας την αγάπη, σκέψου αυτό: Ο άγιος Κύριος του Ουρανού, έχει κατέβει ο Ίδιος σε σένα, να σου προσφέρει την δική σου πληρότητα. Αυτό που είναι δικό Του είναι και δικό σου επειδή στην πληρότητά σου βρίσκεται και η δική Του. Αυτός που δεν ήθελε να είναι χωρίς τον Υιό Του δεν θα μπορούσε ποτέ να θέλει να είσαι χωρίς τα αδέρφια σου. Και θα σου έδινε Εκείνος έναν αδελφό αν αυτός δεν ήταν τόσο τέλειος όσο και εσύ, και ακριβώς όπως Εκείνος στην αγιότητα όσο και εσύ πρέπει να είσαι; (Κ-24.V.8)

Επομένως, τίποτα από όσα μας λένε τα όνειρά μας του μίσους δεν μπορεί να έχει κάποιο αποτέλεσμα στην ένδοξη αλήθεια του Ποιοι είμαστε εμείς, και οι αδελφοί μας μαζί μας. Ο διαχωρισμός παραμένει μόνο ένα ανόητο όνειρο, χωρίς κανένα αποτέλεσμα για την πραγματικότητα, και για να αναφέρουμε ξανά αυτήν την υπέροχη φράση, “καμιά νότα στο τραγούδι του Ουρανού δεν έχει χαθεί” (Κ-26.V.5:4).

Παρεμπιπτόντως, όλες οι αντωνυμίες στο παραπάνω απόσπασμα από το “Το Ανασήκωμα του Πέπλου” είναι με κεφαλαία για να τονίσει ότι αυτό το πρόσωπο που στέκεται δίπλα μας είναι ο Χριστός. Είναι ο Χριστός επειδή ο διαχωρισμός είναι μια ψευδαίσθηση και ο Υιός του Θεού παραμένει όπως ο Θεός τον δημιούργησε: τον έναν Χριστό, ένα με τον Δημιουργό Του.

Αυτός είναι ο αδελφός σου, σταυρωμένος από την αμαρτία που περιμένει την απελευθέρωση από τον πόνο.

Οι άλλοι σταυρώνονται από αυτά που πιστεύουν ότι είναι οι αμαρτίες τους, και παρά τα όσα εμείς πιστεύουμε ότι μπορεί να τους έχουμε κάνει – στον νου μας ή με την συμπεριφορά μας – δεν είμαστε υπεύθυνοι για τα δικά τους όνειρα της σταύρωσης, ούτε για τις δικές τους πεποιθήσεις ότι είναι διαχωρισμένοι. Όπως μας εξηγεί ο Ιησούς στην αρχή του κειμένου:

*Όταν το προβάλεις αυτό [την “εσφαλμένα τοποθετημένη αφοσίωση” του να έχεις επιλέξει το εγώ αντί για τον Θεό] σε άλλους τους φυλακίζεις, **αλλά μόνο μέχρι το σημείο στο οποίο να ενισχύεις τα λάθη που ήδη έχουν κάνει.** Αυτό τους κάνει ευάλωτους στις διαστρεβλώσεις των άλλων, **αφού η δική τους αντίληψη για τον εαυτό τους είναι διαστρεβλωμένη.** Ο θαυματοποιός μπορεί μόνο να τους ευλογήσει, και αυτό ακυρώνει τις διαστρεβλώσεις τους και τους απελευθερώνει από την φυλακή. (Κ-1.III.5:9-11)*

Και έτσι περιμένουν την δική μας ευλογία και απελευθέρωση από τον πόνο τους, επειδή δεν μπορούν να το κάνουν μόνοι τους. Και ούτε εμείς μπορούμε να το κάνουμε μόνοι μας. Θυμηθείτε την δήλωση που βρίσκεται στο τέλος της παραγράφου 12 αυτής της ενότητας, “Και εσύ και αυτός είτε θα σηκώσετε μαζί τα μάτια σας με πίστη, ή καθόλου.” (Κ-19.IV-Δ.12:8). Χρειαζόμαστε ο ένας την συγχώρεση του άλλου ως **υπενθύμιση** για το ότι υπάρχει πράγματι μια άλλη επιλογή μέσα στον νου μας, και ότι έχουμε την ελευθερία να

την κάνουμε. Έτσι, γινόμαστε η εκδήλωση του Ιησού μέσα στο όνειρο, όπως ακριβώς είναι αυτός η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος. Αυτό το σημαντικό απόσπασμα από την Αποσαφήνιση των Όρων, συνδυάζει ως ένα την λειτουργία της λύτρωσης που ανήκει στο Άγιο Πνεύμα, τον Ιησού και το υπόλοιπο της Υιότητας:

Εσύ είσαι η εκδήλωσή Του [του Αγίου Πνεύματος] σε αυτόν τον κόσμο. Ο αδελφός σου [ο Ιησούς] σε καλεί να είσαι η Φωνή Του μαζί με εκείνον. Μόνος του [ο Ιησούς] δεν μπορεί να είναι ο Βοηθός του Υιού του Θεού γιατί αυτός από μόνος του δεν έχει αποστολή. Αλλά ενωμένος με σένα είναι ο λαμπερός Σωτήρας του κόσμου, το μέρος του οποίου στην λύτρωσή του εσύ το έχεις ολοκληρώσει.
(Απ. Ορ-6.5:1-4)

Δεν θα του πρόσφερες συγχώρεση, όταν μόνο αυτός μπορεί να την προσφέρει και σε σένα; Για την δική του λύτρωση θα σου δώσει την δική σου, τόσο σίγουρα όσο ο Θεός δημιούργησε κάθε ζωντανό πράγμα και το αγαπά. Και θα σου την δώσει αληθινά, διότι και θα την προσφέρει και θα την λαμβάνει.

Όπως βλέπουμε, τα ίδια μοτίβα της συγχώρεσης επανέρχονται ξανά και ξανά από τον συνθέτη Ιησού στην μεγάλη συμφωνική δομή των Μαθημάτων του. Μόλις είδαμε πώς “Η Όραση του Σωτήρα” στο Κεφάλαιο 31 τόνισε την ίδια ιδέα της αμοιβαίας λύτρωσης. Πολλές φορές, όμως, η εμπειρία μας δεν φαίνεται να επικυρώνει αυτήν την αμοιβαία θεραπεία. Για παράδειγμα, είναι κάποιος τον οποίον μισούσαμε και μετά τον συγχωρήσαμε· κάποιος που μπορεί να είναι σωματικά άρρωστος και ζητάμε να διορθωθεί η αντίληψή μας να δούμε αυτό το πρόσωπο διαφορετικά· και όμως τίποτα εξωτερικό δεν φαίνεται να αλλάζει. Παρόλα αυτά, αυτό το απόσπασμα μας λέει ότι αν προσφέρουμε συγχώρεση και θεραπεία, λαμβάνεται, ακόμα και αν το συγκεκριμένο πρόσωπο δεν την έχει δεχθεί συνειδητά.

Δύο ενότητες στο Εγχειρίδιο για Δασκάλους αναφέρονται συγκεκριμένα σε αυτό το θέμα της ισότητας του να δίνω και να παίρνω στο πλαίσιο της θεραπείας, απαντώντας στις ερωτήσεις “Είναι Σίγουρη η Θεραπεία;” και “Θα Πρέπει να Επαναλαμβάνεται η Θεραπεία;” Ο Ιησούς είναι πολύ σαφής σε αυτήν την διδασκαλία ότι η συγχώρεση ή η θεραπεία που γίνεται δεκτή στον νου ενός προσώπου, πρέπει να γίνει δεκτή και στον νου του άλλου. Και έτσι το να αμφιβάλεις για αυτό θα ήταν σαν να δείχνεις έλλειψη εμπιστοσύνης σε αυτόν και στις διδασκαλίες του, εκφράζοντας “φόβο, και επομένως μίσος”. Αυτό συνοψίζεται όμορφα στα επόμενα αποσπάσματα:

*Η θεραπεία είναι πάντα σίγουρη. Είναι αδύνατον να αφήσεις να έρθουν οι ψευδαισθήσεις στην αλήθεια και παρόλα αυτά να τις κρατήσεις. Η αλήθεια καταδεικνύει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν αξία. Ο δάσκαλος του Θεού έχει δει την διόρθωση των λαθών του στον νου του ασθενούς, και την έχει αναγνωρίσει για αυτό που είναι. Έχοντας δεχθεί την επανόρθωση για τον εαυτό του, την έχει δεχθεί και για τον ασθενή ... **Την στιγμή που θα είναι ευπρόσδεκτη την ίδια στιγμή θα είναι και παρούσα. Όπου η θεραπεία δοθεί, θα ληφθεί.** Και τί είναι ο χρόνος μπροστά στα δώρα του Θεού; Έχουμε αναφερθεί πολλές*

φορές στο κείμενο στο απόθεμα των θησαυρών που είναι φυλαγμένοι και προορίζονται τόσο για τον δωρητή όσο και για τον αποδέκτη των δώρων του Θεού. Κανένας από αυτούς δεν χάνεται γιατί μόνον να αυξάνονται μπορούν. **Κανένας δάσκαλος του Θεού δεν πρέπει να νιώθει απογοήτευση εάν έχει προσφέρει θεραπεία και δεν φαίνεται να έχει ληφθεί. Δεν εξαρτάται από αυτόν να κρίνει πότε το δώρο του θα γίνει αποδεκτό. Ας είναι βέβαιος ότι το δώρο του έχει ληφθεί, και ας έχει εμπιστοσύνη ότι θα γίνει αποδεκτό όταν αναγνωριστεί σαν ευλογία και όχι σαν κατάρα.** (Εγχ-6.1:1-5; 2:2-9)

Το να παραμένει ο δάσκαλος του Θεού ανήσυχος για το αποτέλεσμα της θεραπείας του, περιορίζει την θεραπεία. Σε αυτήν την περίπτωση είναι ο νους του δασκάλου του Θεού που χρειάζεται θεραπεία. Και αυτή την θεραπεία πρέπει να διευκολύνει. Αυτός είναι τώρα ο ασθενής, και έτσι πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του. Έχει κάνει ένα λάθος, και πρέπει να είναι πρόθυμος να αλλάξει τον νου του για αυτό. Του έλειπε η εμπιστοσύνη που εξασφαλίζει την αληθινή προσφορά, και έτσι δεν έχει λάβει το ευεργέτημα του δώρου του. Όποτε ένας δάσκαλος του Θεού έχει προσπαθήσει να γίνει κανάλι θεραπείας έχει επιτύχει. Εάν μπει στον πειρασμό να αμφιβάλλει για αυτό, δεν θα πρέπει να επαναλάβει την προηγούμενη προσπάθειά του. Ήταν ήδη μέγιστη, επειδή το Άγιο Πνεύμα έτσι την δέχθηκε και έτσι την χρησιμοποίησε. Τώρα ο δάσκαλος του Θεού έχει μόνο μια πορεία να ακολουθήσει. Πρέπει να χρησιμοποιήσει την λογική του να πει στον εαυτό του ότι έχει δώσει το πρόβλημα στον Ένα ο Οποίος δεν μπορεί να αποτύχει, και πρέπει να αναγνωρίσει ότι η δική του αβεβαιότητα δεν είναι αγάπη αλλά φόβος, και επομένως μίσος. Η θέση του έτσι γίνεται αβάσιμη, γιατί έχει προσφέρει μίσος σε κάποιον που πρόσφερε αγάπη. Αυτό είναι αδύνατον. Έχοντας προσφέρει αγάπη, μόνο αγάπη μπορεί να ληφθεί. Σε αυτό πρέπει να έχει πίστη ο δάσκαλος του Θεού. Αυτό άλλωστε σημαίνει και η δήλωση ότι η μόνη ευθύνη του θαυματοποιού είναι να δεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του. Ο δάσκαλος του Θεού είναι θαυματοποιός γιατί προσφέρει τα δώρα που έχει λάβει. Όμως πρέπει πρώτα να τα δεχθεί. Δεν χρειάζεται να κάνει τίποτα περισσότερο, ούτε υπάρχει κάτι περισσότερο που θα μπορούσε να κάνει. Δεχόμενος την θεραπεία μπορεί να την δώσει. Αν αμφιβάλλει για αυτό, ας θυμηθεί Ποιος πρόσφερε το δώρο και Ποιος το έλαβε. Έτσι διορθώνεται η αμφιβολία του. Νόμιζε ότι τα δώρα του Θεού θα μπορούσαν να ανακληθούν. Αυτό ήταν λάθος, στο οποίο δεν πρέπει να επιμένει. Και έτσι ο δάσκαλος του Θεού μπορεί μόνο να το αναγνωρίσει ως αυτό που είναι και να το αφήσει να διορθωθεί για λογαριασμό του. (Εγχ-7.1:5-3;11)

Και έτσι, επιστρέφοντας στο απόσπασμα από “Το Ανασκήνωμα του Πέπλου”, μπορούμε να καταλάβουμε ότι η λύτρωση είναι **ήδη παρούσα** στους νόες μας, φυλαγμένη εκεί από το Άγιο Πνεύμα. Επομένως, είναι και στους δύο συντρόφους της ιδιαίτερης σχέσης, και την στιγμή που ο ένας έχει δεχθεί την διόρθωση του Αγίου Πνεύματος, αυτή έχει προσφερθεί **και έχει γίνει αποδεκτή** από τον άλλον. Μπορεί να υπάρξει μια καθυστέρηση, αλλά,

επαναλαμβάνω, όπως μας ρωτά ο Ιησούς στο εγχειρίδιο: “Και τί είναι ο χρόνος μπροστά στα δώρα του Θεού;” (Εγχ-6.2:4). Ένα όμορφο απόσπασμα από το κείμενο υπογραμμίζει αυτήν την άγια στιγμή της προσφοράς και αποδοχής που είναι ο στόχος του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων για όλες τις σχέσεις, μια στιγμή που είναι η πύλη μέσα από την οποία περνάμε μαζί του και με τον αδελφό μας πέρα από αυτό το τελευταίο πέπλο:

Όταν νιώσεις ότι η αγιότητα της σχέσης σου απειλείται από οτιδήποτε, σταμάτησε αμέσως και πρόσφερε στο Άγιο Πνεύμα την προθυμία σου, παρά τον φόβο σου, ώστε να Του επιτρέψεις να ανταλλάξει αυτήν την στιγμή με την άγια στιγμή που θα προτιμούσες να έχεις. Ποτέ δεν θα αποτύχει σε αυτό. Αλλά μην ξεχνάς ότι η σχέση σου είναι μία, και αυτό σημαίνει ότι ό,τι απειλεί την ειρήνη του ενός απειλεί εξίσου και τον άλλον. Η δύναμη της σύνδεσης με την ευλογία του έγκειται στο γεγονός ότι τώρα είναι αδύνατον για σένα ή για τον αδελφό σου να βιώσετε τον φόβο μόνοι, ή να προσπαθήσετε να τον αντιμετωπίσετε μόνοι. Μην πιστέψεις ποτέ ότι αυτό είναι απαραίτητο, ή έστω δυνατό. Όμως όπως ακριβώς αυτό είναι αδύνατο, είναι εξίσου αδύνατο ότι η άγια στιγμή θα έρθει σε κάποιον από τους δύο χωρίς να έρθει και στον άλλον. Και θα έρθει και στους δύο όταν κάποιος από σας την ζητήσει. Όποιος είναι πιο λογικός την στιγμή που η απειλή γίνεται αντιληπτή θα πρέπει να θυμηθεί πόσο βαθιά είναι η υποχρέωσή του στον άλλον και πόσο μεγάλη ευγνωμοσύνη του οφείλει, και να είναι χαρούμενος που μπορεί να ξεπληρώσει το χρέος του φέρνοντας ευτυχία και στους δύο. Ας το θυμηθεί λοιπόν αυτό και ας πει:

*Επιθυμώ αυτήν την άγια στιγμή για μένα, για να μπορέσω να την μοιραστώ με τον αδελφό μου, που αγαπώ.
Δεν είναι δυνατόν να την έχω χωρίς αυτόν, ή αυτός χωρίς εμένα.
Όμως είναι απόλυτα δυνατόν να την μοιραστούμε τώρα.
Και έτσι, επιλέγω αυτήν την στιγμή να την προσφέρω στο Άγιο Πνεύμα, ώστε η ευλογία Του να έρθει σε μας, και να έχουμε και οι δύο ειρήνη.
(Κ-18.V.6-7)*

Δεν υπάρχει χάρη του Ουρανού που δεν μπορείς να προσφέρεις στον αδελφό σου, και να μην την λάβεις από τον πιο άγιο Φίλο σου. Μην τον αφήσεις να την κρατά διότι καθώς την λαμβάνεις του την προσφέρεις. Και εκείνος θα λάβει από σένα αυτό που έλαβες εσύ από αυτόν. Η λύτρωση σου έχει δοθεί για να την δώσεις στον αδελφό σου, κι έτσι να την λάβεις. Όποιον συγχωρείς είναι ελεύθερος, και ό,τι δίνεις το μοιράζεσαι. Συγχώρεσε τις αμαρτίες που ο αδελφός σου νομίζει ότι διέπραξε, και όλη την ενοχή που νομίζεις ότι βλέπεις σε αυτόν.

Το σημαντικό σημείο εδώ, που έχουμε τονίσει πολλές φορές προηγουμένως, είναι ότι το να δώσουμε το δώρο της συγχώρεσης και της αγάπης – το δώρο του Χριστού – είναι ο

τρόπος να το κάνουμε δικό μας. Όπως μας λέει ο Ιησούς στις τελευταίες σελίδες του κειμένου:

Το να δώσεις αυτό το δώρο είναι ο τρόπος να το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός πρόσταξε, με στοργική καλοσύνη, να είναι δικό σου (Κ-31.VIII.8:6-7).

Το να δίνεις και να παίρνεις είναι το ίδιο. Οι μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων θα αναγνωρίσουν σίγουρα πόσο σημαντικό είναι αυτό το θέμα για τον Ιησού, που το επαναλαμβάνει συχνά σε όλη την διδασκαλία του, όπως για παράδειγμα στο Μάθημα 108 “το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο στην αλήθεια”. Σε αυτό το Μάθημα, τονίζει την θεραπεία της δεισιδικίας του κόσμου του εγώ των αντιθέτων που επηρεάζει η αποδοχή αυτής της δήλωσης. Η ισότητα του να δίνεις και να παίρνεις αντανακλά την ενότητα της μιας Σκέψης της Ενότητας που είναι η μοναδική πραγματικότητα. Αυτό το αξίωμα είναι επομένως η ουσία της συγχώρεσης, επειδή ακυρώνει τον διαχωρισμό της ιδιαιτερότητας. Αυτό είναι το αξίωμα του εγώ **το ένα ή το άλλο**: ένας κερδίζει, ο άλλος χάνει· ο ένας δίνει, ο άλλος λαμβάνει· ο ένας παζαρεύει, ο άλλος κλέβει – όλα ένα και το αυτό για το εγώ, εξηγώντας τον τέταρτο νόμο του χάους:

Το εγώ αποτιμά μόνο αυτό που παίρνει... Αυτός ο φαινομενικός νόμος είναι η πίστη ότι έχεις αυτό που έχεις πάρει. Έτσι, η απώλεια κάποιου άλλου γίνεται το κέρδος σου... (Κ-23.II.9:1,3-4)

Αυτή η παράνοια της ιδιαιτερότητας δεν υπάρχει αληθινά ως εμπόδιο προς την αλήθεια της υποκειμένης μας ενότητας ως ο ένας Υιός του Θεού, αλλά μόνον μέσα στο όνειρο του εγώ, το οποίο διαλύεται απαλά από την άγια σχέση μας. Το πρώτο μισό του Μαθήματος 108 μας δίνει μια υπέροχη περίληψη αυτής της διδασκαλίας που ακυρώνει τον τέταρτο νόμο του χάους του συστήματος σκέψης του εγώ:

*Η όραση βασίζεται στη σημερινή ιδέα. [“Το να Δίνεις και να Παίρνεις είναι Ένα στην Αλήθεια”]. **Το φως είναι μέσα σε αυτήν, διότι συμφιλιώνει όλα αυτά που φαίνονται αντίθετα.** Και τι είναι το φως, παρά η γεννημένη από την ειρήνη μετατροπή όλων των συγκρούσεων σου και λανθασμένων σου σκέψεων σε μια ιδέα που είναι ολοκληρωτικά αληθινή; Ακόμα κι αυτή θα εξαφανιστεί, επειδή η Σκέψη πίσω της θα εμφανιστεί για να πάρει τη θέση της. Και τώρα είσαι εν ειρήνη για πάντα, διότι το όνειρο έχει πια τελειώσει.*

*Το αληθινό φως, που κάνει την αληθινή όραση δυνατή, δεν είναι το φως που βλέπουν τα μάτια του σώματος. Είναι μια κατάσταση του νου που έχει γίνει τόσο ενοποιημένη, που το σκοτάδι δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό καθόλου. **Κι έτσι, ό,τι είναι ίδιο βλέπεται σαν ένα, ενώ ό,τι δεν είναι ίδιο παραμένει απαρατήρητο γιατί δεν υπάρχει.***

***Αυτό είναι το φως που δε δείχνει αντίθετα, και η όραση, έχοντας θεραπευτεί, έχει τη δύναμη να θεραπεύει.** Αυτό είναι το φως που φέρνει την ειρήνη του νου σου σε άλλους νόες, για να τη μοιραστεί και*

να χαρεί που αυτοί είναι ένα με σένα και με τους εαυτούς τους. Αυτό είναι το φως που θεραπεύει, επειδή επιφέρει ενιαία αντίληψη, βασισμένη σ' ένα πλαίσιο αναφοράς από το οποίο ένα μόνο νόημα προκύπτει.

Εδώ, και το να δίνεις και το να παίρνεις ερμηνεύονται σαν διαφορετικές πλευρές μιας ενιαίας Σκέψης, η αλήθεια της οποίας δε εξαρτάται από το ποια πλευρά φαίνεται πρώτη, ούτε στο ποια φαίνεται να είναι σε δεύτερη θέση. Εδώ γίνεται κατανοητό ότι και οι δύο συμβαίνουν μαζί, ώστε η Σκέψη να παραμένει ολοκληρωμένη. Και σε αυτή την κατανόηση βρίσκεται το θεμέλιο στο οποίο όλα τα αντίθετα συμφιλιώνονται, επειδή γίνονται αντιληπτά από το ίδιο σύστημα αναφοράς που ενοποιεί αυτή τη Σκέψη.

Μια σκέψη, εντελώς ενοποιημένη, θα χρησιμεύσει στο να ενοποιήσει όλη τη σκέψη. Αυτό είναι το ίδιο με το να πούμε ότι μια διόρθωση θα επαρκέσει για όλες τις διορθώσεις, ή ότι το να συγχωρέσεις ολοκληρωτικά έναν αδερφό είναι αρκετό για να φέρει τη σωτηρία σε όλους τους νόες. Διότι αυτές δεν είναι παρά μερικές ειδικές περιπτώσεις ενός νόμου που ισχύει για κάθε είδους μάθηση, αν διευθύνεται από τον Ένα ο Οποίος γνωρίζει την αλήθεια.

Το να μάθεις ότι το να δίνεις και το να παίρνεις είναι το ίδιο έχει ιδιαίτερη χρησιμότητα, επειδή μπορείς να το δοκιμάσεις πολύ εύκολα και να δεις ότι είναι αληθινό. Και όταν αυτή η ειδική περίπτωση έχει αποδείξει ότι ισχύει πάντοτε, σε κάθε περίπτωση στην οποία δοκιμάζεται, η σκέψη πίσω της μπορεί να γενικευτεί σε άλλες περιοχές αμφιβολιών και διπλής όρασης. Και από εκεί θα επεκταθεί και τελικά θα φτάσει στη μια Σκέψη η οποία βρίσκεται κάτω από όλα αυτά. (B. Ασκ. M-108.1-6)

Έτσι, καταλαβαίνουμε ότι δεν βλέπουμε πια τις σχέσεις μας σαν να υποστηρίζουν διαφορετικά συμφέροντα – όπου ο ένας χάνει αυτό που έχει δώσει στον άλλον – αλλά μάλλον αναγνωρίζοντάς τες ως ευκαιρίες να μάθουμε ότι τα συμφέροντά μας είναι **ίδια**, είναι η αντανάκλαση του **ιδιου** Εαυτού (ή της ίδιας Σκέψης) που μοιραζόμαστε ως ο ένας Υιός του Θεού. Από τις ατομικές μας εμπειρίες συγχώρεσης, η σκέψη των κοινών συμφερόντων “θα επεκταθεί, και τελικά θα φθάσει στην μία Σκέψη η οποία βρίσκεται κάτω από όλες”. Το ειδικό έχει οδηγήσει στο γενικό· έχουμε μάθει το μάθημά μας ότι όλα είναι το ίδιο, στην γη όπως και στον Ουρανό.

Αυτό το απόσπασμα από “Το Ανασήκωμα του Πέπλου” παραλληλίζεται με την βιβλική δήλωση, που αναφέρεται συχνά στα Μαθήματα Θαυμάτων, στην οποίαν ο Ιησούς λέει στους αποστόλους στο επάνω δωμάτιο, μετά την ανάστασή του: “Σε όποιους συγχωρήσετε τις αμαρτίες, θα τους είναι συγχωρημένες· σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι” (κατά Ιωάννη 20:23). Κάθε ένας μας έχει αυτήν την δύναμη είτε να θεραπεύσουμε τον νου μας, επιτρέποντας στον Ιησού να επεκτείνει αυτήν την θεραπεία στους άλλους, είτε να φυλακίσουμε τον νου μας, ενισχύοντας έτσι την φυλάκιση του άλλου προσώπου καθώς και του εαυτού μας στην ενοχή.

Τελικά, όπως έχουμε ήδη πει, από εδώ ως το τέλος της ενότητας βρίσκουμε ένα δυνατό Πασχαλινό μήνυμα να την διατρέχει. Το μήνυμα του Πάσχα είναι το μήνυμα των κρίνων, του λουλουδιού του Πάσχα, και για τον Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων, οι κρίνοι είναι το μεγάλο σύμβολο της συγχώρεσης. Αυτό το Πασχαλινό μήνυμα της συγχώρεσης είναι το μόνο μήνυμα που δίδαξε ο Ιησούς όταν εμφανίστηκε στον κόσμο μέσα στο όνειρο της σταύρωσής του: Τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν έχει δύναμη επάνω μας, ούτε μπορεί να μας κρατάει χωριστά τον έναν από τον άλλον ή από τον στοργικό Θεό ο Οποίος μας δημιούργησε.

Έτσι, το ότι στεκόμαστε μπροστά σ' αυτό το τελευταίο πέπλο αντανάκλα την απόφασή μας να ενωθούμε με την **ανάσταση** του Ιησού – ξυπνώντας από το όνειρο του κόσμου του θανάτου - ή της **σταύρωσης** – το θέμα της θυματοποίησης του κόσμου. Η επιλογή της ανάστασης είναι η επιλογή μας για την πλήρη συγχώρεση που ακυρώνει την αμαρτία, και έτσι μπορούμε να κινηθούμε πέρα από το πέπλο και να ξεπεράσουμε το τελευταίο εμπόδιο του φόβου του Θεού. Αυτό είναι που μας δίδαξε η τρυφερή παρουσία του Ιησού από τον σταυρό του κόσμου. Επειδή παρέμεινε **έξω** από το όνειρο του κόσμου της αμαρτίας και της ενοχής, ήταν αδύνατο γι' αυτόν να δει αμαρτία σε οποιονδήποτε. Το μόνο που μπορούσαν να αντιληφθούν τα στοργικά του μάτια ήταν εκκλήσεις για βοήθεια. Και τόσο απλά με την υπερκόσμια παρουσία της αγάπης του μέσα στο όνειρο του κόσμου του μίσους, συγχώρεσε τις αμαρτίες τις οποίες αυτοί που πίστευαν στον κόσμο δεν θα μπορούσαν ποτέ να συγχωρήσουν μόνοι τους. Έτσι, το άγιο μέρος της ανάστασης στο οποίο αναφέρεται πιο κάτω, είναι εκείνο το μέρος της απόφασης στον νου: “Και εδώ είναι που επιλέγεις είτε να το κοιτάξεις αυτό ή να το προσπεράσεις, μόνο για να επιστρέψεις και να επιλέξεις ξανά” (Κ-19.IV-Δ.10:8). Και όταν επιλέξουμε την ανάσταση αντί για την σταύρωση, την συγχώρεση αντί για την επίθεση, τους κρίνους αντί για τα αγκάθια, ο νους μας γίνεται “το αγιότερο από όλα τα σημεία στην γη” (Κ-26.IX.6:1) όπως παραθέσαμε πιο πάνω από την ενότητα “Επειδή Έχουν Έρθει”.

Εδώ βρίσκεται ο άγιος τόπος της ανάστασης, στον οποίον ερχόμαστε πάλι· στον οποίο θα επιστρέψουμε μέχρι να εκπληρωθεί και να ληφθεί η λύτρωση.

Αυτό το μήνυμα, που τόσο εύγλωττα εκφράζεται από τον Ιησού, μπορεί να ξαναειπωθεί με έναν πιο προσωπικό τρόπο έτσι:

*Παρακαλώ συγχώρησε τώρα και ας επιστρέψουμε στο σπίτι μαζί.
Αν δεν συγχωρήσεις, θα πρέπει να επιστρέψεις ξανά και ξανά. Ό,τι παράπονα και αν κρατάς για αυτό το ένα πρόσωπο, το οποίο έχεις μετατρέψει σε σύμβολο του διαβόλου και στην δική σου ασυνείδητη ενοχή, τελικά θα πρέπει να το συγχωρήσεις, μέχρι η λύτρωση να επιτευχθεί τελικά. Παρακαλώ, άσε με να σε βοηθήσω να επιλέξεις μια άγια στιγμή όταν θα κοιτάξεις αυτό το πρόσωπο διαφορετικά, εδώ μέσα σε αυτήν την ιδιαίτερη σχέση που μπορεί να μεταμορφωθεί σε ένα άγιο μέρος ανάστασης. Άσε την αγάπη μου για σένα να είναι το δικό σου “πρότυπο μάθησης” (Κ-6.Εισ.2:1), “και γι' αυτό να είσαι σίγουρος·*

ότι ποτέ δεν θα σε αφήσω χωρίς παρηγοριά” (Β. Ασκ -Επίλ.6:8) καθώς σε βοηθάω να κάνεις αυτήν την επιλογή επιτέλους.

Σκέψου ποιος είναι ο αδελφός σου, πριν τον καταδικάσεις.

Η ιδέα δεν είναι μόνο να σκεφτούμε Ποιοι είναι οι ιδιαίτεροι σύντροφοί μας αγάπης ή μίσους – ο Χριστός – αλλά επίσης να θυμηθούμε ότι ο τρόπος που βλέπουμε αυτά τα πρόσωπα είναι ο τρόπος που βλέπουμε τον εαυτό μας. Και επομένως, οι σύντροφοί μας γίνονται οι σωτήρες μας, καθώς οι σχέσεις μας μαζί τους μας προσφέρουν την ευκαιρία να αλλάξουμε την γνώμη μας σχετικά με τον **εαυτό** μας, στο πλαίσιο της αλλαγής της γνώμης μας για αυτούς. Αν δεν υπήρχαν οι προβολές μας επάνω στις ιδιαίτερες σχέσεις μας, δεν θα είχαμε καταλάβει ποτέ τις λάθος αποφάσεις που είχαμε πάρει μέσα στον νου μας. Αλλά τώρα, καθοδηγούμενοι από τον Ιησού, μπορούμε να καταλάβουμε ότι αυτό που βλέπουμε **έξω** από μας, είναι μια σκιά μιας απόφασης που είχαμε πάρει **μέσα** μας. Και έτσι, τώρα μπορούμε να κάνουμε μια σημαντική επιλογή, να διορθώσουμε τα προηγούμενα λάθη μας, να περάσουμε μέσα από το τελευταίο πέπλο, και να ολοκληρώσουμε το ταξίδι μας προς το σπίτι. Το καθ’ υπαγόρευση γραμμένο φυλλάδιο “Το Τραγούδι της Προσευχής” εκφράζει όμορφα αυτές τις δύο σκέψεις πάνω στην φύση και στον σκοπό της συγχώρεσης:

Μόνον σε κάποιον άλλον μπορείς να συγχωρήσεις τον εαυτό σου, γιατί τον έχεις αποκαλέσει ένοχο για τις δικές σου αμαρτίες, και μέσα του πρέπει τώρα να βρεθεί η αθωότητά σου. Ποιος άλλος εκτός από τους αμαρτωλούς χρειάζεται συγχώρεση; Και μην σκεφτείς ποτέ ότι μπορείς να δεις αμαρτία σε οποιονδήποτε εκτός από τον εαυτό σου....

Η συγχώρεση, αν δοθεί ειλικρινά, είναι ο τρόπος στον οποίον η μόνη σου ελπίδα ελευθερίας βρίσκεται. Οι άλλοι θα κάνουν λάθη και το ίδιο και εσύ, για όσο αυτή η ψευδαισθήση του κόσμου φαίνεται να είναι το σπίτι σου. Όμως ο Ίδιος ο Θεός έχει δώσει σε όλους τους Υιούς Του ένα γιατρικό για όλες τις ψευδαισθήσεις που νομίζουν ότι βλέπουν. Η όραση του Χριστού δεν χρησιμοποιεί τα μάτια σου, αλλά εσύ μπορείς να κοιτάξεις μέσα από τα δικά Του και να μάθεις να κοιτάξεις όπως Αυτός. Τα λάθη είναι μικρές σκιές, που φεύγουν εύκολα, ώστε μόνον για μια στιγμή φαίνεται να κρύβουν το πρόσωπο του Χριστού, το οποίο ακόμα παραμένει αναλλοίωτο πίσω από όλα αυτά. Η σταθερότητά Του παραμένει σε γαλήνια σιωπή και σε τέλεια ειρήνη. Δεν γνωρίζει τις σκιές. Τα μάτια Του κοιτούν πέρα από τα λάθη στον Χριστό μέσα σου....

Η συγχώρεση είναι το κάλεσμα στην λογική, γιατί ποιος άλλος εκτός από τον τρελό θα κοίταζε την αμαρτία όταν θα μπορούσε να δει αντί για αυτήν το πρόσωπο του Χριστού; Αυτή είναι η επιλογή που κάνεις· η πιο απλή, και όμως η μόνη που μπορείς να κάνεις. Ο Θεός σε καλεί να σώσεις τον Υιό Του από τον θάνατο, προσφέροντάς του την αγάπη του Χριστού. Αυτή είναι η ανάγκη σου, και ο Θεός σου προσφέρει αυτό το δώρο. Όπως σου δίνει Αυτός, έτσι πρέπει να δώσεις και εσύ....

Αυτός είναι ο κόσμος των αντιθέτων. Και πρέπει να επιλέγεις ανάμεσά τους

κάθε στιγμή για όσο αυτός ο κόσμος είναι πραγματικός για σένα. Όμως, πρέπει να μάθεις εναλλακτικές για επιλογή, αλλιώς δεν θα μπορέσεις να αποκτήσεις την ελευθερία σου. Ας γίνει λοιπόν σαφές σε σένα τί ακριβώς σημαίνει για σένα η συγχώρεση, και να μάθεις τί θα μπορούσε να σε απελευθερώσει. Το επίπεδο της προσευχής σου εξαρτάται από αυτό, γιατί εδώ περιμένει την ελευθερία του να ανέβει πάνω από τον κόσμο του χάους στην ειρήνη. (Τρ. Πρ.-2.1.4:6-8; 6; 8:1-5; 10)

Έτσι, φθάνουμε να καταλάβουμε ότι όλες οι σχέσεις μας είναι εν δυνάμει μέσα για την σωτηρία μας, όπως συνοψίζει τόσο ωραία αυτό το προηγούμενο απόσπασμα από το κείμενο:

Όταν συναντάς κάποιον, θυμήσου ότι είναι μια άγια συνάντηση. Όπως βλέπεις αυτόν θα δεις τον εαυτό σου. Όπως τον μεταχειρίζεσαι θα μεταχειριστείς τον εαυτό σου. Όπως σκέφτεσαι για αυτόν θα σκεφτείς για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, γιατί σε αυτόν θα βρεις τον εαυτό σου ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Κάθε φορά που συναντιούνται δύο Υιοί του Θεού, τους δίνεται άλλη μια ευκαιρία στην σωτηρία. Μην αφήσεις κανέναν χωρίς να του προσφέρεις σωτηρία και να την λάβεις εσύ ο ίδιος. Γιατί πάντα είμαι εκεί μαζί σου, να σου θυμίζω εσένα. (Κ-8.III.4)

Και πρόσφερε ευχαριστίες στον Θεό που είναι άγιος, και του έχει δοθεί το δώρο της αγιότητας για σένα. Ενώσου μαζί του με χαρά, και απομάκρυνε κάθε ίχνος ενοχής από τον διαταραγμένο και βασανισμένο νου του. Βοήθησέ τον να σηκώσει το βαρύ φορτίο της αμαρτίας που έθεσες επάνω του και αυτός το δέχτηκε για δικό του, και πέταξέ το ανάλαφρα και γελώντας χαρούμενα, μακριά από αυτόν. Μην το πιέζεις σαν ακάνθινο στεφάνι πάνω στο μέτωπό του, ούτε να τον καρφώσεις σ' αυτό, αφήνοντάς τον χωρίς λύτρωση κι ελπίδα.

Ξανά, βλέπουμε τον Ιησού να χρησιμοποιεί τα σύμβολα της σταύρωσης εδώ: Το ακάνθινο στεφάνι, και τα καρφιά στον σταυρό. Έχουμε ήδη συζητήσει την σταύρωση ως το σύμβολο του εγώ στα Μαθήματα Θαυμάτων – το σύμβολο όλων των πεπαιθώσεων που έχουμε ότι είμαστε θύματα, έτσι ώστε να θυματοποιούμε με την σειρά μας – και μας ζητείται να αλλάξουμε την στάση μας και να δούμε τα πάντα διαφορετικά: “ανάλαφρα και γελώντας χαρούμενα”. Έτσι, μαθαίνουμε ότι δεν είμαστε υπεύθυνοι για το ακάνθινο στεφάνι που οι άλλοι άνθρωποι φορούν. Για το μόνο που είμαστε υπεύθυνοι είναι η πίστη μας ότι ένα ακάνθινο στεφάνι – δηλαδή η ενοχή και η επίθεση – είναι πραγματικό και δικαιολογημένο, πράγμα που ενισχύει την πίστη ότι και του άλλου το ακάνθινο στεφάνι είναι επίσης πραγματικό και δικαιολογημένο. Με αυτήν την έννοια έχουμε ενισχύσει την απόφασή του, και έχουμε πιέσει αυτό το ακάνθινο στεφάνι ακόμα πιο σφικτά πάνω στο μέτωπο αυτού του ανθρώπου. Αυτή η πίστη μας αποτελεί την δική μας ευθύνη, και αν κοιτάξουμε πέρα από αυτό που συμβολίζουν τα αγκάθια, συνειδητοποιώντας ότι είναι εκκλήσεις για βοήθεια, θα δούμε τον Χριστό ο Οποίος είναι σε αυτό το πρόσωπο και θα συνειδητοποιήσουμε ότι

Αυτός είναι και μέσα μας επίσης. Και σε αυτό το σημείο το στεφάνι σηκώνεται.

Το τελικό μήνυμα της σταύρωσης είναι η πίστη στον διαχωρισμό, και αν δεν δω εσένα χωριστά από μένα – χωρισμένους από τα ακάνθινα στεφάνια μας – τότε εσύ δεν είσαι χωριστά από μένα, ανεξάρτητα από το τί αντιλαμβάνεται ο κόσμος και το κρίνει πραγματικό. Η αντίληψη, όπως έχουμε διδαχθεί στα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι μια ερμηνεία, όχι ένα γεγονός, και έτσι προκύπτει η πεποίθηση – είτε είναι από το εγώ ή από το Άγιο Πνεύμα – που πρώτα έχουμε κάνει πραγματική στον νου μας. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτό το σημαντικό σημείο, αλλά θα ήταν καλό να εξετάσουμε ένα άλλο απόσπασμα από το κείμενο, στο οποίο ο Ιησούς μας το ξαναδιδάσκει αυτό. Όσες φορές και αν το αναφέρουμε δεν θα είναι αρκετές:

Έχει υπάρξει μεγάλη σύγχυση σχετικά με την έννοια της αντίληψης, επειδή η λέξη χρησιμοποιείται τόσο για την επίγνωση όσο και για την ερμηνεία της επίγνωσης. Όμως δεν μπορείς να έχεις επίγνωση χωρίς ερμηνεία, επειδή ό,τι αντιλαμβάνεσαι είναι η ερμηνεία σου.... Η πεποίθηση προσδιορίζει την αντίληψη.... Όμως διαφορετικές εμπειρίες οδηγούν σε διαφορετικές πεπαιθώσεις και μαζί τους σε διαφορετικές αντιλήψεις. Διότι οι αντιλήψεις μαθαίνονται μέσω των πεπαιθήσεων, και η εμπειρία όντως διδάσκει. Σε οδηγώ σε ένα νέο είδος εμπειρίας την οποία όλο και λιγότερο θα θέλεις να αρνηθείς. Το να μάθεις για τον Χριστό είναι εύκολο, διότι το να αντιλαμβάνεσαι μαζί Του δεν εμπεριέχει καθόλου ένταση. Οι αντιλήψεις του είναι η φυσική σου επίγνωση, και μόνο οι διαστρεβλώσεις που παρεμβάλλεις σε κουράζουν. Άσε τον Χριστό μέσα σου να ερμηνεύει για σένα και μην προσπαθείς να περιορίσεις αυτό που βλέπεις με στενόμυαλες πεπαιθήσεις που είναι ανάξιες του Υιού του Θεού. Γιατί μέχρι να αποκατασταθεί η Χριστότητα στον νου του, ο Υιός του Θεού θα βλέπει τον εαυτό του ορφανό από Πατέρα. (Κ-11.VI.2:5-6; 3:3,4-10)

Επομένως, αυτό που ο κόσμος μπορεί να αντιλαμβάνεται και να κρίνει ως συμπεριφορά άξια επίθεσης, εμείς τώρα – έχοντας ενώσει τους νόες μας με τον Ιησού, και επομένως έχοντας τον αφήσει να ενώσει και τις αντιλήψεις μας – μπορούμε να την δούμε ως κάλεσμα για αγάπη. Είναι ένα κάλεσμα που ζητά κρίνους και όχι αγκάθια, διότι αναγνωρίζουμε ότι ο ιδιαίτερος σύντροφός μας στο μίσος κυριολεκτικά “δεν γνωρίζει τί κάνει” (Κ-11.III.2:1 [από το κατά Λουκά 23:34]). Έχει ξεχάσει ότι, και αυτός επίσης, μπορεί να κάνει μια άλλη επιλογή στον νου του: συγχώρεση αντί για επίθεση. Το δώρο μας των κρίνων – “η χάρις του Ουρανού” που αναφέρθηκε νωρίτερα – είναι αυτό που του επιτρέπει να θυμηθεί, ενισχύοντας αυτήν την ίδια ενθύμηση και σε μας.

Έχε πίστη στον αδελφό σου, διότι η πίστη, η ελπίδα και το έλεος είναι δικά σου για να τα δώσεις.

Αυτή είναι η πίστη – ανεξάρτητα από το τί βλέπει το εγώ, ανεξάρτητα από το πόσα σκοτεινά πέπλα έχουν τοποθετηθεί ανάμεσά μας – που ακόμα γνωρίζει ότι το φως του

Χριστού λάμπει στον αδελφό μας. Αυτή η βεβαιότητα του Χριστού, η οποία περνάει πέρα από τις όψεις του εγώ, είναι το νόημα της “πίστης” εδώ, που είναι το θέμα ενός σημαντικού μαθήματος από το βιβλίο των ασκήσεων, “Εμπιστεύομαι τους αδελφούς μου, που είναι ένα με μένα”. Οι δύο πρώτες παράγραφοι αυτού του μαθήματος, συνοψίζουν όμορφα πολλά από όσα έχουμε εξετάσει σχετικά με το πώς η αντίληψη είναι αποτέλεσμα μιας προηγούμενης επιλογής στον νου μας: αμαρτία ή αθωότητα. Γιατί αυτό που έχουμε επιλέξει να πιστεύουμε για τον εαυτό μας αναπόφευκτα υπαγορεύει το πώς αντιλαμβανόμαστε τους άλλους γύρω μας. Η πίστη μας στον αδελφό μας μπορεί μόνο να προέλθει όταν πρώτα έχουμε πιστέψει στον εαυτό μας.

Η εμπιστοσύνη στους αδελφούς σου είναι βασική για να θεμελιώσεις και να κρατήσεις την πίστη στην ικανότητά σου να ξεπεράσεις την αμφιβολία και την έλλειψη της απόλυτης βεβαιότητας στον εαυτό σου. Όταν επιτίθεσαι σ' έναν αδελφό σου, διακηρύσσεις ότι αυτός περιορίζεται από ό,τι έχεις αντιληφθεί σε αυτόν. Δεν κοιτάζεις πέρα από τα λάθη του. Μάλλον, τα λάθη του γίνονται μεγάλος φραγμός στην επίγνωσή σου του Εαυτού που υπάρχει πέραν των δικών σου λαθών και των περασμένων φαινομενικών αμαρτιών του καθώς και των δικών σου.

Η αντίληψη έχει μια εστίαση. Είναι αυτή η εστίαση που δίνει σταθερότητα σε αυτό που βλέπεις. Απλά άλλαξε αυτήν την εστίαση, και αυτό που βλέπεις θα αλλάξει ανάλογα. Η όρασή σου τώρα θα μετατοπιστεί, για να υποστηρίξει την πρόθεση η οποία έχει αντικαταστήσει εκείνην που είχες προηγουμένως. Μην εστιάζεις στις αμαρτίες του αδελφού σου, και θα βιώσεις την ειρήνη που προέρχεται από την πίστη στην αθωότητα. Αυτή η πίστη υποστηρίζεται μόνο από αυτό που εσύ βλέπεις στους άλλους πέρα από τις αμαρτίες τους. Γιατί τα λάθη τους, αν εστιαστείς σε αυτά, είναι μάρτυρες των αμαρτιών μέσα σου. Και δεν θα πάψεις να τις βλέπεις και δεν θα δεις την αθωότητα που βρίσκεται πέρα από αυτές. (B. Ασκ. M-181.1-2)

Αυτή η δήλωση από “Το Ανασκήκωμα του πέπλου”, επί τη ευκαιρία, είναι από την περίφημη διδασκαλία του Παύλου για την πίστη, την ελπίδα και το έλεος (ή την αγάπη) (1^η επιστολή προς Κορινθίους 13:13)· εδώ η λέξη “έλεος” έχει αντικαταστήσει την τελευταία λέξη στην τριλογία του Παύλου.

Το δώρο δίδεται στα χέρια που δίνουν. Κοίταξε τον αδελφό σου, και δες σε αυτόν το δώρο που θα ήθελε ο Θεός να λάβεις. Πλησιάζει το Πάσχα, η ώρα της ανάστασης. Ας δώσουμε την λύτρωση ο ένας στον άλλο και ας την μοιραστούμε, ώστε να μπορέσουμε να ανυψωθούμε σαν ένα στην ανάσταση, και όχι διαχωρισμένοι στον Θάνατο.

Επαναλαμβάνω, έχουμε εξετάσει το αξίωμα ότι αυτό που δίνουμε στους άλλους είναι αυτό που λαμβάνουμε. Και θα δούμε καθαρά την σπουδαιότητα αυτού του θέματος για τον Ιησού, αφού το επαναλαμβάνει τόσο συχνά, ιδιαίτερα εδώ στην υπέρβαση του τελευταίου εμποδίου προς την ειρήνη. Αν η πλήρης συγχώρεση είναι ο τρόπος να ξεπεράσουμε τον

φόβο του Θεού – ο οποίος προέρχεται απ' ευθείας από την πίστη στον διαχωρισμό, να έχουμε μία **ξεχωριστή** ταυτότητα και επομένως **ξεχωριστό** συμφέρον από τον Θεό – τότε το να μάθουμε την αλήθεια ότι υπάρχουν μόνον **κοινά** συμφέροντα είναι ο δρόμος προς το σπίτι. Το αξίωμα ότι **το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο**, είναι η ρητή έκφραση του ότι εμείς δεν βλέπουμε κανέναν σαν ξεχωριστό από εμάς. Γίνεται η αντανάκλαση της ενότητας του Υιού του Θεού και της μη-δυσιστικής ενότητας του Ουρανού.

Και έτσι, αναγνωρίζοντας την ενότητα των συμφερόντων, μπορούμε μόνο να επιλέξουμε για τον αδελφό μας αυτό που θα επιλέγαμε για μας. Εμείς και ο καθένας στις σχέσεις μας είμαστε ένα και το αυτό, αφού, επαναλαμβάνω, η Υιότητα του Θεού είναι μία:

Πρέπει ιδιαίτερα να σημειωθεί ότι ο Θεός έχει μόνον έναν Υιό. Αν όλες οι δημιουργίες Του είναι Υιοί Του, ο καθένας πρέπει να είναι ένα ακέραιο τμήμα του συνόλου της Υιότητας. Η Υιότητα στην Ενότητά της ξεπερνά το άθροισμα των μερών της. Όμως, αυτό συσκοτίζεται όσο λείπει κάποιος από τα μέρη της. Γι' αυτό δεν μπορεί να επιλυθεί τελικά η σύγκρουση μέχρι να επιστρέψουν όλα τα μέρη της Υιότητας. Μόνο τότε μπορεί να κατανοηθεί το νόημα της ολότητας με την αληθινή της έννοια. (Κ-2.VII.6:1-6)

Η ανάσταση είναι η επιλογή που έκανε ο Ιησούς, και τώρα είναι η επιλογή που μας βοηθάει να κάνουμε και εμείς. Δεν μπορούμε να την κάνουμε μέχρι πρώτα να πιστέψουμε ότι θα είμαστε καλύτερα τότε, γνωρίζοντας ότι απελευθερώνοντας κάποιον από την πίστη στην αμαρτία και στον διαχωρισμό, στην ουσία απελευθερώνουμε τον εαυτό μας. Δεν μπορεί παρά να είναι έτσι, καθώς είμαστε όλοι ένα στην σταύρωση και στην ανάσταση.

Δες το δώρο της ελευθερίας που έδωσα στο Άγιο Πνεύμα για σένα. Ας ελευθερωθείτε μαζί εσύ και ο αδελφός σου, καθώς προσφέρετε στο Άγιο Πνεύμα αυτό το ίδιο δώρο. Και δίνοντάς το, λάβετέ το από Αυτό σε ανταπόδοση αυτού που δώσατε. Το Άγιο Πνεύμα οδηγεί εσένα κι εμένα μαζί [από τους Ψαλμούς 23:2-3], για να μπορέσουμε να συναντηθούμε εδώ σε αυτό τον άγιο τόπο, και να πάρουμε την ίδια απόφαση.

Μπορούμε να καταλάβουμε από αυτήν την δήλωση ότι ο Ιησούς βαδίζει στο ίδιο μονοπάτι με μας. Είναι ένα μονοπάτι πίστης στο Άγιο Πνεύμα αντί του εγώ, το οποίο αποτελεί την αποδοχή της Επανόρθωσης. Αφού είναι πάντα μαζί μας – όντας **μία** η Υιότητα του Θεού, που όσες φορές και να το πούμε δεν θα είναι αρκετές – είναι ένα ταξίδι που κάνει ξανά και ξανά, κάθε φορά που επιλέγουμε να τον αφήσουμε να μας συνοδεύει στο **δικό μας** ταξίδι. Αυτή η ίδια σκέψη εκφράζεται συγκινητικά στην εισαγωγή της πέμπτης επανάληψης στο βιβλίο των ασκήσεων, ένα από τα πολύ λίγα σημεία στο δεύτερο βιβλίο του προγράμματος σπουδών όπου ο Ιησούς μιλάει σε μας σε πρώτο πρόσωπο. Η σπανιότητα τέτοιων αποσπασμάτων στο βιβλίο των ασκήσεων, κάνει τις εμφανίσεις τους ακόμα πιο δραματικές και σημαντικές:

Κάνω αυτό το ταξίδι μαζί σου. Γιατί μοιράζομαι τις αμφιβολίες σου και τους φόβους σου για λίγο, για να μπορέσεις να έρθεις σε μένα που γνωρίζω τον δρόμο με τον οποίο όλοι οι φόβοι και οι αμφιβολίες ξεπερνιούνται. Βαδίζουμε μαζί. Πρέπει να καταλαβαίνω την αβεβαιότητα και τον πόνο, αν και γνωρίζω ότι δεν έχουν σημασία. Όμως ένας σωτήρας πρέπει να παραμένει με αυτούς που διδάσκει, να βλέπει αυτό που βλέπουν, αλλά να διατηρεί στον νου του τον δρόμο που τον οδήγησε έξω, και τώρα θα οδηγήσει και εσένα μαζί του. Ο Υιός του Θεού σταυρώνεται μέχρι να βαδίσει τον δρόμο μαζί μου. Η ανάστασή μου ξανάρχεται κάθε φορά που οδηγώ με ασφάλεια έναν αδελφό στο μέρος που το ταξίδι τελειώνει και ξεχνιέται.

Αυτός είναι ο ίδιος “τόπος” για το οποίο μιλάμε εδώ στο “Το Ανασήκωμα του Πέπλου”: στεκόμαστε μπροστά σε αυτό το τελευταίο εμπόδιο, και πρέπει να επιλέξουμε “αν θα το κοιτάξουμε ή θα συνεχίσουμε να περιπλανιόμαστε”. Ο Ιησούς συνεχίζει:

Ανανεύνομαι κάθε φορά που ένας αδελφός μαθαίνει ότι υπάρχει ένας δρόμος διαφυγής από την δυστυχία και τον πόνο. Ξαναγεννιέμαι κάθε φορά που ο νους ενός αδελφού στρέφεται προς το φως μέσα του και ψάχνει για μένα. Δεν έχω ξεχάσει κανέναν. Βοήθησέ με τώρα να σε οδηγήσω πίσω εκεί που το ταξίδι άρχισε, για να κάνεις μια άλλη επιλογή με μένα. (Β. Ασκ. Επ. V.Εισ.6-7)

Ο Ιησούς λέει στην επανάληψη ακριβώς αυτό που λέει εδώ στο κείμενο, ζητώντας από καθένα μας να βαδίσει το ίδιο μονοπάτι που βάδισε και αυτός – όχι κυριολεκτικά μέσω της σταύρωσης, αλλά μέσω του **νοήματος** της σταύρωσης. Αυτός είναι ο πειρασμός να δεχθούμε την ερμηνεία του εγώ του διαχωρισμού – αμαρτία, ενοχή και φόβος – ως σωστή, δικαιολογώντας την αντίληψή μας ότι ο κόσμος μας έχει αδικήσει, και τότε να καταφέρουμε να αλλάξουμε την αντίληψή μας επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα, ως εκ τούτου ενωνόμενοι με την ανάσταση του Ιησού.

Επομένως αυτό είναι το μονοπάτι του να κοιτάξουμε το σύστημα σκέψης του εγώ και του Αγίου Πνεύματος, και να κάνουμε την σωστή επιλογή. Ανεξάρτητα από την **μορφή** της ζωής μας, που είναι διαφορετική για τον καθένα μας, αυτό το μοναδικό **περιεχόμενο** του να μάθουμε να κάνουμε την σωστή επιλογή πάντα παραμένει το ίδιο. Το κοίταγμα της αντίθεσης ανάμεσα στο μίσος του εγώ και στην συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος βρίσκει τις πιο δραματικές εφαρμογές του όταν νιώθουμε ότι είμαστε θύματα του ενός προσώπου – του συντρόφου μας στο ιδιαίτερο μίσος – που έχουμε επιλέξει να είναι το σύμβολο του κακού στον κόσμο, το οποίο δεν είναι τίποτα περισσότερο από την προβολή του κακού που πιστεύουμε ότι είναι μέσα μας.

Έχε στον νου σου ότι αυτό που κάνει δυνατή την διαδικασία της συγχώρεσης είναι να γνωρίζουμε ότι δεν είμαστε μόνοι. Όπως είπε ο Ιησούς στο παραπάνω απόσπασμα από το βιβλίο των ασκήσεων, δεν έχει “ξεχάσει κανέναν”. Το μόνο που χρειάζεται όταν

αντιμετωπίζουμε μια κατάσταση ή σχέση που μας προκαλεί σύγχυση, τραύμα και πόνο, είναι να μην τον ξεχνάμε, ενθυμούμενοι ότι είναι μαζί μας. Τότε μπορούμε να στραφούμε σε αυτόν και να ζητήσουμε βοήθεια ώστε να αλλάξει η αντίληψή μας. Αυτή η **μικρή προθυμία** να διδαχθούμε από τον Ιησού είναι το μόνο πράγμα που ζητά από μας.

Το “δώρο της ελευθερίας” που αναφέρεται σε αυτό το απόσπασμα είναι το δώρο της ελευθερίας από το εγώ. Βασικά είναι το δώρο της υπέρβασης του εγώ που μας εξήγησε ο Ιησούς με την στοργική του παρουσία μέσα στο όνειρο του κόσμου της σταύρωσης, πάντα με την επίγνωση ότι ο φυσικός εαυτός του δεν ήταν η πραγματικότητά του. Είναι η πλήρης απελευθέρωση από την πίστη στην ενοχή και στα διαφορετικά συμφέροντα· είναι η ελευθερία από το κτίριο της φυλακής των θυμάτων και των θυτών. Πρέπει να σημειωθεί ότι όταν ο Ιησούς λέει σε αυτό το απόσπασμα ότι έδωσε αυτό το “δώρο στο Άγιο Πνεύμα για σένα” μιλάει μεταφορικά, ένα συνηθισμένο χαρακτηριστικό της γλώσσας των Μαθημάτων. Η φράση σίγουρα δεν σημαίνει μόνο “για σένα”, αλλά για όλο τον κόσμο, αφού οι νόες των Υιών του Θεού είναι ενωμένοι.

Ο αναγνώστης μπορεί να θυμάται την συζήτησή μας πάνω στην δήλωση του Ιησού, που υπάρχει στην αρχή του κειμένου, και ξανά στην Αποσαφήνιση των Όρων, ότι το αξίωμα της Επανόρθωσης δόθηκε στο Άγιο Πνεύμα την στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει ο διαχωρισμός, αλλά ότι το σχέδιο απαιτούσε για αυτό το αξίωμα να τεθεί σε λειτουργία αργότερα (Κ-2.ΙΙ.4:2; Απ. Ορ-6.2:4). Με άλλα λόγια, κάποιος έπρεπε να αποδείξει ότι ο διαχωρισμός ήταν μόνον ένα κακό όνειρο, ότι δεν υπάρχουν θύματα και θύτες στον Ουρανό ή στην γη. Με το να είναι η καθαρή εκδήλωση της Αγάπης του Θεού στον κόσμο, ο Ιησούς έδειξε ότι δεν δολοφόνησε τον Θεό ή την Αγάπη Του. Έτσι, ήταν εκείνος που έθεσε σε κίνηση το σχέδιο, γιατί ήταν εκείνος που πρώτος έζησε στο έπακρο την πλήρη έκφραση του αξιώματος της Επανόρθωσης: Δεν υπάρχει διαχωρισμός. Το Άγιο Πνεύμα έτσι “καθιέρωσε τον Ιησού σαν αρχηγό για να φέρει εις πέρας το σχέδιό Του” (Απ. Ορ.-6.2:2), αφού ήταν το πρώτο πλάσμα ολότελα χωρίς εγώ, αν και , προφανώς, δεν μιλάμε για τον “ιστορικό” Ιησού που εμφανίστηκε πριν δύο χιλιάδες χρόνια στην Παλαιστίνη. Μόνον ο σκοπός του εγώ της ιδιαιτερότητας υπηρετείται με τέτοιες πνευματικά ιδιαίτερες διακηρύξεις, οι οποίες τελικά κάνουν πραγματικό το όνειρο του εγώ για τον διαχωρισμό και τον κόσμο του του χώρου και του χρόνου.

Ο Ιησούς τώρα έρχεται ξανά να βοηθήσει όλους τους άλλους να ξεπεράσουν το δικό τους εγώ. Με αυτήν την έννοια, σχετικά με το σχέδιο της Επανόρθωσης, ο Ιησούς “έδωσε” στο Άγιο Πνεύμα αυτό το δώρο της ελευθερίας από το εγώ, το οποίο μετά το παίρνει και το απλώνει σε όλη την Υιότητα, σε όλο το πλάτος του χρονικού ονείρου. Αυτό είναι το ευρύτερο πλαίσιο αυτού του αποσπάσματος, αλλά επαναλαμβάνω, οι λέξεις θα πρέπει να κατανοηθούν ως ποιητική έκφραση.

Ένα τελευταίο σημείο εδώ: όσον αφορά το πώς λειτουργούν, όπως είπαμε νωρίτερα, ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο, επειδή και οι δύο υπηρετούν ως εσωτερικοί μας Δάσκαλοι και ως εκδηλώσεις του Θελήματος του Θεού μέσα στα όνειρά μας του διαχωρισμού.

Ελευθέρωσε τον αδελφό σου εδώ, όπως σε ελευθέρωσα εγώ. Δώσε του το ίδιο και απaráλλαχτο δώρο, και μην τον κοιτάζεις με κανενός είδους κατάκριση.

Η αγάπη και η ελευθερία που θα δεχόμαστε από τον Ιησού είναι η ίδια αγάπη και ελευθερία που θα μας ζητούσε να επεκτείνουμε σε κάποιον άλλον. Μιλάμε εδώ για μια εμπειρία πλήρους συγχώρεσης, γιατί μόνο εκεί βρίσκεται η αληθινή ελευθερία. Η ελευθερία μας στα χέρια του Ιησού ήλθε επειδή αυτός έκανε το “**ένα** τέλειο πράγμα” και έκανε την “**μία** τέλεια επιλογή” (Κ-25. VI.5:1). Η συγχώρεσή του για αυτό που κυριολεκτικά ποτέ δεν συνέβη – τα όνειρα δεν έχουν **καμιά** επίδραση στην πραγματικότητα – μας συγχώρεσε όλους σαν ένα, λειτουργώντας ως πρότυπο για να κάνουμε και εμείς την ίδια τέλεια επιλογή. Και αυτή η συγχώρεση περιμένει υπομονετικά να την αποδεχτούμε, όπως και οι αδελφοί μας μας περιμένουν να αποφασίσουμε **με τον Ιησού**, ότι το αξίωμα της επανόρθωσης είναι αληθινό, και “τίποτα άλλο δεν είναι αληθινό” (Β. Ασκ. Μ-95.10:3):

Έχω κάνει απολύτως σαφές ότι είμαι σαν και εσάς και εσείς είσαστε σαν και μένα, αλλά η θεμελιώδης ισότητά μας μπορεί να αποδειχθεί μόνον μέσω της κοινής μας απόφασης (Κ-6. I.5:1).

Και δίνοντας στους άλλους το ίδιο δώρο που ο Ιησούς έδωσε σε μας, μαθαίνουμε ότι το δώρο της αγάπης μας δόθηκε αληθινά, και παραμένει μαζί μας σε όλη την διάρκεια του χρόνου.

Δες τον σαν αθώο έτσι όπως εγώ βλέπω εσένα, και παράβλεψε τις αμαρτίες που νομίζει ότι βλέπει μέσα στον εαυτό του.

Αν οι άνθρωποι έχουν κάνει κάτι που στα μάτια του κόσμου φαίνεται εξωφρενικό και φρικτό, είναι μόνον επειδή έχουν δει αμαρτία μέσα τους, και την έχουν προβάλλει σε κάποιον άλλον. Όπως ακριβώς θα θέλαμε ο Ιησούς να κοιτά μόνον την αθωότητα μέσα μας και πέρα από όλες τις φαινομενικές αμαρτίες μας, αυτό ζητά και από μας να κάνουμε με αυτούς εναντίον των οποίων έχουμε κρίνει. Επαναλαμβάνω, το κίνητρο να κάνουμε αυτό που ζητάει ο Ιησούς θα έλθει από την αναγνώριση μας ότι πραγματικά συγχωρούμε τους εαυτούς μας, και ότι μόνον μέσω αυτής της συγχώρεσης μπορούμε να βρούμε αληθινή ευτυχία και ειρήνη.

Πρόσφερε στον αδελφό σου ελευθερία και πλήρη απαλλαγή από την αμαρτία, εδώ στον κήπο της φαινομενικής αγωνίας και του θανάτου.

Υπάρχει μια αναφορά νωρίτερα στο κείμενο στο Κεφάλαιο 6 όταν, μιλώντας για τις περιγραφές του ευαγγελίου σχετικά με τις τελευταίες ημέρες του, ο Ιησούς μιλάει για “την αγωνία στον κήπο” και όπως μπορούμε να δούμε εκεί, η φράση βρίσκεται σε εισαγωγικά (Κ-6. I.7:6). Αυτό υποδηλώνει ότι δεν υπάρχει πραγματική αγωνία στον κήπο (πράγματι, κάποιος μπορεί να πάει ακόμα πιο πέρα, όπως θα πήγαινα εγώ, και να υποστηρίξει ότι όλη αυτή η σκηνή ήταν επινόηση των ευαγγελιστών), αν και δια μέσου των αιώνων, η

σκηνή έχει γίνει άλλος ένας τρόπος προσπάθειας να κάνουν τον Ιησού σαν έναν από μας, έναν άνθρωπο που υπέφερε από σύγκρουση και πόνο, και έστω και για λίγα λεπτά, ζήτησε να ξεφύγει από την σκληρή του μοίρα.

Αυτός ο κόσμος, πράγματι, φαίνεται να είναι ένας κήπος αγωνίας και θανάτου, επειδή έτσι ακριβώς τον κάναμε: σαν την σκιά των δικών μας σκέψεων της αμαρτίας, ενοχής και φόβου για την τιμωρία του Θεού. Στην πραγματικότητα, όπως ξέρουμε, ο κόσμος δεν είναι τίποτα. Νωρίτερα στο κείμενο ο Ιησούς μιλάει για τον φαινομενικό τρόπο που το Άγιο Πνεύμα θα μας βοηθούσε να ξεπεράσουμε (Κ-18.IX.3:7). Αυτό το τελευταίο εμπόδιο, επειδή είναι τόσο κοντά σε αυτό που μας έχει διδάξει το εγώ ότι είναι ο φόβος του Θεού και της τιμωρίας Του, είναι στ' αλήθεια μόνον ο φόβος του εγώ να χάσει την ατομική του ύπαρξη στην Παρουσία ενός Θεού της Αγάπης. Καθώς η ασυνείδητη ενοχή και το μίσος του εαυτού αρχίζει να αναδύεται στην επίγνωσή μας, βιώνουμε την αγωνία και τον πόνο του να κοιτάξουμε "αυτό που ορκιστήκαμε [στο εγώ] να μην κοιτάξουμε ποτέ" (Κ-19.IV-Δ.6:1). Αυτό γίνεται μια ευκαιρία μάθησης, όμως, αν απλά το κοιτάμε με τον Ιησού ή με το Άγιο Πνεύμα. Όπως μας είπε στην προηγούμενη παράγραφο, θα μπορούσαμε να το "πετάξουμε μακριά ανάλαφρα και γελώντας χαρούμενα", συνειδητοποιώντας ότι δεν είναι τίποτα. Και όπως λέει προς το τέλος του Κεφαλαίου 27 : "Και θα αφήσεις την Άγια Στιγμή με το γέλιο σου και του αδελφού σου ενωμένο με το δικό Του" (Κ-27.VIII.9:8).

Έτσι θα προετοιμάσουμε μαζί τον δρόμο για την ανάσταση του Υιού του Θεού, και θα τον αφήσουμε να αναστηθεί πάλι σε χαρούμενη ενθύμηση του Πατέρα του, ο Οποίος δεν γνωρίζει αμαρτία, ούτε θάνατο, παρά μόνο την αιώνια ζωή.

Είναι προφανές σε αυτό το απόσπασμα ότι ο Ιησούς δεν μιλάει για την δική του ανάσταση, αλλά την ανάσταση μέσα στον καθένα από μας που είναι η αφύπνιση από το όνειρο του θανάτου. Αυτό που έκανε αυτός τώρα ζητά να το κάνουμε και εμείς.

Είναι επίσης σημαντικό να σημειώσουμε ότι αφού ο Θεός δεν γνωρίζει τίποτα για αμαρτία ή θάνατο, δεν πρέπει επίσης να γνωρίζει τίποτα και για τον διαχωρισμό. Και πράγματι δεν θα μπορούσε. Αν ο Θεός γνώριζε, τότε το λάθος του διαχωρισμού θα ήταν πραγματικό, παραβιάζοντας τις ίδιες τις διδασκαλίες του Ιησού, όπως για παράδειγμα στο "Το Τραγούδι της Προσευχής" όπου μας παροτρύνει στο πλαίσιο της συγχώρεσης: "**Μην βλέπετε λάθος.** Μην το κάνετε πραγματικό" (Τρ. Πρ.-2.1.3:3-4). Θα ήταν αντίθετο με όλο το μεταφυσικό υπόβαθρο των Μαθημάτων Θαυμάτων να υποστηρίξουμε, όπως δυστυχώς κάνουν πολλοί μαθητές, ότι ο Θεός είναι κάπως εμπλεκόμενος με αυτόν τον κόσμο και με μας. Το συζητώ αυτό εκτενώς στο βιβλίο μου "Λίγοι επιλέγουν να ακούσουν", αλλά είναι αρκετό για τώρα να πούμε ότι ο αληθινός και ζωντανός Θεός ούτε καν γνωρίζει για το υλικό σύμπαν, πόσο μάλλον για τις ατομικές μας ταυτότητες. Γνωρίζει μόνο αυτό που είναι αλήθεια: τον μοναδικό του Υιό τον Χριστό, ο Οποίος παραμένει Ένα με Αυτόν στην "αιώνια ζωή."

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία που βρίσκεται πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε· όχι για να γίνουμε ορατοί αλλά γνώστες. Και

γνωρίζοντας, τίποτα δεν θα μείνει ανεκπλήρωτο στο σχέδιο που ο Θεός εδραίωσε για την σωτηρία.

Μαζί με τον Ιησού, και ενωμένοι με τους ιδιαίτερους συντρόφους μας αγάπης και μίσους, τους οποίους είχαμε μετατρέψει στα μεγαλύτερα εμπόδια μας αλλά που τώρα έχουν συγχωρεθεί, τελικά θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία του Χριστού και του Θεού, πέρα από το πέπλο, όχι πια **χαμένοι** στον κόσμο του εγώ, αλλά θα έχουμε **βρεθεί**.

Το να είμαστε “ορατοί” συμβαίνει μέσα στον κόσμο της αντίληψης, ενώ το να είμαστε “γνώστες” είναι το συνώνυμο για τον Ουρανό, ή την μη-δυστική επίγνωση της ενότητας με τον Θεό και με όλη την δημιουργία. Αυτό συμβαίνει όταν έχουμε δει το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό μας και θυμόμαστε τον Θεό. Σε αυτό το σημείο θα κοιτάζουμε τα πάντα διαφορετικά, γνωρίζοντας ότι αυτό που ο Θεός έχει ορίσει δεν υπήρξε στιγμή που να **μην** υπάρχει, παρόλα τα όνειρα μας του μίσους. Το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος για την Επανόρθωση, ο σκοπός του οποίου είναι να μας σώσει από τις λανθασμένες πεποιθήσεις μας, δεν μπορεί να αποτύχει, και πράγματι έχει ήδη πραγματοποιηθεί.

Αυτός είναι ο σκοπός του ταξιδιού, χωρίς τον οποίο το ταξίδι δεν έχει νόημα. Εδώ είναι η ειρήνη του Θεού, δοσμένη σε σένα αιώνια από Αυτόν. Εδώ είναι η ανάπαυση και η ησυχία που αναζητάς, ο λόγος για το ταξίδι από το ξεκίνημα του.

Αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν τα ατομικά ταξίδια στα οποία πιστεύουμε ότι είμαστε κατά την διάρκεια των ατομικών μας ζώων, καθώς και ως το μεγαλύτερο ταξίδι της κερματισμένης Υιότητας κατά μήκος του χαλιού του χρόνου (Κ-13.1.3:5-6). Αυτό το μεγαλύτερο ταξίδι ξεκίνησε με την πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Δημιουργό μας και την Πηγή μας, και τελικά θα τελειώσει όταν όλα τα φαινομενικά ξεχωριστά θραύσματα **θυμηθούν** ποιοι είναι πραγματικά, **ξεχνώντας** ποιοι δεν ήταν.

Το ταξίδι μέσα σε αυτόν τον κόσμο, όμως, είναι ουσιαστικά χωρίς νόημα μέχρι να μπορέσουμε να αναγνωρίσουμε ότι ο μόνος του σκοπός είναι να μάθουμε την συγχώρεση. Αυτή η συνειδητοποίηση είναι ο μόνος σκοπός που δίνει το νόημα στα πάντα στον κόσμο. Όσο σκληρές, άσκοπες ή χωρίς νόημα μπορεί να φαίνονται οι ζωές μας, η αναγνώριση του γιατί επιλέξαμε να έρθουμε σε αυτόν τον κόσμο έλκει μαζί τις χωριστές και φαινομενικά άσχετες πλευρές των εμπειριών μας εδώ σε ένα σύνολο μεστό νοήματος. Έχουμε συζητήσει προηγουμένως πώς στα Μαθήματα Θαυμάτων, ο σκοπός είναι το παν, γιατί αυτός μόνον δίνει νόημα στις διαφορετικά άνευ νοήματος ζωές μας. Τώρα που το μέρος μας στο ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι μας έχει ολοκληρωθεί – το τελευταίο βήμα ανήκει στον Θεό – μπορούμε να κοιτάζουμε πίσω με ευγνωμοσύνη όλα τα λάθη μας, γεννημένα από την ανάγκη μας να προστατεύσουμε την ιδιαιτερότητά μας και να διατηρήσουμε την ατομική μας ύπαρξη. Έχοντας δώσει αυτά τα λάθη στον Ιησού για επανερμηνεία, αυτά τα λάθη γίνονται τώρα οι εφελθήριοι λίθοι που μας οδήγησαν εδώ στο τελευταίο εμπόδιο, και μέσα από το πέπλο του στην στοργική Παρουσία στην άλλη πλευρά, όπου αληθινά βρίσκεται η ειρήνη του Θεού.

Ο Ουρανός είναι το δώρο που χρωστάς στον αδελφό σου, το χρέος της ευγνωμοσύνης που προσφέρεις στον Υιό του Θεού ως ευχαριστίες γι αυτό που είναι, και γι αυτό που ο Πατέρας του τον δημιούργησε να είναι.

Όταν τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν για το δώρο που οφείλουμε ο ένας στον άλλον – “το χρέος της ευγνωμοσύνης” - σίγουρα δεν μιλούν με όρους αυτού του κόσμου. Μάλλον, είναι απλά ο ποιητικός τρόπος του Ιησού να πει ότι αυτό είναι το δώρο που θα έπρεπε να δίνουμε ο ένας στον άλλον, επειδή είναι το δώρο που θα θέλαμε να δώσουμε στον εαυτό μας. Δηλώνοντας ότι “Η αγάπη είναι ο δρόμος που βαδίζω με ευγνωμοσύνη” (Β. Ασκ. Μ-195), το βιβλίο των ασκήσεων εκφράζει την ίδια ιδέα. Το πνεύμα της ευγνωμοσύνης για αυτό που είναι οι σχέσεις μας στην πραγματικότητα, για αυτό που είναι αληθινά οι ιδιαίτεροι σύντροφοί μας, είναι αυτό που μας κάνει να θυμηθούμε ότι ο Θεός είναι Αγάπη και ότι έχουμε δημιουργηθεί κατά την δική Του εικόνα και ομοίωση (Κ-3.Υ.7:1-3 παρμένο από την Γένεση 1:26-27). Επειδή ο Χριστός είναι μέσα στον αδελφό μας – στ’ αλήθεια, ο Χριστός *είναι* ο αδελφός μας – μας δίνεται συνεχώς η ευκαιρία να κοιτάξουμε πέρα από την **φαινομενική** πραγματικότητα των αμαρτιών του στην αλήθεια της Ταυτότητάς του. Και όλο αυτό δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο καθρέφτης της διαδικασίας της συγχώρεσης του **εαυτού** μας για τις αμαρτίες που δεν είναι καθόλου αληθινά παρούσες μέσα μας. Μόνον στα όνειρα φαίνονται πραγματικές οι ψευδαισθήσεις, και οι ευκαιρίες μας για την συγχώρεσή μας, που μας δίδαξε ο Ιησούς, μας οδηγούν στην αλήθεια που βρίσκεται πέρα από όλα τα όνειρα. Το επόμενο απόσπασμα από αυτό το μάθημα του βιβλίου των ασκήσεων, το οποίο, με ενδιαφέρον, κάνει αναφορά στο τέταρτο εμπόδιο προς την ειρήνη, παραλληλίζεται όμορφα με την συζήτησή μας για την συγχώρεση και την ευγνωμοσύνη, καθώς φθάνουμε στο αποκορύφωμα του μεγάλου ταξιδιού. Παρεμπιπτόντως, η “πανάρχαια πόρτα ... που κινείται ελεύθερα” (7:4) είναι παρόμοια με το “τελευταίο πέπλο” μέσα από το οποίο περνάμε στην Παρουσία του Θεού:

Ευχαριστούμε τον Πατέρα μας για ένα μόνο πράγμα: για το ότι δεν είμαστε αποχωρισμένοι από κανένα ζωντανό πλάσμα και επομένως είμαστε ένα με Αυτόν. Και χαιρόμαστε, που ποτέ δεν μπορούν να γίνουν εξαιρέσεις που θα μείωναν την πληρότητα μας και θα έβλαπταν ή θα άλλαζαν την αποστολή που έχουμε να ολοκληρώσουμε, τον Ένα ο Οποίος είναι ο Ίδιος η ολοκλήρωση. Δίνουμε ευχαριστίες για κάθε ζωντανό πλάσμα, διότι διαφορετικά δίνουμε ευχαριστίες για το τίποτα και παραλείπουμε να αναγνωρίσουμε τα δώρα που μας δίνει ο Θεός. Ας γείρουν λοιπόν οι αδελφοί μας τα κουρασμένα τους κεφάλια πάνω στους ώμους μας, καθώς ξεκουράζονται για λίγο. Δίνουμε ευχαριστίες για αυτούς. Διότι αν μπορούμε να τους οδηγήσουμε στην ειρήνη που θα θέλαμε να βρούμε, ο δρόμος είναι ανοιχτός επιτέλους για μας. Μια πανάρχαια πόρτα ανοίγει και πάλι· ένας Λόγος ξεχασμένος από παλιά ξανά αντηχεί στη μνήμη μας και γίνεται όλο και πιο διαυγής, καθώς είμαστε και πάλι πρόθυμοι να ακούσουμε. Βάδιζε. λοιπόν με ευγνωμοσύνη το δρόμο της αγάπης. Διότι το μίσος ξεχνιέται, όταν δεν κάνουμε συγκρίσεις. Τι άλλο παραμένει, που να

εμποδίζει την ειρήνη; Ο φόβος του Θεού έχει επιτέλους εξουδετερωθεί τώρα και συγχωρούμε χωρίς να κάνουμε συγκρίσεις. Επομένως δεν μπορούμε να διαλέγουμε να παραβλέπουμε μερικά πράγματα κι ωστόσο να κρατάμε ακόμη μερικά άλλα πράγματα κλειδωμένα παράμερα σαν “αμαρτίες”. Όταν η συγχώρεσή σου έχει ολοκληρωθεί θα έχεις τέλεια ευγνωμοσύνη, διότι θα δεις ότι το καθετί έχει κερδίσει το δικαίωμα για αγάπη με το να αγαπά όπως και ο Εαυτός σου. (B. Ασκ. Μ-195.6-8)

Σκέψου προσεκτικά πως θέλεις να βλέπεις αυτόν που δίνει αυτό το δώρο, διότι όπως τον κοιτάς έτσι θα φαίνεται και το δώρο. Όπως τον βλέπεις, είτε ως δότη της ενοχής ή της σωτηρίας, έτσι θα βλέπεις την προσφορά του κι έτσι θα την λαμβάνεις.

Επαναλαμβάνω, βλέπουμε τον Ιησού να επιστρέφει σε αυτό το σημαντικό θέμα: Ο τρόπος που **επιλέγω** να σε δω - σαν κάποιον που είτε ενισχύει την ενοχή μου και τον διαχωρισμό, είτε κάποιον που μου προσφέρει την σωτηρία – είναι, σε τελική ανάλυση, ο τρόπος που **θα** δω εγώ εσένα. Δεν έχει καμιά σχέση με την συμπεριφορά σου καθ’ αυτή, επειδή η προβολή κατασκευάζει την αντίληψη (Κ-21.Εισ.1:1). Αν αυτό που πιστεύω για τον εαυτό μου είναι αυτό-μίσος ή ενοχή, τότε σύμφωνα με τον νόμο της προβολής, αυτό είναι που θα αντιληφθώ αυτόματα σε σένα και στον κόσμο γύρω μου. Θα ερμηνεύσω τότε την συμπεριφορά σου αναπόφευκτα σαν μια αντανάκλαση αμαρτίας και ενοχής, ενισχύοντας την δική μου πίστη στην πραγματικότητά τους, όμως η παρουσία τους τώρα φαίνεται να είναι σε **σένα** και όχι σε **μένα**. Από την άλλη πλευρά, αν επιλέξω το Άγιο Πνεύμα σαν τον δάσκαλο μου για την σωτηρία, τότε οι αντιλήψεις μου για την συμπεριφορά σου θα είναι ότι αυτή είναι ένα δώρο σωτηρίας που μπορώ να το δεχθώ. Είτε έτσι είτε αλλιώς, **ολόκληρη** η ευθύνη για την αντίληψή μου είναι δική μου.

Οι σταυρωμένοι δίνουν πόνο διότι πονούν. Αλλά οι λυτρωμένοι δίνουν χαρά διότι έχουν θεραπευτεί από τον πόνο.

Αν αντιλαμβάνομαι τον εαυτό μου ως σταυρωμένο, ως θύμα του κόσμου, τότε δεν υπάρχει τρόπος που θα μπορούσα να αποφύγω να θέλω να σταυρώσω αυτόν τον κόσμο με την σειρά μου. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας του κύκλου επίθεσης – άμυνας. Αν αντιληφθώ τον εαυτό μου σαν να δέχεται επίθεση, είναι **μόνον** επειδή έχω ξεχάσει ότι στην διεστραμμένη παράνοια του νου μου, πιστεύω ότι έχω πρώτα επιτεθεί εγώ. Και για να προστατέψω την ενοχή μου, προβάλλω έξω αυτό που μου έχει πει το εγώ ότι είναι η αμαρτία μου. Και έτσι, γίνεται ότι δεν είμαι **εγώ** που επιτέθηκα πρώτα, αλλά **εσύ**. Εσύ είσαι ένοχος για την αμαρτία της σταύρωσης του Υιού του Θεού, ένα έγκλημα για το οποίο είμαι τώρα αθώος. Και αυτό που “αποδεικνύει” την αθωότητά μου και την δική σου ενοχή είναι ο πόνος μου – ο υπέρτατος μάρτυρας της αμαρτίας για την οποία θα έπρεπε να τιμωρηθείς και επομένως να υποφέρεις: “Οι σταυρωμένοι δίνουν πόνο επειδή νιώθουν πόνο”, αλλά έναν πόνο για τον οποίον εγώ με κανένα τρόπο δεν είμαι υπεύθυνος! Πουθενά αλλού στα Μαθήματα Θαυμάτων δεν εκφράζεται τόσο καθαρά αυτή η μοχθηρή και παρανοϊκή δυναμική του συστήματος σκέψης του εγώ, όσο στην ενότητα “Η Εικόνα της Σταύρωσης” που είναι στην αρχή του Κεφαλαίου 27. Ας δούμε πρώτα μερικά αντιπροσωπευτικά

αποσπάσματα από μια ενότητα που ξεσκεπάζει την δολιότητα του εγώ, και που εκείνο το μέρος του νου μας που είναι προσκολλημένο στα κρυφά σε αυτήν την ιδιαιτερότητα του μίσους θα επιθυμούσε ποτέ να μην έχουν γραφτεί:

Αλλά τον κάθε πόνο που σε βασανίζει τον βλέπεις σαν απόδειξη ότι αυτός είναι ένοχος επίθεσης. Έτσι θα καθιστούσες τον εαυτό σου το σημάδι ότι έχει χάσει την αθωότητά του και δεν χρειάζεται παρά να σε κοιτάξει για να συνειδητοποιήσει ότι είναι καταδικασμένος. Και αυτό που ήταν άδικο για σένα θα έρθει σε αυτόν για να αποδοθεί δικαιοσύνη. Η άδικη εκδίκηση που υποφέρεις τώρα ανήκει σε αυτόν, και όταν έρθει επάνω του εσύ θα ελευθερωθείς...

Όποτε συναινείς να υποφέρεις, να στερείσαι, να υφίστασαι αδικία ή να έχεις ανάγκη οτιδήποτε, κατηγορείς τον αδελφό σου ότι έχει επιτεθεί στον Υιό του Θεού. Κρατάς μια εικόνα σταύρωσης μπροστά στα μάτια του, έτσι ώστε να δει τις αμαρτίες του γραμμένες στον Ουρανό με το αίμα σου και τον θάνατό σου να προπορεύονται από αυτόν, κλείνοντας την πύλη και καταδικάζοντάς τον στην κόλαση... Ένας άρρωστος και βασανισμένος εαυτός σου, αντιπροσωπεύει την ενοχή του αδελφού σου· ο μάρτυρας που έστειλες μήπως και ξεχάσει τις πληγές που προκάλεσε, από τις οποίες ορκίζεσαι ότι δεν θα ξεφύγει ποτέ. Αυτήν την αρρωστημένη και θλιβερή εικόνα εσύ την δέχεσαι, εάν μόνο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να τον τιμωρήσεις. Οι άρρωστοι είναι ανελέητοι προς τους άλλους, και μεταδίδοντας την ασθένεια ζητούν να σκοτώσουν. Ο θάνατος μοιάζει να είναι ένα μικρό τίμημα, αν μπορούν να πουν, “Κοίτα με, αδελφέ μου, στα χέρια σου πεθαίνω”. Διότι η ασθένεια είναι ο μάρτυρας της ενοχής του, και ο θάνατος θα αποδείκνυε ότι τα λάθη του πρέπει να είναι αμαρτίες. Η ασθένεια δεν είναι παρά ένας “μικρός” θάνατος· μια μορφή εκδίκησης που ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί. Όμως μιλάει με βεβαιότητα για αυτό που αντιπροσωπεύει. (Κ-27.1.2:2-5; 3:1-2; 4:3-9)

Από την άλλη πλευρά, αν ξέρω ότι έχω συγχωρεθεί – το νόημα της λύτρωσης – τότε είναι αυτή η ίδια συγχώρεση και χαρά που θα μπορούσα να προσφέρω, να επεκτείνω, και να σου δώσω. Σίγουρα δεν υπάρχει πιο χαρούμενη ή ευτυχισμένη εμπειρία σε αυτόν τον κόσμο από το να γνωρίζουμε αληθινά και να βιώνουμε ότι οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί. Αφού η πηγή όλης μας της δυστυχίας είναι η πίστη ότι είμαστε ένοχοι και αμαρτωλοί, το να έχουμε έστω και μια σύντομη στιγμή – την άγια στιγμή – που ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι ο Θεός μας αγαπάει αληθινά, και ότι τίποτα δεν έχει συμβεί για να αλλάξει αυτό το γεγονός, είναι η πιο χαρούμενη στιγμή στον κόσμο. Και έτσι, αντί τα σταυρωμένα μας σώματα να είναι μάρτυρες της αμαρτίας και της ενοχής κάποιου άλλου, γίνονται μάρτυρες της αθωότητάς του, καθώς και της δικής μας, όπως βλέπουμε σε αυτά τα αποσπάσματα από το δεύτερο μισό της ενότητας “Η Εικόνα της Σταύρωσης”, το οποίο θα μπορούσε μια χαρά να έχει τον τίτλο “Η Εικόνα της Θεραπείας”:

Τώρα στα χέρια που έχουν γίνει τρυφερά από το άγγιγμά Του, το Άγιο

Πνεύμα αφήνει μια εικόνα ενός διαφορετικού εαυτού σου. Είναι μια εικόνα ενός σώματος ακόμα, γιατί αυτό που πραγματικά είσαι δε μπορεί να ειπωθεί ούτε να απεικονιστεί. Όμως, αυτή δεν έχει χρησιμοποιηθεί ακόμα για σκοπούς επίθεσης και επομένως δεν έχει ποτέ νιώσει καθόλου πόνο. **Είναι μάρτυρας της αιώνιας αλήθειας ότι δεν μπορείς να πληγωθείς, και δείχνει πέρα από τον εαυτό της και την δική σου αθωότητα και την δική του. Δείξε την αυτήν στον αδελφό σου που θα δει ότι κάθε ουλή έχει θεραπευθεί, και κάθε δάκρυ έχει σκουπιστεί με γέλιο και αγάπη.** Και θα δει την συγχώρεσή του εκεί και με θεραπευμένα μάτια θα κοιτάξει πέρα από αυτήν στην αθωότητα που βλέπει σε σένα. Εδώ είναι η απόδειξη ότι δεν έχει ποτέ αμαρτήσει· ότι τίποτα από ό,τι η τρέλα του τον διέταξε να κάνει δεν έχει γίνει ποτέ, ούτε είχε ποτέ κανενός είδους αποτελέσματα. Ότι καμιά μομφή που είχε βάλει στην καρδιά του δεν ήταν ποτέ δικαιολογημένη, και καμιά επίθεση δεν μπορεί ποτέ να τον αγγίξει με το δηλητηριασμένο και αμείλικτο κεντρί του φόβου.

Επιβεβαίωσε την αθωότητά του και όχι την ενοχή του. Η θεραπεία σου είναι η ανακούφισή του και η υγεία του επειδή αποδεικνύει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν είναι αληθινές....

Αυτά δεν είναι αμαρτίες, αλλά μαρτυρίες της παράξενης πεποίθησης ότι η αμαρτία και ο θάνατος είναι πραγματικά και ότι η αθωότητα και η αμαρτία θα τελειώσουν εξίσου μέσα στον τάφο. Αν αυτό ήταν αλήθεια, θα υπήρχε λόγος να παραμείνεις ευχαριστημένος αναζητώντας περασμένες χαρές και αγαπώντας μικρές απολαύσεις όπου μπορείς. Όμως σε αυτήν την εικόνα το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό ως ουδέτερο και χωρίς έναν στόχο να ενυπάρχει μέσα του. Γιατί γίνεται το σύμβολο της μομφής, το σημάδι της αμαρτίας οι συνέπειες της οποίας υπάρχουν ακόμα για να τις δεις, ούτως ώστε να μην μπορείς να αρνηθείς την αιτία ποτέ.

Η λειτουργία σου είναι να δείξεις στον αδελφό σου ότι η αμαρτία δεν μπορεί να έχει αιτία.... Το σώμα μπορεί να γίνει ένα σημάδι ζωής, μια υπόσχεση λύτρωσης και μια ανάσα αθανασίας για αυτούς που αηδίασαν να αναπνέουν την δυσώδη οσμή του θανάτου. Ας έχει ως στόχο του την θεραπεία. Τότε θα στείλει το μήνυμα που έλαβε, και με την υγεία του και την ομορφιά του θα διακηρύξει την αλήθεια και την αξία που αντιπροσωπεύει. Ας λάβει την δύναμη να αντιπροσωπεύσει μια ατέλειωτη ζωή, για πάντα απρόσβλητη. **Και προς τον αδελφό σου ας είναι το μήνυμά του, “Κοίτα με, αδελφέ, στα χέρια σου ζω”.** (Κ-27.1.5:1-6:2; 8:1-9:1; 10:3-7)

Επαναλαμβάνω, η χαρά προέρχεται από την συνειδητοποίηση ότι έχουμε λυτρωθεί από την πίστη μας στην αμαρτία, και ο πόνος της ενοχής μας εξαφανίζεται επειδή έχει θεραπευθεί μέσω της συγχώρεσης. Όπως αυτές οι όμορφες γραμμές από το κείμενο επεξηγούν, η επιστροφή μας στο σπίτι είναι στ’ αλήθεια χαρούμενη:

Θα υπάρχει μεγάλη χαρά στον Ουρανό κατά την επιστροφή σου, και η χαρά θα είναι δικιά σου. Γιατί ο λυτρωμένος υιός του ανθρώπου είναι ο

αναμάρτητος Υιός του Θεού, και η αναγνώρισή του είναι η λύτρωσή σου.
(Κ-13.ΙΙ.9:6-7)

Αυτή η εμπειρία δεν είναι ένα γνωσιακό ή διανοητικό γεγονός. Μάλλον είναι ένα βίωμα της ξαφνικής συνειδητοποίησης, στην μέση του σκοταδιού που είχαμε πιστέψει ότι ήταν τόσο πραγματικό μέσα μας, ότι πράγματι υπάρχει ένα φως που λάμπει και που ποτέ δεν έχει σταματήσει να λάμπει. Και έτσι, οι αμαρτίες μας έχουν εξαφανιστεί μέσα στο “τίποτα, επιστρέφοντας εκεί από όπου ήρθαν” (Β. Ασκ. Μ-107.1:6). Βασικά, η χαρά απλά σημαίνει ότι σε τελική ανάλυση εμείς είχαμε άδικο και ο Θεός είχε δίκιο. Και η χαρά και η ευτυχία μας είναι το ευτυχισμένο αποτέλεσμα (Κ-29.Ⅶ.1:9):

Εδώ [στην κατάσταση της μη άμυνας] θα καταλάβεις ότι δεν υπάρχει πόνος. Εδώ η χαρά του Θεού σου ανήκει. Αυτή είναι η μέρα που σου έχει δοθεί για να συνειδητοποιήσεις το μάθημα που περιέχει όλη την δύναμη της σωτηρίας. Είναι αυτό : Ο πόνος είναι ψευδαισθήση· η χαρά, πραγματικότητα. Ο πόνος δεν είναι παρά ύπνος· η χαρά είναι αφύπνιση. Ο πόνος είναι πλάνη· η χαρά μόνο είναι αλήθεια.

Και έτσι πάλι κάνουμε την μόνη επιλογή που μπορεί ποτέ να γίνει· επιλέγουμε ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις και στην αλήθεια, ή στον πόνο και στην χαρά, ή στην κόλαση και στον Ουρανό. Η ευγνωμοσύνη μας για τον Δάσκαλό μας ως γεμίσει τις καρδιές μας, καθώς είμαστε ελεύθεροι να επιλέξουμε την χαρά αντί για τον πόνο, την αγιότητά μας στην θέση της αμαρτίας, την ειρήνη του Θεού αντί για την διαμάχη, και το φως του Ουρανού αντί για το σκοτάδι του κόσμου.
(Β. Ασκ. Μ-190.10-11)

Και είμαστε όλοι ένα σε αυτήν την χαρά.

Ο καθένας δίνει όπως λαμβάνει, αλλά πρέπει να διαλέξει τι θα είναι αυτό που λαμβάνει.

Αυτό που πραγματικά λαμβάνουμε, όπως μας διδάσκει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων, δεν είναι τίποτα του υλικού κόσμου. Μπορούμε μόνο να λάβουμε την χαρά του Θεού ή τον πόνο του εγώ, **ό,τι εμείς επιλέξουμε**. Το φάσμα των επιλογών μας δεν το υπερβαίνει αυτό, όπως μας θυμίζει το Μάθημα 130, “Είναι αδύνατον να βλέπω δύο κόσμους”, όπου ο Ιησούς μιλάει για αυτό το στενό φάσμα των δύο επιλογών σχετικά με την αντίληψη και τις σκέψεις μας:

Η αντίληψη είναι συνεπής. Αυτό που βλέπεις αντανακλά το σκεπτικό σου. Και το σκεπτικό σου δεν αντανακλά παρά μόνον την επιλογή σου ως προς το τί θέλεις να δεις. Οι αξίες σου το καθορίζουν αυτό, γιατί αυτό στο οποίο δίνεις αξία, αυτό πρέπει να θέλεις να δεις, πιστεύοντας ότι αυτό που βλέπεις είναι πραγματικά εκεί. Κανείς δεν μπορεί να δει έναν κόσμο στον οποίον ο νους του δεν έχει δώσει αξία. Και κανείς δεν μπορεί να αποτύχει να δει αυτό που πιστεύει ότι θέλει...

Είναι αδύνατον να βλέπεις δύο κόσμους που δεν έχουν αλληλοκάλυψη οποιοδήποτε είδους. Αναζήτησε τον έναν και ο άλλος θα εξαφανιστεί. Αλλά ο ένας παραμένει. Αυτοί είναι το φάσμα των επιλογών πέρα από τις οποίες δεν μπορεί να πάει η απόφασή σου. **Το πραγματικό και το μη πραγματικό είναι τα μόνα μεταξύ των οποίων επιλέγεις, και τίποτα πέρα από αυτά.** (B. Ασκ. M-130.1,5)

Είναι επίσης αλήθεια ότι αυτό που **λαμβάνω** από σένα θα είναι πάντα αυτό που σου έχω **δώσει**. Οι τελευταίες φράσεις της ενότητας “Οι Δυναμικές του Εγώ” στο Κεφάλαιο 11 το συνοψίζουν αυτό όμορφα:

*Κάθε αδελφός που συναντάς γίνεται μάρτυρας για τον Χριστό ή το εγώ, πράγμα που εξαρτάται από το τί εσύ αντιλαμβάνεσαι σε αυτόν. Καθένας σε πείθει για αυτό που θέλεις να αντιληφθείς, και για την πραγματικότητα του βασιλείου που έχεις επιλέξει για την επαγρύπνησή σου. **Το κάθε τι που αντιλαμβάνεσαι είναι μάρτυρας του συστήματος σκέψης που θέλεις να είναι αληθινό.** Κάθε αδελφός έχει την δύναμη να σε απελευθερώσει, αν επιλέξεις να είσαι ελεύθερος. Δεν μπορείς να δέχεσαι λάθος μαρτυρία για αυτόν εκτός και αν εσύ έχεις προκαλέσει ψευδείς μαρτυρίες εναντίον του. **Αν δεν μιλάει για τον Χριστό μέσα σου, δεν μίλησες εσύ για τον Χριστό σε αυτόν.** Δεν ακούς παρά μόνο την φωνή σου, και αν ο Χριστός μιλάει μέσα από σένα, θα τον ακούσεις. (K-11.V.18)*

Αν σε αντιλαμβάνομαι σαν να μην είσαι όμοιος με τον Χριστό, είναι επειδή εγώ πρώτα έχω αντιληφθεί τον εαυτό μου σαν να μην είμαι όμοιος με τον Χριστό. Δεν έχει σημασία τί έχεις κάνει ή τί δεν έχεις καταφέρει να κάνεις, ούτε πόσο απεχθείς είναι οι αμαρτίες σου εναντίον μου, εναντίον της οικογένειάς μου, ή όποιας άλλης ομάδας με την οποία ταυτίζομαι. Μπορώ ακόμα να σε βλέπω σαν μάρτυρα για τον Χριστό. Και ο τρόπος που θα σε βλέπω θα μου πει τον τρόπο που θα επέλεγα να δω τον εαυτό μου: ένα παιδί του εγώ ή ένα Παιδί του Θεού.

Και θα αναγνωρίζει την επιλογή του από αυτό που δίνει, και από αυτό που του δίδεται. Και δεν του δίνεται τίποτε στην κόλαση ή στον Ουρανό που να επέμβει στην δική του απόφαση.

Ας επαναλάβω αυτό που μόλις λέχθηκε, ο τρόπος που μπορώ πάντα να λέω τί έχω επιλέξει να βλέπω στον εαυτό μου – το εγώ ή τον Χριστό – είναι το πώς βλέπω εσένα. Η αντίληψή μου για σένα απλά αντανακλά την αντίληψή μου για τον εαυτό μου. Η αντίληψή μου για το δικό σου δώρο σε μένα – αγάθεια ή κρίνους – απλά αντανακλά το δώρο που πρώτα έδωσα στον εαυτό μου, και επομένως σε σένα.

Η απόφαση σχετικά με το ποιο είμαστε εμείς και οι αδελφοί μας, είναι αναμφίβολα δική μας. Επομένως, ο Ιησούς δεν μπορεί να μας δώσει κάτι που δεν θέλουμε, γιατί δεν μπορεί να επέμβει στην ικανότητά μας να αποφασίζουμε. Μπορεί να κρατά το δώρο του για μας,

αλλά δεν μπορεί να μας το επιβάλλει, ούτε μπορεί να απομακρύνει έναν φόβο στον οποίον εμείς είμαστε ακόμα κολλημένοι, όπως μας λέει σε αυτά τα σημαντικά αποσπάσματα από το Κεφάλαιο 2 του κειμένου:

Η διόρθωση του φόβου είναι δική σου ευθύνη. Όταν ζητάς να σε απαλλάξω από τον φόβο, υπονοείς ότι δεν είναι. Αντίθετα, θα έπρεπε να ζητήσεις βοήθεια για τις συνθήκες που σου έχουν προκαλέσει φόβο. Αυτές οι συνθήκες πάντα προϋποθέτουν μια προθυμία να είσαι διαχωρισμένος. Σε αυτό το επίπεδο εσύ **μπορείς** να το καταφέρεις. Είσαι υπερβολικά ανεκτικός στις περιπλανήσεις του νου σου, και συγχωρείς παθητικά τις λάθος δημιουργίες του. Το συγκεκριμένο αποτέλεσμα δεν έχει σημασία, αλλά το βασικό λάθος έχει. Η διόρθωση είναι πάντα η ίδια. Πριν επιλέξεις να κάνεις οτιδήποτε, ρώτησέ με αν η επιλογή σου συμφωνεί με την δική μου. Αν είσαι σίγουρος ότι συμφωνεί, δεν θα υπάρξει φόβος....

Μπορεί ακόμα να παραπονιέσαι για τον φόβο, αλλά παρόλα αυτά επιμένεις να φοβίζεις τον εαυτό σου. Έχω ήδη υποδείξει ότι δεν μπορείς να μου ζητάς να σε απαλλάξω από τον φόβο. Εγώ γνωρίζω ότι δεν υπάρχει, αλλά εσύ όχι. Αν παρενέβαινα ανάμεσα στις σκέψεις σου και στα αποτελέσματά τους, θα παραβίαζα έναν βασικό νόμο αιτίας και αποτελέσματος· τον πιο βασικό νόμο που υπάρχει. Δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποτιμούσα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε απευθείας αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Είναι πολύ πιο βοηθητικό να σου υπενθυμίσω ότι δεν φρουρείς τις σκέψεις σου αρκετά προσεκτικά. (Κ-2.VI.4; Τ-2.VII.1:1-7)

Αυτή είναι μια ουσιαστική ιδέα· συγκεκριμένα, ότι ο Ιησούς (ή το Άγιο Πνεύμα) δεν μπορεί να κάνει πράγματα για μας, είτε να απομακρύνει μια αντιλαμβανόμενη πηγή πόνου ή να θεραπεύσει τα αποτελέσματα μιας τέτοιας αντίληψης, περισσότερο από το ότι μπορεί να “μας δώσει” το δώρο του. Η αγάπη του είναι πάντα παρούσα μέσα στον νου μας, και είναι αυτή η παρουσία που μας **θυμίζει** να επιλέξουμε ξανά. Και όταν τελικά επιλέξουμε σωστά, **δεχόμαστε** το δώρο που πάντα μας περίμενε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον ο Ιησούς μας λέει στο ποίημα “Τα Δώρα του Θεού”, το εμπνευσμένο ποίημα που υπαγορεύθηκε στην Helen αρχικά σαν ένα ιδιαίτερο μήνυμα για εκείνην, ότι δεν μπορεί να πάρει τα δώρα μας του φόβου και να τα αντικαταστήσει με τα δικά του δώρα αγάπης, **μέχρι** να του τα προσφέρουμε με ανοικτά χέρια έτοιμα να “λάβουν” τα δικά του:

*Πώς μπορείς να απαλλαγείς από όλα τα δώρα που σου έχει προσφέρει ο κόσμος; Πώς μπορείς να αλλάξεις αυτές τις μικρές, βάρβαρες προσφορές με αυτές που σου δίνει ο Ουρανός και που ο Θεός θα ήθελε να κρατήσεις; **Άνοιξε τα χέρια σου, και δώσε μου όλα τα πράγματα που έχεις κρατήσει εναντίον της αγιότητάς σου και τα διατήρησες ως συκοφαντία για τον Υιό του Θεού. Κάνε εξάσκηση με τον καθένα που αναγνωρίζεις ως αυτό που είναι. Δώσε μου αυτά τα άνευ αξίας πράγματα την στιγμή που τα βλέπεις μέσα από τα μάτια μου και καταλαβαίνεις το κόστος τους.***

Έπειτα διώξε αυτά τα πικρά όνειρα όπως τα αντιλαμβάνεσαι τώρα να είναι [δηλαδή πικρά όνειρα], και τίποτα περισσότερο από αυτό.

Τα παίρνω από σένα με χαρά, και τα αφήνω δίπλα στα δώρα του Θεού που τα έχει βάλει πάνω στον βωμό για τον Υιό Του. Και αυτά σου δίνω εγώ να πάρουν την θέση αυτών που μου δίνεις με έλεος για τον εαυτό σου. Αυτά είναι τα δώρα που ζητώ, και μόνον αυτά. Γιατί όπως τα βάζεις δίπλα σου, φθάνουν σε μένα, και τότε μπορώ να έρθω σε σένα ως σωτήρας σου. Τα δώρα του Θεού είναι στα χέρια μου, να τα δώσω σε όποιον θα αντάλλαξε τον κόσμο για τον Ουρανό. Χρειάζεται μόνο να επικαλεστείς το όνομά μου και να μου ζητήσεις να δεχθώ το δώρο του πόνου από πρόθυμα χέρια που θα αφήνονταν στα δικά μου, με τα αγκάθια αφημένα κάτω και τα μακριά νύχια πεταμένα μακριά καθώς ένα ένα τα θλιβερά δώρα της γης εγκαταλείπονται με χαρά. Στα χέρια μου υπάρχουν όλα όσα θέλεις και χρειάζεσαι και ήλπιζες να βρεις ανάμεσα στα άθλια παιχνίδια της γης. Τα παίρνω όλα αυτά από σένα και χάνονται. Και λαμπερή στο μέρος που κάποτε βρίσκονταν αυτά, τώρα υπάρχει μια πύλη για έναν άλλον κόσμο μέσα από τον οποίο εισερχόμαστε στο Όνομα του Θεού.
(Τα δώρα του Θεού,σελ.118-19)

Αν επιλέξω να δω τον εαυτό μου ως έναν Υιό του Θεού, ως αποδέκτη των δώρων Του της ειρήνης και της αγάπης, τότε τίποτα από αυτά που μου συμβαίνουν μπορεί ποτέ να αλλάξει αυτήν την απόφαση. Αυτή η επιλογή θα ισχύει για πάντα ανεξάρτητα από το τί φαίνεται να κάνει ο κόσμος, αν είμαστε “θύματα” του Ολοκαυτώματος ή μιας ανόητης φάρσας στο σχολείο. Από την άλλη μεριά, αν επιλέξω να δω τον εαυτό μου σαν παιδί του εγώ, σαν παραλήπτη των δώρων του της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, τότε άσχετα με το πόση αγάπη μου προσφέρει ο Ιησούς, δεν θα μπορέσω να την δεχθώ. Και τίποτα και κανείς δεν μπορεί να επέμβει σε αυτήν την απόφαση. Είναι, τελικά το δικό μου όνειρο, και μόνον εγώ μπορώ να αποφασίσω να το αλλάξω, αλλάζοντας τον δάσκαλο από τον οποίο είχα επιλέξει να μάθω.

Υπάρχει ένα άλλο αξίωμα που λειτουργεί εδώ, σαν συμπέρασμα των όσων έχουμε μόλις συζητήσει: δεν μπορώ να επιλέξω χωρίς το εγώ ή τον Ιησού, γιατί πρέπει να επιλέξω το ένα ή το άλλο. Αυτό σημαίνει ότι το εγώ και ο Ιησούς δεν έχουν δύναμη στο όνειρο μέχρι να ενωθούμε μαζί τους. Στην ενότητα “Κανόνες για Απόφαση”, διαβάζουμε τους δύο κανόνες που κυβερνούν όλες τις αποφάσεις που παίρνουμε:

Και όμως, δεν μπορείς να αποφασίσεις μόνος σου. Η μόνη ερώτηση που υπάρχει είναι με ποιόν επιλέγεις να αποφασίσεις. Αυτό είναι όλο πραγματικά. Ο πρώτος κανόνας, τότε, δεν είναι εξαναγκασμός, αλλά μια απλή δήλωση ενός απλού γεγονότος. Δεν μπορείς να παίρνεις αποφάσεις μόνος σου ό,τι και αν αποφασίσεις. Γιατί αυτές παίρνονται είτε με είδωλα είτε με τον Θεό. Και ζητάς βοήθεια από τον αντί-Χριστό [το εγώ] ή από τον Χριστό, και όποιον επιλέξεις θα ενωθεί μαζί σου και θα σου πει τί να κάνεις.....

Ο δεύτερος κανόνας επίσης δεν είναι παρά ένα γεγονός. Γιατί εσύ και ο σύμβουλός σου πρέπει να συμφωνήσετε στο τί θέλετε πριν αυτό συμβεί. Αυτή μόνο είναι η συμφωνία που επιτρέπει να συμβούν όλα τα πράγματα. Τίποτα δεν μπορεί να προκληθεί χωρίς κάποια μορφή ένωσης, και αυτή μπορεί να είναι είτε με ένα όνειρο κρίσης ή με την Φωνή για τον Θεό. Οι αποφάσεις προκαλούν αποτελέσματα επειδή δεν παίρνονται σε απομόνωση. Παίρνονται από σένα και τον σύμβουλό σου, για σένα καθώς και για τον κόσμο. Την ημέρα που θέλεις την προσφέρεις στον κόσμο, γιατί θα είναι αυτό που έχεις ζητήσει, και θα ενισχύσει την κυριαρχία του συμβούλου σου στον κόσμο. (Κ-30.1.14:3-9; 16:1-7)

Αυτό είναι το κεντρικό θέμα για την δύναμη του νου μας μέσα στο όνειρο που οδηγεί τον Ιησού να μας λέει στο Μάθημα 70, “Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα”:

Η σημερινή ιδέα σε καθιστά υπεύθυνο για το σύμπαν, όπου ανήκεις εξαιτίας αυτού που είσαι. Δεν είναι ένας ρόλος που μπορεί να γίνει μερικά αποδεκτός. Και σίγουρα πρέπει να αρχίσεις να βλέπεις ότι η αποδοχή του είναι σωτηρία. (B. Ασκ. M-70.2:3-5)

Και έτσι επιλέγουμε να πιάσουμε το χέρι του εγώ της επίθεσης και να παραμείνουμε στην κόλαση, ή να βαδίσουμε με τον Ιησού τον δρόμο της συγχώρεσης που οδηγεί στον Ουρανό.

Έφτασες τόσο μακριά διότι το ταξίδι ήταν η δική σου επιλογή. Και κανένας δεν αναλαμβάνει να κάνει κάτι που πιστεύει ότι δεν έχει νόημα. Αυτό στο οποίο πίστευες είναι ακόμα αξιόπιστο, και σε παρακολουθεί με πίστη τόσο ήπια και ωστόσο τόσο δυνατή που θα σε ανασηκώσει μακριά πέρα από το πέπλο, και θα τοποθετήσει τον Υιό του Θεού με ασφάλεια μέσα στην σίγουρη προστασία του Πατέρα του.

Αυτή η ιδέα επαναλαμβάνεται από τον Ιησού πολλές φορές στα Μαθήματα Θαυμάτων. Αν υποθέσουμε ότι έχουμε έρθει τόσο μακριά ως προς την κατανόηση του κειμένου – το αληθινό νόημα των σχέσεών μας – και ως προς το ότι μπορούμε να εφαρμόσουμε αυτά που έχουμε μάθει, τότε είμαστε πολύ πιο κοντά στο τέλος του ταξιδιού. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι θα επιλέξουμε αμέσως να κάνουμε το τελευταίο βήμα και να περάσουμε μέσα από το πέπλο της ιδιαιτερότητας· αλλά σίγουρα αν έχουμε έρθει τόσο μακριά είναι επειδή ένα κομμάτι μας – ο επιλογέας του νου μας – έχει θελήσει πραγματικά να μάθει τα μαθήματα που ο Ιησούς μας έχει διδάξει. Με άλλα λόγια, οι ζωές μας τώρα έχουν αληθινό νόημα: να εκπληρώσουμε τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος της συγχώρεσης και της ακύρωσης του εγώ, αντί να αγωνιζόμαστε να εκπληρώσουμε τον σκοπό του εγώ της ικανοποίησης της ανάγκης μας για ιδιαιτερότητα. Και εδώ είναι που η πορεία μπορεί να γίνει ιδιαίτερα δύσκολη, επειδή η αντίθεση ανάμεσα στο εγώ και στον Θεό δεν είναι πια θολή, και η ιδιαιτερότητά μας απειλείται άμεσα. Η ανάγκη για ιδιαιτερότητα υψώνει το άσχημο κεφάλι της όπως δεν είχε κάνει ποτέ πριν, και πιστεύουμε, ας επαναλάβω πάλι

αυτό το δυσάρεστο γεγονός, ότι είμαστε στον κήπο της αγωνίας και του θανάτου με την σκέψη ότι είμαστε χωρίς τους αγαπημένους και έμπιστους “φίλους” μας.

Είναι σε αυτό το σημείο του ταξιδιού – στην σκοτεινή νύχτα της ψυχής – που η αληθινή μας ανάγκη για τον Ιησού ή για το Άγιο Πνεύμα είναι η μέγιστη. Πρέπει να βασιστούμε στην πίστη μας για την παρουσία του· την παρηγορητική και στοργική που θα μας οδηγήσει πέρα από το πέπλο, άσχετα με τον τρόπο που νομίζουμε ότι περνάμε. Μας το λέει αυτό πολύ συγκεκριμένα στο πλαίσιο της συζήτησης για την μετάβαση από την ιδιαίτερη στην άγια σχέση στην ενότητα “Η Θεραπευμένη Σχέση” του Κεφαλαίου 17 του κειμένου. Είναι μια ιδιαίτερα σημαντική ενότητα εξαιτίας της ρητής δήλωσης των δυσκολιών που βιώνουμε κατά την πορεία του ταξιδιού μας από το σύστημα σκέψης του εγώ σε αυτό του Αγίου Πνεύματος. Ο Ιησούς ξεκαθαρίζει τελείως ότι δεν είναι ένας εύκολος δρόμος, και ότι θα πρέπει να περιμένουμε ότι τα εγώ μας θα μας εκδικηθούν με το παραπάνω:

*Η άγια σχέση, που είναι ένα μεγάλο βήμα προς την αντίληψη του πραγματικού κόσμου, είναι κάτι που μαθαίνεται. Είναι η παλιά ανόσια [δηλ. ιδιαίτερη] σχέση μεταμορφωμένη και ανανεωμένη. Η άγια σχέση είναι ένα εκπληκτικό επίτευγμα διδασκαλίας. Σε όλα της τα στάδια, **όπως αρχίζει, αναπτύσσεται και ολοκληρώνεται**, αντιπροσωπεύει την αντιστροφή της ανόσιας σχέσης. Πάρε κουράγιο με αυτό· το μόνο δύσκολο στάδιο είναι η αρχή. Γιατί εδώ, ο στόχος της σχέσης μετατοπίζεται απότομα στο ακριβώς αντίθετο από αυτό που ήταν. Αυτό είναι το πρώτο αποτέλεσμα της προσφοράς της σχέσης στο Άγιο Πνεύμα, για να την χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς Του.*

*Αυτή η πρόσκληση γίνεται αμέσως δεκτή, και το Άγιο Πνεύμα δεν χάνει χρόνο για την παρουσίαση των πρακτικών αποτελεσμάτων του αιτήματός σου σε Αυτό. Αμέσως ο στόχος Του αντικαθιστά τον δικό σου. Αυτό επιτυγχάνεται πολύ γρήγορα, αλλά **κάνει την σχέση να φαίνεται ταραγμένη, ασύνδετη, ακόμα και πολύ βασανιστική**. Η αιτία είναι πολύ ξεκάθαρη. Επειδή η σχέση όπως είναι, είναι εκτός γραμμής με τον δικό της στόχο, και σαφώς ακατάλληλη για τον σκοπό που έχει γίνει αποδεκτός γι’ αυτήν.....*

***Ο πειρασμός του εγώ γίνεται υπερβολικά έντονος με αυτήν την μετατόπιση των στόχων**. Γιατί η σχέση δεν έχει ακόμα αλλάξει επαρκώς ώστε να μην έλκεται πια από τον προηγούμενο στόχο, και η δομή της “**απειλείται**” από την αναγνώριση της ακαταλληλότητάς της να εκπληρώσει τον νέο της σκοπό....*

*Δεν θα ήταν καλύτερο να μετατοπιστεί ο στόχος πιο αργά, γιατί η αντίθεση θα συσκοτιζόταν, και θα δινόταν χρόνος στο εγώ να ερμηνεύσει κάθε αργό βήμα σύμφωνα με το συμφέρον του. Μόνον μια ριζική μετατόπιση του σκοπού θα μπορούσε να προκαλέσει μια πλήρη αλλαγή του νου ως προς το συνολικό νόημα της σχέσης. Καθώς εξελίσσεται αυτή η αλλαγή και τελικά επιτυγχάνεται, γίνεται όλο και περισσότερο ευεργετική και χαρούμενη. **Αλλά στην αρχή η κατάσταση βιώνεται ως πολύ επισφαλής**. Μια σχέση την οποία έχουν αναλάβει δύο άτομα για τους δικούς τους ανίερους σκοπούς, ξαφνικά έχει*

σαν στόχο την αγιότητα. Καθώς αυτοί οι δύο σκέπτονται την σχέση τους από την οπτική αυτού του νέου σκοπού, **αναπόφευκτα τρομάζουν**. Η αντίληψη τους για την σχέση μπορεί να αποδιοργανωθεί ακόμα πιο πολύ. Και όμως, η προηγούμενη οργάνωση της αντίληψής τους δεν εξυπηρετεί πια τον σκοπό που έχουν συμφωνήσει να επιτύχουν.

Αυτήν την στιγμή χρειάζεται **πίστη**. Έθεσες αυτόν τον στόχο. Αυτό ήταν μια πράξη πίστης. **Μην εγκαταλείπεις την πίστη, τώρα που οι απολαβές της πίστης έρχονται**. Αν πίστεψες ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν εκεί για να δεχθεί την σχέση, γιατί να μην εξακολουθείς να πιστεύεις ότι Αυτό είναι εκεί για να εξαγνίσει αυτό που έχει αναλάβει υπό την καθοδήγησή Του; Έχε πίστη στον αδελφό σου σ' αυτό που φαίνεται να είναι μια περίοδος δοκιμασίας. Ο στόχος έχει τεθεί. Και η σχέση σου έχει σαν σκοπό της την αγιότητα. Γιατί τώρα βρίσκεσαι σε μια παρανοϊκή σχέση, που αναγνωρίζεται ως παρανοϊκή υπό το φως του νέου στόχου της. (Κ-17.Υ.2:1-3:5; 4:1-2; 5-6)

Και έτσι έχουμε πίστη, πιο αφηρημένα, στην διαδικασία της Επανόρθωσης, και ειδικότερα στον έναν που υποστηρίζει την Επανόρθωση. Η πίστη μας στον Ιησού εκφράζεται με έναν πιο προσωπικό τρόπο με την μορφή της αποδοχής της καθοδήγησής του και της βοήθειας στο να μάθουμε να έχουμε πίστη στους αδελφούς μας. Όπως δηλώνει στο κείμενο, αυτός είναι υπεύθυνος για την Επανόρθωση (Κ-1.ΙΙΙ.1:1), και έτσι παρακολουθεί με αγάπη κάθε πλευρά της, διδάσκοντάς μας πώς να βλέπουμε πέρα από τις προβολές της ενοχής μας στο φως του Χριστού που λάμπει σε όλους μας ως ένα. Η πίστη μας έτσι, είναι ένας τρόπος αναγνώρισης ότι δεν έχουμε φθάσει τόσο μακριά μόνοι μας. Πάντα υπήρχε κάποιος μέσα μας που μας βοηθούσε να συγχωρήσουμε, και τώρα έχουμε την πίστη και την εμπιστοσύνη ότι θα μας βοηθήσει να κάνουμε αυτό το τελευταίο βήμα μέσα από το πέπλο του τέταρτου εμποδίου, και θα μας φέρει επί τέλους στην πύλη του Ουρανού.

Εδώ βρίσκεται ο μόνος σκοπός που δίνει σ' αυτόν κόσμο, και στο μακρύ ταξίδι μέσα από αυτό τον κόσμο, την όποια σημασία έχουν. Πέρα από αυτή, δεν έχουν κανένα νόημα.

Επαναλαμβάνω, αυτός ο κόσμος και όλα τα κουραστικά ταξίδια της αναζήτησης για ότι εξυπηρετεί την ιδιαιτερότητά μας δεν έχουν κανένα νόημα, εκτός αν εμείς τους δώσουμε το νόημα να μάθουμε την συγχώρεση. Από μόνα τους αυτά τα ταξίδια της ιδιαιτερότητας είναι άνευ νοήματος, γιατί ο κόσμος από μόνος του είναι ένα τίποτα. Το εγώ αγωνίζεται να γεμίσει αυτό το τίποτα με το δικό του νόημα για να αποδείξει ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, και αυτό δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι προσπάθειες του λάθος-νου μας να κρατήσουν μακριά το νόημα του Θεού, και έτσι να βεβαιωθεί ότι η ατομικότητά μας θα διατηρείται. Τα πρώτα μαθήματα από το βιβλίο των ασκήσεων περιγράφουν αυτόν τον “ανταγωνισμό” ανάμεσα στον Θεό και στο εγώ να γράψουν πάνω στις άγραφες πλάκες του νου μας:

Ο κόσμος από μόνος του δεν έχει νόημα... Αν μπορούσες να αποδεχθείς ότι ο κόσμος δεν έχει νόημα και να αφήσεις την αλήθεια να γραφτεί πάνω

του για σένα, θα σε έκανε απερίγραπτα ευτυχισμένο. **Αλλά επειδή είναι χωρίς νόημα, μπαίνεις στον πειρασμό να γράψεις επάνω του αυτό που θα ήθελες να είναι.** Και αυτό είναι που βλέπεις στον κόσμο.

Αυτό είναι που στην αλήθεια δεν έχει νόημα. Κάτω από τις λέξεις σου είναι γραμμένος ο Λόγος Του Θεού. Η αλήθεια σε αναστατώνει τώρα, αλλά όταν οι λέξεις σου σβηστούν, θα δεις τις δικές Του....

Η αναγνώριση της ανυπαρξίας νοήματος προκαλεί μεγάλη αγωνία σε όλους τους διαχωρισμένους. Αντιπροσωπεύει μια κατάσταση όπου ο Θεός και το εγώ “προκαλούν” ο ένας τον άλλον για το ποιού νόημα θα γραφτεί στον κενό χώρο που η απουσία νοήματος παρέχει. Το εγώ σπεύδει με λύσσα να καθιερώσει τις δικές του ιδέες εκεί, από φόβο μήπως το κενό χρησιμοποιηθεί για να αποδείξει την δική του ανικανότητα και ανυπαρξία. Και μόνο σε αυτό το εγώ είναι σωστό.

Είναι βασικό, επομένως, να μάθεις να αναγνωρίζεις την έλλειψη νοήματος και να την αποδεχθείς χωρίς φόβο. Αν φοβάσαι, είναι σίγουρο ότι θα δωρίσεις στον κόσμο ιδιότητες που δεν κατέχει, και θα τον γεμίσεις με εικόνες που δεν υπάρχουν. Για το εγώ οι ψευδαισθήσεις είναι μηχανισμοί ασφάλειας, όπως είναι και για σένα που εξισώνεις τον εαυτό σου με το εγώ. (B. Ασκ. M-12.1:4; 5:3-8; B. Ασκ. M-13.2-3)

Όταν δεχθούμε την αποστολή μας για συγχώρεση, με τον Ιησού για δάσκαλό μας, όλη η δυστυχία εξαφανίζεται και αντικαθίσταται από την ελπίδα ότι έχουμε βρει τον δρόμο επιτέλους που θα μας οδηγήσει έξω από την φυλακή στο φως της αληθινής ελευθερίας – ελευθερίας από την τυραννία του εγώ της ενοχής και του μίσους. Η ενότητα “Η Πραγματική Εναλλακτική” του Κεφαλαίου 31 μας δίνει μια υπέροχη περίληψη των ψευδαισθήσεων των δρόμων του κόσμου σε αντίθεση με του Αγίου Πνεύματος. Εδώ είναι ένα απόσπασμα:

*Η πραγματική επιλογή δεν είναι αυταπάτη. Αλλά ο κόσμος δεν έχει καμιά να προσφέρει. Όλοι οι δρόμοι του οδηγούν σε απογοήτευση, στο τίποτα και στον θάνατο. Δεν υπάρχει επιλογή από τις εναλλακτικές του λύσεις. Μην αναζητάς να ξεφύγεις από τα προβλήματα εδώ. Ο κόσμος φτιάχτηκε έτσι ώστε **να μην μπορείς**. Μην ξεγελιέσαι από τα διαφορετικά ονόματα που έχουν οι δρόμοι του. Δεν έχουν παρά μόνο ένα τέλος. Και ο καθένας δεν είναι τίποτα άλλο παρά το μέσον να φθάσεις σε αυτήν την κατάληξη, γιατί εδώ είναι που οδηγούν όλοι οι δρόμοι του, όσο διαφορετικοί και να φαίνονται στο ξεκίνημα· όσο διαφορετικά και να φαίνεται ότι πηγαίνουν. Το τέλος τους είναι βέβαιο, γιατί δεν υπάρχει επιλογή ανάμεσά τους. Όλοι τους θα οδηγήσουν στον θάνατο. Σε κάποιους θα ταξιδεύεις χαρούμενα για λίγο, πριν έρθει η σκοτεινιά. Και σε κάποιους τα αγκάθια τα νιώθεις αμέσως. Η επιλογή δεν είναι ποιο θα είναι το τέλος, αλλά πότε θα έρθει....*

Ποιος δεν θα ήταν πρόθυμος να στραφεί μακριά από όλους τους δρόμους του κόσμου, αν καταλάβαινε την πραγματική τους ματαιότητα; Δεν είναι χρήσιμο να αρχίσει με αυτό, αντί να αναζητήσει έναν άλλον δρόμο; Γιατί ενώ βλέπει μια

επιλογή εκεί που δεν υπάρχει καμία, ποια δύναμη απόφασης μπορεί να χρησιμοποιήσει; Η μεγάλη απελευθέρωση της δύναμης πρέπει να αρχίσει μαθαίνοντας πού πραγματικά είναι χρήσιμη. Και ποια απόφαση έχει δύναμη αν εφαρμοστεί σε καταστάσεις χωρίς επιλογή;

Το μάθημα ότι ο κόσμος μπορεί να προσφέρει μόνον μια επιλογή, άσχετα με την μορφή που μπορεί να έχει, είναι η αρχή της αποδοχής ότι υπάρχει μια πραγματική εναλλακτική λύση αντί για αυτήν. Το να αντιστέκεσαι σε αυτό το βήμα σημαίνει ότι ματαιώνεις τον σκοπό σου εδώ. Δεν ήρθες για να μάθεις να βρίσκεις έναν δρόμο που ο κόσμος δεν περιέχει. Η έρευνα για διαφορετικούς δρόμους στον κόσμο δεν είναι παρά έρευνα για διαφορετικές μορφές αλήθειας. Και αυτό θα ήταν **εμπόδιο** για να φθάσεις στην αλήθεια....

Υπάρχει μια επιλογή που έχεις την δύναμη να κάνεις όταν έχεις δει τις πραγματικές εναλλακτικές. Μέχρι να φθάσεις σε αυτό το σημείο δεν έχεις επιλογή, και δεν μπορείς παρά να αποφασίσεις πώς θα επιλέξεις καλύτερα να εξαπατήσεις ξανά τον εαυτό σου. Αυτά τα μαθήματα δεν προσπαθούν να διδάξουν τίποτα περισσότερο από το ότι η δύναμη της απόφασης δεν μπορεί να βρίσκεται στην επιλογή διαφορετικών μορφών αυτού που είναι ακόμα η ίδια αυταπάτη και το ίδιο λάθος. Όλες οι επιλογές στον κόσμο εξαρτώνται από αυτό· επιλέγεις ανάμεσα στον αδελφό σου και στον εαυτό σου, και θα κερδίσεις τόσα όσα αυτός χάσει, και αυτό που θα χάσεις είναι αυτό που του έχεις δώσει. Πόσο πολύ αντίθετο στην αλήθεια είναι αυτό, όταν ο μόνος σκοπός του μαθήματος είναι να διδάξει ότι αυτό που χάνει ο αδελφός σου και **εσύ** το έχεις χάσει, και ό,τι κερδίζει είναι αυτό που δίνει **σε σένα**....

Συγχώρεσε στον εαυτό σου την τρέλα σου, και ξέχνα όλα τα ανούσια ταξίδια και όλους τους άστοχους σκοπούς. Δεν έχουν νόημα. Δεν μπορείς να διαφύγεις από αυτό που είσαι. Γιατί ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν αφήνει τον Υιό Του να Τον εγκαταλείψει. Για αυτό που Αυτός είναι να είσαι ευγνώμων, γιατί σε αυτό βρίσκεται η διαφυγή σου από την τρέλα και τον θάνατο. Πουθενά αλλού εκτός από εκεί που είναι Αυτός δεν μπορείς να βρεθείς. **Δεν υπάρχει** δρόμος που να μην οδηγεί σε Αυτόν. (Κ-31.IV.2, 5-6, 8, 11)

Και κάθε ιδιαίτερη σχέση που δίνουμε στον Ιησού – τον νέο μας δάσκαλο – για το σκοπό της μάθησης της συγχώρεσης, γίνεται το μονοπάτι που μας οδηγεί στον Θεό. Δεν υπάρχει άλλο μονοπάτι στον κόσμο που θα μας φέρει στο σπίτι, γιατί ο κόσμος καθ' αυτός δεν περιέχει κανένα αληθινό μονοπάτι. Επιπλέον, τίποτα άλλο εδώ δεν έχει κάποιον αληθινό σκοπό, γιατί οι σχέσεις μας, επανα-ερμηνευόμενες για μας από τον Ιησού, έχουν τον μοναδικό σκοπό που έχει νόημα εδώ. Και έτσι η νέα μας ελπίδα που βρήκαμε στον μεταμορφωμένο σκοπό του κόσμου, μας φέρνει στις παρυφές του πραγματικού κόσμου, όπου στεκόμαστε με τον Ιησού και τον αδελφό μας που πρόσφατα βρήκαμε, περιγράφεται όμορφα σε αυτό το απόσπασμα από την ενότητα "Ο Μόνος Σκοπός":

Ο κόσμος γίνεται ένας τόπος ελπίδας, επειδή ο μοναδικός του σκοπός είναι να είναι ένας τόπος όπου η ελπίδα της ευτυχίας να μπορεί να εκπληρωθεί. Και κανείς δεν βρίσκεται έξω από αυτήν την ελπίδα, επειδή

ο κόσμος έχει ενωθεί στην πίστη ότι ο σκοπός του κόσμου είναι ένας τον οποίο όλοι πρέπει να μοιραζόμαστε, αν η ελπίδα είναι κάτι περισσότερο από απλά ένα όνειρο....

Έτσι ο σκοπός του πραγματικού κόσμου έχει έρθει γλυκά στην επίγνωσή μας, για να αντικαταστήσει τον στόχο της αμαρτίας και της ενοχής. Και όλα όσα στέκονταν ανάμεσα στην εικόνα που είχες για τον εαυτό σου και σε αυτό που πραγματικά είσαι, τα απαλείφει με χαρά η συγχώρεση. Όμως ο Θεός δεν χρειάζεται να δημιουργήσει ξανά τον Υιό Του, ώστε ό,τι είναι δικό του να του επιστραφεί. Το χάσμα ανάμεσα στον αδελφό σου και σε σένα ποτέ δεν υπήρξε. Και ό,τι ο Υιός του Θεού γνώριζε στην δημιουργία πρέπει να το γνωρίσει ξανά.

Όταν οι αδελφοί ενώνονται με έναν σκοπό στον κόσμο του φόβου, στέκονται ήδη στις παρυφές του πραγματικού κόσμου. Ίσως ακόμα να κοιτούν πίσω, και να νομίζουν ότι βλέπουν ένα είδωλο που θέλουν. Όμως ο δρόμος τους έχει με ασφάλεια οριστεί μακριά από είδωλα προς την πραγματικότητα.

Γιατί όταν ένωσαν τα χέρια τους ήταν το χέρι του Χριστού που έπιασαν, και θα κοιτάξουν Αυτόν του Οποίου το χέρι κρατούν. Το πρόσωπο του Χριστού κοιτάζουν πρώτα πριν θυμηθούν τον Πατέρα. Γιατί Αυτόν δεν πρέπει να Τον θυμηθούν μέχρι ο Υιός Του φθάσει πέρα από την συγχώρεση στην Αγάπη του Θεού. Ωστόσο η Αγάπη του Χριστού γίνεται πρώτα δεκτή. Και τότε θα έρθει η γνώση ότι Αυτοί είναι ένα. (Κ-30.V.2:7-8; 6-7)

Εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε μαζί, χωρίς ακόμα να έχετε πειστεί ότι έχουν κάποιο σκοπό. Ωστόσο, σας δίδεται να δείτε αυτόν τον σκοπό μέσα στον άγιο Φίλο σας, και να τον αναγνωρίσετε για δικό σας.

Αλλά ο φόβος μην χάσουμε την ιδιαιτερότητά μας μας εμποδίζει ακόμα από το να εξαφανιστούμε μέσα στην “Παρουσία πέρα από το πέπλο”, και έτσι στεκόμαστε ακόμα μπροστά σ’ αυτό το πέπλο, χωρίς να έχουμε πάρει μια τελική απόφαση. Εκεί παραμένει στον νου μας εκείνο το σημείο πέρα από το οποίο δεν είμαστε εντελώς πρόθυμοι να προχωρήσουμε. Εκεί παραμένει ένα κομμάτι μας που δεν είναι ακόμα σίγουρο ότι τα καλύτερά μας συμφέροντα υπηρετούνται πραγματικά μέσω της ολοκληρωτικής

Συγχώρεσης. Ωστόσο και ο Ιησούς παραμένει μαζί μας, για να μας θυμίζει συνεχώς ότι η επιλογή είναι πάντα δικιά μας να αλλάξουμε τον νου μας και να μην βλέπουμε έναν κόσμο ξεχωριστών συμφερόντων. Αντίθετα, μας προτρέπει γλυκά, μπορούμε να επιλέξουμε να γνωρίσουμε μόνο τον σκοπό της πλήρους συγχώρεσης και της αποδοχής της ενότητάς μας με όλη την δημιουργία **γενικά**, και με τους ιδιαίτερους συντρόφους μας μίσους και αγάπης **ειδικά**. Ο Φίλος μας μας καλεί μέσα από κάθε πρόσωπο, και μέσω της αγάπης του Ιησού να φθάσουμε να ακούσουμε αυτό το κάλεσμα, και μόνον αυτό, αναγνωρίζοντας ότι είναι το κάλεσμα του Εαυτού μας, του ενός Χριστού του οποίου η αντανάκλαση στο όνειρό μας είναι το μοναδικό νόημα αυτού του κόσμου, η επίτευξη του οποίου είναι ο μόνος σκοπός του.

Κλείνω αυτό το ταξίδι μέσα από τα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη με ένα από

αγαπημένα ποιήματα της Helen, “Ο Τόπος της Ανάστασης”. Είναι ένα υπέροχο ποίημα για το Πάσχα που υπαγορεύθηκε στην Helen κατά την διάρκεια της εορταστικής περιόδου, και έτσι αντανακλά τον συμβολισμό του Πάσχα αυτής της τελευταίας ενότητας, Επιπλέον, αυτοί οι στίχοι, περιλαμβάνουν πολλά από τα θέματα που έχουμε συζητήσει στο “Το Ανασκήνωμα του Πέπλου”, συνδυάζοντας το Πασχαλινό μήνυμα του Ιησού της ελπίδας με το να μας ζητάει να μοιραστούμε το αληθινό μήνυμα της ανάστασης – την αφύπνιση από το όνειρο του φόβου και του θανάτου – με όλους τους ανθρώπους.

Ο Τόπος της Ανάστασης

Υπάρχει ένας βωμός που αναζητώ,
γιατί εκεί, και μόνο εκεί, μπορεί σίγουρα να βρεθεί ειρήνη.
Το φως της αγιότητας λάμπει πάνω του λευκό,
κι η δροσερή του ησυχία στεφανωμένη ολόγυρα από κρίνους.

Σε αυτόν τον τόπο, αυτοί που πίστεψαν
πως ο θάνατος ήταν κύριος της ζωής πρέπει να ρθουν,
να μάθουν από Εκείνον που φάνηκε να πεθαίνει,
πως η ζωή είναι κύριος του θανάτου.

Δίπλα στους κρίνους τα ονειροπολήματα χάνονται,
και η ησυχία απλώνει ένα σκέπασμα σ’ όλους
φαίνονταν να μην βρίσκουν ανάπαυση και ειρήνη,
για να φέρει έναν ήσυχο, χωρίς όνειρα ύπνο,
όπου το όνειρό τους θα παύσει για πάντα.

Εδώ ξυπνάμε, οι αδελφοί μου και εγώ,
γιατί όλοι μας εδώ ερχόμαστε για να βρούμε τον τρόπο
να ξυπνήσουμε από το όνειρο της αμαρτίας
που ο κόσμος φτιάχτηκε για να εμφανίσει.

Ερχόμαστε να εναποθέσουμε την ενοχή μας δίπλα στο βωμό
και να κάνουμε ένα βήμα πίσω,
αφήνοντας στην άκρη αυταπάτες και λάθη,
και να διδαχθούμε, μπροστά στον άδειο τάφο,
καθώς βλέπουμε ότι δεν είναι νεκρός Αυτός που εδώ σταυρώθη.

(Τα Δώρα του Θεού)

Επίλογος

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

Εδώ, στην ολοκλήρωση του ταξιδιού μας, θα ήθελα να κάνω μερικές τελευταίες παρατηρήσεις. Όσον αφορά τις φαινομενικές δυσκολίες που συμβαίνουν κατά την διάρκεια του ταξιδιού, ιδιαίτερα στο τέλος του, ας θυμηθούμε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από την τελευταία ενότητα του κειμένου:

Οι δοκιμασίες δεν είναι παρά μαθήματα που απέτυχες να μάθεις και που εμφανίζονται ξανά, έτσι ώστε εκεί που πριν έκανες μια λανθασμένη επιλογή, να μπορέσεις τώρα να κάνεις μια καλύτερη, και έτσι να διαφύγεις από όλο τον πόνο που σου έφερε αυτό που είχες επιλέξει πριν. (Κ-31.VIII.3:1)

Αυτά που βιώνουμε ως δοκιμασίες είναι στην πραγματικότητα μαθήματα που είχαμε επιλέξει προηγουμένως να μην μάθουμε. Καθώς είμαστε το τέλος του ταξιδιού και πλησιάζουμε, ακόμα και όταν στεκόμαστε μπροστά στο τελευταίο εμπόδιο – τον φόβο του Θεού, που παραλληλίζεται με τον φόβο μας να συγχωρήσουμε – αυτά τα μαθήματα είναι πολύ πιθανόν να εντατικοποιηθούν. Σε αυτό το σημείο θα βοηθούσε πολύ να θυμηθούμε ότι αυτός ο κόσμος είναι μια αυταπάτη – **ένα όνειρο που εμείς επιλέξαμε και κατασκευάσαμε** – και επομένως δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε κανέναν άλλον. Επιπλέον, οι δοκιμασίες που βιώνουμε σαν να “εμφανίζονται ξανά” είναι στην πραγματικότητα ευκαιρίες που έχει επιλέξει ο δικός μας διαχωρισμένος νους, αφού είναι δικά μας όνειρα. Και τώρα που η ευκαιρία είναι εδώ, μπορούμε να επιλέξουμε να τα δούμε με έναν διαφορετικό τρόπο: να μετατοπιστούμε από τον **λάθος-νου** μας που φτιάχνει το τελευταίο του αμυντικό χαρακώμα για να προστατεύσει τον εγωικό εαυτό, ή τουλάχιστον να προλάβει τον επαπειλούμενο θάνατό του, στην παραίτηση του **ορθού-νου** μας από την βαθιά θαμμένη ενοχή που δεν είχε έρθει στην επίγνωση μας πριν φθάσουμε σε αυτό το τελικό στάδιο του ταξιδιού. Η επιλογή είναι δική μας, με ποιόν τρόπο θα αντιληφθούμε τις δυσκολίες, ποιόν δάσκαλο θα επιλέξουμε να οδηγήσει την όρασή μας. Το πέρασμα μέσα από αυτό το τελευταίο πέπλο είναι επομένως η μετατόπιση στην αντίληψή μας που μας επιτρέπει – τελικά – να κοιτάξουμε την ενοχή μας με τον Ιησού. Αν μπορέσουμε να παραιτηθούμε από την τελευταία μας αντίσταση για αυτήν την νέα επίγνωση – που έχει σαν αποτέλεσμα το τέλος της ιδιαιτερότητας και της ατομικότητάς μας – θα ανυψωθούμε από την αγάπη του Ιησού σε μια άλλη κατάσταση, που αναφέρεται ως ο πραγματικός κόσμος. Εδώ βιώνουμε τον εαυτό μας σαν εντελώς καινούργιο και διαφορετικό από τον διαχωρισμένο εαυτό στον οποίον ήμασταν φαινομενικά φυλακισμένοι προηγουμένως.

Ένας βοηθητικός παραλληλισμός αυτής της διαδικασίας είναι η περιγραφή των έξη

σταδίων ανάπτυξης της εμπιστοσύνης στο Εγχειρίδιο των Δασκάλων (Εγχ-4.1.3-8), ένα παράδειγμα του πνευματικού ταξιδιού. Όταν ξεπεράσουμε τα πρώτα τρία δύσκολα στάδια που μαθαίνουμε την παραίτηση από τα άνευ αξίας δώρα του εγώ, επιτυγχάνουμε την ειρήνη που είναι το τέταρτο στάδιο. Έτσι μαθαίνουμε ότι η ειρήνη, όχι η κρίση είναι η αξία μας. Παρόλα αυτά, όπως εξηγεί εδώ ο Ιησούς, δεν έχουμε φθάσει όσο μακριά νομίσαμε. Ενώ τα όνειρά μας είναι τα ευτυχισμένα όνειρα της συγχώρεσης, απλά παραμένουν **όνειρα**, και έτσι παραμένουμε **στον ύπνο του διαχωρισμού** του εγώ. Επαναλαμβάνω, έχουμε φθάσει αρκετά μακριά στο μονοπάτι, αλλά ο στόχος μας της ενθύμησης του Θεού στο τέλος του ταξιδιού ακόμα μας διαφεύγει.

Είναι σε αυτό το σημείο που βρισκόμαστε εξακοντισμένοι σε αυτό που ο Ιησούς περιγράφει σαν το πέμπτο στάδιο στην ανάπτυξη της εμπιστοσύνης, όπου **η σκοτεινή νύχτα της ψυχής έχει γίνει η πραγματικότητά μας**. Σε αυτήν την τρομερή και ανέλπιδη περίοδο, αισθανόμαστε ότι απειλούνται τα ίδια τα θεμέλια της ύπαρξής μας. Οι πυλώνες του ονειρόκοσμου του εγώ αρχίζουν τώρα να τρέμουν, και η ατομική ζωή μας μαζί τους καθώς αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε ότι ο δυαδικός εαυτός – το εγώ που πιστεύουμε ότι είναι ο εαυτός μας – δεν είναι ο αληθινός Εαυτός μας. Με άλλα λόγια, το ταξίδι μας για το σπίτι μας περνάει **μέσα** από την δυαδικότητα· δεν μας αφήνει **σε αυτήν** περισσότερο ευτυχισμένους. Και εδώ βρίσκεται η αληθινή βάση της ελπίδας. Αφού δεν είναι το πρόβλημα το όνειρο της δυαδικότητας, δεν υπάρχει λόγος να ζητήσουμε βοήθεια εκεί. Επιπλέον, ο Ιησούς – η **μοναδική** μας βοήθεια – είναι στον νου μας, και όχι μέσα σε έναν κόσμο που φτιάχτηκε από απελπισία, έναν κόσμο που κυριολεκτικά δεν τον γνωρίζει (τον Ιησού). Έτσι, καθώς πλησιάζουμε στο τέλος του μακρού και κουραστικού ταξιδιού μας και αρχίζουμε να ανοίγουμε τα μάτια που για πολύ καιρό ήταν κλειστά από τον ύπνο του εγώ, ο φόβος του θανάτου γίνεται πολύ δυνατός και η μοχθηρότητα του εγώ μέγιστη. Και τότε είναι πολύ σημαντικό να θυμηθούμε ότι υπάρχει ένα μεγαλύτερο πλαίσιο και σκοπός στην ζωή μας, και ένας γεμάτος αγάπη φίλος και αδελφός να μας οδηγήσει και να μας ανακουφίσει καθώς το ταξίδι μας για το σπίτι πλησιάζει στην ένδοξη ολοκλήρωσή του.

Πράγματι, ο Ιησούς, σαν μια σκέψη της τέλει αγάπης, είναι το ανακουφιστικό φως αυτής της αγάπης που λάμπει μέσα από τον νου της Υιότητας που ονειρεύεται, φέρνοντας ένα μήνυμα – **επίλεξε άλλη μια φορά** (Κ-31.VIII) – διαφορετικό από τις πολυποίκιλες εκδηλώσεις στον κόσμο της φωνής του εγώ. Επομένως, για να καταλάβουμε αυτό το μήνυμα πρέπει πρώτα να δεχθούμε ότι δεν υπάρχει πιθανότητα να βρούμε καμιά ευτυχία μέσα στο όνειρο του κόσμου προσπαθώντας να τον κάνουμε ένα καλύτερο μέρος. Αντίθετα, ο Ιησούς μας δείχνει την εγγενή **ανυπαρξία ελπίδας** στην προσπάθειά μας να βρούμε σωτηρία στον κόσμο, και ότι η αληθινή **ελπίδα** σωτηρίας βρίσκεται στον νου, στο μόνο μέρος στο οποίο μπορεί να συμβεί σημαντική αλλαγή. Είναι η αποδοχή εκ μέρους μας αυτού του αληθινά ευτυχισμένου και ελπιδοφόρου γεγονότος, σε αντίθεση με την απελπισία του εγώ μήπως χάσει τον εαυτό του, που μας οδηγεί τελικά στο τέλος του ταξιδιού – στην διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στον δυαδικό κόσμο του εγώ της ατομικότητας, και στον μη-δυαδικό κόσμο της ζωντανής Ενότητας του Θεού. Αυτή η συννοριακή γραμμή, επαναλαμβάνω, είναι ο πραγματικός κόσμος, και μπορούμε να ενωθούμε με τον Πρόσπερο του Σαίξπηρ, στην χαρούμενη αναγγελία της έλευσης του

καθώς τελειώνουν τα όνειρα, και η πραγματοποίηση της ελπίδας της σωτηρίας συντελείται επιτέλους:

Τα γλέντια μας τώρα τελειώνουν.
Αυτοί οι ηθοποιοί μας, όπως σας προείπα,
ήταν όλοι πνεύματα, και διαλύθηκαν στον αέρα,
σε λεπτό αέρα.

Και, όπως το ανυπόστατο οικοδόμημα της όρασης,
οι νεφοσκεπεείς πύργοι, τα μεγαλοπρεπή παλάτια,
οι επιβλητικοί ναοί, η ίδια η μεγάλη σφαίρα,
ναι, όλα αυτά που κληρονομεί, θα διαλυθούν.

Και, όπως αυτή η άυλη φαντασμαγορία έσβησε,
δεν άφησε ούτε ένα ίχνος πίσω της.
Είμαστε από τέτοιο υλικό
όπως είναι φτιαγμένα τα όνειρα, και η μικρή ζωή μας
ολοκληρώνεται με έναν ύπνο.

(Η Τρικυμία, IV,i)

Και έτσι, μαζί με τον Ιησού των Μαθημάτων Θαυμάτων, το σύγχρονο σύμβολο της ίδιας σοφίας με του Πρόσπερου, προσευχόμαστε με αυτές τις λέξεις της στοργικής και απαλής ενθύμησης που φέρνει το ταξίδι μας μέσα από το κείμενο σε ένα τέλος, το ταξίδι που μας έχει πάρει από την “μικρή μας ζωή” στην ζωή που μοιραζόμαστε με τον Θεό (B Ασκ M-167). Αυτές οι εμπνευσμένες λέξεις είναι η προσευχή του Ιησού στην Πηγή μας εκ μέρους μας, και είναι η εκδοχή των Μαθημάτων Θαυμάτων για την καλούμενη ιερατική προσευχή του Ιησού που βρέθηκε στο ευαγγέλιο του Ιωάννη (Κατά Ιωάννη 17):

Σ' ευχαριστώ, Πατέρα, για αυτούς τους άγιους που είναι οι αδελφοί μου όπως είναι και Υιοί Σου. Η πίστη μου σε αυτούς είναι δική Σου. Είμαι τόσο σίγουρος ότι θα έρθουν σε μένα όσο και Εσύ είσαι σίγουρος για το τί είναι, και θα είναι για πάντα. Θα δεχθούν το δώρο που τους προσφέρω, επειδή Εσύ μου το έδωσες για λογαριασμό τους. Και όπως εγώ δεν θα έκανα παρά μόνο το Θέλημά Σου, έτσι θα επιλέξουν και αυτοί. Και σε ευχαριστώ για αυτούς. Το τραγούδι της σωτηρίας θα ηχήσει σε όλο τον κόσμο με κάθε επιλογή που κάνουν. Γιατί είμαστε ένα στον σκοπό, και το τέλος της κόλασης είναι κοντά.

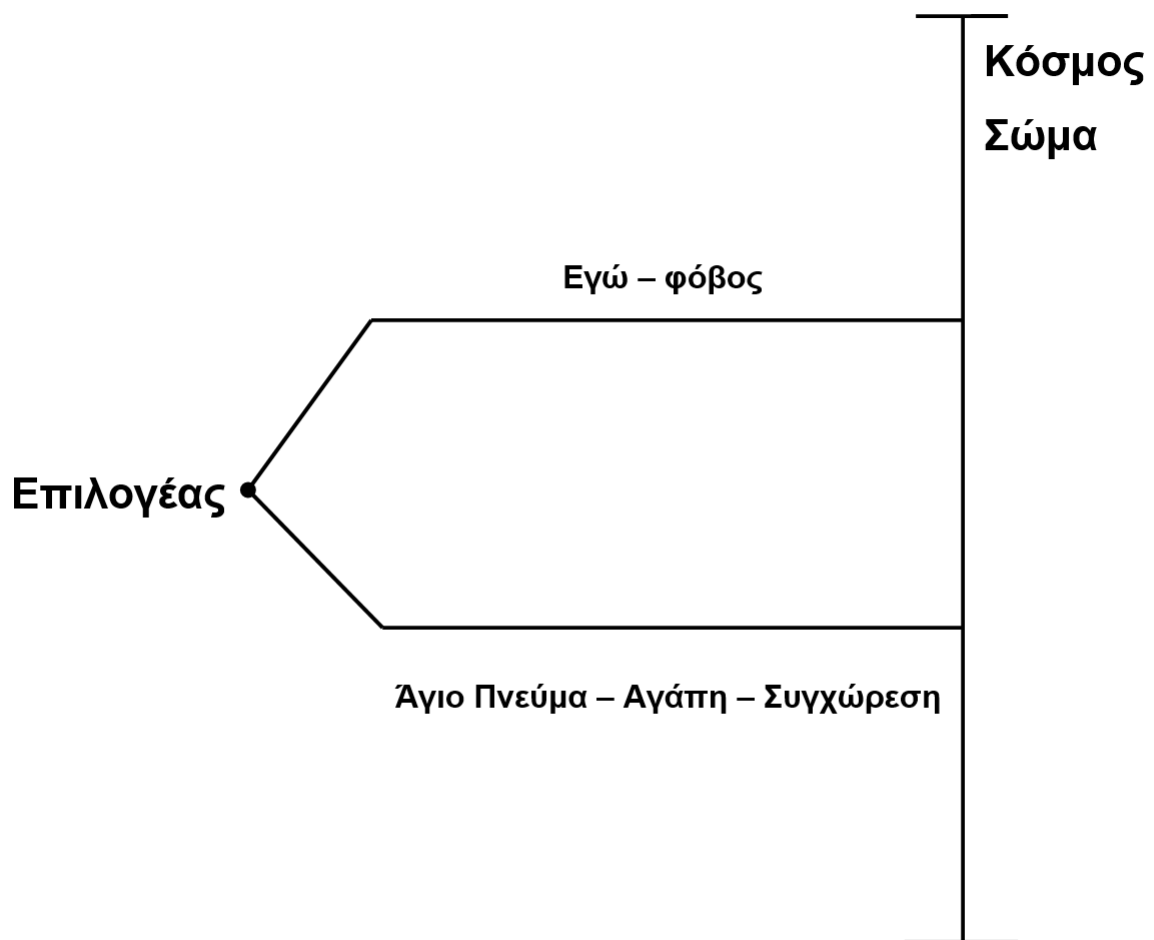
Με χαρούμενο καλωσόρισμα είναι το χέρι μου απλωμένο σε κάθε αδελφό που θα ήθελε να ενωθεί μαζί μου για να φθάσει πέρα από τον πειρασμό, και που κοιτάζει με σταθερή αποφασιστικότητα προς το φως που λάμπει πέρα σε τέλεια σταθερότητα. Δώσε μου τους δικούς μου, γιατί ανήκουν σε Σένα. Και είναι δυνατόν να αποτύχεις σε αυτό που είναι το Θέλημά Σου; Σου δίνω

ευχαριστίες για αυτό που οι αδελφοί μου είναι. Και καθώς ο καθένας τους επιλέγει να ενωθεί μαζί μου, το τραγούδι των ευχαριστιών από την γη στον Ουρανό αυξάνει από μικροσκοπικές σκόρπιες κλωστές μελωδίας σε μια χορωδία από έναν κόσμο λυτρωμένο από την κόλαση, που Σου προσφέρει ευχαριστίες.

Και τώρα λέμε "Αμήν". Γιατί ο Χριστός έχει έρθει να κατοικήσει στην κατοικία που Εσύ έθεσες για Αυτόν πριν την γέννηση του χρόνου, στην ήρεμη αιωνιότητα. Το ταξίδι κλείνει, τελειώνοντας εκεί που άρχισε. Δεν παραμένει κανένα ίχνος του. Ούτε μια ψευδαίσθηση δεν συμφωνεί με την πίστη, και ούτε μια κηλίδα σκοτεινιάς δεν μένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν. Το Θέλημά Σου έγινε, τέλεια και πλήρως, και όλη η δημιουργία Σε αναγνωρίζει, και Σε ξέρει ως την μόνη Πηγή της. Καθαρό, όμοιο με Σένα, λάμπει το φως από κάθε τι που ζει και κινείται εντός Σου. Διότι φθάσαμε εκεί όπου όλοι μας είμαστε ένα, και είμαστε στο σπίτι μας, εδώ όπου Εσύ θα μας ήθελες να είμαστε. (Κ-31.VIII.10-12)

Παράρτημα

Σχεδιάγραμμα Α

Σχεδιάγραμμα Β

